

Giới thiệu Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh

Đến với truyện thể loại sủng thì tiểu thuyết Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh sẽ cảm nhận được rõ nhất. Anh là Âu Dương thần, Tổng giám đốc mặt lạnh của tập đoàn Âu thị, từ nhỏ trầm mặc ít lời, lại có năng lực hơn người, 22 tuổi tiếp nhận tập đoàn Âu thị.

Với những thủ đoạn lạnh trí buồn bán phi thường của anh cuối cùng cũng đã sáng lập ra vương quốc buồn bán của chính mình, anh đẹp trai bức người, là đối tượng theo đuổi của các cô gái khắp cả nước, nhưng anh không gần gũi với bất kỳ người nào, bề ngoài lãnh khốc chỉ có tình cảm với cô, Lăng Phi Tuyết, cô là ánh sáng duy nhất trong anh, nhưng khi bọn họ thể non hẹn biển lại bỏ anh mà đi, về sau, trong sinh mệnh Âu Dương Thần không còn có ánh mặt trời, mãi đến khi cô xuất hiện.

Còn nữ nhân vật chính là Lam Hân Nhi từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện, chịu đựng sự lạnh nhạt, nhưng được Thạch Phong che chở mà vui vẻ lớn lên, cô cho rằng Thạch Phong là hoàng tử của mình, khi cô bị ức hiếp hẳn sẽ bảo vệ cô ở phía sau, lúc cô cô đơn thì làm bạn cô, lúc cô vui vẻ sẽ chia sẻ niềm vui cùng cô, cô cho rằng đời này cô nhất định sẽ gả cho hắn, làm cô dâu của hắn, nhưng mà, hiện thực lại tàn khốc, lúc đẩy cửa phòng kia ra, thấy hoàng tử trong sinh mệnh cùng cô công chúa kia hai thân thể đang quấn lấy nhau, cô biết rõ, cô chỉ là Cô bé lọ lem, lại không biết, hoàng tử chân chính đang lặng yên không một tiếng động đi về phía cô. Mời các bạn theo dõi tiếp tục nội dung của chương truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Thế giới sụp đổ

"Chị Hân Nhi, tạm biệt", nhìn về mặt lưu luyến của bọn trẻ Tiểu Bàn Tiểu Tề, trong lòng Hân Nhi vẫn xúc động cùng thương cảm, Đúng vậy a, mình đã từng ở cô nhi viện này từng bước một lại một anh trai chị gái chú gì, bọn họ đều nói sẽ trở lại thăm, trên thực tế, đã đi liền đi luôn, phần lớn mọi người đều không trở về thăm bọn họ, một lần lại một lần chờ mong, cuối cùng Hân Nhi cũng đã hiểu.

Cô ngồi xuống, ôm bọn họ: "Tiểu Bàn Tiểu Tề, đừng buồn, tuần sau, chị Hân Nhi nhất định sẽ trở lại thăm của các em, còn mang cả bánh quy Micky nữa ..."

"Có thật không? Chị Hân Nhi".

Nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Bàn, Hân Nhi xoa mặt Tiểu Bàn, "Đương nhiên là thật, chị Hân Nhi có khi nào đã lừa gạt các em chưa".

A.... giọng nói hưng phấn của bọn nhỏ làm cho Hân Nhi nở nụ cười vui vẻ, cô nói với chính mình nhất định không thể để cho bọn nhỏ thất vọng, cô không muốn chúng nó thất vọng giống mình khi còn nhỏ.

Hân Nhi đi trên đường phố, bất tri bất giác, đi tới một cửa tiệm, trong tủ kính bày bộ âu phục thật sự rất đẹp, cô tin mặc ở trên người Thạch Phong nhất định cực kỳ khôi ngô tuấn tú, anh Thạch Phong đi làm ở công ty mới được một thời gian, cực kỳ cố gắng, ông chủ cũng khen ngợi hắn, hẳn nhất định có rất nhiều trường hợp cần phải mặc tây trang khỏe léo, mà ngày mai chính là sinh nhật hắn, cần môi dưới, cô đẩy cửa tiến vào, "Tiểu thư, cô khỏe, xin hỏi cần tôi giúp gì không? "

"Xin chào, tôi muốn bộ âu phục kia" Hân Nhi chỉ vào bộ âu phục trong tủ kính kia nói.

"A..., được, tiểu thư, cô rất có mắt nhìn, đây là mẫu mới năm nay, cô là tặng cho bạn trai, bộ này nhất định cực kỳ thích hợp với bạn trai cô, chúc hai người hạnh phúc" nhân viên bán hàng một bên khích lệ một bên giúp Hân Nhi đóng gói, "Tiểu thư, tổng cộng hết 10.000 tệ, cô quét thẻ hay dùng tiền mặt ạ?" Tuy biết cực kỳ đắt, nhưng khi nghe đến con số này Hân Nhi vẫn sợ hết hồn, đây là nửa năm tiền lương của mình, bản thân vẫn luôn tiết kiệm, vì anh Thạch Phong, cô nguyện ý, "Quét thẻ. Cảm ơn."

Cầm bộ âu phục đã đóng gói, tâm tình vui vẻ của Hân Nhi nói không nên lời, một chút cũng không đau lòng tiền để dành hơn nửa năm, trong đầu toàn nghĩ đến anh Thạch Phong nhìn thấy nhất định rất vui, hẳn nhất định sẽ thích ....

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn của anh Thạch Phong, bảo cô đến phòng 520 quán rượu Phú Vận, mặc dù khó hiểu vì sao anh Thạch Phong bảo cô đến quán rượu, nhưng bị quà tặng trong tay vui sướng cho nên khép nghì ngờ lại.

Rất nhanh Hân Nhi đã đến quán rượu, vào trong thang máy lên tầng năm, cô nhìn từng con số trên cửa các phòng, nhớ đến 520, có thể anh Thạch Phong muốn cho mình một niềm vui bất ngờ chăng, rất nhanh đến phòng 520, vừa định nhấn chuông cửa, lại phát hiện cửa không khóa, chẳng lẽ anh Thạch Phong biết mình đã đến nên cố ý mở cửa trước, hẳn luôn luôn sẵn sàng như thế, Hân Nhi thật cẩn thận đi vào, muốn dọa anh Thạch Phong một chút, nhưng mà, lại bị cảnh tượng trước mắt cho ngây ngẩn cả người, hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau, cô chưa biết mùi đời bị dọa sợ đứng ngay tại cho, người đàn ông kia không phải ai khác, đúng là người Hân Nhi yêu 7 năm Thạch Phong, là người nói muốn cả đời chăm sóc cô, là người nói muốn cưới cô làm vợ của anh Thạch Phong, mà người phụ nữ kia là con gái của ông chủ anh Thạch Phong, cô từng thấy qua, lần đó cô đưa hộp cơm đến cho anh Thạch Phong.

Âu phục trong tay rơi xuống đất, kinh động đến hai người đang khí thế ngất trời, cô xoay người bỏ chạy, thậm chí ngay cả chất vấn cũng không có, cô

lựa chọn trốn tránh, giờ phút này, thế giới sụp đổ, ở trong mắt Hân Nhi, toàn bộ thế giới chỉ có Thạch Phong, là ánh mặt trời ấm áp của cô, cô cho rằng Thạch Phong là hoàng tử tới cứu cô bé lọ lem, cô nghĩ cho dù cuộc sống không giàu có, nhưng cô vẫn là công chúa, là công chúa trong lòng bàn tay hắn, giờ phút này cô mới ý thức được cô luôn luôn chỉ là Cô bé lọ lem. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Liễu Mị ác độc

Hai người trên giường bị âm thanh của hộp âu phục rơi xuống đất làm hoảng sợ, khóe miệng Liễu Mị xet qua cười khê, lại vẫn như cũ ôm chặt Thạch Phong, "Phong. . ."

Giọng nói quyến rũ như vậy dù ai nghe xong xương cũng mềm nhũn, mà lúc này Thạch Phong lại không rảnh chú ý đến cô ta, trong lòng hắn chỉ có bóng lưng Hân Nhi rời đi, ý thức cũng dần dần thanh tỉnh, hắn làm sao có thể như vậy, làm sao có thể không khống chế được như vậy, nên làm như thế nào để ... không phụ lòng Hân Nhi đây? Minh rớt cuộc làm sao vậy, chỉ uống chút rượu với Liễu Mị ở quán bar, tuy từ lượng mình không phải ngàn chén không say, nhưng cũng sẽ không đến nỗi không khống chế được như thế, không kịp suy nghĩ nữa, hắn chỉ muốn đi về tìm Hân Nhi, hi vọng Hân Nhi có thể nghe mình giải thích, nha đầu kia nhất định cực kỳ đau lòng, cô ý lại vào mình như thế.

"Thực xin lỗi" hắn đẩy Liễu Mị ra, nhanh chóng mặc quần áo vào, nhặt âu phục trên mặt đất lên chạy ra ngoài.

"Phong", Liễu Mị vội vàng gọi, khuôn mặt xinh đẹp không còn kiều mị nữa, mà hiện ra một chút ác độc, hắn, hắn làm sao có thể bỏ rơi cô, Thạch Phong, người đàn ông này thật sự anh tuấn, từ khi hắn bắt đầu tiến vào công ty của ba, đã hấp dẫn cô, nhưng, hắn đã có bạn gái, những thứ này Liễu Mị đều không để ý, bởi vì cô có tự tin dựa vào gia thế tốt đẹp cùng diện mạo của cô Thạch Phong nhất định sẽ từ từ thích cô, nhiều lần biểu đạt tình yêu với Thạch Phong, nhưng vẫn không có kết quả, đều do Lam Hân Nhi kia, cô nhi không có văn hóa kia, dựa vào cái gì chiếm lấy Thạch Phong, đêm nay cô nói dối mình bị thất tình, rất không dễ dàng mời thạch Phong ra đây uống rượu, cũng bất tri bất giác hạ được, cô rất tin tưởng muốn chinh phục một người đàn ông nhất định phải chinh phục thân thể của hắn, cô có năng lực này cũng có tự tin, đồng thời, cô cũng muốn cho Lam Hân Nhi thấy một màn như vậy, mới vụng trộm lấy đi động của Thạch Phong ra gọi thư tín nhắn cho cô ta, rồi lại lặng lẽ xóa bỏ, cô cho rằng toàn bộ hoàn mỹ như vậy, lại không tính được Thạch Phong sẽ đuổi theo cô ta, đang hưng phấn đột nhiên người đàn ông bỏ đi, này không thể nghi ngờ là vũ nhục chính mình, Lam Hân Nhi, tôi nhất định không để cô ở lại được. . . .

Mà lúc này Hân Nhi đi xuyên qua đám người, cô như không có linh hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đầy nước mắt, từ từ, cô ngồi xổm xuống, dùng cánh tay ôm chặt lấy mình, vì sao mùa hè nóng bức lại lạnh như thế? Rất lạnh rất lạnh, rất nhớ cái ôm trong ngực của anh Thạch Phong, anh Thạch Phong, một màn vừa rồi kia lại hiện lên ngay trước mắt, anh Thạch Phong, hắn không còn là hoàng tử của mình, vòng tay ôm trong ngực kia cũng không thuộc về mình nữa, ha ha, Liễu tiểu thư kia thật sự rất đẹp, cùng anh Thạch Phong rất xứng đôi, nhớ rõ có một lần cô đưa hộp cơm đến công ty anh Thạch Phong cho hắn, vị Liễu tiểu thư đang cùng anh Thạch Phong thảo luận lên kế hoạch quảng cáo, chuyên tâm như thế, anh thạch Phong ca thật sự rất khôi ngô, nhìn qua bọn họ tựa như kim đồng ngọc nữ, Liễu tiểu thư có thể giúp anh Thạch Phong rất nhiều, lại còn tốt nghiệp đại học danh tiếng, có khí chất như thế, mà chính mình, không có đi học đại học, đến nay vẫn chỉ là nhân viên phục vụ bình thường. . . anh Thạch Phong ấm áp như thế, mà mình vẫn cứ chiếm lấy, lúc này Hân Nhi đối với Thạch phong vẫn như cũ không có bất kỳ cảm ghét gì, cô quá lương thiện, lương thiện đến nỗi cho rằng toàn bộ lỗi là ở mình, người trong lòng anh Thạch Phong là Liễu tiểu thư, mà mình ý lại vào hắn, chiếm lấy hắn, hắn không cần mình nữa, Đúng vậy, từ nhỏ đã là như thế, cô bị vứt bỏ, ba mẹ không cần cô, hiện tại ngay cả anh thạch Phong cũng không cần cô nữa, cô Lam Hân Nhi thật là một người tồi tệ, không có ai yêu, cô chậm rãi đứng dậy, tiếp tục bước đi mất hồn, không biết nên đi đâu, chỉ nghĩ đi nghĩ lại. . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Giải thích hóa vào trong gió

Không biết từ lúc nào Hân Nhi đi về dưới lầu nhà mình, căn phòng 30 m² kia, cho dù cũ nát chật hẹp, nhưng vẫn là nơi nương náu của mình, cô có thể khóc, cười, có thể. . . "Hân Nhi", vừa quay đầu lại đã rơi vào một vòng tay ấm áp, Thạch Phong ôm chặt lấy Hân Nhi, hắn thừa nhận hắn kích động, hắn sợ, một buổi tối hắn đi khắp nơi có thể tìm, nhưng không tìm được Hân Nhi, hắn sợ Hân Nhi không tha thứ, hắn càng sợ Hân Nhi gặp chuyện không may, suy nghĩ đến Hân Nhi gặp chuyện không may hắn cảm thấy mình hít thở không thông, hắn không thể cho chuyện này phát sinh. . . .

"Anh Thạch Phong", Hân Nhi vùng vẫy, lại bị Thạch Phong ôm chặt hơn, "Đau" nghe thấy Hân Nhi kêu lên đau đớn, hắn mới biết được mình trong lúc vô tình lại tổn thương đến Hân Nhi, vẻ mặt xót xa ân hận, "Hân Nhi, xin lỗi, thật xin lỗi" lúc này mới nhẹ nhàng nâng mặt đầy nước mắt Hân Nhi lên, hai mắt sưng vì khóc, làm cho Thạch Phong càng đau lòng hơn, mình rớt cuộc đã làm cái gì?

"Anh Thạch Phong, tại sao anh lại tới đây, Liễu tiểu thư có áy?" Việc Thạch Phong đến, Hân Nhi có chút kinh ngạc, cô cho rằng, anh Thạch Phong. . . "Hân Nhi, thật xin lỗi, không có Liễu tiểu thư, đều là anh sai, Hân Nhi, em đừng khóc, thấy em khóc, trong lòng anh Thạch Phong rất đau, anh không

muốn thấy em khổ sở, là anh uống rượu, thật xin lỗi, thật xin lỗi" . Hấn vội vàng muốn hôn môi Hân Nhi, nhưng Hân Nhi lại tránh được, đây là lần đầu tiên Hân Nhi tránh đi nụ hôn của Thạch Phong, "Anh Thạch Phong, em mệt mỏi".

"Hân Nhi, em nghe anh giải thích đã, buổi tối. . ."

"Anh Thạch Phong, em quá mệt mỏi, em muốn đi về trước, ngày mai nói chuyện sau?" Nói xong, thoát khỏi tay Thạch Phong, lập tức đi lên lầu.

"Hân Nhi", Thạch Phong vội vàng kêu lên, suy nghĩ một chút, nên đi lên nói với Hân Nhi sớm nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon, ở trên trần hân hôn nhẹ một cái, giống như sợ khẽ đụng vào sẽ làm vỡ bảo vật, hôn nhẹ như thế, Hân Nhi đã từng quyến luyến, mà lúc này, chỉ có vô hạn chua xót, Hân Nhi cũng không quay đầu lại đi về phía nhà trọ, để lại một mình Thạch Phong cùng hối hận, những lời nói chưa giải thích đã bị phai nhạt ở trong gió, Thạch Phong nghĩ, Hân Nhi đã mệt mỏi, trước để cho cô trở về nghỉ ngơi, ngày mai, ngày mai sẽ giải thích với Hân Nhi, Hân Nhi nhất định có thể hiểu cho mình, cho dù cực kỳ muốn mở miệng nói với Hân Nhi buổi tối chỉ là hiểu lầm, nhưng vẫn không đành lòng nhìn Hân Nhi mệt mỏi, huống chi, Hân Nhi là cố chấp như thế, cô không muốn nghe hân nói, ngày mai đi, ngày mai sẽ giải thích, bọn họ nhất định có thể trở lại như lúc trước. . . Mà lúc này Hân Nhi cực kỳ cố gắng không để cho nước mắt mình rơi xuống, nhưng lúc đi lên tầng một khắc giống như nước lũ đổ về, nhanh chóng chạy thẳng lên nhà, mở cửa, khóa cửa, sau đó dựa vào cửa từ từ ngồi xồm xuống, nức nở. . . . Vì cái gì? Vì cái gì? Rõ ràng đã nói không được tham luyến ở trong ngực anh Thạch Phong nữa, không được để cho anh Thạch Phong lo lắng mà có thể theo đuổi hạnh phúc của chính mình, nhưng, làm sao đây, làm sao lại có lòng tham như vậy, anh Thạch Phong là hoàng tử, hoàng tử nên ở cùng với công chúa, Liễu tiểu thư chính là công chúa cao quý, mà mình. . . Vĩnh viễn chỉ là Cô bé lọ lem, dù sao, cô thói quen bị từ bỏ, cô Lam Hân Nhi nhất định đã bị vứt bỏ, nhiều có năng lực thế nào a? Cứ như vậy đi, cô nói với chính bản thân mình, Hân Nhi, không nên có lòng tham nữa, chúc bọn họ hạnh phúc đi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Trượt chân rơi xuống biển

Ánh mặt trời chiếu rọi vào người con gái trên giường, mặc dù người con gái không phải vô cùng xinh đẹp gương mặt thanh tú dưới ánh mặt trời nhưng cũng đặc biệt mê người, chỉ thấy người con gái trên giường chau mày, giống như mơ thấy chuyện gì đó khiến cô đau lòng, về mặt kia đau đớn, ngay cả sắc mặt cũng lộ vẻ hơi tái xanh, làm người ta nhìn không được muốn bảo vệ cô cho tốt, vì cô an ủi đau thương.

"Anh là của em vừa gặp đã yêu. ...." Chuông điện thoại di động vang lên một hồi, làm cho người trên giường cũng mở mắt ra, trong mơ màng tìm được điện thoại, là một dãy số xa lạ, Hân Nhi khó hiểu, là ai vậy?

"A lô."

"Là Lam Hân Nhi sao" trong điện thoại truyền đến giọng nói xa lạ.

"À... , là tôi, xin hỏi?" Hân Nhi còn chưa nói xong, đã bị tiếng nói phía bên kia truyền đến ngắt lời.

"Tôi là Liễu Mị. Tôi tìm cô có việc."

Liễu Mị, anh Thạch Phong, đêm qua, một màn kia, một màn kia, một màn kia lại hiện lên ngay trước mắt, trái tim Hân Nhi chột đau đớn, người cũng ngẩn ngơ, chỉ đắm chìm giữa đau thương của ngày hôm qua. Không chút nào để ý mình đang gọi điện thoại.

"Nửa giờ sau, tôi đến dưới lầu nhà cô đón cô" Giọng Liễu Mị lại truyền đến, cũng làm Hân Nhi đang ngẩn ngơ tỉnh lại, theo bản năng muốn từ chối, chỉ là trong đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng đồ đồ, Liễu Mị đã cúp máy, anh Thạch Phong, Hân Nhi nhẹ nhàng nhớ kỹ tên này, tiếp đó tim cũng đau nhức nhối, Liễu tiểu thư tìm mình có thể có chuyện gì chứ, là vì anh Thạch Phong thôi, nhưng mà anh Thạch Phong yêu cô ta như thế, nhưng lại tìm mình vì chuyện gì nhỉ, thôi, cứ đi rửa mặt trước, soi gương, Hân Nhi nhìn thấy hai mắt mình sưng đỏ, không tránh được lại đa cảm một hồi.

Mà lúc này Liễu Mị cũng đang bùng bùng lửa giận, sáng sớm nhận được điện thoại của Thạch Phong, cho rằng anh ta hối hận muốn tìm mình, ai ngờ Thạch Phong đến nhưng là vì giải thích chuyện ngày hôm qua nói cái gì mà say rượu không cẩn thận xúc phạm mình, đáng chết, lại còn nói cái gì mà trong lòng anh ta chỉ có kẻ tiện nhân Lam Hân Nhi kia, còn dự định từ chức, thật sự là làm sao cũng không thể tưởng tượng được, nhất định là Lam Hân Nhi kia sử dụng chiêu kẻ lẻ lẽ gì đó, Lam Hân Nhi đáng ghét, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Nửa giờ sau, đúng giờ Hân Nhi xuống lầu, mà xe Liễu Mị cũng đúng lúc đến, vừa tới cái nơi gọi là tiểu khu này, Liễu Mị cảm thấy cả người khó chịu, đây mà cũng xem như tiểu khu sao, người cũng có thể ở ả, xóm nghèo chính là xóm nghèo, Lam Hân Nhi, tuyệt đối cô tranh giành không qua tôi đâu, chỉ bằng cô ư, hừ.

Liễu Mị mang Hân Nhi tới bãi đá trên bờ biển, vô số lần cũng đi cùng với Thạch Phong tới bờ biển, đã từng là cảng tránh gió của cô, mà bây giờ...

"Liễu tiểu thư xin hỏi cô tìm tôi có chuyện gì không" Hân Nhi mở miệng trước, bởi vì cô không chịu nổi, ở trước mặt Liễu Mị cô cảm giác bản thân mình chính là vệt con xấu xí.

"Lam Hân Nhi, không cảm thấy chỗ này quen thuộc sao" chỗ này, Thạch Phong, "Chỗ này là Thạch Phong mang tôi tới, tôi biết anh ấy cũng đã từng

mang cô tới đây, bọn cô sớm biết nhau, Thạch Phong nói với tôi cô giống như em gái anh ấy, từ nhỏ cô là cô nhi, anh ấy cảm thấy cô cực kỳ tội nghiệp, muốn làm cho cô vui vẻ một chút, giữa bọn cô có rất nhiều chuyện tôi cũng đã nghe anh ấy nói, em gái anh chính là em gái tôi, cô cũng biết, tôi và anh ấy....

Em gái, đúng vậy, thì ra anh Thạch Phong vẫn chỉ xem mình như em gái, nói muốn cưới mình làm cô dâu mới kia là lời nói đùa lúc nhỏ, ha ha, đúng vậy, mình là cô nhi, Thạch Phong là người lương thiện như vậy tội nghiệp mình, thì ra là như vậy à.. Nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của Hân Nhi, trong mắt Liễu Mị có một tia đắc ý.

“Nhưng mà, dù sao bọn cô cũng không phải anh em ruột, loại chuyện giống như đêm qua, tôi hi vọng không xảy ra thêm một lần nữa.”

Đêm qua, “Thật xin lỗi, Liễu tiểu thư, không phải tôi cố ý, tôi biết Thạch Phong rất yêu cô, ngày hôm qua, là tôi không tốt, quấy rầy bọn cô, thật xin lỗi.”

Chính là kiểu rộng lượng điềm đạm đáng yêu này dụ dỗ Thạch Phong rồi, hừ, mặc dù trong lòng hận muốn chết, về mặt vẫn giả bộ cười rất dịu dàng, “Không có việc gì không có việc gì, tôi biết cô không cố ý, chỉ là tôi hi vọng về sau cô rời khỏi Thạch Phong, cô cũng biết, bây giờ Thạch Phong đang ở trong công ty ba tôi, ba tôi rất coi trọng anh ấy, nhưng mà chuyện của cô thường xuyên ảnh hưởng tới Thạch Phong, Thạch Phong tâm tính thiện lương, lại xem cô như em gái, thương cô, cô cũng có thể suy nghĩ cho anh ấy, đây là 50 vạn, cô có thể cầm nó đi tới những thành phố khác, nhưng mà đừng khiến cho Thạch Phong lo lắng.”

50 vạn, không không, “Liễu tiểu thư, tôi không thể cầm.”

Nhận đi, lẽ nào chê ít sao, không không, nói xong hai người bắt đầu lôi kéo, Liễu Mị đi giày cao gót đột nhiên trượt chân, Liễu tiểu thư, hình như Liễu Mị bị trượt chân, trong đầu Hân Nhi chỉ có một ý nghĩ, cô ta là người yêu anh Thạch Phong, nếu cô ta bị thương, anh Thạch Phong sẽ đau lòng, mình không muốn anh Thạch Phong đau lòng, cô lập tức chạy tới muốn nâng Liễu Mị dậy, mà Liễu Mị lại cho rằng Hân Nhi cố ý đẩy cô ta, tức giận đẩy ngược Hân Nhi, nằng, đều là cô, cô đồ tiện nhân này, cứ như vậy, , Hân Nhi bị Liễu Mị dùng sức đẩy rồi rơi xuống biển, dường như trên mặt bị đá cứng cửa vào, anh Thạch Phong, người đàn ông ấm áp kia, còn có Tiểu Bàn Tiểu Tề, bản thân mình cũng không giữ lời với bọn nó, bọn nó sẽ không trách cứ, va chạm, tiếng động đầu bị va đập, Hân Nhi cũng không nhìn thấy người đàn ông kia, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mà Liễu Mị cũng bị hoảng sợ hành động của bản thân mình, chịu đựng đau đớn, trong nháy mắt lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Diệp Phi nhớ nhung.

Trên một chiếc du thuyền xa hoa, một người đàn ông cầm ly rượu trong tay, lông mày hẹp dài, sống mũi cao gầy, cằm nhọn, cộng thêm một đôi mắt sáng rực như kim cương, có lúc thần thái lóe sáng liếc nhìn mọi sự vật, làm cho anh nhìn giống chú mèo Ba Tư ngênh ngang kiêu ngạo, môi hồng mọng đẹp đẽ vênh lên có chút khắc nghiệt, mang theo chút mùi vị hung hăng càn quấy, tất cả ngũ quan trên mặt anh tổ hợp thành khuôn mặt hoàn mỹ, bộ dạng kiêu căng kia không đặt bất kỳ ai vào trong mắt, khiến người ta không dòi mắt được, anh chính là bác sĩ thiên tài Diệp Phi, cũng là thiếu gia của ngân hàng Diệp thị.

Lần này là ông cụ thúc ép anh đính hôn với thiên kim Lâm thị, mới không thể chạy trốn thôi, hừ, người phụ nữ tầm thường kia sao mình có thể cưới cô ta chứ, trong lòng anh chỉ có Tuyết Nhi mới xứng đáng với mình, mặc dù cô đã đi, nhưng không có nghĩa là tùy tiện tìm một người phụ nữ là có thể kết hôn với mình, muốn gả cho mình quả thực là mơ mộng hão huyền.

Đây chính là Diệp Phi, anh sẽ không vì bất kỳ lợi ích của gia tộc nào mà hi sinh bản thân mình, trong mắt anh, tình cảm là thứ thiêng liêng cỡ nào, cho dù biết rõ trong tim của Lăng Phi Tuyết kia không phải là mình, nhưng mà anh vẫn yêu cô trước sau như một, thậm chí vì cô mà đi học bác sĩ, từ lúc biết Tuyết Nhi phát bệnh, thì anh chuyên tâm học bác sĩ, anh chỉ biết là muốn cứu cô, người con gái xinh đẹp lương thiện kia không thể làm cho anh rời bỏ, anh không chút do dự vứt bỏ xí nghiệp của gia tộc đi học bác sĩ, vì chuyện này, đã từng trở mặt với ông cụ một lần, chỉ cần có thể cứu được Tuyết Nhi, trả giá nhiều hơn nữa cũng đáng.

Anh cực kỳ thông minh, mới ba năm ngắn ngủi, anh đã là bác sĩ nổi tiếng, anh chuyên nghiên cứu về bệnh ung thư, vì Tuyết Nhi chính là bị loại bệnh này hành hạ đau yếu, anh hạ quyết tâm nhất định phải học giỏi y học, làm cho Tuyết Nhi khỏe mạnh trở lại, cuối cùng khi anh nghiên cứu ra phương pháp cứu được Tuyết Nhi, nhưng cô lại đi, vì người kia, anh hận, hận thời gian, hận ông trời, càng hận người kia hơn. Thậm chí mình còn chưa gặp Tuyết Nhi một lần sau cuối, chính là vùng biển này, Tuyết Nhi ở ngay đây, mỗi một lần lúc nhớ tới Tuyết Nhi, anh sẽ tới chỗ này.

Tuyết Nhi đi rồi, Diệp Phi không nghiên cứu ung thư nữa, mà là kỹ thuật giải phẫu thẩm mỹ, có đôi khi anh sẽ mổ chính, mỗi một lần phẫu thuật đều tốt đẹp, anh giống như là thầy phù thủy, có thể cho người ta kinh ngạc vui mừng không tưởng được, mỗi một người được anh chỉnh sửa đều rất đẹp, nhưng cũng chẳng ai chú ý tới anh chỉnh sửa mọi người sẽ có chỗ giống với Tuyết Nhi, có thể là ánh mắt, có thể là miệng, có thể là lông mày, anh sẽ không tạo hình toàn bộ dáng vẻ của Tuyết Nhi, một là vì anh cho rằng bọn họ không xứng có được khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Tuyết Nhi, hai là cũng bởi vì ngũ quan bọn họ không giống với đường nét của Tuyết Nhi.

“Tuyết Nhi” lần môi khẽ gọi khe khẽ ní non, một ngụm uống cạn ly rượu đỏ trong tay, anh đứng dậy, đi ra ngoài, gió biển thổi tan tác tóc anh, hương về biển lớn hô to một tiếng “Tuyết Nhi,” một tiếng này, chứa đựng nhiều lắm, hối hận, nhớ nhung, không cam lòng, nhất là bây giờ ông cụ bức hôn, làm anh

càng nhớ Tuyết Nhi hơn, khuôn mặt kia mình thật sự quá quen thuộc, giọng nói và dáng điệu vẻ mặt vui cười của cô giống như vẫn còn ngay trước mắt, giống như vẫn còn có thể nghe thấy cô nghịch ngợm cười trên lưng mình kêu mình chạy nhanh lên, còn có thể nghe thấy cô nói anh Phi, anh là kỵ sĩ của em, phải luôn bảo vệ em, Tuyết Nhi. ...

Bỗng nhiên phát hiện bên bờ biển có một người con gái, thân hình kia tương tự Tuyết Nhi, con người Diệp Phi mở to, không suy nghĩ nhiều lập tức xuống du thuyền cứu người. Là trùng hợp, hay là Tuyết Nhi trở lại. .... Diệp Phi xông tới rất nhanh, bây giờ anh không muốn để lỡ nữa, bây giờ anh muốn bảo vệ Tuyết Nhi cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tỉnh lại mất trí nhớ

"Thiếu gia"

Chỉ thấy nữ quản gia ăn mặc đồng phục cung kính hành lễ đối với người tới.

"Ừ" Một tiếng này đối với Diệp Phi mà nói đại khái là không muốn nhiều lời đối với bất cứ ai, trừ Tuyết Nhi, dường như quản gia cũng quen rồi nên chỉ cung kính đứng ở một bên.

"Đi chuẩn bị chút đồ ăn đi, sáng nay cô ấy sẽ tỉnh lại"

"Vâng, thiếu gia" quản gia chậm rãi rời đi, cũng rất cẩn thận khép cửa, nhìn một cái cô gái kia trên giường, cô gái xinh đẹp này là hai ngày trước thiếu gia mới vừa mang về, từ vẻ mặt thiếu gia hình như rất quan tâm cô ấy, vậy thiên kim tiểu thư nhà họ Lâm sẽ như thế nào, haiz, đoán chừng lão thái gia sẽ náo loạn với thiếu gia đây, hai ông cháu này, chỉ là Lâm tiểu thư này bản thân mình cũng không thích mấy, cô ta không xinh đẹp như tiểu thư kia, tệ hơn chính là cô đối xử không tốt mấy với những người giúp việc, bày ra dáng ta là nữ chủ nhân, haiz, đúng là nhà giàu có, vẫn là ngoan ngoãn đi làm việc thôi.

Hân Nhi chậm rãi mở mắt ra, giường công chúa, căn phòng màu hồng thật là xinh đẹp, tất cả trước mắt lại rất xa lạ, a, đầu thật là đau, "Tuyết Nhi, sao vậy, đầu còn đau không?" Diệp Phi nhanh chóng vọt tới bên giường, vuốt đầu Hân Nhi, Tuyết Nhi, "Anh đang gọi tên tôi sao"

Đúng vậy, Diệp Phi thiếu chút nữa đã quên, cô gái trước mắt không phải là Tuyết Nhi, ngày đó lúc cứu cô ấy lên đã biết cô không phải Tuyết Nhi rồi, chỉ là trùng hợp thôi, thân hình của cô gái này rất giống Tuyết Nhi, có lẽ là một vùng biển này có thể do mình quá nhớ Tuyết Nhi cho nên anh mới cứu cô, hơn nữa còn là lần đầu tiên phẫu thuật thẩm mỹ gương mặt giống như Tuyết Nhi, nhìn gương mặt quen thuộc như thế làm cho Diệp Phi lại có chút thất thần.

"Xin hỏi, anh biết tôi sao, tôi gọi là Tuyết Nhi sao?"

Đáng chết, tại sao mình lại quên, đầu cô ấy bị thương, hiện tại đoán chừng đã mất trí nhớ.

"Cô không nhớ mình là ai sao" Diệp Phi dịu dàng hỏi.

Người nào, tôi là ai, ôi, thật là đau, Hân Nhi ôm chặt đầu.

"Đừng suy nghĩ, đừng suy nghĩ nữa, tôi biết em...em gọi là Tuyết Nhi, Lăng Phi tuyết, em bị thương, không nhớ rõ chuyện quá khứ, không sao, đừng sợ, đã qua rồi, em còn có tôi, tôi sẽ bảo vệ em" Diệp Phi nhẹ nhàng ôm lấy Hân Nhi, nhẹ nhàng như vậy giống như sợ đụng hù cô, Đúng vậy, để cho mọi thứ qua đi, cô là Tuyết Nhi, đây chính là Tuyết Nhi của anh, cô đã trở lại, là Tuyết Nhi chỉ thuộc về mình anh.

Hân Nhi bị Diệp Phi ôm bởi vì câu nói tôi sẽ bảo vệ em kia mà nỗi sợ hãi trong lòng cũng chậm chậm trở lại bình thường, hình như thật lâu trước đây cũng có người nói qua này câu, giờ phút này, cô an tâm nằm trong ngực Diệp Phi, có một loại cảm giác an toàn.

Cốc cốc, là tiếng gõ cửa, là quản gia đang gõ ngoài cửa, cũng không khỏi bị cảnh tượng trước mắt dọa cho phát sợ, này, đây là thiếu gia ư, dịu dàng ôm một cô gái như vậy, ôi, hình như mình xông vào gây họa lớn rồi, nhưng chính là trước mắt, lui cũng không xong, tiến cũng không được haiz làm sao bây giờ?

"Vào đi" Diệp Phi lên tiếng

"A...à" quản gia lăm bắm đáp lời, bụng chao đi về phía thiếu gia cung kính nói "Thiếu gia, cháo đã chuẩn bị xong rồi."

"Ừ, để xuống đi"

"Đợi chút" Quản gia vừa muốn bước chân rồi đi thì lập tức dừng lại

"Tuyết Nhi, đây là quản gia trong nhà, có chuyện gì cũng có thể tìm bà, bây giờ em bị thương, không thể làm bất cứ việc nên cứ phân phó bọn họ, biết

không?"

Vừa nghe Diệp Phi nói, Hân Nhi lập tức khẩn trương, "VẬY còn anh, anh không ở đây sao?"

Nhìn Hân Nhi khẩn trương, Diệp Phi rất vui mừng, cảm giác được cần đến thật vô cùng tốt, "Khắp nơi, đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ em, chỉ là tôi sẽ không mỗi ngày đều ở bên cạnh em có phải hay không"

"À"

"Quản gia, đây là tiểu thư Tuyết Nhi, lời của cô ấy nói chính là lời của tôi, hiểu chưa?" Diệp Phi nói với quản gia, trong mắt mang ánh sáng rõ ràng.

Quản gia cũng bị những lời nói của Diệp Phi làm cho kinh sợ, đây là giải thích tiểu thư Tuyết Nhi là nữ chủ nhân tương lai, vậy lão thái gia, dù sao cũng là người thông minh, cuối cùng không nói gì, chỉ là lên tiếng: "Vâng, thiếu gia, tôi nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho tiểu thư Tuyết Nhi"

"Ừ, như vậy cũng tốt, đi xuống đi"

Diệp Phi bưng cháo quản gia đưa tới, dịu dàng nói với Hân Nhi, "Đói bụng không, tôi ăn một chút gì đi"

Sau đó dứt từng miếng từng miếng cháo cho Hân Nhi, mặc dù Hân Nhi cảm thấy anh làm cho người ta rất có cảm giác an toàn, chỉ là vẫn chưa thích ứng với hành động thân mật như thế, muốn mình uống..., chỉ là bất đắc dĩ vết tay trên tay còn chưa khô, chỉ có thể khuất phục.

Bên trong phòng, một người đàn ông đẹp trai đang dứt cháo cho một cô gái xinh đẹp, tạo nên một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tuyết Nhi khẩn cầu

Hân Nhi đang cẩn thận đi xuống lầu, lại bị má Chu từ phòng bếp đi ra thấy, "Ồi, tiểu thư Tuyết Nhi, sao cô lại một mình xuống lầu..., có chuyện gì cứ phân phó chúng tôi là được, tại sao có thể tự mình đi như thế, vết thương của cô còn chưa khô, sợ ý không cẩn thận bị thương, thiếu gia sẽ không bỏ qua cho chúng tôi " Vừa nói xong bên xông lên đỡ Hân Nhi.

Hân Nhi cười khổ không thôi, cũng đã một tuần lễ, thương thế của mình đã tốt lắm rồi, mình đi lại tuyệt đối không thành vấn đề, hơn nữa vết thương trên cánh tay cũng đỡ rồi, nhưng quản gia bọn họ lại chuyện bé xé ra to sợ mình giống như thủy tinh vừa đụng thì bể, anh Phi rõ ràng rất dịu dàng, sao bọn họ lại sợ anh ấy đến thế "Kìa, má Chu ạ, bà đừng chuyện bé xé ra to..., vết thương của cháu đã tốt lên lắm rồi, anh Phi là bác sĩ cũng bảo cháu hoạt động nhiều đâu nữa đấy, hơn nữa, anh Phi dịu dàng như vậy, sao lại la mắng mọi người chứ?"

Dịu dàng, má Chu nghĩ cảm giác từ này dùng trên người thiếu gia quái dị thế nào ấy, chỉ là cũng thế, không nói thiếu gia đối với người khác, nhưng mà đối với tiểu thư Tuyết Nhi thì chính là dịu dàng như nước chảy, hừng như hừng hoa, cầm trong tay sợ vỡ, cho nên mọi người vừa mới bắt đầu cũng đặc biệt cẩn thận chăm sóc tiểu thư Tuyết Nhi, chỉ sợ không cẩn thận chọc cho báo bối thiếu gia không vui, chỉ là tính tình tiểu thư Tuyết Nhi thật rất tốt, đối với tất cả người giúp việc đều rất tốt, cũng không có xem bọn họ là người làm, mọi người hầu hạ cũng đặc biệt hài lòng, từ từ, các người hầu đều thích nữ chủ nhân tương lai này, cũng khó trách thiếu gia đối với cô ấy tốt như vậy, tiểu thư Tuyết Nhi so với thiên kim nhà họ Lâm tốt mấy trăm lần.

"Dạ dạ dạ, thiếu gia chỉ dịu dàng đối với tiểu thư Tuyết Nhi, tiểu thư Tuyết Nhi đối không" Má Chu trêu ghẹo Hân Nhi.

"Má Chu chỉ biết trêu ghẹo con, còn không cảm thấy đói, anh Phi đâu rồi, khi nào anh ấy về."

"Thiếu gia bảo tối hôm nay, công ty có chút việc gấp, bảo cháu đói bụng thì cứ ăn trước" Má mụ trả lời.

"À, cháu không muốn ăn trước, cháu đợi anh Phi, cháu đi ra vườn hoa ngồi, khi nào anh ấy về thì bà gọi cháu?"

Nói xong đi về phía vườn hoa, "Ồi, tiểu thư Tuyết Nhi, đợi chút, bên ngoài trời rất lạnh, khoác thêm áo khoác đi".

Tuyết Nhi ngồi trên xích đu ở vườn hoa, nhìn hoa cỏ chung quanh, rõ ràng là đã bắt đầu mùa đông rồi, sao còn đẹp đến như thế, Tuyết Nhi cũng không biết trong vườn hoa này 1 năm 4 mùa đều là nở, mỗi mùa đều có mỗi loài hoa, Diệp Phi đối với chất lượng cuộc sống yêu cầu rất nghiêm khắc, Tuyết Nhi nhìn những loài hoa kia bất giác đến mất hồn, nghĩ đến bản thân mình không nhớ đến chuyện quá khứ, mặc dù có anh Phi bọn họ, nhưng mình thật không có chút ấn tượng nào đối với anh Phi, anh ấy tốt với mình như vậy, mình lại không nhớ được anh ấy, thậm chí đối với anh ấy đụng vào còn có chút không được tự nhiên, có lúc chỉ là một cái hôn ngủ ngon, mình cũng có chút muốn trốn, mình thật sự là vợ chưa cưới của anh Phi sao? Trời ạ, Tuyết Nhi, làm sao mà có thể hoài nghi anh Phi như thế, Hân Nhi đối với mình cảm thấy ảo não, đối với Diệp Phi lại thêm áy náy một phần.

Diệp Phi vừa trở về nhìn thấy Tuyết Nhi nhìn hoa đến mất hồn, chuyên chú như vậy, đẹp như thế, cho dù là mình sáng tạo phần đẹp này, bản thân mình cũng không kiềm hãm được bị hấp dẫn, những ngày này, có Hân Nhi làm bạn, Diệp Phi không tự chủ cười hơn nhiều, cho dù trở về xử lý công ty của lão già nhưng tâm tình lại vui thích, nghĩ tới Tuyết Nhi ở nhà, thì trước đây chán ghét công ty hình như cũng có thể yêu chút, hình như anh cũng quên, Tuyết

Nhi không phải Tuyết Nhi đó rồi, anh chỉ muốn tham luận phần dĩa dàng này."Anh Phi, anh đã về rồi" Hân Nhi nói lên câu nói này, làm cho phần si mê trong Diệp Phi tỉnh lại, anh nện bước chân ưu nhã bước đến chỗ Hân Nhi, giống như là hoàng tử cao quý đi đến chỗ công chúa, đúng, Tuyết Nhi chính là công chúa của Diệp Phi, vẫn luôn là như vậy.

"Không phải đã bảo em cứ ăn trước rồi sao, sao còn ở đây, không đói bụng sao" Vừa nói xong vừa mang mền đắp trên người Hân Nhi, lại nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhi, "Anh Phi, tôi không đói bụng, anh có mệt không?"

"Không mệt, có Tuyết Nhi quan tâm, mệt mỏi của anh Phi đều không còn"Có Tuyết Nhi ở bên người đối với Diệp Phi mà nói mệt mỏi nữa cũng sẽ không mệt mỏi, bởi vì những mệt mỏi kia ở lúc Tuyết Nhi thăm hỏi một câu một cái mỉm cười cũng hóa ở trong gió rồi.

"Ha ha, anh Phi, các người đều có công việc, chỉ Tuyết Nhi không có, Tuyết Nhi ngốc quá, cái gì cũng không giúp được các người" Hân Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, thật là vừa thấy đã thương

"Nói vậy, Tuyết Nhi sao lại ngốc nghếch chứ, Tuyết Nhi là thông minh nhất, Tuyết Nhi có thể nói tám thứ tiếng, biết đánh đàn, biết khiêu vũ, biết rất nhiều thứ, Tuyết Nhi là cô gái thông minh nhất mà anh Phi gặp" Diệp Phi vội vàng giải thích, lại ngược mắt nhìn Tuyết Nhi không phải cô gái lớn lên trong gia đình giàu có, nói được tám thứ tiếng, học qua tài chính văn võ song toàn.

Chỉ là lời nói này ở trong mắt Hân Nhi chính là cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, "Có thật là tôi biết những thứ đó không, nhưng sao tôi lại quên mất rồi" Đúng vậy, Hân Nhi xác thực sẽ không biết những thứ kia, sao lại có ấn tượng chứ, cô từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, lúc nào thì học được những thứ kia, Hân Nhi vẫn là thông minh, chỉ là bản thân nghèo khổ thậm chí ngay cả đại học cũng không học nổi.

Diệp Phi ý thức được lời lập tức an ủi cô chỉ là mất trí nhớ, mới dẫn đến quên những thứ này, "Tuyết Nhi, không có chuyện gì, cho dù em không có quan hệ, anh Phi sẽ nuôi em, em chỉ cần làm chuyện mình thích là được rồi"

"Anh Phi, em không phải có thể học lại những thứ kia không, mặc dù anh Phi sẽ chăm sóc em, nhưng em thật hy vọng mình biết rất nhiều thứ, có được hay không?"

Nhìn ánh mắt Tuyết Nhi mong đợi, Diệp Phi chỉ có thể khua tay, Đúng vậy, trước kia Tuyết Nhi cũng là thích hơn người như vậy, cái gì cũng phải đi học, cái gì đều muốn làm cho bằng được, thật sự là Tuyết Nhi đã trở lại.

"Có được hay không?" Nhìn Diệp Phi lâm vào trầm tư, Hân Nhi cho là anh không đồng ý mình, lắc lắc cánh tay Diệp Phi.

"Được rồi được rồi, chỉ là chúng ta ăn cơm trước đã có được hay không, đói bụng lắm Tuyết Nhi sao còn học được chứ?"

"Được, anh Phi tốt nhất" Nói xong hôn một cái lên gò má Diệp Phi, Diệp Phi có chút sững sờ, nhìn tinh linh chạy đến phòng ăn, chỉ biết bất đắc dĩ cười cười. Cũng đi tới phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp thoáng qua

Hai năm sau tại sân bay nước Pháp.

"Tổng giám đốc, hợp đồng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, ông Frankish đã chuẩn bị dạ tiệc để chào đón anh." Thư ký báo cáo tình hình công tác với Âu Dương Thần, một bên Âu Dương Thần nhận lấy hành lý, "Ừ, cậu vất vả rồi" không hổ là trợ thủ đắc lực của Âu Dương Thần, anh hiểu tác phong làm việc của Âu Dương Thần, quả quyết dứt khoát, cũng không dài dòng dây dưa, ở trên thị trường thủ đoạn buôn bán của Âu Dương Thần là đã ra tên phải nhanh chuẩn ngoan, cũng vì vậy mà trong 5 năm ngắn ngủn, tập đoàn Euclid đã thành công đứng trong top 100 tập đoàn mạnh nhất thế giới, đối với việc Âu Dương Thần 22 tuổi tiếp nhận Euclid quả thật đã từng làm cho cổ đông cũ khó có thể khuất phục, đối với quyết sách to gan lãnh khốc của Âu Dương Thần, đã từng để cho bọn họ có cơ hội chất vấn, nhưng hôm nay, cũng không còn người nào dám chất vấn nữa lời đối với quyết sách của Âu Dương Thần, dù sao lợi ích luôn đặt lên hàng đầu, mà bây giờ Euclid đã thực sự có chỗ đứng ở Châu Âu, Âu Dương Thần nắm giữ hơn một phần hai cổ phần, hơn nữa bọn họ tuyệt đối tin tưởng anh có khả năng để cho bọn họ ra khỏi hội đồng quản trị, cho nên giữ bọn họ đến bây giờ cũng chỉ là chú ý đến một chút công lao của bọn họ hồi trước, điểm này tất cả cổ đông cũng đồng ý, mặc dù có lúc thủ đoạn của Âu Dương Thần vô cùng tàn khốc, nhưng đối với bọn họ vẫn còn có chút nhân từ, nhưng mà bọn họ cũng biết nhân từ của Âu Dương Thần là có giới hạn, nếu như bọn họ dám khiêu chiến điểm nhân từ này, như vậy kết cục của bọn họ sẽ rất bi thảm.

"A" một giọng nữ trong trẻo khiến bước chân của người đi đường dừng lại, thì ra là thư ký không cẩn thận đụng phải Hân Nhi đang muốn đuổi theo máy bay, toàn bộ bản thiết kế trong tay Hân Nhi bị rơi xuống đất, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tiểu thư, tôi không phải cố ý" Thư ký ngồi xuống cạnh Hân Nhi nhặt bản thiết kế, "Không có việc gì không có việc gì, tôi tự mình nhặt là được rồi" Hân Nhi nhàn nhạt đáp lời.

Âu Dương Thần chỉ liếc nhìn Hân Nhi ngồi xổm nhặt đồ trên mặt đất, chỉ thấy là một cô gái đội mũ lưỡi trai, cũng không để ý, trong mắt anh, cho nên nữ hợp thành một, trừ Tuyết Nhi, hướng về phía thư ký nói một câu: "Mau xử lý tốt" đoàn người tiếp tục đi, Âu Dương Thần cũng không biết cô bé trước mắt này sẽ cướp đi cả đời anh, cũng là cả đời hạnh phúc của anh. <http://diendanlequydon.com>

"Cám ơn anh nha" Hân Nhi hướng về phía thư kí vừa nhặt đồ giúp khẽ mỉm cười, thư ký ngẩng đầu lên có chút sững sờ khi thấy Hân Nhi, ở bên cạnh tổng giám đốc dạng cô gái nào cũng đều gặp qua, nhưng cô gái trước mắt này tinh xảo giống như búp bê, sợi tóc xinh đẹp đen nhánh tán loạn ở đầu vai, mũi nhỏ xinh xắn, môi anh đào đầy đặn, da thịt như tuyết, mỉm cười ngọt ngào giống như ánh mặt trời có thể lây sang người khác, khi thư ký đang sững sờ, Hân Nhi đã cầm bản thiết kế trong tay hướng cửa máy bay đi tới, nhìn bóng lưng Hân Nhi, thư ký đột nhiên cảm thấy cô bé này giống như đã gặp qua ở nơi nào, nhưng cô gái xinh đẹp như vậy mình phải có ấn tượng chứ nhỉ, ai, đoán chừng là mình tinh nào đi, được rồi được rồi, vẫn là tranh thủ thời gian nắm chặt thời gian đi tìm tổng giám đốc, tránh cho đến lúc đó anh ta lại tức giận.

Hân Nhi ngồi ở trên máy bay, đang cầm bản thiết kế, nghĩ đến anh Phi nhất định sẽ giật mình khi nhìn thấy cô, vì muốn cho anh một điều ngạc nhiên, cô đặc biệt không nói cho anh chuyện trở về, hai năm qua, Hân Nhi rất nghiêm túc cũng rất nỗ lực học tập, Hân Nhi cảm thấy trước khi mất trí nhớ Tuyết Nhi rất lợi hại, nói tám ngoại ngữ, khiếu vũ, vẽ tranh, tài chính, mà hai năm học tập cô cũng cố gắng hết sức, nếu nói việc nói tám ngoại ngữ Hân Nhi cũng rất nghiêm túc học tập, nếu nói chuyện với nhau đều không có vấn đề, nhưng học thuật tính gì đó thì cô không tính là quen thuộc, khiếu vũ cũng học một chút, nhưng mà về tài chính cô thật sự không muốn tiếp xúc, theo như Diệp Phi nói học tài chính là do tùy thích, vì vậy Hân Nhi quả quyết bỏ qua học về tài chính, Hân Nhi cảm thấy hứng thú nhất vẫn là thiết kế thời trang, cho nên đặc biệt tới nước Pháp này học tập thiết kế, Hân Nhi đối với thiết kế thời trang thật rất có thiên phú, liền trở thành nhà thiết kế nổi tiếng đại sư Mal cũng rất tán thưởng đối với thiết kế Hân Nhi, còn cực kỳ thu nhận cô làm đồ đệ, hai năm qua cùng Diệp Phi chung đụng thi ít mà xa cách thi nhiều, đối với việc Hân Nhi học tốt, Diệp Phi cũng ngầm thừa nhận, mặc dù đau lòng Tuyết Nhi, nhưng Diệp Phi vẫn luôn là người ủng hộ Tuyết Nhi làm chuyện mình thích, điểm này khiến Hân Nhi rất cảm động, mặc dù rất nhiều khi Hân Nhi cảm thấy giống như chỉ xem Diệp Phi là anh trai, cũng không có cảm giác làm bạn gái, nhưng mà Diệp Phi đối với Hân Nhi rất tốt, Hân Nhi vẫn nhớ ở trong lòng, cũng rất lệ thuộc vào Diệp Phi.

"Anh Phi, Tuyết Nhi trở lại" Hân Nhi hướng về phía ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thì non.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tuyết Nhi trở về

Nhà họ Diệp

"Bà Chu, thiếu gia trở về chưa?"

"Thưa ông chủ, thiếu gia về rồi, đang ở trong phòng" Bà Chu cung kính đáp.

"Đi gọi thiếu gia xuống dùng cơm"

"Vâng"

Chỉ thấy ông cụ lại ngồi ở đại sảnh, vẻ mặt rất hiền lành, nhưng mà trong lúc mơ hồ vẫn để lộ ra một cảm giác uy nghiêm, đây chính là ông cụ nhà họ Diệp, ông cụ Diệp là người có quyền uy tuyệt đối ở nhà họ Diệp, những người khác không được phép không vâng lời, trừ đứa cháu trai, trung niên đã phải mang tang, sự ra đi của con trai và con dâu vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng, cháu trai Diệp Phi hoàn toàn do chính tay ông nuôi lớn, đối với Diệp Phi, ông cụ đặt toàn bộ hi vọng ở trên người Diệp Phi, từ nhỏ đã yêu cầu hết sức nghiêm nghị đối với cháu trai, đứa cháu này là người thừa kế duy nhất, ông cụ chỉ muốn nhanh một chút khiến cháu trai tiếp nhận sản nghiệp, xác thực, năng lực của cháu trai là không thể nghi ngờ, nhưng cái thằng nhóc kia vì một đứa con gái đã bỏ qua công việc ở công ty để đi học y, ngay lúc đó điều này làm cho ông cụ hết sức bức bối. Mặc dù ở ngành y học cháu trai rất có thành tựu, nhưng vô luận như thế nào ông đều không đồng ý, bây giờ trở về cũng không tệ, tuy nhiên có lúc vẫn không có làm việc theo ý nguyện của ông, nhưng dù sao về nhà tiếp nhận công ty thật là tốt. Về việc kết thân với Lâm Thị cũng là bắt buộc phải làm, hừ, thằng nhóc này cũng đừng nghĩ chạy trốn tiếp. @diendanlequydon

"Ông nội" Diệp Phi chậm rãi đi tới phòng ăn, người giúp việc một tay giúp kéo ghế ra, Diệp Phi ngồi xuống, cứ như vậy hai ông cháu ở hai đầu bàn ăn lớn, giống như cách nhau một đại dương vậy, mỗi một lần ăn cơm cùng với ông nội chính là cách xa như vậy, ha ha, nếu như là Tuyết Nhi, cô tuyệt đối sẽ cười chuyện như vậy ăn cơm nói chuyện cũng mệt mỏi, ha ha, cô nhóc kia, không biết ở tại nước Pháp có ăn cơm thật ngon hay không, nghĩ đến Tuyết Nhi, Diệp Phi không tự chủ nhếch miệng lên, ông cụ ngồi ở đối diện, nhìn cháu trai đột nhiên bật cười, có chút ngạc nhiên, mấy năm này cũng rất ít tiếp xúc với cháu trai, vẫn ở tại nhà cũ, chỉ thỉnh thoảng đến Diệp Thị một chút mà thôi. Trong ấn tượng cháu trai rất ít cười.

"Chuyện gì vui đến thế cơ à" Ông

ng cụ cũng muốn trò chuyện với cháu trai, nghe được ông nội đặt câu hỏi, Diệp Phi mới ý thức được mình sơ xuất, lập tức khôi phục sắc mặt, có một chút lúng túng, "Không có gì" ho nhẹ hai tiếng che giấu lúng túng, nhìn cháu trai rõ ràng không được tự nhiên, ông cụ cũng không còn hỏi cái gì nữa, ngay sau đó chuyển đề tài hỏi thăm tình hình công ty, hai ông cháu cứ như vậy câu có câu không vừa nói chuyện vừa ăn cơm.

"Anh à, cám ơn anh nha" Hân Nhi hướng về phía tài xế cầm hành lý giúp cô nói cám ơn, "Không cần khách khí, ha ha" anh tài xế thật thà thấy cô gái xinh đẹp như vậy mấy việc nhỏ dĩ nhiên là vui lòng giúp. Hân Nhi lấy hành lý, nhìn cửa chính nhà họ Diệp nói "Cuối cùng cũng trở lại"

Nhấn chuông cửa, bên trong người làm vườn A Mộc thấy là Hân Nhi, lập tức chạy tới vui vẻ giúp Hân Nhi cầm hành lý, "Tiểu thư Tuyết Nhi, vì sao cô

trở lại, mà không có nói cho chúng tôi biết đây, chúng tôi đi đón cô nha" nói xong cầm tất cả mọi thứ trên tay Hân Nhi, còn hướng về phía cửa hô to" Bà Chu, bà Chu, tiểu thư Tuyết Nhi trở lại"

"Ai nha, A Mộc ngại đừng kích động như vậy mà, anh Phi đâu rồi, có ở nhà không?" Hân Nhi dờ khóc dờ cười, không ngờ A Mộc lớn như vậy còn kích động. Nhưng mà thấy phong cảnh và những người quen thuộc, Hân Nhi rất vui vẻ .

"À, Cậu chủ đang dùng cơm rồi, biết cô Tuyết Nhi trở lại cậu chủ nhất định sẽ rất vui vẻ" vừa nói xong dẫn Hân Nhi vào cửa.

Đang dùng cơm với ông cụ, không thể nghỉ ngơi cũng mơ hồ nghe được giọng oang oang của A Mộc, "Chuyện gì mà âm ỉ như vậy" Diệp Phi cũng có chút tò mò, tại sao hôm nay A Mộc lại không có quy củ như vậy rồi."cậu chủ, là cô Tuyết Nhi trở lại" bà Chu vui mừng hướng về phía Diệp Phi nói, người cũng chạy tới cửa, mà lúc này Diệp Phi không lo lắng đang ăn cơm với ông nội, chạy về phía cửa lớn, giống như nhìn thấy một cô nhóc tinh ranh xông lại ôm lấy mình "Anh Phi, em đã trở về, có phải rất vui mừng hay không?" Diệp Phi ôm thật chặt Hân Nhi, "Rất nhớ em, Tuyết Nhi, anh rất vui mừng" nói xong ôm Tuyết Nhi lên xoay vòng vòng ở trong sân, mọi người trong sân đều cười, trong không khí cũng vang dội tiếng cười lẽ loi của Tuyết Nhi, âm thanh kia dễ nghe như vậy, mà ông cụ ở cửa, nhìn cháu trai của mình ôm cô gái xa lạ này cười vui vẻ như vậy, có chút xúc động, nhưng ngay sau đó nghĩ đến chuyện kết thân với nhà họ Lâm, sắc mặt lập tức lạnh xuống, nặng nề ho hai tiếng, mọi người đều bị tiếng ho khan này làm cho tỉnh lại, xong rồi, ông cụ ở đây.

Đương nhiên Hân Nhi cũng bị âm thanh này dọa sợ, từ trên người Diệp Phi nhìn sang, ông cụ chăm chú nhìn chằm chằm Hân Nhi, chính xác chỉ là một cô nhóc, nhưng từ xưa hồng nhan họa thủy, "Ông nội, đây là Tuyết Nhi" Diệp Phi lôi kéo Tuyết Nhi đi tới trước mặt ông cụ, "Tuyết Nhi, đây là ông nội anh." Diệp Phi cười giới thiệu với Tuyết Nhi. "Ông nội, ông khỏe chứ, cháu là Tuyết Nhi" Tuyết Nhi khéo léo khề hành lễ với ông, "Đến thư phòng một chút" ông cụ thờ ơ đối với việc Tuyết Nhi chào hỏi, chỉ hướng Diệp Phi nói xong câu này liền xoay người đi. Chỉ để lại một mình Tuyết Nhi vô tội. Nhìn Tuyết Nhi khổ sở, Diệp Phi có chút tức giận, ông nội thật là quá đáng. Dẫn Tuyết Nhi tới tận cửa, sau khi phân phó người chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi, liền đi tới thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tranh chấp

"Ông nội" Diệp Phi đi vào trong thư phòng, thuận tay khép cửa.

"Mau chóng cắt đứt đi, hai ngày nữa Lâm Hiểu sẽ từ nước ngoài trở về, các con mau chóng bàn chuyện hôn sự, ông không muốn để đến lúc đó con bé thấy người phụ nữ kia sẽ không vui." Ông cụ giống như kể ra một chuyện hết sức bình thường, nhưng trong lời nói không hề cho thương lượng cùng phản kháng.

"Không thể, ông nội, chuyện khác cháu có thể tận lực làm theo yêu cầu của người, nhưng việc này tuyệt đối không có khả năng, Tuyết Nhi là người vợ mà cháu sẽ lấy đời này, ngoài cô ấy ra, cháu sẽ không cưới ai khác." Diệp phi kiên định nói ra.

"Láo xược" ông cụ nổi giận, vỗ lên bàn một cái, tay không ngừng run rẩy, cặp ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Diệp Phi dường như muốn phun ra lửa."Bây năm trước, cháu vì người phụ nữ kia làm trái ngược ý của ta mà chạy đi học y, hôm nay cháu lại vì một người phụ nữ khác giẫm lên vết xe đổ sao, ông nói cho cháu biết, cháu phải kết hôn với Lâm Hiểu, không muốn cưới cũng phải cưới, cái nhà này vẫn là ông "định đoạt" ông cụ tức giận nói.

"Muốn kết hôn các người đi mà làm, nhưng chú rể trong hôn lễ không phải là cháu " Diệp Phi không vui xoay mặt.

"Cháu, Diệp Phi, cháu cho rằng cánh cháu đã cứng cáp có phải không, ông nói cho cháu biết, đừng trách ông nội độc ác, nếu không người phụ nữ kia, tuyệt không dễ chịu" ông cụ lại nói lời độc ác.

Vừa nghe thấy ông cụ lấy Tuyết Nhi uy hiếp hấn, Diệp Phi phát hỏa "Ông nội, cháu hiện tại nói cho ông biết, nếu ông dám tổn thương đến Tuyết Nhi một chút nào, đừng trách người cháu trai này không giữ tình cảm và thể diện, đến lúc đó ông mất không chỉ là Tồn Từ duy nhất của ông."

"Cháu... cháu..." Nói còn chưa nói xong. Tay ông cụ gắt gao đè lên ngực miệng mở lớn thở dốc, sau đó lâm vào bóng tối.

"Ông nội. Ông nội" Diệp Phi vội vàng kêu, đỡ lấy ông cụ.

"Diệp thiếu gia, ông cụ chỉ là nhất thời khí huyết công tâm, nhưng nói vậy bệnh của ông cụ thiếu gia cũng biết, vài năm gần đây thân thể ông cụ không bằng lúc trước, ngàn vạn lần đừng để cho ông chịu bất cứ kích thích nào?" Bác sỹ gia đình nói với Diệp Phi.

"Ừ, tôi biết, cảm ơn ông, bác sỹ Diệp". Đúng vậy , mình thân là bác sỹ làm sao có thể không biết thân thể ông cụ, bởi vì nghĩ đến thân thể của ông, cho nên mới trở về tiếp quản công ty, bản thân cũng muốn thuận theo ý của ông, nhưng chỉ có chuyện Tuyết Nhi này thì tuyệt không thể thỏa hiệp, Tuyết Nhi vì mình mà trở lại, hai năm qua có Tuyết Nhi, Diệp Phi thật sự cực kỳ hạnh phúc, phần hạnh phúc này mình muốn giữ cả đời, quyết không thể để mất đi.

"Anh Phi" Đầu Tuyết Nhi thò ở cửa nhìn, đáng vẻ đáng yêu làm cho tâm tình Diệp Phi tốt lên một chút, Tuyết Nhi vừa trở về còn chưa đến phòng đã nghe thấy ông cụ tệ tiểu Tuyết Nhi cực kì lo lắng, tuy mới lần đầu tiên gặp, nhưng dù sao cũng là ông nội của anh Phi, cũng là ông nội của mình, muốn đến

thăm ông cụ, nhưng mơ hồ cảm thấy được chuyện ông cụ té xỉu dường như cùng với mình có chút quan hệ, lại sợ ông cụ mất hứng, nhưng vẫn không kim nên được đến đây.

"Tuyệt Nhi, sao em lại tới đây, cơm ăn chưa, có đói bụng không?" Diệp Phi đi về phía cửa, "Anh Phi" Tuyệt Nhi nhào vào trong lòng Diệp Phi, "Ông nội có khỏe không, có phải do Tuyệt Nhi không, ông nội không thích Tuyệt Nhi cho nên mới. . ."

"Nói linh tinh cái gì, Tuyệt Nhi, đừng nghĩ ngợi lung tung, Tuyệt Nhi của anh đáng yêu xinh đẹp như vậy làm sao có thể có người không thích? Ông nội chỉ là lớn tuổi, thân thể không được tốt, hiện tại cần phải nghỉ ngơi, anh đưa em trở về phòng trước được không?"

"Thật vậy không? Tuyệt Nhi lập tức trở về, không quấy rầy ông nội nghỉ ngơi." Tuyệt Nhi nhu thuận rời khỏi ngực Diệp Phi, cùng Diệp Phi trở về phòng,

Sau khi đưa Tuyệt Nhi trở về phòng, dặn dò Tuyệt Nhi một chút chuyện, Diệp Phi lập tức trở lại phòng ông nội chờ đợi, Tuyệt Nhi ngây ngốc ở trong phòng thu dọn hành lý, trong thời gian này Tuyệt Nhi không có ở đây Diệp Phi sống cũng không tồi, mỗi ngày phái người dọn dẹp, quần áo cũng thường xuyên giặt sạch, cũng không bởi vì Tuyệt Nhi đột nhiên trở về mà trở tay không kịp, đơn giản sửa sang lại quần áo xong, Tuyệt Nhi chuẩn bị đi ngủ, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được, bệnh của ông nội, còn có công việc của mình, trở về nhưng công việc làm sao bây giờ, không muốn vĩnh viễn phụ thuộc vào anh Phi, hai năm qua sờ dĩ cố gắng học tập như thế là muốn bản thân trở nên năng lực hơn, sau đó tìm một công việc tốt. . .

Một đêm này, là một đêm không ngủ. Diệp Phi ở trong phòng cũng hết sức buồn rầu, chuyện ông nội cùng Tuyệt Nhi. . . . Mà ông cụ sau khi tỉnh lại nhìn cháu trai ở bên cạnh nhất thời cũng hết giận hơn phân nửa, nhưng hấn bị Tuyệt Nhi mê hoặc, từ xưa hồng nhan họa thủy, ông nhất định phải nghĩ biện pháp để cho cô gái kia rời khỏi, sau đó lại để cho Phi Nhi cùng Lâm Hiểu đính hôn, cô gái kia, tốt nhất thức thời một chút, nếu không..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Gặp nhau ở cây đàn cổ

"Tổng giám đốc, ba giờ chiều gặp mặt với chủ tịch ngân hàng Hành Trường, a..., còn nữa buổi tối tại khách sạn Peter có tiệc rượu nhân ngày kỷ niệm kết hôn của Đồng Sự Trường Chu thị cùng phu nhân, quà tặng đã chuẩn bị tốt, tổng giám đốc có tự mình tham gia không?" Thư ký báo cáo hành trình xong, chỉ thấy người kia xem văn kiện thậm chí cũng không ngẩng đầu, chỉ nhân nhạ nói câu: "Tự mình đi" đình đầu tiếp tục xem văn kiện, "Vâng, tôi đi ra ngoài trước." Thư ký dường như cũng đã quen với sự lạnh lùng của Âu Dương Thần, yên lặng đi ra khỏi văn phòng.

Chu thị, hạng mục lần trước cũng giúp chúng ta không ít, nhất định phải tự mình đi chúc mừng. Tuy nhiên Âu Dương Thần cực kỳ không thích những trường hợp này, chán ghét những gương mặt đối trá, nhưng đã là người làm ăn tất nhiên phải ứng phó những trường hợp này, mấy năm nay anh rất bận rộn, cơ bản không có thời gian rảnh, bận rộn dường như trở thành một thói quen của anh, từ khi Tuyệt Nhi đi rồi, hình như chỉ đắm chìm hoàn toàn trong công việc, mới không nhớ đến cô, mới không đau...

Tiệc rượu Chu thị bởi vì Âu Dương Thần đến mà trở nên sôi nổi, ánh mắt mọi người đều nhìn người đàn ông cao quý tại lối vào kia - - Âu Dương Thần, những người phụ nữ ở đây lại càng hồi hận không nhận được tin tức Âu Dương Thần đến, âm thầm hồi hận bản thân không ăn mặc xinh đẹp hơn, dù sao cơ hội có thể nhìn thấy Âu Dương Thần quá ít, nếu có thể được anh ưu ái thì... .

Nhưng lần này mục đích quan trọng Âu Dương Thần đến để gặp vợ chồng Chu thị, lập tức đi về phía Đồng Sự Trường Chu, đối với bọn họ bày tỏ cảm ơn, đối với những người khác, Âu Dương Thần anh không cần, lại càng không nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà giúp đỡ bọn họ, cùng Chu Đồng tán gẫu chốc lát, lợi dụng lý do có chuyện quan trọng cần xử lý nên phải đi trước, vợ chồng Chu Đồng cũng hiểu tính tình Âu Dương Thần, không thích những thứ xã giao này, hôm nay có thể đến chúc mừng quà thật đã là ngoài ý muốn, tự nhiên cũng không cố giữ lại. Mà những cô gái khuê các lại thờ dài, không có cơ hội nắm chắc.

Rời khỏi bữa tiệc, Âu Dương Thần lái ô-tô vào trong thành phố, vô tình, anh lại đến nơi này, nơi này là chỗ Tuyệt Nhi thích, nhiều khi anh đến đây nhìn. Mà nhiều lúc anh lại không dám đến, bởi vì thật sự rất đau, những tốt đẹp đã qua, giống như vẫn ở ngay trước mắt.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tuyệt Nhi, lần đó bản thân bị thương nằm viện, không chịu nổi trong gian phòng nặng nề, ở bên ngoài bệnh viện đi dạo một chút, cứ như vậy gặp được Tuyệt Nhi, mặc quần áo bệnh nhân, đội cái mũ lông bằng nhung đáng yêu, cô yên lặng nhìn trời như thế, dưới ánh mặt trời cô thật sự cực kỳ mê người, làm cho người ta không tự giác đến gần, nhưng Âu Dương Thần cho tới bây giờ không tới gần người khác, chỉ là ngồi xuống bên cạnh cô, không nghĩ tới cô chủ động chào hỏi với mình, "Anh bị thương a, nhất định rất đau?"

Đau, trong mắt Âu Dương Thần cái này không tính là đau, từ lúc ba tuổi đã bắt đầu học võ, tuy là đại thiếu gia, nhưng ba mẹ để cho mình từ nhỏ luyện tập năng lực bảo vệ bản thân, vết thương lớn nhỏ trong huấn luyện không ngừng, bây giờ làm sao đau đây.

"Nếu đau thì nói với Bạch Vân (ý nói mây trên trời), sẽ giảm bớt đau đớn của anh, mỗi lần tôi đều như vậy a..." Tuyệt Nhi ngọt ngào nói xong, đối với đám mây trên bầu trời hình như còn nói gì đó. Giờ khắc này trong lòng Âu Dương Thần bình tĩnh dường như có chút gọn sóng, vì người thiếu nữ mười tám tuổi này.

Về sau thông qua y tá mới biết đến Lăng Phi Tuyệt bị mắc bệnh máu trắng, thường xuyên phải điều trị bằng hoá chất, trị liệu, những thứ trị liệu này thật sự rất đau, không phải người thường có thể chịu đựng, nhưng cô gái nhỏ này thật sự cực kỳ dũng cảm, cũng cực kỳ kiên cường. Chưa bao giờ rơi một

giọt nước mắt.

Về sau, trong thế giới Âu Dương Thần có thêm một cô gái nhỏ đáng yêu lại kiên cường làm người ta đau lòng này, đó chính là Tuyết Nhi.

Những cái này đã qua...

Giống như nghe được tiếng đàn của Tuyết Nhi, hôn lễ trong mơ kia, giai điệu quen thuộc, cảm giác quen thuộc như thế, anh cho rằng này chỉ là ảo tưởng, người nào có thể biết được anh rất nhiều đêm vô số lần đã tưởng tượng Tuyết Nhi không chết, còn đang ở trong lòng anh, ngọt ngào gọi anh Thần, còn có thể nói bản thân không đau, nói chuyện với Bạch Vân sẽ giảm bớt đau đớn, còn đang đánh đàn, và cố ý chọc ghẹo anh, chậm rãi mở mắt to, đập vào mặt là bóng dáng quen thuộc, ngày nhớ đêm mong rằng ba năm, Tuyết Nhi.

Anh nhanh chóng mở cửa xe, tiến lên ôm lấy cô, gất gao, dường như muốn nhào nặn vào tận xương tủy... 'Tuyết Nhi, em rốt cục đã trở lại, anh rất nhớ em.' Mồ hôi mặt cô trong lòng hoảng sợ, mờ mịt.

"Buông ra, buông ra... Đau quá" Hân Nhi cảm thấy người đàn ông kỳ lạ này sao biến thái như vậy, rõ ràng mình không biết hắn, tâm tình hôm nay của mình vốn không tốt, Phi ca đi công tác, mà trong nhà đột nhiên có thiên kim của Lâm thị Lâm Hiểu đến đây, không chỉ coi mình như nữ giúp việc, vung tay múa chân, lại vào trong phòng của mình lục lọi, ném bản thiết kế của mình đây trên đất, thật sự cực kỳ tức giận, người trong nhà không ai dám phản kháng, người phụ nữ kia càng hung hăng nói bản thân là vợ hôn thê của anh Phi, cô ta còn nói nhận mệnh lệnh của Lão Thái Gia tới đây.

Bản thân thật sự không muốn bị người phụ nữ xấu xa kia ức hiếp, nhưng nhớ đến bệnh của Lão Thái Gia, bản thân nhất định phải thay anh Phi chăm sóc ông, không thể chọc ông tức giận. Dè dặt tức giận xuống, bỏ chạy ra khỏi biệt thự, vô tình, đi đến chiếc đàn cổ kỳ lạ này, cảm thấy không khí này cực kỳ thích hợp để đánh đàn, liền thử đánh đàn, không nghĩ tới cái người đàn ông này biến thái như vậy.

Ra sức giãy thoát, Hân Nhi đẩy thật mạnh Âu Dương Thần ra. Bốp, một cái tát cứ như vậy rơi vào trên mặt Âu Dương Thần, giờ phút này, ngay cả không khí dường như ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhận làm Tuyết Nhi

Âu Dương Thần trong chốc lát ngu ngơ, Tuyết Nhi làm sao có thể đánh anh, nhìn ánh mắt Âu Dương Thần đau khổ bị thương, Hân Nhi đột nhiên cảm thấy mình có chút quá đáng, hân chỉ nhận làm người, mà còn ánh mắt hân nhìn cô nhất định cực kỳ đau.

"Tôi, tôi không phải Tuyết Nhi mà anh nói, ta không biết anh, tôi tên là Lăng Phi Tuyết, không phải Tuyết Nhi của anh" nói xong, Hân Nhi xoay người muốn đi. Vừa bước được một bước cánh tay Hân Nhi đã bị Âu Dương Thần bắt lấy, Lăng Phi Tuyết, thật sự là buồn cười, cái tên này ở trong lòng mình rờn rã năm năm, từ lúc quen biết cô đến khi cô rời khỏi đã rờn rã năm năm, tên Lăng Phi tuyết này ở trong lòng trong đầu không biết xuất hiện bao nhiêu lần, khuôn mặt kia, vô số lần xuất hiện ở trong mơ, làm sao có thể nhận lầm, Tuyết Nhi.

"Tuyết Nhi, anh làm sao có thể không biết em, anh làm sao có thể không biết tên em là Lăng Phi Tuyết, Tuyết Nhi, anh là anh Thần? Em làm sao vậy? Làm sao có thể không nhớ anh rồi hả?" Âu Dương Thần thật sự cực kỳ bị thương, bản thân ngày nhớ đêm mong vậy mà người kia không nhớ mình, cho tới bây giờ Âu Dương Thần không nghĩ tới, cũng không thể tiếp nhận được.

Anh Thần, anh Phi, chẳng lẽ mình thật sự biết hắn sao, nhưng mình thật sự một ấn tượng cũng không có, kỳ thật mình cũng không có ấn tượng với anh Phi, huống chi là người đàn ông trước mắt này, lúc này Hân Nhi thật sự đánh giá Âu Dương Thần, chỉ thấy người đàn ông trước mắt này có được ngũ quan xinh xắn, bộ âu phục thẳng tắp, đó là... tác phẩm bậc thầy. Nghe nói toàn cầu số lượng 10 bộ, không thể ngờ được mình thấy được ở đây, nói thật, người đàn ông này hoàn toàn đem ngày khí chất bộ quần áo âu phục hoàn toàn khai triển ra, thậm chí có nói qua chủ đề thiết kế bộ quần áo này là cao quý, lạnh lùng kiêu ngạo, không hề nghi ngờ, trên người người đàn ông trước mắt này có đủ loại khí chất này, mà trên người hân có thêm khí thế kiên cường cứng rắn, cảm giác so với anh Phi nhu hòa dường như càng đẹp trai hơn một chút, trời ạ, Tuyết Nhi, mày suy nghĩ cái gì vậy, haiz, Tuyết Nhi nặng nề cốc đầu mình một cái, thật thất vọng.

Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi lọt vào trầm tư, suy nghĩ sâu xa, một lúc thì chu miệng, một lát lại thất vọng, khóe miệng Âu Dương Thần không khỏi cong lên, Tuyết Nhi của anh vẫn đáng yêu như thế, trong mắt kia hiện rõ cung chiều không thể nghi ngờ.

"Anh xác định anh thật sự biết tôi sao, thật ra tôi không nhớ ra anh." Hân Nhi vẫn không quá tin tưởng, đột nhiên Âu Dương Thần nhớ tới ảnh chụp của mình, vội vàng lấy ví tiền ra, cầm tấm hình cho Tuyết Nhi xem, Hân Nhi nhìn chằm chằm tấm hình kia, con người không khỏi phóng đại, hình như là mình thật, là một người con gái xinh đẹp cùng người người đàn ông trước mắt này chụp ảnh chung, cảm thấy giống như đôi tình nhân hạnh phúc nhất thế giới, nhưng lại giống như không phải mình, nói thật, ở phòng của anh Phi cũng thấy ảnh chụp giống như vậy, đúng rồi, ánh mắt kia, ánh mắt kia giống như có thêm tự tin cùng hạnh phúc, mà mình hình như không có ánh mắt này, nhưng... Đây là mình trước khi mất trí nhớ, Hân Nhi an ủi đến.

"Tuyết Nhi, em nhớ được gì sao?" Âu Dương Thần nhìn về mặt Tuyết Nhi biến hóa cho rằng cô đã nhớ ra mình.

"Không có, tôi thật không nhớ ra, trên thực tế, chuyện hai năm trước tôi một chút cũng không có ấn tượng, tôi không biết mình là ai?" Hân Nhi liêu mạng

nhớ lại, nhưng càng muốn đầu lại càng đau, cô gắt gao ôm đầu của mình.

Hai năm trước, ba năm trước đây Tuyết Nhi vì cứu mình mà rơi xuống biển, làm sao có thể là hai năm trước, vậy một năm trước kia thì sao, Tuyết Nhi nhất định chịu rất nhiều cực khổ, không có việc gì, hiện tại đã về bên cạnh mình, anh sẽ cưng chiều, và yêu cô.

"Tuyết Nhi, không có việc gì, không nhớ ra thì thôi, rồi có một ngày sẽ nhớ ra, bây giờ em đã trở về, anh sẽ bảo vệ em, đừng nghĩ, cũng đừng sợ" Âu Dương Thần nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhi, vỗ nhẹ nhàng ở trên lưng của cô, an ủi cô, giống như dỗ một đứa trẻ con, bởi vì đó là bảo bối của Âu Dương Thần. Với anh mà nói là tất cả.

Cái ôm của Âu Dương Thần làm cho người ta cảm giác cực kỳ ấm áp, rất có cảm giác an toàn, Tuyết Nhi cảm thấy mình có lẽ thật sự biết anh, bởi vì không có cảm giác không an toàn, chỉ là mình quên anh mà thôi. Đại khái thật sự là như vậy đi, Hân Nhi tự an ủi mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhà Âu Dương Thần.

Vì lo lắng lúc đi ra ngoài mình không mang bất kỳ thứ gì ra cửa, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không cầm theo, không cách nào liên lạc với anh Phi, lại càng không nghĩ tới chỗ đó có người phụ nữ đáng ghét Lâm Hiểu kia, không còn cách nào, Hân Nhi không thể làm gì khác hơn là về nhà với Âu Dương Thần, có lẽ là tấm ảnh chụp chung hạnh phúc, có lẽ là ánh mắt chân thành như thế, đều nói ánh mắt sẽ không gạt người, lại có lẽ vòng ôm kia khiến người ta an tâm, không hiểu sao đối với người đàn ông trước mắt này vẫn rất tin tưởng.

Mà Âu Dương Thần hiển nhiên là vui vẻ, rốt cuộc Tuyết Nhi tin tưởng mình, Tuyết Nhi quên anh cũng không sao, anh tin có một ngày cô sẽ nhớ ra, quan trọng nhất là cô đã trở về, mở chiếc Lamborghini phóng nhanh như bay về phía biệt thự, ngôi nhà đó là anh thiết kế vì cô, là nhà thuộc bọn anh, nói thật vì công việc anh cũng rất ít ở đó, nhưng đây là ngôi nhà trong lòng của anh, bên trong mỗi một thứ đồ trang trí dùng trong nhà đều là anh tự mình thiết kế, Tuyết Nhi đều thích. Nghĩ đến Tuyết Nhi lập tức có thể thấy ngôi nhà kia, Âu Dương Thần không tự giác nhếch khóe miệng lên, anh cũng không biết hôm nay anh cười nhiều hơn so với nụ cười trong một tháng, giống như bé trai lớn nhận được một chiếc xe đồ chơi thích nhất. Thấy Âu Dương Thần luôn cười, Hân Nhi cũng có hơi sững sờ, bởi vì anh cười rõ lên thật sự rất đẹp mắt, đúng vậy, anh hẳn là người đàn ông phong độ đẹp trai nhất mình từng thấy, lúc ở nước ngoài mình cũng từng nhìn thấy rất nhiều soái ca, nhất là lúc ở bên cạnh giáo sư, nhưng mà trước sau mình đều cảm thấy đàn ông Phương Đông có sức hấp dẫn đặc biệt, cô vẫn cho là có ý nghĩ này là vì anh Phi, nhưng hôm nay cô thật sự cảm thấy người đàn ông trước mắt này càng có sức hấp dẫn hơn so với anh Phi, haizz, Tuyết Nhi, mình lại đang làm gì thế này, bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ Tuyết Nhi im lặng khách sáo hạ mình, nghiêng đầu nói với Âu Dương Thần: "Lúc anh cười rõ lên càng đẹp mắt hơn."

Ặc, Âu Dương Thần không biết làm sao, đẹp, đây là từ dùng để hình dung chính xác về mình sao? Mặc kệ, Tuyết Nhi thích mình cười vậy thì cười nhiều thôi, nhưng mà muốn cười như thế nào chứ, nói thật đã lớn thế này rồi còn chưa biết cười như thế nào, bao gồm cả lúc trước cùng với Tuyết Nhi, hàng ngày là cô vui vẻ lượn quanh mình, mình vẫn là đại thiếu gia lạnh lùng kia, chỉ thỉnh thoảng nhếch khóe miệng lên, "Thật vậy sao, anh sẽ cười nhiều, ha ha," Âu Dương Thần nói xong nặn ra vẻ mặt vui cười khô quắt khô queo với Hân Nhi.

"Xấu chết được" Hân Nhi không cần nghĩ ngợi mắng luôn.

Âu Dương Thần chỉ có thể xấu hổ, mình thật sự không biết cười thế nào mà.

Giữa lúc bất tri bất giác, đã đi tới chỗ biệt thự, Âu Dương Thần dừng xe xong, cẩn thận coi thất lưng an toàn cho Hân Nhi, cũng xuống xe trước, thân sĩ mở cửa xe cho Hân Nhi, động tác kia tao nhã giống như một hoàng tử, trên thực tế, Âu Dương Thần tuyệt đối xứng với cái tên hoàng tử. "Tuyết Nhi, tới nơi rồi, xuống xem nhà anh chuẩn bị cho em đi."

Hân Nhi xuống xe, nhìn thấy trước mắt một tòa biệt thự nhỏ toàn màu trắng nằm ở lưng chừng núi, không xa hoa như trong tưởng tượng, không lớn như trong tưởng tượng, thế nhưng khiến người ta có cảm giác cực kỳ ấm áp, trong tiểu viện kia cũng không có hoa tươi đẹp giống trong nhà anh Phi, nhưng mà có một bãi cỏ xanh biếc, có chút giống hoa đại mộc hoang, mà thu hút mình nhất chính là chiếc xích đu dưới tàng cây kia, vô cùng đơn giản, nhưng mình muốn chính là như thế này, mặc dù trong nhà anh Phi cũng có xích đu, cơ mà đây là anh đặc biệt sai người làm theo yêu cầu, rất to, không giống chiếc xích đu này, rất đơn giản, nhưng cũng cực kỳ tự nhiên, và cái sân này cũng hoàn toàn tự nhiên, Hân Nhi không tự giác chạy tới, ngồi lên, hơi hơi đẩy nhẹ, Âu Dương Thần cũng vội vàng đi theo, nhẹ nhàng đẩy cô, "Thích không?" Âu Dương Thần dựa vào bên tai Hân Nhi, nhẹ giọng hỏi, có loại cảm giác không được tự nhiên, có chút ngứa ngáy, Hân Nhi né tránh anh, nhưng lại vui vẻ nói "Cực kỳ thích, ở đây rất đẹp."

Được Tuyết Nhi khẳng định hiển nhiên Âu Dương Thần vui vẻ, "Đưa em vào trong xem" nói xong lại nắm tay Hân Nhi đi vào, Hân Nhi không có thói quen nắm tay anh, muốn trốn tránh, tiếc rằng anh nắm quá chặt, mình không có cách nào thoát được.

Vào phòng Hân Nhi vẫn bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người, trong phòng cũng không có những đồ dùng gia đình xa hoa, chỉ đơn giản, nhưng cũng không phải đơn giản như vậy, có thể thấy được sắp xếp trong nhà này là một người trong lòng có gia đình có người yêu, Âu Dương Thần dẫn cô đến phòng thiết kế vì cô, chỉ thấy bên trong là màu sắc tự nhiên, trần nhà có từng mảng ánh mây, bức rèm che hồ hững, rất đẹp, giống bầu trời giống biển cả, ở giữa là chiếc giường hình tròn, làm Hân Nhi có ảo giác, giống như mình là công chúa nữ nhân ngư (nàng tiên cá), có thể bơi lội không buồn không lo dưới đáy biển, đúng vậy, Hân Nhi vẫn rất thích biển, rộng lớn như thế, mệnh mệnh bát ngát, cảm giác gió biển thổi có thể giảm bớt tất cả buồn phiền, mà Âu Dương Thần chính xác là thiết kế từ tình yêu tha thiết của Tuyết Nhi với mây trắng trời trong, Tuyết Nhi từng nói, nếu đau nhức thì nói với mây

trắng, Tuyết Nhi từng nói, cô rất muốn biến thành một đám mây, có thể bay trong không trung, Tuyết Nhi từng nói thích nhất màu sắc bầu trời, xinh đẹp như thế.

Thấy Tuyết Nhi yêu thích căn phòng, Âu Dương Thần khẳng định Tuyết Nhi thật sự quay lại, Tuyết Nhi cũng không thay đổi, cô vẫn là Tuyết Nhi ngày ấy.

Nhìn căn phòng xinh đẹp như vậy, Hân Nhi chỉ muốn có thể nhanh chóng làm công chúa mỹ nhân ngự nằm lên chiếc giường xinh xắn hẹn hò với Chu công (là ngủ đó á), hơn nữa bản thân mình đi từ xế chiều đến tối, mệt mỏi quá à..., rất muốn nghỉ ngơi cho khỏe, Âu Dương Thần cũng lo Tuyết Nhi mệt, không đành lòng quấy rầy cô, lập tức rời khỏi phòng, để cô nghỉ ngơi cho tốt. Hân Nhi thư thái nằm trên giường, chỉ chốc lát sau thì đi vào cõi mộng, hoàn toàn quên một nơi khác trên trái đất có một người đang lo lắng cho mình có trôi qua tốt không đó là người tốt anh Phi.

Diệp Phi đang đau buồn xem tài liệu, đột nhiên lần này hợp đồng có chút vấn đề, dự án hợp tác này thật sự rất quan trọng với mình, không còn cách nào, bỏ rơi Tuyết Nhi, hi vọng cô bé kia ăn com nhiều, chờ mình trở lại, trong đầu lại xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp kia, bắt đầu dĩ cười một cái, tiếp tục tài liệu trong tay, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, trở về sớm một chút, trông thấy người trong nhà kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nụ hôn đầu trong trí nhớ

Ánh trăng chiếu rọi vào gian phòng tọa lạc nơi sườn núi trắng tinh này, dưới ánh trăng màu trắng càng lộ ra trắng sáng hơn, lúc này trong phòng có một đứa nhỏ đang len lén chuồn ra khỏi phòng, cô cố gắng làm cho bước chân mình nhẹ một chút, cô thật sự không muốn quấy rầy người nào đó đang trong giấc ngủ, vì thật sự rất mất mặt, cô chính là Hân Nhi.

Nằm trên giường Hân Nhi tiến vào giấc ngủ rất nhanh, vốn tưởng rằng vừa cảm giác là đến trời sáng, ai ngờ, dạ dày không tốt làm loạn, được rồi, từ chiều hôm qua đến rạng sáng hôm nay mình cũng chưa ăn cái gì, haizzz, đây chỉ có thể trách mình sơ ý, tức giận một mạch ra ngoài nên cái gì cũng không cảm theo, làm sao ngay cả nhân dân tệ (tiền TQ) quan trọng nhất cũng không mang chứ, haizzz, để giờ đây bụng mình kêu xi xào, không còn cách nào khác, mới có hành động như bây giờ, có vẻ giống như làm kẻ trộm đồ ăn, mặc kệ, lấp đầy bụng trước rồi nói sau. Tiếp tục đi tới phòng bếp.

Âu Dương Thần đang ở trong văn phòng cũng vừa xem hết tài liệu không lâu, mới tiến vào giấc ngủ, nhưng trời sinh tính cảnh giác vẫn khiến anh nghe thấy tiếng động của Hân Nhi, cho rằng Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì, lập tức đứng dậy tìm cô, không nghĩ tới trước mắt lại là một cảnh tượng như vậy, đứa nhỏ kia đang rất cẩn thận đi xuống lầu, tình thế này, sao mà có chút quái lạ, lòng hiếu kỳ thúc đẩy anh không gọi cô, mà là lặng lẽ đi theo sau, chỉ thấy Tuyết Nhi nôn nóng tìm thứ gì đó trong tủ lạnh, ha ha, đứa nhỏ kia nhất định là đói ụng, cũng trách mình sơ ý quá, tối hôm qua vui mừng quá mức, nên quên mang cô đi ra ngoài ăn chút đồ ăn khuya.

Hân Nhi đang chăm chú tìm kiếm đồ ăn, không chút nào để ý tới Âu Dương Thần đã đến, sao lại không có đồ ăn nhỉ, một căn nhà xinh đẹp như vậy, haizzz, thậm chí ngay cả tủ lạnh cũng trống không ngoại trừ mấy bình nước, anh ta sống như thế nào nhỉ.

“Tuyết Nhi” Âu Dương Thần nhẹ nhàng gọi như vậy, nhưng Tuyết Nhi đang trong lúc suy nghĩ sâu xa quả thật giật nảy mình, “A” Tuyết Nhi hoảng sợ kêu to một tiếng, “Đứa ngốc, là anh mà, đừng sợ” Âu Dương Thần nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhi, nhưng mà Tuyết Nhi không chút khách khí đẩy anh ra, “Hơn nữa đêm, anh làm gì thế, khiến tôi sợ muốn chết.” Tuyết Nhi mắng rất to, chưa từng có người phụ nữ nào dám làm cản trước mặt Âu Dương Thần, bao gồm cả Tuyết Nhi ba năm trước, nhưng mà cảnh tượng trước mắt, cũng không làm Âu thiếu của chúng ta tức giận, mà càng thêm yêu thích Tuyết Nhi tức giận trước mắt này, bày ra miệng nhỏ đôi hờn, khiến người ta nhìn không được....

“Này, anh làm gì thế, cũng không có ý mắng anh, làm sao như vậy.”

A, còn chưa nói xong thì dùng phương pháp đặc thù thế này phủ kín miệng Tuyết Nhi, vốn Âu Dương Thần tính kiềm chế, nhìn miệng nhỏ vẫn luôn di chuyển, làm thế nào cũng kiềm chế không nổi, không nhịn được vượt ve, Tuyết Nhi ngẩn ngơ trong phút chốc, chỉ mở mắt thật to ngây ngốc nhìn Âu Dương Thần, chờ khi phản ứng kịp muốn thoát khỏi, Âu Dương Thần ôm cô rất chặt, không cho cô giẫy dụa, không biết là kỹ thuật hôn của Âu Dương Thần tốt, hay là vì Tuyết Nhi đơn thuần, từ khi mất trí nhớ đến nay đây là lần đầu tiên bị hôn, trước đó cho dù là anh Phi, cũng chỉ là ở má và trán, mà người đàn ông trước mắt này thì cứ như vậy cướp đi nụ hôn đầu trong trí nhớ của mình, suy nghĩ đang tức giận, nhưng mà dường như thân thể dần dần mềm nhũn, thấy Tuyết Nhi từ từ thuận theo, Âu Dương Thần không thể nghi ngờ được khách lệ, nhưng mà đúng lúc này, một tiếng động không hợp với tình hình vừa lúc kéo tới, hai người ngừng bước tiếp theo, đương nhiên đây chính là tiếng kêu của bụng Tuyết Nhi.

Âu Dương Thần có chút thất vọng, lại có chút buồn cười nhìn Tuyết Nhi, mà sắc mặt Tuyết Nhi thật sự là xúng với tên trong trắng lộ hồng, rất nhanh đã biến thành mặt táo đỏ càng thêm mê người, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng, nhưng mà nghĩ tới Tuyết Nhi thật sự rất đói bụng, Âu Dương Thần nghĩ tương lai còn dài.

“Đói bụng hả?” giọng Âu Dương Thần trầm thấp mà dịu dàng bên tai Tuyết Nhi.

“Mắc mớ gì tới anh, quý đáng ghét, chỉ biết bắt nạt tôi, tôi ghét anh.” Đẩy mạnh Âu Dương Thần ra, muốn chạy đi.

“Tuyết Nhi, thật xin lỗi, chỉ là anh nhớ em, ba năm, anh thật sự rất nhớ em, cho nên mới ....” Âu Dương Thần nghe thấy Tuyết Nhi nói câu tôi ghét anh,

có chút sợ hãi, đúng vậy, sợ hãi, Âu Dương Thần tiếng tăm lừng lẫy đối mặt sống chết, đối mặt vụ buôn bán lớn anh cũng không có chút tí ti lui bước, mà bây giờ anh thừa nhận anh sợ, sợ Tuyết Nhi thật sự ghét anh, sợ cô lại biến mất không thấy.

Tuyết Nhi Bị Âu Dương Thần lôi kéo, có chút lộ vẻ xúc động, thậm chí cô không dám nhìn vào ánh mắt Âu Dương Thần, vì nơi đó cô nhìn thấy nhớ nhưng nhiều như vậy, yêu say đắm như vậy, giờ phút này cô cũng không tàn nhẫn quở trách anh. Xem như bị chó cắn miệng thôi, hừ.

“Tôi đói bụng” chờ Tuyết Nhi trả lời Âu Dương Thần nghe thấy một câu chậm rì rì tôi đói bụng, trong nháy mắt cứng lại, cũng may tổ chất trong tư tưởng tổng giám đốc Âu Dương của chúng ta tốt, rất nhanh phản ứng kịp.

“Trong nhà không có nguyên liệu nấu ăn, nếu không thì, anh mang em ra ngoài ăn nhé, được không?” Âu Dương Thần dịu dàng nói với Tuyết Nhi.

“Tùy ý” Tuyết Nhi chậm rãi trả lời xoay người đi “Còn không đi thay quần áo, tôi sớm chết đói rồi” nói xong cũng không quay đầu lại đi lên lầu.

Phía sau Âu Dương Thần bắt đầu dĩ nễ nụ cười, Tuyết Nhi càng đáng yêu hơn so với lúc trước.

“Nhanh lên” giọng nói trong trẻo của Tuyết Nhi lại truyền đến. Âu Dương Thần lập tức bước đuổi kịp. Tâm tình rất tốt, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng phơi phới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bữa sáng của Âu Dương Thần

Giọt sương vào sáng sớm dưới sự soi sáng của ánh mặt trời càng trở nên sáng rực, dường như cả hoa cỏ cũng nở nụ cười, căn phòng nhỏ màu trắng, một người đàn ông tuấn tú đang bận rộn ở phòng bếp, người đàn ông đó mặc tạp dề nhưng không ảnh hưởng chút nào đến khí chất cao quý của anh, mà còn hình như bởi vì sự xuất hiện của anh mà cả phòng bếp phát ra ánh sáng chói lọi, Âu Dương Thần nghiêm túc làm bữa sáng như vậy, giống như đang làm hàng mỹ nghệ, nói thật, đây là lần đầu tiên trong ba năm qua Âu Dương Thần bắt tay vào làm bữa sáng, ba năm qua Âu Dương Thần chỉ biết bận rộn với công việc thậm chí ngay cả bữa ăn sáng cũng không có ăn, hưởng chỉ là làm, mà hôm nay sáng sớm, anh đã đứng lên đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, vì Tuyết Nhi chuẩn bị bữa ăn sáng, tối ngày hôm qua bởi vì mình sơ sót đưa Tuyết Nhi đến vào lúc nửa đêm . . . . . Nói thật mặc dù thấy Tuyết Nhi rất vui vẻ đáng yêu như vậy, nhưng để Tuyết Nhi bị đói chịu khổ bản thân mình cũng cảm thấy không vui. Mặc dù mình rất ít khi bắt tay làm bữa sáng, nhưng lúc còn ở nước ngoài cũng học được rất nhiều, ha ha ha, con mèo ham ăn đó nhất định sẽ thích thôi.

Sau khi chuẩn bị xong bữa sáng, Âu Dương Thần nhớ đến chuyện quan trọng, bèn đến phòng khách cầm điện thoại lên.

"A lô, tổng giám đốc" Thư ký Lâm cảm thấy kinh ngạc còn chưa tới giờ làm việc sao tổng giám đốc lại tìm mình, chẳng lẽ lại là có tài liệu gì muốn đưa sao?

"Ừ, buổi họp sáng sớm hôm nay và hành trình toàn bộ hủy bỏ, có chuyện gì quan trọng thì liên lạc với tôi, văn kiện quan trọng thì trực tiếp đưa đến đây."

"A, hôm nay tổng giám đốc không đi làm sao?" Thư ký Lâm lúc này càng thêm kinh ngạc đây là tổng giám đốc liêu mạng vì công việc của mình sao, tổng giám đốc chưa từng không có mặt chủ trì cuộc họp.

"Ừ, có vấn đề gì sao?"

"Không có, không có, không thành vấn đề" Thư ký Lâm sững sờ đáp lời, anh nào dám có vấn đề gì, hơn nữa nói thật, anh còn ước gì tổng giám đốc có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian, một năm đắm đầu liều mạng như thế, nếu như là mình cũng rất khó chống đỡ. Đang sững sờ thì đầu điện thoại bên kia lại tít tít một tiếng, được rồi, tổng giám đốc luôn là như vậy, không nói nhiều một câu, thật sự là xứng với cái tên tích chữ như vàng.

Âu Dương Thần nhẹ nhàng gõ cửa phòng Tuyết Nhi, chỉ thấy không có ai phản ứng, Tuyết Nhi, nhất định vẫn còn ở ngủ nướng, dù sao tối hôm qua trễ như vậy mới ăn xong đồ, đột nhiên rất muốn nhìn thấy dáng vẻ ngủ nướng của cô gái nhỏ này nên nhẹ nhàng mở cửa phòng, chỉ thấy trên giường người kia đang ôm cá heo ngủ say, thật rất giống một mỹ nhân ngư, Âu Dương Thần nghĩ trong lòng, lần này nhất định phải bảo vệ thật tốt người này, mang đến toàn bộ hạnh phúc cho cô ấy, Tuyết Nhi, dù em không nhớ tôi thì sao, tôi nhất định sẽ làm cho em nhớ ra tôi, dù nhớ không nổi cũng không sao, em nhất định sẽ yêu tôi lần nữa.

Đột nhiên Hân Nhi cảm thấy giống như có một mùi hương rất dễ chịu, rất mát mẽ bèn mở mắt muốn nhìn một chút là vật gì, đột nhiên phát hiện gương mặt mê người của Âu Dương Thần ở ngay trước mắt, mới đột nhiên nhớ tới mình đang nhà anh ta.

"A, anh làm gì thế, lại muốn làm tôi sợ à?" Hân Nhi cả kinh kêu lên.

"Ha ha, Tuyết Nhi, em sợ cái gì, sợ tôi sẽ làm cái gì không nên làm với em à."

Làm cái gì. . . . . Cái đó. . . . . Ngày hôm qua nụ hôn kia, một màn kia lại hiện lên trước mắt, cảm giác đó làm trong lòng có chút cảm giác kỳ quái, trong nháy mắt Hân Nhi đỏ cả mặt. Thấy Tuyết Nhi như thế, Âu Dương Thần lại không tự chủ nhếch miệng lên, nói thật anh cũng nghĩ đến nụ hôn ngày

hôm qua. Thật là nhớ. . . . .

"Này, ngày hôm qua chuyện đó là ngoài ý muốn, về sau anh cũng không cần nhớ tới, lập tức quên đi, không phải sao. . . ." Nói xong còn giương lên quả đấm nhỏ của mình, mặt vẫn còn đỏ bừng, không biết là bởi vì xấu hổ hay là tức giận.

"Tuyệt Nhi, sao em biết tôi đang nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, chính là tôi không có, là em đang nghĩ đến đấy, rất nhớ đúng không, nếu không, chúng ta ôn lại nhé." Lúc này Âu Dương Thần mang theo ý cười xấu xa, giọng nói cợt nhả, cho dù ai nhìn vào cũng không nghĩ được đây là vị tổng giám đốc Âu lãnh khốc. Hiển nhiên đây là một con sói xám. Mà lúc này Hân Nhi giống như một con thỏ trắng.

"Không phải vậy đâu, tôi cái gì cũng không nhớ, anh. . . Anh không được nói lung tung." Hân Nhi có chút nói không mạch lạc, cô cũng không hiểu mới nhìn qua vị tổng giám đốc lãnh khốc này, tại sao có thể khiến cho bản thân mình nổi giận lên, mình không phải miệng mồm luôn luôn rất lạnh lợi sao, tại sao có thể bị đánh bại bởi khối băng lớn trước mặt này, haiz, Lăng Phi Tuyết, cô quá thất bại rồi.

"Ha ha, Tuyệt Nhi, đùa với em thôi, đừng giận, anh có làm bữa sáng, dậy thôi, bữa sáng không ăn đối với thân thể không tốt." Âu Dương Thần dịu dàng nói, người khác nói lời này chỉ cảm thấy thật có đạo lý, nhưng tổng giám đốc Âu Dương nói lời này sao có cảm giác quái dị thế nào đó, bởi vì Âu Dương Thần của chúng ta rất ít ăn bữa sáng, ba năm qua liều mạng vì công việc, đừng nói bữa ăn sáng, có lúc thậm chí vì một dự án, cả ngày cũng không có ăn cái gì, nơi nào sẽ chú ý đến thân thể chứ.

Đương nhiên Tuyệt Nhi sẽ không biết tình huống lúc trước của Âu Dương Thần, cô chỉ nghe được Âu Dương Thần nói là chính anh ta làm bữa sáng, trong lòng nghi ngờ : anh ta làm sao, anh ta làm bữa sáng thật ư, làm bữa sáng. . . Tưởng tượng một người đàn ông anh tuấn lãnh khốc như vậy mặc tạp dề thật đáng yêu, Hân Nhi không tự chủ cười ra tiếng.

"Cười gì vậy, nếu không ra ăn, anh sẽ ăn hết một mình, nhưng sẽ không còn đồ ăn khác nha." Bộ dạng không đếm xỉa đến Tuyệt Nhi, Âu Dương Thần lên tiếng uy hiếp, cũng tự giác xoay người ra cửa, rất cẩn thận đóng cửa lại.

Tuyệt Nhi nghe đến không đồ ăn, nhớ tới tối qua đói bụng, quyết định vẫn là ngồi dậy sớm, cô cũng không muốn chịu đựng đói bụng, hơn nữa cũng muốn xem một chút tài nghệ của tên đàn ông lãnh khốc đó, nếu như ăn không ngon, cũng có thể thừa cơ cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bữa sáng của Âu Dương Thần

Hân Nhi rửa mặt sau đó xuống lầu đi đến phòng ăn, thấy trong phòng ăn Âu Dương Thần đang chậm rãi ăn bữa sáng, rất tao nhã bôi mứt hoa quả lên miếng bánh mì sandwich, không có chút nào mất tự nhiên, nhìn bữa sáng phong phú trên mặt bàn, Hân Nhi có chút kinh ngạc, đây là anh ta làm sao? Thật hoài nghi.

"Sao không đi vào, anh đã ăn rồi." Đang sững sờ Hân Nhi bị lời nói của Âu Dương Thần làm cho tỉnh lại, đi vào phòng ăn, ngồi xuống, Âu Dương Thần thì đưa bánh bao đã chuẩn bị xong cho Hân Nhi.

"Tuyệt Nhi, uống chút sữa tươi đi." Âu Dương Thần dịu dàng nói với Hân Nhi, trong mắt cung chiều hiển lộ không thể nghi ngờ.

Sữa tươi, trời mới biết mình cực kỳ ghét uống sữa tươi, nhớ tới lúc mới đến nhà của anh Phi, anh ấy cũng thường bảo mình uống sữa tươi, nhưng mình thật sự không cho vào miệng được, thử mấy lần không có kết quả sau đó anh Phi cũng thỏa hiệp, mà sai má Chu lấy sữa đậu nành. Anh Phi. . . . . Khi nào thì anh mới về đây.

"Tuyệt Nhi, sao vậy, sao không uống?" Nhìn Tuyệt Nhi ngần ngừ, Âu Dương Thần cho là cô đang nghĩ tới điều gì.

"Tôi không uống sữa bò, tôi không thích uống sữa tươi" Hân Nhi rầu rĩ nói ra.

Không thích uống..., sao vậy chứ, trước kia không phải rất thích uống sao, Âu Dương Thần suy đi nghĩ lại có thể mấy năm này Tuyệt Nhi có chút thay đổi cách sống, liền không chút nào để ý "Vậy thì uống chút canh đi" vừa nói vừa giúp Tuyệt Nhi múc canh, cũng may buổi sáng có làm chút canh.

Miệng ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy phức tạp, Ô, sao lại ngon như vậy, ngon giống như má Chu làm vậy, vốn muốn cười nhạo anh, ai ngờ anh lợi hại như vậy.

Nhìn bộ mặt phức tạp của Tuyệt Nhi, Âu Dương Thần không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ tay nghề của mình bị thụt lùi, nhưng mình mới vừa nếm, rất ngon mà "Sao vậy, ăn không ngon sao?"

Không có, không có, ăn rất ngon, đây là anh làm sao?" Trong lòng Hân Nhi tràn đầy mong đợi hỏi.

"Nếu không, em cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ là em sao?"

Ồ, tại sao có thể là em chứ, em không phải mới vừa xuống, anh cố tình, ăn ngon như vậy, nếu như có thể làm cho anh Phi ăn, anh ấy nhất định sẽ rất vui về. Ừm, ừm, không sai.

"Anh có thể dạy tôi làm không?" Về mặt Hân Nhi chân thành hỏi.

"Dạy em, không phải em không làm bữa sáng sao?"

"Không phải vậy đâu, tôi sẽ làm, chỉ là không có người dạy làm." Hân Nhi có hơi không cam lòng nói.

Ha ha, nghe được Tuyết Nhi khích lệ tâm tình Âu Dương Thần trở nên thật tốt, "Tuyết Nhi, nếu em thích ăn, về sau ngày ngày anh làm cho em ăn" Âu Dương Thần thâm tình nhìn Tuyết Nhi nói.

"Không phải là tôi, tôi muốn làm cho anh Phi ăn, bữa sáng ăn ngon như vậy, nếu như mà tôi làm cho anh ấy ăn, anh ấy nhất định sẽ rất vui về." Hân Nhi chỉ lo ăn bữa sáng, hoàn toàn không chú ý tới về mặt của người đối diện đã về mặt cứng ngắc, đáng chết, làm sao lại quên tên Diệp Phi, người đàn ông kia, hai năm qua vẫn bá chiếm Tuyết Nhi, chẳng trách mình không tra được vị trí của Tuyết Nhi, ban đầu còn nói cái gì vì để điều trị căn bệnh đặc biệt của Tuyết Nhi, căn bản là có ý đồ xấu, mình nhất định sẽ không bỏ qua anh ta, hừ, Diệp Thị, cho là Âu Dương Thần tôi sẽ sợ sao? Trong mắt Âu Dương Thần lóe lên một tia ác độc, nhưng những thứ này trước mắt người con gái kia cũng là không chút nào phát hiện.

"Em và Diệp Phi quan hệ rất tốt sao?" Âu Dương Thần không cam lòng hỏi.

"Ừ, anh cũng biết anh Phi à, dĩ nhiên chúng tôi rất tốt rồi, anh Phi đối với tôi rất tốt, lúc tôi ở nước ngoài, dù anh Phi rất bận những vẫn thường đến thăm tôi."

Nghe Tuyết Nhi nói đến cô và Diệp Phi rất tốt, mặt Âu Dương Thần càng ngày càng đen, nhưng một câu cuối cùng của Tuyết Nhi khi nói đến lúc ở nước ngoài Diệp Phi thường đi thăm cô, không thể nghi ngờ dời đi chú ý của Âu Dương Thần, nói như vậy bọn họ không có ở cùng nhau.

"Các người không có ở cùng nhau ư, trước đây em vốn không có ở đây sao?" Âu Dương Thần vội vàng hỏi.

"Đúng vậy, trước đây tôi đều ở nước Pháp học, thi sao, à đúng rồi, anh đã quen biết anh Phi, vậy anh có thể hay không giúp tôi gọi điện thoại nói cho anh Phi biết tôi đang ở đây, để cho lúc anh ấy về đến đây đón tôi, tôi sợ lúc anh ấy về sẽ lo lắng, bởi vì tôi không có mang điện thoại di động, hơn nữa cũng đã quên số của anh Phi."

Âu Dương Thần xác nhận bọn họ không có ở chung với nhau không thể nghi ngờ là vui mừng, nhưng nghe được Tuyết Nhi nói muốn tìm Diệp Phi, sắc mặt Âu Dương Thần lại trở thành màu đỏ tía, bản thân mình cưng chiều cô như vậy, cô vẫn còn muốn đi sao?

"Tuyết Nhi, nơi này không tốt sao, nơi này có cái gì kém hơn nhà họ Diệp?"

Nơi này? Nơi này, nơi này rất tốt, không giống nhà của anh Phi có cái cô Lâm Hiểu khi dễ tôi. Nhưng . . ." Hân Nhi chần chờ, nơi này thật rất tốt, rất đẹp, nhưng mình và anh ta không quen biết thân lắm, tại sao có thể ở đây?

"Nhưng mà cái gì, Tuyết Nhi, anh nói rồi căn nhà này chính là đặc biệt vì em mà xây lên, tất cả mọi thứ trong nhà đều đặc biệt chuẩn bị vì em, là nhà của chúng ta, là chúng ta đã từng cùng nhau thiết kế" Âu Dương Thần có chút gấp gáp, anh sợ, sợ Tuyết Nhi cứ như vậy sẽ về nhà họ Diệp, đúng rồi, Lâm Hiểu, nghe nói là vị hôn thê của Diệp Phi, vậy tốt rồi, Tuyết Nhi nhất định là của mình.

"Tuyết Nhi, Lâm Hiểu là vị hôn thê của Diệp Phi nhà họ Diệp, bọn họ sớm muộn sẽ kết hôn, đến lúc đó còn em, Diệp Phi còn có thể vẫn bảo vệ em sao, " Âu Dương Thần tiếp tục khuyên, mặc dù như vậy có chút hèn hạ, nhưng chỉ cần có thể khiến Tuyết Nhi ở lại bên cạnh mình, vậy thì sao chứ?

Cô gái tên Lâm Hiểu là vợ chưa cưới của anh Phi, hơn nữa ông cụ cũng không thích mình, anh Phi lại không ở đây, vậy mình tạm thời ở đây vậy, chờ anh Phi về hẳn nói đi, thật không muốn về nhà họ Diệp, đến lúc đó ra ngoài tìm việc làm và nhà trọ cũng được. Vậy đi.

"Được rồi, tôi sẽ ở đây trước, chỉ là anh phải nói cho anh Phi, tôi đang ở nhà anh, nếu không anh ấy sẽ lo lắng." Hân Nhi vẫn không quên dặn dò Âu Dương Thần.

Nghe được lời nói của Tuyết Nhi, Âu Dương Thần không đành lòng làm Tuyết Nhi lại lo lắng nữa nên đã đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đi dạo phố

Ăn bữa sáng xong Hân Nhi chủ động nhận nhiệm vụ thu dọn, Âu Dương Thần cũng không phản đối nhiều, nói thật không biết bao nhiêu lần anh đã từng nghĩ tới chuyện cùng Tuyết Nhi trải qua cuộc sống bình thường, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau rửa bát hoặc là một người nấu cơm một người rửa bát, cái loại cuộc sống bình thường đó nhất định rất hạnh phúc, giống như hiện tại, loại hạnh phúc này, anh nhất định phải bảo vệ nó.

Trong khi Tuyết Nhi rửa bát, Âu Dương Thần lặng lẽ bấm một dãy số.

"Alo"

"Lập tức tra hành động mấy ngày nay của Diệp Phi, còn nữa phải nhanh chóng thúc đẩy hôn sự của Diệp Phi và thiên kim Lâm thị, tôi muốn trong vòng ba ngày nghe được các phương tiện truyền thông thông báo tin tức bọn họ đính hôn." Âu Dương Thần chậm rãi nói, nhưng trong giọng nói rõ ràng không cho thương lượng thêm câu nào.

Sau khi Hân Nhi dọn dẹp xong phòng bếp, phát hiện Âu Dương thần đã không có ở lâu một, cô cho là Âu Dương Thần cứ như vậy không nói tiếng nào đi làm, trong lòng có chút cảm giác lạ lạ, không nói ra được là cảm giác gì, ngồi xuống sofa ở phòng khách, cầm lên cái gối ôm, trong miệng khẽ cầu nhàu, Âu Dương Thần khốn kiếp không nói lời nào đã bỏ mình lại một mình, không biết vì sao Hân Nhi đặc biệt có cảm giác không an toàn, cứ có cảm giác mình sẽ bị vứt bỏ, trong tiềm thức ngay cả cô loại này sợ bị vứt bỏ cảm giác, một mặt sợ, một mặt vừa hy vọng mình có thể vượt qua, cho nên mới không ngại cực khổ đi ra nước ngoài học tập, cô nghĩ sẽ trở nên mạnh mẽ, nhưng mà nghĩ ở bên cạnh anh Phi, cũng sợ anh Phi sẽ bỏ lại cô.

Mà lúc Âu Dương Thần nói chuyện điện thoại xong xuống lầu liền nhìn đến Tuyết Nhi ôm gối ôm đáng vẻ giống như là một đứa bé bị vứt bỏ, khuôn mặt tươi cười tràn đầy uất ức, một câu Âu Dương thần là đồ khốn kiếp, làm cho khoe miệng anh không khỏi co quắp, nhưng mà hơn nữa anh cũng vui mừng, bởi vì cô nhóc từ từ để ý mình.

"Tuyết Nhi, đang làm gì vậy?" Âu Dương Thần ngồi vào bên cạnh Tuyết Nhi.

"A, anh không phải là đi rồi sao?" Đối với sự xuất hiện của Âu Dương Thần, Hân Nhi có kinh ngạc nhưng hơn nữa là vui mừng, cô cũng không hiểu tại sao khi nhìn thấy anh lại có một chút cảm giác an toàn, cô cũng không phải sợ một mình, khi ở nước ngoài cô cũng thường một mình, trong nhà cũng chỉ có một bảo mẫu ở mà thôi, nhưng rất nhanh Hân Nhi đã vứt lí do này ra xa, hơn nữa trong nhà chỉ có một người quá xa lạ, không có thói quen.

"Anh lên trên lầu gọi điện thoại mà thôi, chuẩn bị một chút, chúng ta đi ra ngoài mua đồ đi, xem em cần những gì." Âu Dương Thần sờ đầu Hân Nhi một chút, giống như đây là chuyện tự nhiên, đối với Hân Nhi mà nói hình như cũng không có gì không ổn, bởi vì anh Phi cũng thường làm động tác này, hơn nữa đối với đụng chạm của Âu Dương Thần thật sự cô cũng không bài xích.

"A, mua đồ, anh không cần đi làm sao?" Hân Nhi hỏi rất nhanh, bởi vì nhìn dáng vẻ của anh phải là công việc rất bận rộn nhà, làm sao sẽ tự đi mua đồ đây.

"Ừ, hôm nay anh nghỉ phép, chúng ta đi thay quần áo xong liền xuất phát."

"Đi dạo phố à, ừ. Siêu thị thật ồn ào nha." Vừa lẩm bẩm vừa đi lên lầu.

Thật ồn ào, không thích vậy sao, vậy thì. . . . .

Âu Dương Thần đi ô-tô dẫn Hân Nhi đi tới siêu thị Long Vân, nghe nói siêu thị Long Vân là siêu thị lớn nhất, lúc Hân Nhi đi tới siêu thị phát hiện rất nhiều người đang đi ra ngoài.

"Hôm nay siêu thị Long Vân đột nhiên không buôn bán như vậy, tôi còn muốn đi dạo một chút, thật vất vả mới được phát tiền lương nha"

"Đúng vậy nha, tối ngày hôm qua tôi hao tổn rất nhiều công sức mới làm cho chồng tôi đồng ý cho mua bộ mỹ phẩm kia đấy. Chỉ có thể đợi ngày mai trở lại."

"Anh Thần, hôm nay hình như chỗ này không có buôn bán, chúng ta có muốn đi chỗ khác hay không?" Hân Nhi vẻ mặt tiếc nuối nói với Âu Dương Thần.

"Không có việc gì, chúng ta đi vào thôi."

"Nhưng không có mở cửa chúng ta làm thế nào đi vào nha."

Lời còn chưa nói hết liền bị Âu Dương Thần dắt vào siêu thị.

Một đường thông suốt, dường như có một người quản lý đi về phía Âu Dương Thần một mực cung kính nói gì đó, chỉ thấy Âu Dương Thần lạnh lùng phân phó cái gì, anh cũng rất nhanh đi ra ngoài.

"Anh Thần, tại sao chúng ta có thể đi vào nha."

"Bởi vì Tuyết Nhi muốn mua đồ nha, Tuyết Nhi không phải tuyệt đối không thích ồn ư, bây giờ có thể vui vẻ mua đồ rồi." Âu Dương Thần hướng về phía Tuyết Nhi nói, không chút nào giống mới vừa lạnh lùng.

Bởi vì buổi sáng không chú ý nói một câu siêu thị thật ồn ào, thật ra thì đây chẳng qua là cô tùy ý nói một câu mà thôi, bởi vì ở nước ngoài mỗi lần bị Ngã Vĩ Lạp kéo đi dạo phố đều cảm thấy có rất nhiều người, thật ra thì cô không thích mua đồ, chỉ là ghét nhiều người, như vậy có phải hay không chỉ vì một tâm nguyện của cô, chỉ là cô cũng không thể mỗi lần đi dạo phố đều làm họ tạm ngừng buôn bán đi, điều này cũng gây tổn thất lớn quá rồi.

"Nghĩ gì thế, chúng ta đi thôi"

Hân Nhi cho là Âu Dương Thần cùng đi, nhưng chỉ đứng ở bên cạnh xem một chút, bởi vì mỗi lần anh Phi dẫn cô đi dạo phố chỉ là đứng bên cạnh nhìn, sau đó trả tiền, anh Phi không thể nào cùng cô đi dạo phố nhiều, ở trong nhận thức của Hân Nhi biết, đàn ông không thích đi dạo phố, nhưng trên thực tế Âu Dương Thần thực sự có không ít tác dụng, ví dụ như Trang phục phối hợp bên trên cũng nói ra cho cô không ít ý kiến, không thể không nói ánh mắt Âu Dương Thần rất tốt, rất hợp ý Hân Nhi, hơn nữa ngày trôi qua, Hân Nhi có thể nói thu hoạch rất phong phú, lúc mua không có phát hiện, nhưng khi về nhà thấy đồ tài xế đặt ở phòng khách, cũng nhanh chóng chất thành đống ở phòng khách, Hân Nhi mới phát hiện thì ra cô thật sự mua rất nhiều thứ, hơn nữa điều kiện tiên quyết mua ở đây đều là không nhìn giá cả, cũng không phải bởi vì Hân Nhi bại gia, chỉ là Âu Dương Thần làm cho người ta lấy ra đều là kiểu mới nhất, rất nhiều thứ liền nhãn cũng còn không có lấy, chỉ nhìn một chút đều không tiện nghi, hơn nữa trang phục, bây giờ cô học thiết kế, đối với trang phục cũng hiểu một chút, nơi đó cũng có không ít tác phẩm lớn.

"Anh Thần, không phải em mua quá nhiều chứ." Hân Nhi có chút áy náy nhìn Âu Dương Thần.

"Không biết, chỉ cần Tuyết Nhi thích là tốt rồi."

Một câu bình thường Tuyết Nhi thích là tốt rồi, cứ như vậy khiến bức tường trong lòng Hân Nhi dần dần bị đánh nát.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Diệp Phi trở lại

Ông Diệp, hôm nay không phải anh Phi sẽ trở lại, cô gái kia cứ không thấy như vậy, làm thế nào? Không phải là. . . . . " Lâm Hiểu dùng sức lực thích hợp xoa bóp bả vai ông cụ Diệp, mà lúc này ông cụ Diệp rõ ràng là một dáng vẻ hưởng thụ, Lâm Hiểu đúng là người thông minh, cô biết được ông cụ Diệp còn là người nắm quyền Diệp Thị, vì vậy dùng hết tâm tư lấy lòng ông cụ Diệp, biết xương sống ông cụ Diệp không được tốt, còn đặc biệt học thuật xoa bóp, đối với cái này cả đối với Diệp Thị có trợ giúp Hào Môn thiên kim hơn nữa đối với mình lại như vậy tận tâm tận lực Lâm Hiểu, ông cụ Diệp dĩ nhiên là hi vọng cô có thể ở chung một chỗ cùng Diệp Phi, như vậy cũng là cháu dâu của mình, chỉ xét về chút gia thế này so với cô gái kia không biết Lâm Hiểu mạnh hơn bao nhiêu, cháu của mình làm sao có thể ở cùng với cô gái không rõ ràng, lại không thể trợ giúp Diệp Thị phát triển, hơn nữa. . .

Trong nháy mắt ánh mắt của ông cụ Diệp bén nhọn, giống như một con báo nhất định phải bắt được con mồi, ngay sau đó an ủi "Hiểu Hiểu, cháu đừng lo lắng, những chuyện này ông sắp xếp hết rồi, cháu chỉ cần an tâm chuẩn bị làm cô dâu là được, lần này, ông nhất định sẽ không để cho Diệp Phi lại chày như hai năm trước."

"Vâng, ông Diệp tốt nhất, cảm ơn ông." Lâm Hiểu không còn vẻ mặt tối tăm như vừa rồi, khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, tính đến giờ phút này cô đã rông rã ba năm, hai năm trước vốn cho là cô sẽ đính hôn cùng Diệp Phi, ai biết Diệp Phi đột nhiên lại không thấy tăm hơi, điều này thật sự để cho cô cảm thấy mất thể diện. Nhưng bây giờ lại có những lời này của ông Diệp, Lâm Hiểu giống như ăn Định Tâm Hoàn, an tâm không ít, cô tin tưởng ông cụ Diệp nhất định có thể để cho cô lên làm bà Diệp, cũng sẽ không uổng phí bao lâu nay mình hầu hạ.

Ngoài cửa, xe Diệp Phi rất nhanh đã đến cửa chính nhà họ Diệp, trời mới biết, những ngày qua Diệp Phi trôi qua thế nào, anh vẫn luôn nghĩ đến một người, nghĩ muốn kết thúc công việc sớm một chút, trở về gặp Tuyết Nhi, trên thực tế, ngày hôm trước còn là không không chế được gọi điện thoại cho Tuyết Nhi, chỉ là điện thoại của Tuyết Nhi đều không thông, anh biết Tuyết Nhi ngủ có thói quen tắt máy, bởi vì chính anh nói phóng xạ lớn, trước đều là cưỡng chế Tuyết Nhi tắt máy, thời gian bên này và bên kia không giống nhau, bên này ban ngày, bên kia cũng không sai biệt lắm là đêm tối rồi, bởi vì Diệp Phi luôn bận nhiều việc.. Công việc, cho nên Diệp Phi cũng không còn quá để ý, chỉ một lòng nghĩ tới nhanh một chút trở về để gặp người nào đó.

Khi A Mộc nhìn người tới là Diệp Phi, lập tức giúp đỡ Diệp Phi cảm hành lý, Diệp Phi chỉ là nhẹ nhàng liếc A Mộc, ngay sau đó hỏi " Tiểu Thư Tuyết Nhi đâu"

"À, thiếu gia, Tiểu Thư Tuyết Nhi " A Mộc có chút sững sờ, Tiểu Thư Tuyết Nhi đã mấy ngày không thấy, sau khi rời khỏi đây kể từ ngày đó không có trở lại, thiếu gia yêu thương Tiểu Thư Tuyết Nhi như vậy, nhất định sẽ tức điên .

"Thôi, tôi tự đi tìm cô ấy, tên tiểu nha đầu kia không chuẩn còn náo đấy." Tự nhiên chạy hướng biệt thự, hướng phòng của Tuyết Nhi đi tới. Mà lúc này A Mộc vẫn còn sững sờ, xong rồi, không thấy Tiểu Thư Tuyết Nhi, thiếu gia sẽ..."

"Tuyết Nhi, Tuyết Nhi" Diệp Phi đến phòng của Tuyết Nhi lớn tiếng kêu lên tên Tuyết Nhi, đáng tiếc đáp lại anh chỉ là người giúp việc kia một câu thiếu gia, không thấy Tiểu Thư Tuyết Nhi, chừng mấy ngày không thấy cô, thật ra thì các người hầu đều rất thích Tuyết Nhi hào phóng, một cô gái xinh đẹp lại bình dị gần gũi như vậy thật rất xứng đôi với cậu chủ, nhưng nhà giàu ăn oán nhiều, cái Lâm tiểu thư đó vừa nhìn liền không dễ chọc, vẫn nên tránh xa một chút.

"Thiếu gia, cậu cần phải làm chủ cho Tiểu Thư Tuyết Nhi, Tiểu Thư Tuyết Nhi cô ấy. . . "

"Bà Chu, Thiếu gia trở lại các người cũng không thông báo ông cụ Diệp, mấy người bọn người không muốn làm rồi sao?" Lâm Hiểu nghe lầu dưới có chút động tĩnh biết là Diệp Phi trở lại, rất nhanh liền đi xuống, không ngờ bà Chu lại dám ở sau lưng nói lung tung, xem ra người này giữ lại không được. Ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm bà Chu, trong mắt uy hiếp rõ ràng như vậy.

"Lâm Hiểu, nơi này là nhà tôi, còn chưa tới phiên cô làm chủ, cô chỉ là khách." Diệp Phi hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Hiểu, người phụ nữ này thật sự cho rằng là chủ nhân trong nhà này phải không,

"Bà Chu, bà nói, Tuyết Nhi đi đâu."

"Thiếu gia, ba ngày trước cô Tuyết Nhi."

"Có phải cháu đã trở lại hay không." Bà Chu vừa định mở miệng nói chuyện ngày đó, giọng nói ông cụ Diệp từ phía sau lưng truyền đến, dáng của bà Chu cũng hơi run một cái, uy nghiêm của ông cụ không có ai không sợ.

"Ông nội" Diệp Phi xoay người lại, hướng về phía ông cụ Diệp cung kính chào một tiếng.

"Ừ, cháu và ông đi lên một chút."

"Ông nội, cháu muốn biết Tuyết Nhi đi đâu."

"Ông sẽ nói cho cháu."

Bên trong thư phòng

"Cái gì không thể nào, ông nội, cái này không thể nào, có phải các người bắt Tuyết Nhi rời đi hay không? Cháu nói rồi các người tuyệt đối không được động tới Tuyết Nhi." Diệp Phi rống giận.

"Phải hay không, vô luận cháu tin hay không, sự thật chính là như thế, cô gái kia quả thật đã đi, người không có giáo dục như vậy làm sao có thể so với Hiểu Hiểu, phải không, mặc kệ như thế nào, cháu hiện tại nên hồi tâm rồi, cháu cũng biết ông vốn là không hài lòng cái loại con gái đó, đi bây giờ cũng tốt, tốt nhất cháu nên chuẩn bị hôn lễ cùng Hiểu Hiểu thôi." Ông cụ Diệp ý vị sâu xa nói với Diệp Phi.

"Ông nội, cháu nói rồi cháu sẽ không kết hôn với Lâm Hiểu, trong lòng cháu Tuyết Nhi chính là người vợ duy nhất, các người nói một chữ cháu đều không tin. Cháu sẽ đi tìm cô ấy, cháu sẽ tìm cô ấy về."

"Đứng lại, không cho đi, Diệp Phi, nếu như hôm nay cháu dám bước ra khỏi cái cửa này, cháu không phải là cháu của Diệp Long, không phải người thừa kế Diệp Thị." Ông cụ Diệp rống giận. Sắc mặt đỏ bừng, giống như đang cực lực khắc chế cái gì.

"Diệp Thị, ha ha, ông nội, cháu không lạ gì."

"Cháu. . . Cháu." Lời còn chưa nói hết, ông cụ Diệp gục xuống.

"Ông nội" Diệp Phi lập tức đỡ ông cụ dậy, làm cấp cứu.

"Có ai không, gọi xe cứu thương nhanh lên."

Lúc này nhà họ Diệp lại một phen náo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Bị buộc đính hôn

Bên trong bệnh viện

"Bác sĩ Diệp, ông nội tôi như thế nào?" Diệp Phi thấy bác sĩ Diệp từ phòng bệnh đi ra, lập tức xông lên phía trước hỏi tình trạng của ông cụ Diệp, mặc dù từ nhỏ ông nội đối với mình nghiêm nghị, nhưng ở trong mắt Diệp Phi ông cũng là người thân duy nhất của anh trên cõi đời này, là người duy nhất anh quan tâm trừ Tuyết Nhi ra.

"Diệp tổng, đến phòng làm việc của tôi nói chuyện đi." Giọng bác sĩ hơi nặng nề.

"Diệp tổng, đây là tài liệu bệnh tình của ông cụ, cậu cũng là người trong nghề, cũng có thể hiểu được những thứ này."

Diệp Phi nắm thật chặt tấm phim bên trong hiện lên thân thể của ông nội, ánh mắt bén nhọn, này, sao lại có thể như thế nhỉ? Lần trước bị bệnh rõ ràng không có nghiêm trọng như vậy, nhưng mà, những thứ này không thể nghi ngờ nói cho Diệp Phi biết thân thể ông nội thật không kiên trì được bao lâu, thân thể suy sụp đã đến mức độ này rồi, xơ gan, bắp thịt héo rút, càng sâu về phần cuối là ung thư dạ dày. . . Tuy là anh toàn lực nghiên cứu bệnh ung thư, nhưng cái này ngay cả anh cũng hoàn toàn hết cách rồi, như vậy ông nội thật. . . . . Trong mắt của Diệp Phi tràn đầy đau đớn.

Bác sĩ Diệp nhìn dáng vẻ Diệp Phi khổ sở như vậy, trong lòng thật là không đành lòng, đứa bé này ông nhìn lớn lên từ nhỏ mà, bao nhiêu đau đớn trước mặt đều không cau mày, hôm nay, ai, thật sự không muốn làm những việc này, nhưng bây giờ không có biện pháp, ông cụ, cũng thật là độc ác nha, không biết chờ sau khi bị cậu ấy phát hiện sẽ như thế nào. Cái này bác sĩ Diệp không dám nghĩ, nhưng hiểu một ngày nào đó sẽ bị vạch trần, dù sao cậu ấy cũng là bác sĩ thiên tài.

Bác sĩ Diệp nhanh chóng rõ ràng từng chữ, làm chính sự vẫn quan trọng hơn, "À, Diệp tổng, tình huống ông cụ cậu cũng rõ ràng, tuyệt đối đừng khiến ông cụ nổi giận lần nữa, làm cháu, cũng nhẫn nhịn một chút, tận lực thỏa mãn tâm nguyện của ông ấy thôi."

"Chuyện khi nào, tại sao không báo cho tôi." Diệp Phi đột nhiên ngừng đầu, cặp mắt kia có hơi hồng, lại vô cùng tàn nhẫn.

"À, phát hiện hơn một năm trước, chỉ là ông cụ đau đầu, chúng ta cũng không dám nói, chỉ sợ cậu đau lòng thôi." Bác sĩ Diệp run run rẩy rẩy đáp trả, gờng càng già càng cay, ông cụ hoàn hảo có chuyện an bài trước tốt.

"Khốn kiếp, các người không nói sớm, thế nhưng dám can đảm kéo hơn một năm." Diệp Phi rống giận.

"Không phải là, không phải là, ông Diệp đã tỉnh, ông Diệp nói muốn gặp anh." Đang lúc Diệp Phi muốn nổi giận, ngoài cửa truyền đến tiếng Lâm Hiểu, Diệp Phi thật nhanh hướng phòng bệnh chạy đi, mà sau lưng bác sĩ Diệp cũng sâu thở ra một hơi thật mạnh, ai, nguy hiểm thật nha.

Bên trong phòng bệnh

"Ông nội, ông làm sao vậy." Diệp Phi lo lắng hỏi, anh đối với ông nội thật là quá không hiểu thuận rồi, thậm chí ngay cả khi ông nội phát bệnh nặng như vậy mới biết.

Ông cụ nhìn này bộ dáng hối tiếc của Diệp Phi, thầm nghĩ kế hoạch nhất định sẽ thành công.

"Không phải là, không phải là . . . Ba mẹ cháu qua đời sớm, từ nhỏ ông cũng rất nghiêm với cháu, nhưng đây đều là vì muốn tốt cho cháu, cuộc sống ông nội cũng không còn bao nhiêu, chỉ có một tâm nguyện chưa dứt, đó chính là cháu. . . Khụ khụ. . . Chính là hôn sự của cháu và Hiểu Hiểu, ông đã lớn tuổi. Khụ khụ. . . Chỉ muốn xem hai người kết hôn liền thỏa mãn." Ông cụ Diệp dứt quãng nói, nghiêm nhiên lấy chuyện này ra giao phó hậu sự.

"Ông nội, ông sẽ không có chuyện gì." Diệp Phi nghe được ông nội lại nhắc tới Lâm Hiểu, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thừa cơ nói sang chuyện khác. Nhưng ông cụ nhưng cố tình không bỏ qua cho anh.

"Ông tự hiểu thân thể của ông. Khụ khụ. . . Cháu, nhất định phải đính hôn với Hiểu Hiểu, cháu. . . Không phải là . . . . . Cháu là người thừa kế nhà họ Diệp, nên vì. . . Khụ khụ. . . Vì tương lai của mình suy tính. . . Không nên ở chung một chỗ với cô gái kia."

Tuyệt Nhi, không, anh nhất định phải ở chung một chỗ với Tuyệt Nhi, cô mới là người trong lòng của anh, nghĩ đến Tuyệt Nhi Diệp Phi vội vàng nói : "Không, ông nội, cháu yêu Tuyệt Nhi, chuyện của công ty cháu nhất định sẽ làm tốt, nhất định cháu sẽ bảo vệ nhà họ Diệp thật tốt, xin đồng ý cho cháu và Tuyệt Nhi."

"Cháu...cháu, . . . Khụ khụ. . . Khụ khụ. . . Khụ khụ khụ khụ" ông cụ ho kịch liệt, ngoài cửa Hiểu Hiểu nghe trong phòng có động tĩnh, lập tức đẩy cửa ra đi vào, cô cũng không thể mất đi gốc cây đại thụ này giúp đỡ mình nha, thấy dáng vẻ ông cụ Diệp vẻ mặt khổ sở ho kịch liệt, lập tức xông tới khóc, một tiếng một tiếng kêu ông cụ Diệp, hết sức chọc người thương yêu, mà ông cụ Diệp nhìn Hiểu Hiểu khóc đứt từng khúc ruột gan cũng là một hồi vui mừng, ngay sau đó vẻ mặt càng thêm khổ sở buộc Diệp Phi, mà Diệp Phi thấy ông nội hình như lập tức liền không kiên trì được, chỉ có thể nhả ra, "Được, cháu cưới, cháu cưới Lâm Hiểu" mấy chữ này Diệp Phi đều là cắn răng nghiền lợi nói xong, giống như bị thiên đại bức hiếp, trên thực tế đây đối với Diệp Phi mà nói thật sự là thiên đại bức hiếp, Tuyệt Nhi hiện nay lại không có ở đây, không biết sau khi biết cô có khổ sở hay không.

"Có thật không? Anh thật nguyện ý lấy em rồi sao?" Lâm Hiểu nghe được lời nói Diệp Phi có chốc lát khiếp sợ, khi phản ứng lại quả thật cực kỳ vui mừng, rốt cuộc Diệp Phi đồng ý cưới mình, ha ha, Lăng Phi Tuyệt, hừ, làm sao cô có thể là đối thủ của tôi, tôi mới danh chính ngôn thuận là bà Diệp, là phu nhân Tổng giám đốc, ha ha. Diệp Phi nhìn Lâm Hiểu hài lòng càng làm người ta thêm chán ghét, mà ông cụ Diệp cũng bởi vì những lời này mà hòa hoãn lại, ngay sau đó từ từ khôi phục sắc mặt.

Bên trong phòng nhỏ màu trắng, sáng sớm Hân Nhi đang vẽ bản thiết kế, nhìn bản thiết kế cô cảm giác thật vô cùng phong phú, cảm giác bận rộn thật tốt, bắt tri bắt giác đã qua ba giờ rồi, buổi sáng anh Thần đi làm, chỉ còn lại một mình cô, nhưng kỳ thật loại cảm giác này đối với sáng tác mà nói thật rất tốt, không gian yên tĩnh, có thể hoàn toàn chuyên tâm thiết kế, suy nghĩ một chút mình nên tìm việc làm, nhưng mà Âu Dương Thần còn chưa mang laptop tới, suy nghĩ một chút hay là trước xuống phòng khách xem TV, giải tỏa một chút mệt mỏi, Hân Nhi có lúc cũng thích xem hài kịch.

Mở ti vi, đột nhiên xuất hiện tin tức trọng đại lại còn là "Tổng giám đốc Diệp thị Diệp Phi đính hôn cùng thiên kim Lâm thị Lâm Hiểu, ngày mai cử hành nghi thức đính hôn" cái tin tức này không thể nghi ngờ đã cho Hân Nhi một gậy mạnh, thì ra là anh Phi muốn kết hôn, thì ra là anh đã quay trở về, tuy nhiên anh chưa có tới tìm mình, ha ha, Âu Dương Thần nói rất đúng, bọn họ muốn đặt cưới rồi, nơi nào sẽ chiêu cố đến cô, cho tới nay anh Phi nói đều là giả đi, dù là thật, nhà giàu kết thân là chuyện bình thường, cô làm sao có thể xứng với anh đây, cả quá khứ của mình cũng không có, làm sao có hạnh phúc chứ, nội tâm khổ sở không thôi, nhưng cũng là thật lòng chúc phúc anh Phi có thể hạnh phúc, chỉ là mình thật không thích thiên kim Lâm thị đó, nhưng, chỉ cần cô ấy đối với anh Phi thật tốt, cái này là đủ rồi, hi vọng bọn họ có thể hạnh phúc. Trong TV tiếp tục đưa tin tức lớn nhất thành phố A, mà Hân Nhi cũng không có nghe tiếp, chỉ đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Biết được đính hôn

Âu Dương Thần vừa vào cửa thấy Hân Nhi ngẩn ngơ chăm chú nhìn tivi, ánh mắt không có tiêu cự trống rỗng như thế. Cảm thấy căng thẳng, hôn lễ Diệp Phi thật sự đã kích lớn đối với cô ấy như vậy sao? Đau lòng... Bắt đầu từ khi nào thì ở trong lòng Tuyết Nhi, người kia đã quan trọng hơn, biết Tuyết Nhi đã mất trí nhớ, nhưng trong lòng Âu Dương Thần vẫn rất không thoải mái, tuy nhiên anh cực kỳ tin tưởng sẽ làm cho cô nhớ ra dù không nhớ nổi cũng sẽ để cho cô một lần nữa yêu mình, nhưng bây giờ đáng về Tuyết Nhi mất hôn lại càng làm cho người ta đau lòng.

"Tuyết Nhi" nhẹ nhàng gọi một tiếng, Âu Dương Thần nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhi, giờ phút này anh thậm chí cảm thấy Tuyết Nhi giống như thủy tinh khẽ đụng sẽ làm vỡ, làm người ta thương tiếc như vậy.

"Ừ. Anh Thần, anh đã trở về?" Hân Nhi rốt cục lấy lại tinh thần, nhìn Âu Dương Thần nhẹ nhàng ôm mình như vậy, cô cảm giác cực kỳ ấm áp, nhưng cũng trách mình thật sự đã quá thất thần. Ngay cả anh trở về cũng không biết, vừa rồi một mực nhớ đến tin tức anh Phi đính hôn tuy nhiên trong lòng không thoải mái; nhưng anh Phi đối xử với mình tốt như vậy, nên tặng thứ gì đó cho anh ấy mới đúng. Nhưng tất cả đồ của mình đều để lại ở Diệp gia, thật buồn rầu.

"Tuyết Nhi, Diệp phi anh ta muốn đính hôn, em... ." Âu Dương Thần cực kỳ gian nan hỏi ra lời này, tuy biết rõ Tuyết Nhi khổ sở, cô để ý, nhưng anh vẫn muốn để cho cô nhận rõ sự thật, Tuyết Nhi đau đớn sẽ do anh Âu Dương Thần an ủi. Muốn Tuyết Nhi hạnh phúc chỉ có anh có thể cho.

"Ừ, Đúng vậy, anh Phi muốn đính hôn, nhưng..." Em còn chưa chuẩn bị lễ vật gì. Ánh mắt Hân Nhi tối sầm. Một màn này ở trong mắt Âu Dương Thần lại có vẻ chói mắt, chết tiệt, để cho trong lòng anh không thoải mái như thế. Âu Dương Thần phiền lòng làm động tác cởi bỏ cúc áo sơ mi, Hân Nhi thấy động tác này, trước mắt không khỏi sáng lên. Đúng rồi, mình học thiết kế thời trang, mà ngay cả thầy giao cũng khen mình có thiên phú, mình có thể giúp anh Phi thiết kế một bộ lễ phục đính hôn, tin tưởng anh Phi nhất định sẽ thích, nói xong lập tức đứng dậy đi lên lầu, không có chút nào chú ý đến sắc mặt người bên cạnh kia dường như muốn phun ra lửa.

Âu Dương Thần bị coi như không khí nhìn Tuyết Nhi đi lên lầu, thật sự cực kỳ bức bối, trong cơn tức giận lái xe trở lại công ty, thư ký thấy tổng giám đốc Âu Dương đột nhiên quay lại cực kì kinh ngạc, nói thật tâm tư bây giờ của tổng giám đốc thật sự càng ngày càng khó đoán, sau khi thấy tin tức trên tờ báo thì chậm rãi cong khóe miệng, thư ký Chu còn tưởng rằng hôm nay tâm tình tổng giám đốc không tồi, tiếp theo tổng giám đốc Âu Dương chúng ta đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức lái xe đi, mà giờ phút này lại giống như ăn thuốc nổ trở về, thật sự rất tò mò, cuối cùng là ai có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể để cho tổng giám đốc Âu Dương chúng ta vui buồn thất thường như thế, ai cũng biết tổng giám đốc Âu Dương luôn lạnh lùng, đối với người nào đều lạnh nhạt như vậy, không có chuyện gì làm cho anh vui vẻ hoặc tức giận, tình hình bây giờ thật sự làm cho trong lòng người ta run sợ.

Reng Reng. . . Điện thoại nội bộ của Âu tổng, "Tổng giám đốc" thư ký nom nóp lo sợ nhận điện thoại, hôm nay tổng giám đốc Âu Dương tính tình rất kỳ lạ, chỉ sợ không cần thận đặc biệt với anh.

"Một ly coffee" tút tút. ạch, tổng giám đốc, ngài thật đúng là một chữ ngàn vàng, ôi. Thư ký cúp điện thoại lập tức tự mình đi pha cà phê, Âu Dương Thần thích uống loại cà phê pha bằng phin, nhất là bây giờ thời khắc mẫu chốt thư ký càng thật cẩn thận.

Trong văn phòng tổng giám đốc.

Âu Dương Thần cầm lấy cà phê uống một ngụm, nhieu mảy, nặng nề đặt trên mặt bàn, lúc này về mặt thư ký hoảng sợ, sợ câu nói đầu tiên của Âu Dương Thần bắt hân rang xào, tổng giám đốc Âu Dương ngoại trừ danh tiếng nghiêm khắc, lãnh khốc, một năm này mình đã trải qua ít nhiều cố gắng mới đến được chức này, ài, ngàn vạn lần đừng. Trong lòng thư ký cầu nguyện...

"Ra ngoài" ngắn gọn hai chữ lại làm cho thư ký vui vẻ giống như nghe được đặc xá của hoàng đế, nhưng Âu Dương Thần đúng là com áo cha mẹ của hân, so với hoàng đế vẫn phải quý gói.

Gương mặt Âu Dương Thần tức giận, nghĩ đến người trong nhà kia càng tức giận, rõ ràng lo lắng, vừa rồi làm sao mà rời khỏi, để bây giờ ở trong này làm việc cũng không xong, xem văn kiện trước mặt, thật sự một chút không có tâm tư nhìn, đã nhiều năm như vậy lần đầu tiên mình không không chế được như vậy, thật ra so với ba năm trước đây cùng với Tuyết Nhi vẫn còn không chế được, khi đó mình ít nhất còn có thể xử lý tốt chuyện công cùng việc tư, bây giờ, đương nhiên Âu Dương Thần đem toàn bộ quy về việc mất Tuyết Nhi mà được lại, quá sợ mất đi.

Trần trọc, cuối cùng Âu Dương Thần quyết định vẫn tan ca sớm đi tìm Tuyết Nhi, cho dù Tuyết Nhi sống lại, thấy cô vì Diệp Phi thương tâm khổ sở vẫn không yên lòng về cô, người kia đã hoàn toàn chiếm cứ ở trong đầu của anh, ài, Âu Dương Thần, bắt đầu khi nào thì ở trên thương trường oai phong một cõi, mà lại nghèo túng như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Quà tặng đính hôn

Bên trong căn phòng màu trắng nhỏ.

Tuyết Nhi hết sức chăm chú vẽ thiết kế lễ phục, lúc này Hàn Nhi cực kỳ chuyên tâm, cô một lòng chỉ nghĩ nhanh về xong bản thiết kế, rồi tiến hành làm theo yêu cầu, tuy biết anh Phi nhất định đã có nhà thiết kế riêng giúp đỡ, nhưng dù sao cũng là tâm ý của bản thân, mà thật ra Hàn Nhi cực kỳ hi vọng anh Phi ở trong ngày lễ đính hôn kia sẽ mặc trên người lễ phục chính mình thiết kế.

Bút chì màu đen ở trên giấy soàn xoay cực nhanh, chỉ thấy trên bản vẽ hiện lên một bộ âu phục cao quý thanh lịch ngay trước mắt, Hàn Nhi thiết kế bộ âu phục này thật sự cực kỳ tôn lên khí chất cao quý của Diệp Phi, đẹp trai bức người, lại mang chút nhu hòa, đẹp trai này không đồng nhất với Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần đến phòng Tuyết Nhi, gõ cửa. Không thấy phản ứng, thấy Tuyết Nhi đang nghiêm túc vẽ cái gì, đến gần thấy là âu phục cho đàn ông. Âu Dương Thần đương nhiên không cảm thấy dành cho mình, bởi vì thân hình cùng phong cách âu phục này cực kỳ hiển nhiên là cho Diệp Phi, trong lòng không khỏi lại có chút mùi vị. Lần đầu tiên Âu Dương Thần rất ghen tị với một người, không sai, là ghen tị, ghen tị hán có thể làm bạn với Tuyết Nhi hai năm, ghen tị bọn họ là thanh mai trúc mã, ghen tị bộ quần áo trước mắt kia là vì hán thiết kế.

Chỉ thấy bút Tuyết Nhi nhẹ nhàng vẽ một đường, một bộ Tuxedo cực kỳ độc đáo ra đời, mặc dù chỉ nhẹ nhàng một nét bút lại làm cho cả bộ trang phục ý nhị mười phần, rất cao quý, càng đẹp hơn, Tuyết Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười, rốt cục đã vẽ xong, đây chính là thứ cô muốn, cả bộ trang phục hoàn toàn căn cứ theo thân hình và tính cách của Diệp Phi để thiết kế, ở trong mắt Tuyết Nhi, Diệp Phi là một anh trai như ánh mặt trời ấm áp, anh ấy rất cẩn thận, cực kỳ kiên nhẫn, và rất biết quan tâm đến người khác. Anh ấy....

"Tuyết Nhi "

Tuyết Nhi xoay người lại, nhìn Âu Dương Thần đứng ở cửa, tràn đầy bi thương, trong con ngươi màu xám mê người giờ phút này đầy đau thương, cô không biết tại sao, vì sao anh lại bi thương như vậy, "Anh Thần, anh làm sao vậy, vì sao không vui."

Vì sao không vui, Âu Dương Thần đột nhiên cảm thấy châm chọc, còn có thể vì sao a, bởi vì em, Tuyết Nhi, bởi vì anh yêu em, mà trong lòng em... Suy nghĩ một chút vẫn là cái gì cũng không nói cho cô, chỉ nhàn nhạt một câu "Không có gì."

Tuyết Nhi cho rằng Âu Dương Thần có cái gì khó nói nên không tiếp tục hỏi, cảm lấy bản thiết kế trên tay đưa cho Âu Dương Thần "Anh Thần, như thế nào? Đẹp không?" Tuyết Nhi chờ mong cùng đợi Âu Dương Thần trả lời, đối với mỗi một người thiết kế mà nói điều hi vọng tác phẩm của mình có thể lấy được công nhận.

Âu Dương Thần nhìn bản thiết kế của Tuyết Nhi, thật sự rất đẹp, vừa rồi chỉ nhìn từ xa, bây giờ nhìn gần, càng thêm xác định đây là dành cho Diệp Phi, bởi vì bộ quần áo này thật sự hoàn toàn tôn lên khí chất của Diệp Phi, xem ra cô ấy cực kỳ hiểu hán, còn thiết kế cả cổ tay áo, "Ừ, rất đẹp, cực kỳ tôn lên khí chất của anh ta." Âu Dương Thần nhàn nhạt nói xong, đối với người trong lòng tặng cho tình địch lễ vật mặc dù là tốt, nhưng cũng là không hưng thú khích lệ nhiều lắm.

"Thật không, cái này do tôi vẽ cả một buổi chiều..., ha ha, tôi cũng hiểu được cực kỳ tôn lên khí chất của anh Phi, tôi phải khẩn trương liên hệ để đẩy nhanh tốc độ làm mới được, như thế mới kịp ngày đính hôn của anh Phi."

Đính hôn. . . "Tuyết Nhi, em đây là..." Âu Dương Thần chần chờ hỏi, cái này không phải muốn cho Diệp Phi mặc trong ngày đính hôn chứ.

"Đây là quà đính hôn tôi tặng cho anh Phi, có phải quá keo kiệt không, những đồ của tôi đều đã để ở trong nhà họ Diệp, mà anh Phi không thiếu thứ gì, mà bản thân tôi ở nước ngoài học thiết kế, anh Phi sẽ thích chứ, anh Thần, anh nói xem?"

"Quà đính hôn, Tuyết Nhi, Diệp Phi đính hôn em không phải rất buồn sao?" Âu Dương Thần hỏi ra nghi vấn trong lòng, tuy biết đáp án có thể sẽ đã kích anh một lần nữa.

"Buồn, anh Phi đính hôn vì sao tôi phải buồn. Anh nói vị thiên kim của Lâm thị kia sao?"

"Em không phải không thích vị thiên kim của Lâm thị sao?"

"Đúng vậy, tôi thật sự không thích vị thiên kim của Lâm thị, nhưng anh Phi thích, mà bọn họ lập tức sẽ trở thành vợ chồng chỉ cần anh Phi thích thì tốt rồi, mà cô ấy cũng cực kỳ yêu anh Phi nữa, cưới cô ấy cũng không phải tôi, tôi không thích cũng không ảnh hưởng."

Thấy Tuyết Nhi nói như vậy, Âu Dương Thần không thể nghĩ ngờ là vui sướng, như vậy có phải hiểu rằng Tuyết Nhi căn bản không thích Diệp Phi không, nghĩ vậy, Âu Dương Thần qua một ngày lo lắng, Âu Dương Thần tiếp tục chưa từ bỏ ý định hỏi: "Tuyết Nhi, vậy em không thích Diệp Phi sao?"

"Anh Phi, thích, tôi cực kỳ thích anh Phi, hai năm trước là anh Phi đã cứu tôi, lại để cho tôi đi học rất nhiều, vừa mới bắt đầu anh Phi nói tôi là vị hôn thê của anh, nhưng tôi cái gì cũng không nhớ rõ, về sau lại có vị thiên kim của Lâm thị, nói cô ấy mới đúng vị hôn thê của anh, ông nội Diệp thích Lâm tiểu thư như thế, tôi nghĩ anh Phi có phải vì muốn chăm sóc cho tôi, để cho tôi không có tâm lý trách nhiệm mới nói như vậy, tôi không trách anh ấy, tuy nhiên trong lòng thật sự cực kỳ không thoải mái, nhưng anh Phi vẫn giống như anh trai chăm sóc tôi, tôi đương nhiên phải chúc phúc cho anh ấy."

Nghe Tuyết Nhi chân thành nói, cô không có tình cảm với Diệp phi, không thể nghĩ ngờ cho Âu Dương Thần ăn một viên thuốc an thần, không tòi, Tuyết Nhi vẫn không yêu mến anh ta, khỏe miệng không khỏi hơi cong lên.

Nhìn Âu Dương thần có chút sững sờ, Tuyết Nhi gọi anh: "Anh Thần, anh làm sao vậy"

"Không có việc gì, ha ha." Âu Dương Thần ngậy ngốc cười hai tiếng.

Tuyết Nhi tự nhiên không có để ý đến Âu Dương Thần đang xấu hổ, cô bây giờ chỉ muốn nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, nhưng nói thật, ở thành phố A không quen thuộc, đúng rồi, người trước mắt này.

"Anh Thần, anh có thể giúp Tuyết Nhi một chuyện không." Tuyết Nhi có chút hương vị lấy lòng đối với Âu Dương Thần, cái này đối với Âu Dương Thần mà nói rất hường thụ.

"Được, em nói đi, chỉ cần Tuyết Nhi muốn làm, anh Thần nhất định hỗ trợ."

"Thật tốt quá, anh Thần biết anh tốt nhất, hi hi, tôi muốn nhanh chóng mang bản vẽ đẩy nhanh tốc độ, đưa cho anh Phi, nhưng ..."

"Được, giao cho anh, yên tâm, ngày mai anh Thần nhất định cho em hài lòng nhìn thấy tác phẩm." Nói xong cầm bản vẽ, đi ra cửa, lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại. Cứ như vậy làm xong.

Nhìn bóng lưng Âu Dương Thần, Tuyết Nhi không khỏi đứng dậy vận thất lưng mỗi, ai nha, rốt cục đã hoàn thành, nói thật cô cố gắng muốn nhanh tặng quà này cho Diệp Phi, chẳng qua cô không ngờ một phần quà mình tặng cho Diệp Phi trong hôn lễ mang đến bao nhiêu biến hóa như thế.

Tuyết Nhi đột nhiên phát hiện rất đói bụng, đúng thôi, cả một ngày ở đây liệu mạng vẽ, hoàn toàn không chú ý đến thời gian đã trôi qua, điểm này mình thật sự rất giống với thầy giáo, một khi làm việc cũng không giống người, ha ha, đi tìm anh Thần là được ăn rồi, chuẩn bị xong quà tặng tâm tình Tuyết Nhi không thể nghi ngờ là rất tốt.

Mà Âu Dương Thần biết Tuyết Nhi đối với Diệp Phi không có tình cảm, tâm tình không thể nghi ngờ lại càng tốt, so với mặt lạnh ở trong văn phòng kia, là hai người hoàn toàn khác nhau, đưa Tuyết Nhi đến nhà hàng Mỹ Mỹ ăn bữa ăn ngon.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nổi giận

Ngày hôm sau

"Boss, bản thiết kế bộ lễ phục ngài dặn đã làm xong rồi." Trong điện thoại truyền đến giọng nói điềm tĩnh của thư ký.

"Ừ, đưa qua đây." Âu Dương Thần nhàn nhạt đáp lại, nhưng tầm mắt lại nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, mặt trời hôm nay rất đẹp.

Cúp điện thoại trong lòng Âu Dương Thần rất tốt, L.ê Q,ụy Đồ!n, cuối cùng lễ phục cũng xong, tin rằng lúc cô gái nhỏ kia nhìn thấy nhất định cực kỳ vui vẻ, ha ha. Đồ Tuyết Nhi thiết kế chắc chắn có khả năng chấn động toàn bộ, mặc dù không phải do bản thân mình thiết kế, nhưng mà nghĩ tới Diệp Phi đính hôn thì Âu Dương Thần rất đắc ý, Diệp Phi, anh không còn có tư cách tranh giành Tuyết Nhi với tôi nữa rồi. Thật là hả dạ.

"Cốc cốc" Âu Dương Thần đứng bên ngoài gõ cửa, trong tay cầm cái hộp đẹp đẽ, nghĩ tới Tuyết Nhi ngạc nhiên mừng rỡ nhìn thấy quà tặng, không phụ kỳ vọng của mình làm xong bộ lễ phục này.

"Vào đi," Tuyết Nhi đang cầm thư đút vào bì thư, đó là thư viết cho anh Phi, là bức thư chúc mừng, cũng là bức thư cảm ơn, với Tuyết Nhi mà nói thì Diệp Phi cũng như một người thân, lúc nào cũng chăm sóc cô, yêu thương cô. Đoạn thời gian Tuyết Nhi mất trí nhớ cũng là Tuyết Nhi nương nhờ Diệp Phi, càng là bến cảng của Tuyết Nhi.

"Tuyết Nhi, đang làm gì đó, xem anh mang gì đến cho em nè." Lúc này Âu Dương Thần vừa dịu dàng vừa thần bí, sợ là tất cả mọi người trong tập đoàn Âu thị cũng không thể tin được đây là Âu Dương Thần, chẳng qua là trước mặt Tuyết Nhi quả thật Âu Dương Thần chính là hình dạng này.

"Là lễ phục sao, nhanh như vậy đã xong rồi à, thật sự là quá tuyệt vời." Vừa nói vừa vui sướng đứng lên nhận cái hộp trong tay Âu Dương Thần, LqĐôn, Tuyết Nhi vội vàng mở hộp ra, lấy lễ phục bản thân mình chú tâm thiết kế, chế tác vô cùng tinh tế, chất vải này có lẽ cũng sử dụng loại đắt đỏ nhất để làm, nghĩ đến đây, Tuyết Nhi lại càng biết ơn Âu Dương Thần nhiều hơn một chút, anh ấy thật sự rất tốt với mình, mỗi một việc đều để tâm làm tốt như vậy, đây chính là may mắn của mình. Có năng lực để anh Phi và anh Thần đối xử với mình như vậy.

"Anh Thần, cảm ơn anh, tôi thật sự rất hài lòng." Nói xong cầm thư trên bàn đặt vào trong hộp.

"Anh Thần, có thể làm phiền anh lần nữa giúp tôi gửi cái này cho anh Phi được không, tôi muốn anh ấy nhận nhanh nhanh, ngày mai chính là tiệc đính hôn của anh Phi rồi. Tôi còn hi vọng..."

"Được" Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi chỉ phát ra một chữ, nhưng Tuyết Nhi biết Âu Dương Thần nhất định sẽ giải quyết chuyện này rất ổn thỏa., bởi vì trong ánh mắt kia có nghiêm túc và tình cảm dịu dàng.

Nhà họ Trạch.

Trước sự kiên trì của ông cụ Diệp, nên ông cụ Diệp trở về nhà họ Trạch tỉnh dưỡng, thật ra thì cũng chỉ là trá hình của ông cụ muốn trông nom cháu trai, lần này không thể để cho nó chạy trốn, tiệc đính hôn này nói thế nào cũng phải thành công.

“Thiếu gia, ông chủ mời thầy Laffey tới may lễ phục theo yêu cầu cho ngài, xin ngài đi qua một lát.”

“Không cần, tôi đây còn rất nhiều tài liệu cần xử lý xong, trực tiếp đưa số đo cho ông ta làm là được rồi.”

Đây chính là niềm đau của đại quân gia chúng ta, ai cũng biết thầy Laffey đúng là không dễ mời, tính tình cũng cực kỳ quái dị, vì quần áo ông ta làm theo yêu cầu còn phải tự mình xem qua thiết kế kiểu dáng của bản thân người đó, dĩ nhiên, đây cũng không phải có tiền có thể mời tới, đắt chính là ông cụ bỏ ra không ít sức của, nhưng mà thiếu gia ngài...

“Làm sao vậy, còn không đi.” Diệp Phi vẫn xử lý tài liệu trong tay như cũ. Chẳng qua nghe giọng vẫn còn hờn giận như trước.

“À..., thiếu gia, vậy tôi đi trước.” Quân gia lập tức đi ra cửa phòng, ôi, gần đây tính tình thiếu gia càng ngày càng nóng, con cái bây giờ, thật không dễ chịu, vậy ông chủ ăn nói làm sao đây.

Quân gia đi rồi, Diệp Phi đặt tài liệu trong tay xuống, cầm tấm ảnh chụp bên máy tính, đây là ảnh chụp chung với Tuyết Nhi ở công viên lúc đi Pháp, trong tấm ảnh đều là nụ cười hạnh phúc của mình và Tuyết Nhi, vẻ mặt tuyệt đẹp của Tuyết Nhi cộng thêm đáng tuổi cười như vậy, giống như là ánh mặt trời, giữa mùa đông lạnh lẽo, lại có thể sưởi ấm trái tim người...

Tuyết Nhi, em ở đâu chứ, vì sao đã tìm khắp nơi mà không thấy em... Em biết không, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ.... Em nhìn thấy tin anh đính hôn sao? Em sẽ khó chịu sao? Anh Phi thật sự không muốn, nhưng mà ông nội, Tuyết Nhi, em có thể tha thứ cho anh Phi không?

“Cốc cốc” Tiếng đập cửa ngắt nỗi nhớ của Diệp Phi, truyện của đđ Lê!!Quý!Đô/n, Diệp Phi vô cùng mất hứng, những người này nhất định không chịu bỏ qua cho mình sao ngay cả chút thời gian nhớ tới Tuyết Nhi cũng không cho tôi sao? Ông nội, ông thật sự là khinh người quá đáng.

: “Lăn ra đi, đừng làm phiền tôi.” Diệp Phi hét to một tiếng, lập tức cảm lý trà trên bàn ném về phía cửa. Lúc này Diệp Phi giống như một con sư tử nổi giận.

Người hầu ở ngoài cửa thật sự hoảng sợ, mặc dù ngày thường thiếu gia nghiêm khắc, nhưng chưa từng phát giận như vậy, mắt nhìn hộp quà tặng trong tay, haizzz, không có cách nào khác theo như mới vừa rồi người tặng quà dặn dò trực tiếp đưa cho thiếu gia, bây giờ thiếu gia đang nổi nóng, mình cũng không có biện pháp đưa đầu vào hòng sủng, cảm hộp quà tặng đi xuống lầu.

Diệp Phi cũng không biết anh rống một tiếng này, chính là ném quà tặng tí mĩ Tuyết Nhi gửi tới, đồng thời cũng ném tâm lòng chân thật của Tuyết Nhi đi xa. Nếu sớm biết người hầu đưa tới là quà tặng của Tuyết Nhi, tin rằng Diệp Phi tuyệt đối sẽ không nổi giận trong giây phút đó, chẳng qua là ý trời trêu người.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bữa cơm tối.

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Âu thị.

“Tổng giám đốc, chuyện ngài dặn dò đã làm xong rồi.”

“Ừ, để xuống đi.”

Cầm lấy đồ trên mặt bàn, nhìn Tuyết Nhi trên chứng minh nhân dân, vẫn là khuôn mặt tuyệt đẹp kia, vẫn là nụ cười khiến người ta ấm lòng, nhớ tới Tuyết Nhi trong lòng Âu Dương Thần không khỏi ảm áp, từ sau khi Tuyết Nhi trở về, Âu Dương Thần hận không thể lúc nào cũng có thể ngây ngốc ở trong phòng làm bạn với cô, ngày trước với Âu Dương Thần mỗi ngày mỗi đêm đều là công việc, trong con mắt của cấp dưới mười phần là người cuồng công việc, ấy mà mấy ngày gần đây, tổng giám đốc đúng giờ như một kỷ tích thậm chí luôn tan tâm trước giờ, ặc, điều này khiến người ta không khỏi nghi ngờ tổng giám đốc đại nhân của chúng ta rơi vào bệ tình, nhưng mà nghĩ lại bên người tổng giám đốc cũng không xuất hiện người phụ nữ nào, hơn nữa ai cũng biết tổng giám đốc đại nhân của Âu thị trước giờ không tiếp xúc với phụ nữ, lại càng ghét chạm vào phụ nữ, điều này cũng làm cho nhóm được gọi là người con gái đẹp và thù mị đau lòng, càng khiến không ít người hiểu nhầm Âu Dương Thần thích đàn ông, lời này nếu như bị Âu Dương Thần biết được đoán chừng gương mặt lạnh lẽo kia sẽ biến thành màu đỏ tía.

Nhìn con số trên đồng hồ đã tới năm, cuối cùng cũng tới năm giờ, gần tan tầm rồi, rốt cuộc có thể trở về gặp Tuyết Nhi, không biết Tuyết Nhi đang làm gì ta?

Mà ở chỗ khác Tuyết Nhi đang bận rộn trong phòng bếp, mấy ngày này lúc nào cũng anh Thần nấu cơm cho mình, nhưng mình thì chưa làm một bữa

com ngon lành cho anh Thần, anh Thần quan tâm giúp mình nhiều như vậy, bữa cơm này là lẽ đương nhiên, Tuyết Nhi vui vẻ làm đồ ăn, nói thật, lúc ở nước ngoài hàng ngày ăn đồ ăn ngoại quốc không quen, mặc dù anh Phi có mời cô giúp việc, nhưng mà dù sao cũng cảm thấy bản thân mình tự nấu cơm có cảm giác càng thích hơn, cho tới bây giờ Tuyết Nhi đều hướng về kiểu sống, nấu cơm vì người mình yêu mến, chờ anh trở về, sau đó sẽ cùng nhau rửa chén, đi dạo, ái chà, nghĩ vậy, không khỏi nhớ tới anh Thần, thậm chí mình đã nghĩ quá nhiều, vẫn nên tập trung tinh thần nấu cơm thì hơn, lần đầu tiên, cũng không thể để anh Thần coi thường chứ.

Khi Âu Dương Thần trở về, vừa đúng lúc Tuyết Nhi đã làm xong cơm và món canh cuối cùng, nhìn món ăn phong phú trên bàn cơm kia, chỉ thấy Tuyết Nhi mang tạp dề bung canh đi ra. Trong lòng Âu Dương Thần không khỏi chấn động, hình ảnh này chính mình đã từng ảo tưởng vô số lần, từ nhỏ đã bị đào tạo thành người thừa kế, còn muốn thừa kế tổ chức kia, trước khi gặp được Tuyết Nhi mình thậm chí không dám nghĩ, sau khi gặp được Tuyết Nhi mới có dũng khí suy nghĩ, nhưng mà mất đi Tuyết Nhi, rõ ràng ba năm mình không suy nghĩ vẫn vợ, mà bây giờ tất cả đều đã biến thành sự thật, giờ phút này trong lòng Âu Dương Thần không chỉ là rung động, mà đó là một tình yêu không thể nói thành lời, Âu Dương Thần thậm chí nguyện trong lòng hạnh phúc như vậy anh tuyệt đối không cho phép kẻ khác phá hỏng, tuyệt đối không thể....

“Anh Thần, anh về rồi, rửa tay ăn cơm thôi, ném thử tài nấu nướng của em đi...” Tuyết Nhi ngọt ngào nói với Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần không khỏi sững sờ, cười với Tuyết Nhi, đây là hạnh phúc thuộc về Âu Dương Thần anh.

“Thế nào” Tuyết Nhi chăm chú nhìn Âu Dương Thần, rất sợ bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào của anh.

Thấy Tuyết Nhi căng thẳng như vậy, Âu Dương Thần không khỏi muốn trêu chọc đứa nhỏ này, gấp một miếng thức ăn đặt vào trong miệng, lòng mày nhăn sít sít, ăn rất ngon, mà Tuyết Nhi cho rằng đồ ăn mình làm cực kỳ khó nuốt, con mắt không khỏi u ám, xem ra bản thân mình lâu rồi không làm, cũng không nấu cơm, hơn nữa cơm anh Thần làm ăn ngon như vậy, mình làm...

“Tuyết Nhi” thấy mắt Tuyết Nhi u ám, Âu Dương Thần chợt cảm thấy mình quá đáng, không nên chọc ghẹo bảo bối nhà mình.

“Anh Thần, không thích thì đừng ăn, em...” Tuyết Nhi cực kỳ đau lòng, nước mắt che kín đôi mắt to.

“Tuyết Nhi, làm sao vậy, thật sự ăn ngon mà, vừa rồi là anh cố tình dò xét em, em không tin, tự mình ném thử đi.”

Cái gì, Tuyết Nhi mở miệng nuốt miếng thức ăn Âu Dương Thần gấp đưa tới, phát hiện thì ra vẫn là hương vị ấy, anh Thần, anh vậy mà lừa gạt em, chết chắc rồi... Tuyết Nhi suy nghĩ, lập tức khóc hu hu, không phải nói đàn ông sợ nước mắt nhất à? Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt như suối tuôn ra, làm thế nào cũng không ngừng được. Nhưng lần này làm Âu Dương Thần hoảng sợ, hối hận mình không nên đùa giỡn Tuyết Nhi.

Nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhi, “Tuyết Nhi, đều là anh Thần không tốt, em đừng khóc, em trừng phạt anh như thế nào cũng được.”

Tuyết Nhi trong ngực Âu Dương Thần, hai mắt to đảo quanh, “Thật vậy không?”

“Ừ, thật.”

“Tốt lắm, ăn hết tất cả đồ ăn trên bàn, còn có lát nữa anh rửa chén.” Tuyết Nhi chui ra từ ngực Âu Dương Thần, ra lệnh giống như nữ vương, đây, đây cũng quá...

Âu Dương Thần biết mình bị Tuyết Nhi trêu chọc, nhưng có thể làm gì chứ, chính mình sẵn lòng nhận phần tội này mà.

Quả nhiên Âu Dương Thần không phụ sự mong đợi của mọi người và Tuyết Nhi cùng tiêu diệt hết tất cả đồ ăn, thời gian này còn làm chứng minh thư cho Tuyết Nhi, hộ chiếu, và một số bằng tốt nghiệp đưa cho Tuyết Nhi, trong khoảng thời gian này Tuyết Nhi đang muốn tìm việc, nhưng mấy thứ này không có ở đây, bây giờ cuối cùng có thể như mong muốn, không thể không tăng thêm hảo cảm với Âu Dương Thần nhiều hơn một phần. Để tỏ lòng cảm ơn với Âu Dương Thần, cũng chủ động đảm nhận công việc rửa chén cùng với Âu Dương Thần, đối với Âu Dương Thần mà nói điều này tất nhiên không gì tốt hơn, bởi vì đây cũng là một phần trong ước muốn.

Trong phòng bếp lại truyền ra tiếng cười đùa ầm ĩ của Tuyết Nhi và Âu Dương Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chỉ có em mới có thể làm anh hạnh phúc.

“Bây giờ chúng ta đang ở một khách sạn lớn được bảo vệ nghiêm ngặt, hôm nay tổng giám đốc tập đoàn Diệp thị Diệp Phi tổ chức tiệc đính hôn cùng với thiên kim Lâm thị Lâm Hiểu tại đây, được mời đều là những nhân vật nổi tiếng trong thương giới (giới kinh doanh) chính giới (giới chính trị).

Đến đây đến đây, không biết người nào hô lên, chỉ thấy bên trong chiếc Lincoln rất dài một người đàn ông đẹp trai phong độ tuyệt vời mang lễ phục màu trắng bước xuống, rồi sau đó, một người con gái đẹp mặc Bra váy dài, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, vẻ mặt hạnh phúc, khoác cánh tay Diệp Phi, bước chậm rãi vào tiệc rượu, nhưng thân là nam chủ mà Diệp Phi mặt không chút thay đổi, thậm chí có chút giận dữ. Vì Lâm Hiểu luôn cố tình hay

vô ý dựa vào sát người Diệp Phi, điệu bộ nghiêm chỉnh của người con gái nhỏ bé.

Không hề nghi ngờ, dáng người Lâm Hiểu rất đẹp, cao 1 mét 70, cộng thêm trước sau lời lờ. Bình thường lại chú ý cách ăn mặc, trong mắt đàn ông cũng là một người con gái đẹp, nhưng chú ý cách ăn mặc quá, trang điểm khuôn mặt cũng thiên về diêm dúa lòe loạt, trên người luôn mang theo mùi nước hoa nồng nặc, cô ta hoàn toàn cho rằng đàn ông thích phụ nữ kêu gọi, nhưng lại không ý thức được rằng Diệp Phi ghét nhất chính là người như thế.

Mà Tuyết Nhi đang đọc tư liệu tìm việc làm cũng nhìn thấy bản tin tràn khắp mọi nơi này, hai nhà Diệp Lâm làm thông gia không thể nghi ngờ là tin tức lớn nhất hiện nay của thành phố A, dù sao đây là hai xí nghiệp lớn lại là hai gia tộc lớn kết nghĩa vợ chồng cũng là câu chuyện trà dư tửu hậu, mà cuộc hôn nhân này lại có người vui mừng có người buồn rầu, hôn nhân nhà giàu sang quyền thế phần lớn cũng là một cuộc mua bán, có người có thể đạt được lợi ích lớn hơn thì tự nhiên cũng có người sẽ ít đi một chén canh, một vài bản tin giải thích xuất thân bối cảnh hai xí nghiệp lớn Diệp Lâm, đều khen ngợi Diệp Phi và Lâm Hiểu là kim đồng ngọc nữ, trời sinh một cặp, nhìn hai người xứng đôi như vậy, Tuyết Nhi không khỏi ao ước một lúc, nhưng lúc nhìn thấy lễ phục trên người Diệp Phi lại chưa xót một hồi, mặc dù đã nghĩ tới có thể Diệp Phi sẽ không mặc lễ phục mình thiết kế, nhưng mình vẫn cứ hi vọng tin tưởng anh sẽ mặc, xem ra mình vẫn là tự đánh giá cao bản thân mình, dù sao Lâm tiểu thư mới chính là vị hôn thê của anh Phi, sau khi cảm thán một hồi, Tuyết Nhi tắt những cửa sổ phát tin tức này, trước mắt quan trọng nhất là hãy tìm một công việc, vì thế lại tập trung tinh thần vùi đầu vào tìm việc làm.

Nhà họ Diệp.

Mặc dù mới đính hôn, ông cụ đã muốn hai vợ chồng mới chung phòng, lần này lại có người mừng có người buồn, vui vẻ đương nhiên là Lâm đại tiểu thư (tiểu thư lớn nhà họ Lâm) của chúng ta, ở nước ngoài đã quen với cuộc sống phóng túng, mấy ngày nay lúc ở nhà Diệp Phi, mặc dù thường dụ dỗ Diệp Phi, nhưng mà Diệp Phi lại không cho mình tới gần phòng anh, mình đã sớm không nhận được cô đơn lạnh lẽo, tối hôm nay chung một phòng, cô có niềm tin Diệp Phi tuyệt đối sẽ quỳ gối dưới váy cô, nghĩ Lâm đại tiểu thư cô là ai, không chỉ có vóc dáng mê người, còn có bản lĩnh giường chiếu tiêu hồn. Đàn ông ư? Nét mặt lạnh lùng, thật sự lên đến giường còn không phải là nhiệt tình như lửa à, ha ha, nhớ lại dáng người đẹp đẽ kia của Diệp Phi, cơ bụng mê người, lửa nóng trong mắt Lâm Hiểu càng nồng thêm, sớm đã tấm hương thơm hoa cỏ, thay nội y kêu gọi, chờ đợi cho Diệp Phi một niềm vui lớn.

Lúc này dưới lầu Diệp Phi đang buồn rầu uống rượu, Laffey năm 78 trong mắt anh như dùng để uống nước, không ai có thể hiểu được nỗi buồn đau của anh, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, một ly rượu lót bụng, đã không còn cảm giác đau khổ, bởi vì trong lòng khổ quá rồi, lúc này một người hầu cầm hộp quà tặng từng bước từng bước đi qua khiến Diệp Phi đề ý, “Đứng lại, cầm gì đó.”

“Ặc, thiếu gia, cái này hôm qua có người gửi cho ngài, đoán là quà tặng.”

“Cầm tới xem tý nào” Diệp Phi quái lạ vì sao mình không nhìn thấy hộp quà tặng này, nhìn gói hàng này hẳn là thứ đồ không quen. Tùy tiện mở hộp, hiện ra trước mắt chính là một bộ lễ phục, đây, đây sẽ không là....

Vội vàng mở lễ phục, là một bộ lễ phục thiết kế đặc biệt. Nói thật so với bộ trên người mình chỉ có hơn chứ không kém, càng tôn lên phong độ của mình, lại phù hợp với phong cách của mình, đây, lúc này chú ý thấy một lá thư trên mặt đất, chữ viết này quen thuộc, là, là Tuyết Nhi....

“Anh Phi

Anh đã về rồi, xin lỗi, em không chờ anh trở về, cũng không chăm sóc tốt ông nội Diệp, nghe nói anh muốn đính hôn, chúc mừng anh, không có gì để tặng cho anh. Đây là lễ phục em tự mình thiết kế, như thế nào, thích không? Đây là lần đầu tiên Tuyết Nhi thiết kế lễ phục con trai, nếu không đẹp anh cũng bỏ qua cho em nhé....

Anh Phi, cảm ơn anh đã làm bạn trong hai năm qua, cho tới nay anh cũng giống như người anh cả, làm cho em cảm thấy rất ấm áp, em biết hai năm trước cũng là anh đã cứu em, có thể là sợ em có trách nhiệm nên mới nói cho em biết, em là vị hôn thê của anh, bây giờ em biết rõ không phải, Lâm tiểu thư mới đúng, nhưng mà em không trách anh, thật sự không trách, trong lòng em anh vĩnh viễn là anh trai quan trọng nhất, nhất định phải hạnh phúc nhé...., bây giờ em rất tốt, Tuyết Nhi đã trưởng thành, không phải lo lắng cho em đâu...., chúc anh và Lâm tiểu thư hạnh phúc....”

Thấy chữ viết xinh đẹp này, Diệp Phi cảm thấy trong lòng mình giống như bị côn trùng gặm cắn, rất đau, rất khó chịu.

“Cái này đưa tới lúc nào, vì sao không ai đưa cho tôi, nói, người đưa tới đâu rồi, mau nói cho tôi biết.” Tâm tình Diệp Phi kích động thậm chí còn lôi kéo cổ áo người hầu, người hầu có chút bị dọa sợ, hôm nay thiếu gia làm sao vậy, mặc dù bình thường thiếu gia lạnh nhạt nhưng cũng có chút dịu dàng, mà hôm nay, trong đôi mắt kia đầy áp sát ý cảm giác thật đáng sợ,

“Hôm qua... Đêm qua.... Một người đàn ông mang tới, kêu tiểu Trương lấy.... Đưa cho ngài.”

“Ngày hôm qua, vì sao ngày hôm qua không đưa cho tôi, các người một đám ăn gan hùm mật gấu, á....”

Tiểu Trương bị dọa hoàn toàn... Lập tức quỳ xuống “Thiếu gia, tôi.... Tôi sai rồi.... Thiếu gia....”

“Cút” tức giận hét một tiếng, tiểu Trương lập tức co cẳng chạy. Diệp Phi cầm thư của Tuyết Nhi, lao ra ngoài cửa, Tuyết Nhi, chỉ em mới có thể mang lại hạnh phúc cho anh Phi, em chờ anh, đừng rời khỏi anh, trong đầu anh chỉ có giọng nói và dáng vẻ vui cười của Tuyết Nhi, đã quên ông nội bệnh nặng, đã quên Lâm Hiểu chờ trong phòng, càng quên luôn bây giờ là đêm khuya rồi. Chỉ nghĩ đến nhanh đi tìm Tuyết Nhi.

Mà Lâm Hiểu ở trong phòng lòng đầy vui mừng chờ Diệp Phi tới, không ngờ rằng, Diệp Phi đã đi tìm người mà cô ta ghét nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Ngày đầu tiên làm việc

"Rời giường, rời giường, con heo lười rời giường a" nghe tiếng chuông êm tai nhớ đến, công chúa giường người trên da thịt trắng như tuyết, một đôi mắt bồ câu chậm rãi mở ra, giống như thiên sứ thức tỉnh ở trên nhân gian, dụi mắt, ấn roi đồng hồ báo thức, nhìn thời gian đã là sáu giờ sáng, ai nha, hôm nay người nào đó không thể được ngủ nướng, hai ngày trước Tuyết Nhi chuyển sơ yếu lý lịch đến một công ty, tổng giám đốc công ty thiết kế này là nhà thiết kế Lưu Phàm nổi tiếng trong và ngoài nước, nhà thiết kế này có nghe giáo sư nói qua, phong cách của hắn cực kỳ độc đáo, phản phóng khoáng không chịu trói buộc cũng là khuyết điểm của mình, giáo sư có nói thiết kế của mình rất nữ tính, nhưng lại ít đi một phản phóng khoáng, làm Tuyết Nhi có cơ hội học tập Lưu Phàm, nghe nói tính cách của Lưu Phàm giống như phong cách thiết kế của hắn phóng khoáng không chịu trói buộc, không để bất luận kẻ nào đề vào mắt, nhưng lại vẫn tài hoa hơn người, sau lưng có tập đoàn lớn chống đỡ, đại khái hắn đắc tội rất nhiều người, nhưng vẫn ở trong giới thiết kế đồ thắm đó như cũ.

Tuyết Nhi rửa mặt xong, đổi bộ đồ công sở, đây là bộ đồ công sở màu đen bình thường, nói thật trang phục quá mức người lớn như vậy, cũng không có phác thảo được dáng người Tuyết Nhi, nhưng dường như Tuyết Nhi đối với trang phục này cực kỳ hài lòng, soi gương nhìn mình ăn mặc quê mùa, dung nhan tuyệt sắc trong gương rõ ràng cùng trang phục này hoàn toàn không hợp, Tuyết Nhi cầm lấy gọng kính đen bên cạnh, đeo lên, lần này trang phục cùng gương mặt đã tương xứng, trong gương xuất hiện là một cô gái ăn mặc quê mùa, tướng mạo bình thường, Tuyết Nhi cười cười hài lòng, trong hai năm qua soi gương thường xuyên cảm thấy giống như không phải nhìn mình, dung nhan tuyệt mỹ như vậy cho dù là mình nhìn cũng có chút si mê, vẫn nên bình thường một chút, cho nên lúc ở nước ngoài mình cũng đeo kính mắt này, bởi vì không muốn để cho người khác bàn luận gì về dung mạo của mình, cũng muốn cho thấy tài năng chân chính mình một chút. Soi gương ngọt ngào cười, rốt cục có thể đi làm rồi.

"Xin chào." Tuyết Nhi hướng về phía trước nhân viên lễ tân ngọt ngào gọi.

"A..., tiểu thư, xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?" Cho dù đối với người ăn mặc quê mùa trước mắt này không có thiện cảm gì, nhưng không hổ là công ty lớn, vẫn duy trì lễ phép cơ bản nhất.

"Tôi là Lăng Phi Tuyết mới tới làm trợ lý công ty Thần Phàm."

"A..., bên này mời." Nhân viên lễ tân lễ phép đưa cô đi vào.

"Chị Tiểu Phàn, đây là trợ lý mới tới, chị sắp xếp đi." Xuất hiện ở trước mắt có thêm gương mặt đẹp hơn, trang điểm tinh tế, chỉ là ở đây, trên người dày đặc mùi nước hoa làm cho khứu giác Tuyết Nhi bị đá kích lớn. Nhưng vào lúc lễ phép vẫn nên chủ động chào hỏi.

Lý phân nhìn trợ lý quê mùa trước mắt cái này, không có cảm giác uy hiếp quá lớn, yên tâm, nhưng nhìn người mới cho nên chưa cho sắc mặt hoà nhã gì, kêu cô đơn giản đi pha chút trà, chính lý văn kiện vụn vặt rồi không để ý đến.

Đồng chí Lăng Phi Tuyết rất buồn bực, có vẻ như mình là trợ lý tổng giám đốc, nhưng bây giờ không nhìn thấy mặt mũi tổng giám đốc, còn một buổi sáng giúp bọn họ pha trà, pha coffee, chạy chạy, âm thầm cảm thán xã hội này.

"Cậu là người mới tới, xin chào, mình tên là Ngô san, gọi mình San San thì được rồi, mình cũng là trợ lý nhà thiết kế, rất hân hạnh được biết cậu." Về mặt cô gái thanh tú xấp xỉ tuổi với mình trước mắt này thiện chí cười với mình, nhất thời làm cho Tuyết Nhi có ấn tượng tốt.

"Xin chào, mình tên là Lăng Phi Tuyết, gọi mình Tuyết Nhi."

"Tuyết Nhi, ừ ừ, tên rất dễ nghe, ha ha, tới đây đã quen chưa."

"Ừ, không tồi, mới một buổi sáng cũng .... chưa thấy tổng giám đốc."

"Ha ha, vừa đến đều như vậy, mình cũng mới đến, bị không ít bạch cốt tinh hành hạ." Đến gần Tuyết Nhi lặng lẽ nói, ánh mắt nhìn về phía Lý Phân, Tuyết Nhi nháy mắt liền hiểu ngụ ý của cô, bạch cốt tinh ... ha ha. Quả thật là tên gọi không sai, cứ như vậy, hai cô gái trẻ tuổi cứ như vậy trở thành bạn thân, có bạn tốt này, có thể nói Tuyết Nhi ít rất nhiều phiền phức, cũng rất nhanh hiểu biết rất nhiều chuyện về công ty, trong này bao gồm hai mặt trái phải, còn có thêm thành phần bất quá. Lúc giữa trưa Ngô San cùng Tuyết Nhi đến nhà ăn ăn cơm, hai người nói chuyện thật sự hợp.

Từ trong miệng San San, Tuyết Nhi biết bạch cốt tinh nồng nặc mùi nước hoa buổi sáng này là thư ký tổng giám đốc thâm niên nhất ở Thần Phàm, cao ốc 27 tầng này đều là bộ phận thiết kế Thần Phàm, tổng giám đốc Lưu Phàm có một văn phòng rất lớn, Lưu Phàm là một người có cuộc sống cực kỳ hỗn loạn, nhưng khi làm việc thì cực kỳ nghiêm túc, là một người điên cuồng làm việc, tính tình cũng cực kỳ thối nát, lúc hắn đang làm việc nếu ai đến quấy rầy hắn, sẽ bị một chửi như tát nước vào mặt, sai sẽ trực tiếp bị đuổi ra ngoài, trước có một trợ lý cũng như thế bị đuổi đi, chỉ là hai ngày này Lưu Phàm xuất ngoại, cho nên Tuyết Nhi mới không thấy hắn đến, theo như San San miêu tả, Tuyết Nhi trực tiếp tưởng tượng Lưu Phàm thành người rất có thần kinh nghệ thuật, đến nỗi về sau nhìn đến khuôn mặt Lưu Phàm anh tuấn đó, không có biện pháp cùng người kia liên hệ cùng một chỗ. Tuyết Nhi còn biết rất nhiều người khác trong công ty, còn có mấy nhà thiết kế có vẻ xuất sắc Trương Lâm, Lý Ngọc, tóm lại mấy người trong công ty có vẻ nổi tiếng toàn bộ San San đều đã giới thiệu một chút, Tuyết Nhi cũng cực kỳ dụng tâm nhớ kỹ, dù sao mình lần đầu tiên đi làm, rất hi vọng có thể cùng đồng nghiệp ở chung hòa hợp.

Tuyết Nhi cứ bận rộn như vậy lại nhẹ nhõm dưới tình huống qua một ngày, lúc về đến nhà Âu Dương Thần còn gọi điện thoại trở về, những ngày qua Âu Dương Thần ra nước ngoài, cho nên cũng không biết Tuyết Nhi đi làm, Tuyết Nhi chỉ đại khái nói ra, thấy giọng nói Tuyết Nhi vui vẻ anh cũng không tiện trách mắng gì, chỉ ở trong lòng suy nghĩ nên âm thầm điều tra, vừa suy nghĩ xong, Tuyết Nhi bên kia giống như đã đoán được suy nghĩ của Âu Dương Thần, hi vọng Âu Dương Thần đừng nhúng tay vào công việc của mình, nếu không... Dĩ nhiên, hậu quả này tuyệt đối là Âu Dương Thần gánh không nổi được, mất đi Tuyết Nhi, đối với anh mà nói mất đi toàn bộ thế giới còn đáng sợ hơn, cho nên cũng không tiện áp dụng các biện pháp gì, đến nỗi đến thật lâu sau Âu Dương Thần mới biết thì ra là Tuyết Nhi đang đi làm ở công ty nhà mình, thật sự là người một nhà không biết người nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tìm nhà

Hôm nay là Chủ nhật, Tuyết Nhi cùng San San hẹn cùng đi xem nhà, đã đi làm gần được một tuần, mặc dù trong công ty vẫn thường hay bắt nạt người mới, nhưng có San San chăm sóc, Tuyết Nhi vẫn làm việc rất vui vẻ, nhưng mà, ngôi nhà nhỏ của Âu Dương Thần ở vùng ngoại ô, có thể nói là ở trên núi, mặc dù xung quanh có rất ít người, đối với việc đi làm của Tuyết Nhi cũng không dễ dàng, mỗi ngày hơn năm giờ đã phải rời giường, quan trọng nhất là cô không có xe, mỗi ngày vất vả chen lên xe buýt cũng rất cực khổ, cô lại không quen, cho nên lôi kéo San San cùng nhau đi xem một chút, có thể tìm nơi nào gần thành phố một chút để thuê hay không, đi làm cũng dễ dàng.

"Tuyết Nhi, tại sao đột nhiên lại muốn tìm nhà vậy, trước đây cậu ở chỗ nào?"

"Mình à, trước ở chỗ người khác, nhưng cách chỗ này xa quá."

"A, như vậy sao, cũng đúng, ở cùng người khác cũng không có thoải mái, nhưng mà, đạo này, giá nhà rất đắt, thuê nhà thì phải mất hơn nửa tiền lương nhà." Ở trong nhận thức San San biết, Tuyết Nhi ăn mặc mộc mạc, lại khiêm tốn, nhất định là gia cảnh không tốt, hơn nữa, Tuyết Nhi không quen thuộc thành phố cho nên San San vẫn cảm thấy Tuyết Nhi là ở tại đây học đại học, sau đó ở chỗ này tìm việc làm, nói không chừng, trong nhà vẫn chờ cô phị dưỡng, ai, mặc dù trong nhà mình cũng không phải là giàu có gì, nhưng mà cha cũng có công ty nhỏ, cũng cho tự mua một phòng trọ nhỏ, cuộc sống thì không cần lo nghĩ. Trong tiềm thức, San San vẫn muốn chăm sóc Hạ Tuyết nhiều hơn.

"Đúng vậy nha, xem trước một chút thôi." Tuyết Nhi nhàn nhạt đáp lại, nói thật mình rất yêu thích ngôi nhà nhỏ, anh Thần đối với cô cũng rất tốt, nghĩ đến anh Thần, Tuyết Nhi cảm giác mấy ngày nay cô luôn nghĩ đến anh, thói quen đúng là điều rất đáng sợ.

"Ai nha, người môi giới này cũng quá lừa gạt đi, dẫn chúng ta đi xem cái loại phòng đó còn thu 200 đồng, nơi như vậy người có thể ở sao? Thật là tức chết tở rồi. . . . ." San San ở một bên làm nhảm oán trách, hai người tìm nửa ngày, nhìn hồi lâu, vẫn là không có hải lòng, không phải quá đắt, chính là phòng ốc quá tồi tàn, thật ra thì Tuyết Nhi cũng không phải là không có tiền, khi Âu Dương Thần đi đã để lại một số tiền mặt lớn, còn có một tờ giống như ghi mã số thẻ tín dụng, chỉ là trong tiềm thức, Tuyết Nhi có tư tưởng độc lập, cô cũng không muốn dùng đến tiền của Âu Dương Thần, bây giờ mặc dù cũng có tác dụng, nhưng mà cô vẫn còn tiền lương, hiện tại công việc trợ lý này cũng chỉ có 4000 đồng, tiêu thoải mái một chút một tháng cũng còn hơn 1000 đồng, hơn nữa còn ăn ở, ai, cảm thán nha, đúng là muốn giết người nha, thật ra thì tiền lương của Tuyết Nhi cũng không coi là thấp bởi vì ở tiền lương ở công ty Thần Phạm đã cao hơn nhiều so với những công ty khác, nhưng mà tiền nhiều hơn cũng cảm thấy không đủ nha.

"Ai, Tuyết Nhi còn đứng đó làm gì vậy, đừng như vậy, nếu không, cậu ở nhà tở đi, dù sao bình thường cũng chỉ có một mình tở, nhiều bạn thật tốt nha, cách công ty cũng không xa, như thế nào."

"Ở nhà cậu." Tuyết Nhi chần chờ.

"Đúng vậy, chủ ý của tở quá tốt đi, tại sao tở lại dằn như vậy chứ, hiện tại vừa nghĩ đến nha, được rồi, coi như giúp tở đi."

"Nhưng. . . . ."

"Chớ nhưng là, bình thường giúp tở quét dọn vệ sinh nha, ừ ừ, không tệ nha." San San ở một bên tưởng tượng. . . . .

"Vậy, vậy cũng tốt."

"Oa, thật tốt quá." San San ở một bên hưng phấn, tưởng tượng cùng Tuyết Nhi tan làm cảnh tượng thật tốt đẹp, nhưng tưởng tượng vĩnh viễn chỉ là ảo tưởng, người nào đó đang ở trên máy bay tuyệt đối sẽ không đồng ý. Tuyết Nhi khéo léo từ chối ý tốt của San San chủ động muốn tới giúp cô cảm hành lý, một mình cô lại trở về ngôi nhà nhỏ, mặc dù mới ở cái phòng nhỏ màu trắng này gần một tháng, nhưng cũng có không ít tình cảm, thậm chí so với nhà họ Diệp càng làm cho cô cảm thấy không nở, cái xích đu gần cửa đó, Tuyết Nhi lần nữa ngồi lên, còn nhớ rõ khi lần đầu tiên thấy cái xích đu này liền yêu thích, trong nháy mắt, một tháng sắp hết, anh Phi tìm được hạnh phúc của anh, mà anh Thần đâu rồi, cô không dám nghĩ, anh đối với mình rất tốt, trong lòng rất đau khổ, nhưng cô lại cảm thấy những điều tốt như vậy rất không chân thật, Tuyết Nhi sợ, sợ mình mê luyện loại dụ dỗ trí mạng này, sẽ không bỏ được, cho nên cô vẫn muốn giống như con rùa lựa chọn trốn tránh trong chính mai rùa của mình, cô luôn tránh né ánh mắt yêu say đắm của Âu Dương Thần, cô sợ sẽ đắm chìm trong đó.

Trở về phòng, thu thập một chút hành lý đơn giản, đột nhiên phát giác, ban đầu cũng là một mình đi tới nơi này, nhưng không biết, lại có nhiều đồ như vậy, trừ một xấp bản thiết kế thật dày, còn có những vật nhỏ do anh Thần đưa cho, lại lâm vào một phen trầm tư, hai ngày nữa anh Thần trở về, khi biết

mình đi anh sẽ có cảm giác gì, trước thấy anh uống thuốc dạ dày, không biết có ăn cơm đúng giờ hay không, nghĩ đi nghĩ lại, Tuyết Nhi không khỏi lại lo lắng cho Âu Dương Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đêm không ngủ

Vừa xuống máy bay Âu Dương Thần không kịp chờ đợi chỉ muốn trở về gặp người trong lòng, mà hoàn toàn không để ý đến bạn đồng hành, đồng bạn hợp tác kiêm bạn tốt Lưu Phàm, trời mới biết những ngày qua Âu Dương Thần làm thế nào chịu đựng nổi, thậm chí đang làm việc mà trong đầu luôn hiện lên bóng dáng của Tuyết Nhi, thật sự không muốn đi công tác lâu như vậy, thế nhưng đơn đặt hàng rất có lợi đối với mình, hơn nữa còn có bạn tốt Lưu Phàm cơ hội thật tốt, không thể không nghiêm túc đối đãi nha, nhưng mà rất nhớ Tuyết Nhi, cho nên lượng công việc trong hai ngày liền gộp lại làm thêm hai giờ, thảo luận xong các điều khoản, lập tức đặt chuyến bay gần nhất để trở lại.

Lưu Phàm đang phía sau lăm nhăm Âu Dương Thần đúng là người cuồng công việc, thật vất vả mới đàm phán xong, vốn nên ăn mừng một bữa, thế nhưng tên kia trực tiếp đặt chuyến bay sớm nhất để trở về, ở trong nhận thức Lưu Phàm biết, những ngày qua Âu Dương Thần là liều mạng làm việc mặc dù thường ngày vẫn điên cuồng làm việc, nhưng đây chính là Âu Dương thần loại công việc này cuồng sẽ làm chuyện, nhưng mà anh hoàn toàn không ngờ lần này làm việc cuồng điên cuồng như thế, là vì một người phụ nữ, hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, đương nhiên biết Âu Dương Thần không gần phụ nữ, còn không có người nào có thể đến gần anh, trừ cô gái kia, nhưng mà không có người thấy cô, rất nhiều bạn thân đã hoài nghi khi đó Âu Dương Thần nói dối, thật ra thì anh ta là gay, âm thầm cũng mất không ít tiền đánh cuộc, chỉ là những thứ này không thể nào nói ra ở trước mặt Âu Dương Thần, đừng nói Âu Dương Thần này bán linh, thế lực sau lưng, ngay cả công ty Thần Phàm cũng là một vị thần tài đó nha, chỉ cần thích đồ thiết kế của anh là tốt rồi, để cho anh ta phụ trách đi kiếm tiền, thật tốt nha, Lưu Phàm tự nhận là anh không có ngu như vậy dám đi đắc tội với Âu Dương Thần, cho nên bất mãn thì bất mãn, oán hận thì oán hận, vẫn là ngoan ngoãn để cho anh tự do đi. . . . .

Âu Dương Thần cho tài xế đi về trước, anh lái xe trở về ngôi nhà nhỏ, cả quãng đường đều với tốc độ 200, giống như là một trận gió, dừng xe xong, thấy phòng của Tuyết Nhi vẫn sáng đèn, một loại cảm giác về nhà lại tự nhiên sinh ra, đúng vậy nh, đây chính là nhà, là nhà của anh và Tuyết Nhi, đối với Âu Dương Thần mà nói nơi nào có Tuyết Nhi nơi đó chính là nhà của anh.

Nhẹ nhàng lên lầu, thấy cửa phòng Tuyết Nhi cũng không có khóa, nghĩ thầm nhất định là cô nhóc này lại đang nghiêm túc thiết kế rồi, nhưng khi nhìn vào trong phòng lại là cảnh tượng hoàn toàn khác, vali hành lý được sửa sang lại, còn có Tuyết Nhi đang ngăn người, chẳng lẽ. . . . . Cô phải đi, phải trở về bên cạnh Diệp Phi, giờ khắc này trong lòng của Âu Dương Thần bùng lên con giận dữ, trời mới biết anh ôm một ý nghĩ như thế nào khi trở lại, tưởng tượng vô số cảnh tượng, khi nhìn thấy Tuyết Nhi, lại không nghĩ tới tình huống như thế này, cô lại muốn thừa dịp khi anh không có ở đây rồi đi, anh lại nghĩ muốn nhìn thấy cô rất vui mừng khi thấy anh trở lại, ha ha, thật châm chọc nha.

"Cứ như vậy muốn rời khỏi anh sao?" Giọng nói lạnh lùng của Âu Dương Thần truyền đến, cũng làm Tuyết Nhi sửng sò.

"Thần. . . anh Thần, làm sao anh trở lại." Một giây trước còn đang suy nghĩ đến anh, một giây sau đột nhiên xuất hiện đối với Tuyết Nhi mà nói không thể nghi ngờ là rất vui mừng, vì vậy cô hoàn toàn không để ý đến Âu Dương Thần đang lạnh lùng chất vấn.

"Nếu anh không trở về, có phải là em cứ đi như thế hay không, không kịp chờ đợi muốn đoàn tụ với Diệp Phi như vậy sao."

"Thần. . . anh Thần, em không phải. . . anh Phi anh ấy."

"Không nên nói với anh về anh Phi của em, anh không muốn nghe."

Anh Phi, vẫn cho là mình khác biệt, đã từng thích nhất hai chữ anh Thần, bây giờ thật châm chọc, cho dù cô mất trí nhớ, anh vẫn còn có lòng tin để cho cô lại yêu anh lần nữa, nhưng. . . . . Tuyết Nhi uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, như thế vừa thấy đã thương, Âu Dương Thần vừa nghĩ tới Tuyết Nhi cũng bày ra dáng vẻ này trước mặt Diệp Phi, càng thêm căm tức, còn nghĩ Tuyết Nhi vui sướng ở phía dưới Diệp Phi càng thêm phần hận, một phát kéo Tuyết Nhi ngã xuống giường, hung hăng che ở trên người Tuyết Nhi, hung hăng găm cắn môi Tuyết Nhi.

"Ồ ô, anh Thần. . ." Âu Dương Thần không cho Tuyết Nhi cơ hội nói chuyện, lại một lần nữa nặng nề hôn sâu, không, là cắn, giống như dã thú, trong đầu Âu Dương Thần chỉ có một ý nghĩ muốn cô, hai mươi mấy năm độc thân thanh tâm quả dục ở một khắc sụp đổ, anh nghĩ muốn cô, chỉ muốn muốn cô, cỡi quần áo của Tuyết Nhi ra, trong nháy mắt da thịt nhai trắng hồng cứ như vậy bại lộ ở trong không khí. . . . . Thật lạnh, rất lạnh.

Tuyết Nhi hoảng sợ, một hồi sợ hãi tràn đầy trời đất đánh tới hoàn toàn không có bất kỳ sức chống cự, Âu Dương Thần như vậy rất xa lạ, Tuyết Nhi run rẩy khóc, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống, Âu Dương Thần thấy nước mắt của Tuyết Nhi trong nháy mắt do dự, nhưng nghĩ đến cô có tình cảm với Diệp Phi, anh nắm chặt tay hung hăng xé nát che đậy dưới hạ thân Tuyết Nhi.

"Không. . ." Âu Dương Thần lại một lần nữa chặn lại môi Tuyết Nhi, anh cướp đi không khí của Tuyết Nhi, lập tức nắm lấy đôi chân mảnh khảnh của Tuyết Nhi vùi vào thân thể khô khát của Tuyết Nhi.

Đau đớn giống như sóng biển đánh tới, đôi mắt của Tuyết Nhi tròn to, trong nháy mắt toàn thân cứng đờ. . . .

Có chương ngại, không vào được, Âu Dương Thần sững sốt, điều này đã nói rõ rồi. . . . . Mặc dù không có trải qua tình hình, nhưng Âu Dương Thần vẫn biết, anh lập tức rút lui khỏi thân thể Tuyết Nhi, không có cướp đi thuần khiết của cô, ôm thân thể Tuyết Nhi, nhẹ nhàng vỗ Tuyết Nhi, Tuyết Nhi chỉ còn lại hoảng sợ, cô dùng quả đấm nhỏ nhỏ đánh Âu Dương Thần, không, anh không phải là anh Thần, anh Thần không bao giờ làm như vậy với cô. Tuyết Nhi nhẹ nhàng nức nở. Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Tuyết Nhi Âu Dương Thần thật sự hối hận, mình rốt cuộc đang làm gì thể này, đây là Tuyết Nhi mình thích nhất. Nhìn Tuyết Nhi vẫn còn đang khóc thầm, trong nháy mắt Âu Dương Thần cảm thấy mình không biết nên làm cái gì, chỉ biết dùng toàn bộ sức lực ôm Tuyết Nhi, để cho cô đánh, cuối cùng Tuyết Nhi mệt mỏi chậm rãi ngủ thiếp đi ở trong ngực Âu Dương Thần, ở trong tiềm thức của Tuyết Nhi, cái ôm này ấm áp như vậy, còn có cảm giác rất an toàn, cho nên cô liền ngủ. Hoàn toàn không nghĩ tới đây là ngực của người đàn ông vừa rồi thiếu chút nữa cưỡng ép cô.

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt đang ngủ say của Tuyết Nhi, Âu Dương Thần đứng dậy đi pha nước nóng rồi vội lau mặt cho Tuyết Nhi, sau đó kéo chăn đắp kín cho Tuyết Nhi, nhẹ nhàng khép cửa, trở về phòng, chuyện tối hôm nay, quá ngoài ý muốn, nhìn bảo bối của mình vẫn ngẩng đầu đứng thẳng như cũ, Âu Dương Thần quyết định ở phòng vệ sinh tắm rửa, mấy giờ nước lạnh, trong lúc đó càng thêm suy nghĩ thật kỹ chuyện lúc tối, đối với hành động thủ tính của mình, Âu Dương Thần trừ ảo não càng thêm tự trách, suốt đêm mất ngủ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Âu Dương Thần phúc hắc

"Rời giường, rời giường, con heo lười rời giường." Tiếng chuông quen thuộc ở bên tai Tuyết Nhi vang lên, mỗi ngày đúng 5 giờ 30 phút báo thức, bởi vì cách công ty rất xa, cho nên Tuyết Nhi không thể không sớm rời giường để chuẩn bị, mơ mơ màng màng tắt đồng hồ báo thức, cảm thấy vẫn còn buồn ngủ, nhìn thân thể mình trần trụi, dấu ấn ô mai đầy trên ngực kia, trí nhớ tối hôm qua như sóng thần kéo tới, giống như anh Thần rất tức giận chất vấn hỏi chuyện mình muốn chuyển đi, sau đó... Sau đó... . Chẳng lẽ mình cứ như vậy trở thành người của anh Thần sao? Nhưng nghe nói hạ thân sẽ đau đớn phải không, vì sao mình không có cảm giác gì, đúng rồi, cuối cùng anh Thần dường như đã ngưng lại, một màn kia như phim điện ảnh chiếu lại, Âu Dương Thần xa lạ như thế, làm cho Tuyết Nhi rất sợ hãi, người luôn đối xử với mình đầy dịu dàng che chở đột nhiên dùng sức mạnh với mình, cho dù ai cũng không thể tiếp nhận được. Nhất định anh Thần có nguyên nhân, có thể do uống rượu, hoặc mình không báo trước chuyện này với anh cho nên anh mới tức giận.

Quên đi, quên đi, không nghĩ nữa, dù sao hôm nay là chủ nhật, còn sớm, ngủ thêm một lát nữa, nhưng nằm sấp xuống được vài phút trái lo phải nghĩ vẫn không ngủ được, dứt khoát đứng lên đi rửa mặt, xuống dưới lầu làm bữa sáng, cô không muốn suy nghĩ chuyện Âu Dương Thần thất lễ, coi như anh say rượu loạn tính đi, trên thực tế Âu Dương Thần cũng không uống rượu, chỉ là Tuyết Nhi không muốn đi tra cứu cái này, hoặc là trốn tránh đi.

Tuyết Nhi vừa mở cửa phòng đã thấy Âu Dương Thần cũng từ phòng ngủ đi ra, Âu Dương Thần một đêm không ngủ đang muốn ra ngoài chạy bộ, sau đó trở về làm bữa sáng cho Tuyết Nhi, không nghĩ tới Tuyết Nhi thức dậy sớm như vậy.

"Tuyết Nhi, ngày hôm qua".

"Anh Thần, ngày hôm qua".

Hai người đồng thời mở miệng, lúc này trong không khí có chút xấu hổ, nhất là Âu Dương Thần anh không biết làm sao đối mặt với Tuyết Nhi, ngày hôm qua đã tổn thương cô sâu như thế, không biết Tuyết Nhi có thể tha thứ cho mình không.

"Tuyết Nhi, thực xin lỗi, ngày hôm qua anh."

"Anh Thần, ngày hôm qua anh uống hơn nhiều, em giúp anh làm bữa sáng, dạ dày trống rỗng sẽ không tốt." Nói xong muốn đi xuống lầu dưới, giờ phút này Âu Dương Thần có chút cảm động, bởi vì Tuyết Nhi thật sự rất lương thiện, anh kéo Tuyết Nhi. Một câu "Anh cùng em làm" không còn cái gì khác, nếu Tuyết Nhi không muốn nói, vậy thì để cho nó qua đi, chẳng qua cảnh cáo mình một cái, không bao giờ cho phép mình tổn thương Tuyết Nhi, không bao giờ nữa.

Hai người bận rộn ở phòng bếp, hai chén cháo nhỏ thơm ngào ngạt đặt ở trên bàn ăn, mùi thơm chén cháo tỏa ra dường như cũng làm tăng không khí ấm cúng, hai người ngồi đối diện ở trên bàn cơm nhỏ, toàn bộ hài hòa như thế.

"Anh Thần, em muốn chuyển đi là bởi vì nơi này cách quá xa chỗ em làm việc, không thuận tiện, thật ra em thật sự rất thích nơi này, em cũng muốn đợi anh trở về để nói với anh, hơn nữa em ở cùng với một đồng nghiệp, ngay trong thành phố, cách chỗ em đi làm cũng không xa, thật sự, em không phải cố ý, anh đừng nên tức giận." Tuyết Nhi phá trầm mặc trên bàn cơm, vội vàng giải thích, cô không muốn Âu Dương Thần hiểu lầm, tuyệt không muốn.

"Vì quá xa sao?"

"Vâng, từ khi đi làm, mỗi ngày em phải dậy từ 5 giờ rưỡi." Giọng Tuyết Nhi càng ngày càng nhỏ, thậm chí còn cực nhỏ, nhưng Âu Dương Thần vẫn nghe rõ ràng. Anh biết Tuyết Nhi rất thích ngủ nướng, đoạn thời gian trước Tuyết Nhi ngủ thẳng đến chín giờ tự nhiên tỉnh, hơn năm giờ quả thật đã làm khó cô, nhưng.

"Từ đây lái xe đến nội thành cũng mất hơn một giờ đồng hồ, sao sáng em dậy sớm để làm gì."

"Em không có xe, bắt taxi lại rất đắt, em mỗi ngày phải đuổi theo xe buýt còn chen chúc trên tàu điện ngầm." Nói xong cái miệng nhỏ nhắn có chút oán giận, lúc này Âu Dương Thần mới nhớ đến không đưa xe cho Tuyết Nhi, nhất thời chán nản, mình quá sơ sót, hại Tuyết Nhi trong khoảng thời gian này chịu khổ rồi.

"Về sau anh đưa em đi làm, không thì thuê tài xế lái xe cho em, hoặc em muốn tự mình lái xe, thì anh đưa em đi mua."

"Không cần, một tháng tiền lương của em mới mấy vạn, em không cần xe đi cũng không cần tài xế, anh Thần, anh để cho em ở cùng đồng nghiệp đi, cô ấy là một cô gái rất đáng yêu, rất tốt, em sẽ chăm sóc bản thân, anh yên tâm."

"Không được, " Âu Dương Thần kiên quyết nói, chuyện này không có bất kỳ thương lượng gì.

"Vì sao?"

"Tuyết Nhi, em biết không? Anh chờ em ròng rã hai năm, em thật sự muốn bỏ lại một mình anh, để cho anh tiếp tục cô đơn sao?" Âu Dương Thần rầu rĩ nói, được rồi, giờ phút này Âu Dương Thần cô đơn như thế, như một thiên sứ rơi xuống nhân gian, Tuyết Nhi thật sự rất không nhẫn tâm, Âu Dương Thần thấy Tuyết Nhi không đành lòng bỏ thêm một câu."Anh nhất định phải cô đơn, anh nên tập thói quen cô đơn thôi." Được rồi, thật ra Âu Dương Thần thật sự rất phúc hắc, anh thấy Tuyết Nhi không đành lòng. Cho nên dờ bài đau khổ.

"Anh Thần, không phải như thế, không phải, em chỉ là... Em vẫn sẽ ở cùng anh, anh không chỉ có một mình, Tuyết Nhi, em từ trước đến nay vẫn bằng lòng ở cùng một chỗ với anh Thần, thật sự." Tuyết Nhi vội vàng nói.

"Thật sao?" Âu Dương Thần nhìn chằm chằm vào Tuyết Nhi.

"Ừ, thật." Tuyết Nhi thật sự trả lời, hoàn toàn không biết mình giống như con dê con rơi vào bẫy của con sói. Bóng dáng hai người gặt gao ôm nhau thật chặt, ánh mặt trời sáng sớm hôm nay thật lấp lánh sáng lạng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chỗ ở mới

"Tuyết Nhi, em đi làm ở đâu."

"Em, làm ở một công ty nhỏ, gần cao ốc Minh Vũ. Tuyết Nhi áp ứng nói, mặc dù cô không biết Âu Dương Thần là ai, ở trong giới thương nhân có địa vị gì, nhưng cảm giác Âu Dương Thần tuyệt đối không phải thương nhân bình thường, từ phong cách ăn mặc, đến khí chất trên người anh. Khí chất cao quý đó như hoàng tử, không, phải là quốc vương, cảm giác anh giống như một đế vương. Cô không muốn anh can thiệp đến công việc của mình, bây giờ cô chỉ muốn làm một trợ lý nhỏ thật tốt.

Cao ốc Minh Vũ sao, khéo như vậy, nha đầu kia là sợ anh ảnh hưởng đến cô, còn không chịu nói cho anh biết, "Tuyết Nhi, đưa em đến một nơi."

"A." Tuyết Nhi đang trong kinh ngạc đã bị Âu Dương Thần lôi kéo ra khỏi phòng.

"Đây là..."

"Đây là nhà anh, trước kia anh thường xuyên ở đây, giống như em nói thuận tiện cho công việc, một mặt là phòng làm việc của anh, còn một phần là chỗ ở của anh. Như thế nào, cao ốc Minh Vũ ở ngay bên cạnh, hiện tại đã đủ gần, con heo lười nhỏ có thể tiếp tục ngủ nướng." Cung chiêu vuốt cái mũi của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi thật sự quá bất ngờ khi Âu Dương Thần đột nhiên dẫn cô đến đây, lúc ngồi ở trên xe, nhìn xe đi đến chỗ này, Âu Dương Thần đưa cô đến công ty, tòa nhà của tập đoàn Âu Thị, cô nghe San San nói qua, một chút tiếng tăm của Âu Thị, nổi tiếng trong và ngoài nước, Âu Thị ở thành phố A đậm chân một cái, thì nền kinh tế thành phố A sẽ đảo lộn, thậm chí tất cả trong ngoài nước đều chịu ảnh hưởng, khi đó Tuyết Nhi cảm thấy San San có chút khoa trương, đồng thời cũng bội phục người lãnh đạo tập đoàn Âu Thị, không ngờ tổng giám đốc này là anh Thần ở ngay bên cạnh mình, giờ phút này Tuyết Nhi cảm thấy mình thật may mắn, biết được một người xuất sắc như vậy. Hơn nữa, anh Thần có tình cảm với cô.

Mặt Âu Dương Thần nhất thời đen lại. "Tuyết Nhi, em không phải đã đáp ứng với anh, phải ở cùng một chỗ với anh Thần sao? Không thích ở đây sao? Vậy chúng ta đổi chỗ ở khác."

"Không, không phải, anh Thần, đây rất tốt, chỉ là. . . ." Chính xác căn nhà này rất tốt, phòng ốc rất lớn, là khu vực phồn hoa nhất ở đây, nên cần phải rất nhiều tiền, hơn nữa, tất cả mọi thứ trong này đều đã đầy đủ, cách công ty cũng rất gần, chỉ là, mình thật sự có thể ở đây sao? Cảm giác không thể tin được.

"Chỉ là cái gì? Tuyết Nhi, không thích phong cách trong nhà sao? Trước kia anh Thần chỉ lo làm việc không chú ý nhiều như vậy, chỉ cố định để một

người đến dọn dẹp, nếu em không thích, anh lập tức mời kiến trúc sư thiết kế lại." Quả thực, căn nhà này rất tốt, nhưng trong nhà không có hơi ấm của một gia đình, hương vị tình yêu, cảm giác nhìn qua giống như nhà trọ độc thân. Làm cho người ta có cảm giác cô độc, anh Thần thật sự rất cô độc, từ nay về sau có cô làm bạn, giờ phút này Tuyết Nhi hạ quyết tâm muốn làm bạn ở bên cạnh Âu Dương Thần.

"Không cần không cần, anh Thần, em rất thích, chỉ cần sửa sang căn phòng lại một chút là được rồi. Chủ nhật chúng ta có thể trở về căn nhà nhỏ kia không? Em thích căn nhà kia hơn."

"Đương nhiên có thể. Chủ nhật chúng ta trở về đó." Giờ phút này trong lòng Âu Dương Thần rất yên bình, nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhi.

"Nếu anh nói yêu em không có nếu như." Tiếng hát của Lương Tĩnh Như truyền đến, Tuyết Nhi xấu hổ cảm ra điện thoại nhìn, là San San, nguy rồi, mình đã quên hôm nay muốn đòi đến chỗ San San.

"Ủy"

"Tuyết Nhi, bạn còn đang ở nhà sao, mình đi xách giúp cậu đồ, một cô gái như bạn làm sao có thể xách đồ, bạn yên tâm, mình lái xe của ba đến...." Giọng nói San San phấn khởi truyền đến.

"Àch, San San, mình. . ."

"Ai nha, Tuyết Nhi bạn đừng nói nữa, không cần xấu hổ, hai người bọn mình chứ có ai đâu."

"Không phải, San San, mình, mình đã tìm được nhà, cách công ty cũng rất gần, bạn không cần phải lo lắng a."

"Cái gì, con rùa nào dám cướp đoạt dê con như bạn với mình." San San tức giận nói, Âu Dương Thần ở bên cạnh nghe San San nói nhất thời đen mặt, dám nhắc anh, không muốn sống nữa.

Tuyết Nhi, thấy Âu Dương Thần đen mặt thầm kêu không ổn, Tuyết Nhi vội vàng nói còn có việc liên cúp điện thoại.

"Anh Thần, anh đừng tức giận, San San chỉ lo lắng cho tôi, cô ấy, là bạn tốt nhất của em bây giờ, anh đừng so đo, cô ấy không phải có ý chửi anh là con rùa." Vừa nghe đến cái này, mặt Âu Dương Thần càng đen thêm, Tuyết Nhi biết mình nói sai, lại không dám mở miệng, về mặt như cô vợ nhỏ oán hận, làm cho Âu Dương Thần không đành lòng.

"Được, anh không tức giận, cũng sẽ không so đo với cô ấy, Tuyết Nhi, nhìn xem chúng ta cần mua thêm thứ gì không, em thích cái gì, chúng ta cùng bàn bạc với kiến trúc sư, cho em bố trí phòng."

"Ừ, được." Vì thế một ngày cuối tuần của Tuyết Nhi ở nơi này sắp xếp lại căn phòng. Qua ngày cuối tuần phong phú này, cũng thuận lợi đến công ty mới. Tuyết Nhi, đổi bức rèm trong phòng khách thành màu sắc ấm, còn ở trong phòng khách bày thêm một chút hoa, làm cho người ta cảm giác cực kỳ ấm áp. Trải qua Tuyết Nhi bố trí, nhà Âu Dương Thần không còn vẻ lạnh lùng độc thân nữa, mà giống căn nhà nhỏ có mùi vị gia đình, Âu Dương Thần về đến nhà cho rằng mình đi nhầm vào nhà người khác, đêm đó, Tuyết Nhi lại cùng Âu Dương Thần đi một chuyến siêu thị, lâu lắm không ở, trong tủ lạnh trống tuếch, Tuyết Nhi mua thêm đồ lại càng có cảm giác gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chủ đề thiết kế

Hôm nay thứ hai, đến thời gian đi làm, nhưng trong phòng Tuyết Nhi rất lâu không có động tĩnh, bởi vì chuyển đến chỗ ở mới, Tuyết Nhi tắt đồng hồ báo thức, Âu Dương Thần làm xong bữa ăn sáng mà chưa thấy Tuyết Nhi rời giường, nghĩ thầm cả ngày hôm qua trang trí xem ra cô đã mệt muốn chết rồi, đến phòng Tuyết Nhi, kết quả thấy người trên giường đúng là vẫn còn ước hẹn với chu công,

"Tuyết Nhi", không phản ứng.

"Tuyết Nhi" "Tuyết Nhi" Âu Dương Thần xấu xa bóp cái mũi của Tuyết Nhi, : "Ừ" Tuyết Nhi vô ý kêu một tiếng làm cho dưới thân Âu Dương Thần căng thẳng, thật đúng là tiểu yêu tinh mê người, "Tuyết Nhi, rời giường, em không dậy sẽ đi làm muộn."

"A, mấy giờ rồi." Người nào đó mở mắt, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại.

"7 giờ 40 phút..., hình như 8 giờ em vào làm a...."

"A..., 7 giờ hơn, cái gì? A. 40 phút, làm sao đã trễ thế này, bị muộn rồi."

Lập tức đứng lên tùy tiện cầm một bộ quần áo chạy thẳng về phía nhà vệ sinh, Âu Dương Thần ở sau lưng có chút bất đắc dĩ, nha đầu kia, sao liều lĩnh như vậy, trước kia Tuyết Nhi làm cho người ta cảm giác yên tĩnh, kiên cường làm người ta thương tiếc, mà bây giờ Tuyết Nhi kiên cường, dũng cảm,

nhưng cũng liều lĩnh đáng yêu, Tuyết Nhi như vậy dường như càng đáng yêu hơn, mình càng ngày càng thích cô ấy rồi.

"Rửa mặt nhanh lên rồi ăn bữa sáng, anh ở bên ngoài chờ em."

Năm phút sau.

Âu Dương Thần đang nhàn nhã ăn bữa sáng, Tuyết Nhi vội vàng xuất hiện, Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi trước mặt thật hoảng sợ, ai có thể nói cho anh biết người trước mặt cái này ăn mặc thì quê mùa còn vênh mắt tô đen, nhìn qua giống như bác gái bốn mươi tuổi nghiêm trang là Tuyết Nhi tuyệt sắc sao.

"Tuyết Nhi, em đây là. . ."

"Ách, anh Thần, cái này. . . Ha ha. Rất khó nhìn sao?"

Nếu là người khác Âu Dương Thần nhất định sẽ không chút do dự nói rất khó nhìn, không, anh thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho, nhưng trước mặt là Tuyết Nhi của mình, thì lại là chuyện khác. "Không phải, rất tốt." Thật ra rất tốt là lời nói thật lòng của Âu Dương Thần, nghĩ đến dáng vẻ Tuyết Nhi xinh đẹp như thế để cho người khác mỗi ngày nhìn thấy, trong lòng mình có chút không thoải mái, mà Tuyết Nhi không muốn để cho người khác thấy diện mạo thực, mà xuất hiện trước mặt mình thì xinh đẹp nhất, nghĩ vậy, tâm tình Âu Dương Thần rất tốt.

"Mau đến ăn bữa sáng đi."

"Không được, không còn kịp rồi, anh ăn đi, tôi đi trước." Nói xong Tuyết Nhi muốn đi ra ngoài. Nhưng cánh tay đã bị người tóm chặt rồi.

"Ăn một chút, không ăn bữa sáng đối với thân thể sẽ không tốt, ngoan, nghe lời."

"Được rồi." Tuyết Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống ăn bữa sáng, ra sức nhét vào trong miệng, nghĩ thầm, nhất định đến muộn rồi, hy vọng San San có thể giúp mình chống đỡ. Ăn xong, ngay lập tức chạy ra bên ngoài.

Lúc Tuyết Nhi đến công ty, mơ hồ cảm thấy không khí có chút không thích hợp, văn phòng hôm nay dường như áp lực hơn so với bình thường, mà mọi người giống như đã xốc lại tinh thần công việc đến mười phần, vừa đặt túi xách vào vị trí, đã truyền đến giọng nói của Bản cô nương "Lăng Phi Tuyết, cô sao giờ mới đến, tất cả nhà thiết kế cùng trợ lý đã đến phòng họp rồi, cô còn đứng đó làm gì, khẩn trương lên."

Phòng họp, họp, sao đột nhiên cảm thấy nghiêm túc như vậy, ài, đẩy cửa phòng họp ra, tất cả tầm mắt đã tập trung ở trên người Tuyết Nhi.

"Đúng lúc, vị tiểu thư này đến trả lời một chút, cô nhìn trong bức họa trước mắt này thấy gì." Một giọng nói dịu dàng, xuất phát từ một người đàn ông có dáng dấp rất tốt, thật là rất đẹp, hết sức thanh tú, làn da trắng nõn, so với phụ nữ còn trắng hơn. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông xinh đẹp như vậy, không giống với anh Thần và anh Phi, người trước mắt này là xinh đẹp, giống như phụ nữ xinh đẹp vậy, Tuyết Nhi nhìn có chút ngượng người.

Thấy Tuyết Nhi ngơ ngác nhìn mình, Lưu Phàm lại khinh bỉ một chút, lại một người phụ nữ bị gương mặt của mình làm cho say mê, đến hít khí vào bên trong như vậy, mình làm sao có thể lựa chọn người như thế, ài. "Như thế nào, mời cô đến công ty là để xem mỹ nam à." Trong phòng họp có người cười nhạo, có người lo lắng, càng còn nhiều người có thái độ đứng xem, Tuyết Nhi có chút phản ứng kịp, mắt nhìn bức họa kia, chỉ thấy một người phụ nữ ở trên thảm cỏ, trên mặt ửng đỏ, mơ hồ cảm thấy có chút ánh sáng mặt trời chiếu, chỉ là trong bức tranh không có bóng dáng mặt trời.

"Tổng giám đốc, Tuyết Nhi là người mới đến." San San đột nhiên đứng lên thay Tuyết Nhi giải thích, vừa rồi nhiều trợ lý đặc lực cùng nhà thiết kế đều nói cảm tưởng về bức tranh kia, hiển nhiên, không có một cái làm hân hải lòng, tại sao còn làm khó Tuyết Nhi.

"Mới đến thì không có mắt sao?" Những lời này quả thực ác độc.

"Là mặt trời, cô ấy đang phơi nắng." Tuyết Nhi nhàn nhạt nói những lời này, tiếng Lý Phàn là người cười đầu tiên, cô ta cảm thấy Tuyết Nhi thật xứng với cái tên mặt trắng, bức tranh này tổng giám đốc để cho chúng ta nhìn, nhất định có đạo lý rất sâu gì ở bên trong, hoặc là lĩnh cảm thiết kế gì, làm sao có thể để đũa ngọc nói cái gì phơi nắng. Một số nhà thiết kế khác cũng lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn Tuyết Nhi, quả thật là trợ lý, người như vậy làm sao xứng làm trợ lý ở Thần Phàm, buồn cười.

Chỉ có Lưu Phàm lấy làm kinh hãi, cô làm sao có thể nhìn ra chính xác như vậy, thậm chí lúc trước mình cũng không phát hiện, chính tên Âu Dương Thần kia nhắc nhở mình. Nhất định là đoán mò. "Tại sao nói vậy."

"Sắc mặt cô gái này ửng đỏ, rõ ràng cho thấy ở dưới mặt trời phơi nắng đến ửng hồng, mà bên phải trong bức tranh ở kiểu tóc trên đầu một cô gái có một chút bóng dáng của mặt trời." Tuyết Nhi nhàn nhạt giải thích. Lời này làm cho rất nhiều người ở đây lấy làm kinh hãi, Lưu Phàm không thể không nói người phụ nữ quê mùa này lại có năng lực quan sát tốt như vậy, mà toàn bộ phận nhân viên thông qua Tuyết Nhi giải thích cũng nhìn kỹ lại, đúng thật là có, mà Lý Phàn lại nghĩ rằng Tuyết Nhi đang nói bừa.

"Ừ, nói rất đúng, là ánh mặt trời, đây là chủ đề thiết kế lần này, là hạng mục mới mà tôi lấy được trong chuyến đi nước Pháp, đơn đặt hàng này rất quan trọng, cho mọi người thời gian một tháng, một tháng sau nộp cho tôi. Cả mấy người cũng cùng tham gia đi." Lưu Phàm dùng tay chỉ San San và một vài người, đều là trợ lý tổng giám, trợ lý nhà thiết kế, này không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt, mấy người phụ nữ đều rất vui vẻ, San San cũng vâng "Còn có người." Lưu Phàm đột nhiên chỉ Tuyết Nhi nói một câu này, những lời này làm cho không ít trợ lý ở đây càng thêm ghen tị, nhất là Lý Phàn, nghĩ Tuyết Nhi chỉ là trợ lý nhỏ vừa mới vào không lâu, vậy mà có cơ hội tham gia thiết kế này, không phải là vận cứt chó trả lời đúng chủ đề lần này, các cô không cho rằng Tuyết Nhi có năng lực, chỉ cảm thấy trùng hợp may mắn mà thôi, mà Lưu Phàm, có chút chờ mong cái người phụ nữ quê mùa này có thể mang đến cho hân ngạc nhiên gì.

Chương 31: Điện thoại của mẹ Âu

Những ngày tiếp theo Tuyết Nhi hoàn toàn tập trung tinh thần vào trong thiết kế mới, ở công ty vì lần trước mới lộ tài năng cũng đưa tới không ít phiền phức, nhưng cũng may có San San làm bạn, truyện của L&S, Q&Y, Đ&N, với lại tất cả mọi người đều bận rộn đơn đặt hàng thiết kế mới, chỉ có Lý Phân là có vẻ rõ ràng làm khó mình mấy lần, nhưng Tuyết Nhi cũng không để vào mắt, ngoại trừ sự việc nhỏ bé này xen vào, cuộc sống của Tuyết Nhi vẫn tương đối thoải mái, mỗi ngày có thể ngủ dậy rất muộn, điều này với Tuyết Nhi mà nói là tốt nhất, thỉnh thoảng là cô làm bữa sáng, thỉnh thoảng là Âu Dương Thần làm bữa sáng, mà thời gian buổi trưa thì ăn đi ăn cơm với San San, vào buổi tối đều có thể cùng Âu Dương Thần làm chung bữa ăn tối, dù cho Âu Dương Thần rất bận cũng không ngoại lệ, hơn nữa bây giờ văn phòng của anh ở phía bên kia ngôi nhà, ở phía trước Âu Dương Thần đã làm trụ sở công ty, cực kỳ thuận tiện, có đôi khi thật sự bận bịu thì ăn cơm xong rồi trở lại văn phòng để làm việc, mà Tuyết Nhi sẽ ở trong phòng chuyên tâm thiết kế, hoặc là đi ăn chút đồ ăn khuya dạo chợ đêm nhỏ với San San, cuộc sống như vậy rất thoải mái.

Một tối ngày nào đó, Âu Dương Thần có một bữa tiệc, một mình Tuyết Nhi ở nhà, lúc này điện thoại trong phòng khách vang lên, thật ra Tuyết Nhi ở đây cũng đã hơn một tuần lễ rồi, chiếc điện thoại này cũng chưa từng vang lên, vì mỗi lần Âu Dương Thần gọi cho mình đều là dùng di động, mà hình như cũng không ai gọi vào điện thoại này tìm Âu Dương Thần, có một lần Tuyết Nhi cho rằng chiếc điện thoại này là để trang trí, trên thực tế cũng gần giống như trang trí, cho nên lúc điện thoại vang lên Tuyết Nhi cũng không ý thức được là phải nghe máy, mà ngây ngốc một lúc, ghé sát vào nhìn xác định đúng là tiếng chuông điện thoại.

Đầu bên này, Trình Tâm đang nôn nóng gọi điện thoại cho con trai bảo bối, nhưng mà đầu bên kia điện thoại lại chậm chạp không nghe máy, gọi di động không ai nghe máy, gọi văn phòng không ai nghe máy, nghĩ đến chỉ có nhà ở, Trình Tâm biết con trai là một người cuồng công việc, mặc dù với người con trai duy nhất này vô cùng xuất sắc, mạnh mẽ quả quyết, công ty vừa giao đến tay nó vài năm ngắn ngủi, đã từ một tập đoàn, vượt qua thành một đế quốc thương mại (tập đoàn xí nghiệp có thể lực kinh tế mạnh), bộ dáng con trai lại tuần tú lịch sự, theo lý mà nói là không cần phải lo lắng chuyện không có con dâu, nhưng mà vì cái gì con trai của mình đã lớn như vậy, cũng không nói chuyện yêu đương, thậm chí ngay cả con gái cũng không xuất hiện bên cạnh, với việc con trai không gần nữ sắc, Trình Tâm rất lo lắng, không cần con dâu nhiều năng lực rất khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần có một người con gái có thể hạ gục con trai. Nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa thể đạt được mong muốn, hơn nữa từ nhỏ Âu Dương Thần ít gần gũi với cha Âu mẹ Âu, từ lúc rất nhỏ đã kiên quyết không phụ thuộc, con nít trưởng thành sớm, làm cho Trình Tâm luôn cảm thấy không hưởng thụ được niềm tự hào của người làm mẹ, thật ra điều này cũng trách ông xã mình, vì Âu Dương Tường là một người ham muốn chiếm hữu rất mạnh, ngay cả con trai của mình cũng không muốn để cho nó chiếm lấy bà xã của mình, lúc còn rất nhỏ đã đưa nó đến trụ sở mà học tập, nói cho oai hơn nữa là rèn luyện con trai thành tài, trên thực tế còn không phải là ghét bỏ con trai mình chiếm bà xã à, ái chà, khổ cho Âu Dương Thần, thảo nào lại như thế này.

“Ông xã, anh nói sao mà Thần nhi không nghe điện thoại, sẽ không phải là bận rộn công việc của Ám Dạ chứ..” Trình Tâm lo lắng nhìn ông xã nhà mình.

“Ặc, bà xã, chắc là không, mặc dù Ám Dạ giao cho Thần nhi, nhưng Long Nhị từng báo cáo cho anh, gần đây rất yên ổn, với lại có một thời gian Thần nhi không quản lý công việc, đoán là bận việc ở công ty, em đừng lo lắng.” Âu Dương Tường ôm hôn bà xã nhà mình khuyên giải an ủi, trong lòng thầm mừng thầm từ chối, cũng dám không nghe điện thoại để bà xã ta lo lắng, khi nào về nhất định phải dạy dỗ một trận mới được.

“Trời ơi, mau nghe điện thoại nào.”

“A lô, xin chào.” Tuyết Nhi cầm điện thoại ngọt ngào nói,

Bên kia, Trình Tâm sợ đến hóa đá, là... Là giọng con gái, đoán là gọi nhầm số rồi, “Ặc, ngại quá, gọi nhầm số.”

Hả, sao lại thế này, gọi nhầm số, Tuyết Nhi cũng không để ý, điện thoại này cả nửa tháng cũng không vang lên bỗng nhiên đổ chuông thế mà lại gọi nhầm số, kỳ quặc. Nhàn rồi không có việc gì, mở ti vi xem kịch, xem phim truyền hình thôi.

“Làm sao vậy, bà xã, không phải không nghe sao, sao lại gọi nhầm số.”

“À..., ông xã ơi, ông xã, là..., là một người con gái nghe máy.” Với chuyện vợ hoảng sợ gọi nhỏ, Âu Dương Tường rõ ràng đã quen rồi, nhưng mà con gái nghe máy, chẳng trách là gọi nhầm số.

“Ặc, ông xã, dùng di động của anh đi, đoán là em lưu sai số rồi.”

“Ừ, được. Anh gọi đây.”

“Linh linh chuông” điện thoại lại vang, Tuyết Nhi cầm điện thoại, “A lô, xin chào.”

Bên kia, “Bà xã, thật sự là con gái.”

“Thật à, thật à, để em nghe.” Trình Tâm háng hái.

“A lô a lô, xin chào, xin hỏi tìm ai....” Tuyết Nhi hỏi.

“À..., xin chào, xin hỏi đây là nhà Âu Dương Thần phải không?” Trình Tâm cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ rất dịu dàng, nói đùa, đây có thể là con dâu tương lai của mình, đương nhiên phải đóng vai kiểu mẹ chồng tốt mới được.

Âu Dương Thần, tìm anh Thần, “À..., đúng rồi ạ, nhưng mà bây giờ anh ấy không ở nhà, đêm nay có một bữa tiệc, đoán chắc về muộn, có chuyện gì sao.”

“À..., không có việc gì không có việc gì, à..., không, có việc có việc, việc này cô cũng ở đó à.” Trình Tâm cẩn thận hỏi.

“Dạ, đúng vậy, nếu mà cô có việc tôi có thể giúp ngài chuyển lời cho, hoặc ngài là ai, để tôi nói anh ấy gọi điện lại ạ.”

“À..., à....., được rồi, tiểu thư, cô họ gì thế.” Trình Tâm nghĩ thầm, cuối cùng là thiên kim nhà ai có khí phách như thế chứ, có thể thu phục con trai bảo bối của mình.

“Ặc, không phải ngài tìm anh Thần sao.” Tuyết Nhi thấy lạ, rõ ràng tìm anh Thần, làm gì mà hỏi thông tin của mình chứ..

Trình Tâm thầm kêu không ổn, mình vội quá, như vậy sẽ dọa tới vị tiểu thư này, chao ơi, haizzz, ôi, “À..., là thế này, tôi là chị họ Âu Dương Thần, lúc trước Thần nhi luôn bận rộn công việc, quên ăn cơm, tiểu thư, cô có thể giúp tôi thúc giục nó một chút không?”

“À..., như vậy ư, cô thật sự quan tâm anh Thần, ngài yên tâm đi, tôi sẽ giục anh Thần ăn cơm, với lại mỗi ngày sớm tối gì bọn tôi cũng đều ăn cơm cùng nhau, nhất định sẽ không để cho anh ấy chỉ chú ý tới công việc, ngài yên tâm.”

“Tiểu thư, cô rất tốt bụng, vậy cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn, đúng rồi, tôi tên là Lăng Phi Tuyết, gọi tôi là Tuyết Nhi cũng được, chờ anh Thần về tôi sẽ nói anh ấy điện thoại lại cho ngài.”

“À... À....., Tuyết Nhi à, tên rất dễ nghe, nếu tiểu tử kia bắt nạt cô, cứ nói cho tôi biết, à... Ặc, chị họ nhất định làm chủ cho em.”

“Sẽ không đâu, ngài yên tâm đi, anh Thần rất tốt với tôi, chưa bao giờ hung dữ với tôi, hi hi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vậy trước không làm phiền nữa.”

“Dạ được, tạm biệt.”

“Bà xã, em cũng quá giả bộ non nớt, lại còn chị họ....”

“Làm sao vậy, chê em già sao? Vậy đêm nay anh ngủ phòng khách.” Trình Tâm tức giận nói, quả thực không già, năm nay Trình Tâm hơn bốn mươi tuổi, nhưng mà chăm sóc cực kỳ tốt, nhìn qua giống như là ba mươi mấy tuổi, đi cùng với Âu Dương Thần quả thật có thể làm chị họ. Với lại phụ nữ kiêng kỵ nhất chính là tuổi tác, hiển nhiên lần này Âu Dương Tường đúng là làm mất lòng bà xã thân yêu.

“Ặc, không phải mà, bà xã, em trẻ nhất, ha ha, thật ra là anh nói em phải nói là em họ Âu Dương Thần nó, đúng vậy, là em họ.”

“Hừ, vẫn là ngủ phòng khách.”

“Không nên thế,” Âu Dương Tường than thở, vội vàng tìm cách dụ dỗ bà xã, nếu không, tối hôm nay mình đã có thể.... Có. Hi hi.

“Bà xã, bà xã, người nghe điện thoại có phải là bạn gái Thần nhi không nhỉ.”

“Không biết, nhưng mà em cảm giác hẳn là bạn gái, bọn họ ở cùng một chỗ, ôi trời ơi, ông xã, hơn nữa cô ấy gọi Thần nhi là anh Thần, anh cũng không phải không biết con trai của chúng ta ghét con gái, ghét nhất bị người khác gọi nó là anh Thần, quan trọng nhất là bé gái kia còn nói Thần rất tốt với nó, còn thêm mỗi ngày ăn cơm cùng nhau, em dám khẳng định, nhất định là bạn gái, ái chà, nghĩ tới mình có thể sắp được bé cháu, thật sự rất vui sướng, em phải khoe khoang với Lam Nguyệt mới được.”

Ặc. Bà xã, bắt tự còn chưa xem, làm sao mà em đã muốn bé cháu, mình phải thức thoi một chút không nên nói gì, nếu không ngủ phòng khách thì thế thảm, Âu Dương Tường chân chó (nịnh nọt) đi vào theo bà xã.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Bỏ lỡ.

Cúp điện thoại Tuyết Nhi tiếp tục xem kịch trên tivi, chỉ một lát sau, Âu Dương Thần đã về tới.

“Anh Thần, anh đã về.” Tuyết Nhi tiến lên giúp Âu Dương Thần cất áo khoác.

“Làm sao vậy, có chuyện gì mà hứng thú như vậy hả.” Âu Dương Thần nhẹ nhàng xoa đầu Tuyết Nhi.

“Không có gì, anh Thần, nói cho anh một chuyện vô cùng kỳ lạ, vừa lúc này điện thoại đổ chuông ..., ban đầu em còn tưởng chỉ là đồ trang trí. Anh đoán xem ai tìm anh thế.”

Điện thoại, số điện thoại kia ngoại trừ thư ký thì chỉ có ba mẹ biết rõ, buổi tối thư ký đi với mình, vậy thì đó là ba mẹ rồi.

Thấy Âu Dương Thần không trả lời, Tuyết Nhi tưởng rằng anh đoán không được, “Anh Thần, nói cho anh biết, là chị họ anh đó, chị ấy rất lo anh bận rộn công việc mà quên ăn cơm, giọng chị họ anh rất dịu dàng, người nhất định cũng rất xinh đẹp.”

Chị họ, lúc nào thì mình có chị họ biết số điện thoại mình, chị họ gì chứ, đi qua nhìn số điện thoại, quả nhiên không sai, là của ba, nhất định là mẹ, cho rằng Tuyết Nhi ngây thơ dễ lừa gạt, còn là chị họ nữa chứ thật không biết xấu hổ.

“Tuyết Nhi, anh đi vào tắm trước cái đã, em xem ti vi tiếp đi nhé.”

“Dạ dạ, được ạ.” Tuyết Nhi lại dời sự chú ý lên phim truyền hình.

Sau khi Âu Dương Thần tắm rửa xong trở lại phòng, nghĩ là vẫn nên gọi điện thoại cho mẹ, nếu bọn họ biết sự tồn tại của Tuyết Nhi, với hiểu biết của anh về Trình Tâm không chừng ngày mai có thể nhìn thấy mẹ làm chuyện dở hơi tới điều tra tình hình quân sự.

“Bà xã à, thời gian không còn sớm, chúng ta đi ngủ thôi.” Âu Dương Tường nói với bà xã thân yêu.

“Ai dà, mới chín giờ mà, còn sớm chán, em muốn xem phim truyền hình đã, đừng làm phiền em, ông xã, anh mệt thì tự mình đi ngủ đi.” Trình Tâm còn không biết ‘đức hạnh’ của ông xã mình sao, mới sẽ không bị mắc lừa, hơn nữa phim truyền hình này xem hay như vậy.

Về mặt Âu Dương Tường buồn thẫn nhìn bà xã nhà mình, mới vừa muốn mở miệng nói chút gì đó, lúc này, điện thoại Trình Tâm vang lên.

“Là con trai.” Trình Tâm lập tức nghe máy.

“A lô, con trai.”

“Dạ, lúc tối hai người tìm con, có chuyện gì.”

“Ặc, con trai, vậy Tuyết Nhi nói với con à, ừ, ha ha, Thần nhi à, mẹ và ba con ở bên Anh này lâu như vậy, muốn trở về một chút, nhất định con cũng rất nhớ mẹ chứ.”

Tuyết Nhi, nhanh như vậy đã gọi thân mật, không hổ là mẹ già nhà mình. “Thời gian gần đây con tương đối bận rộn, mẹ và ba đi chơi các nơi một thời gian đi. Dù sao rồi đi mấy năm cũng không thiếu chút thời gian này.”

Ặc, Trình Tâm quần, không phải ông xã mình gia công ty cho Thần nhi, hai vợ chồng đi du lịch khắp thế giới, vui sướng như thần tiên sao? Xem ra, việc này con trai cũng rất ....

“Ặc, con trai, con bận việc, không có việc gì đâu, mẹ và ba con có thể tự chăm sóc bản thân mình, hơn nữa không phải còn có ....”

“Gần đây Tuyết Nhi bề bộn nhiều việc, mẹ, nếu mẹ không muốn con trai sống cuộc sống độc thân, nếu còn muốn bé cháu sớm một chút, tốt nhất vẫn là đừng nên quấy rầy Tuyết Nhi.”Ặc, uy hiếp trắng trợn, đến lượt về mặt Trình Tâm buồn bã nhìn Âu Dương Tường, không còn cách nào khác, đứa con trai này, chính là ăn mình sạch sành sanh, “Được rồi.”

“Dạ, vậy hai người đi nghỉ sớm một chút, tránh cho ba lại vụng trộm mắng con.” Âu Dương Thần nói xong thì cúp điện thoại.

“Oái, Âu Dương Tường, anh vụng trộm mắng con trai bảo ối của em sao.” Trình Tâm lên mặt chỉ trích nhìn Âu Dương Tường.

Âu Dương Tường nằng thẫn tiểu tử thói thê mà hăm hại ba con, con không muốn để mẹ con quấy rầy các con, bọn ta lại càng muốn quấy rầy, hừ. “Bà xã, anh nào dám chứ, nhất định là vì Âu Dương Thần không đồng ý em gặp cô vợ trẻ nên cố ý chia rẽ chúng ta như vậy.” Nhắc tới chuyện này Trình Tâm kêu đau lòng, mình rất không dễ dàng có con dâu, vậy mà còn không thể gặp được, ái chà.

“Ông xã à, em thật sự rất muốn nhìn cô gái kia một chút, hu hu.”

“Bà xã, đừng mà, đừng buồn, có ông xã, tiểu tử thói nếu dám không cho chúng ta gặp thì chúng ta không gặp được sao? Nói đùa, bây giờ chúng ta đi chơi tiếp mấy chỗ còn lại ở Anh này một thời gian rồi trở về gặp con dâu đi.”

“Thật nhé, vậy thì tốt quá rồi.” Về mặt Trình Tâm phấn khởi dựa vào lòng ông xã mình, mặc dù chính xác đã có tuổi, nhưng vẫn là một cặp xứng đôi như trước.

Bên kia, Âu Dương Thần nói chuyện điện thoại xong thì ra cùng xem ti vi với Tuyết Nhi, truyện của Diễn đàn L)ê,Quý!Đôn, khi thấy phim truyền hình

trên ti vi, Âu Dương Thần hơi giật mình, nhất định không thể để cho mẹ và Tuyết Nhi gặp nhau nếu không thì cuộc sống hạnh phúc của mình và ba già đều không có, hai người cùng thích phim truyền hình như nhau một khi gặp mặt còn phải hỏi. Đáng tiếc, Âu Dương Tường không biết tin này, nếu không thì đánh chết ông cũng không bằng lòng mang theo bà xã trở về nhìn con dâu.

Giữa trưa ngày hôm sau, San San dẫn Tuyết Nhi tới nhà hàng ăn Buffett, nghe San San nói bò bít tết nhà hàng này ăn rất ngon, Tuyết Nhi vừa đến cổng nhà hàng thì cảm thấy rất quen thuộc, anh Phi đã từng mang cô tới đây, khi đó anh Phi cũng từng nói phong cảnh nhà hàng này rất đẹp, mà món thịt bò bít tết ăn lại càng ngon, nghe nói là đặc biệt mời sự phụ ở nước ngoài về làm, tất nhiên giá cả vô cùng đắt đỏ, Tuyết Nhi tò mò mặc dù hoàn cảnh gia đình San San rất tốt, nhưng dù sao ở đây hẳn là xã hội thượng lưu, một bữa cơm này chính là một tháng tiền lương của mình.

“San San, đây cũng quá....,” Tuyết Nhi do dự.

“Ôi trời, Tuyết Nhi, đã nói với cậu chỗ này thật sự rất đẹp, đi thôi đi thôi, rất không dễ dàng hạ quyết tâm đến đây, nếu cậu dám đi, thì sẽ trở mặt với cậu.” Nói xong lời kéo Tuyết Nhi đi vào nhà hàng.

Người phục vụ thấy cách ăn mặc của Tuyết Nhi, rõ ràng có chút phân biệt đối xử, nhưng nghĩ lại người tới là khách, vẫn lễ phép tiếp đón, nhưng mà không nhiệt tình giống như đối với những người khác, điều này khiến Tuyết Nhi không khỏi nhớ tới ngày trước lúc tới đây cùng với anh Phi, người phục vụ nhiệt tình và cung kính, không khỏi nhớ tới anh Phi, không biết bây giờ anh có tốt không? Từ sau tiệc đính hôn hôm ấy không thấy tin tức của anh Phi nữa, có lẽ là mình không để ý, anh Phi có Lâm tiểu thư hẳn là cũng rất hạnh phúc. Tuyết Nhi và San San ngồi xuống, gọi hai phần bò bít tết giá trung bình.

“San San, sao hôm nay đột nhiên muốn tới đây hả.”

“Ha ha, Tuyết Nhi, không lừa cậu, hôm nay là sinh nhật tớ, á chà, cậu không cần lo lắng ngày hôm qua tớ cầm tiền anh trai tớ, tuyết đối đủ cho chúng ta ăn một bữa no nê, vốn muốn đi vào buổi tối, nhưng mà tối phụng mệnh Hoàng thái hậu phải về nhà ăn cơm. Buổi trưa thì cậu theo tớ.” San San luôn gọi mẹ cô là Hoàng thái hậu, nguyên nhân dĩ nhiên là độc tài, đồng dài, ặc ha ha.

Tuyết Nhi không nghĩ tới là sinh nhật San San, nghĩ mình không chuẩn bị quà tặng gì, có chút xấu hổ, lại còn để San San mời khách, nghĩ thầm trở về nhất định phải chuẩn bị một phần quà tặng rất đẹp cho San San. Dĩ nhiên là bạn bè thì không tính toán những thứ này rồi.

“Vậy San San sinh nhật vui vẻ, hay dùng nước này kính cậu.” Bưng ly nước trên bàn, sau đó chờ người phục vụ bưng bò bít tết lên, hai người vui sướng bắt đầu ăn.

Mà ở nơi nào đó trong nhà hàng Diệp Phi đang ăn bò bít tết một mình, chỗ này đã từng dẫn Tuyết Nhi tới đây, thời gian gần đây chỉ cần là anh biết chỗ Tuyết Nhi từng đi, anh đều đi tìm, giống như nơi này, mặc dù mình chỉ dẫn Tuyết Nhi tới đây một lần, nhưng vẫn hi vọng có thể thấy cô như trước, Tuyết Nhi, rốt cuộc em ở đâu chứ? Thời gian trước mỗi ngày Diệp Phi đều ra ngoài tìm Tuyết Nhi, ngay cả công ty cũng không thèm tới, làm ông cụ lại tức giận một trận, thân thể ông cụ khiến Diệp Phi trở lại chức vụ ban đầu, nhưng mà chỉ cần có thời gian Diệp Phi sẽ đi tìm Tuyết Nhi, thậm chí còn phải rất nhiều thám tử tư đi thăm dò tìm kiếm, vẫn không thu hoạch được gì, anh cũng không biết, thật ra những tin tức của thám tử tư này đều trực tiếp đưa cho ông cụ Diệp, cho dù có tin tức cũng sẽ không nói cho anh.

“Linh linh chuông....” Chuông điện thoại di động vang lên.

“A lô, ừ...., được, tôi lập tức quay về.” Vì công ty tạm thời có việc Diệp Phi đứng dậy ra về. Mà bên này Tuyết Nhi và San San cũng ăn xong rồi, chuẩn bị về công ty, mới vừa đứng dậy muốn đi, kết quả một người phục vụ không cẩn thận đụng vào Tuyết Nhi, túi xách Tuyết Nhi rơi xuống đất, người phục vụ vội vàng giải thích, mà Tuyết Nhi cũng chăm chú nhặt túi xách, Diệp Phi cũng không thèm nhìn một cái đã đi ra ngoài cửa, mà lúc này San San hoảng sợ kêu một tiếng: “Tuyết Nhi, cậu không sao chứ.” Nhiều lần ngăn cản Diệp Phi bước thêm một bước, anh quay đầu nhìn Tuyết Nhi nhặt đồ trên mặt đất, chỉ thấy một người con gái mặc đồ công sở màu đen, luồng sáng trong đầu tắt ngấm trong nháy mắt, làm sao có thể là Tuyết Nhi của mình, Diệp Phi ơi Diệp Phi, nhất định là mày nhớ Tuyết Nhi quá mức rồi. Diệp Phi xoay người tiếp tục đi ra cửa, mà Tuyết Nhi cũng vừa đứng lúc này ngẩng đầu lên, cười với San San không có việc gì, một đoạn nhạc nhỏ không chút nào ảnh hưởng tới tâm tình tốt đẹp của hai người. Mà Diệp Phi cũng liên tiếp bỏ lỡ Tuyết Nhi mà mình trăm cay nghìn đắng muốn tìm, chỉ cần dừng lại hơn một giây nữa, có lẽ anh có thể nhận ra Tuyết Nhi, nhưng mà, không có nếu như. Bọn họ nhất định chỉ là lướt qua....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Tiểu Phán, cô Phi Tuyết kia và San San đi đâu rồi" Lâm Thanh hỏi.

"Không biết nữa, hai cô này chắc không biết đi đâu chơi rồi, thật không biết làm trợ lý như thế nào, cũng đã vào giờ làm rồi, ăn một bữa cơm cũng không chậm như thế."

"Haiz, bây giờ tuổi trẻ đều như vậy, chờ khi bọn họ trở về hỏi một chút Phi Tuyết về tài liệu của chủ đề lần này có phải ở chỗ cô ta không."

"À, mấy ngày trước em thấy hình như là ở chỗ của chị ấy, chị Thanh, chị cần hả, để em đi tìm thử xem."

"Ừ ừ, được, cảm ơn."

"Không cần khách khí." Trong lòng Lý Phân suy nghĩ Lâm Thanh chính là trợ thủ đắc lực của tổng giám đốc nên cố gắng lấy lòng.

Lý Phân tìm tại liệu ở chỗ Tuyết Nhi, đột nhiên phát hiện một quyển tập rất đẹp, Lý Phân không hề nghĩ ngợi mở ra xem, mới vừa mở ra thì bên trong lập tức rớt ra một tờ giấy, Lý Phân nhặt lên nhìn thì thấy đây là một bản thiết kế, là một bản thiết kế về lễ phục dạ hội, không thể không thừa nhận, bộ lễ phục này rất đẹp, không đơn thuần chỉ là xinh đẹp, hơn nữa còn toát ra khí chất cao quý, đây là do cô gái đáng ghét đó vẽ sao? Làm sao có thể? Sao cô ta lại vẽ ra được bản thiết kế tốt như thế này chứ, nếu như đây là tác phẩm lần này, vậy mình phải. . . . . Trong lòng Lý Phân trầm nghĩ nhất định không thể để cho cô gái đáng ghét đó vượt trội hơn mình, những thứ này đều là của mình, cũng chỉ thuộc về mình, cô ta cũng chỉ là một trợ lý vừa mới tới đây không lâu, sẽ không có ai tin tưởng do cô ta thiết kế, nghĩ tới đây, nhìn chung quanh một chút, Lý Phân lập tức đem tờ giấy giấu đi, làm bộ như như không có chuyện gì xảy ra và tự mình trở về chỗ của mình.

Khi Lý Phân trở về chỗ thì cũng là lúc San San và Tuyết Nhi vừa đi vừa đùa giỡn về, Tuyết Nhi trở về chỗ của mình thì phát hiện quyển tập đó hình như để không đúng chỗ của nó.

"Sao vậy. Tuyết Nhi?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đồ đạc có chút lung tung." Tuyết Nhi sắp xếp lại mặt bàn, để quyển tập lại vị trí cũ, cũng không để ý nữa, mà Lý Phân thấy Tuyết Nhi không phát hiện không thấy bản thiết kế, trong lòng âm thầm hài lòng. Thật là ngu xuẩn, đồ quan trọng như vậy cũng không phát hiện ra là đã bị mất, vậy thì không thể trách tôi được rồi.

Lúc xế chiều, Tuyết Nhi nhận được một email là thầy Mal từ nước Pháp gửi tới, thầy ấy nói cho Tuyết Nhi một tin tức tốt, đó chính là tác phẩm Queen của Tuyết Nhi đạt được giải thưởng lớn ở nước Pháp, có được giải thưởng này có thể con cưng của , bởi vì giải thưởng này tượng trưng cho trào lưu thời trang mới, hơn nữa Queen còn được nữ hoàng Ái Lệ Nhi nước Pháp tốn một số tiền lớn mua bộ lễ phục này, việc này đối với Tuyết Nhi mà nói không thể nghi ngờ là một kinh ngạc lớn, đây chính là khẳng định năng lực của Tuyết Nhi, đối với Mal mà nói cũng thế, dù sao Tuyết Nhi chỉ học được hơn một năm, nhưng anh ta nói qua Tuyết Nhi có thiên phú cực cao, rất có ý tưởng, anh ta tin tưởng một thời gian sau cô học trò này sẽ là nữ hoàng của giới thời trang.

Hôm nay tâm trạng của Tuyết Nhi thật rất tốt, buổi trưa cùng San San ăn một bữa trưa ngon, mà chiều lại có nhận được một tin tức chấn phấn lòng người, mặc dù không ai biết tác phẩm này là của Tuyết Nhi, bởi vì ở nước ngoài Tuyết Nhi dùng tên Daisy, Daisy, Tuyết Nhi thích cái tên Daisy trang nhã đó làm cho người ta có cảm giác rất ấm áp. Cho nên, hôm nay Tuyết Nhi đặc biệt hẹn Âu Dương Thần cùng đi ra ngoài ăn bữa tiệc lớn, sau đó cho San San chọn một phần quà tặng.

Phòng làm việc to như vậy làm cho người ta có cảm giác trong trống lạnh lùng cô độc, Âu Dương Thần đang nhìn bảng báo cáo trong tay, sắc mặt có chút nặng nề, lần này công việc thật sự là không tốt chút nào, mà bên ngoài người phụ trách phòng kế hoạch và phòng thị trường mồ hôi lạnh toát, tổng giám đốc lãnh khốc, lần này, vị trí của mình có thể hay không giữ được còn là một vấn đề, haizz. Lúc này hai quản lý đang âm thầm lau mồ hôi, nội tâm quay cuồng.

"Không người nào có thể thay thế vị trí của em trong lòng anh, em là thiên sứ chỉ dành riêng cho anh. . . . ." Tình cảm sâu nặng như vậy đột ngột tiếng chuông lại vang lên, Âu Dương Thần lập tức để bảng báo cáo trong tay xuống, nhận điện thoại. Tiếng chuông này rất đặc biệt là cài đặt riêng cho Tuyết Nhi.

"A lô"

"Anh Thần, buổi tối có bận chuyện gì không?" Tuyết Nhi cất giọng đáp.

"Đương nhiên là có, sao, có chuyện gì vui mừng như thế." Âu Dương Thần đi tới cửa sổ sát đất nhìn về phía công ty Tuyết Nhi, dịu dàng nói.

"Thật sao? Tôi có rõ ràng như vậy sao? Bất quá thật rất vui, chỉ là không nói cho anh, bí mật."

"Em." Âu Dương Thần bắt đầu dĩ cười. Tuyết Nhi càng ngày càng nghịch ngợm đáng yêu, hoạt bát hơn nhiều, có lúc cảm thấy bây giờ Tuyết Nhi so với trước kia không phải cùng một người, chỉ là vậy thì có quan hệ gì chỉ cần là Tuyết Nhi, Âu Dương Thần cũng yêu, hơn nữa bây giờ Tuyết Nhi càng làm cho người ta thích. Chỉ là Âu Dương Thần không ngờ Tuyết Nhi thật không phải là lúc trước Tuyết Nhi thì anh ta sẽ như thế nào đây?

"Hi hi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, tôi mời anh ăn một bữa tiệc lớn."

"Bữa tiệc lớn, em trúng giải à."

"Ha ha, không sai biệt lắm." Trong lòng Tuyết Nhi nghĩ lần này tiền thưởng cộng thêm khoản tiền nữ hoàng mua lễ phục đúng là một khoản lớn.

"Được, anh đến đón em."

"Không cần..., tôi về nhà thay quần áo trước, như vậy đi, tôi phải đi rồi, bái bai."

"Ừ, bái bai." Khóe miệng Âu Dương Thần nhẹ nhàng nâng lên.

Trở lại trên bàn làm việc, bảng báo cáo trước mắt khó coi đã trở nên có vẻ thuận mắt hơn nhiều, tâm tình cũng tốt lên nhiều. Kêu hai người quản lý đi vào.

Hai ông chú thì lại nom nớp lo sợ, ngay đến đầu cũng không dám ngẩng lên, ai ngờ tổng giám đốc chỉ nói: tháng sau, tôi muốn thấy tăng lên mười điểm. Đi ra ngoài đi!" Hai người quản lý nhốn nháo. Ô, bọn họ mới vừa nghe được cái gì, tổng giám đốc nói rằng tháng sau, như vậy bọn họ còn có thể tiếp tục tiếp tục làm sao? Mặc dù là mười điểm, nhưng ít nhất còn có cơ hội, đây chính là ân điển lớn đối với bọn họ, hai người quản lý nói cảm ơn liên tục liền nhanh chóng biến mất khỏi phòng làm việc, Khỏe miệng Âu Dương Thần co quắp, mình đáng sợ như vậy sao? Thật ra thì tổng giám đốc Âu Dương anh không phải chỉ là đáng sợ, mà là khá đáng sợ.

Đêm đó Tuyết Nhi trở về nhà thật sớm, thay quần áo, mặc một cái áo đầm ngắn màu tím nhạt, mang vớ màu đen, giày cao gót màu đen, còn đeo thêm một món đồ trang sức tao nhã, thật ra thì Tuyết Nhi ít khi trang điểm, chỉ là cô bình thường không thay đổi, khi Âu Dương Thần về nhà, thấy Tuyết Nhi ăn mặc có một chút si mê, không thể không nói, gương mặt Tuyết Nhi thật sự là kiệt tác hoàn mỹ, tối nay Tuyết Nhi làm cho người ta cảm giác giống như là một thiên sứ, khuôn mặt trắng như tuyết, đáng người mê hoặc, trong thanh thuần có chút quyến rũ, giống như một đóa hoa sen nở rộ.

Âu Dương Thần cũng đổi bộ đồ tây, vẫn như cũ hết sức đẹp trai.

"Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể mời em đi ăn tối cùng không?" Âu Dương Thần ra dấu tay.

"Dĩ nhiên." Tuyết Nhi rất tự nhiên đưa hai tay ra. Hai người đều là con cưng của trời, cùng đi vào phòng ăn giống như trời sanh một đôi, không có chút nào không hòa hài. Tuyết Nhi và Âu Dương Thần đi ăn bữa ăn Tây, còn uống một chút rượu đỏ, trong nhận thức của Tuyết Nhi có một chuyện dĩ nhiên là cần ăn mừng. Hai người vui vẻ ăn bữa ăn tối mặc dù Tuyết Nhi nói mời khách, nhưng cuối cùng vẫn là Âu Dương Thần trả tiền, theo cách nói của Âu Dương Thần đây là chuyện một thân sĩ nên làm, nhiều năm rồi Âu Dương Thần không có cơ hội này, hôm nay thật vất vả có cơ hội, hi vọng Tuyết Nhi có thể cho cơ hội. Mà Tuyết Nhi tự nhiên cũng biết suy nghĩ của Âu Dương Thần, vì vậy hờn hờ đồng ý. Suy nghĩ một chút tiền của mình so với tài sản của Âu Dương Thần chính là anh ta chính là một cộng lông cũng không bằng.

Sau đó, Tuyết Nhi dẫn theo Âu Dương Thần đi cửa hàng chọn quà cho San San, cuối cùng Tuyết Nhi chọn một lắc tay hình trái tim, thiết kế đặc biệt là tác phẩm của nhà thiết kế tên là Carl, nghe nói là thiết kế cho người yêu, gọi là dây chuyền có tình, rất xứng với San San, giá tiền mặc dù có chút đắt, nhưng so với hôm nay thu vào cũng không tính là gì, hơn nữa Tuyết Nhi đối với người quan tâm đến mình sẽ không so đo giá cả, một bên Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi đang chọn quà tặng, mà mình cũng là thỉnh thoảng nhìn chiếc nhẫn kim cương bên trong quầy, nghĩ thầm lúc nào thì mới có thể làm cho Tuyết Nhi theo chiếc nhẫn, nghĩ tới mình cũng không có gì chuẩn bị, vì vậy trong lòng lại có một tính toán khác.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lý Phân nhếch nhác

"San San, tặng cho cậu, mặc dù là quà sinh nhật muộn nhưng vẫn chúc cậu sinh nhật vui vẻ. Tuyết Nhi mượn thời gian buổi trưa ăn cơm cùng San San mà đưa quà.

"Woa, thật sao, cậu thật sự là quá tốt, yêu cậu lắm." San San vui vẻ nhận lấy quà tặng, không có chút nào làm bộ, Đúng vậy, đây chính là San San, cùng người mình thân cận chắc chắn sẽ không khách khí, trong khoảng thời gian này tiếp xúc với Tuyết Nhi, San San nghiêm nhiên đã coi Tuyết Nhi như chị em tốt.

"Chỉ cần cậu thích là tốt rồi."

"Tớ có thể mở ra xem một chút không? Chắc là rất đẹp." Về mặt San San mong đợi.

"Dĩ nhiên có thể." Nói xong San San cẩn thận mở túi ra, khi thấy món đồ vật bên trong thì thật kinh ngạc." Vòng tay tình bạn "San San la lên. Ánh mắt nhìn Tuyết Nhi tràn đầy là khiếp sợ.

"Tuyết Nhi, chuyện này. . ."

"Thế nào. Không thích sao? Tớ chỉ cảm thấy vật này đại biểu cho tình bạn của chúng ta rất có ý nghĩa."

"Không phải, rất thích, lúc trước tớ cũng mua sợi dây chuyền này, chỉ là tháng trước tiêu xài quá nhiều, chắc phải rất đắt lắm." San San vẫn cảm thấy kinh tế Tuyết Nhi không khá bao nhiêu, dây chuyền này chắc tốn ít nhất hơn hai tháng tiền lương của Tuyết Nhi, đích xác là quá đắt rồi.

"Đưa ngọc, cậu không phải là nói qua giữa chúng ta không thêm nghĩ đến những thứ kia sao, thế nào, không coi tớ là chị em à." Tuyết Nhi nói xong làm bộ tức giận.

"Không có, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi tốt nhất của tớ, cậu không phải là chị em của tớ thì còn ai nữa, tớ nhận, nào tới đây, chị em tốt, giúp tớ đeo vào đi."

"Ừ, được rồi." Tuyết Nhi nói xong giúp San San đeo lắc tay.

" Ôi, lúc về tớ sẽ khoe một chút, cậu không biết anh trai ác độc của tớ ngày hôm qua nói tớ như thế nào đâu, nói sinh nhật đến nghĩa là già thêm một tuổi, cách cái chết gần thêm một bước, gieo họa địa cầu lại có thể thiếu đi một người, đây, cậu không biết ông anh của tớ miệng lưỡi độc địa như thế nào đâu." San San lại cảm râm một chút ông anh của mình, mặc dù tràn đầy oán trách, nhưng ở trong mắt Tuyết Nhi lại cảm thấy San San rất hạnh phúc, mình chẳng những không có anh trai, thậm chí ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết, thêm nữa bản thân mình trừ hai năm nay thì cũng không nhớ được gì, một người không có người cảm thấy rất cô đơn.

" Đứng rồi, Tuyết Nhi, ngày mai sẽ đến hạn nộp bản thiết kế rồi, cậu chuẩn bị thế nào rồi."

" Tuyết Nhi, Tuyết Nhi"

" Sao, thế nào."

" Cậu đang suy nghĩ gì vậy, hỏi bản thiết kế của cậu chuẩn bị thế nào rồi."

" À, tốt lắm, ha ha."

Vậy cậu tốt rồi, Tuyết Nhi, cậu mới vào làm trợ lý không cần yêu cầu cao quá với bản thân mình, cũng không cần để ý đến bọn Lý Phân nói gì." San San có chút bận tâm đến bản thiết kế của Tuyết Nhi, bởi vì mới vào không lâu, Tuyết Nhi giống như cũng không phải là dân chuyên nghiệp, chỉ sợ đến lúc đó lại bị mấy người bọn hấn. ...

Giờ phút này Tuyết Nhi có chút cảm động, mặc dù San San mặt ngoài lạc quan, giống như con trai cá tính, thật ra thì tâm tư vẫn luôn tỉ mỉ."Không cần lo lắng, tớ hiểu mà, còn cậu sao rồi, cậu không cười tớ là được rồi."

"Ừ, thật không hổ là chị em, được, Tuyết Nhi thật ra thì tớ cảm thấy cậu tháo mắt kiếng xuống sẽ đẹp hơn, hơn nữa cũng sẽ không giống mấy bà cô ba mươi bốn mươi tuổi, sao ăn mặc nghiêm túc như vậy chứ."

" Thì, cái này, không có việc gì, thói quen thôi, ha ha, cũng sắp đến giờ rồi, chúng ta trở về đi thôi."Mắt kiếng này chính là để mình che giấu, lấy mắt kiếng xuống không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu sóng gió, cô chỉ muốn yên tĩnh ở đây làm việc.

" À, à, đứng, nhanh lên."Nói xong kéo Tuyết Nhi đi ra phòng ăn.

Ngày kế, phòng họp Trần Phàm

Lưu Phàm ngồi ở chủ vị, nghe các nhà thiết kế biểu diễn tác phẩm, mỗi người đều có phong cách riêng của mình, chỉ là lọt vào tai Lưu Phàm cũng không phải chuyện như vậy, tác phẩm của bọn họ luôn hướng đến cao quý, màu sắc cũng mạnh mẽ, sáng ngời, cũng không phải Lưu Phàm muốn, bởi vì anh ta cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Người kế tiếp

Nét mặt Lý Phân vui mừng, rốt cuộc đến phiên mình rồi, mới vừa rồi nhìn bản thiết kế của bọn họ cũng không sánh nổi bản trên tay mình, những nhà thiết kế kia tốt nghiệp đại học danh tiếng thì thế nào, sao với bản thiết kế của mình hoàn toàn một trời một vực, hiển nhiên, Lý Phân hoàn toàn đã quên bản thiết kế này là trộm từ tay Tuyết Nhi.

"Đây là bản thiết kế của tôi, mời mọi người xem, bản thiết kế này là tôi dựa vào chủ đề ánh mặt trời thiết kế" Trong nháy mắt phòng họp yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn không chớp mắt bản thiết kế trên màn hình, thật sự là, , , , , quá hoàn mỹ rồi, hiển nhiên so với những bản thiết kế mới vừa rồi không bằng, bọn họ cũng xấu hổ, Lý Phân chỉ là một trợ lý lại, , , , chỉ có ánh mắt của hai người chỉ nhìn nháy mắt một cái, một là Tuyết Nhi, khi Tuyết Nhi thấy thiết kế đó đích xác là kinh ngạc một chút, khó trách không tìm thấy, cho là mình không cần thận vớt vớt, không ngờ là cô ta, nhìn Lý phân, chỉ thấy cô ta quảng ánh mắt cảnh cáo, Tuyết Nhi cũng không muốn nói cái gì, bởi vì ác giả ác báo, tin tưởng báo ứng sẽ rất nhanh tới, hơn nữa cô tin tưởng thầy nhìn người không có ngu như vậy, được rồi, Tuyết Nhi phúc hắc rồi, thật ra thì cô vốn cũng không phải là chúa cứu thế, không sai cô thiện lương, nhưng lại không phải đối với người nào cũng thiện lương, đối với người trộm bản thiết kế của mình thì cô không như vậy, mà đối thành Lưu Phàm mới vừa thấy bản thiết kế đồ này không phải giống như những người khác tán phục, mà là kinh ngạc, bức vẽ này sao lại ở đây, sau đó là khinh bỉ cực độ, đây là vũ nhục đối với một nhà thiết kế.

" Những người khác đi ra ngoài, Lý Phân ở lại."Lưu Phàm lạnh lùng nói. Mọi người tức giận cho là tổng giám đã mướn Lý Phân thiết kế, mà Lý phân thì vui mừng. Tổng giám nhất định là bị bản thiết kế của mình thu phục, muốn cho mình lên làm nhà thiết kế, dùng thiết kế của mình cho khách hàng. Những người khác không nhớ rõ còn có Tuyết Nhi chưa trình bản thiết kế lên, chỉ có San San và Tuyết Nhi, San San thấy Lý Phân thiết kế tốt như vậy, mặc dù rất hoài nghi, nhưng không muốn làm cho Tuyết Nhi lấy bản thiết kế ra sau Lý Phân, sợ là chênh lệch rõ ràng, không muốn làm cho Tuyết Nhi chịu khuất nhục.

"Bản thiết kế này ở đâu ra."Lưu Phàm lạnh lùng mở miệng.

Lý Phân cả kinh, chẳng lẽ tổng giám biết không? Không phải là do ả đàn bà ngu xuẩn kia nói ra chứ? Trên mặt Lý Phân thoáng qua tia ác độc, nhưng rất nhanh biến mất, có ý giả bộ trấn định nói: Tổng giám, cái này do chính tôi thiết kế.

" Vậy sao"Chỉ hai chữ lại làm cho người ta có áp lực vô hình, quá, đáng sợ.

" Dạ, vâng" Giọng nói Lý Phân rõ ràng, ngay sau đó vội vàng giải thích" Tổng giám, đúng là do tôi thiết kế, anh không cần nghe bọn họ nói lung tung. Bọn

họ đều là ghen tỵ tôi"

"Bọn họ, bọn họ là ai. Hà?"

"Không có, không có. Tôi chỉ là tình thế cấp bách, cho nên, , , , "Luru Phàm liếc nhìn Lý Phân, công ty mình tại sao có thể có người đàn bà làm cho mình chán ghét như vậy.

"À, , , , , thật sự là chính cô vẽ đấy sao? Không biết là do mắt tôi đã già không tốt sao, cảm thấy tác phẩm này của cô sao lại giống với tác phẩm mới được giải thưởng ở nước Pháp như vậy, ừm?"Giọng điệu kéo dài, Luru Phàm lạnh lùng ném bài báo đưa tin ở nước Pháp cho Lý Phân, Lý Phân từ từ nhấc lên, khi thấy thiết kế trên đó thì nhất thời sắc mặt trắng bệch, đây, sao có thể như vậy? Đúng rồi, là Lăng Phi Tuyết, là người đàn bà đó.

"Tổng giám, không phải tôi, là Lăng Phi Tuyết, là người đàn bà đó, cô ta muốn hãm hại tôi...tôi trong sạch, Tổng giám, anh phải tin tôi."Lý Phân vội vàng giải thích.

"Cút, từ nay về sau cô không còn là người của Thần Phàm nữa."

"Không, Tổng giám, van cầu anh, cho tôi thêm một cơ hội, tôi bị oan." Lý Phân khóc lóc, nước mắt lem hết phấn trang điểm trên mặt, nhìn rất là nhếch nhác.

"Biến, đừng để tôi nói lần thứ hai." Luru Phàm rống giận, Lý Phân hiển nhiên cũng bị dọa sợ, té ngã ra khỏi phòng họp, khuôn mặt phẫn hận, Lăng Phi Tuyết, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cô.

Nhìn mặt Lý Phân khóc lóc đến nhếch nhác, mọi người rồi rít tò mò, có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Lý phân vọt tới chỗ Tuyết Nhi, đang định hung hăng tát cô một cái thì lúc ấy bị Tuyết Nhi giữ lại tay, Lý Phân không nghĩ tới Tuyết Nhi có thể có phản ứng nhanh như vậy, vốn muốn đánh nhau với Tuyết Nhi, nhưng sức lực Tuyết Nhi khiến cô ta nhận rõ tình thế, hung hăng trợn mắt nhìn mặt Tuyết Nhi mắng"Tiện nhân, cô không chết tốt đâu, con đàn bà thú. Sau đó nhếch nhác chạy.

Tất cả người của bộ phận thiết kế đều không hiểu chuyện gì nhìn người đàn bà hung tợn rời khỏi, chỉ có Tuyết Nhi biết Lý Phân nói cái gì, mà trong phòng họp Luru Phàm rơi vào trầm tư, Lăng Phi Tuyết thật sao? Lại là cô...Rốt cuộc cô là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cà vạt

"Ngã Mẽ, gọi trợ lý Lăng đi vào." Luru Phàm bấm gọi nội tuyến cho Ngã Mẽ, anh muốn xem một chút xem Lăng Phi Tuyết có hình dáng gì.

Cốc cốc.

"Tổng giám đốc, anh tìm tôi." Tuyết Nhi nhìn Luru Phàm nói, nếu như không phải là cái mắt kính gọng đen đó, nhất định Luru Phàm sẽ thấy đôi mắt kia tràn đầy linh tính xinh đẹp.

"Ừ. Ngồi đi." Luru Phàm thân nhiên nhìn Tuyết Nhi một cái, trong lòng nghĩ thầm làm một trợ lý chuyên gia thiết kế thời trang sao lại vẫn còn có phong cách bảo thủ như vậy được chứ, hơn nữa không chút nào hiểu về đẹp vốn có của mình, là cố ý hay vốn là như thế, hoài nghi trong mắt Luru Phàm chọt lóe lên.

"Bản thiết kế là của cô" Đây không phải là câu hỏi thăm, mà là câu khẳng định.

"Đó chính là tác phẩm mới nhất của Queen ở nước Pháp" Tuyết Nhi nhàn nhạt nói, quả nhiên Luru Phàm đã biết, điểm này ngược lại không làm cho cô thất vọng.

"Cô biết? Vậy tại sao mới vừa rồi không nói." Luru Phàm chất vấn. Lăng Phi Tuyết biết rất rõ ràng xuất xứ của bản thiết kế đó cũng không nói ra, nếu như Thần Phàm dùng đến cái này cho khách hàng, đến lúc đó cả Thần Phàm cũng sẽ thân bại danh liệt. Chẳng lẽ đây chính là mục đích của cô sao? Ánh mắt của Luru Phàm dần dần có chút không thiện ý.

"Bởi vì Tổng giám đốc sẽ biết, sẽ không để cho công ty chịu loại tổn thất này." Tuyết Nhi nhàn nhạt nói, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng nghiêm túc. Những lời này ở trong mắt Luru Phàm cũng là vô dụng, nói giỡn, nếu như mà ngay cả điều này cũng không biết, làm sao còn đứng được ở đây.

"Bản thiết kế đồ cô lấy từ đâu tới."

"Một người bạn của tôi ở nước Pháp, biết tôi cảm thấy hứng thú đối với thiết kế, muốn cho tôi có thể học tập được chút gì đó từ tác phẩm mới nhất." Tuyết Nhi vốn không muốn lừa gạt Luru Phàm, bởi vì Luru Phàm là một người đáng giá thưởng thức, nhưng mà, cô không thể để cho mình bại lộ, Queen

là quá khứ, cô không muốn mang cái hào quang này, cô chỉ nghĩ tại trên đất Trung Quốc này bắt đầu lại lần nữa.

"A, thật sao? Xem ra cô giao hữu rất rộng rãi, học tập tốt, Daisy xác thực có chỗ hơn người, cô cũng rất có thiên phú." Luru Phàm khích lệ nói, đối với người có tài lại nỗ lực anh tự nhiên rất ưa thích, cũng dần dần tin tưởng Tuyết Nhi chỉ là một cô gái bình thường lại có mơ ước.

"Vâng, cảm ơn Tổng giám đốc, tôi sẽ nỗ lực." Như cô dự liệu, Luru Phàm không có hoài nghi mình ư, chỉ là Tuyết Nhi mơ hồ có một chút áy náy.

"Chủ đề thiết kế lần này xong rồi sao?" Trong tiềm thức của Luru Phàm vẫn là suy nghĩ muốn dạy Tuyết Nhi nhiều một chút, dù sao cô ấy rất có cố gắng.

"Ừ, tốt lắm."

"Ngày mai đưa cho tôi xem một chút."

"Vâng" Tuyết Nhi đi ra cửa.

"Tuyết Nhi, sao rồi, không phải Tổng giám đốc mắng cậu chứ, nhất định là Lý phân đó làm cho anh ta mất hứng, anh ta bắt cậu trút giận thôi." San San liền thoáng không ngừng.

"San San, đừng á..., không có rồi, cậu yên tâm đi, Tổng giám đốc chỉ là theo thông lệ có một số việc hỏi mình một chút mà thôi. Đúng rồi, San San buổi tối cậu rảnh sao? Theo mình đi dạo phố đi." Tuyết Nhi thừa cơ nói sang chuyện khác, nếu không đoán chừng San San nhất định phải đánh vỡ nồi cát hỏi tới cùng rồi.

"Đi dạo phố à, tốt. Ô ô, Tuyết Nhi rất lâu cậu không có đi dạo phố cùng mình rồi, gần đây càng ngày mình càng cảm giác không muốn ra cửa, cũng không có quần áo mặc." San San khóc lóc kể lể, gương mặt đáng thương. Trên thực tế, tiểu thư San San đã liên tục hơn một tuần lễ mặc quần áo mới mua, hơn nữa còn không có lặp lại nha, nghe nói đều là khi sinh nhật Hoàng thái hậu mua cho, ài, vị tiểu thư này vẫn còn không ốm mà rên nha.

"Tốt, chúng ta đi dạo phố nha." Tuyết Nhi cũng không vạch trần San San, cô biết cô nàng này có cái thói quen này, hơn nữa chính xác dạo gần đây không có đi ra ngoài cùng cô ấy.

Trong siêu thị.

"Này, Tuyết Nhi, cậu xem cái này xem được không?" San San lại mang một bộ quần áo hỏi ý kiến Tuyết Nhi, tối hôm nay Tuyết Nhi giúp mình phối hợp không ít trang phục, lúc vừa mới bắt đầu còn có nhân viên phục vụ xem thường Tuyết Nhi, nhưng mỗi bộ quần áo Tuyết Nhi phối hợp cho mình đều rất đẹp mắt, mỗi bộ quần áo lại kèm theo phụ kiện riêng, không khỏi làm người ta tin phục, còn có nhân viên phục vụ muốn Tuyết Nhi giúp bọn họ xem một chút làm như thế nào phối hợp trang phục cho người mẫu, San San quả thật quá bội phục Tuyết Nhi rồi, đồng thời trong lòng cũng khó hiểu tại sao Tuyết Nhi biết phối hợp quần áo như vậy, nhưng chính mình lại ngày ngày mặc thành như vậy đây. Mặc kệ, sau đó hỏi Tuyết Nhi một chút, xem trang phục trước thôi.

Tuyết Nhi khẽ quét qua cửa hàng, lại tìm cho San San một bộ phù hợp, tự nhiên San San có mùa thu hoạch lớn. Chỉ là túi trống trơn rồi.

"Tuyết Nhi, cậu nói sao mình cứ có cảm giác mình có ít quần áo, cậu nói mình mua quần áo đi, lại cảm thấy giống như phải mua cái quần, mua cái quần nữa, lại cảm thấy phải đi mua đôi giày cho hợp, dù sao cũng mua rồi đúng không, lần nào cũng vậy, đến cuối cùng túi vô ích cũng không biết, cậu biết không, có một lần, mua được phía sau chữ tín của ta tạp cũng xoạt bạo, may mà anh trai tới cứu mình, trở về bị Hoàng thái hậu hung hăng phê phán, cậu nói mình thảm rồi."

"Ha ha, đây chính là phụ nữ đi, vĩnh viễn cảm thấy trong tủ quần áo của mình ít đồ."

"Này, Tuyết Nhi, sao cậu nói muốn đi dạo phố, kết quả chính mình mua vài món này đều là mặc đi làm, hơn nữa những trang phục đó không hợp, làm sao lại không cho mình vài bộ phù hợp chứ."

"Mình à, chính là muốn mua mặc đi làm, ở nhà cũng không cần á." Hơn nữa lần trước cùng anh Thần mua nhiều như vậy, hơn nữa qua một thời gian ngắn nữa anh Thần cũng sẽ đưa kiểu mới nhất của Paris cho mình chọn, mình không cần mua nữa.

"À, đúng rồi, mình muốn mua cho anh mình một chiếc cà vạt đấy." Mới vừa thấy một gian phòng trang phục nam, San San lập tức muốn xông vào mà lúc trước người vừa nói túi mình trống không nghĩ đến mua cho anh trai vẫn khề cần môi, đây chính là tình thân chân chính thôi.

Cà vạt, Tuyết Nhi nghĩ đến mình cũng nên mua cho anh Thần một chiếc cà vạt, lâu như vậy tới bây giờ cũng không có tặng quà cho anh, nghĩ vậy liền đi cùng San San vào.

"Tuyết Nhi, cái này như thế nào?" San San lại bắt đầu hỏi ý kiến của Tuyết Nhi, bây giờ với San San đã xem Tuyết Nhi là người rất lợi hại, "Ừ, thật không tệ." Nói xong Tuyết Nhi lại tiếp tục nhìn những chiếc cà vạt khác.

A cái này, thành thực đứng đắn lại có chút tinh thần phần chân kín kẽ, rất thích hợp với anh Thần đấy.

"Tiểu thư, mắt nhìn của cô thật tốt, đây chính là kiểu mới nhất của tiệm chúng tôi, hôm nay mới từ Paris chuyển tới, , , , , " nhân viên phục vụ bắt đầu hướng Tuyết Nhi giới thiệu.

"Này, Tuyết Nhi, cậu cũng cần mua sao? Mua cho ai vậy." San San khí hiểu hỏi.

"Một người anh á."

"Tiểu thư, bao nhiêu tiền" Tuyết Nhi mỉm cười với nhân viên phục vụ hỏi.

"Cô khỏe chứ, tiểu thư, chiếc cà vạt là mười vạn."

"Cái gì, mười vạn, một cái cà vạt, Ặc, Tuyết Nhi, không sao chúng ta lại đi chỗ khác xem một chút." San San lo âu, cô biết Tuyết Nhi không có nhiều tiền như vậy, mình chọn cho anh trai một cái cũng chỉ hơn năm ngàn.

"Tiểu thư, tiền nào của nấy, chiếc cà vạt là kiểu mới nhất, nếu như cô cảm thấy quá đắt có thể đi chỗ khác xem một chút đi." Nhân viên phục vụ sau khi nghe San San nói, lại nhìn Tuyết Nhi ăn mặc, còn tưởng rằng là người phụ nữ giàu có, không ngờ là một người nhà quê nha, người không biết hàng.

"Giúp tôi bọc lại." Tuyết Nhi nhàn nhạt nói.

Nhân viên phục vụ, San San cũng bị những lời này hù sợ, San San cho là Tuyết Nhi không muốn làm cho người ta xem thường mới, , , , cho nên kéo Tuyết Nhi đến gần.

"Tuyết Nhi, cậu làm sao vậy, không nên cậy mạnh nha."

"San San, không có việc gì, cậu không phải lo lắng cho mình, chiếc cà vạt này chính xác là giá tiền này, hơn nữa là mình mua, không phải là nói với cậu rồi à, hai ngày trước mình trúng độc đắc mà, cho nên yên tâm đi."

"Có thật không? Nhưng"

"Yên tâm đi, mình là loại người như vậy sao?"

Đúng vậy nha. Tuyết Nhi nhất định là một người có chừng mực. Chiếc cà vạt này nhất định là đưa cho người rất quan trọng đi, anh trai, là tình anh em thôi.

"Tiểu thư, cà thẻ, cảm ơn."

"Vâng, tiểu thư chờ chút." Nhân viên phục vụ không ngờ Tuyết Nhi thật sự mua chiếc cà vạt này, mới vừa rồi mình còn xem thường cô ấy, một cái cà vạt liền xài mười vạn, nhất định là một người có tiền nha, mình nhất định không thể được tội.

"Tiểu thư, đây là đồ của cô, chào mừng cô lần sau lại tới." Nhân viên phục vụ mỉm cười lễ phép nói, đây chính là người có tiền nha.

"Vâng, cảm ơn" Tuyết Nhi nhàn nhạt đáp lời, cầm đồ, lời kéo San San ra cửa. Trong lòng có một chút mong đợi, không biết anh Thần có thích quà tặng này hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thăng chức

Khi Tuyết Nhi về đến nhà thấy Âu Dương Thần ở trong thư phòng, đột nhiên có chút đau lòng, anh Thần luôn luôn bận rộn như vậy, lặng lẽ đi đến cửa phòng, thận trọng đi vào, từ từ che kín mắt của Âu Dương Thần, thật ra thì lúc Tuyết Nhi tiến vào Âu Dương Thần đã sớm phát hiện, thân là ông chủ Ám Dạ nếu như ngay cả chút cảnh giác này cũng không có vậy làm sao có thể dẫn dắt người khác chứ, chủ yếu là muốn nhìn một chút xem cô muốn làm gì thôi.

"Thử đoán xem em là ai?" Tuyết Nhi làm bộ dùng âm thanh thô thô nói.

"Ai nha, thật không biết là ai đây? Để cho anh đoán một chút nha." Âu Dương Thần cũng tốt bụng nói đùa với Tuyết Nhi.

"A, điều này cũng không biết sao, anh Thần, ngay cả em cũng không nhận ra à." Tuyết Nhi méo miệng mà nói.

"Anh làm sao có thể không biết là em, em là bảo bối Tuyết Nhi của anh." Lúc này Tuyết Nhi vẫn mặc bộ quần áo đi làm quê mùa kia còn là cái mắt kính gọng đen, ở trong mắt của Âu Dương Thần vẫn đẹp như thế.

"Anh Thần, em có món quà muốn tặng cho anh." Tuyết Nhi có chút bối rối lấy ra cà vạt trong tay.

"Cái này là, , , , "

"Ai nha, không thích thì thôi." Tuyết Nhi vội vàng rút quà tặng về.

"Làm sao có chuyện đó, Tuyết Nhi tặng anh đương nhiên đều thích." Rất nhanh Âu Dương Thần giành lấy cà vạt, đây chính là quà tặng Tuyết Nhi tặng tại sao có thể lấy lại chứ chỉ là anh quá vui mừng, đây chính là lần đầu tiên Tuyết Nhi tặng quà cho anh. Cà vạt!

"Tại sao lại nghĩ muốn tặng anh cà vạt vậy?" Âu Dương Thần chỉ là tò mò hỏi, mà Tuyết Nhi lại nhớ lại lúc nhân viên phục vụ nói cà vạt là đưa cho người đàn ông của mình, ý muốn giữ chân người đàn ông đó, anh Thần và mình, , , , , nhưng anh lại không thổ lộ, nghĩ đến cái này mặt Tuyết Nhi lập tức đỏ lên. Vội vàng nói: "Là San San mua cho anh trai cô ấy, em thấy cũng muốn mua cho anh thôi."

Vốn là thấy Tuyết Nhi đỏ mặt Âu Dương Thần thật vui vẻ, nhưng câu anh trai phía sau kia lại làm cho Âu Dương Thần rất khó chịu, anh Thần, lúc trước thích Tuyết Nhi thừa dạn gọi mình là anh Thần như vậy, mà bây giờ, , , , ,

"Tuyết Nhi, về sau không nên gọi anh là anh Thần." Âu Dương Thần nghiêm túc nói.

"Tại sao?" Tuyết Nhi cho là mình nói sai cái gì rồi khiến Âu Dương Thần mất hứng.

"Tuyết Nhi, anh không muốn làm anh trai của em, em thật sự không hiểu sao? Ba năm trước đây anh đã thích em, mấy năm nay em không có ở bên anh, , , , , cho anh một cơ hội được không?" Âu Dương Thần kéo tay Tuyết Nhi thâm tình nói.

"Em, , , " Mặc dù Tuyết Nhi cảm thấy cô cũng thật thích Âu Dương Thần, nhưng mà cô hoàn toàn không có ấn tượng đối với lời anh Thần vừa nói, mà cô thật có thể có được hạnh phúc này sao?

"Để cho em suy nghĩ một chút đã." Tuyết Nhi chạy như bay ra khỏi thư phòng, khóa cửa phòng, cô không biết nên làm sao đây, đồng ý anh Thần sao? Trước kia cô thật sự yêu anh như vậy sao?

Mà Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi chạy mất, mặc dù có chút mất mát, nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn nên cho cô một chút thời gian. Ít nhất cô không có cự tuyệt không phải sao, hơn nữa nhìn cà vạt trong tay anh tin tưởng Tuyết Nhi sẽ rất nhanh thuộc về anh rồi.

Buổi tối Tuyết Nhi cứ như vậy mất ngủ, ngày thứ hai Tuyết Nhi dậy thật sớm, trước khi Âu Dương Thần rời giường cô đã rời nhà trọ trước, đối mặt Âu Dương thần chính thức tỏ tình, nàng cảm thấy có chút xấu hổ, không biết nên đối mặt Âu Dương Thần thế nào, cho nên vẫn là lựa chọn trốn tránh. Đến công ty thật sớm.

Phòng làm việc Tổng giám đốc.

"Này, , , đây là cô thiết kế." Lưu Phàm giắt mình, nhìn bản thiết kế trong tay, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tuyết Nhi, ngày hôm qua mình không nghĩ tới hướng dẫn cho cô, không ngờ, , , , , một cô nhóc có dáng vẻ tầm thường nhưng thiết kế thậm chí so với mình cũng không kém chút nào, nhờ vào chủ đề lần này, làm cho người ta cảm giác ấm áp, mà Tuyết Nhi thiết kế chính là vừa khiêm tốn thanh lịch, nhưng làm cho người ta cảm giác thật sự rất ấm áp, nhẵn nhụi như thế. Là mình không làm được, thiết kế Phong Nhất của mình đúng là đối với phái nam mạnh mẽ, đối với phái nữ nhẵn nhụi dịu dàng mình quả thật không kịp, mà bản thiết kế trước mắt này, , , , ,

"Vâng, đúng vậy Tổng giám đốc, có chỗ nào không tốt sao?" Tuyết Nhi rất chân thành hỏi, bởi vì Lưu Phàm dù sao cũng là tiền bối, thiết kế của mình vẫn còn quá non nớt.

"Không có, rất tốt." Lưu Phàm trong lòng suy nghĩ như vậy còn không tốt.

"Hôm nay bắt đầu thăng cô làm thiết kế chính, hạng mục này cô phụ trách." Lưu Phàm trầm giọng nói.

"Này, Tổng giám đốc này điều này có chút không thích hợp, dù sao tôi cũng vừa tới công ty không lâu." Lời nói của Lưu Phàm làm Tuyết Nhi có chút kinh ngạc, cũng không có nghĩ đến nhanh như vậy Lưu Phàm sẽ đề cho cô phụ trách hạng mục này.

"Không tin mình sao? Hãy là chưa tin tôi...tôi nói có thể là có thể. Cố gắng làm cho tốt, không làm kịp đưa đầu tôi gặp." Lưu Phàm cũng khó có khi được nói đùa.

"Dạ, Tổng giám đốc." Tuyết Nhi tự tin lên tiếng. .

"Tuyết Nhi, như thế nào, Tổng giám đốc rắn độc kia có phải lại mắng cậu rồi hay không, cậu không cần để ở trong lòng, anh ta vốn là người như vậy." San San vừa nhìn thấy Tuyết Nhi từ phòng làm việc của Tổng giám đốc đi ra, liền lôi kéo Tuyết Nhi hỏi.

Nhìn San San lo lắng cho mình như vậy, Tuyết Nhi không khỏi ấm áp."Không sao, San San, Tổng giám đốc không có nắng mình đâu."

"Yên lặng một chút." Tuyết Nhi vừa định nói gì, Lưu Phàm từ phòng làm việc đi ra hướng về phía mọi người nói.

"Lăng Phi Tuyết từ trợ lý thăng làm thiết kế chính, hạng mục Sun này do cô ấy phụ trách, tốt lắm, tiếp tục thôi." Lưu Phàm hướng về phía mọi người nhàn nhạt thông báo tin tức, sau đó xoay người trở lại phòng làm việc, giống như tất cả cũng không có xảy ra, mà cả phòng thiết kế cũng là rồi như canh hẹ rồi, mọi người đối với trợ lý nhỏ bé vừa tới không lâu có thể thăng làm thiết kế chính, hơn nữa còn phụ trách hạng mục Sun quan trọng như vậy nên rất bất mãn, có người hoài nghi đến Tuyết Nhi âm thầm quyến rũ Tổng giám đốc, nhưng khi nhìn nhìn toàn thân đều là đáng về quê mùa, Tổng giám đốc làm sao sẽ coi trọng cô ấy, người không hiểu, hâm mộ, ghen tỵ, bất mãn, khắp nơi đều có.

"Oa, Tuyết Nhi, thật tốt quá, cậu không biết mình lo lắng muốn chết rồi, không ngờ cậu lại lợi hại như vậy nha, mau mau, cho mình nhìn bản thiết kế của cậu một chút." San San lăm nhăm nói, ôm Tuyết Nhi rất là vui vẻ, mặc dù mình còn là một trợ lý, nhưng Tuyết Nhi là bạn tốt của mình, dĩ nhiên nên mừng thay cho cô ấy rồi.

"San San, cảm ơn cậu." Tuyết Nhi ôm San San, cô biết San San là một cô gái đơn thuần, nhất định là thật lòng vì mình chúc phúc, Tuyết Nhi đưa bản thiết kế cho San San xem.

"Tuyết Nhi, đây là cậu thiết kế, thật là quá mạnh mẽ, thật là xinh đẹp a, làm cho người ta cảm giác thật là ấm áp, đây chính là Sun (mặt trời) đi, khó trách Tổng giám đốc lại giao cho cậu phụ trách, bảo bối Tuyết Nhi của mình thật là giỏi a." Nói xong San San còn ôm gò má của Tuyết Nhi, những người bên cạnh cũng sang xem thiết kế của Tuyết Nhi, có ước ao, cũng có ghen tị, bởi vì bản thiết kế này quá hoàn hảo nên thiết kế lần này sẽ để cho cô phụ trách Sun, nhưng đại đa số người đều hiểu vì sao Tuyết Nhi phụ trách Sun, dù sao bản thiết kế của Tuyết Nhi cũng rất xuất sắc không thể nghi ngờ. Chân chính để cho bọn họ thấy được mặt trời. Cảm thấy ấm áp, đây mới thật sự là chủ đề đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lần đầu tiên

Tuyết Nhi trở lại vị trí, muốn cùng Âu Dương Thần chia sẻ tin tức tốt này, nhưng nghĩ đến lời tỏ lộ của anh tối hôm qua, gương mặt không khỏi đỏ lên, thật ra anh Thần thật sự rất tốt, vậy....

"Không ai có thể thay thế được em ở trong lòng anh..." đúng lúc này tiếng chuông vang lên, là anh Thần, Tuyết Nhi có chút vui vẻ, mình vừa mới nhớ đến anh, anh đã gọi đến, này có phải đại biểu cho tâm ý tương thông không.

"A lô." Tuyết Nhi có chút xấu hổ, bởi vì buổi sáng không đợi Âu Dương Thần tỉnh lại đã đi rồi.

"Tuyết Nhi, công ty có chút việc gấp, anh phải ra nước ngoài vài ngày, em ở nhà chăm sóc bản thân tốt nhé." Mặc dù giọng nói Âu Dương Thần vẫn dịu dàng bình thản như cũ, nhưng Tuyết Nhi vẫn cảm thấy chuyện hết sức cấp bách.

"A..., được, anh Thần... anh phải đi bao lâu?" Tuyết Nhi vốn muốn gọi là anh Thần, nhưng nghĩ đến câu nói kia "Không cần gọi anh là anh Thần, anh không muốn làm anh trai của em." Liền nuốt những lời này vào.

"Khoảng một tuần, Tuyết Nhi, em đừng quên đã đáp ứng anh sẽ suy nghĩ chuyện kia thật tốt, hi vọng lúc anh trở về có thể cho anh đáp án hài lòng." Âu Dương Thần không quên dặn dò.

"Ừ" Tuyết Nhi nhẹ nhàng đáp lại, trên mặt càng đỏ.

Thời gian tiếp theo, Tuyết Nhi vì công việc hàng loạt mà bận rộn, có khi sẽ tăng ca đến đã khuya, nhưng Tuyết Nhi lại rất vui vẻ, bởi vì cuộc sống rất phong phú, chỉ lúc đêm khuya yên tĩnh thấy rất nhớ Âu Dương Thần, có thể vì công việc bận quá, nên mấy ngày nay Âu Dương Thần ít gọi điện thoại cho Tuyết Nhi, đa số thời gian Tuyết Nhi cũng vội vàng, mỗi người vì sự nghiệp của chính mình mà phấn đấu.

Công việc Tuyết Nhi tiến triển cực kỳ tốt, cuối cùng thuận lợi hoàn thành thiết kế, đối tác cực kì hài lòng, Tuyết Nhi cũng bởi vì lần hợp tác này mà học được rất nhiều điều, phần lớn thời giờ học tập trên thiết kế, nhưng hạng mục lần này làm cho Tuyết Nhi tiếp xúc đến chuyện hợp tác nhiều hơn, Tuyết Nhi từ ban đầu xin chỉ bảo học tập đến về sau từ từ một mình phụ trách một mặt công tác, Lưu Phàm đều thấy ở trong mắt, cực kì hài lòng biểu hiện của Tuyết Nhi, vì hạng mục Sun mang đến cho công ty rất nhiều lợi nhuận, cho nên, Lưu Phàm làm chủ ở Hoàng Đế mời mọi người uống rượu, vốn Tuyết Nhi không muốn đi, nhưng bắt buộc đi mình là nhân vật chính, cho nên kiên trì uống rượu, tất cả mười mấy người bộ phận thiết kế nhao nhao mời rượu về phía mình, mặc dù Tuyết Nhi cảm thấy tư lượng của mình không tốt, nhưng vẫn phải uống vào, Lưu Phàm nửa đường nhận được điện thoại liền rời đi trước, còn lại càng thêm uống thả cửa, San San cùng mọi người cũng chơi đùa rất vui vẻ, Tuyết Nhi đi một chuyến nhà vệ sinh, lúc trở về nhà thiết kế Lý Thiển Thiển của bộ phận thiết kế đưa cho mình một ly nước, cũng dặn dò mình uống một chút, Tuyết Nhi cùng Lý Thiển Thiển tiếp xúc cực kỳ ít, nhưng Lý Thiển Thiển thiết kế không tệ, cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng, làm việc ở công ty ba năm, mà bây giờ Lý Thiển Thiển săn sóc như vậy, làm cho Tuyết Nhi có chút cảm động, lập tức uống nước, có thể vừa rồi uống quá nhiều rượu, Tuyết Nhi có chút không thoải mái, đầu có chút choáng váng, vì thế Thiển Thiển đề nghị mình trở về nghỉ ngơi sớm một chút, hỏi thăm địa chỉ nhà cảm thấy mình cũng ở gần đó, cho nên đề nghị Tuyết Nhi cùng đi, hai người sau khi từ biệt đồng nghiệp thì đi, vốn San San định đưa Tuyết Nhi trở về, bắt buộc đi Từ Dương trong công ty kiên quyết muốn mình cùng rượu, thấy bên cạnh Tuyết Nhi cũng có người thì yên tâm.

Tuyết Nhi đi ra cửa sau, cảm thấy thân thể rất không thoải mái, mà Lý Thiển Thiển thấy thuốc bắt đầu phát tác ở trong người Tuyết Nhi, trong mắt hiện lên một chút độc ác, đưa Tuyết Nhi đến ven đường gọi một chiếc xe, lúc này Tuyết Nhi đã chóng mặt, cảm giác cực kỳ nóng, giống như có thứ gì đó gặm cắn mình, Lý Thiển Thiển đưa Tuyết Nhi vào trong xe, đối với người đàn ông bên trong kia nói gì đó liền lái đi.

Lúc này bảo vệ âm thầm đi theo phía sau Tuyết Nhi, thấy Tuyết Nhi bị đưa vào trong xe, thậm chí kêu không ổn, chủ nhân đã dặn dò rất nhiều nhất định phải bảo vệ tốt tiểu thư Tuyết Nhi, ngộ nhỡ tiểu thư Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì, bọn họ nhất định... vội vàng thông báo cho chủ nhân, nhanh chóng đuổi theo xe phía trước.

"Cái gì? shit, tôi lập tức tới." Âu Dương Thần vừa xuống máy bay nhận được điện thoại của ám vệ nói Tuyết Nhi có vẻ như uống rượu, bị đưa lên xe của một người đàn ông, ở trong lòng đường như có lửa đốt, đoạt lấy chìa khóa trong tay tài xế, lái xe đi đến nơi mà ám vệ nói.

Quán rượu.

Một người đàn ông có gương mặt bì ổi nhìn Tuyết Nhi ngồi ở phía sau, mặc dù nhìn qua cách ăn mặc có chút quê mùa, nhưng vẫn có thể có đoán ra, đáng vẻ quê mùa này, ngộ nhờ vẫn còn trong trắng, nghĩ vậy càng thêm phần chán, hơn nữa còn được tiền, chuyện thật tốt, ngay lập tức đỡ Tuyết Nhi, khi vừa chạm đến thân thể Tuyết Nhi, không biết từ lúc nào hai người đàn ông xông ra hành hung người đàn ông bì ổi một trận, người đàn ông bì ổi nhất thời không có năng lực phản kháng, nói đùa, đây chính là ám vệ của Âm Dạ, đối phó một người đàn ông bì ổi nho nhỏ quả thực rất dễ dàng.

Không lâu sau, xe của Âu Dương Thần đã đến cửa khách sạn, hung hăng nhìn thoáng qua người đàn ông trên mặt đất đang hấp hối, đi đến trong xe, thấy gương mặt Tuyết Nhi ửng hồng, đây là ... trong lòng một trận tức giận, ánh mắt lại nhìn người đàn ông bì ổi trở thành xơ xác tiêu điều, "Xử lý xong" lạnh lùng phun ra ba chữ, ôm Tuyết Nhi ngồi vào xe của mình, lái ô-tô về nhà.

Mà về mặt ám vệ ở đằng sau đã hiểu rõ, dám đụng đến người phụ nữ của chủ nhân thật sự là không biết sống chết.

Âu Dương Thần một đường ôm Tuyết Nhi về nhà trọ, "Ừ" Tuyết Nhi không tự chủ được rên rỉ một tiếng, "Nóng quá" Tuyết Nhi muốn cởi quần áo mình ra, da thịt tuyết trắng kia mà sắc mặt ửng hồng của Tuyết Nhi, làm cả người Âu Dương Thần càng nóng lên.

"Ừ, nóng quá, anh Thần." Nghe Tuyết Nhi gọi tên mình, Âu Dương Thần vui sướng, Tuyết Nhi ở dưới tình huống như vậy còn nhớ mình, có phải đại biểu cho có thể không...

Âu Dương Thần nhẹ nhàng đặt Tuyết Nhi ở trên giường, Tuyết Nhi cảm giác ở trong ngực Âu Dương Thần rất thoải mái, vòng tay ôm áp đột nhiên rời khỏi, tự nhiên không muốn, lập tức giống như gấu gắt gao ôm Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần thấy động tác Tuyết Nhi, cả người càng cứng ngắc, anh là một người đàn ông đầy tình lực, hiện giờ.

"Ừ." Tuyết Nhi lại rên rỉ ra tiếng, Âu Dương Thần hoàn toàn chịu không nổi, định chờ đến lúc Tuyết Nhi thật sự tiếp nhận mình sẽ thương thức vẻ đẹp của cô, nhưng ... Âu Dương Thần cũng không nghĩ gì nữa, ôm Tuyết Nhi hôn thật sâu, anh hết sức dịu dàng, chỉ muốn để cho Tuyết Nhi ít đi đau đớn, anh biết lần đầu tiên nhất định sẽ rất đau.

"A" Tuyết Nhi đau đớn ra tiếng, trên mặt cũng ứa ra mồ hôi lạnh, mà Âu Dương Thần càng thêm dịu dàng với Tuyết Nhi, mãi đến khi sắc mặt Tuyết Nhi tốt hơn mới tiếp tục.

Một đêm cảnh xuân vô hạn, dường như Âu Dương Thần đối với trần báo quý giá nhất thế gian. Tinh tế nhắm nháp Tuyết Nhi xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ba Âu mẹ Âu đến

Ngày hôm sau.

Tuyết Nhi tỉnh lại cảm giác cả người mình đau đớn, giống như bị xe nghiền qua, nhìn qua vẫn là phòng của mình, mà bên cạnh là... Anh Thần, cả người mình cùng anh Thần trần trụi, đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại như vậy, Tuyết Nhi cố gắng nhớ lại, ngày hôm qua có vẻ như mình uống rượu cùng Lý Thiên Thiên rồi hęcùng nhau trở về, nhưng sau đó mình càng ngày càng không thoải mái, bị đưa lên một chiếc xe, trên xe có một người đàn ông, sau đó ... là anh Thần mang mình trở về, mà còn có vẻ như là mình cuốn lấy anh Thần, nghĩ vậy, mặt Tuyết Nhi đỏ lên, mình say rượu làm sao có thể thất lễ như vậy, lại nhìn mình còn đang ở trong lòng Âu Dương Thần, vẫn có thể cảm nhận hơi thở nóng bỏng ở trong ngực Âu Dương Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, mặc dù quyết định chấp nhận anh Thần, nhưng cũng thật không ngờ nhanh như vậy, Tuyết Nhi muốn đứng dậy, nhưng hơi cử động một chút thì phát hiện cả người mình đau nhức, một cử động kia cũng kinh động đến Âu Dương Thần, Âu Dương Thần mới ném thử trái cảm lần đầu thương thức Tuyết Nhi xinh đẹp thì lại càng muốn ngừng mà không được, nếu không phải suy nghĩ Tuyết Nhi mới biết mùi đời anh cũng sẽ không chỉ cần cô ba lần, Âu Dương Thần tỉnh lại thấy trên mặt Tuyết Nhi ửng hồng, có một cảm giác tự hào không gì so sánh nổi, đồng thời lại có chút bất an, Tuyết Nhi có thể trách mình hay không, nhưng khi đó Tuyết Nhi bị hạ được, tuy có thể đưa cô đi bệnh viện, nhưng Âu Dương Thần vẫn có lòng riêng, anh muốn vậy mình cùng Tuyết Nhi gát gao ở một chỗ, không cho Tuyết Nhi có bất kỳ cơ hội đối ý gì.

"Tuyết Nhi, ngày hôm qua..."

"Là do em uống rượu, em..." Tuyết Nhi không biết nên đối mặt tình huống này như thế nào, là mình uống rượu cuốn lấy anh Thần, mình là con gái, cứ như vậy... anh Thần sẽ nghĩ như thế nào, nghĩ đến những hình ảnh này, Tuyết Nhi khó có thể tha thứ cho mình, làm sao có thể lỗ mãng như thế.

"Tuyết Nhi, vốn định tìm cơ hội thích hợp đưa cho em, anh nói rồi phải đợi đáp án của em, nhưng anh dường như đợi không được, anh thật sự rất muốn cả đời cùng với em, cả một đời người này, cho anh một cơ hội để cho anh chứng minh được không?" Âu Dương Thần không biết từ đâu này lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, thật ra là Âu Dương Thần đặc biệt đặt làm theo yêu cầu ở nước ngoài, lần này trở về cũng đặc biệt đi lấy về, chính muốn cầu hôn

với Tuyết Nhi, Âu Dương Thần chăm chút nhìn về mặt Tuyết Nhi, Tuyết Nhi lúc này căn bản không dám nhìn Âu Dương Thần, mặc dù cách lớp chăn, nhưng vẫn ở trên một cái giường, nghe Âu Dương Thần nói, vốn muốn cùng anh Thần ở một chỗ, mà bây giờ lại phát sinh chuyện này, mà xui quýt khiến Tuyết Nhi nhẹ nhàng đáp lại "Ừ" một tiếng. Âu Dương Thần vì Tuyết Nhi đeo nhẫn kim cương, rồi sau đó.

Vui sướng ôm Tuyết Nhi, hai thân thể trần trụi, Tuyết Nhi cả kinh, lập tức đẩy Âu Dương Thần ra, ôm chăn lên che trên người mình, Âu Dương Thần biết Tuyết Nhi đang thẹn thùng cũng không miễn cưỡng, mình đứng dậy, chậm rãi mặc quần áo vào, giống như đế vương, mà Tuyết Nhi ngay cả liếc mắt cũng không dám nhìn Âu Dương Thần một cái, chôn ở trong chăn, Âu Dương Thần kéo chăn xuống nói với Tuyết Nhi một câu "Đừng để bị ngạt chết, anh đi làm bữa sáng, em cứ nghỉ ngơi." Giọng nói dịu dàng như thế.

Tuyết Nhi mới cảm động Âu Dương Thần dịu dàng, nhưng Âu Dương Thần đến cửa phòng lại nhẹ nhàng nói câu "Dù sao bây giờ chúng ta đã thắng thần thành khải đối đãi rồi." Rồi sau đó như thường ngày nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mà Tuyết Nhi trong ổ chăn nghe câu đó thì càng xấu hổ, thắng thần thành khải đối đãi ...

Tuyết Nhi không muốn Âu Dương Thần để cho tiến vào nhìn thấy mọi thứ, muốn rất nhanh chạy đến nhà vệ sinh tắm rửa một cái, thay quần áo, nhưng vừa động người thì cảm thấy mình đau đớn vô cùng, ngay cả đi cũng phải thật cẩn thận, nhưng khi thấy cả người trong gương đầy vết hôn xanh xanh tím tím, Tuyết Nhi sụp đổ, nhớ lại tình cảnh mình chủ động hôn, Tuyết Nhi rối loạn, cuối cùng, đặc biệt chọn kiểu áo cao cổ mặc lên.

Quả thực chỉ chốc lát sau, Âu Dương Thần đến tìm Tuyết Nhi ăn sáng rồi.

"Đã dậy, còn đau không? Anh còn đang suy nghĩ nên đem bữa sáng vào đây ăn không."

"Không, không cần, em... chúng ta ra ngoài ăn đi." Mặc dù thân thể còn rất đau, nhưng Tuyết Nhi vẫn lựa chọn ra ngoài ăn cơm, một là cảm thấy mình chưa từng chiều chuộng như thế, hai là cùng Âu Dương Thần đứng ở phòng này rất xấu hổ.

Trên bàn cơm, Âu Dương Thần chuẩn bị trứng ốp lếp, bánh mì nướng, phát hiện còn có sữa đậu nành, từ lần trước Tuyết Nhi nói qua không uống sữa tươi, Âu Dương Thần không còn có chuẩn bị sữa cho Tuyết Nhi nữa, mà đổi thành sữa đậu nành. Hai người ở trên bàn cơm lẳng lặng ăn bữa sáng, nhất thời không nói chuyện.

Leng keng

Chuông cửa đột ngột vang lên, Tuyết Nhi cùng Âu Dương Thần liếc nhau, đều kinh ngạc, lâu như vậy, người đến chỗ này trừ cô cùng Âu Dương Thần không có bất kỳ ai đến, Âu Dương Thần lại càng kinh ngạc, chỗ ở của mình không có mấy người biết, chẳng lẽ là ...

Âu Dương Thần buông bánh mì trong tay ra, tao nhã dùng khăn tay lau tay, đi ra mở cửa. Quả nhiên cửa vừa mở thấy hai người đứng như trong suy đoán, là Âu Dương Tường cùng Trình Tâm.

"Ha ha, con trai, surprise." Trình Tâm vừa tiến đến ôm con trai của tự mình. Mà Âu Dương Tường vẫn còn rất kỳ lạ đứng ở nơi đó, ngày thường Trình Tâm ôm Âu Dương Thần, Âu Dương Tường luôn luôn ăn dấm chua, nhưng hôm nay làm sao đứng yên tĩnh như thế. Nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy trong mắt Âu Dương Tường vui sướng khi người gặp họa. Bởi vì ông thấy chỗ cô Âu Dương Thần vết hôn nhàn nhạt.

"Mẹ, hai người tại sao đến đây, con không phải đã nói sao, gần đây con bận rộn nhiều việc?" Cũng không phải Âu Dương Thần bất hiểu, mà con sói xám này vừa mới ăn Tuyết Nhi con tiểu bạch thỏ này, rất không dễ dàng, bây giờ,,,,,

"Con trai, mẹ con sẽ không quấy rầy con làm sao, làm sao vậy, con trưởng thành, liền ghét bỏ mẹ con có phải không."

Về mặt Trình Tâm ủy khuất nhìn Âu Dương Thần.

"Bà xã ngoan?" Âu Dương Tường chịu không nổi vẻ mặt vô tội của bà xã nhà mình kia, vừa thấy ông lại khó nhịn, bước lên phía trước an ủi.

"Thần, là ai vậy?" Tuyết Nhi thấy đã lâu Âu Dương Thần vẫn chưa vào, xuất phát từ lễ phép ra nhìn. Kết quả vừa ra đã thấy vẻ mặt ủy khuất Trình Tâm đang ở trong lòng Âu Dương Tường, Tuyết Nhi cảm thấy một hình ảnh này dường như cực kỳ đẹp, bọn họ rất xứng đôi.

Trình Tâm vừa thấy Tuyết Nhi xuất hiện, lập tức rời khỏi lòng ông xã nhà mình, chuyện thương cảm trước để qua một bên, con dâu quan trọng hơn, thấy Tuyết Nhi xinh đẹp như vậy, đáng về cực kì thanh thuần làm cho Trình Tâm yêu thích, nghĩ đến người trong lòng con trai nhà mình sẽ không kém, cũng không ngờ xinh đẹp như vậy. "Ai nha, đây là Tuyết Nhi, thật sự là cô gái rất xinh đẹp, bác là mẹ của tiểu tử Âu Dương Thần này."

Nghe Trình Tâm nói bà là mẹ của Âu Dương Thần, Tuyết Nhi có chút kinh ngạc, dù sao con dâu luôn luôn sợ gặp cha mẹ chồng, nhưng vẫn nhu thuận nói một tiếng "Chào bác gái" "Chào bác trai" Trình Tâm cũng nhu thuận gật gật đầu, Âu Dương Tường chỉ mỉm cười, hiển nhiên một quần tử.

Âu Dương Thần thấy Tuyết Nhi xuất hiện nghĩ thân thể cô không thoải mái, liền để cho bọn họ ngồi ở trong phòng khách, nếu Trình Tâm biết con trai của mình chỉ đau lòng cho thân thể con dâu, phỏng chừng muốn tức chết rồi.

Trình Tâm vẫn lôi kéo tay Tuyết Nhi, thấy nhẫn kim cương trên tay Tuyết Nhi, lại càng sáng tỏ, cuối cùng không cần quan tâm đến hôn sự của con trai, đáng về cực kì đáng yêu, hỏi cuộc sống Tuyết Nhi một chút, đột nhiên Trình Tâm thấy trên cổ Tuyết Nhi có vết hôn rất sâu, nhất thời nghĩ đến hành vi cầm thú của ông chồng nhà mình đối với mình, không ngờ con dâu cũng giống như mình, lập tức càng thích Tuyết Nhi, lôi kéo Tuyết Nhi nói rất nhiều chuyện của Âu Dương Thần, lại còn thề son sắt nói muốn cho Tuyết Nhi quyết định, không thể để cho Tuyết Nhi bị Âu Dương Thần khi dễ, còn thân thiết Tuyết Nhi hơn so với Âu Dương Thần, điều này làm cho hai người Âu Dương Thần cùng Âu Dương Tường không biết phải nói gì, thật ra không cần

Trình Tâm dằn dò, Âu Dương Thần cũng nhất định sẽ đợi Tuyết Nhi, từ trong đáy lòng Trình Tâm rất thích con dâu này, càng muốn gần gũi với Tuyết Nhi, mà từ trên người Trình Tâm, Tuyết Nhi cũng cảm thấy được tình thương của mẹ, Trình Tâm cùng Tuyết Nhi hai người phụ nữ từ lúc bắt đầu đề tài cuộc sống, đến phim truyền hình, hai người lại càng hận không gặp nhau sớm hơn, làm cho Âu Dương Thần cùng Âu Dương Tường lại càng không nói gì, mất Âu Dương Thần u oán nhìn ba mình "Hối hận, thì đừng đến."

"Xú tiểu tử, tại sao không nói sớm." Âu Dương Tường trả lại ánh mắt cho Âu Dương Thần, cuối cùng cha con Âu Dương hợp mưu, Trình Tâm cùng Tuyết Nhi rốt cục kết thúc hội đàm song phương (cuộc nói chuyện hai bên), Trình Tâm vẫn không nỡ đi, trước khi đi vẫn nhắc nhở Tuyết Nhi về nhà ăn cơm, tìm mình đi dạo phố, cuối cùng Trình Tâm nói vài câu bí mật với Âu Dương Thần, làm cho Âu Dương Tường cùng Tuyết Nhi cực kì tò mò, chỉ thấy Âu Dương Thần sau khi nghe xong sắc mặt đen lại, Tuyết Nhi tìm mọi cách để biết, Âu Dương Thần cũng không để lộ ra, mà bên này Âu Dương Tường cũng hỏi Trình Tâm, ai ngờ Trình Tâm tức giận nói lại câu: Còn không phải cha con các người quá cảm thú, em lo lắng cho thân thể Tuyết Nhi?

Âu Dương Tường nghe xong sắc mặt cũng đen lại, bà xã. Không phải anh muốn yêu em nhiều sao? Làm sao biến cảm thú rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Gièm pha

"Tuyết Nhi, cậu rốt cục đã đến, mình có nhiều chuyện muốn nói cho cậu." Tuyết Nhi vừa vào công ty, San San cùng một số đồng nghiệp vây quanh lại, trong khoảng thời gian này mọi người cùng Tuyết Nhi ở chung cảm thấy cô là một người rất dễ chung sống, hơn nữa rất có năng lực, cho nên mọi người không bài xích cô giống như trước.

"Chuyện gì? Làm sao cậu kích động như vậy." Tuyết Nhi nghi ngờ hỏi.

"Nhìn đi, tôi đã nói Tuyết Nhi không biết mà? Cô ấy làm sao có thể biết? Tuyết Nhi nhà chúng ta không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ thiết kế." San San thờ dãi nói.

"Cậu làm nhầm nhiều quá, nói đi, có chuyện lớn gì."

"Ai nha, San San cứ quanh co lòng vòng, trực tiếp cho Tuyết Nhi nhìn là được rồi không phải sao?" Từ Linh ở bên cạnh nói.

"Có đạo lý, tai nghe là giả, mắt thấy mới thực." San San nói. Lập tức dùng máy tính Tuyết Nhi lên trang web, chỉ thấy rất nhiều tấm hình ảnh vụng trộm của phụ nữ và đàn ông, mặt mũi người phụ nữ thì mình biết, là Lý Thiên Thiên, nhưng có nhiều người đàn ông, trong tấm ảnh về mặt người phụ nữ rõ ràng rất hường thụ, rất nhiều chỗ trên mặt Lý Thiên Thiên xuất hiện dấu vết bị đánh, Tuyết Nhi khiếp sợ tại sao có thể như vậy. Nhớ đến phản ứng không bình thường của mình tối hôm đó. Là ly nước trái cây kia, thấy việc này có chút quan hệ với mình, nghĩ vậy, Tuyết Nhi từ khiếp sợ chuyển thành hiểu rõ, xem ra mình không chỉ đơn giản là uống say, là anh Thần cứu mình, nhìn lại hình ảnh này, Tuyết Nhi cảm thấy bị thương, nếu không phải là anh Thần, thì người hôm nay xuất hiện ở trên các trang web chính là mình rồi. Vì sao phải như vậy? Đối với người đã hãm hại mình, Tuyết Nhi cũng không có thiện cảm gì.

"Tuyết Nhi, cậu cũng ngỡ người đứng không, mới bắt đầu chúng tôi cũng không tin, Lý Thiên Thiên kia vừa thấy đã biết dạng gì, thường xuyên còn quuyền rũ tông giám đốc." Tiểu Vũ bộ phận thiết kế cũng nói.

"Ài, tôi xem Tuyết Nhi nhà chúng ta bị hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn này dọa sợ rồi, đừng, đừng, dọa sợ bảo bối nhà chúng ta." San San trêu ghẹo nói.

"A, San San nói lời này, Tuyết Nhi không phải vẫn là ..." Tiểu Vũ kinh ngạc nói, nhưng ở trong lòng âm thầm bỏ thêm câu cũng khó trách, đã lớn như vậy không đụng chạm ai bình thường.

Vừa nghe bọn họ nói đến đây, Tuyết Nhi lập tức nghĩ đến đêm hôm đó cùng Âu Dương Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, chỉ là các cô nhìn không ra, bởi vì Tuyết Nhi mỗi lần ra cửa đều đặc biệt trang điểm cho mình, nhưng không phải trang điểm đẹp, mà làm cho cô xấu đi, làn da ban đầu của Tuyết Nhi trắng nõn, mà bây giờ thành ngăm đen.

"Được rồi, được rồi, khẩn trương đi làm, cẩn thận tông giám đốc mắng người." Tuyết Nhi đuổi các cô đi. Không khỏi có chút thất thần, trong lòng có điểm ngọt ngào. Sau đó, chán nản mình đi làm lại nhớ tới Âu Dương Thần, lập tức tập trung tinh thần làm việc.

"Tuyết Nhi, đi ăn cơm, buổi trưa đi đâu ăn vậy." Vừa đến thời gian cơm trưa, San San lập tức chạy đến chỗ Tuyết Nhi, trước đây Tuyết Nhi vẫn là trợ lý thì vị trí ngay ở bên cạnh mình, nhưng bây giờ lại cách vài căn phòng.

"Ừ, tùy tiện đi."

"Đợi một chút, mình nhận điện thoại đã." Tuyết Nhi nghe tiếng chuông điện thoại vang lên thấy là số lạ, không khỏi tò mò người nào gọi điện thoại cho mình.

"A lô xin chào." Tuyết Nhi lễ phép chào hỏi.

"Tuyết Nhi, là bác, bác đang ở gần công ty cháu, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé." Trình Tâm vui vẻ nói, rất không dễ dàng bỏ rơi ông xã nhà mình phải ông đi tìm Thiếu Phàm chơi, còn mình thì nhân cơ hội này có thể cùng con dâu bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

"Ach, bác gái ... " Tuyết Nhi thích Trình Tâm, một là bởi vì đây là mẹ của Âu Dương Thần, hai là Trình Tâm đối xử với mình rất tốt, giống như mẹ ruột vậy, tuy chỉ gặp Trình Tâm có một lần, nhưng đối với sự quan tâm của Trình Tâm Tuyết Nhi cảm nhận được. Nhưng bây giờ mình đã hẹn với San San, từ chối San San như vậy Tuyết Nhi không muốn, suy nghĩ một chút rồi lấy dũng khí nói.

"Bác gái, cháu có thể đưa bạn cùng đi được không?"

"Đương nhiên có thể, bác thích nhất ở một chỗ với người trẻ tuổi, làm mình như trẻ ra, ha ha."

"Bác gái, bác vốn rất trẻ mà." Tuyết Nhi trêu ghẹo nói, từ Âu Dương Thần biết được tính cách Trình Tâm giống như một đứa trẻ, trước mặt là phu nhân cao quý, ở đằng sau giống như một bé gái, ngày trước làm cho Âu Dương Tường theo đuổi rất vất vả, cũng biết người chị lần trước gọi điện thoại đó là Trình Tâm, làm cho Tuyết Nhi kinh ngạc một phen, đồng thời cũng cực kỳ hâm mộ Âu Dương Thần có một người mẹ, đại lượng, hiền lành, giống như bạn bè vậy.

"Tuyết Nhi còn biết dụ dỗ bác vui vẻ, tốt, các cháu khăn trương xuống đây đi, bác đang đói bụng."

Cứ như vậy Tuyết Nhi mang theo San San cùng Trình Tâm đi ăn cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tình yêu bại lộ

"Bác gái, cháu đến dưới lầu rồi, bác ở đâu ạ?"

"Bác ở ngay tòa cao ốc ven đường, chỗ xe thể thao màu đỏ ấy, sao bác không nhìn thấy cháu nhỉ?" Trình Tâm nghi ngờ.

Tuyết Nhi liếc mắt đã thấy Trình Tâm mặc quần áo thời trang đậu chiếc BMW màu đỏ ven đường, mái tóc quần khêu gợi, toàn thân mặc áo da màu đen, khiến người ta cảm giác chính là cô gái trẻ tuổi nhà giàu, cũng không ai có thể tưởng tượng được đây là một người đã làm mẹ của tổng giám đốc một công ty lớn.

Tuyết Nhi dẫn San San đi tới chiếc BMW màu đỏ.

Wow sáng quá, tớ thật sự rất thích chiếc xe này, dù làm rối loạn, Tuyết Nhi, làm sao cậu quen biết với người thú vị như vậy hả, thật sự là bác gái nhà cậu sao? Cảm thấy trẻ hơn so với cậu.

Tuyết Nhi không biết làm sao ném một cái liếc mắt cho San San, San San ơi, tớ cũng chưa già đến như vậy có được không hả.

"Bác gái, ngại quá, đề bác chờ lâu." Tuyết Nhi nói.

"Con... Con là Tuyết Nhi." Về mặt Trình Tâm ngạc nhiên, vừa rồi nhìn chăm chăm vào người từ trong tòa cao ốc đi ra, không nghĩ tới người mặc quần áo kín mít đi tới hướng này thế mà lại là Tuyết Nhi, nếu không phải từng nghe giọng Tuyết Nhi, bất kể như thế nào Trình Tâm cũng không thể tin đây là Tuyết Nhi dung mạo tuyệt đẹp ngày đó gặp.

"Ặc là cháu." Tuyết Nhi hơi xấu hổ, vì đi làm trang điểm làm mình xấu xí đã trở thành thói quen, cũng không nghĩ tới vào lúc này Trình Tâm lại tìm mình, đã nói con dâu xấu xí sợ gặp ba mẹ chồng, bây giờ quả thật xứng với tên thực rồi.

Thấy Tuyết Nhi đặc biệt làm xấu mình, nghĩ tới mỗi lần lúc mình mặc quần áo để lộ ra Âu Dương Tường đều hận không thể móc mắt mọi người, huống chi là khuôn mặt Tuyết Nhi khiến người ta kinh ngạc, lúc này Trình Tâm có chút hiểu, đồng thời cũng tức giận, phụ nữ đều thích đẹp, bản thân đã thành bà già hơn bốn mươi còn thích đẹp, hơn nữa Tuyết Nhi còn trẻ tuổi như vậy, Thần nhi hơi quá đáng.

"Tuyết Nhi, là Thần nhi hả, thật quá đáng, con không cần lo lắng, bác sẽ làm chủ cho con." Trong vấn đề này Trình Tâm không thiên vị chút nào.

"Bác gái, chuyện này không liên quan đến Thần, là bản thân con, về sau con sẽ giải thích cho bác. Không phải bác đói bụng sao? Chúng ta dành thời gian đi ăn cơm thôi."

"Được rồi, ăn trước rồi hãy nói." Trình Tâm nghĩ chắc có gì khó nói.

Mà San San bên cạnh bị coi nhẹ lại dùng vẻ mặt vô cùng kỳ quái nhìn Tuyết Nhi, này này, Thần là ai, xin phép nghĩ có lẽ Tuyết Nhi nhà chúng ta có

chuyện gạt mình, có gian tình, San San nghĩ tới chính là mấy cái này.

Tuyết Nhi chú ý thấy ánh mắt quý quái của San San, nghĩ đến mình lo là San San, đồng thời cũng vì né tránh ánh mắt quý dị đó, sau đó lập tức nhớ tới giới thiệu với Trình Tâm: “Bác gái, đây là bạn tốt nhất của cháu San San.”

“Ừ, xin chào.”

“Xin chào, nhưng mà bác đúng là bác Tuyết Nhi sao? Cảm giác còn trẻ hơn so với Tuyết Nhi ả.” San San nghi ngờ, San San chính là người thẳng tính, tất nhiên cũng không có kiêng dè gì nhiều như vậy. Tuyết Nhi thậm chí không biết làm sao, mình cũng chưa có già như thế mà, chẳng qua là Trình Tâm chăm sóc quá tốt thôi.

“À, đứa nhỏ này, rất dẻo miệng, ừ, đáng yêu giống Tuyết Nhi nhà chúng ta. Nhưng mà Tuyết Nhi nhà chúng ta không thích làm điệu, nếu không thì bà già như ta sao có thể so bì được chứ, con trai của bác còn lớn tuổi hơn so với các cháu đó.”, Trình Tâm nghe San San nói cũng vui vẻ, dù sao mọi người đều thích lời khen ngợi, hơn nữa còn là đứa nhỏ thẳng tính, đồng thời cũng lấy làm tiếc nếu như thấy khuôn mặt thật của Tuyết Nhi, nhất định sẽ khiến cô bé giật mình.

“Thật vậy ư, không thể nào.” San San ngạc nhiên nghi ngờ, nhìn Tuyết Nhi chứng minh sự thật, Tuyết Nhi lặng lẽ gật đầu, quả thực Âu Dương Thần lớn tuổi hơn so với mình và San San.

“Ặc, được rồi, con tưởng rằng vai vế của Tuyết Nhi cao hơn bác.”

Bọn họ cười cười nói nói đến nhà hàng, đây là một nhà hàng kiểu Trung Quốc, phong cảnh rất đẹp, cũng phẳng phất có cảm giác đây là xã hội thượng lưu.

Trên bàn cơm ba người vừa cười vừa nói chuyện, Trình Tâm vốn là người dễ gần gũi, mặc dù là danh môn, nhưng mà ở cùng với người vai dưới cũng không câu nệ gì, giữa lúc đang nói chuyện phiếm cuối cùng San San phát hiện có chút khó hiểu, đó chính là thì ra con trai Trình Tâm chính là bạn trai Tuyết Nhi, nghe nói có vẻ như sắp có chuyện vui, San San rất giật mình, có chút bức bối, những thứ này Tuyết Nhi đều không nói với mình, nghĩ tới chắc Tuyết Nhi có nguyên nhân không nói được, lại không tính toán nữa, nhưng vẫn vui mừng cho Tuyết Nhi, nhìn quan hệ mẹ chồng nàng dâu này đúng là rất hòa thuận, thấy cách ăn nói của Trình Tâm, Tuyết Nhi hẳn là câu được con rùa vàng, lúc trước mình có chút lo lắng cho Tuyết Nhi, khuôn mặt Tuyết Nhi bình thường, lại không nghe mình trang điểm cho đẹp, sợ là rất khó tìm được gia đình tốt. Bây giờ thì được rồi, có bà mẹ chồng tốt như vậy giúp đỡ lúc nào cũng tốt, chẳng qua đợi lát nữa phải bắt Tuyết Nhi lại bức cung mới được.

Sau khi ăn xong, Tuyết Nhi và San San về công ty làm việc, mà Trình Tâm còn hẹn bạn đi uống trà, thuần chất là cuộc sống của phu nhân.

Trong tình huống Tuyết Nhi bị San San dồn ép, nói rõ một số việc và Âu Dương Thần, nếu như theo Tuyết Nhi nói cũng nghe ra bạn trai Tuyết Nhi đối xử rất tốt với Tuyết Nhi, nhưng San San không biết bạn trai Tuyết Nhi chính là Âu Dương Thần nổi tiếng cả nước, bậc đế vương trong giới kinh doanh, Âu Dương Thần chính là người mà cả thành phố A đều muốn gả, nếu biết được sẽ hăm mộ không dứt, San San quán quít Tuyết Nhi nói kết hôn nhất định phải để mình làm phu dâu, Tuyết Nhi không khỏi nghĩ tới cảnh Âu Dương Thần cầu hôn, vì không muốn huênh hoang khoác lác, Tuyết Nhi cũng không đeo nhẫn kim cương, cho nên San San không biết, San San thấy Tuyết Nhi hơi sững sờ, lập tức uy hiếp nếu Tuyết Nhi không để cô làm phu dâu thì sẽ đại náo hôn lễ của Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi liên tục cười khổ, cũng vì bạn tốt thật lòng chúc phúc mà vui vẻ, đồng ý yêu cầu của San San, thật ra nếu San San không nói Tuyết Nhi cũng biết, từ sau khi mất trí nhớ, ở trong nước, San San chính là bạn tốt nhất của Tuyết Nhi. Phu dâu không phải cô ấy thì còn có thể là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thẩm Tịnh

Trong quán cà phê ngoài trời, một người mặc bộ váy màu đen có dây buộc quanh eo làm lộ ra dáng người nhanh nhẹn tinh tế, làn da trắng ngần, người đó trang điểm xinh xắn đồ trang sức tao nhã, đôi tay mềm mại cảm lý cà phê rất tùy ý uống một hớp nhỏ, rồi sau đó đặt xuống, vô ý nâng đồng hồ kim cương lên, ánh mắt sắc bén giống như đang chờ đợi đàm phán một hợp đồng lớn, hình như có chút vội vàng, nhưng mà người phụ nữ nhìn đồng hồ xong sau đó về mặt cũng chẳng có chút xú không vui nào.

Chỉ chốc lát sau, một người phụ nữ tóc xoăn ăn mặc thời trang đi tới, mấy lọn tóc quăn lưa thưa tùy ý thả xuống bờ vai giống như thác nước, cực kỳ quyến rũ, lại thêm áo da màu đỏ, càng tôn lên dáng người lồi lõm, có hương vị khác biệt. Người phụ nữ áo đỏ nhìn thấy người phụ nữ mặc bộ váy kia trên mặt mang theo nụ cười rách đi về phía cô ấy.

“Đã chịu trở về à.” Chỉ thấy người phụ nữ mặc váy đứng dậy ôm cô, bộ dạng hai người hình như rất quen thuộc.

“Tất nhiên rồi, nhớ cậu muốn chết, người con gái kiên cường thân yêu của tôi. Đã sớm muốn quay lại, nhưng hôm nay may mà có Thiếu Phàm nhà cậu, có thể làm cho mấy người nhà tớ bị bỏ lại phía sau.” Chỉ thấy người phụ nữ cười trong sáng.

Người phụ nữ này chính Trình Tâm người vừa mới tạm biệt Tuyết Nhi, mà người phụ nữ kia chính là Thẩm Tịnh tổng giám đốc của Cổ thị, Cổ thị này vốn là tài sản của chồng Thẩm Tịnh, nhưng sau khi Thẩm Tịnh kết hôn với Cổ Thiếu Phàm, đã hợp nhất Cổ thị và Thẩm thị, mà vừa mới bắt đầu là hai vợ chồng cùng dốc sức làm việc, nhưng bây giờ nghe nói Cổ Thiếu Phàm muốn sống cuộc sống tự do, còn Thẩm Tịnh tiếp nhận toàn bộ Cổ thị, bắt đầu hừng hực làm việc, truyện của L.ê, Qu., ý Đ-ôn, thủ đoạn kinh doanh của Thẩm Tịnh không thua kém Cổ Thiếu Phàm tạo nào, chiếm được sự nhất trí tán thành của Hội đồng quản trị. Nhà người ta là đàn ông làm chủ bên ngoài phụ nữ làm chủ trong nhà, mà Thẩm Tịnh và Cổ Thiếu Phàm thì ngược lại. Từ sau khi Cổ Thiếu Phàm không tới công ty nữa, ngày ngày ở nhà chuẩn bị bữa cơm cho Thẩm Tịnh, cực kỳ hiền lành, rồi sau đó đánh Golf cùng với bạn bè trong giới, leo núi, cuộc sống rất thoải mái, không chút nào để ý đến lời bàn tán hết lần này đến lần nọ của người khác.

“Ôi trời ơi, con trai cũng gần tuổi qua tuổi ba mươi rồi, lại còn thể hiện tình cảm với tớ à.”

“Nào dám chứ, ở trước cậu và Thiếu Phàm tớ đây nào dám thể hiện tình cảm, ai có được nồng nàn như các cậu đâu.”

“Hừ, ít nói tới ông ấy cho tớ, gần đây ông ấy lại ham mê làm đồ ăn Nhật, mỗi ngày thay đổi như xiếc, nhưng mà tớ bị hành hạ bây giờ nhìn thấy hai chữ chăm sóc là sợ.”

“Ái chà, thật là hạnh phúc, nếu bên nhà chúng tớ mỗi ngày làm đồ ăn ngon cho tớ. ...., thôi, chuyện đó không có khả năng. Tớ không nói nữa, nói cho cậu tin tốt đấy, cậu không cần quá ngạc nhiên...”

“Ít thừa nước đục thả câu với tớ đi, nói mau.”

“Phụ nữ mạnh mẽ chính là không giống nhau, khí thế này, Tịnh à, tớ có con dâu...” Trình Tâm vui vẻ nói.

Đang uống cà phê Thẩm Tịnh nghe Trình Tâm nói trực tiếp bị nghẹn, ho khê hai tiếng.

“Tịnh à, không chơi kiểu đả thương người như vậy đâu, Thần nhà tớ cũng không tồi mà, tìm một người vợ mà đến mức cậu giết mình thành như vậy sao?” Trình Tâm đau lòng, trong bụng thâm oán Âu Dương Thần con thật đúng là...

“Thế nào, Thần nhà cậu còn kém lắm, ở chỗ đó chính là đám người trong danh viện chúng ta tranh nhau theo đuổi đối tượng, chỉ có Thần luôn không gần phái đẹp, tớ còn nghe phong phanh tên tiểu tử thôi nói đã từng hạ được cho nó để nó ở cùng người con gái xinh đẹp, nhưng mà Thần nhìn được...., vài năm nay không thiếu mấy tên tiểu tử đặt tiền cược về việc này của Thần nhà cậu. Làm sao đột nhiên lại ra một người con dâu vậy.”

“Cái gì, Thần nhà tớ còn có chuyện này nữa, tớ phải về chê cười nó một trận, không nói dối cậu, lúc trước tớ vẫn lo lắng cho Thần, nhìn nó đã sắp tới ba mươi rồi, bên cạnh chưa nói tới bạn gái, ngay cả người phụ nữ thân thiết cũng không có, nhưng mà, bây giờ tớ yên tâm rồi, con dâu tớ đúng là khuôn mặt tuyệt đẹp...., tính tình cũng tốt, tớ rất thích, quan trọng nhất là Thần cực kỳ quan tâm, chuyện tốt cũng gần tới, tớ đợi chờ sớm được ôm cháu.”

“Thật sao? Vậy cậu đúng là yên tâm rồi, nói không chừng qua khoảng thời gian nữa là có thể bế cháu, không giống như tớ, tiểu tử Dật Phong kia suốt ngày lưu luyến các bụi hoa, trở thành kẻ đào hoa, lúc trước cậu lo lắng Thần không gần nữ sắc, nhưng tớ lại lo tên tiểu tử kia như vậy sẽ xảy ra chuyện gì đó, một người bạn gái chính thức cũng không có, lại không muốn tới Cổ thị, thế nào cũng phải tự mình ở ngoài làm mấy phần mềm trò chơi, thật sự là lo chết tớ luôn ấy.” Về mặt Thẩm Tịnh buồn rầu.

“Tịnh à, cậu cũng đừng sốt ruột, khi còn trẻ nhóm người Thiếu Phàm không phải cũng ở trong bụi hoa sao, đến cuối còn không phải quỳ gối dưới váy cậu à, cuối cùng cũng sẽ có người nắm Dật Phong trong tay, cậu đó, cứ chờ xem, đến lúc đó nói không chừng Dật Phong còn nghe lời vợ hơn so với Thiếu Phàm, còn về chuyện công việc, Dật Phong nhà cậu rất thông minh, bây giờ người trẻ tuổi đều như vậy, hơn nữa công ty phần mềm kia không phải làm rất tốt sao? Đến lúc đó để cho nó tiếp nhận Cổ thị nó cũng có thể làm được.”

“Rồi rồi rồi, cậu đấy, đau lòng cho tiểu tử thôi kia, chuyện của nó tớ cũng không để ý nữa, đến lúc đó nó không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận.”

“Tất nhiên, Dật Phong nhà cậu lại dẻo miệng, tất nhiên là được, còn biết mùi vị yêu đương hơn so với Thần nhà tớ.”

“Cậu đó, bây giờ cuộc sống quả là quá thoải mái, có đôi có cặp cùng Âu Dương Tường đi du lịch khắp các nơi trên thế giới, lại có Thần nhà cậu xử lý chuyện công ty, bây giờ, ngay cả con dâu cũng đã có, lại càng yên tâm hơn, da dẻ cũng tốt hơn tớ.”

“Có sao? Ha ha, buổi trưa còn có đứa nhỏ nói tớ trẻ giống hai mươi mấy tuổi..., làm tớ vui lắm, cậu đó, chính là bị công việc làm cho mệt mỏi, cậu đừng quá liều mạng, nên leo núi cùng với Thiếu Phàm đi, công việc không thể nào làm cho tới khi nào mới thôi được.”

“Được được được, tớ ấy hả quen làm việc rồi, thật sự không cho tớ chạm vào, tớ thấy khó chịu.”

“Tớ thấy cậu chính là thích bị ngược, dẫn cậu đi làm đẹp, sẽ dạo phố, thấy một đám các cậu mặc đồ công sở, thì tớ cảm thấy mệt.”

“Được, hôm nay tớ sẽ trải qua cuộc sống của người phụ nữ bé nhỏ cùng với cậu, thay đổi da thịt của người phụ nữ kiên cường này, được chưa.”

“Vậy thì tốt, đi thôi.” Nói xong hai người dắt tay nhau đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Palace

“Thần, Phong trở lại rồi, buổi tối ra ngoài họp mặt chút đi, đã một thời gian không gặp cậu rồi”. Luru Phàm cầm điện thoại nhìn về phía toà nhà Âu thị.

“Phong? Được, gặp ở chỗ cũ”.

“Thần, cậu không thể nói nhiều hơn chút sao, đúng là tích chữ như vàng”. Luru Phàm cảm thán nói.

“Tút tut tut”. Mẹ kiếp! Thần, chờ xem, tối nay chính chết cậu, hừ. Luru Phàm âm thầm nghĩ, hôm nay Phong chính là muốn dẫn tới một người phụ nữ xinh đẹp, để xem cậu đối phó thế nào, ái chà, lại có thể kiếm chút tiền cược rồi, anh cười xấu xa.

“A lô.”

“Tuyệt nhi, tối nay em bận không?”. Âu Dương Thần nghĩ nên nhân cơ hội này giới thiệu Tuyệt nhi cho mấy anh em của mình quen biết, nghĩ tới mấy tên trướng thói kia thường xuyên lấy anh làm đề tài cá cược, còn có lần si nhục đó, làm sao có thể quên được chứ?

“Tối nay sao? Không bận, sao vậy ạ?”.

“Anh có người bạn vừa trở về từ nước ngoài, muốn dẫn em đi gặp mặt một chút”.

“Vậy à, được thôi”. Tuyệt Nhi thầm nghĩ đây là lần đầu tiên gặp mặt bạn bè của anh Thần, đột nhiên nhớ tới tình huống lúc đi ăn cơm cùng bác gái vào hai ngày trước, Tuyệt Nhi quyết định sau khi tan tầm phải trở về trang điểm cho đẹp một chút, không thể để Thần mất mặt được.

“Ừ, vậy để tối về nhà rồi nói tiếp. Em đi làm đi, đừng để mệt mỏi quá.”

“Ừm, được, anh cũng thế.” Mặt Tuyệt Nhi có chút đỏ lên, nhớ tới lúc sáng San San nhìn thấy dấu hôn trên cổ mình, tuy rằng rất nhạt nhưng vẫn bị phát hiện, lúc ấy San San đã ghé sát vào tai Tuyệt Nhi nói: “Bảo bối Tuyệt Nhi, cũng đừng quá mệt mỏi với vị kia nhà cậu.” Sau đó lại còn vụng trộm cười xấu xa, khiến Tuyệt Nhi cực kỳ xấu hổ. Palace – hộp đêm lớn nhất thành phố A, phía bên trong có thể nói chính là Cung điện, chỉ mình không thể tưởng tượng được, bên trong không trống rỗng. Ở khu vực tắc đất tắc vàng này, nhưng Palace nghiêm nhiên chiếm cứ hơn 1000 m2, ở chỗ này một thành phố đột ngột mọc lên từ mặt đất, người thành phố A lấy việc được vào nơi này chi tiêu là vinh dự. Nghe nói Palace có một thế lực hắc đạo đứng phía sau hậu thuẫn, nghe nói Palace có lãnh đạo quan lớn che chở, tóm lại là người nào cũng biết không có bất kỳ ai dám làm càn ở Palace,, ở Palace bất kể anh có ân oán riêng tư gì cũng không thể đánh nhau ở đây, thế cho nên hai bên hắc bạch cũng thường xuyên tiến hành các giao dịch ở đây. Chặng qua cũng chỉ có một số ít người biết được thật ra Palace cũng không chỉ có hơn một trăm tầng trên mặt đất. Chỉ người có thế lực chân chính mới có thể tiến vào Hoàng cung dưới mặt đất của Palace, đây mới là tầm quan trọng thật sự của Palace.

Tuyệt Nhi theo Âu Dương Thần tới Palace, lúc nhìn thấy Palace lộng lẫy, trong lòng Tuyệt Nhi hơi sùng sốt. Đây chính là nơi gọi Palace sao? Cô đã từng nghe San San kể về nơi này, Palace là nơi chỉ có tầng lớp thượng lưu chân chính mới có thể tiến vào, ở trong đó, chỉ một cốc nước bình thường cũng giá trị bằng cả tháng tiền sinh hoạt của người bình thường. Lúc đó Tuyệt Nhi cảm thấy như vậy thật lãng phí, San San đùa giỡn nói Tuyệt Nhi không hiểu tình hình, trong mắt những người đó, tiền hoàn toàn không đáng quan tâm. Thân phận địa vị và danh dự mới là quan trọng.

“Sao thế? Không thoải mái à?”. Âu Dương Thần ân cần hỏi Tuyệt Nhi bên cạnh, hôm nay Tuyệt nhi mặc một chiếc váy dài hiệu Chanel kết hợp với áo ngắn tay màu trắng, còn trang điểm nhẹ nhàng, cả người đều làm cho người ta cảm giác rất xinh đẹp, thanh thuần lại mang theo chút quyến rũ, rất mê người, còn Âu Dương Thần vẫn như cũ mặc bộ âu phục hiệu Armani, vẫn đẹp trai bức người như thế.

“Không có, chẳng qua em không ngờ sẽ tới chỗ này”. Tuyệt Nhi nhàn nhạt đáp.

“Sao vậy? Em không thích? Trước kia mỗi lần họp mặt đều là ở nơi này, là chỗ cũ, nếu em không thích thì lần sau đổi nơi khác”.

“Không cần đâu, ở đây rất đẹp”. Nhưng mà rất đắt đỏ, Tuyệt Nhi thầm nghĩ, chỉ là trên mặt cũng không có biểu lộ ra, đây là nơi Thần và bạn bè tụ họp, sao có thể chỉ vì cô mà đổi được chứ.

“Âu Dương tiên sinh, ngài đã tới, mời đi lối này”. Một người bồi bàn niềm nở đón tiếp.

“Ừ”. Âu Dương Thần khôi phục biểu cảm lạnh lùng, ôm eo Tuyệt Nhi bước đi.

Cung điện dưới đất.

“Oa, Phong, đây là người đẹp mà cậu nói sao? Quả thật là báu vật nha”. Luru Phàm vừa đến liền chú ý tới vị người đẹp bên cạnh Cố Dật Phong.

“Tất nhiên, Lynda được công nhận là hoa khôi trường chúng tớ mà”. Về mặt Dật Phong tự hào nói, nếu không có chút bản lĩnh sao dám mang tới gặp Thần chứ.

Người đẹp bên cạnh Dật Phong cực kỳ ưu nhã đứng dậy vươn bàn tay trắng nõn như ngọc ra: “Tôi là Lynda, rất hân hạnh được làm quen với anh”.

“Tôi là Luru Phàm, cũng rất hân hạnh được quen biết cô”.

“Hoá là là nhà thiết kế thiên tài Luru Phàm tiên sinh, tôi rất thích các thiết kế của anh. Đáng tiếc lúc ở Mỹ không thể xem tận mắt show diễn thời trang của anh”.

“À, cô biết tôi à, xem ra thanh danh tôi đã lan xa rồi, lần sau nếu có cơ hội sẽ gửi giấy mời cho cô”. Luru Phàm rất lịch sự nói.

“Vậy thì từ chối là quá không lễ phép rồi”. Lynda mỉm cười với Luru Phàm.

“Phàm, cậu đừng có nhìn thấy người đẹp thì trắng mắt như thế. Thần và Hạ đâu? Đã thông báo chưa?”. Quả thật Dật Phong không nhìn nổi cái gương mặt đáng ghét này của Luru Phàm.

“Tôi làm việc thì cậu cứ yên tâm đi. Đầu đã thông báo cả rồi”.

“Xem ra tôi lại đến muộn”. Mục Vũ Hạ ôm vợ là Cầm Vận bước vào. Mục Vũ Hạ là người trông điềm tĩnh nhất trong bốn người họ, cũng kết hôn sớm nhất, hơn nữa còn là mười phần thê nô, đối với vợ Cầm Vận có thể nói là sùng lên tận trời. Hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, Cầm Vận là tiểu công chúa trong nhà lại cộng thêm sự cưng chiều của Vũ Hạ, làm việc có thể nói là không màng hậu quả, thích thì sẽ rất tốt với người còn không thì sẽ cực kì chán ghét. Hơn nữa cái miệng cũng không tha người, cũng đắc tội với không ít người. Chẳng qua ai bảo người ta là đại tiểu thư Trương gia, bây giờ lại còn là Thiếu phu nhân Mục gia, là tâm can bảo bối của Mục Vũ Hạ chứ. Mục gia là một gia tộc lớn, Mục Vũ Hạ chính là điển hình kiểu cán bộ cao cấp đời thứ ba, bố cậu ta còn ở cấp trung ương đấy, cho nên người bị Cầm Vận đắc tội dù trong lòng có tức giận cũng không dám nói gì.

“Ôi!!! Chị dâu tới rồi à? Lâu không gặp, chị dâu ngày càng xinh đẹp”. Dật Phong vừa nhìn thấy Cầm Vận đôi mắt hoa đào liền phóng điện liên tục. Nguyên nhân à? Đó là vì anh đặc biệt thích xem bộ dáng ghen tuông của Hạ thôi, trong lòng anh rất dễ chịu.

Quả nhiên, Hạ mang theo Cầm Vận ngồi xuống, nhanh chóng ôm cô trong ngực không để cái tên Hoa Hồ điệp kia dòm ngó.

“Ai nha, buông ra, em sắp không thở nổi, anh yên tâm đi, em không có hứng thú với Hoa Hồ điệp kia”. Cầm Vận dịu dàng nói.

Quả nhiên Vũ Hạ hài lòng, buông Cầm Vận ra mà Dật Phong thì đã hoá đá ở đằng kia rồi, Hoa,... Hoa Hồ điệp??? Sao ai cũng nói vậy chứ? Có Hoa Hồ điệp đẹp trai như vậy sao? Còn Luru Phàm thì ở một bên cười trộm.

Vũ Hạ quét mắt một vòng, cũng không có dừng lại ở chỗ Lynda một giây, trực tiếp hỏi: “Thần đâu?”

“Chắc là sắp tới thôi, cậu cũng biết cậu ta cuồng công việc mà”.

“Ai nói không phải thì sao? Hạ, tối nay cậu vẫn như trước đây à?” Dật Phong nhìn Lynda bên cạnh nói với Vũ Hạ.

Cầm Vận tất nhiên biết hai người đang nói cái gì, lúc này liền đánh giá Lynda, đúng là rất xinh đẹp nhưng khiến người ta có cảm giác là người con gái không đứng đắn, hồ ly tinh, chính là cái từ này, cảm giác đầu tiên của Cầm Vận không thích cô ta, chỉ cần Cầm Vận không thích, thì hiển nhiên Vũ Hạ cũng không thể nào thích được.

“Ông xã, chúng ta cùng nhau thôi, một người giống hồ ly tinh vậy, Thần mới không thể không có mắt nhìn như thế.” Cầm Vận không chút dấu giếm nói.

Dật Phong đang uống rượu liền bị sặc, chị dâu, đây là người em mang tới đây, chị không thể chừa chút mặt mũi cho người ta sao? Quay sang phía Linda, nói: “Ặc, Linda, ngại quá.”

Lúc này Linda quả thật tức điên rồi, con nhóc vô lý này, nếu không phải vì Âu Dương Thần thì xem tôi có để yên cho cô không, thế nhưng trên mặt lại biểu lộ ra không hề trong lòng: “Không sao, tôi tin vị tiểu thư này không có ý xấu” cực kỳ hào phóng nói.

“Đạo đức giả”. Cầm Vận tựa vào ngực Vũ Hạ, rất thoải mái ăn sô-cô-la, không thêm để ý cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bất Minh Tắc Dĩ Nhất Minh Kinh Nhân

“Xem ra đều đã đến đông đủ”. Âu Dương Thần ôm eo Tuyết Nhi đi đến. Tất cả mọi người nghe thấy giọng của anh đều đứng lên, nhất là Lynda, cô ta nhanh chóng kéo thấp cổ áo xuống hi vọng có thể hấp dẫn Âu Dương Thần, thế nhưng lúc mọi người thấy Âu Dương Thần dẫn theo một cô gái thì liền lập tức hoá đá. Đây, đây ... là Âu Dương Thần sao? Còn có cô gái kia là ai? Thật là xinh đẹp, tựa như là thiên sứ lạc xuống trần gian vậy. Mà Lynda thì mặt đầy oán hận nhìn Tuyết Nhi, vốn cô ta rất tin tưởng Âu Dương Thần sẽ bị mình quyến rũ thế nhưng lại không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện cô gái này, hơn nữa còn là người đẹp như vậy. Sắc mặt Lynda rất khó coi, đôi tay hung hăng nắm chặt quần.

“Anh Thần, mỹ nữ này là ai vậy? Cô ấy thật xinh đẹp!”. Cầm Vận là người phản ứng lại đầu tiên, chạy đến bên cạnh Tuyết Nhi nhìn cô, đôi mắt tròn xoe xoay vòng, rất là đáng yêu. Nhìn tới mức khiến cho Tuyết Nhi cảm thấy xấu hổ.

“Chị dâu em”. Âu Dương Thần đơn giản nói ra ba chữ nhưng lại như là một đạo sét đánh ba người đàn ông kia đến choáng váng. Lư Phàm là người khoa trương nhất, cái miệng mở lớn tới nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Âu Dương Thần đã sớm biết bọn họ sẽ có phản ứng thế này, mang Tuyết nhi bình tĩnh ngồi xuống chủ vị, mà Tuyết nhi nhìn thấy Lư Phàm thì rất kinh ngạc. Hóa ra Lư Phàm là bạn của Thần, ách, thế giới này thật đúng là nhỏ. Vậy liệu anh có nói chuyện ở công ty với Thần không? Nhưng cô nhìn lại cách ăn mặc của mình hôm nay, có lẽ Lư Phàm cũng không thể nhận ra mình đâu, nghĩ vậy cô liền thoáng an tâm một chút.

“Thế nào? Điều gì cả rồi sao?” Âu Dương Thần nhàn nhạt hỏi, nhìn nhìn ba người đã hoá đá, mà Linda thấy Âu Dương Thần nhìn về phía mình liền ngồi ngay ngắn lại nhưng Âu Dương Thần ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm khiến cô ta bị kích không nhẹ.

“Ách, Thần, giới thiệu một chút đi”. Vũ Hạ là người đầu tiên mở miệng nói chuyện. Lúc này Cẩm Vận đã trở lại trong ngực Vũ Hạ, mắt vẫn nhìn Tuyết nhi.

“Đây là Tuyết nhi, vợ tôi”. Về mặt Âu Dương Thần tự hào nói, ôn nhu nhìn Tuyết nhi: “Tuyết nhi, họ đều là bạn của anh, anh ta là Vũ Hạ”.

“Chào anh”. Tuyết nhi mỉm cười với Vũ Hạ.

“Chào em”. Vũ Hạ cũng mỉm cười đáp lại.

“Đây là vợ anh, Cẩm Vận”. Vũ Hạ nhìn vợ vẫn còn nhìn Tuyết nhi liền biết Cẩm Vận đã thích Tuyết nhi rồi.

“Cẩm Vận, chào cô, cứ gọi tôi Tuyết nhi là được”. Tuyết nhi cũng rất thích cô gái nhìn qua còn rất trẻ mà đã là vợ người ta, cô khiến người khác cảm thấy mình rất thẳng thắn.

“Được, Tuyết nhi, gọi tớ là Vận nhi, bạn bè tớ đều gọi tớ như vậy, tớ rất thích cậu, chúng ta là bạn bè nha”. Cẩm Vận rất thẳng thắn nói ra.

“Được”.

“Tôi là Lư Phàm”. Lư Phàm tự giới thiệu, hiện tại anh đối với Tuyết nhi không còn kinh diễm mà là hiếu kì. Cho dù cô thật sự rất đẹp nhưng để hấp dẫn được Thần thì không chỉ đơn giản đẹp là được.

“Chào anh”. Tuyết nhi có chút không tự nhiên, anh hiện tại là cấp trên trực tiếp của cô, thật sợ sẽ bị phát hiện.

“Mỹ nữ, chào em, anh là Mục Dật Phong, gọi anh Phong là được rồi”. Dật Phong hai mắt nhìn chăm chăm Tuyết nhi giống như muốn xuyên thấu cô, một đôi mắt lại bắt đầu phóng điện rồi.

“Chào anh”. Tuyết nhi vẫn lễ phép chào hỏi.

“Thu hồi ánh mắt cậu nếu không muốn ngày mai biến thành kẻ mù”. Giọng Âu Dương Thần đột nhiên vang lên. Tất cả mọi người đều bị dọa, nhất là Tuyết nhi, trừ một lần vào đêm hôm đó ra thì đây là lần đầu tiên cô thấy Âu Dương Thần không ôn nhu.

Người ở đây ai cũng biết là Âu Dương Thần đang nói ai nhưng người trong cuộc lại một bộ dạng vân đạm phong khinh, giọng điệu ung dung nói: “Không có mắt tôi làm thế nào tiếp tục phóng điện nha, Thần thật nhỏ mọn, cậu như vậy sẽ dọa mỹ nữ đó”.

Âu Dương Thần lúc này mới ý thức được là có Tuyết nhi ở đây, tay nhẹ nhàng vỗ tay Tuyết nhi, cười dịu dàng với cô, mọi người lại được một phen kinh ngạc, cái này... Đây là băng sơn nam Âu Dương Thần sao? Xem ra khối băng cũng có ngày bị hoà tan nha.

“Oa, anh Thần thật ôn nhu, Tuyết nhi, cậu cũng không biết anh Thần trước kia là một cái núi băng đâu, xem ra cũng chỉ có cậu mới hoà tan được núi băng này, không giống ai đó không biết tự lượng sức”. Cẩm Vận nói xong còn khinh thường liếc mắt nhìn Linda.

Tuyết nhi nhìn theo ánh mắt của Cẩm Vận cũng thấy Linda, chỉ thấy một cô gái thập phần quyến rũ đang dùng ánh mắt oán hận nhìn mình, cô cũng không để trong lòng, cô tin tưởng Âu Dương Thần. Cô cũng hiểu là Cẩm Vận đang nhắc nhở mình liền nở nụ cười với Cẩm Vận.

“Tuyết nhi, cậu đừng để Dật Phong làm cho sợ, anh ấy cứ như một tên Hoa Hồ Điệp, phóng điện khắp nơi, vẫn là anh Thần tốt, vừa nhìn liền biết là người chung tình”. Cẩm Vận không chút e dè nói ra. Tuyết nhi nghe được liền muốn cười nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại, dù sao cũng là bạn Thần, vẫn phải giữ cho anh ấy chút mặt mũi, đồng thời có chút bội phục Cẩm Vận, thật là cái gì cũng dám nói, quả thật rất giống San San.

Mặt Dật Phong hoàn toàn đen lại, tại sao lại là Hoa Hồ Điệp, anh chán ghét Hoa Hồ Điệp, còn Lư Phàm và Vũ Hạ thì cười ha hả, khoé miệng Âu Dương Thần cũng hơi nhếch lên.

“Cẩm Vận, anh muốn giết em, không cho phép em lại nói anh là Hoa Hồ Điệp”. Dật Phong nổi giận, bộ dạng công tử văn nhả mắt sạch chỉ còn lại biểu cảm muốn ăn thịt người.

Cẩm Vận thấy biểu cảm của Dật Phong có chút sợ, vội rúc vào ngực Vũ Hạ, Vũ Hạ nhếch miệng cười, hôn lên tóc Cẩm Vận, cưng chiều nói: “Cũng biết sợ, vậy sau này phải chú ý chút”.

Mà Dật Phong thấy biểu hiện của Vũ Hạ càng tức hơn nhưng lại không thể làm gì Cẩm Vận, Vũ Hạ nhưng nổi danh sủng vợ đó, khuôn mặt ghen đỏ

bùng. Nghĩ đến còn có hai vị mỹ nữ ở đây, lập tức họ hai tiếng, nói sang chuyện của Tuyết nhi với Thần: “Hai người là lúc nào thành thế nhưng một chút tiếng gió cũng không lọt, xem ra tôi bỏ lỡ rất nhiều trò hay nha”.

“Đừng nói cậu, tôi làm việc ở toà nhà bên cạnh, thế nào cũng không thấy được Thần, cứ tưởng là bận công tác, ai biết người ta đang bận yêu đương, nhanh vậy đã có giai nhân làm bạn rồi”.

“Mấy người không có hỏi tôi?”. Âu Dương Thần thần nhiên nói. Mọi người chán nản, hỏi cậu, kính nờ, Âu Dương Thần cậu mỗi ngày đều làm việc điên cuồng, phụ nữ một cái liếc mắt cậu cũng không thèm nhìn, ai biết cậu cứ như vậy yên lặng yêu đương? A không không, còn chưa biết cậu có người yêu thì đã kết hôn. Hiếm thấy, quả nhiên là hiếm thấy.

“Tuyết nhi, cậu làm thế nào trời được anh Thần vậy, tớ thật tò mò”. Cẩm Vân vội vàng hỏi một câu.

Tuyết nhi có chút xấu hổ, không biết trả lời câu hỏi của Cẩm Vân như thế nào, Âu Dương Thần thấy Tuyết nhi khó xử liền nhân dịp đáp một câu “Hàng Long thuật”. Mọi người lại choáng, cậu là đang khen chính mình là nhân trung chí long (rồng trong biển người) hay là nói Tuyết nhi có bản lĩnh vậy? Tuyết nhi đột nhiên phát hiện, Âu Dương Thần là loại người không nói thì thôi, đã nói thì liền nổi tiếng đó. Còn Linda lại càng thêm oán hận nhìn chằm chằm Tuyết nhi, dựa vào cái gì mà cô có thể ở bên cạnh anh?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chuyện vui nhỏ

"A, Tuyết Nhi cậu thật là lợi hại nha, Hàng Long thuật nha, dạy mình một chút đi" Cẩm Vân phản ứng kịp, mặt hưng phấn mà nói.

"Em có anh còn không đủ sao, chồng em chính là rồng trong biển người rồi, chờ học thêm nữa, em càng cao siêu hơn đây này" Vũ Hạ về mặt cứng chiêu nhìn Cẩm Vân.

"A, đúng thế, ông xã, anh tuyệt nhất rồi." Nói xong còn hôn lên môi Vũ Hạ, bà xã chủ động dâng nụ hôn Vũ Hạ phải gọi là xuân phong hạ hê, mà ở một bên còn lại Lưu Phàm đã lạnh đến buồn nôn, còn lại Dật Phong bắt đầu die#d@n##quydon đi liếc nhìn bọn họ, Tuyết Nhi nhìn rất là hâm mộ đối với tình cảm ân ái vợ chồng của bọn họ, nhất thời cô có chút mong đợi đối với hôn nhân, kể từ chuyện đêm đó cô và Âu Dương Thần vẫn trung quy trung củ, ngược lại không có thân cận như bọn họ, vẫn là nhiều hơn mấy phần lễ phép, lúc nào thì mới có thể cứ như bọn họ tương thân tương ái như vậy đây, tuy hai mà một, mà Âu Dương Thần nhìn đôi vợ chồng này, cũng muốn làm chuyện vui nhanh lên một chút, vội vàng lừa gạt Tuyết Nhi lên trên giường, đêm đó sau khi Âu Dương Thần ăn trộm trái cấm, thỉnh thoảng nghĩ đến vẻ đẹp của Tuyết Nhi, càng thêm tịch mịch khó nhìn, hôm nay không ai trong ngực, càng thêm nghĩ muỗm có thể ném thư về đẹp của Tuyết Nhi một chút, Tuyết Nhi giống như là một loại độc, Âu Dương Thần từ đó trúng độc rất nặng, khó có thể tự kiềm chế.

"Được rồi, chờ ra oai, vợ chồng có xấu hổ hay không, chết đói rồi, mau ăn cơm đi, Thần, bữa cơm này, có phải cậu nên mời hay không." Dật Phong thật sự không nhìn nổi hai người kia, mở miệng nói.

"Anh nha, liền ước ao ghen tị đi, chúng em còn lâu mới già nha, em còn là thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, ông xã còn là mỹ nam, đúng không, ông xã." Cẩm Vân không phục nói, mình mới vừa hai mươi làm sao sẽ già, Dật Phong chính là đơn thuần ghen tỵ.

"Đúng đúng, bà xã nói rất đúng, chỉ là Phong, anh bảo Thần mời bữa này đối với chúng ta không phải rất thiết thòi sao? Còn không phải đều là, , , , " vừa định nói, phát hiện ánh mắt Lưu Phàm, liếc nhìn Lynda bên cạnh Dật Phong, sửa lời nói: "Còn không phải là những món ăn này à. Tại sao có thể dễ dàng đuổi chúng ta như vậy." Trong lòng thầm kêu không diendan@@quydon được, thiếu chút nói ra chuyện Thần là Ông chủ hoàng kim, dù sao nơi này chính là có người ngoài ở đây, hơn nữa nhìn dáng vẻ này, cũng không phải là người tốt lành gì, so với Tuyết Nhi thanh thuần vô tư, tự nhiên vẫn là Tuyết Nhi càng được hoan nghênh, hơn nữa mắt bà xã nhà mình luôn luôn rất chuẩn, nhìn người rất chính xác nha.

"Hạ, xem ra khẩu vị của cậu quá lớn rồi, thức ăn Palace cũng không thể thỏa mãn cậu, xem ra chỉ có Cẩm Vân mới hợp khẩu vị của cậu." Giọng nói trầm thấp của Âu Dương Thần truyền đến, làm cho người ta nghe giống như nói một chuyện rất có ý nghĩa, nhưng kì thực lại là, , , , , mặt của Cẩm Vân trong nháy mắt có chút ửng đỏ, lời nói này của Âu Dương Thần thật đúng là, , , , , rõ ràng.

Tuyết Nhi nghe được Âu Dương Thần nói cũng sững sờ, tối hôm nay Âu Dương Thần cho mình quá nhiều điều ngoài ý muốn, ở trước mặt mình, Âu Dương Thần chính là một quân tử dịu dàng, mà ở nơi đây, mặc dù không có chuyện trò vui vẻ, nhưng cũng không thiếu hài hước. Âu Dương Thần như vậy càng thêm đáng yêu.

"Được được được, bữa cơm này vô luận như thế nào cũng phải mời, Palace món ăn cũng không phải là người bình thường có thể ăn được, nhanh, gọi món ăn lên đi chứ, chúng ta đói bụng là chuyện nhỏ, Tuyết Nhi đói bụng Thần sẽ rất đau lòng, lần sau cậu làm tiếp bữa ăn ngon đền bù cho chúng mình là được, bữa nay như vậy là tốt rồi." Dật Phong nghĩ đến món ăn trong bữa cơm hai năm trước của Âu Dương Thần, phải để người người chảy nước miếng, Âu Dương Thần quái thai này, thậm chí ngay cả nấu cơm cũng ăn ngon như vậy, tuy anh không phải thường xuống bếp, trừ một lần kia chỉ thấy ở bên ngoài chưa từng ăn, mặc dù cha mình làm không tồi, nhưng lão cha kia cũng biết làm cho mẹ, ở trong mắt Cố Thiếu Phàm, bà xã là một bảo bối, còn trai chính là cọng cỏ, bà xã là dùng để đau, con trai chính là dùng để bắt nạt, được rồi, đây chính là Cố gia để ý.

"Ừ." Âu Dương Thần nhận nhậ ừ một tiếng, cũng bày tỏ đồng ý chuyện này, cái này làm cho mấy anh sướng đến phát rồ rồi, từ lần đó thưởng thức qua thức ăn của Âu Dương Thần, nhưng một thời gian thật dài bọn họ ăn không hết thức ăn người khác làm, như thế rất tốt rất cuộc có thể có cơ hội rồi.

Tuyết Nhi cùng Cầm Vận hai người liếc nhau một cái, đều là tò mò, Tuyết Nhi tò mò chuyện Âu Dương Thần Thiên ngày ngày nấu com cho mình chuyện này thì có cái gì vui mừng, đầu bếp Palace làm mới phải càng làm cho người ta mong đợi đi, cảm giác com của Âu Dương Thần làm sao ăn ngon hơn so với nơi này nha, không biết, nhưng Tuyết Nhi đang ở trong phúc mà chẳng biết nha, mà Cầm Vận lại là tò mò anh Thần cũng có thể nấu com ư, hơn nữa đáng về còn giống như ăn ngon lắm, tại sao Vũ Hạ không nói với mình nhỉ, thật ra thì Cầm Vận đại tiểu thư, người này rất tham ăn, mà Âu Dương Thần lại có thể làm com như vậy, nếu như nói cho cô, vậy Vũ Hạ cũng không phải là cảm tảng đá đập chân của mình sao, đến lúc đó Cầm Vận nhất định sẽ oán trách ông xã mình tại sao không biết nấu com, Vũ Hạ kiên quyết không muốn thừa nhận sự thật này. Mà Lynda ở một bên đối với Âu Dương Thần càng thêm thích Âu Dương Thần, vốn là bị phong cách lạnh lùng của Âu Dương Thần hấp dẫn. Không ngờ Âu Dương Thần còn có một mặt ôn nhu như vậy, đàn ông ưu tú như vậy nhất định sẽ là của mình, Lynda âm thầm nghĩ, đối với Âu Dương Thần càng thêm quyết định nhất định phải có được.

Vì vậy mọi người đi vào phòng ăn, thưởng thức thức ăn ngon, đầu bếp Palace đều đặc biệt mời từ nước ngoài, mỗi loại đều có đầu bếp chuyên nghiệp, quả thật tên không thấy giả, mọi người ăn rất là vui vẻ, nhất là Tuyết Nhi, mọi chuyện cũng đã xong rồi, lúc này dĩ nhiên là ăn cực kỳ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gặp lại Lâm Hiểu

Trong trung tâm thương mại

"Tuyết Nhi bảo bối, cậu rất cuộc nghĩ thông suốt muốn bản thân ăn mặc đẹp một chút rồi..., mình đã nói rồi, cậu có mặt nhìn tốt như vậy nhất định có thể lựa chọn cho mình trang phục phù hợp nha. " San San vây quanh lại bắt đầu liên thoảng không ngừng rồi, hôm nay Tuyết Nhi chủ động hẹn mình ra ngoài đi dạo phố mua quần áo, đây chính là một điềm báo tốt, xem ra bảo bối Tuyết Nhi kể từ khi yêu đã nghĩ thông suốt rất nhiều, đúng đúng, không sai, cô gái đang yêu quả nhiên là chú ý ăn mặc hơn, phụ nữ vì sắc mặt người khác mà.

"Dạ dạ dạ, mình sẽ ăn mặc đẹp một chút, tránh cho người khác ghét bỏ mình quá già nha." Tuyết Nhi trêu ghẹo nói.

"Vốn chính là vậy nha, ai nha, chỉ có thể nói người bà bà này quá biết bảo dưỡng, mà cậu quá không biết trang điểm nha, ai, thế nào dạo này chính là có người chưa già đã yếu nha" San San vẽ mặt than thờ.

"Cậu nói cái gì đó." Tuyết Nhi làm bộ muốn đánh San San, San San vội vàng chạy trốn.

"Tốt lắm, tốt lắm, Tuyết Nhi bảo bối mình sai lầm rồi còn không được sao? Đi một chút, chúng ta đi cửa tiệm kia xem một chút, bạn trai cậu nhất định có tiền cậu cần phải giúp tiêu tiền một chút."

"À này, Tuyết Nhi bạn trai cậu rất cuộc buôn bán gì vậy." San San vẽ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi, nhìn Tuyết Nhi bà bà cũng biết nhất định là người giàu, nhưng rất cuộc là làm cái gì.

"Thật ra thì mình cũng không biết á..., hình như là phòng địa sản, lại thích giống siêu thị thôi." Tuyết Nhi đáp, thật ra thì cô thật không biết Âu Dương Thần là làm cái gì, giống như cái gì cũng có đi, xác thực nha, Euclid chính là một đế quốc buôn bán cái sản nghiệp gì đều có nha.

"Thôi, hỏi cậu cũng là hỏi vô ích, mình muốn đi xem quần áo xinh đẹp rồi." San San lôi kéo Tuyết Nhi đi tới một cửa tiệm.

Tuyết Nhi yên lặng đi tới từ kính nhìn chiếc váy bó eo, đơn giản hào phóng, Tuyết Nhi nhìn cảm thấy rất là ưa thích.

"Oa, Tuyết Nhi, cái váy này rất đẹp, nhất định rất thích hợp cậu, cầm lấy đi thử xem thôi."

"Tiểu thư, làm phiền cô giúp tôi lấy cái này xuống thử một chút." San San lập tức xoay người hướng về phía nhân viên bán hàng nói.

"Vâng, tiểu thư, cô chờ chút" Nhân viên bán hàng đang đi lấy chiếc váy thì đột nhiên bị một giọng nữ truyền đến làm cho kính sợ.

"Chính là cái tôi muốn rồi, giúp tôi bọc lại." Lâm Hiểu đứng tại cửa ngạo mạn nói.

Tiếng Lâm Hiểu truyền đến, nhân viên bán hàng, San San, Tuyết Nhi đồng thời đều nhìn về Lâm Hiểu, San San nghĩ đến vừa là một đại tiểu thư, còn là một đại tiểu thư rất không có lễ phép, mà khi Tuyết Nhi thấy Lâm Hiểu còn rất khiếp sợ, kể từ sau lần ở Diệp gia kia, Tuyết Nhi cũng chưa từng thấy qua Lâm Hiểu, từ đầu tới đuôi, Tuyết Nhi chỉ gặp qua Lâm Hiểu một lần, cũng khác sâu như vậy, ngày đó chính là cô ấy vũ nhục mình, nhưng cô ấy là vị hôn thê của anh Phi Tuyết Nhi cũng không muốn va chạm với Lâm Hiểu.

Nhân viên bán hàng rất nhanh phản ứng kịp, "Tiểu thư, ngại quá, bộ váy này vị tiểu thư này đã thích trước, đang muốn đi thử, cô có thể xem những bộ trang phục khác không ạ?" Nhân viên bán hàng viên lễ phép nói.

"Cô ta, chỉ cô ta xứng với bộ trang phục này." Lâm Hiểu khinh miệt liếc nhìn Tuyết Nhi và San San, khinh thường nói.

Lời này nghe vào tai San San chính là rất không vui rồi, "Này, làm sao cô nói chúng tôi không xứng chỉ cô xứng sao, cô cho rằng thay đổi khuôn mặt là có thể đi ra gặp người á..., chỉ với bộ đáng hồ lý của cô mà có thể xứng với bộ vady thanh thuần siêu phàm này sao, thật là buồn cười." San San không yếu thế chút nào nói.

"Cô...cô...hai người nghèo kiết xác cũng dám tới chỗ này, còn cô nữa, biết tôi là ai không? Tôi là hôn thê của tổng giám đốc Diệp Thị, này cả trứng tâm này đều là của chồng tôi, các người lập tức rút ra ngoài cho tôi, những thứ kia các cô mua nổi sao? Thật là buồn cười, còn có các máy người ác cô, thứ người như thế còn dám tiếp đãi họ, ngộ nhờ phá hủy nhãn hiệu quần áo đắt tiền này, các cô gánh nổi sao? Một chút ánh mắt cũng không có, cần thận tôi khai trừ các cô." Lâm Hiểu nói.

"A, thì ra là chính là người nhà, , , , có gì đặc biệt hơn người, thì ra đây chính là kiểu Diệp Thị đãi khách nha, ha ha." San San không phục nói.

"Hừ, Diệp Thị chúng tôi tiếp đãi là người có thân phận có địa vị, làm sao giống như các cô nghèo như vậy, không khéo chính là tôi trộm đồ."

"Cô" Tuyết Nhi vội vàng kéo San San. "Được rồi, San San, đừng nói nữa."

"Tuyết Nhi, cậu chính là quá tốt bụng, mới có thể bị bắt nạt nha" San San không vui nói.

Tuyết Nhi, vừa nghe đến hai chữ Tuyết Nhi này, Lâm Hiểu chính là một bụng hòa, nghĩ đến lòng của Diệp Phi còn đang ở chỗ cái người phụ nữ gọi là Tuyết Nhi, vì cô ta, đang đêm đính hôn đó anh cả đêm đi ra ngoài tìm cô ta, còn ngày ngày hướng phòng của tiện nhân Tuyết Nhi kia chạy đến, hơn nữa còn tìm thám tử tìm cô ta, may mà mình nhanh tay chặn lại, nếu không, không biết chừng tiện nhân kia hiện tại liền trở lại Diệp gia cùng mình tranh thân phận Diệp phụ nhân, và nghĩ tới Tuyết Nhi, Lâm Hiểu trong mắt chỉ có tức giận, mặc dù không thấy mặt của Tuyết Nhi, nhưng dù là tên giống nhau cũng làm cho cô mất khẩu vị.

"Tuyết Nhi, hừ, đúng là hồ ly tinh, chỉ với cái bộ dạng của cô cũng dám đi ra gặp người, quả thực là dơ bẩn chỗ của tôi, người đâu, đuổi hai người này người đàn bà chanh chua ra ngoài cho tôi, về sau không cho đón chào bọn họ." Lâm Hiểu lạnh lùng nói, trong mắt ác độc nhìn một cái không sót điều gì.

Nhân viên bán hàng nghĩ đây là vị hôn thê của tổng giám đốc, vì kè sinh nhai mình chỉ có thể thật xin lỗi hai cô gái này, khi đang muốn mở miệng xin hai cô gái này rời đi, một tiếng "Dừng tay." Khiến người ở hiện trường đều là sợ hết hồn. Nhìn Diệp Phi đột nhiên xuất hiện ở cửa, trong lòng mỗi người đều có ý nghĩ riêng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Khó có thể quen biết nhau

Nhân viên bán hàng thấy vẻ mặt Diệp Phi không là người mê gái, trong lòng nghĩ tổng giám đốc vẫn đẹp trai như thế, lập tức muốn đến trước mặt tổng giám đốc, hi vọng Diệp Phi có thể chú ý đến mình, nhưng Lâm Hiểu còn nhanh hơn một bước chạy đến trước mặt Diệp Phi. "Phi, sao anh lại đến đây, không có chuyện gì lớn, những người này không biết tốt xấu. Lại dám ở trước mặt mọi người vũ nhục em." Trong mắt Lâm Hiểu có khinh thường nhìn San San và Tuyết Nhi.

Lúc Tuyết Nhi thấy Diệp Phi định lên tiếng gọi anh Phi, nhưng một khắc Lâm Hiểu đi qua kia, Tuyết Nhi lại nghĩ bây giờ bọn họ đã là vị hôn phu thê, mà mình cũng có Âu Dương Thần, bây giờ sợ là không thích hợp quen biết nhau, mặc dù trong tiềm thức không thích Lâm Hiểu, nhưng anh Phi đã cứu mình, mà có nhiều ân tình đối với mình như vậy, hai năm nay đều do anh Phi cẩn thận chăm sóc, cũng để cho mình học tập nhiều như vậy, Tuyết Nhi không hề muốn làm khó Diệp Phi. Cho nên cứng rắn dừng cước bộ, chỉ sững sờ nhìn Diệp phi.

Diệp Phi từ xa nghe Lâm Hiểu mắng Tuyết Nhi những lời này, tưởng rằng Tuyết Nhi ở chỗ này, nhưng ánh mắt quét qua bốn phía, cũng không thấy người trong lòng kia, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Cũng không thèm nhìn Lâm Hiểu một cái, quay đầu hỏi nhân viên bán hàng "Chuyện gì xảy ra".

"Tổng giám đốc, là như vậy..."

"Phi, là hai kẻ nghèo hèn này muốn cướp chiếc váy mà em nhìn trúng." Nhân viên bán hàng vừa định nói chuyện đã xảy ra, Lâm Hiểu đã ngắt lời của hắn nói.

"Buồn cười, rõ ràng là tôi cùng Tuyết Nhi nhìn trúng chiếc váy này trước, nhưng vị hôn thê của anh đột nhiên chạy đến nói muốn chiếc váy này, lại còn nói vũ nhục chúng tôi, nói chúng tôi là ăn trộm, kêu bảo vệ đuổi chúng tôi ra ngoài. Tổng giám đốc Diệp, Diệp Thị các anh đối xử với khách hàng như vậy à?" Lúc San San vừa mới nhìn thấy Diệp Phi cũng bị Diệp Phi anh tuần hấp dẫn, nhưng thấy Lâm Hiểu kẻ xấu cáo trạng trước như vậy, tâm tư thường thức trai đẹp không còn, chỉ còn lại lừa gạt.

Diệp Phi không vui lườm Lâm Hiểu một cái, người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng quá phận, bây giờ chỉ là vị hôn thê, còn dám ở công ty mình làm càn như vậy, mắt nhìn nhân viên bán hàng nom nớp lo sợ bên cạnh "Là như vậy sao?"

"A, ngach, là hai vị tiểu thư này đến trước..." nhân viên bán hàng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng Diệp Phi kia, không tự chủ được nói thật, nhưng sau khi nói xong thấy ánh mắt muốn giết người của Lâm Hiểu kia mới phát hiện mình tại sao có thể nói thật, không ngờ rằng, những lời nói này đã cứu mình a.

"Đủ rồi, Phi, anh nhìn bọn họ như vậy làm sao có thể mua nổi chiếc váy này, rõ ràng là đến ăn trộm."

"Cô. . ." San San vừa định mở miệng phản bác, lại bị Tuyết Nhi kéo tay lại, ánh mắt Tuyết Nhi ý bảo San San biết rằng mình không hề nghĩ muốn gây chuyện.

Mắt Diệp Phi không vui nhìn Lâm Hiểu, xoay người nói chuyện với San San và Tuyết Nhi.

"Hai vị tiểu thư, là Diệp Thị chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, hai vị tiểu thư có thể ở cửa hàng chúng tôi lựa chọn hai bộ quần áo vừa ý vì cửa hàng chúng tôi xin nhận lỗi, hi vọng hai vị tiểu thư có thể tha thứ, Diệp Phi tôi ở chỗ này hướng hai vị nói xin lỗi." Thái độ Diệp Phi nho nhã lễ độ làm cho San San cực kì hài lòng, mà Tuyết Nhi thấy anh Phi vẫn là anh Phi anh minh lý lẽ kia, thì cực kì vui vẻ.

"Phi, anh làm sao có thể?" Lâm Hiểu vội vàng mở miệng nhưng nhìn đến ánh mắt Diệp Phi thì khiếp sợ không tự chủ được ngậm miệng lại.

"Phi. . . Diệp tổng đừng khách khí, việc này chúng tôi cũng có chỗ không đúng, nhận lỗi thì không cần, chẳng qua người tới là khách, Diệp Thị coi khách hàng là thượng đế hi vọng về sau đừng xuất hiện chuyện như vậy, nếu vị hôn thê của anh thích chiếc váy này, chúng tôi đây tự nhiên sẽ không tranh đoạt với cô ấy nữa, chuyện hôm nay đến đây đi, chúng tôi xin cáo từ trước." Tuyết Nhi thiếu chút nữa gọi ra anh Phi, nghĩ đến tình huống bây giờ không nên quen biết nhau, nếu không thì Lâm Hiểu nhất định sẽ cùng anh Phi làm âm mưu một phen, nói xong, lôi kéo San San muốn đi ra cửa.

"Chờ một chút." Lúc Diệp Phi nghe thấy giọng nói Tuyết Nhi, rõ ràng kinh ngạc sững sờ, đây là giọng nói của Tuyết Nhi, nhưng không phải người kia "Cô là Tuyết Nhi sao?" Diệp Phi nén vui mừng ở trong lòng, khẩn trương hỏi.

Thân thể Tuyết Nhi rõ ràng sững sờ, chẳng lẽ anh Phi nhận ra mình sao? Ngực tràn ngập như vậy còn có thể nhận ra sao?

"Phi, anh làm sao vậy?" Lâm Hiểu thấy Diệp Phi lôi kéo Tuyết Nhi, không khỏi tức giận, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, cả ngày chỉ biết Tuyết Nhi, ngay cả bây giờ cùng tên Tuyết Nhi cũng muốn dây dưa sao?

"Tổng giám đốc Diệp, anh làm cái gì vậy? Vị hôn thê của anh vẫn ở đây, Tuyết Nhi bảo bối của tôi mới không biết người quý giá như vậy, còn không buông ra." San San có chút tức giận, không ngờ vừa mới cảm thấy có lẽ độ vậy mà vào lúc này liền...

"Anh nhận làm người rồi." Tuyết Nhi đèn nén vui mừng cùng chua xót trong lòng, nhàn nhạt mở miệng.

Diệp Phi cẩn thận nhìn Tuyết Nhi, điều này sao có thể là người mình ngày nhớ đêm mong nhớ chứ, nhất định là mình quá nhớ Tuyết Nhi rồi "Thật xin lỗi, chỉ là giọng nói của cô rất giống với một người bạn của tôi, xấu hổ." Diệp Phi thất vọng buông tay Tuyết Nhi ra.

"Không có việc gì, đi thôi." Tuyết Nhi mang theo San San đi ra ngoài, thật ra Tuyết Nhi dường như muốn chạy trốn khỏi người này, cô sợ không cẩn thận mà gọi tên anh Phi ra, ở ngay trước mắt cũng không dám thừa nhận mùi vị rất khó chịu, thật ra tình cảm Tuyết Nhi đối với Diệp Phi có chút phức tạp, không có rõ ràng như tình yêu với Âu Dương Thần, lại so với tình thân còn nhiều hơn một ít, dường như bởi vì Diệp Phi đã từng nói Tuyết Nhi là vị hôn thê của anh, mà bây giờ lại có Lâm Hiểu, mặc dù Tuyết Nhi biết có lẽ lúc trước anh Phi không phải có ý nói như vậy, nhưng loại cảm giác này cũng không tốt lắm. Hình như là cảm giác bị người ta lừa, bị người vứt bỏ.

San San phát hiện sắc mặt Tuyết Nhi có chút không đúng, hoài nghi Tuyết Nhi thật sự quen biết Diệp Phi không? Nhưng chắc không phải, nếu thật quen biết mà nói, vì sao không thể nhận biết nhau, chắc bởi vì vừa rồi bị đại tiểu thư kia vũ nhục mà không vui.

"Tuyết Nhi, đừng không vui, chúng ta đến chỗ khác đi dạo, quên chỗ không vui này đi. Một đám người điên mà thôi." San San cảm giận nói.

Đúng vậy, đều đã qua, hiện tại anh Phi có Lâm Hiểu, mà mình cũng có Âu Dương Thần, Thần đối xử với mình rất tốt, vẫn cứ như vậy đi, "Ừ, được, chúng ta đi dạo chỗ khác." Bỏ qua không vui vừa rồi, hai cô gái lại đi qua nhiều chỗ khác, chơi đùa thật sự vui vẻ, không biết lưu lại cái chiến trường đầy thuốc súng kia lúc này đã khai chiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Diệp Phi cãi nhau với Lâm Hiểu

Bên trong phòng làm việc.

"Phi, rõ ràng là bọn họ không đúng, vì sao anh còn phải xin lỗi bọn họ, nhìn dáng vẻ bọn họ nghèo hèn như vậy, làm sao có thể mua nổi?" Về mặt Lâm Hiểu không cam lòng.

"Mỗi một khách quen đều là thượng đế." Diệp Phi cúi đầu xử lý văn kiện, trong mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn, nếu không phải vì mặt mũi của cô ta ở công ty, thì bây giờ thật sự rất muốn đuổi cô ta ra ngoài.

Lâm Hiểu thấy Diệp Phi cúi đầu xử lý công việc nghĩ đến khả năng đề cập đến có thể dính đến công việc làm ăn không muốn để cho mình quản quá nhiều, đàn ông sao? Ở bên ngoài mặt mũi là lớn nhất, nghĩ vậy vẫn không nên nói chuyện này nữa. "Hừ, em cũng không cần so đo với bọn họ, mất thân phận."

Diệp Phi vẫn như cũ không ngẩng đầu lên, chỉ là trong con người kia có chán ghét càng sâu, thật sự rất khó chịu với tính tình đại tiểu thư Lâm Hiểu này, nghĩ vậy không khỏi lại nhớ đến Tuyết Nhi, nghĩ đến Tuyết Nhi lúc ở nước ngoài vẫn thường xuyên đến cô nhi viện, giống như thiên sứ chăm sóc những đứa bé, Tuyết Nhi thiện lương như vậy, nếu hôm nay ở chỗ này mà nói nhất định sẽ ngắm cảnh một chút, mắt không khỏi nhìn tấm ảnh chụp chung ở trên bàn, đây là bức ảnh chụp ở nước Pháp, khi đó bọn họ thật sự rất vui vẻ.

"Phi, buổi tối chúng ta đi ăn cơm nhé." Lâm Hiểu nghĩ người đàn ông vẫn thích người phụ nữ ôn nhu, mình nên chủ động cùng Diệp Phi bồi dưỡng cảm tình, dù sao hai người đính hôn lâu như vậy còn đơn độc đi ăn cơm.

"Phi" Lâm Hiểu kinh ngạc nhìn Diệp Phi đang nhìn chăm chăm thứ gì đó trên bàn, không khỏi đến gần nhìn, vừa thấy, Lâm Hiểu không khỏi lại tức giận, lại là người phụ nữ kia, lại là người phụ nữ chết tiệt kia, dựa vào cái gì cô ta đã đi rồi mà còn bắt an như vậy.

"Tôi còn có rất nhiều công việc phải xử lý, cô đi đi." Diệp Phi thản nhiên nói.

"Công việc công việc, đính hôn lâu như vậy đến nay anh đều là công việc, thế sao có thời gian ở trong này nhớ cái người phụ nữ đề tiện kia, cùng em đi ăn cơm thì không có thời gian phải không? Diệp Phi, anh cho em Lâm Hiểu là cái gì, em mới đúng là vị hôn thê của anh, cái người phụ nữ đề tiện kia cái gì cũng không phải" Lâm Hiểu phẫn nộ rống lên.

"Đủ rồi, miệng cô nên sạch sẽ một chút, nơi này là công ty, mời cô tôn trọng Tuyết Nhi một chút." Diệp Phi buông văn kiện xuống, nói với Lâm Hiểu, mặc dù vẫn về mặt ủng hộ kia, nhưng Lâm Hiểu có thể cảm giác được lửa giận trong mắt kia.

"Thế nào, em mới nói hai câu anh đã đau lòng, cô ta không phải người phụ nữ đề tiện thì là cái gì, cô ta ở nhà họ Diệp dựa vào cái gì hưởng thụ đãi ngộ của một tiểu thư, không phải gương mặt hồ ly tinh kia, chỉ biết mê hoặc anh, hừ." Lâm Hiểu khinh thường châm chọc nói.

"Đủ rồi, Lâm Hiểu, nhẫn nại của tôi là có hạn, cô không có tư cách nói Tuyết Nhi, hiện tại cứ ra ngoài cho tôi." Diệp Phi rất tức giận, một câu đề tiện làm tổn thương Diệp Phi thật sâu, Lâm Hiểu là một người phụ nữ có lời nói ác độc, nghĩ đến Tuyết Nhi cũng bởi vì chịu không nổi bị nhục mạ mới đi như vậy, nhớ đến lúc Tuyết Nhi bị nhục mạ mà mình không ở bên cạnh Tuyết Nhi, Diệp Phi lại hối hận.

"Em không đi, em vì sao phải đi, Diệp Phi, em là vị hôn thê của anh, bây giờ anh bởi vì một con hồ ly tinh đuổi em đi, anh nói, anh có phải muốn cùng người phụ nữ đề tiện kia ở cùng một chỗ, hôm nay nghe được người phụ nữ nghèo hèn với con đề tiện kia cùng tên, mới ra tay bảo vệ có phải không." Lâm Hiểu suy nghĩ tình cảm Diệp Phi đối với Tuyết Nhi, không khỏi lại nghĩ tới ở cửa hàng Diệp Phi nghe được giọng nói Tuyết Nhi kia kinh hãi cùng vui mừng trong mắt, Lâm Hiểu lại càng tức giận, ngay cả giọng nói giống nhau cũng bảo vệ như vậy, mà mình là vị hôn thê hợp pháp lại không thêm để ý, hại cô mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy.

"Lâm Hiểu, đừng quên chúng ta là làm sao đính hôn, nếu không là vì bệnh của ông cụ, chúng ta sẽ là vị hôn phu thê sao? Tôi thích Tuyết Nhi như thế nào, Tuyết Nhi ở trong lòng tôi thì bất kỳ kẻ nào đều đã không thể thay thế được, chuyện cô ở nhà họ Diệp làm thế nào đuổi Tuyết Nhi đi tôi còn chưa tính với cô, chờ tôi tìm được Tuyết Nhi, tôi sẽ tính này món nợ với cô. Còn nữa tôi không muốn lại nghe cô nói vũ nhục Tuyết Nhi, bởi vì cô không xứng" Diệp Phi lạnh lùng nói. Cảnh cáo trong mắt kia lại là mười phần.

"Anh ... Diệp Phi. ... anh chờ đó. Cả đời này anh không có khả năng tìm được người phụ nữ đề tiện kia. Anh vĩnh viễn chỉ có thể là của Lâm Hiểu tôi, hừ." Lâm Hiểu hung hăng sập cửa mà đi, trong mắt chỉ có lửa giận, cùng khó có thể che giấu độc ác, Lăng Phi Tuyết phải không? Vốn định bỏ qua cho cô, không ngờ lực ảnh hưởng của cô lớn như vậy, vậy đừng trách tôi vô tình, Diệp Phi, anh nhất định là của Lâm Hiểu tôi.

Diệp Phi nhìn Lâm Hiểu sập cửa mà đi, trong mắt một mảnh khói mù, Tuyết Nhi, em bị ủy khuất thế nào a? Vì sao không thể nói với anh Phi mà đã đi? Cuối cùng em ở đâu, Diệp Phi lại lâm vào trong nỗi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Âm mưu

"A lô tôi muốn tài liệu bây giờ của Lăng Phi Tuyết ... được, anh yên tâm chỉ cần các anh phối hợp tốt với tôi, không cung cấp tin tức của cô ta cho Diệp Phi, tiền bạc tự nhiên không phải ít cho các anh ... Sau khi chuẩn bị xong thì ngày mai đưa cho tôi. Lâm Hiểu cúp điện thoại ngẫm ngẫm nghĩ, lần này sẽ không bỏ qua cho Lăng Phi Tuyết đề tiện kia, Diệp Phi làm thế nào cũng không thể tưởng được những thám tử tư này đã sớm bị mình mua chuộc, tin tưởng rất nhanh sẽ tìm được Lăng Phi Tuyết ở đâu, lần này nhất định phải để cho cô ta nếm mùi khổ cực, ngay cả người đàn ông của tôi cũng dám cướp đoạt, Lâm Hiểu tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Hừ. Nghĩ đến rất nhanh có thể thu thập Tuyết Nhi, Lâm Hiểu bỏ qua buồn bực cãi nhau với Diệp Phi, mẹ Lâm nói người đàn ông chỉ cần chặt đứt nhớ nhung của hân sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, dựa vào đáng người kiêu ngạo, gia thế ưu việt làm sao con

hồ ly tinh kia so sánh được.

"Đây là đáng về hiện tại của Lăng Phi Tuyết." Lâm Hiểu nhìn tài liệu trong tay cảm thấy khó tin, người này không phải là người phụ nữ nghèo ngày đó ở cửa hàng cùng mình tranh quần áo, tại sao bây giờ cô ta có thể trở thành đáng về này, chẳng lẽ cô ta cố ý đến cửa hàng đó muốn gặp mặt Diệp Phi, sau đó cố ý hại chúng ta cãi nhau, người phụ nữ này thật đáng sợ, đặc biệt nói xấu mình, ngay trang ở công ty mình, nhất định có mục đích, hừ, công ty Thần Phàm sao? Nhà thiết kế thời trang, tôi sẽ để cho mọi người thấy rõ cô là một nhà thiết kế thời trang như thế nào, Lăng Phi Tuyết. Chờ xem Tôi sẽ cho cô thân bại danh liệt. "Tuyệt Nhi, thật tốt quá, hạng mục lần này lại là cậu phụ trách, tổng giám đốc nhất định là bởi vì biểu hiện xuất sắc của cậu lần trước, oa ha ha, Tuyệt Nhi bảo bố nhà ta quá tuyệt vời, nhìn xem, cậu bây giờ là tình yêu lẫn sự nghiệp đều tốt. Nhưng ghen tị chết tở rồi." Mới vừa họp xong, San San lại ôm Tuyệt Nhi lại nhà.

"Được rồi, San San, cậu còn ôm mình nữa, mình sẽ không hít thở được, hạng mục lần này cũng không nhỏ, tôi còn có chút lo lắng đây?" Tuyệt Nhi cảm thấy có cảm giác rất bất an, giống như có chuyện gì không thuận lợi.

"Yên tâm, yên tâm. Năng lực của cậu mọi người quá rõ ràng, đừng lo lắng vô ích." San San nói.

"Chỉ mong vậy." Không biết ở cách đó không xa có một ánh mắt oán hận đang nhìn mình chằm chằm.

"A lô, Lâm tiểu thư...vâng. Tôi là... Lăng Phi Tuyết đang bắt đầu hạng mục mới, hạng mục này rất quan trọng...vâng, được, tôi biết...tôi sẽ...cảm ơn Lâm tiểu thư, tôi nhất định sẽ không phụ lòng cô." Âm thầm cúp điện thoại. Trong mắt lóe lên một tia ác động. Lăng Phi Tuyết, chỉ trách cô đã quá khoa trương, trong một đoạn thời gian ngắn đến công ty đã làm đến vị trí này, lại đắc tội người không nên đắc tội, mình vẫn muốn tìm cơ hội cùng Lâm Hiểu làm bạn bè, đưa mình tiến vào xã hội thượng lưu, không ngờ có một cơ hội tốt như vậy, chỉ cần chuyện này thành công, cô mà có thể ra khỏi Thần Phàm, mà tôi cũng có thể rất nhanh tiến vào nhà giàu có, thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ này, vậy không trách được tôi, cô chính là bản đệp thành công của tôi, ha ha, đây cũng là tác dụng của cô.

Bên kia

Lâm Hiểu cúp điện thoại. Nở một nụ cười nhạt, thật sự chẳng mất công, không ngờ trong Thần Phàm có một người bạn thời đại học, còn là một nha đầu nghèo mỗi ngày đều lấy lòng mình, ha ha, chỉ cần mình lợi dụng một chút là có thể, mà Lăng Phi Tuyết cô như thế là do số phận, tốt lắm, đây chính là cơ hội mà ông trời ban cho, Lâm Hiểu cười có chút liêu lĩnh, nghĩ đến đáng về Lăng Phi Tuyết kia bị đuổi khỏi Thần Phàm cũng rất vui vẻ, ha ha.

"Hiểu Hiểu, chuyện gì vui vẻ như vậy." Mẹ Lâm thấy con gái cười như vậy cực kì kinh ngạc.

"Mẹ. Không có gì, chỉ là con gái mẹ rất nhanh có thể chính thức lên làm Diệp phu nhân rồi." Về mặt Lâm Hiểu tự hào nói, tuy đính hôn cùng Diệp Phi, nhưng anh ta mỗi ngày chỉ nghĩ đến Lăng Phi Tuyết, ngay cả một bữa cơm chỉ đơn độc một mình ném qua, đây đều do kẻ tiện nhân kia ban tặng, bây giờ rốt cục có cơ hội thu thập cô ta rồi.

"Con gái, con yên tâm, vị trí Diệp phu nhân này chỉ có thể là của con, nhưng con cần phải ôm chặt lấy cây đại thụ ông cụ Diệp này, còn Diệp Phi, hai ngày này con về nhà, phải phải người theo dõi Diệp phi, đàn ông là không thể cho hắn có cơ hội vụng trộm." Về mặt mẹ Lâm dạy bảo con gái mình.

"Mẹ, mẹ yên tâm, ông nội Diệp đang vui mừng cho con, còn Diệp Phi, hi hi, về sau loại bỏ con hồ ly tinh kia, con sẽ khiến cho trong mắt anh ta trừ con gái của mẹ ra thì không chứa nổi người khác, hừ." Về mặt Lâm Hiểu tự tin nói.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, con gái của mẹ đương nhiên là tuyệt nhất." Hai mẹ con hiểu ngầm cười nói. Làm sao có cảm giác âm hiểm như thế...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lưu Phàm nghĩ phép

"Thần, tôi muốn rời đi một thời gian ngắn. Đi Hi Lạp nghỉ ngơi, đã lâu rồi chưa ra ngoài". Lưu Phàm dựa vào ghế, gương mặt nhàn nhả tự tại, ánh mặt trời có chút chói mắt chiếu lên người anh, áo sơ mi mờ ba cúc lộ ra da thịt màu đồng cổ, cơ bụng mê người dưới ánh mặt trời càng thêm gợi cảm.

"Gần đây không phải có một hạng mục lớn sao?". Âu Dương Thần nghe thấy lời nói của Lưu Phàm, có chút kinh ngạc, Lưu Phàm tuy phóng túng không chịu trói buộc nhưng lúc làm việc vẫn có chừng mực, tuy cậu ta chỉ thích thiết kế, không muốn tiếp xúc quá nhiều tới sự vụ của công ty nhưng lúc làm việc vẫn là nghiêm túc mười phần.

"Đừng vậy, nhưng cậu cứ yên tâm đi, thiết kế lần này tôi giao cho một người, là nhân viên mới, cô ấy rất có tài, nói thật thực lực cô ấy không hề thua kém tôi, hơn nữa phong cách lần này là sở trường của cô ấy, cậu cũng biết không thích hợp với tôi tôi sẽ không nhận, cậu cứ yên tâm đi". Lưu Phàm có chút tự hào nói, dường như đang khoe khoang châu báu của mình vậy.

"A, người có thể để cho Lưu Phàm cậu bội phục trên phương diện thiết kế, tôi thật có chút tò mò nha".

"Tài hoa, năng lực đều rất tốt, chẳng qua dung mạo thật đúng là khác nhau một trời một vực với chị dâu". Lưu Phàm vừa nghĩ tới dung mạo tuyệt sắc

cùng khí chất xuất trần của Tuyết nhi khiến cho người nhìn quen mỹ nữ như anh cũng không thể không bị hấp dẫn, nhưng anh là bạn của Thần, đối với Lưu Phàm mà nói thì huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo, cho nên anh hoàn toàn không nghĩ tới đặt tâm tư lên người Tuyết nhi. Mà Lăng Phi Tuyết dân nhà quê chính gốc cùng với làn da óng vàng, hiển nhiên không cùng một cấp bậc với mỹ nữ. Lưu Phàm yêu thích là mỹ nữ. Đối với cô gái xấu xí anh sẽ không kì thị nhưng tuyệt đối sẽ không thích.

“Cậu xử lí tốt là được”. Âu Dương Thần nghe Lưu Phàm nhắc tới Tuyết nhi không khỏi lại bắt đầu nhớ cô rồi, có đôi khi Âu Dương Thần sẽ cảm thấy Tuyết nhi bây giờ và trước đây rất khác nhau, trước kia Tuyết nhi là cô gái kiên cường khiến người ta đau lòng, còn Tuyết nhi bây giờ cũng vẫn thanh thuần như vậy nhưng cô không chỉ kiên cường mà còn đáng yêu, sự tự tin cùng cố gắng của cô, nghĩ đến bàn tay đánh mình, vì mình nấu cơm, nghĩ đến bộ dạng cô ở dưới người mình Âu Dương Thần liền muốn nhanh chóng tan tằm, nhanh chóng trở lại nhà nhỏ của họ, mặc dù nó chỉ cách đây một bức tường.

“Thần, buổi tối em phải tặng ca nên sẽ về trễ”. Âu Dương Thần đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc trở về thì nhận được điện thoại của Tuyết nhi, Âu Dương Thần không khỏi cảm thấy thất vọng, liền nghĩ đầu số tạo thành hết thảy là cái tên xin phép nghỉ ngơi kia.

“Ừ, được rồi, vậy em nhớ phải ăn cơm, tối anh sẽ đến đón em”. Âu Dương Thần bắt đầu đi trở lại bàn làm việc tiếp tục xử lí những văn kiện kia, hình như từ lúc Tuyết nhi trở lại mình đã rất lâu rồi không làm thêm giờ, mỗi ngày đều sẽ đứng giờ tan tằm về nhà, cùng Tuyết nhi chuẩn bị bữa tối, cuộc sống như vậy đối với Âu Dương Thần chính là hạnh phúc.

Công ty Thần Phàm

“Ài, rốt cuộc cũng xong”. Tuyết nhi duỗi lưng, Lưu Phàm nói muốn nghỉ phép, hạng mục này liền hoàn toàn giao cho mình, tuy rằng trước đó cũng đã làm qua nhưng lần này không chỉ thiết kế mà còn có những chuyện khác phải xử lí, Tuyết nhi có chút kì quái, sao Lưu Phàm có thể tin tưởng cô tới vậy, dù sao cô cũng chỉ mới tới mấy tháng nay. Mặt khác, cô cũng vì cơ hội lần này của mình mà cao hứng, dù sao những chuyện này đều có thể rèn luyện năng lực của chính mình.

“Không ai có thể thay thế em trong lòng anh...” chuông điện thoại reo lên, là Thần.

Âu Dương Thần đợi trái đợi phải rốt cuộc không nhận được mà gọi cho Tuyết nhi, sao lại tặng ca trễ như vậy? Công ty này làm gì vậy? Ngược đãi nhân viên sao? Âu Dương Thần có chút tức giận nghĩ, thật sự không nghĩ tới cái công ty ngược đãi nhân viên này là của mình, lại càng quên đi những lần mình tặng ca trước đây đều là tới rạng sáng, aizz, đàn ông lúc yêu chỉ số thông minh sẽ giảm xuống đấy.

“Thần, em sắp xong rồi, anh đến dưới cổng công ty Thần Phàm chờ em”. Tuyết nhi vui vẻ nói.

“Ừ, được”. Thần Phàm, đây, đây không phải là công ty của mình sao? Chẳng lẽ trước giờ Tuyết nhi đều làm ở Thần Phàm? Âu Dương Thần có chút kinh ngạc, Tuyết nhi trước giờ đều ở công ty của mình mà mình lại không biết, đây là chuyện châm chọc cỡ nào nha, đột nhiên nhớ tới lời Lưu Phàm nói lúc chiều, cô gái rất có thực lực nhưng lại xấu xí... Tuyết nhi cái trang, ha ha, Âu Dương Thần lúc này cảm thấy thế giới này thật rất nhỏ, đồng thời hận ghen rằng Lưu Phàm, chắc chắn là do cậu ta nghỉ phép mới khiến Tuyết nhi tặng ca trễ thế này.

Mà vị đẹp trai nào đó đang ngồi trên máy bay tới Hy Lạp đột ngột hất xì hai cái, một là có người nhắc đến, hai là có người mắng, ba là bị cảm. Nghĩ tới Lưu Phàm anh quân tử phong độ, sẽ có ai mắng anh đây, bởi vậy Lưu Phàm liền tự kỷ lý giải rằng có hai vị mỹ nữ đang nhớ đến mình.

Tuyết nhi cầm tài liệu đi xuống thang máy, chạy chậm tới cửa ra vào, lại ngay lúc này không cẩn thận đụng trúng một người, tài liệu trong tay rơi là tả trên đất, người đàn ông kia đội mũ lưỡi trai, anh ta cuống quýt nhặt lại tài liệu đưa cho Tuyết nhi, xin lỗi sau đó nhanh chóng rời đi. Tuyết nhi cảm thấy có chút hiếu kỳ, người này thật kỳ lạ, lại không biết rằng tài liệu của cô lúc này đã bị chụp lại toàn bộ.

Âu Dương Thần đi đến cửa liền nhìn thấy một người đàn ông dáng vẻ vội vàng rời đi, sau đó liền thấy Tuyết nhi cầm tài liệu bước ra, trong mắt Âu Dương Thần chỉ có Tuyết nhi, thấy cô không sao liền cũng không để ý người kia.

“Sao lại tặng ca trễ như vậy?”. Âu Dương Thần nắm bàn tay nhỏ bé của Tuyết nhi, tay cô thật lạnh, chắc là do thời tiết, bàn tay ấm áp của Âu Dương Thần rất dễ dàng bao bọc lấy tay của Tuyết nhi.

“Ông chủ nghỉ phép rồi, cho nên giao lại một hạng mục cho em, đành phải làm thêm giờ thôi”. Tuyết nhi bị Âu Dương Thần nắm tay, còn có thể cảm nhận bàn tay to lớn ấm áp của anh, Tuyết nhi lúc này thấy rất hạnh phúc, có một đôi bàn tay to lớn có thể cho cô sự ấm áp trong ngày đông giá rét.

“Cậu ta đúng là không biết xấu hổ”. Âu Dương Thần hừ lạnh.

“Hả?”. Tuyết nhi có chút kì quái, sau đó nghĩ tới ngày đó nhìn thấy Lưu Phàm ở Palace, anh ta là bạn tốt của Thần, Thần đương nhiên biết. “À đúng rồi, ông chủ của em là bạn tốt của anh đó”.

“Đúng vậy, Tuyết nhi, trước đây không biết hoá ra em làm ở nơi này, cậu ta một mình chạy đi nghỉ phép hại em phải tặng ca”.

“Thần, anh đừng nói thế, đây là ông chủ tín nhiệm em, có thể phụ trách hạng mục này em rất vui”.

“Em vui là được, đối không, anh dẫn em đi ăn khuya”. Âu Dương Thần thuận thực cài dây an toàn giúp cô, sau đó khởi động chiếc Lamborghini biến mất trên đường lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

cùng biểu hiện tốt làm cô rất là hài lòng, cho nên Lưu Phạm giao hạng mục này cho Tuyết Nhi phụ trách, cô cũng không phản đối, bởi vì cảm thấy cần bồi dưỡng người có năng lực, mà bây giờ hành động của Tuyết Nhi không thể không hoài nghi, thật ra thì Huyền Huyền cũng có chút tin tưởng Tuyết Nhi, nhưng tất cả mọi người ở nơi này, mà Tuyết Nhi quả thật có động cơ này.

Âu hời của Huyền Huyền giống như nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người trong phòng thiết kế, nếu như mới vừa rồi mọi người chỉ phỏng đoán ở trong lòng, vậy thì hiện tại tất cả mọi người đã mang đề tài lên trên mặt bàn mà nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tin tưởng

“Đúng vậy, Tuyết nhi, nhất định là cô, tại sao cô có thể làm như vậy?”. Tất cả mọi người xung quanh bắt đầu chữa mũi nhọn về phía Tuyết nhi, có nhiều người ngấm ngấm hai người, có người thì chắc chắn định tội cho Tuyết nhi rồi, thậm chí còn miêu tả lại sinh động như thật. Lời đồn đãi là một chuyện rất đáng sợ, Tuyết nhi là người mới, rất nhiều người vì Tuyết nhi một đường thẳng chức mà bất mãn, nếu như Tuyết nhi xinh đẹp hơn một chút thì có lẽ chỉ là đồ kỵ. Nhưng Tuyết nhi bây giờ là làm cho người ta vừa ghét bỏ vừa khinh thường, một khi có cơ hội phát tiết oán hận trong lòng, tất cả mọi người đều vui mừng lắm.

“Không phải Tuyết nhi, mọi người sao có thể nói như vậy? Nhất định không phải là Tuyết nhi, tôi có thể đảm bảo”. San San lo lắng nói, cô cũng là lần đầu gặp phải chuyện như vậy, Tuyết nhi bị nhiều người như vậy bao vây, chỉ trích, chằm chọc,...”Tuyết nhi, cậu nói đi, nói không phải cậu làm”.

Tuyết nhi nhìn San San, trong mắt lộ ra kiên định, dưới tình huống thế này mà San San vẫn tin tưởng mình trước sau như một, Đây mới là bạn bè, bạn bè chân chính. Nếu lúc trước nói San San là bạn bè Tuyết nhi đã nhận định thì bây giờ đã trở thành bạn bè tốt nhất, một người Tuyết nhi nguyện ý trả giá tất cả để bảo vệ.

San San thật lo lắng, Tuyết nhi không có nói gì, có phải Tuyết nhi bị dọa rồi không, nhất định là như vậy, San San vừa định mở miệng nói chuyện vì Tuyết nhi thì Tuyết nhi đã nói ra.

“Phó Tổng giám đốc, không phải tôi, chị yên tâm, ngày mai tôi sẽ cho khách hàng câu trả lời thuyết phục, sẽ không để công ty chịu tổn thất”. Tuyết nhi kiên định nói.

“Hừ, cô cho mình là ai, cô nói không chịu tổn thất thì sẽ không sao?”.

“Đúng vậy, cô có biện pháp gì? Ngày mai phải giao bản thảo rồi, cô có biện pháp trong một buổi tối vẽ lại tất cả bản thiết kế sao? Đây cũng không phải là bản vẽ tùy tiện có thể được”.

“Đúng vậy, hơn nữa đối phương yêu cầu cao như vậy”.

Mọi người lại tiếp tục công kích Tuyết nhi. Huyền Huyền nhìn thấy ánh mắt kiên định của Tuyết nhi cũng không tiện nói gì thêm, cô(Huyền Huyền) muốn tin tưởng cô ấy(Tuyết nhi), nhưng chuyện này là chuyện không thể nào. Một buổi tối, hơn mười bản vẽ. Huyền Huyền nghĩ vẫn nên nhanh chóng báo cáo với Tổng Giám đốc, dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ.

“Phó Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ hôm nay” Tuyết nhi vẫn không để ý mọi người chất vấn và chửi rủa.

“Được rồi, cô về trước đi”. Huyền Huyền cũng không tiện nói thêm gì, dù sao Tuyết nhi cũng là người Tổng giám đốc chọn, Huyền Huyền không hề nghi ngờ mắt nhìn của Tổng giám đốc Huyền Huyền không hề nghi ngờ. Hơn nữa, trong hoàn cảnh hiện tại Tuyết nhi cũng không thể làm việc được, cứ để cô ấy về đi, cho dù là cô hay không phải cô tiết lộ, khi sự việc còn chưa có kết luận đồng thời cô vẫn là nhân viên của Thần Phạm.

“Tuyết nhi, cậu muốn đi đâu?”. San San theo Tuyết nhi ra ngoài.

“San San, cậu tin mình chứ?”. Tuyết nhi rất nghiêm túc hỏi, cô biết tất cả mọi người sẽ không tin tưởng cô, cho dù là chuyện thiết kế bị lộ hay chuyện trong một đêm bổ sung đủ số lượng bản thiết kế, thậm chí ngay cả chính cô cũng không biết liệu mình có thể thành công không. Nhưng Tuyết nhi tin tưởng cô có thể, người đứng trước tuyệt cảnh mới có thể đột phá.

“Tuyết nhi, tớ tin cậu, dù cậu không thành công thì tớ tin cậu cũng sẽ dốc hết toàn bộ sức lực”. San San nghiêm túc nói, cô biết rõ chuyện này rất khó khăn, cũng biết rằng không có khả năng hoàn thành, nhưng cô tin Tuyết nhi sẽ cố gắng hết sức để làm chuyện này, thế là đủ rồi.

“Ừ, San San, cảm ơn cậu, mình về trước đây”. Tuyết nhi ôm San San sau đó nhanh chóng chạy xuống dưới tầng, hiện tại quan trọng nhất là thời gian, trận đấu này đối thủ của mình là thời gian, hiện tại Tuyết nhi nhất định phải hoàn thành trong thời gian chỉ định, cô tin mình có thể làm được.

“Tổng giám đốc, sự việc là như vậy, vì Tổng thanh tra không có ở đây nên mới tới quấy rầy anh”. Huyền Huyền đi vào văn phòng Tổng giám đốc, đối với người đàn ông 28 tuổi này, anh giống như một Đế vương, cô vẫn luôn có cảm giác sợ hãi cùng áp lực nói không nên lời.

“Là Lăng Phi Tuyết phụ trách”. Hơn một phút sau, Âu Dương Thần mới chậm rì rì nhả ra mấy chữ.

“Đúng vậy, Tổng giám đốc”. Huyền Huyền cảm thấy đợi như nửa thế kỉ rồi Âu Dương Thần mới mở miệng nói chuyện.

“Cô ấy nói thế nào?”.

“Cô ấy... cô ấy nói ngày mai sẽ cho chúng ta câu trả lời khiến chúng ta hài lòng, sẽ không để công ty chịu tổn thất”. Huyền Huyền có chút lo lắng nói, chờ đợi lửa giận của Âu Dương Thần.

“À... vậy thì chờ xem ngày mai cô ấy xử lí chuyện này như thế nào”. Thiết kế của Tuyết nhi Âu Dương Thần đã từng xem qua, chỉ bằng bộ lễ phục kia của Diệp Phi là có thể nhìn ra thiên phú kinh người cùng tâm tư tinh tế, tỉ mỉ của Tuyết nhi. Hơn nữa Lưu Phạm cũng đã nói Tuyết nhi là một nhà thiết kế hết sức xuất sắc, anh muốn tin tưởng Tuyết nhi, dù cho chuyện này cuối cùng sẽ không có kết quả tốt như trong tưởng tượng nhưng anh cũng sẽ có phương pháp xử lí.

“Nhưng... Nhưng Tổng giám đốc, cần hơn mười bản thiết kế nhưng lại chỉ có thời gian một ngày”. Huyền Huyền hoài nghi lỗi tại mình có vấn đề, Tổng giám đốc sao có thể nói ra những lời này chứ.

“Được rồi, tôi tự có cách, cô đi đi”. Âu Dương Thần không muốn nói thêm, anh tin Tuyết nhi. Huống hồ một chút tiền đó coi như là mua quà cho Tuyết nhi, không có đau lòng, Âu Tổng giám đốc hiển nhiên không hề để ý mấy nghìn vạn tệ tiền bồi thường làm trái hợp đồng kia.

-----Đề nói với người xa lạ-----

A a a, Tuyết nhi của chúng ta thật đáng thương, lại bị khi dễ rồi. Oa oa

Mọi người, tranh thủ thời gian đến kêu gào a, vì sắp sửa báo thù cho Tuyết nhi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đi suốt đêm.

Tuyết nhi rất nhanh đã trở về nhà, cô không chút do dự liền cầm lấy bút bắt đầu vẽ. Thế nhưng, làm thế nào cũng không vẽ được, ngồi bút soàn soạt trên giấy vẽ bản thảo, sau đó lại bị ném vào thùng rác. Nói thật, trong lòng Tuyết nhi lúc này có chút lo lắng, nhiệm vụ gian khổ như thế này Tuyết nhi chưa từng làm qua. Hơn nữa, không phải cứ cố gắng là được, chuyện này cần có cảm hứng, nếu nhà thiết kế không có cảm hứng thì cái gì cũng không thể vẽ ra cũng như một tác giả nếu không có cảm hứng cũng sẽ không thể viết ra tác phẩm vậy. Tuyết nhi cố gắng làm mình tĩnh tâm, ngẫm nghĩ lại chủ đề lần này, “tự nhiên, tươi mát”. Đột nhiên cô nghĩ tới nhà nhỏ trên núi, đó là ngôi nhà Thần xây vì mình, giờ phút này Tuyết nhi rất muốn trở lại nhà nhỏ, để cảm nhận cái phần thiên nhiên tươi mát kia. Tưởng tượng đến lúc trước ở đó vẽ thiết kế, cảm nhận được mọi thứ xung quanh cô liền có một loại cảm giác mãnh liệt muốn trở về đó.

“Vậy trở về thôi”. Tuyết nhi nhỏ giọng nói một câu sau đó thu dọn đồ dùng đi xuống tầng, bắt một chiếc xe ở ven đường, nói với tài xế hướng của ngôi nhà. Nếu bị những đồng nghiệp kia biết được nhất định sẽ nói là Tuyết nhi muốn trốn tránh. Thật ra Tuyết nhi không cho rằng chuyện này có gì đáng trách, ngồi mài dao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi(theo mình thì câu này ý là trong lúc làm việc nếu dừng lại một chút với mục đích hoàn thành công việc tốt hơn thì cũng ko ảnh hưởng nhiều tới công việc đang làm)

Tuyết nhi cho rằng, một bước quan trọng trong thiết kế là hoàn cảnh tốt cùng tâm trạng thoải mái. Xe chạy lên núi, Tuyết nhi nhìn cây cối xung quanh, trong lúc bất chợt cô cảm thấy lòng tin của mình tăng lên, cảm thấy tin tưởng bản thân mình, trong đầu giống như đã hiện ra vài bản vẽ rồi.

Tuyết nhi vừa tới nhà nhỏ liền toàn tâm toàn ý vùi đầu vào thiết kế, cô không ngừng chuyển động bút trong tay, cứ như vậy một bức lại một bức, trong đầu không ngừng có hình ảnh các bức vẽ hiện lên. Đến tận lúc Âu Dương Thần tới Tuyết nhi cũng không phát hiện ra.

Âu Dương Thần trở về không thấy Tuyết nhi, không biết vì sao anh lại có cảm giác là Tuyết nhi đã trở lại nhà nhỏ trên núi rồi. Thời gian ở nhà nhỏ trước kia, Tuyết nhi luôn luôn yên tĩnh vẽ bản thảo, có khi là bản thiết kế quần áo, có khi lại là một món trang sức nhỏ, có khi lại chỉ là hoa cỏ trên núi. Trước kia Âu Dương Thần không biết hoá ra Tuyết nhi lại yêu thích vẽ tranh tới vậy. Còn nhớ thời điểm ở bệnh viện, anh chỉ nghe cô nói là hồi bé cô học được rất nhiều thứ, cầm kỳ thư hoạ mỗi thứ đều biết một chút nhưng không nói là Tuyết nhi yêu thích nhất là vẽ tranh. Có lẽ chính mình đã không thể hiểu Tuyết nhi, dù sao hai người ở chung chỉ một năm ngắn ngủi thì Tuyết nhi đã ra đi. Cho nên những ký ức vụn vặt đó cứ theo Âu Dương Thần nhiều năm như vậy.

Quả nhiên Âu Dương Thần vừa đến nhà nhỏ liền thấy Tuyết nhi đang chuyên tâm vẽ ở trong sân. Lúc này Tuyết nhi cứ yên lặng ngồi đó, trời chiều có chút ửng đỏ, ngọn núi nhuộm màu cam của nắng chiều, Tuyết nhi vẫn mặc bộ đồ nhà quê nhưng ở trong mắt Âu Dương Thần vẫn rất xinh đẹp. Tuyết nhi như vậy có chút giống với Tuyết nhi ngồi ngắm nhìn bầu trời của ba năm trước, là cô gái kiên cường như vậy, mà Tuyết nhi bây giờ, chăm chú như vậy. Có người nói đàn ông lúc nghiêm túc rất quyến rũ, nhưng sự quyến rũ của phụ nữ lúc nghiêm túc cũng không hề kém chút nào. Âu Dương Thần cũng không muốn quấy rầy Tuyết nhi lúc này, anh yên lặng đỗ xe, cảm thức ăn vừa rồi đã mua trong siêu thị, anh không có thiên phú thiết kế cũng chưa từng học qua về thiết kế thời trang. Bây giờ việc anh có thể làm chỉ là tin tưởng Tuyết nhi, ủng hộ Tuyết nhi, vì Tuyết nhi đi chuẩn bị một bữa tối ngon miệng để

Tuyệt nhi có sức lực đánh trận, Âu Dương Thần cũng chỉ có thể làm những điều này cho Tuyệt nhi trong lúc khó khăn này. Lúc Âu Dương Thần chuẩn bị bữa tối xong thì mặt trời đã xuống núi, ánh sáng bên ngoài mờ nhạt nhưng Tuyệt nhi vẫn còn tiếp tục vẽ. Lúc này trong núi bắt đầu hơi se lạnh, Âu Dương Thần không khỏi đau lòng, trong lòng đối với kẻ đầu sỏ làm ra chuyện này càng thêm tức giận. Ngoài ra anh còn có chút phân vân, nên yên lặng không quấy rầy Tuyệt nhi hay là nên gọi cô ăn cơm đây.

“Mặt trời cũng đã xuống núi, em có mệt không?”. Âu Dương Thần lại gần ôm lấy Tuyệt nhi.

“Thần, sao anh lại tới đây?”. Tuyệt nhi kinh ngạc hỏi, nhìn thấy mặt trời đã lặn mới ý thức được mình đã ở đây một ngày rồi. Lúc đến đây cũng không có nói với Thần, có phải anh đã tìm cô rất lâu rồi ko?

“Anh tới cung cấp lương thực cho em làm cách mạng này. Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi, cơm đã nấu xong, ăn trước rồi lát nữa lại vẽ”. Âu Dương Thần hôn lên tóc Tuyệt nhi một cái, dịu dàng nói.

“Được”. Tuyệt nhi nhẹ nhàng đáp. Hẳn là cũng biết chuyện kia rồi, ngoài San San còn có Thần tin tưởng mình, như vậy là đủ. Cô biết là Âu Dương Thần đang dùng cách của mình để ủng hộ cô, tin tưởng cô, như vậy thật tốt. Nếu Âu Dương Thần dùng thế lực của mình giải quyết việc này thì Tuyệt nhi sẽ oán giận anh, chuyện Tuyệt nhi không muốn nhất chính là dùng quyền lực đi làm việc. Âu Dương Thần làm vậy khiến Tuyệt nhi rất cảm động, có người đàn ông cẩn thận săn sóc cùng với bạn bè tin tưởng vô điều kiện là đủ rồi.

Ăn cơm xong Tuyệt nhi lại tiếp tục trở lại phòng vẽ, bây giờ Tuyệt nhi đã vẽ được tám bức, mặc dù như thế đã rất tốt nhưng vẫn cách mục tiêu còn rất xa. Tuyệt nhi không dám thư giãn, cho dù tay đã vô cùng đau nhức nhưng Tuyệt nhi vẫn không dám thả lỏng tay cầm bút, cô chỉ biết là trong đầu vẫn còn nhiều băn khoăn, cô muốn vẽ cho tới khi hoàn thành mới thôi, Âu Dương Thần cứ lặng lẽ đứng nhìn Tuyệt nhi vẽ. Lúc này đã hai giờ sáng, Tuyệt nhi ngồi vẽ, Âu Dương Thần yên lặng nhìn, Tuyệt nhi nghiêm túc như vậy trong mắt Âu Dương Thần là một bức tranh vô cùng đẹp, nhìn thế nào cũng không đủ.

Thẳng đến năm giờ sáng Tuyệt nhi mới chống đỡ không nổi mà gục xuống bàn ngủ. Âu Dương Thần nhìn thấy Tuyệt nhi gục xuống, ngực cứ như bị cái gì đó nặng cho một quyền, rất đau, rất khó chịu. Cẩn thận từng chút một ôm Tuyệt nhi lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, tay cô đã sưng đỏ hết rồi. Âu Dương Thần lại đi lấy hộp thuốc, cẩn thận bôi cho Tuyệt nhi. Làm xong mọi việc, Âu Dương Thần giúp Tuyệt nhi xếp bàn thiết kế lại, nhìn bản thảo những bộ quần áo cùng trang sức tinh xảo. Âu Dương Thần sớm biết Tuyệt nhi của anh là giỏi nhất, Âu Dương Thần chăm chú nhìn mỗi một bức tranh, mỗi một bức đều mang lại cho anh sự kinh ngạc rất lớn, thậm chí cảm thấy may mắn vì mình đã tin tưởng Tuyệt nhi mà không giải quyết bằng biện pháp kia. Tuyệt nhi đáng giá được tin tưởng, càng thêm chứng minh khả năng của Tuyệt nhi.

-----để nói với người xa lạ-----

Mọi người, cảm hoa ném ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nóng nảy chờ đợi

Editor: nhokcoicodon

Công ty Thần Phàm.

Ở trong phòng làm việc Huyền Huyền đã đứng ngồi không yên rồi, nhìn đồng hồ trên tay đã tám giờ rưỡi, Tuyệt Nhi còn chưa tới, điện thoại của tổng giám đốc cũng không có liên lạc được, Huyền Huyền không biết tổng giám đốc lần này bị làm sao, thường ngày bất kể xuất hiện tình huống thế nào tổng giám đốc luôn là người đầu tiên tiên có phương pháp xử lý hoàn mỹ nhất, ban đầu Huyền Huyền chính là đi theo bên cạnh Âu Dương Thần, sau khi Thần Phàm thành lập, bởi vì Tổng giám đốc Lưu Phàm chỉ thích thiết kế cũng không nguyện ý tiếp xúc quá nhiều với bên ngoài, cho nên, tổng giám đốc phải cô tới xử lý chuyện của Thần Phàm, từng cái quyết sách của tổng giám đốc đều là anh minh, cho nên ở dưới sự lãnh đạo của tổng giám đốc coi như khó khăn lớn hơn nữa, chuyện chật vật hơn đi nữa, bọn họ cũng sẽ không lo lắng, thế nhưng lần này, Huyền Huyền có chút hoài nghi quyết sách của tổng giám đốc rồi, nên nói là anh quá tin tưởng Lăng Phi Tuyết, hay là tổng giám đốc đối với hợp đồng lần này quá không để ý, nói đến tin tưởng Lăng Phi Tuyết, tổng giám đốc tuyệt đối không thể nào biết Lăng Phi Tuyết, cho dù Tổng giám đốc Lưu đề cập tới người này, nhưng tổng giám đốc cũng không phải là người sẽ tin tưởng chỉ dựa vào lời nói của một bên, đừng nói đến quá tin tưởng, Huyền Huyền ở chỗ này nghĩ trăm mối vẫn không có cách giải.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người của bộ phận thiết kế đều có một ý nghĩ giống nhau, thật ra thì biết rất rõ ràng không thể làm được, nhưng là bọn họ còn đang chờ, thật ra thì ngay cả bọn họ đang đợi gì cũng không biết, là chờ Tuyệt Nhi tới sao? Đáp án hiển nhiên không phải đâu, phải là đang đợi phương án xử lý của cấp trên đi, nhưng thời gian hẹn cùng công ty Ngải Phi cũng sắp tới, nhưng vẫn không hề có một chút tin tức nào truyền đến, cảm giác vẫn giống như thường ngày, đây cũng là điều làm mọi người bận tâm. Vì hóa giải loại tâm tình khẩn trương này, mọi người lại bắt đầu tám chuyện rồi, đề tài hiển nhiên còn vây quanh sự kiện lần này, có người vẫn như cũ cho rằng là Tuyệt Nhi làm, mà có người nghĩ rằng Tuyệt Nhi là oan uổng, phần lớn người vẫn là bàng quan thôi.

"Các cô nói xem Lăng Phi Tuyết có thể trong một cái buổi tối vẽ ra mười mấy bản thiết kế sao?" Có người đột nhiên nói.

"Ai nha, cô điên rồi sao, làm sao có thể, cô cho rằng là củ cải rau xanh muốn là có thể mua là một xấp đầy à."

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi nghĩ đây chính là cô ta tùy cơ ứng biến đi, âm mưu bị bại lộ sợ ở chỗ này bị chỉ trích mới trốn thôi."

"Đúng vậy. Tôi cũng nghĩ vậy, nếu không cô nhìn xem đã đến lúc này rồi, nếu như có bản thiết kế đã sớm ra ngoài sớm nghênh ngang xuất hiện tại công ty rồi."

"Nói cũng phải nha, tôi chính là tùy tiện nói một chút nha."

"Ai, nghe nói lần này công ty Ngải Phi là công ty nổi danh bắt bẻ quỷ, đừng bảo là có có bản thiết kế vẫn e ngại, hiện tại còn không có đồ, chỉ sợ công ty Ngải Phi bên kia sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Sợ cái gì nha, Thần Phàm chúng ta cũng không phải là người bình thường có thể chọc, chúng ta đứng số một số hai trong nước. Lại nói sau lưng chúng ta còn có tập đoàn lớn ủng hộ nữa, tôi nghe nói là Euclid đấy. Euclid đây chính là dặm chân một cái là có thể làm cho cả thành phố A thậm chí là kinh tế cả nước cũng hỗn loạn đấy." Một cô gái tự hào nói.

"Thật nha, tôi tới công ty cũng hơn một năm, nhưng chưa bao giờ gặp qua tổng giám đốc của Euclid Âu Dương Thần, đây chính là người tình trong mộng của tôi, nếu như có thể được hán coi trọng, tôi tuyệt đối không làm nhà thiết kế cái gì nữa, trực tiếp. . . . ."

"Cô thôi đi, tổng giám đốc của Euclid là người cô có thể nghĩ đến sao? Đây chính là người đàn ông hoàng kim độc thân trong toàn bộ thành phố A nha, chỉ là nghe nói là hán không gần nữ sắc, chưa từng có người phụ nữ nào có thể đến gần đấy?"

"A, không thể nào, đàn ông tốt như vậy lại là gay, trời ạ, đây không phải là quá đau đớn..., ai nha, làm sao sẽ nghĩ quẩn như vậy nha." Một cô gái đau lòng nói.

"Được rồi, chớ nói lung tung nữa, đó cũng chỉ là lời đồn đãi, những người có tiền kia còn không phải là cũng như vậy, người xem Diệp Phi của Diệp thị cũng đã đính hôn, nhưng nghe nói vẫn âm thầm tìm bạn gái trước đấy. Đàn ông mà, đều như vậy."

"Tôi cảm giác tổng giám đốc Âu Dương nói không chừng là chur có gặp được cô gái trong lòng rồi, nếu như gặp phải, vậy, , , , , oa, hi vọng người kia là tôi nha. Có thể cùng hán ở chung một chỗ tôi chết cũng đáng"

Cả phòng thiết kế cũng bắt đầu tò mò bàn tán chuyện của Âu Dương Thần, chỉ có hai người không có tham dự, một là San San, San San vẫn nhìn cửa, cô một mực chờ đợi Tuyết Nhi xuất hiện, mặc dù cũng biết thời gian chỉ một buổi tối sẽ không thể có kỳ tích xuất hiện nhanh như vậy, nhưng San San không khỏi tin tưởng bạn tốt của mình, thời gian từng giây từng phút trôi qua, San San càng hi vọng thời gian có thể dừng lại, như vậy Tuyết Nhi có thêm một ít thời gian. Mà đôi thành một người lại hi vọng thời gian có thể nhanh một chút, cô hoàn toàn chưa từng nghĩ Tuyết Nhi sẽ đến, cô chỉ là muốn thời gian nhanh đến, cơ hội của cô cũng đã tới rồi, ở Thần Phàm đã năm năm rồi, tiểu Huệ cảm thấy ngày nổi danh của mình đã tới rồi, chuyện lần này thật là một mũi tên trúng ba con chim nha, một Tuyết Nhi bị đã kích, nhất định có thể bị đuổi ra công ty, hai là mình có cơ hội lớn để bày ra tài năng của mình, ba là có cơ hội lấy được trợ giúp của Lâm Hiểu tiến vào xã hội thượng lưu, đây cũng là điều tiểu Huệ cảm thấy đáng giá nhất, những ngày tháng nghèo khổ cô đã chịu qua, bây giờ cô chỉ muốn muốn xâm nhập Hào Môn (giới thượng lưu nơi dành cho người có tiền) như vậy thì có thể vĩnh viễn thoát khỏi những người nghèo kia.

"Khụ khụ." Huyền Huyền đứng ngoài thấy tất cả mọi người ở nơi này trò chuyện về tổng giám đốc, không biết nói gì, ngay cả bên ngoài tổng giám của mình cũng có lực ảnh hưởng lớn như vậy."Lăng Phi Tuyết chưa tới sao?" Quét mắt khắp xung quanh, vẫn không thấy Lăng Phi Tuyết, Huyền Huyền khẽ nhủ mầy, rất không vui mừng, Lăng Phi Tuyết còn chưa tới, tổng giám đốc vẫn là không có tin tức, làm thế nào, nhìn bề ngoài chỉ có nửa giờ nữa thôi, hẹn với Ngải Phi là chín giờ rưỡi, bình thường lúc này đã chuẩn bị đi họp, chuẩn bị tiếp đãi đối tác, hiện tại thế nào, xem ra chỉ có thể nhắm mắt mà làm thôi.

"Đi họp đi, chuẩn bị tiếp đãi công ty Ngải Phi." Huyền Huyền lạnh lùng nói xong, xoay người hướng phòng họp đi tới.

"A, có biện pháp rồi sao? Xem ra là cấp trên có chỉ thị xuống."

"Đi đi, nhanh đi thôi, Phó Tổng giám đốc không có dễ nói chuyện như vậy."

Tiểu Huệ có một chút kinh ngạc, chẳng lẽ công ty đã nghĩ ra biện pháp, không được, cơ hội này chỉ có thể là của mình, cô bước nhanh chạy tới, mà San San còn ở một bên nóng nảy gọi điện thoại cho Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thiết kế hoàn mỹ

Bên trong nhà.

Người đàn ông trên giường khẽ mở mắt ra, khi nhìn xuống người trong ngực có chút sững sờ, ngay sau đó là một nụ cười thỏa mãn. Kể từ sau lần đó, cũng không còn có thể mở hai mắt ra là có thể thấy Tuyết Nhi, nhìn thân thể nhỏ bé trong ngực, Âu Dương Thần không khỏi liên nghĩ tới đêm đó, đêm đó mới nếm thử trái cấm, vẻ đẹp của Tuyết Nhi làm cho anh khó có thể quên, nếu như không phải là nghĩ đến Tuyết Nhi còn phải phụ trách cái hạng mục đó, Âu Dương Thần thật rất muốn ăn sạch sành sanh cái người trong ngực này, nhìn đồng hồ trên vách tường đã 8 giờ rưỡi rồi, hồng bét, tối hôm qua anh và Tuyết Nhi gần sáng mới ngủ, vốn là tham luyến sự ấm áp từ Tuyết Nhi, ai biết vừa chớp mắt đã qua mấy giờ, Âu Dương Thần khẽ nhủ mày, xem ra phải gọi Tuyết Nhi rời giường.

"Tuyết Nhi, Tuyết Nhi."

"Ừ, , , , chớ quấy rầy."

"Tuyết Nhi, thời gian không còn kịp rồi, không phải em muốn đi đổi hạng mục sao?" Âu Dương Thần ở bên tai Tuyết Nhi nói.

Giọng nói ấm áp khiến Tuyết Nhi mở mắt, nhìn xuống đồng hồ báo thức đối diện, xong rồi.

"Trời ạ, thế nào em lại ngủ thiếp đi, rõ ràng em đang vẽ thiết kế mà, làm thế nào bây giờ?" Giờ phút này đôi mắt Tuyết Nhi hơi mông lung mơ màng những cũng rất đáng yêu.

"Được rồi, được rồi, vẫn còn kịp, bây giờ lập tức rửa ráy mặt mũi, anh dẫn em đi. Bản thiết kế anh giúp em sửa lại rồi."

"Vâng, vâng, được, em xong ngay lập tức." Nói xong, vội vàng xông về phòng vệ sinh.

Công ty Thần Phàm

"Phó Tổng giám đốc, xin chờ một chút." Tiểu Huệ đuổi kịp Huyền Huyền, cơ hội lần này mình nhất định không thể bỏ qua.

"Tiểu Huệ, sao vậy, có chuyện gì." Huyền Huyền kinh ngạc, tiểu Huệ lúc này tìm mình làm cái gì.

"Phó Tổng giám đốc, chuyện bản thiết kế, công ty đã có sắp xếp rồi sao." Tiểu Huệ thận trọng hỏi.

"Không có, , , tiểu Huệ, có phải em có đề nghị gì hay phải không, có lời gì cứ nói đi, em vào công ty nhiều năm như vậy cũng không phải là không biết, có lời gì liền nói thẳng thôi."

"Dạ, chị Huyền Huyền, là như vậy, thật ra thì lần này em cũng có chuẩn bị một bản thiết kế, nhưng mà chị cũng biết Tổng giám đốc cho Phi Tuyết phụ trách, mà thiết kế của Phi Tuyết thật sự tốt hơn, em cũng không phải không biết xấu hổ mà lấy ra, chỉ là tình huống trước mắt của công ty, cũng là thời điểm nguy cấp, em cũng không dám nói thiết kế của mình nhất định nổi trội, nhưng mà đây cũng là thành quả em cố gắng lâu như vậy, cho nên muốn hỏi chị Huyền Huyền một chút không biết lần này có thể giúp được công ty hay không." Tiểu Huệ về mặt thành khẩn nói.

"Tiểu Huệ, em thật sự có bản thiết kế sao, thật sự là quá tốt, phía trên không có chỉ thị gì, chỉ chờ Lăng Phi Tuyết, chẳng qua chị nhìn tình trạng này, cô ấy cũng chỉ có như vậy chứ không hơn, tài năng của em chúng ta đều thấy được. Đây, , , , ,"

"Phó Tổng giám đốc, người của công ty Ngải Phi đã đến"

"Cái gì, được, tôi đến ngay."

"Tiểu Huệ, lấy bản thiết kế của em ra đây lần này sẽ dùng của em"

"Vương tiên sinh, hoan nghênh đến Thần Phàm."

"Phó tổng Huyền Huyền, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chúng ta không nên nói lời khách sáo, lần này tôi đại diện cho Ngải Phi chính là muốn đến xem đồ, tin tưởng Thần Phàm sẽ không để cho chúng tôi thất vọng." Vương tiên sinh tính cách lễ phép bắt tay Huyền Huyền, liền đi thẳng vào vấn đề.

"Vương tiên sinh nói đùa, người nào không biết Vương tiên sinh luôn yêu cầu hoàn mỹ, hi vọng tiên sinh sẽ thích thiết kế của Thần Phàm chúng tôi."

"Vương tiên sinh, xin mời."

"Tiểu Huệ, bắt đầu đi."

"Vâng, Phó Tổng giám đốc." Tiểu Huệ vui vẻ lên tiếng. Tất cả mọi người có chút khó hiểu, khi nào thì tiểu Huệ trở thành người thiết kế vậy, chẳng lẽ đây chính là phương án xử lý của cấp trên, chỉ là, may còn có tiểu Huệ, mặc dù thiết kế của tiểu Huệ không thể nói rất tốt, nhưng vẫn là tinh anh của Thần Phàm. Vương tiên sinh nhìn bản thiết kế trước mắt, khẽ cau mày, xem ra là mình đánh giá cao Thần Phàm."Đây chính là toàn bộ thiết kế của Thần Phàm các người, xem ra tôi thật sự là đánh giá các người quá cao, thì ra Thần Phàm chẳng qua cũng chỉ tầm thường như thế." Vương tiên sinh vừa nói xong những lời này, sắc mặt của tất cả mọi người trong Thần Phàm cũng thay đổi, nhất là tiểu Huệ và Huyền Huyền, sắc mặt của hai người trong nháy mắt trắng bệch, xem ra vương tiên sinh thật sự là người có lời nói ác độc.

Trong phòng họp rất im lặng, giống như ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Đang lúc này cửa phòng họp bị đẩy ra, San San là người đầu tiên kêu lên: "Tuyết Nhi, rốt cuộc cậu đã tới." Tất cả mọi người nhìn Tuyết Nhi, Vương tiên sinh cũng ngẩng đầu nhìn Tuyết Nhi một cái, chỉ thấy là một người phụ nữ mặc đồ công sở màu đen mang mắt kính gọng đen, chính xác là thật đặc biệt, đặc biệt xấu xí. Mà đi vào theo sau là một người đàn

ông cao lớn, người này, , , , , là Âu Dương Thần. Mọi người kinh ngạc, không ngờ thật sự là Âu Dương Thần, trong Thần Phàm cũng rất nhiều người chưa từng thấy qua Âu Dương Thần, nhớ tới mới vừa rồi còn ở đó nói đến người đàn ông này, lúc này lại có thể xuất hiện ở đây sao, thật làm cho người ta khó có thể tin, ngay cả vương tiên sinh cũng hết sức kinh ngạc. Không ngờ ở chỗ này có thể nhìn thấy Tổng giám đốc của Euclid, xem ra thông tin bên ngoài không phải là giả, chỉ là Âu tổng làm sao sẽ đến nơi này?

"Xem ra Ngải Phi không hài lòng đối với thiết kế của Thần Phàm chúng tôi" Tiếng nói lạnh lùng truyền đến, mặc dù là giọng điệu bình thường, nhưng người ở hiện trường đều giống như bị một loại cảm giác áp bức vô hình .

"Này, , , , , chỉ là thiết kế của quý công ty không quá phù hợp với phong cách mà chúng tôi muốn thôi." Vương tiên sinh cũng không dám nói thật, ở nơi trước mặt Đế vương trên thương trường này, ông còn cảm thấy bị áp bách mạnh mẽ, vào lúc này lời nói ác độc thường ngày cũng cần phải chắc kỹ trước khi nói ra.

"A, vậy xem ra phải đổi loại phong cách cho Ngải Phi nhìn một chút." Nói xong dịu dàng liếc nhìn Tuyết Nhi, Tuyết Nhi hiểu ý vội đưa ra bản thiết kế của mình.

Vương tiên sinh vốn chỉ tùy ý nhìn qua bản thiết kế, nhưng khi nhìn thấy, Vương tiên sinh hoàn toàn bị rung động, đôi mắt hoa đào chợt tròn to, giống như xem không đủ, trong đôi mắt kia mang cảm giác có chút vội vàng, , , , này, , , , đây là, , , , , thật sự là quá hoàn mỹ rồi, nhìn một số bản thiết kế mới, Vương tiên sinh cảm giác giống như mình đang ở thảo nguyên, cảm giác như đang nhìn mặt trời lặn.

"Hoàn mỹ, , , , , thật sự là quá tốt, không biết những bản thiết kế này là vị nào thiết kế." Tay Vương tiên sinh cầm bản thiết kế khẽ run, ông rất hưng phấn nhìn Âu Dương Thần.

"Là tôi." Tuyết Nhi nhàn nhạt đáp lời, khi nghe được câu quá tốt, sự lo lắng trong lòng Tuyết Nhi mới giảm xuống.

"Cô. . . . ." Vương tiên sinh nhìn người phụ nữ mình vừa mới cho là đặc biệt xấu xí thế nhưng có thể vẽ ra bản thiết kế hoàn mỹ như vậy, không khỏi cảm thấy kính nể, nói thật, đây là bản thiết kế ông thấy tốt nhất ở trong nước, thậm chí so với quốc tế cũng không hề kém, có thể so sánh với tác phẩm mới của người bên Paris, đối với người phụ nữ quê mùa chính gốc trước mắt này Vương tiên sinh thật sự rất bội phục.

"Vậy chuyện hợp đồng kia, , , , , " Huyền Huyền thận trọng hỏi,

"Ký, hiện tại liền ký, tất cả thiết kế này chúng tôi đều muốn, xem ra Thần Phàm còn có thực lực hơn số với lời đồn, thiết kế của vị tiểu thư này cũng ngang tầm với thiết kế số một trên quốc tế, tại sao trước đây chưa từng thấy qua cô nhi." Vương gia không khỏi tò mò, một nhân tài như vậy làm sao trước đây có thể một chút tiếng gió cũng không có chứ.

Khi Vương tiên sinh thốt ra lời này, sắc mặt của tiểu Huệ càng thêm khó coi, khi nhìn thiết kế cận mình thì nói Thần Phàm chẳng qua cũng chỉ như thế thôi, mà bây giờ nhìn thiết kế của Lăng Phi Tuyết lại khích lệ như vậy, oán hận của tiểu Huệ đối với Tuyết Nhi lại tăng thêm một tầng. Mà Huyền Huyền liền thở phào nhẹ nhõm, thật may là Tuyết Nhi tới kịp, tài năng của cô nhóc này quả thật không tầm thường.

"Vương tiên sinh quá khen." Tuyết Nhi khiêm tốn nói.

Âu Dương Thần nhìn ánh mắt Vương tiên sinh nhìn Tuyết Nhi cảm thấy rất không thoải mái."Tốt lắm, muốn ký liền ký đi, Tuyết.. Lăng Phi Tuyết đi ra ngoài với tôi một chút, những người khác tiếp tục chủ trì cuộc họp đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tiểu Huệ quyết tâm

"Hôm nay không cần đi làm, trở về nghỉ ngơi đi." Âu Dương Thần vừa ra liền nói những lời này với Tuyết Nhi.

"A? Nhưng anh. . ." anh cũng một buổi tối ngủ không ngon mà.

"Anh không sao, công ty còn có việc, anh phải đi trước, giữa trưa muốn ăn cái gì, anh mang về."

"A. Không cần, buồn ngủ quá..., em. . .em chỉ muốn đi ngủ." Tuyết Nhi chu miệng nói.

"Ừ, em thích ngủ nhất, con heo nhỏ lười." Âu Dương Thần cưng chiều vuốt cái của mũi Tuyết Nhi, Tuyết Nhi có chút khảnh trương nhìn bốn phía, hoàn hảo không có ai, nếu không thì cô lại bị chụp mũ tội danh quyến rũ tổng giám đốc thôi.

"Chuyện bản thiết kế bị tiết lộ, em cũng đừng nghĩ nhiều, hôm nay trở về ngủ một giấc thì tốt rồi, nhìn mắt của em giống như gấu mèo rồi." Âu Dương Thần lại một lần nữa khuyên Tuyết Nhi,

"Mới không có, anh đi nhanh lên, em về nói với Phó Tổng Giám đốc một tiếng." Tuyết Nhi từ chối Âu Dương Thần, nhìn anh rời đi, mới xoay người đi về

phía phòng họp.

Tuyết Nhi vừa đến cửa phòng họp, vừa vận người của Vương tiên sinh đã ký xong hợp đồng. Vương tiên sinh thấy Tuyết Nhi, lập tức tiến lên chào hỏi với Tuyết Nhi. "Lăng tiểu thư, cô thật sự rất tuyệt. "

"Vương tiên sinh quá khen."

"Hi vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác với Lăng tiểu thư, Lăng tiểu thư thật sự có thể mang ngạc nhiên cho chúng tôi, tin tưởng lần này Ngải Phi lại có thành công không tưởng được." Vương tiên sinh kích động nói xong.

"Đương nhiên, tôi cũng hi vọng có thể cùng Ngải Phi hợp tác." Tuyết Nhi vẫn lễ phép như cũ đáp, thật ra trong lòng một mực nghĩ, còn không đi, cô thật sự rất buồn ngủ.

"Chúng tôi không quấy rầy nữa, hi vọng có cơ hội mời Lăng tiểu thư dùng trà."

"Nhất định nhất định." "Phó Tổng Giám đốc, hôm nay tôi muốn xin phép trở về nghỉ ngơi." Tuyết Nhi nói với Huyền Huyền.

"Đương nhiên là có thể, tối hôm qua Tuyết Nhi nhất định đã thức cả đêm, nhanh đi về nghỉ ngơi, hôm nay thật sự là vất vả rồi." Huyền Huyền thay đổi nghiêm túc thường ngày, hôm nay cười đặc biệt thân thiết, Tuyết Nhi có cảm giác sờn gai ốc, thật ra không phải bởi vì hôm nay Tuyết Nhi cho Thần Phàm thể diện, mà Huyền Huyền phấn chấn.

"Cám ơn Phó Tổng giám đốc, tôi đi về trước." Tuyết Nhi nói xong, trở về lấy đồ đạc.

"Oa, Tuyết Nhi bảo bối, cậu thật quá tuyệt vời, yêu cậu chết mất." San San vừa tới thì cho hai cái thom lên má Tuyết Nhi. Sau đó gắt gao ôm Tuyết Nhi.

Trong lòng Tuyết Nhi cảm động, San San. . . "Được rồi, cậu mau buông ra mình không thở nổi." Tuyết Nhi oán giận nói.

"Hu hu, Tuyết Nhi, sao cậu lại như vậy, mình xem cậu cũng không yêu mình." San San buông Tuyết Nhi ra, vui mặt ở một bên.

"Làm sao có thể, mình yêu San San nhất, là hoàng đế bệ hạ của mình, mình thức cả một đêm bây giờ chỉ muốn đi ngủ, người có thể ân chuẩn cho nô tỳ đi về nghỉ ngơi trước được không." Về mặt Tuyết Nhi mệt mỏi.

"A... A..., vậy à..., Tuyết Nhi bảo bối cậu nhanh đi về nghỉ ngơi, mọi chuyện đều đã qua." San San thúc giục nói, Tuyết Nhi nhìn San San, không khỏi có chút buồn cười, ài, đây là San San a.

Mà ở phía xa có một đôi mắt oán hận gắt gao nhìn chằm chằm hai người bọn họ, hiển nhiên muốn nhìn xuyên thủng bọn họ, ở trong lòng tiểu Huệ oán hận nghĩ đến Lăng Phi Tuyết, coi như số cô gặp may, nhưng trò hay vẫn còn ở phía sau, cô cho rằng mọi chuyện kết thúc rồi sao? Chờ coi.

"Tổng giám đốc." Huyền Huyền cung kính đứng ở trước bàn làm việc. Từ sau khi vào Thần Phàm, Huyền Huyền chưa từng đến gian phòng làm việc này, trang trí ở trong văn phòng làm việc cùng ba năm trước vẫn giống như vậy, Huyền Huyền không hiểu lần này tổng giám đốc tìm mình có chuyện gì, nghĩ đến buổi sáng tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện ở Thần Phàm, làm cho Huyền Huyền kinh ngạc một phen, đến bây giờ Huyền Huyền không nghĩ ra vì sao tổng giám đốc đột nhiên quan tâm Thần Phàm như thế. Xem ra tổng giám đốc cực kỳ coi trọng người bạn này của tổng giám đốc, đây là giải thích duy nhất mà Huyền Huyền nghĩ đến, mà đối với nghi ngờ quyết sách buổi sáng nay của tổng giám đốc, hiện tại Huyền Huyền lại càng trở nên bội phục ý kiến thực tế của Âu Dương Thần. Tổng giám đốc nhà bọn họ mạnh mẽ như vậy.

"Ừ, ngồi đi." Âu Dương Thần nhàn nhạt ngừng đầu nói.

Vâng ạ. Huyền Huyền có chút câu nệ ngồi trên ghế sofa, tuy tổng giám đốc không nói, cũng không có ánh mắt gì, nhưng chỉ cùng anh chung sống dưới một mái hiên, không hiểu sao có cảm giác áp lực.

"Nói một chút tình hình mấy ngày nay sau về chuyện bản thiết kế bị tiết lộ." Âu Dương Thần đi thẳng vào vấn đề chính, anh biết lần này không phải chỉ đơn giản để lộ bí mật, hiển nhiên có người muốn đối phó với Thần Phàm, cho rằng anh là mèo bệnh sao? Hừ.

"Vâng tổng giám đốc, tình huống là như vậy. . . " Huyền Huyền tự mình rù rì nói, cô biết tổng giám đốc là muốn phát uy, thậm chí có người dám động đến trên người Thần Phàm, suýt nữa hại Thần Phàm thất tín, lấy sự hiểu biết của Huyền Huyền về tổng giám đốc sẽ tuyệt đối không từ bỏ ý định.

"Nói tương tận từng biểu hiện của mỗi một người nhân viên ở đây." Về mặt Âu Dương Thần không có chút thay đổi, vẫn gương mặt lạnh kia, chính bởi vì như vậy, Huyền Huyền có cảm giác mình giống như ở trong hầm băng, rét lạnh, nghe Âu Dương Thần nói đến nhân viên Huyền Huyền biết tổng giám đốc muốn tra nội tình, Huyền Huyền lại hiện lên khuôn mặt Tuyết Nhi kia, chính là Tuyết Nhi sao? Nhưng quả thật lần này cô ấy đã cứu công ty. Nhưng đoán cũng chỉ là đoán thôi, Huyền Huyền cố gắng nhớ lại chuyện mình biết để nói toàn bộ ra, lúc Huyền Huyền nói đến Tiểu Huệ tặng tranh, trông mặt lạnh của Âu Dương Thần chợt lóe lên, thì ra là cô ta. . . "Cái gì? Đã vậy còn thoái mái để cho cô ta đi, kẻ đề tiện kia thật sự trong một buổi tối vẽ ra bản thiết kế, lại còn làm cho Ngải Phi cực kỳ hài lòng, hừ. Không thể gặp may mắn như thế, nhất định kẻ đề tiện kia lừa đảo. Tôi sẽ thêm cho cô ta chút lửa. . . được, cô giúp tôi xem bên kia, yên tâm, tôi có không ít chỗ tốt cho cô."

"Vâng, cám ơn Lâm tiểu thư, bất cứ lúc nào tôi tin tức sẽ nói cho cô." Tiểu Huệ cúp điện thoại, trong mắt một mảnh ác động, Lăng Phi tuyết, đừng tưởng rằng cô gặp may mắn lần nữa, trò hay vẫn còn ở phía sau, tôi xem cô làm sao đáp lại, hừ, rất nhanh tôi sẽ cho cô phải cút ra khỏi Thần Phàm, người phụ nữ xấu xí như cô làm sao có thể đứng ở bên cạnh tổng giám đốc Âu Dương, sớm muộn gì có một ngày tôi sẽ đứng ở bên cạnh Âu Dương Thần, trở thành người phụ nữ của anh ấy, hôm nay nhìn thấy người thật Âu Dương Thần, Tiểu Huệ hoàn toàn bị sức quyến rũ của Âu Dương Thần làm cho thuyết

phục người đàn ông như vậy khó trách rất có sức hấp dẫn, Tiểu Huệ lần đầu tiên nhìn thấy, người đàn ông có sức quyến rũ như thế, một khác kia, Tiểu Huệ cảm thấy trái tim mình đã lạc nhịp, cho đến bây giờ cô ta muốn gả vào trong nhà giàu có, Âu Dương Thần tuyệt đối là người lựa chọn tốt nhất, có lẽ cảm thấy Âu Dương Thần cách mình rất xa, nhưng lần này gặp mặt, ngay cả Lăng Phi Tuyết người phụ nữ xấu xí kia có thể ở bên cạnh tổng giám đốc, thì mình càng có tư cách hơn, hơn nữa tuyệt đối không phải chỉ làm trợ lý tổng giám đốc, tiểu Huệ cô nhất định sẽ trở thành người phụ nữ của tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mập Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chân tướng

Phòng làm việc của phó tổng giám đốc.

Huyền Huyền nhìn bức ảnh trong tay, không biết có nên đi tin tưởng hay không, trên bức ảnh là một người đàn ông đưa một đồng văn kiện cho Lăng Phi Tuyết, nhìn qua dường như cực kì quen biết, nhưng người đàn ông trong bức ảnh là người lần trước đưa bản thiết kế của Tuyết Nhi cho công ty quảng cáo, lúc Huyền Huyền nhận được những bức ảnh này trong nháy mắt kinh ngạc, cô không biết là ai đưa mấy thứ này đến, rõ ràng âm mưu còn người biết chuyện thật tâm tổ cáo, nhưng sự nghi ngờ về Lăng Phi Tuyết còn tồn tại, trong một buổi tối có thể vẽ ra nhiều bản thiết kế như vậy, hiển nhiên Huyền Huyền vẫn cảm thấy khó có thể tin, nhưng Lăng Phi Tuyết không cần thiết lấy chuyện này đi đổ oan cho mình, dù sao công tác trong Thần Phàm đứng số một số hai, trừ khi ... chẳng lẽ Lăng Phi Tuyết đã chuẩn bị đồ xong trước thời gian, lại cố ý tiết lộ bản vẽ, chuyện vẽ trong một buổi tối là chuyện vô cùng kì lạ, này... Cũng quá... Huyền Huyền không dám nghĩ tiếp, nhìn qua cô gái kia thành thật mà có tâm tư như vậy, Huyền Huyền cảm thấy rất đáng sợ, nhưng ngộ nhờ toàn bộ đều có người thiết kế, tài hoa của Tuyết Nhi là không thể nghi ngờ, hơn nữa tổng giám đốc cũng tham gia chuyện này, phải điều tra một chút.

"Tổng giám đốc, chuyện là như vậy, tôi đã điều tra tài khoản ngân hàng cá nhân của Lăng Phi Tuyết vào mấy ngày trước có khoản tiền hơn 100 vạn chuyển vào. Xem ra..." Huyền Huyền báo cáo với Âu Dương Thần, cô không hiểu vì sao lần này Âu Dương Thần quan tâm chuyện này như thế, còn tự mình xử lí.

"A..., ngay cả cô cũng cho là Lăng Phi Tuyết." Giọng Âu Dương Thần nhạt nhẽo, nhưng cũng để cho trong lòng Huyền Huyền lỡ một nhịp đập. Âu Dương Thần âm thầm nghĩ, Tuyết Nhi làm sao có thể vì một trăm vạn kia, mình đã đưa thẻ vàng cho Tuyết Nhi, mà một lần Tuyết Nhi cũng chưa sử dụng qua, trái lại anh hi vọng Tuyết Nhi yêu tiền, bởi vì anh có nhiều nhất là tiền bạc, nhưng Tuyết Nhi muốn độc lập, anh cũng thấy sự kiên cường của Tuyết Nhi.

"Tổng giám đốc, anh là nói không phải Lăng Phi tuyết sao? Tất nhiên..." Huyền Huyền có chút kinh ngạc, chẳng lẽ tổng giám đốc đã tra được rồi.

"Chuyện này cô không cần phải xen vào, cho Lăng Phi Tuyết nghỉ hai ngày. Hai ngày sau gọi điện cho cô ấy đi làm, chuyện này tự tôi xử lý." Âu Dương Thần nhớ đến tiểu gia hỏa trong nhà kia bây giờ còn ngủ, giữa trưa mang cơm đến cho cô, cũng chỉ nhanh chóng ăn xong lại đi ngủ, nghĩ đến tối hôm qua thức cả đêm, mà Âu Dương Thần đau lòng, anh cũng không muốn bảo bối của anh còn phải phiền muộn việc này, anh phải đem toàn bộ chuyện này xử lý xong, khi dễ Tuyết Nhi người của Âu Dương Thần anh thì một người cũng sẽ không bỏ qua.

Vâng ạ Huyền Huyền cũng có chút nhẹ nhàng thở ra, đối với Tuyết Nhi, cô luôn luôn mâu thuẫn, tài hoa kia làm cô bội phục, chẳng qua nếu không trung thành với Thần Phàm, thì tài hoa nữa cũng vô dụng, chuyện này giao cho tổng giám đốc xử lý, mình cũng ít đi một chuyện phiền não.

Công ty Thần Phàm.

"Nghe nói không, thì ra người tiết lộ bản thiết kế lần này là Tiểu Huệ, cấp trên ra mệnh lệnh, bây giờ đã bị trục xuất khỏi công ty rồi. Hơn nữa nghe nói Tổng giám đốc nghiêm khắc tuyên bố không cho phép bất kỳ công ty nào nhận cô ta".

"Thì ra cô ta mới đứng nội gián, tôi đã nói rồi? Ngày đó cô ta làm sao đột nhiên lại tặng quà, thì ra sớm đã có âm mưu." Ngày đó Tiểu Huệ đột nhiên tặng quà rất nhiều người ôm bất mãn trong lòng, dù sao cũng là một cơ hội biểu hiện, nếu thành công thì sẽ lập công lớn cho công ty. Cho nên kết cục của Tiểu Huệ làm cho rất nhiều người chỉ hơi thương tiếc, cũng không có bao nhiêu thương tâm. Đây là trách nhiệm, ít đi đối thủ cạnh tranh, cũng tốt.

"Đáng tiếc, người của công ty Ngải Phi một chút cũng không nhìn bản vẽ đó. Cái này gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo." Một người phụ nữ sung sướng khi người gặp họa nói.

"Ồi chào, ai, ời, mấy người khoan hãy nói, Lăng Phi Tuyết thật đúng là có bản lĩnh, để cho Vương tiên sinh của công ty Ngải Phi khen không dứt miệng thật đúng là hiếm có, xem ra cô ấy thật đúng là thiên tài."

"Nhưng, xem ra tổng giám đốc rất giỏi, nhanh như vậy đã tra ra chân tướng, mấy người biết không công ty đăng bản thiết kế của Tuyết Nhi, nghe nói buổi sáng hôm nay đã đóng cửa, trong vòng một ngày, trước kia nghe nói tổng giám đốc nhanh chóng khác thường, hôm nay được tận mắt nhìn thấy. Công ty kia cũng không phải là nhỏ, ở trong nước cũng có danh tiếng, mặc dù so ra kém Thần Phàm chúng ta." Một nữ nhân viên tự hào nói.

"Thật sao? Oa, tổng giám đốc ra mặt là vì Tuyết Nhi." San San nghe nói chuyện này mà cực kì vui vẻ, đối với Âu Dương Thần trong truyền thuyết này, cũng chỉ có ngày đó vội vàng nhìn thoáng qua, cảm giác đầu tiên, người đàn ông kia quá lạnh, không chỉ khuôn mặt của anh ấy, đứng ở một chỗ với

người đàn ông núi băng sẽ bị công chết, nhưng tổng giám đốc vẫn còn rất anh minh, từ chuyện anh ấy vì Tuyết Nhi báo thù thì có thể thấy được rồi.

"San San, cô thật ngây thơ, tổng giám đốc người ta là vì công ty trút giận, vì suy nghĩ cho công ty, làm sao có thể là vì Tuyết Nhi." Một nữ nhân viên mở miệng cười nhạo nói, Tuyết Nhi sao xứng với vị trí tôn quý mà không phải ai cũng có thể tiếp nhận.

"Mặc kệ anh ta vì mục đích gì, dù sao đã trút giận cho bảo bối Tuyết Nhi nhà ta. Không phải nói là tổng giám đốc vì bảo bối Tuyết Nhi nhà chúng ta đấy, tài năng bảo bối Tuyết Nhi nhà chúng ta cũng là vì thể diện công ty" San San không thèm chú ý đến giễu cợt trong mắt bọn họ, chẳng qua tài năng của Tuyết Nhi bọn họ không thể so sánh được, cho bọn họ hăm dọa đi.

Lời này của San San mặc dù mọi người không thích nghe, nhưng là sự thật, dù sao lần này đã làm phiền Tuyết Nhi, mà chuyện công ty kia đóng cửa cũng là thật, coi như điểm xuất phát là vì công ty, cũng chính là thay Tuyết Nhi xả giận, cho nên mọi người cũng không thể nào phản bác. Mà tiếp tục chuyện bất quá khác.

Huyền Huyền nhìn tin tức trên màn hình, có chút khiếp sợ, mới gần gần một ngày tổng giám đốc đã làm cho một công ty phá sản, thật là thần tốc, nghe nói phía sau công ty đó còn có Lâm thị làm hậu thuẫn, không phải muốn động thì động, xem ra những năm này thực lực của tổng giám đốc lại lớn mạnh không ít, nhớ ngày đó mình còn là sinh viên đại học mới ra xã hội mới đi theo tổng giám đốc, những năm đó đi theo bên cạnh anh, cô học được rất nhiều. Mấy năm nay một mình cũng có thể đảm đương cả Thần Phàm, Huyền Huyền không chỉ có tôn kính với Âu Dương Thần, còn có cảm kích nhiều hơn, là anh dạy cô nhiều thứ, để cho cô có thể đi đến bước ngày hôm nay.

Ở bên này mọi người đang kích động không ngớt, thì bên kia Lâm Hiểu lại nổi giận không dứt. ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Mưu mô mới

"Cái gì, làm sao có thể?" Trước cửa sổ sát đất có một người phụ nữ dáng người cao gầy tóc quăn đang cầm điện thoại nói chuyện, chỉ thấy bên kia điện thoại nói gì đó, người phụ nữ xinh đẹp tóc quăn tức giận quát, cũng không có cách nào giữ gìn dáng vẻ cao quý, người này đúng là Lâm Hiểu, nghe Tiểu Huệ ở trong điện thoại nói, Tiểu Huệ bị đuổi ra khỏi Thần Phàm, mà còn công ty quảng cáo kia cũng trong buổi sáng hôm nay phá sản, Lâm Hiểu làm thế nào cũng không thể tưởng được tối hôm qua mình còn uống rượu chúc mừng, mới ngủ một giấc đã xảy ra thay đổi lớn như vậy, cô vẫn cho rằng Lăng Phi Tuyết kẻ đề tiện kia nhất định sẽ thân bại danh liệt, nhưng mình tốn nhiều tinh lực cùng tiền tài như vậy mà cô ta còn thoát được.

"Lâm tiểu thư, lần này do tổng giám đốc Âu Thị Âu Dương Thần giúp con nhỏ xấu xí đó, cô nhất định phải giúp tôi, hiện tại tôi đã không còn công việc, mà công ty sẽ khởi tố tôi, tổng giám đốc còn tuyên bố không cho phép bất kỳ công ty nào nhận tôi, hiện tại tôi chỉ có thể dựa vào cô Lâm tiểu thư, xin người nhất định phải giúp tôi." Tiểu Huệ rất sợ hãi, bởi vì gia đình nghèo khó, một lòng muốn bò lên cao, nhưng giờ không có việc làm, còn phải bồi thường tiền, hiện tại người duy nhất giúp cô là Lâm Hiểu, cô làm sao có thể ngờ tổng giám đốc sẽ giúp cái con nhỏ xấu xí kia.

"Âu Dương Thần?" Lâm Hiểu cũng thật hoảng sợ, Âu Dương Thần ở thành phố A không ai không biết không người nào không hiểu, có lời đồn rằng Âu Dương Thần không gần với nữ sắc, chẳng lẽ... Nhưng cũng không có gì kỳ lạ, từ nhỏ Lâm Hiểu ở trong vòng tròn này lớn lên, đối với những chuyện nhà giàu có không phải cũng như thế này, nói cái gì phu thê tình thâm, trên thực tế người đàn ông nào ở trong nhà mà không hạ cờ, còn bên ngoài cờ bay phát phối, thậm chí ba của mình ở ngoài cũng có mấy tình nhân, mẹ không phải không biết, chỉ là không nói ra mà thôi, mà với Âu Dương Thần này, Lâm Hiểu cũng không biết nhiều, chỉ ngẫu nhiên nghe được ba nói anh ta không phải người dễ trêu chọc, không thể tưởng được Lăng Phi Tuyết đề tiện kia vậy mà có được Âu Dương Thần che chở, lấy dáng người hồ ly tính Lăng Phi Tuyết kia, có người đàn ông nào không thích, hừ, Lăng Phi Tuyết, tôi sẽ không để cho cô dễ chịu, trong mắt Lâm Hiểu một mảnh độc ác, nếu như vậy, tôi đây sẽ....

"Lâm tiểu thư... Lâm tiểu thư...." đầu điện thoại bên này Tiểu Huệ đã vô cùng nóng nảy, Lâm Hiểu chẳng lẽ không để ý đến mình, bất kể mình chết hay sống.

"Được rồi, cứ như vậy đi, đồ vô dụng." Lâm Hiểu phục hồi tinh thần lại đối với Tiểu Huệ có chút không nhịn được, đồ đã không còn giá trị lợi dụng cô ta sẽ không thèm để ý.

"Lâm Hiểu, tại sao cô có thể như vậy, là cô bảo tôi làm những chuyện này, cô bây giờ làm sao có thể mặc kệ tôi." Tiểu Huệ có chút cuồng loạn nói.

"Quản cô .... hừ. Cô có tư cách gì, bây giờ cô chỉ là một quân cờ vô dụng, tôi còn chưa có truy cứu cô đã phá hỏng kế hoạch của tôi, còn dám ở đây kêu gào, đừng đến làm phiền tôi, nếu không, tôi sẽ làm cho cô đẹp mặt, một kẻ nghèo hèn có tư cách gì cùng tôi nói chuyện, cho cô cơ hội làm việc cho tôi đã là cất nhắc cô, không biết tự lượng sức mình." Lâm Hiểu hung hăng cúp điện thoại, bây giờ cô ta phải chuẩn bị một chuyện khác. Mà một đầu khác của điện thoại Tiểu Huệ lúc này ngã trên mặt đất, trong mắt cô ta chỉ có tuyệt vọng. Đùng vậy, mình chỉ là một đứa nhà nghèo khổ, mà bọn họ là thiên kim nhà giàu có, Tiểu Huệ vô cùng hối hận, tại sao mình phải nghe lời của Lâm Hiểu, tại sao phải giúp cô ta làm việc? Phát hiện ra thì việc làm cũng mất, còn có tiền bồi thường lớn như vậy, cô không muốn ngồi tù, không muốn. Đồng thời Tiểu Huệ cũng oán hận Lăng Phi Tuyết, người phụ nữ xấu như vậy, tại sao có sự trợ giúp của tổng giám đốc, mình có điểm nào không bằng cô ta, nếu không phải là cô ta, hiện tại nói không chừng mình có thể ở trong giới thiết kế thi triển tài năng, có thể bước vào nhà giàu có, quen biết với công tử nhà giàu, cuộc sống có thể đứng trên người khác, đều là lỗi của Lăng Phi Tuyết, bây giờ trong mắt Tiểu Huệ một mảnh thâm độc, vô cùng hận ý cùng hối hận ở trong đầu xoay quanh lộn xộn.

Đang lúc Lâm Hiểu đang suy tư muốn tìm người nào đi làm chuyện kia, cửa truyền đến tiếng đập cửa.

"Ai đó?" Giọng nói Lâm Hiểu rất không tốt, chuyện Lăng Phi Tuyết chưa giải quyết được, coi như bây giờ ở nhà họ Diệp, Diệp Phi đối với mình rất lạnh nhạt, ngay cả cùng mình ăn bữa cơm cũng không chịu, cho nên bây giờ Lâm Hiểu rất là phiền lòng.

"Lâm tiểu thư, tôi là quản gia Chu. Thiếu gia đã trở về, lão gia mời ngài đi xuống cùng nhau ăn cơm." Quản gia Chu cung kính nói, vị thiếu phu nhân tương lai tính khí thật không tốt, mỗi lần không phải bắt bẻ người làm, thì nổi giận với làm người, nghĩ tới đây, quản gia Chu càng nhớ đến tiểu thư Tuyết Nhi khỏe khỏe lòng người, tiểu thư Tuyết Nhi chưa bao giờ lớn tiếng với làm người, càng không cần phải nói chữ bới, tiểu thư Tuyết Nhi ở nhà họ Diệp mặc dù không lâu, nhưng tất cả mọi người rất thích cô ấy, không chỉ bởi vì cô ấy không có tính khí đại tiểu thư, mà từ khi tiểu thư Tuyết Nhi đến nhà họ Diệp, thiếu gia cười rất nhiều, khi đó tất cả mọi người cho rằng đây là vợ của thiếu gia, không nghĩ tới... nếu như thiếu gia không phải bởi vì lão gia ngã bệnh, nghĩ cũng sẽ không trở về, đây cũng là bởi vì vị đại tiểu thư trước mắt này.

"Ngay ra đó làm gì. Nói với ông nội, lập tức sẽ xuống ngay." Lâm Hiểu cũng rất chán ghét quản gia Chu, vì lần trước quản gia Chu tìm Diệp Phi tố cáo, nói mình khi dễ Lăng Phi Tuyết, hết lần này tới lần khác Diệp Phi che chở, mà cũng bởi vì quản gia Chu ở nhà họ Diệp làm tương đối lâu, nếu không mình đã đuổi bà ta đi, hừ, chờ mình chính thức trở thành Diệp thiếu phu nhân xem mấy người còn không rơi trong vào tôi.

Đóng cửa lại, trong đầu Lâm Hiểu không phải chuyện Diệp Phi trở về, từ khi mình ở nhà họ Diệp, Diệp Phi cũng rất ít về nhà, coi như trở về cũng sẽ đi sớm về trễ, nếu như không phải thám tử đi thăm dò, biết Diệp Phi ở nhà trọ bên ngoài một mình, Lâm Hiểu thật hoài nghi Diệp Phi ở bên ngoài có phụ nữ, nhưng hôm nay Diệp Phi trở về, người một nhà cùng nhau ăn cơm, Lâm Hiểu tất sẽ ăn mặc đẹp. Cô muốn cho anh ấy thấy mình mới là đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chỉ cần em là Tuyết nhi thì được rồi.

Bên trong nhà ăn.

"Ông nội, gần đây thân thể khá hơn chút nào không ạ?"

"Khụ khụ, hừ, con còn quan tâm ta ư, đã đính hôn với Hiểu Hiểu lâu như vậy rồi, cũng không thấy con về nhà được mấy ngày, con cái đồ tiểu tử thôi này." Ông cụ Diệp rõ ràng là không hài lòng với đứa cháu trai này, ông cũng biết Diệp Phi vẫn còn đang nhớ Tuyết Nhi, thật không hiểu đứa con gái đó có cái gì đáng để nó thích như thế, về phần Tuyết Nhi ông cụ Diệp thật sự rất không thích, mặc dù điều kiện trong gia đình đứa nhỏ đó cũng không tệ lắm, nhưng từ nhỏ cơ thể đã không khỏe lắm, Diệp Phi vì nó mới đi học bác sĩ, bỏ bê việc buôn bán trong nhà đã nhiều năm. Mà bây giờ lại vì cô mà lạnh nhạt với Hiểu Hiểu.

"Ông nội, đây là vị thuốc con nghiên cứu chế tạo, rất có ích cho tình trạng bệnh tật của ông, ông nhất định phải nhớ uống đó." Diệp Phi tự động trốn tránh vấn đề này, đối với người phụ nữ Lâm Hiểu này anh thật sự không muốn nói nhiều chút nào.

"Con lại đi nghiên cứu chế tạo thuốc, quản lý tốt công ty là được, bệnh của ta có bác sĩ quan tâm lo liệu, chuyện của con cũng đừng lo lắng, ở chung với Hiểu Hiểu cho tốt, để ta sớm có chất để bế là được rồi." Ông cụ Diệp nghe thấy chuyện cháu trai nghiên cứu chế tạo thuốc có chút né tránh, một là bởi vì tình trạng bệnh tật của mình vốn là già vờ, hai là ông thật sự không muốn để cho cháu trai lại tiếp tục bắt đầu tiếp xúc với giới y học lần nữa, ông chỉ muốn quản lý tốt Diệp thị là được.

"Chuyện công ty con sẽ xử lý tốt, ngài cứ yên tâm đi." Thấy thái độ của ông nội như thế này, Diệp Phi có chút tức giận, ông chỉ quan tâm tới công ty của ông mà thôi.

"Ông nội, cháu không đúng khi tới trễ, Phi, anh đã về." Lâm Hiểu ngọt ngào gọi. Cô ta biết ông cụ Diệp này đã có tuổi thích nhất chính là người một nhà ở cùng một chỗ, cho nên đặc biệt lấy lòng ông cụ.

"Hiểu Hiểu tới đây nào, không muộn không muộn, nhanh ngồi xuống cùng ăn cơm. Mau sang bên cạnh Diệp Phi đi."

"Dạ, cảm ơn ông nội." Về mặt Lâm Hiểu làm dáng thẹn thùng.

"Quản gia, mang đồ ăn lên." Diệp Phi ngửi thấy mùi nước hoa trên người Lâm Hiểu, chau mày, từ trước đến giờ anh không thích nước hoa, vì Tuyết Nhi chưa bao giờ dùng nước hoa, trên người luôn là mùi sữa tắm nhân nhát thơm mát, rất dễ chịu, rất thoải mái.

Trên bàn cơm người một nhà lặng lẽ ăn cơm, gia giáo nhà họ Diệp chính là ăn không nói chuyện, tất nhiên Diệp Phi đã thành thói quen, mà Lâm Hiểu vì giữ gìn nền giáo dục thiên kim tiểu thư lại càng không nói ra một lời, bầu không khí như vậy cực kỳ áp lực, một lúc sau Diệp Phi ra khỏi bàn, không nhìn phản ứng của ông cụ cũng biết ông cụ sẽ mất hứng, phút chốc Diệp Phi rời khỏi bàn, Lâm Hiểu cũng không kìm nén được, ông cụ biết rõ tình hình thực tế của bọn họ cũng hi vọng bọn họ có thể bồi dưỡng tình cảm cho tốt, vì thế cũng kêu Lâm Hiểu ra khỏi bàn, nhìn một bàn đồ ăn này, trong mắt ông cụ có chút buồn bã, rốt cuộc là mình đúng hay sai đây, nghĩ tới tình huống ngày đó Tuyết Nhi quay về, Diệp Phi vui vẻ lao ra như thế, ôm cô, thật giống như một chàng trai trẻ tuổi, lúc lắc đầu, có lẽ không muốn nghĩ tới những chuyện này nữa, bây giờ cũng đã đính hôn với Lâm Hiểu, đứa nhỏ Lâm Hiểu này mặc dù hơi kiêu căng ngạo mạn, nhưng suy cho cùng cũng là thiên kim con nhà giàu, giúp ích cho công ty, chỉ hi vọng Phi nhi có thể sớm suy nghĩ căn

thận.

“Phi” Lâm Hiểu gấp gấp đuổi theo Diệp Phi.

“Phi, anh muốn về công ty sao? Ông nội rất nhớ anh.” Lâm Hiểu muốn nói là mình, nhưng mà vào trong miệng lại biến thành ông nội, cô ta biết bây giờ Diệp Phi chỉ lo lắng cho ông nội, nhưng vậy thì sao, ông nội chính là hi vọng hai vợ chồng son bọn họ ở chung một chỗ cho hòa thuận.

“Ừm, công ty khá bận rộn.” Với Lâm Hiểu Diệp Phi cũng không muốn nhiều lời làm gì.

“Phi, chuyện lần trước là em không đúng, em biết anh không muốn nhìn thấy em, nhưng mà thân thể ông nội không khỏe, hi vọng anh có thể thường xuyên về nhà xem ông nội, em,, em có thể về nhà mình, chỉ là em sợ một mình ông nội ở nhà trong lòng sẽ khó chịu.” Trong mắt Lâm Hiểu có chút sương mờ, Diệp Phi hơi lộ vẻ cảm động, trong khoảng thời gian này mình rất ít về nhà, đều là Lâm Hiểu ở nhà chăm sóc ông nội, mặc dù bản thân mình rất không thích Lâm Hiểu, nhưng cô ta chăm sóc ông nội là thật lòng...

“Khổ cho cô, tôi sẽ cố gắng về nhà nhiều hơn.” Nói xong Diệp Phi đi tới gara.

Phía sau Diệp Phi Lâm Hiểu chợt hiện nụ cười đắc ý, mẹ nói rất đúng, đàn ông ấy à, chính là thích phụ nữ yếu đuối khéo léo hiểu lòng người, sớm biết như vậy, dứt khoát diễn trò thế này để làm Diệp Phi trở về nhà, cô ta đã dùng rồi, bây giờ Lâm Hiểu chỉ nghĩ tới làm sao để đi trả thù Lăng Phi Tuyết, hừ, để tôi xem, sau khi trải qua chuyện kia, Diệp Phi còn có thể muốn cô không. Đàn ông giống nhau Âu Dương Thần thì lại càng không phải rồi.

“Thần, đã về à.” Tuyết Nhi đang đeo tạp dề gấu Poor mang món ăn cuối cùng lên, thì nghe tiếng mở cửa của Âu Dương Thần.

“Ừm, thơm quá đi, nghi ngời xong rồi à, sao lại bắt đầu làm cơm hả.” Âu Dương Thần ôm Tuyết Nhi từ phía sau, hôn lên làn tóc thơm dịu nhẹ của Tuyết Nhi, còn có món ăn thơm ngào ngạt trên bàn cơm, Âu Dương Thần có cảm nhận được từ ngữ chỉ khái niệm hạnh phúc, trong khoảng thời gian này Tuyết Nhi luôn bề bộn nhiều việc, cho nên cũng ít về nhà nấu cơm như thế này lắm. Âu Dương Thần cũng vì Tuyết Nhi không về mà tăng ca ở công ty, cuộc sống như vậy trước kia với Âu Dương Thần là rất bình thường, nhưng mà bây giờ với Âu Dương Thần là quá dày vò rồi.

“Em đã sớm biến thành con heo nhỏ lười biếng. Được rồi, nhanh rửa tay ăn cơm đi.” Đối với hành động này của Âu Dương Thần Tuyết Nhi có chút quen nếp, nhưng mà vẫn không nhịn được đỏ cả mặt.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân.” Âu Dương Thần trêu chọc, thấy làn da rỉ ra máu của Tuyết Nhi, thì rất muốn trêu chọc cô.

“Ai là bà xã của anh chứ, còn không mau đi đi.”

Bữa cơm này cả hai người ăn đều rất vui vẻ, sau khi ăn cơm xong Âu Dương Thần vẫn cùng rửa sạch chén bát với Tuyết Nhi như trước, lúc đó Âu Dương Thần lại không tránh được trộm hương của Tuyết Nhi.

“Thần, chú di đã về sao?” Tuyết Nhi ngồi trong lòng Âu Dương Thần, hai người xem kịch Trung Quốc trên tivi.

“Ừm, lần này họ đi Provence.”

“Provence ư, chỗ đó nhất định rất đẹp, đáng tiếc,,,,” Tuyết Nhi nghĩ tới có lần nhìn thấy cánh đồng hoa ở Provence trên tạp chí, thật sự rất đẹp.

“Làm sao thế, em muốn đi sao? Chúng ta chọn thời gian rồi đi.” Âu Dương Thần nghe thấy trong giọng nói của Tuyết Nhi khó kìm nén kích động, thì biết đứa nhỏ này nhất định là muốn đi rồi.

“Thật vậy không? Nhưng không phải chúng ta đều đi làm sao, hơn nữa gần đây không phải anh bận rộn nhiều việc à, sau này rảnh rồi đi, thật hâm mộ chú di quá, tình cảm của họ rất tốt.” Tuyết Nhi không khỏi phát biểu cảm thán, về tình cảm của hai con người Trình Tâm và Âu Dương Tường cũng hiểu biết đôi chút từ Âu Dương Thần, tình yêu thủy chung không thay đổi như vậy thật rất đáng để người ta hướng tới.

“Được, chờ sau này con chúng ta lớn lên, chúng ta cũng đi chơi khắp các nơi như họ.” Về mặt Âu Dương Thần hợp tình hợp lý, nhưng mà nghe vào tai Tuyết Nhi, lại khiến sắc mặt đỏ lên, “Nói cái gì đó.” Tuyết Nhi càng chôn mặt sâu hơn vào lòng Âu Dương Thần.

“Thần, anh yêu em của trước kia hơn hay là em của bây giờ.” Tuyết Nhi hỏi những lời này, giống như trong lòng luôn rất muốn hỏi, nhưng mà chưa bao giờ cô dám hỏi ra miệng.

Trước kia hay là bây giờ, Âu Dương Thần không hề thấy ở đây có gì khác nhau, không phải đều là Tuyết Nhi sao.

“Đều yêu hết, chỉ cần em là Tuyết Nhi thì tốt rồi, bất kể em như thế nào, anh đều yêu.” Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi nghiêm túc nói, giờ phút này Tuyết Nhi giống như có chút yên tâm, Tuyết Nhi cũng thật không ngờ lúc mình không phải là Tuyết Nhi, những lời này còn có thể khiến cô an lòng. Bởi cô cũng đã chấp nhận chuyện bản thân mình đúng là Tuyết Nhi thật. Hai người nhìn nhau tình cảm, trong mắt họ đối phương chính là cả thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Bắt cóc

Edit: Ngọc Hân

“Bảo bối Tuyết Nhi, rốt cuộc cậu đã quay lại, tớ nhớ muốn chết rồi.” Tuyết Nhi vừa vào công ty, San San lập tức tiến lên ôm lấy Tuyết Nhi, hai ngày nay Tuyết Nhi nghỉ ở nhà đúng là một chết cô rồi, hàng ngày giữa trưa không ai đi ăn cơm cùng cô, chẳng ai nói chuyện phiếm ngày trôi qua rất khó khăn, trong khoảng thời gian này ở cùng Tuyết Nhi đã thành thói quen, San San đúng là cảm thấy không có Tuyết Nhi thì không được.

“Ôi, bệ hạ, người muốn nô tỳ bị ngạt thở mà chết sao? Cũng không chơi kiểu phạt người như vậy đâu.” Tuyết Nhi thấy bộ dạng San San vô cùng lo lắng không khỏi trêu chọc.

“Đứng vậy lâu rồi không tới, trầm đúng là nhớ và rất muốn khanh đó.” San San buông Tuyết Nhi ra, phối hợp dùng tay nâng phía dưới của Tuyết Nhi lên, trắng trợn đùa giỡn. Người xung quanh thấy hai cô gái này, không khỏi một trận mặt ối, có cả đám người kỳ thị Tuyết Nhi xấu xí.

“Tuyết Nhi, em đã trở lại à, thật không nghĩ tới Tiểu Huệ kia là người phụ nữ xấu xa làm trò ma quỷ, lừa gạt mọi người chúng ta, em bỏ qua nhé.” Một người phụ nữ bắt đầu lấy lòng Tuyết Nhi, dù sao Tuyết Nhi cũng là nhân tài rõ như ban ngày, nói không chừng sau này còn là nhân vật lớn của công ty nữa, cũng không thể vì chuyện lần trước mà phá hủy hình ảnh của cô ta.

“Đúng vậy, Tuyết Nhi, bọn tôi đều bị Tiểu Huệ lừa gạt, nhưng mà cũng may bây giờ Tiểu Huệ đã bị đuổi khỏi công ty rồi.”

“Á, có ý gì thế.” Tuyết Nhi nghe có chút sững sờ, chuyện này có mắc mớ gì đến Tiểu Huệ, thứ lỗi cho cô, Âu Dương Thần cũng chưa nói gì với cô cả.

“Tuyết Nhi, em không biết ư, Tiểu Huệ mới đúng là người trộm bản thiết kế của em hãm hại em, truyện của L.ê Q`uy Đôn, những điều này tổng giám đốc đã điều tra ra, hơn nữa, công ty công bố bản thiết kế lần trước của em cũng phá sản rồi, còn tuyên bố những bản thiết kế lần trước là của em đó.” Một phụ nữ giải thích nói.

“Đúng vậy, bảo bối Tuyết Nhi, lần đầu tiên tớ cảm thấy tổng giám đốc mạnh mẽ như vậy, không tệ không tệ.” San San cũng cười nói.

“Cái gì mà mạnh mẽ, rõ ràng tổng giám đốc chính là rất anh hùng có được không,,,” xung quanh lại là một đoàn khen tặng Âu Dương Thần, lúc này Tuyết Nhi mới biết được Âu Dương Thần vì mình mà làm tất cả những việc này, trong lòng có một góc vô ý thức rung động, bao giờ anh cũng vì mình như vậy. Nhớ lại đêm qua anh nói chờ sau khi con cái trưởng thành, sẽ mang cô đi du lịch vòng quanh thế giới, Tuyết Nhi cảm thấy có chút mong chờ, đây chính là hạnh phúc cả đời của mình.

“A lô, xin chào.” Tuyết Nhi nhìn thấy dãy số xa lạ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn lễ phép nghe máy.

“Lăng Phi Tuyết, tôi là Lâm Hiểu, tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Lâm tiểu thư,,, xin lỗi có chuyện gì không?” Trong tiềm thức Tuyết Nhi rất bài xích người tên Lâm Hiểu này, không phải chỉ có là vì lần ở nhà họ Diệp đó, còn có lần bị làm cho xấu hổ ở cửa hàng tổng hợp kia, tất cả đều làm cho Tuyết Nhi không muốn gặp lại người Lâm Hiểu này.

“Về chuyện của Diệp Phi, nên Lăng tiểu thư sẽ không ngay cả chút mặt mũi cũng không cho chứ.” Giọng điệu Lâm Hiểu có chút khinh thường.

“Được rồi.” Tuyết Nhi nghĩ tới Diệp Phi, là người anh chăm sóc mình hai năm, trong lòng làm thế nào cũng không đành từ chối. “San San, tớ đi ra ngoài một lát, giúp tớ trông chừng nhé.” Tuyết Nhi nói với San San.

“Ôi, bảo bối Tuyết Nhi, không phải cậu ra ngoài hẹn hò với người yêu nhà cậu đấy chứ. Làm sao cậu nhẫn tâm vứt bỏ tớ đây.” San San giả vờ đau lòng.

“Bớt buồn nôn đi, tớ đi đây.” Nói xong Tuyết Nhi cầm túi xách đi ra ngoài.

Tuyết Nhi đi tới, sao cứ có cảm giác hình như có người đi theo mình. Đúng lúc Tuyết Nhi muốn lấy di động ra gọi, đã bị một bao tải to trùm lên đầu, lại còn có mấy người đàn ông khiêng mình lên một chiếc xe. Cô liều mạng muốn chống lại nhưng tay chân đều bị trói chặt hoàn toàn không có sức lực, trong lòng Tuyết Nhi cực kỳ sợ hãi, mình cũng không đắc tội với ai, rốt cuộc là ai đây, cô rất muốn mở miệng hỏi, nhưng miệng bị nhét thứ gì đó, giọng nói phát ra chỉ là a a. Tuyết Nhi cố gắng làm mình tỉnh táo lại, nhớ tới chiêu thức lúc trước thầy giáo dạy kỹ thuật phòng thân, nghĩ làm sao để dùng nó.

“Ông chủ, tiểu thư Tuyết Nhi bị bọn áo đen bắt đi rồi.” Giọng Ám Dạ có chút run run, nghĩ tới trên đường hấn đối mặt chém giết với mấy chục tên trong bang phái mắt cũng không thèm nhắm một chút, nhưng mà bây giờ vì gọi điện cho ông chủ lại không tránh khỏi phát run, ai kêu khí chất trên người ông chủ nhà mình khiến người ta cảm thấy cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa lần trước Ám Dạ chứng kiến cảnh Âu Dương Thần cầm tay Tuyết Nhi đi siêu thị mua đồ ăn, làm sao cũng thấy kỳ lạ thế nào ấy, từ khi đó hắn đã biết tiểu thư Tuyết Nhi có địa vị trong lòng ông chủ.

Ám Dạ đang chờ quyết định của ông chủ, nhưng đầu dây bên kia truyền đến tiếng đô đô như cũ, khi gió, ông chủ đã cúp máy rồi.

“Tổng giám đốc, mấy người phụ trách đã tới.” Thư ký cho rằng tổng giám đốc chuẩn bị ra ngoài đi họp.

“Hủy bỏ.” Âu Dương Thần chỉ để lại hai chữ rồi xông ra ngoài. Thư ký ngẩn ngang trăm mối, đây là tình huống gì thế này, lúc nào cũng bộ dạng trời sập xuống không ảnh hưởng thế nhưng tổng giám đốc lao ra ngoài như vậy, là muốn bắt đầu đại chiến thế giới sao?

Phía bên này, Tuyết Nhi bị kéo xuống, mấy tên kia lôi Tuyết Nhi trong bao tải ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt của Tuyết Nhi, một người trong đám đó không

khỏi mở miệng: “Ôi mẹ nó, người phụ nữ xấu như thế này còn dám bảo chúng ta ở trên.” Khóe miệng Tuyết Nhi không khỏi co rút. Ngoài ra vài người vừa nhìn thấy bộ dạng của Tuyết Nhi thì thất vọng một hồi, lúc này khi bắt người không nhìn hẳn hoi, bây giờ vừa trông thấy thật sự là quá thất vọng.

“Ừm,,, ah.” Ý của Tuyết Nhi bảo bọn chúng kéo đồ trong miệng ra, một tên đàn ông nói “Lão tam, thượng cũng không tệ, hơn nữa cũng chẳng thượng vô ích, không phải đã trả nhiều tiền như thế cho chúng ta rồi sao? Lão tứ, chuẩn bị camera đi.”

“Lão đại, phụ nữ thôi này có chuyện muốn nói.” Lão tứ thấy ánh mắt của Tuyết Nhi.

“Coi ra đi, làm việc này phải để nó kêu lên, nếu không thì chẳng có tình thú.” Tên có râu khó khăn cần dặn nói.

Vâng ạ.

Tuyết Nhi thừa dịp lúc tên kia đi qua mở trời cho mình, hung hăng đá vào phần dưới của tên đàn ông, người gọi là Lão tam lập tức ngồi chồm hổm xuống bảo vệ thân dưới, miệng thét chói tai liên tục, Tuyết Nhi thừa dịp này trốn chạy, tên đàn ông râu ria lập tức đuổi theo, ngay cả Lão tứ vừa đi lấy camera cũng quay lại, thấy Tuyết Nhi chạy trốn lập tức xông lên bắt lấy cô. Tuyết Nhi chỉ ra được hai chiêu với tên Lão tứ kia, đã bị chế ngự, giờ phút này cô rất hối hận vì sao lúc trước không quyết tâm học thêm chút võ thuật, ngay cả chiêu phòng thân như thế thật sự là không đủ dùng rồi.

Giờ phút này Lão tam cũng đứng lên chạy qua bọn chúng. Cứ như vậy một cái tát vung lên mặt Tuyết Nhi “Đàn bà thôi, dám đánh bố mày, chán sống rồi.” Trên mặt Tuyết Nhi xuất hiện bàn tay rõ rệt, cả khuôn mặt cũng sưng phồng lên. Lão tam xoay người nói với tên đàn ông có râu “Lão đại, trước tiên đưa người phụ nữ xấu xa này cho em. Mẹ nó.”

Lão đại và Lão tứ tỏ vẻ biết điều tiêu sái mở cửa, Lão tam hung ác nhìn Tuyết Nhi, giống như muốn ăn tươi cô luôn, Tuyết Nhi thấy Lão tam như vậy, rất hoảng sợ, bây giờ trong đầu cô đều là Âu Dương Thần, Âu Dương Thần có thể tới cứu mình hay không, cô chỉ biết là tuyệt đối không thể bị làm nhục, ngay lúc Lão tam muốn đánh về phía cô, Tuyết Nhi hung hăng đập vào người Lão tam, Lão tam bị Tuyết Nhi đánh ngã, lại càng căm hận, hung hăng đẩy Tuyết Nhi, cứ như vậy Tuyết Nhi va chạm vào khối đá trên mặt đất, máu đỏ tươi từ trên đầu Tuyết Nhi chảy xuống, Lão đại và Lão tứ thấy một màn này muốn bỏ đi nhưng cũng không kịp rồi. Người kia chỉ bảo bọn chúng hủy hoại Tuyết Nhi, cũng không kêu bọn họ giết người, ngay lúc bọn chúng đang hoảng sợ, Âm Dạ tới nơi, mắt hắn chứng kiến một khắc kia khi Tuyết Nhi ngã xuống đất chảy máu, cực kỳ sợ hãi, ông chủ, sau đó thì ánh mắt đầy máu, hai ba chiêu đã làm cho mấy tên lưu manh kia ‘bảy hồn tám vía,’ lúc vừa định qua xem Tuyết Nhi, chỉ thấy ông chủ nhà mình cũng tới đây, lúc chứng kiến ánh mắt Âu Dương Thần muốn ‘hủy thiên diệt địa’ kia, Âm Dạ thầm than lần này mình thật sự xong đời rồi, chỉ sợ thành phố A sẽ hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Khôi phục trí nhớ

Âu Dương Thần vừa vào cửa đã nhìn thấy Tuyết nhi nằm trên mặt đất, trong lòng căng thẳng, lúc nhìn thấy máu trên đầu Tuyết nhi, con người mở to ra, con mắt ánh lên ngọn lửa khát máu. Một khắc này Âu Dương Thần thật sự cảm thấy tim mình như ngừng đập, anh không dám tưởng tượng nếu không có Tuyết nhi mình sẽ thế nào, con người không sợ không có được vật nào đó mà sợ sau khi có được lại mất đi, đó mới là điều đáng sợ nhất. Anh bước từng bước một về phía Tuyết nhi, Âm Dạ nhìn Âu Dương Thần bước mỗi một bước đều có cảm giác như mình đang bị lãng trí*, mấy tên lưu manh trên mặt đất cũng nhìn Âu Dương Thần bước từng bước giống như Đế vương về phía Tuyết nhi, nhìn Âu Dương Thần như vậy, bọn hắn mới biết cái gì mới thực sự gọi là hoảng sợ. Nếu như lúc này người của Âm Dạ đánh bại bọn hắn khiến bọn hắn sợ hãi, thì Âu Dương Thần chưa hề động thủ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa từng liếc về phía bọn hắn một cái, nhưng mà lại khiến cho bọn hắn càng hoảng sợ hơn, rốt cuộc anh ta là ai? Cảm giác giống như là Tu La từ địa ngục tới.

Rốt cuộc Âu Dương Thần cũng tới trước mặt Tuyết nhi, nhẹ nhàng ôm lấy Tuyết nhi, cảm nhận được hơi thở của Tuyết nhi, dường như thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới nhanh chóng ôm lấy Tuyết nhi chạy ra ngoài. Giờ phút này điều duy nhất Âu Dương Thần để ý là Tuyết nhi còn sống. Có trời mới biết vừa rồi anh sợ hãi tới cỡ nào, còn sợ hơn so với lần ba năm trước đây, lần trước Tuyết nhi vì cứu anh, biến mất ở bờ biển đó. Anh tìm tròn một tháng cũng không có chút tung tích. Nếu như nói lần đó Âu Dương Thần cảm thấy đau lòng, càng hối hận nhiều hơn, thì bây giờ Âu Dương Thần lại rất sợ hãi, đúng vậy, anh sợ, sợ Tuyết nhi cứ như vậy mà biến mất, biến mất khỏi thế giới của mình. Sau đó Âm Dạ ở lại đưa mấy người kia mang về tổng bộ tra hỏi rõ ràng, chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, anh tin tưởng Tổng giám đốc sẽ nhanh chóng tới xử lý.

Trong bệnh viện.

Trần Hiến nhìn cô gái bị thương trước mặt, có chút sững sờ, nghĩ tới ánh mắt Âu Dương Thần lúc ôm cô bé này, khiến ngay cả anh cũng giật mình. Nghĩ tới người đàn ông cho dù trời có sập xuống cũng không nháy mắt một cái lại có loại vẻ mặt này. Trần Hiến không khỏi nhìn Tuyết nhi thêm mấy lần, thấy cô bé này từ cách ăn mặc cho tới dung mạo đều rất bình thường, sao lại khiến cho tên kia khản trương như vậy? Chẳng lẽ tên kia yêu thích loại người như thế này?

Thế nhưng đợi đến lúc hộ lý giúp Tuyết nhi rửa sạch miệng vết thương, không nghĩ tới sau khi rửa sạch vết thương và máu, xuất hiện trước mặt anh là khuôn mặt khiến người ta giật mình. Tuyết nhi yên tĩnh nằm đó, tựa như thiên sứ lạc xuống trần gian, xinh đẹp như vậy, đẹp đến mức không chân thực, ngay cả hộ lý sau khi thấy dung mạo của Tuyết nhi cũng ngơ ngẩn nhìn.

Trần Hiền thấy hội lí ngơ ngác, có chút buồn cười. Là đàn ông thấy mỹ nữ, nhìn chăm chăm không nói, ngay cả nữ cũng bị hấp dẫn, ho nhẹ hai tiếng, dạn dò hội lí: “Bệnh nhân bị thương ở đầu, não bị chấn động nhẹ, cần nằm viện quan sát một thời gian”.

“A a”. Lúc này hội lí trẻ mới kịp phản ứng. Trần Hiền chậm rãi lắc đầu, nghiệp chướng mà, bộ dạng thật xinh đẹp, rồi quay đầu nhìn Tuyết nhi, khó trách tên kia lại khản trương như vậy, xem ra là anh hùng đau lòng mỹ nhân, làm khó đại lão gia còn vì chung thân đại sự của cậu ta mà lo lắng, người ta đây là Kim Ôc tàng kiều đó.

“Hiên, thế nào rồi”. Trần Hiền vừa ra Âu Dương Thần lập tức đứng lên. Về mặt khản trương thể hiện rõ ràng, khiến cho Trần Hiền cũng hoài nghi đây thật sự là Âu Dương Thần sao?

“Không có việc gì, nghỉ ngơi vài ngày là ổn, chẳng qua là não bị chấn động nhẹ”. Trần Hiền vẫn đậm phong khinh nói.

“Cái gì, chấn động não? Vậy có ảnh hưởng gì không?”. Âu Dương Thần vội vàng hỏi.

Trần Hiền ngón ngang trong gió rồi, anh hai à, lúc trước cậu trúng đạn nhiều vậy cũng không sao, chấn động não một chút thì làm sao được chứ? Lại nghĩ người đang yêu chỉ sợ thông minh luôn thấp, Trần Hiền rất bình tĩnh nói: “Không sao, không sao, cậu cứ yên tâm đi, nghỉ ngơi vài ngày là được, cậu còn không tin tôi?”

“Vậy là tốt rồi”. Âu Dương Thần cũng không để ý Trần Hiền nữa, mà trực tiếp xông vào nhìn Tuyết nhi. Trần Hiền ở phía sau bỏ tay rồi, đang an ổn ngủ trong nhà liền bị cậu ta gọi một cuộc điện thoại, lo lắng chạy tới, giờ thì hay rồi, dùng xong, nói một tiếng lẩn cũng lười, cái đồ trọng sắc khinh bạn, Trần Hiền cảm thán.

Anh muốn lúc Tuyết nhi tỉnh dậy sẽ nhìn thấy anh bên cạnh nhưng Tuyết nhi lại giống như trẻ con vậy, yên lặng ngủ, tới tận khi đêm đã khuya, tay Tuyết nhi rút cuộc cũng có phản ứng.

Trong đầu Tuyết nhi không ngừng hiện lên vô số hình ảnh, có hình ảnh lúc bé ở trong cô nhi viện chơi đùa cùng viện trưởng và các mẹ, có hình ảnh cùng xem phim với Thạch Phong, có hình ảnh chơi trò chơi cùng Tiểu Bàn Tiểu Tề, diễn đàn Lê, Quý, Đôn, còn có hình ảnh lúc cãi nhau với Liễu Mi, hình ảnh ở nước ngoài cùng với Diệp Phi, sau đó là hình ảnh ở nhà nhỏ cùng với Âu Dương Thần, cuối cùng là hình ảnh lúc bị bắt cóc, hình ảnh những tên lưu manh kia muốn xâm phạm mình. Tuyết nhi càng ngày càng sợ hãi, những hình ảnh đó cứ hiện lên trong đầu cho tới lúc Tuyết nhi hoảng sợ kêu: “Thần, cứu em” sau đó giật mình tỉnh lại.

Âu Dương Thần một mực trông coi bên cạnh giường Tuyết nhi, nghe thấy tiếng kêu của Tuyết nhi, lập tức tỉnh táo, nhìn thấy Tuyết nhi đỏ mồ hôi vì hoảng sợ, lập tức ôm Tuyết nhi vào lòng, nhẹ nhàng xoa bờ vai Tuyết nhi: “Tuyết nhi, anh ở đây, đừng sợ đừng sợ...”. Giọng nói dịu dàng quen thuộc của Âu Dương Thần giống như ánh sáng nhỏ bé trong bóng tối, khiến cho Tuyết nhi không khỏi an lòng. Thời gian dần trôi qua, Tuyết nhi nằm trong ngực Âu Dương Thần cũng dần dần khôi phục sắc mặt, thể nhưng suy nghĩ trong đầu cũng bắt đầu trở nên rõ ràng. Tuyết nhi, Tuyết nhi, không, cô không phải Tuyết nhi, không phải, cô là Lam Hân Nhi.

Tuyết nhi mạnh mẽ đẩy Âu Dương Thần ra: “Tôi không phải”. Âu Dương Thần bị động tác của Tuyết nhi làm cho hoảng sợ, cho rằng Tuyết nhi còn đang sợ hãi. Ôm chặt Tuyết nhi: “Tuyết nhi, anh là Thần, anh ở đây, đừng sợ...”.

“Thần...”. Hân Nhi nhẹ giọng ní non, nhìn người đàn ông đẹp trai bức người trước mặt, nghĩ tới khoảng thời gian ở bên cạnh Âu Dương Thần thật là hạnh phúc. Khoảng thời gian được cưng chiều yêu thương này cô chưa từng có. Lúc còn nhỏ ở cô nhi viện, ngoại trừ mẹ viện trưởng, không có ai quan tâm tới cô. Thạch Phong, người đàn ông đã cho mình ánh sáng, cũng cho mình một người bạn, cô biết cô đã yêu Âu Dương Thần sâu đậm, thể nhưng Âu Dương Thần, người anh yêu là cô sao? Hay là... Tuyết nhi.

Nghĩ như vậy, Tuyết nhi cảm thấy đầu mình như bị côn trùng cắn, rất đau đớn, Hân Nhi ôm chặt đầu. Âu Dương Thần cho rằng đầu Tuyết nhi bị thương, rất lo lắng, lập tức gọi cho Trần Hiền. Khó thân Trần Hiền cứ như vậy phải rời khỏi ổ chăn ấm áp, bị thúc giục đau khổ tới bệnh viện.

Mà Hân Nhi từ đầu tới cuối cũng không nói một câu, ánh mắt trống rỗng. Trần Hiền kiểm tra cẩn thận một phen, xác định Hân Nhi không có vấn đề gì lại coi thường Âu Dương Thần lần nữa. Âu Dương Thần ở cạnh Hân Nhi một phút cũng không rời, nhưng Hân Nhi vẫn cứ như cũ lẳng lặng nằm. Âu Dương Thần thấy vậy trong lòng đau đớn, trong mắt chột lóe lên hung ác. Những người từng tổn thương Tuyết nhi của anh, một người anh cũng sẽ không bỏ qua, hôm nay Tuyết nhi bị thương anh sẽ trả lại gấp vạn lần trên người bọn họ.

“Tuyết nhi, thật xin lỗi, là anh không tốt, không bảo vệ được em, bây giờ anh sẽ luôn bên cạnh em, đừng sợ nữa được không?”. Âu Dương Thần nhẹ nhàng hôn lên trán Hân Nhi.

“Thần, anh yêu Tuyết nhi sao?. Giọng nói nhẹ nhàng của Hân Nhi truyền tới.

“Yêu, Tuyết nhi, anh yêu em”. Âu Dương Thần thấy Tuyết nhi rút cuộc cũng chịu nói chuyện thì rất vui mừng.

“Anh chỉ yêu một mình Tuyết nhi sao?”. Hân Nhi lại hỏi.

“Đúng vậy”. Âu Dương Thần bây giờ chỉ muốn Âu Dương Thần thấy là mình thật lòng, không nghĩ tới lại càng khiến cho vết sẹo của Hân Nhi sâu thêm.

Hân Nhi nghe thấy câu trả lời, lại nghĩ tới lần đầu tiên gặp Thần, bộ dạng lo lắng kia, lập tức trong lòng càng thêm khó chịu: “Thần, em mệt rồi, em muốn ngủ”.

“Được, em nghỉ đi, anh ở cạnh em”.

“Ừm”. Hân Nhi mệt mỏi nhắm mắt, cô thật sự không muốn nghĩ tiếp những chuyện này. Thần hiển nhiên là yêu Tuyết nhi, còn cô? Anh yêu cô sao? Hân Nhi rất muốn hỏi, nếu em không phải Tuyết nhi anh còn có thể yêu em sao? Nhưng cô không dám, thật sự không dám, cô sợ đáp án sẽ khiến cô thương tích đầy mình, cứ vậy đi, ích kỉ một lần, chiếm lấy tình yêu của anh tối nay, ích kỉ một lần đi. Hân Nhi cuộn lại trong lòng Âu Dương Thần, Âu Dương Thần nhìn thấy Tuyết nhi ôm ấp yêu thương, rất hưởng thụ, ôm Hân Nhi rất nhanh tiến vào mộng đẹp, ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần xử lí.

--- -----để nói với người xa lạ-----

Hân nhi của chúng ta rốt cuộc cũng nhớ lại rồi, nhưng lại không có cách nào đối mặt với tình yêu này, oa oa, bắt quá mọi người yên tâm, Thần nhà chúng ta đã yêu Hân nhi bây giờ rồi, chẳng qua chính anh cũng không biết thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đêm bất thường

Sáng sớm, Hân Nhi mở mắt đã thấy mình đang nằm trong ngực Âu Dương Thần, có chút cảm giác an toàn và mừng rỡ nhưng lập tức nhớ tới hình ảnh kia, thì chỉ còn lại sự khổ sở.

Người đàn ông ưu tú dịu dàng như vậy cho tới bây giờ cô cũng chưa từng dám mơ ước, thế nhưng bây giờ mình lại nằm trong ngực anh, tất cả là vì khuôn mặt tương tự người anh yêu sau khi phẫu thuật thẩm mỹ của mình. Hân Nhi rất đau khổ, lòng yêu thích cái đẹp ai cũng có, trước kia cô cũng hi vọng mình xinh đẹp hơn, cũng hi vọng mình có được tình yêu giống như cô bé lọ lem nhưng chưa từng nghĩ tới để có được tình yêu này lại phải làm thế thân, Hân Nhi không khỏi càng buồn bã hơn. Muốn buông tay nhưng thật sự không nỡ, muốn hỏi cho rõ ràng lại sợ câu trả lời sẽ khiến mình càng đau lòng hơn.

“Tuyết nhi, em tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào, còn đau không?”. Hân Nhi nhìn Âu Dương Thần, người đàn ông giống như Đế vương này lại chỉ toàn tâm toàn ý quan tâm và bảo vệ cô, nên nói cô là may mắn hay bất hạnh đây?

“Không đau, Thần, anh đi làm đi, em không sao”.

“Nhanh như vậy đã không muốn nhìn thấy anh nữa à? Được rồi, Tuyết nhi, em nghỉ ngơi đi, anh đi mua bữa sáng cho em, em muốn ăn gì?”

“Tuỳ anh”.

“Được, em ngoan ngoan nghỉ ngơi đi”.

Nhìn bữa sáng phong phú mà Âu Dương Thần mua cho mình, lại nghĩ tới cảnh tượng ngày đầu tiên ở ngôi nhà nhỏ, sữa bò trong trí nhớ, hoá ra không phải Âu Dương Thần nhớ sai, cũng không phải Tuyết nhi thay đổi khẩu vị mà mình hoàn toàn không phải Tuyết nhi, có được tất cả mọi thứ cũng không sai, sai là ở nhân vật nữ chính này, Hân Nhi đột nhiên cảm thấy rất châm chọc, cuộc sống của mình thật giống như một vở kịch vậy.

“Sao thế? Bé ngốc, em không đói bụng sao?”. Giọng nói dịu dàng của Âu Dương Thần vang lên bên tai, quen thuộc như vậy, đã từng có bao nhiêu ngày đêm anh dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói chuyện với mình, mình cũng rất thích câu nói bé ngốc, thích sự cưng chiều của anh. Thế nhưng bây giờ Hân Nhi lại sợ, sợ sự dịu dàng của Âu Dương Thần, sợ sự cưng chiều của Âu Dương Thần, càng sợ bản thân sẽ không thể buông tay, không dám đối mặt với sự thật.

“Thần, anh đi làm trước đi, không phải anh có rất nhiều chuyện cần giải quyết sao? Đợi chút nữa em sẽ gọi San San tới đây cùng em, em sợ cô ấy nhìn thấy anh sẽ bị dọa”. Hân Nhi Khuyên nhủ, bây giờ cô thật sự không muốn ở một mình cùng Âu Dương Thần, loại cảm giác này rất đáng sợ, Hân Nhi chưa biết phải nói chuyện này với Âu Dương Thần như thế nào.

“Hoá ra anh không thể gặp người khác, anh đáng sợ như vậy sao?” Âu Dương Thần nghe thấy lời nói của Tuyết nhi, thì trên trán hiện ra ba vạch đen.

“Không phải, Thần, em thật sự rất muốn nói chuyện thoải mái với San San, San San luôn có thể làm cho tâm trạng tồi tệ của em tốt lên”. Hân nhi nhẹ giọng nói.

“Được rồi”. Âu Dương Thần cũng không miễn cưỡng, đối với người bạn San San này của Tuyết nhi anh vẫn thường xuyên nghe thấy Tuyết nhi nhắc đến, cũng được, để Tuyết nhi gặp bạn của cô ấy, cũng đến lúc mình phải đi xử lí những chuyện kia rồi.

“Bảo bối Tuyết nhi, rốt cuộc cậu cũng chịu gọi cho mình, oa oa, cậu trốn việc à...không có cậu tớ đi làm chẳng có chút vui vẻ nào”. San San vừa nhận điện thoại thì lập tức phàn nàn.

“San San, tớ không muốn đi làm, cậu đến nói chuyện với tớ được không?”. Nghe thấy giọng của San San, Hân Nhi cảm giác như con thuyền cô độc rốt cuộc cũng tìm được bến đậu rồi.

“Được, nếu ái phi muốn như thế, trăm đương nhiên sẽ thành toàn cho nàng”. Giọng điệu vui đùa của San San vang lên.

“Ừ, được”.

Lúc Hân Nhi đang buồn chán lật tạp chí trong tay, cửa đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy San San đang cầm một giỏ hoa quả lớn đứng trước cửa vào: “Bảo bối Tuyệt nhi”. San San hô to một tiếng, nhưng khi thấy rõ người trong phòng liền ngậy người, cô gái xinh đẹp kia là ai, thật sự giống như thiên sứ vậy, tiên nữ a, lập tức ý thức được mình vô ý: “A, thật xin lỗi, tôi nhận nhầm người”. San San cúi người 90 độ sau đó đóng cửa lại. Hân Nhi thấy San San như vậy, ngây ngốc vài giây, sau đó nghĩ tới hôm nay mình không có hoá trang cho nên cô gái nhỏ kia không nhận ra mình rồi.

“San San”. Hân Nhi đuổi tới cửa, hô lớn tiếng với bóng lưng của San San. Lúc này San San vẫn còn đang rối rắm sao mình lại đi nhầm phòng, đánh mất mặt mũi trước mặt mỹ nữ, nghe thấy giọng Hân Nhi phía sau lập tức cúi đầu mắng to đáng chết. Nhưng quay đầu lại nhìn thấy tiên nữ vừa nãy, ặc, San San nhìn trái nhìn phải vẫn chỉ thấy mỗi tiên nữ kia, ặc, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây? San San ngẩn ngang trong gió rồi.

Hân Nhi đưa San San tới phòng bệnh giải thích một lúc lâu, nhưng San San không có chút phản ứng nào. Trong lòng Hân Nhi thầm nghĩ cô gái nhỏ này rốt cuộc cũng học được cách bình tĩnh, thế nhưng ý nghĩ này vừa mới hình thành chưa tới 10 giây, San San hét to một tiếng trong phòng bệnh. Một tiếng này làm cho cả toà nhà đều chấn động, cho tới khi tất cả bác sĩ cùng hộ lý chạy tới, mặt San San liền vụt một cái đỏ bừng, mặt Hân Nhi cũng đỏ bừng luôn, cô có thể nói cô không biết gì không?

“Bảo bối Tuyệt nhi, cậu véo tót một cái, cô gái giống như tiên nữ trước mặt này thật sự là cậu sao?”. San San hỏi lại vấn đề này lần thứ hai mươi.

“Đồng chí San San, tớ khẳng định lần thứ hai mươi mốt với cậu, đúng là tớ”. Hân Nhi rất bất đắc dĩ, đứa nhỏ này thật dài dòng.

“Làm sao có thể chứ? Chênh lệch cũng quá lớn đi, còn chấn động hơn so với người đột biến, Tuyệt nhi bảo bối, không phải là cậu đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy chứ?”

“Phẫu thuật thẩm mỹ”... hai chữ này (trong tiếng trung chỉ có hai chữ là chỉnh dung nhưng dịch ra tiếng việt lại là bốn chữ) thành công khiến Tuyệt nhi đau lòng nhớ lại, đúng là cô đã phẫu thuật thẩm mỹ, khuôn mặt xinh đẹp bức người này là do phẫu thuật thẩm mỹ mà có, Thần yêu cũng là gương mặt đã phẫu thuật thẩm mỹ này. Mặt Hân Nhi không khỏi tối sầm lại.

“Không đúng, phẫu thuật thẩm mỹ không thể nhanh chóng lành lặn như vậy, bảo bối Tuyệt nhi, cậu thật sự là bảo bối Tuyệt nhi sao?”. San San hỏi lần thứ 21.

Hân Nhi:...”

“Chủ tử, đã điều tra rõ, là thiên kim của Lâm thị Lâm Hiểu sai khiến, mục đích là phá hủy Tuyệt nhi tiểu thư”. Âm Dạ cung kính báo cáo.

Lâm Hiểu, lại là Lâm Hiểu, chuyện lần trước cũng là cô ta, lúc đó anh đã bắt tay chuẩn bị trả thù Lâm thị, không nghĩ tới nhanh như thế cô ta lại đi hại người rồi, xem ra kế hoạch cần tiến hành sớm hơn. Dám hại Tuyệt nhi, anh sẽ cho bọn họ biết như thế nào là địa ngục. Âu Dương Thần nắm chặt nắm đấm.

“Mấy người kia đâu?”. Âu Dương Thần lạnh lùng hỏi.

“Bẩm chủ tử, ở địa lao của Âm Dạ”.

“Ta không hi vọng hình phạt của Âm Dạ thua kém địa ngục, không phải vừa mới điều chế xong thuốc mới sao? Dùng nó đi”. Âu Dương Thần lạnh lẽo nói.

“Vâng”. Âm Ảnh không khỏi sợ hãi, hình phạt của Âm Dạ sợ là ngay cả ác quỷ địa ngục cũng kinh hoàng, mà thuốc của Dạ Y Sinh cũng không phải là kẻ ác bình thường có thể chịu được. Trừ khi mới biết Dạ chủ tử có bao nhiêu biến thái, thú vui trời sinh chính là nhìn thấy người khác thống khổ chết đi như thế nào. Bởi vậy anh chế tạo độc dược không biết mệt, hôm nay chủ tử lại để cho mấy người đó dùng thuốc, có thể thấy trong lòng chủ tử Tuyệt nhi tiểu thư chiếm vị trí rất quan trọng. Những Âm Ảnh khác sẽ không cho dù chỉ một chút đồng tình, hẳn chỉ sợ đến đó sẽ gặp phải Dạ chủ tử. Lần trước lúc tới đó, nhìn thấy mấy vật thí nghiệm, Âm Ảnh tròn ba ngày không ăn được thứ gì, bởi vì chúng thật sự rất buồn nôn...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cuộc thi thiết kế ở Paris

Editor: nhokcoicodon

"Bảo bối Tuyệt Nhi, mình vẫn cảm thấy khó có thể tin nha, cậu còn có cái gì cũng không có nói cho mình đây, duy nhất nói với mình thôi. Sẽ làm cho trái tim nhỏ bé của mình chịu đủ đã kích thôi." San San kinh hô, Tuyệt Nhi hôm nay cho mình đã kích thực sự quá lớn.

"Mình nào có cái gì, , , , , " Hân Nhi vừa định nói không có chuyện gì gat San San, liền nhìn đến Âu Dương thần đẩy cửa đi vào, toàn thân giống như đé vương cử như vậy xuất hiện ở cửa phòng bệnh, giống như là một luồng ánh sáng xinh đẹp, làm cho không người nào có thể bỏ rơi. Một bên San San thấy Âu Dương Thần đi tới, cái miệng nhỏ nhắn cũng trong nháy mắt biến thành hình chữ O, chuyện này, , , , ,

"Khá hơn chút nào không?" Âu Dương Thần giống như không nhìn thấy San San, trực tiếp đi đến bên giường Hân Nhi, cái này không thể trách anh nha, đối với Âu Dương Thần một khi trong lòng anh không coi trọng thì khó g để vào mắt, vào giây phút này đồng chí San San của chúng ta hiển nhiên là không quan trọng.

"Không sao, Thần, đây chính là bằng hữu tốt nhất của em, San San. San San đây là Âu Dương Thần" Hân Nhi thấy San San vẫn về mặt kính hải như vậy, giới thiệu.

"Chào cô." Âu Dương Thần hướng về phía San San lễ phép gật đầu một cái, mà San San hiển nhiên còn là lâm vào trạng thái sững sờ, đối với chào hỏi của Âu Dương Thần không có chút nào đáp lại, cái khẩu hình chữ O không có chút nào thay đổi, một màn này hình như đối với Âu Dương Thần mà nói không có bất kỳ biểu hiện nào là không thích, hết cách rồi, nhiều năm như vậy đối với chuyện phụ nữ nhìn thấy mình là ngây ngốc thật sự là quá nhiều rồi, nếu như là Tuyết Nhi, chẳng những mình sẽ có phản ứng, còn có thể rất vui vẻ nữa.

"San San" Hân Nhi lời kéo tay San San, San San này nha, hôm nay tại sao lại duy trì chuyện mắt mặt này nha.

"À? Thế nào." Đồng chí San San rất cuộc tình hồn.

Hân Nhi bịt đầu, San San câu còn có thể mất hồn thêm một chút nữa không. Còn là mạnh mẽ trấn định nói "Tổng giám đốc chào hỏi cậu đấy."

"À? Nha. Tổng giám đốc, Xin chào, tôi tên là San San, năm nay 25 tuổi, là bằng hữu tốt của Tuyết Nhi." Đồng chí San San chỉ kém không có chào theo kiểu quân nhân, đáng vẻ khéo léo so với binh lính báo cáo sếp còn nghiêm túc hơn.

"Ừ, chào cô." Âu Dương Thần cũng không để ý San San luống cuống, trong mắt của anh chỉ có Tuyết Nhi, nhìn động tác Tuyết Nhi bịt đầu kia, nhìn đáng vẻ Tuyết Nhi lúc này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, khóe miệng Âu Dương Thần khẽ nhếch lên, giống như có thể nhìn đến đáng vẻ Tuyết Nhi nhiều năm sau đang dạy dỗ đứa bé của bọn họ, về mặt đắm đuối liếc mắt đưa tình của Âu Dương Thần nhìn Tuyết Nhi bị đồng chí San San nhìn rất rõ ràng, ngay sau đó giống như nhớ tới cái gì, lớn tiếng nói "Hai người các người có gian tình." Lời vừa nói ra làm cho sắc mặt Âu Dương thần tối sầm.

Cái gì gọi là gian tình, cái đó là quang minh chánh đại ở chung một chỗ được không?

Hân Nhi im lặng có chút ý muốn hỏi ông trời. Mà lúc này San San cũng kịp phản ứng, hận không cắn được đầu lưỡi của mình, vụng trộm nhìn theo sắc mặt Âu Dương Thần, bảo bối Tuyết Nhi cứu mạng với, San San dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Tuyết Nhi. Mà Tuyết Nhi cũng là mặt bất đắc dĩ "Bệ hạ, nó tỷ cũng bất lực nha."

"Tôi là bạn trai của Tuyết Nhi." Khi Hân Nhi và San San đang trao đổi ánh mắt, Âu Dương Thần bất ngờ nói ra câu này. San San sững sờ hai giây, ngay sau đó kịp phản ứng, "A, thì ra anh chính là, , , , , " ngay sau đó San San hưng hăng cắn đầu lưỡi mình, ai nha. Vẫn là ngoan ngoãn không nên nói, Âu Dương Thần vốn muốn mời San San cùng nhau ăn cơm, dù sao kể từ sau khi San San đến, tâm tình Tuyết Nhi rõ ràng đã khá hơn nhiều. Nhưng San San cũng không dám nghĩ sẽ ngồi lại cùng Âu Dương Thần, cô sợ sau đó tiếp tục nói bậy nếu không bị ánh mắt của Âu Dương Thần giết chết, thì chính là bị chính mình không cần thận cần lưỡi tự sát rồi.

Hân Nhi ngồi trước máy vi tính, nhìn bức thư gửi đến từ phương xa, đây là Giáo sư gửi thư đến, ý là để cho mình đi tham gia cuộc thi thời trang ở Paris, đây là một cuộc thi lớn cho giới thiết kế, khi Hân Nhi còn ở nước Pháp cũng rất hi vọng mình có thể đi tham gia, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có cơ hội, cuộc thi thời trang lần này đối với Hân Nhi mà nói vẫn là cảm thấy rất hứng thú, khôi phục trí nhớ đã ba ngày rồi, ba ngày nay Hân Nhi cũng sống ở trong bệnh viện, Âu Dương Thần thỉnh thoảng cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc Hân Nhi, có lẽ trước kia Hân Nhi biết lái tâm đi a, nhưng là bây giờ Hân Nhi chẳng qua là cảm thấy rất là đè nén, nhìn Âu Dương Thần, trong lòng càng thêm rối rắm một phần, nhớ tới đoạn tình yêu kia thật sự làm cho người ta rất là đau lòng. Nếu như có thể Hân Nhi thật sự tình nguyện mình trở lại là cô gái hai bàn tay trắng, không có Âu Dương Thần, không có khuôn mặt mặt xinh đẹp này, không có nghĩ buông tay lại không buông xuống được tình cảm như vậy, , , ,

Hôm nay thật vất vả mới có thể xuất viện, không khí ở bệnh viện thật làm cho người ta rất khó chịu, mỗi một lần nghĩ đến Âu Dương Thần nói một ngày nào đó anh và Tuyết Nhi chính là gặp nhau trong bệnh viện, có lẽ khi đó nghe rất giống như trai tài gái sắc gặp nhau, nhưng là bây giờ hồi tưởng lại, sao lại thấy rất sao châm chọc và đau nói, khi đó người trong lòng của mình cùng người khác đẹp khác quần quýt, chính là nơi đính ước này khiến Hân Nhi càng thêm đè nén đáng sợ. Dưới sự yêu cầu của Âu Dương Thần cô phải dùng đủ mọi cách rút cuộc có thể trở về nhà trọ, Âu Dương Thần vốn muốn cho Tuyết Nhi về nhà dưỡng thương, nhưng nhà đó là đặc biệt được xây vì Lăng Phi Tuyết, là phòng nhỏ Âu Dương Thần yêu thích, cùng mình không có chút liên quan nào, nếu như có liên lạc thì duy nhất chính là một đoạn thời gian mình làm thể thân này, một đoạn thời gian hưởng thụ sự dịu dàng của Âu Dương Thần, nghĩ tới đây, đột nhiên Hân Nhi giống như hạ quyết tâm, bây giờ cùng Âu Dương thần thẳng thắn, nằng không làm được, nhìn ánh mắt ôn nhu kia, cô không nói ra miệng, sợ đã thương mình, càng sợ đã thương anh. Vì vậy quả quyết gửi thư lại cho Giáo sư, bày tỏ mình sẽ trình diện đúng hẹn.

Nhìn bức thư được gửi đi, Hân Nhi hơi trầm tư, nên để cho mình yên lặng một chút thôi. Suy nghĩ một chút về tương lai của mình, còn cả chuyện đã yêu anh sâu đậm nữa , , , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Mal

Editor: nhokcoicodon

Euclid

"Tổng giám đốc, chuyện hợp tác cùng Lâm thị đã bàn xong, ngày mai là có thể ký hợp đồng rồi, nhưng tổng giám đốc chúng ta thật muốn giao hạng mục lớn như vậy cho Lâm thị sao? Mặc dù Lâm thị cũng là công ty lớn, thế nhưng mấy năm nay kém xa những công ty khác, hạng mục lớn như vậy giao cho bọn họ hình như không quá thích hợp." Thư ký rốt cuộc vẫn phải hỏi ra nghi vấn trong lòng, tổng giám đốc lần này cùng hợp tác với Lâm thị quá đột ngột, Lâm thị vì cơ hội đột nhiên rơi xuống mà kích động không thôi.

"Cậu có nghe qua đứng càng cao, rơi càng thảm hay không." Âu Dương Thần lạnh lùng nói một câu.

Thư ký nhìn ánh mắt từ từ chuyển thành kinh hãi, khó trách tổng giám đốc, , , , , chỉ là tổng giám đốc nếu muốn phá hủy Lâm thị cũng chỉ là vấn đề ngày một ngày hai, chỉ là muốn kết cục như thế, chỉ sợ Lâm thị thật đắc tội với tổng giám đốc rồi. Hơn nữa đáng về tổng giám đốc vẫn là rất phần nộ, nhìn đáng về Âu Dương Thần, cho dù không có gì khác biệt so với bình thường, nhưng với thư ký ở bên cạnh Âu Dương Thần nhiều năm như vậy, đương nhiên vẫn là có chút hiểu Âu Dương Thần, chỉ thấy Âu Dương Thần khi nhắc tới Lâm thị này cả người toát ra khí thế càng lạnh hơn mấy phần. Thật không hiểu Lâm thị lấy đâu ra lá gan dám đắc tội tổng giám đốc của Euclid.

Thư ký biết Lâm thị không phải tự nhiên dám đi đắc tội với Âu Dương Thần, nhưng con gái của Lâm Đồng không biết chết sống lại đắc tội với người trong lòng của tổng giám đốc, đây chính là so với việc đắc tội với tổng giám đốc còn nghiêm trọng hơn nha.

Trong căn hộ.

Hôm nay Âu Dương Thần vẫn như cũ xử lý xong công việc thật sớm để trở về nhà trọ, anh sợ mấy ngày nay Tuyết Nhi ở trong nhà trọ một mình sẽ cô đơn, cũng lo lắng vết thương của Tuyết Nhi , bây giờ ở trong mắt Âu Dương Thần Tuyết Nhi so với búp bê còn dễ vỡ hơn nhiều. Cho nên coi như công ty đang bận nhiều chuyện hơn nữa, Âu Dương Thần cũng sẽ nhanh chóng xử lý xong, hoặc là để ngày hôm sau xử lý, tuyệt đối sẽ không làm trễ nải thời gian trở về chăm sóc Tuyết Nhi.

Nhưng hôm nay Âu Dương Thần về nhà cũng không nhìn thấy bất kì ai trong căn hộ, Âu Dương Thần vội vàng gọi điện thoại cho Hân Nhi, nhưng ngay cả điện thoại cũng tắt máy, một loại lo lắng tự nhiên sinh ra, chẳng lẽ Tuyết Nhi lại xảy ra chuyện gì, cuối cùng thấy được một mảnh giấy nhỏ trên bàn uống trà. Nơi đó chỉ có mấy hàng chữ nhỏ xinh đẹp.

Thần!

Thật xin lỗi, đi không từ biệt, đừng lo lắng, em chỉ đi tham gia một cuộc thi thiết kế thời trang, những ngày này coi như để em đi giải sầu đi, thật sự có vài chuyện cần suy nghĩ kỹ, cho nên yên tâm đi, ở nhà chăm sóc bản thân thật tốt.

Tuyết Nhi.

Âu Dương Thần nắm tờ giấy này thật chặt, tức giận xen lẫn một chút cô đơn, Tuyết Nhi lại là ra nước ngoài, tại sao không nói cho mình, anh nhất định có thể đi cùng cô, vậy mà không có nói cho anh, cứ như vậy để lại mấy chữ lạnh lẽo, đi, , , , , là sợ mình bận rộn sao? Hơn nữa, , , , , , trong khoảng thời gian này Tuyết Nhi kháng cự và có tâm sự anh đều nhìn ở trong mắt, Âu Dương Thần vẫn cho là tên bất cóc hù sợ Tuyết Nhi, cho nên an ủi bao dung, anh nguyện ý đi an ủi cô, san bằng những vết thương này, nhưng cô cứ như vậy mà đi, không có báo trước tiếng nào, ha ha, giờ phút này Âu Dương Thần cảm thấy mình thật sự thất bại, làm bạn trai thất bại, là một người đàn ông thất bại.

Hân Nhi lặng yên không tiếng động mới đi tới được chỗ của Mal, đối với người thầy này của mình Mal, thật có thể dùng từ "thầy tốt bạn hiền" để hình dung, phương thức Mal dạy cho Hân Nhi chính là hoàn toàn tự do, chưa từng bắt Hân Nhi học tập thứ gì, từ lúc bắt đầu đã cho Hân Nhi vẽ thiết kế theo ý mình, sau đó sẽ giúp cô chỉ ra chỗ sai, mà từ rất lâu Mal cũng không giống là người thầy của Hân Nhi, mà là bạn bè, ông không có cái loại cao ngạo của giáo sư, lại yêu thích người có đam mê với thiết kế, cho nên cố ý chăm sóc cho Hân Nhi, không chỉ bởi vì Hân Nhi có tài năng, quan trọng hơn là Hân Nhi thật sự nghiêm túc, đối với thiết kế luôn luôn nhập tâm, thật rất giống với Mal. Cho nên âm thầm Mal và Hân Nhi giống như bạn bè, có thể vui vẻ nói chuyện trời đất, Mal hiện nay 50 tuổi, vẫn độc thân như cũ, nhưng Mal lại nói đời này vợ của anh chính là thiết kế, đứa bé chính là Hân Nhi, lúc trẻ tuổi Mal thích qua một cái cô gái, tuy nhiên chịu khổ vì bị cự tuyệt, sau liền không có động lòng đối với cô gái nào, còn vì vậy mà có một thiết kế được đặt tên là "Tuyệt yêu", lúc ấy cũng giành được một giải thưởng lớn, từ đó bước vào ngành thiết kế.

Nhà Mal chỉ là một cái biệt thự nhỏ bình thường. Hân Nhi rất quen thuộc chìa khóa cửa vẫn thường để trong sân chậu hoa, Hân Nhi ở nhà Mal cũng hơn mấy tháng, khi đó Mal nói là học trò của ông ông phải tự mình dạy, thật ra thì Hân Nhi biết là một cô lần cô làm thức ăn, hấp dẫn Mal, kết quả là Mal liền lừa gạt Hân Nhi đến nhà, đối với thức ăn ngon sức kháng cự của Mal là số lẻ, thời gian vẫn còn sớm, Mal là một côn trùng điển hình ngũ nương, khi ngày đầu tiên Hân Nhi đến nhà ông. Mal lần đầu tiên rất nghiêm túc nói cho Hân Nhi biết tuyệt không được gọi ông rồi giường vào sáng sớm, coi như kêu cũng vô dụng, chắc chắn là ông sẽ không bị đánh thức, nhưng sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ, Mal luôn thiết kết vào lúc đêm khuya, vì vậy sáng sớm mới ngủ đã trở thành thói quen. Không có bất kỳ chuyện có thể đánh thức Mal vào sáng sớm.

Hân Nhi buông xuống hành lý, nghỉ ngơi một cái a, vốn định gọi điện thoại báo bình an cho Âu Dương Thần, nhưng nghĩ đến Âu Dương Thần chắc vẫn còn tức giận đi, quả quyết cắt điện thoại di động, Hân Nhi cảm giác mình là đồ dờ hoi, lại nhớ Âu Dương Thần rồi, bắt buộc mình lấy lại tinh thần, đi tới phòng đã ở một năm trước, trong phòng vẫn được quét dọn rất sạch sẽ, trên bàn sách còn là đề ảnh chụp chung với sự Mal, Hân Nhi giống như trở lại khi đó, cô và Mal sống cùng nhau, Mal hướng dẫn cho Hân Nhi rất nhiều rất nhiều, thậm chí rất nhiều đều không phải là về thiết kế gì đó, lại làm cho Hân Nhi thích thú.

Khi Hân Nhi đang làm món ăn cuối cùng, Mal rút cuộc tỉnh, thật ra thì thời gian này Hân Nhi nắm rất rõ, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của Mal mặc dù có chút vấn đề, cũng có quy luật quy luật khác thường, lúc giữa trưa 12 giờ, Mal nhất định sẽ tỉnh lại, khi Mal đi ra cửa phòng thấy lầu dưới bay đến mùi cơm chín, anh có một loại ảo giác, không phải là mình đang nằm mơ. Khi thấy người nào đó bung thức ăn từ phòng bếp đi ra thì Mal rất khẳng định là mình nằm mơ, nhưng ngay sau đó bị giọng nói oang oang của Hân Nhi đánh thức.

"Mal thân yêu, đã lâu không gặp." Hân Nhi nói một câu tiếng Pháp lưu loát.

"Mình là đang nằm mơ sao?" Mal lăm bằm lâu bầu đi đến.

"Rửa tay ăn cơm đi, đồ đệ của thầy đã trở về." Thấy Mal giật mình Hân Nhi rất là vui vẻ, ở nơi này Hân Nhi cũng chỉ là Daisy, một học trò của Mal cũng như một người bạn.

"Oh, mygod." Mal kêu lên, tới ôm Hân Nhi tới một thật chặt, ngay sau đó, lập tức đi rửa tay, hướng thức ăn ngon chạy tới, đối với tài nấu nướng của Hân Nhi, Mal đặc biệt hoài niệm, không có kì thị những món Trung Quốc kia.

"Thế nào nhanh như vậy đã tới rồi, không phải còn có ba ngày sao." Mal vừa ăn vừa hỏi.

"Nhớ thầy." Hân Nhi cười nói.

"Mới không dám tin tưởng đâu, đây không phải là em."

Anh Phi, đó là người đã cứu mình và thay đổi vận mệnh của mình, cho mình nhiều cơ hội học tập như vậy, có thể nói Diệp Phi chính là ân nhân cứu mạng của Hân Nhi, nhưng kể từ sau lần ở trung tâm mua sắm đó cũng không có gặp lại anh nhưng cô không muốn Mal lo lắng, trong một năm kia Mal đều cho rằng Diệp Phi là bạn trai của mình, chính mình cũng đã từng cho là như thế, nhưng là, , , , bây giờ anh Phi đã có là vị hôn thê. "Anh ấy rất tốt, công việc khá bề bộn."

"A, Tuyệt nhi có phải em có tâm sự không, không phải là gây gổ chứ" Mal rút cuộc dừng lại bát đũa, ông có thể phát ra hiện ra Hân Nhi có gì đó không thích hợp, dù sao cũng là chung sống một năm này, vẫn hơi hiểu biết một chút,

"Vâng, có chút, cho nên ra ngoài giải sầu, Mal, thầy dùng đũa càng ngày càng tốt hơn rồi." Hân Nhi không muốn giấu giếm Mal, dĩ nhiên cũng không lừa được, đối với Hân Nhi mà nói từ lâu Mal đã như là bằng hữu, có thể tâm sự .

"Có thật không? Cái này còn không phải cảm ơn em sao, đã tới thì nhân cơ hội này buông lỏng một chút, khi muốn nói thì nói với tôi." Mal cũng không muốn nhiều lời, theo ông biết Daisy vẫn là một người có chủ kiến, sẽ nghĩ thông

"Vâng." Hân Nhi có một chút cảm động

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Anh đã đến

Xế chiều hôm đó, Hân Nhi đi đến một cô nhi viện, trước kia ở Paris Hân Nhi đã đến vài lần, khi đó chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, giống như có ma lực gì đó liên thích nơi này, thời gian sau sẽ thỉnh thoảng đến, cùng những người bạn nhỏ từng nhóm làm trò chơi, cùng bọn họ vẽ tranh, ở trong này Hân Nhi có cảm giác thân thiết, khi đó mình không biết là vì sao lại có cảm giác thân thiết này, mà bây giờ lại đi đến nơi này thì đã biết, bởi vì mình cũng là cô nhi, cô nhi viện là nơi mình từ nhỏ lớn lên, trong lòng những bọn nhỏ này cùng như mình lúc trước, khát vọng tình thân, khát vọng tình yêu...

"Chị Tuyết, chị Tuyết, chị đã đến rồi, rất nhớ chị." Hân Nhi vừa đến, thì có một số đứa bé xông đến, mặc dù thật lâu không có đến đây, nhưng những người bạn nhỏ vẫn nhớ rõ chị xinh đẹp giống như thiên sứ này.

"Ừ, chị đã trở về, Kiệt Lâm, Lucy các em có khỏe không?" Hân Nhi ngồi xuống ôm bọn trẻ lại, mang quà ra phân phát cho bọn trẻ, có mấy bạn nhỏ là lạ mặt, đoán chừng là đến sau, nên không quen với mình, chỉ là cúi đầu khó xử, không dám nhận quà, Hân Nhi nghĩ đến khi đó mình cũng vậy, lúc có người đến thăm mình không dám nói lời nào, trốn ở một bên, bởi vậy rất nhiều khi không có lấy được quà, cuối cùng Thạch Phong phân cho mình, Hân Nhi mỉm cười bước đến trước mặt mấy cô bé nhỏ kia, đưa quà mình chuẩn bị lễ vật cho mấy bé, thấy trên mặt bọn trẻ tươi cười, Hân Nhi cảm thấy được giờ phút này cực kỳ thỏa mãn.

"Tuyệt Nhi tiểu thư, cô đã tới." Đến là một bà sơ cũng là viện trưởng ở đây. Bà là một nữ tu sĩ có tính cách vô cùng ôn hòa, cảm giác điềm tĩnh như thế, cho Hân Nhi một cảm giác bình an.

"Vâng, xin chào sơ." Hân Nhi cũng làm động tác cầu nguyện. Sau đó nói chuyện cùng với bà sơ.

"Trước Tuyệt Nhi tiểu thư về nước, bọn trẻ ở đây đều rất nhớ người, lần này trở về là vì công việc sao."

"Đi giải sầu, sợ, tôi có thể hỏi bà một vấn đề không?"

"Dĩ nhiên có thể."

"Có thể lừa dối trong tình yêu không?" Minh không phải là Tuyết Nhi, khuôn mặt này đã để cho Âu Dương Thần hiểu lầm, bây giờ đã khôi phục trí nhớ, nhưng cô vẫn không có nói cho biết, đây là lừa gạt.

"Đứa nhỏ, thật ra nói dối có rất nhiều loại, nói dối có thiện ý chứa sẽ tha thứ."

"Là sao?"

"Năm lấy hạnh phúc mình muốn, đừng cảm đối mặt tình yêu của mình." Bà sợ chỉ nói những lời này thì nhìn đến nơi xa một người đàn ông đứng xa xa nhìn Hân Nhi, đây là hạnh phúc của Tuyết Nhi tiểu thư, bà sợ thức thời rời khỏi, nhưng Hân Nhi vẫn đang trầm tư, có phải nên nói cho Thần không, hay hỏi rõ ràng, có lẽ hiện tại người Thần yêu là mình, là Lam Hân Nhi... không có chú ý đến bóng dáng cao lớn trước mặt kia.

Thẳng đến trước mắt xuất hiện đôi giày da kia, làm cho Hân Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thấy là gương mặt quen thuộc của Âu Dương Thần kia, trước mắt Âu Dương Thần giống như là một ngọn núi, đem bản thân hoàn toàn bao lại. Hân Nhi kinh ngạc, anh... làm sao lại ở chỗ này.

"Thần, sao anh lại tới đây."

"Đến bắt một người phụ nữ không nghe lời." Giọng nói Âu Dương Thần có chút hờn giận, trời biết anh vừa nhìn đến lá thư, thì ngựa không ngừng vó chạy đến đây, tất cả chuyện công ty đều không có xử lý, toàn bộ để sang một bên, thư ký ở Âu Thị đều đã sốt ruột thành một đoàn, đối mặt với tổng giám đốc đột nhiên biến mất.

"Em có để lại thư cho anh mà." Hân Nhi cúi đầu, giống như đứa bé phạm sai lầm.

"Nhưng em mang trái tim của anh đi." Âu Dương Thần gắt gao ôm Hân Nhi, chỉ có giờ phút này anh mới cảm thấy được mình hoàn chỉnh, tìm bị Tuyết Nhi mang đi mới tiếp tục đập, mà những lời này làm trong lòng Hân Nhi vốn đã kinh ngạc cuộn cuộn mãnh liệt thì càng khơi dậy hàng ngàn đợt sóng. Khiến cho bản thân hồi đã hiểu chưa.

"Thần, anh yêu là em bây giờ hay là Tuyết Nhi trước kia." Hân Nhi vội vàng hỏi.

Cái vấn đề này Hân Nhi đã hỏi không chỉ một lần, Âu Dương Thần cảm thấy hai người này là cùng một người, cho nên đáp án vẫn là "Cùng yêu."

"Nhất định phải chọn một cái?"

"Tuyết Nhi, đều cùng là một người có cái gì khác nhau sao?"

"Nếu không phải a?"

"Chị Tuyết, chị Tuyết, nhanh đến dạy bọn em vẽ tranh đi." Một bạn trẻ xông đến trước mặt cắt đứt lời hai người nói chuyện với nhau, Hân Nhi có chút thất vọng, cũng có một chút nhẹ nhàng thở ra, cô thật sự sợ Âu Dương Thần lại nói câu kia 'Chỉ cần em là Tuyết Nhi là được.' Trên thực tế mình không phải.

Hân Nhi rời khỏi từ trong ngực Âu Dương Thần ra, dắt tay Lucy đi về phía sân viện, Âu Dương Thần hiển nhiên phát hiện trong mắt Hân Nhi chột lóe lên thất vọng kia, nhưng vì sao thất vọng, giờ phút này Âu Dương Thần đột nhiên cảm thấy hình dung lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển thật là rất chuẩn xác.

Ngượng ngùng đi theo phía sau Hân Nhi, nhìn Hân Nhi dạy bọn nhỏ vẽ tranh, thật sự giống như lúc thiết kế, lúc này Âu Dương Thần nhìn toàn thân Tuyết Nhi đều bao phủ ánh hào quang, nhớ đến cái vấn đề vừa rồi kia, thật ra nếu nhất định phải trả lời anh rất muốn nói là Tuyết Nhi hiện tại, Tuyết Nhi trước kia cho người ta cảm giác kiên cường đến đau lòng, mà Tuyết Nhi hiện tại ưu tú làm cho người ta tự hào, tuy nhiên cũng vẫn là kiên cường, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc nhu nhược, làm cho người ta không tự chủ được muốn yêu cô, Tuyết Nhi hiện tại sẽ nói giỡn, sẽ âm ỉ, tính tình đùa giỡn, Tuyết Nhi trước đây không có, Tuyết Nhi trước kia là công chúa ngã bệnh ở trong lâu đài, mà Tuyết Nhi hiện tại là tinh linh rơi vào nhân gian, là thiên sứ.

"Chị Tuyết, anh đẹp trai kia vẫn nhìn chị..., anh ấy nhất định rất yêu chị." Một cậu bé như tên trộm nói, cái này bé biết, có một chú thường xuyên nhìn một đi như vậy, bọn họ nói đây là yêu.

"Đứa nhỏ ngốc, em làm sao biết cái gì là yêu." Hân Nhi cười nhạo, nhưng trong lòng hơi hơi chua xót, anh yêu chỉ sợ là Tuyết Nhi thật, mà không phải Lam Hân Nhi thể thân này.

"Em không phải đứa nhỏ ngốc, em đều nghe nghĩa chú với dì nói, đây là yêu, anh đẹp trai kia là yêu chị. Không tin, em đi hỏi một chút." Nói xong cậu bé liền chạy đi tìm Âu Dương Thần, Hân Nhi muốn giữ chặt bé cũng không kịp.

"Anh đẹp trai, có phải anh thích chị Tuyết đúng không." Về mặt cậu bé như em đã biết.

Âu Dương Thần bị đứa trẻ nhỏ mới năm sáu tuổi này dọa cho sợ tại chỗ, trời ạ, đây là câu hỏi của đứa bé năm sáu tuổi à? Nhìn bóng dáng phía xa kia, lớn tiếng nói "Đúng, anh yêu chị ấy." Giống như sợ Hân Nhi không nghe được.

Cậu bé lập tức vui vẻ nở nụ cười, lộ ra hai cái răng khềnh, cực kì đáng yêu, lại chạy đến bên cạnh Hân Nhi "Chị Tuyết, em nói đúng rồi, chị xem anh đẹp trai nói yêu chị, chị cũng cần phải nói yêu anh ấy, nhanh lên." Cậu bé thúc giục, Hân Nhi có chút hết chỗ nói rồi, này cũng không phải tặng quà, anh tặng quà cho tôi thì tôi cần phải đáp lễ, cười gượng hai tiếng nói sang chuyện khác muốn tiếp tục dạy bọn trẻ vẽ tranh, nhưng cậu cũng không nghe, sống chết muốn Hân Nhi nói yêu Âu Dương Thần, Hân Nhi cực kỳ xấu hổ.

Lúc này Âu Dương Thần cũng đi về phía bọn họ. Mặt Hân Nhi lại càng đỏ, cuối cùng được Âu Dương Thần giải vây cho, đưa bọn họ đi làm trò chơi, nhìn bọn trẻ cùng chơi với Âu Dương Thần, Hân Nhi cảm giác có chút quái dị, bởi vì cái gọi là Âu Dương Thần đưa các bạn nhỏ làm trò chơi, trên thực tế vẫn lại để cho các bạn nhỏ dạy anh làm, tiếng ồn ào của các bạn nhỏ rồi thành một núi, Hân Nhi bắt đầu đi đi qua chủ trì đại cục. Âu Dương Thần có chút thất bại, này cuối cùng là ai giải cứu ai, thật ra cũng không thể trách Âu Dương Thần được, ai bảo người ta khi con bé chính là thiên tài, tuổi thơ không có bị tổn thương đến nỗi không dậy nổi. Phải không...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Tai nạn xe cộ

Bởi vì lo lắng thân thể Hân Nhi còn chưa khôi phục hoàn toàn, Âu Dương Thần cũng không có để cho Hân Nhi tham gia trò chơi này, Hân Nhi đứng ở bên cạnh nhìn Âu Dương Thần cùng mấy người bạn chơi trò chơi ở bên kia, có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười, động tác cứng ngắc như vậy, một trò chơi chìm ửng bắt gà con bình thường lại bị Âu Dương Thần làm giống như lên chiến trường giết địch, Âu Dương Thần nghĩ thầm, cùng mấy tên sát thủ tiến hành một cuộc chém giết, cũng không có luống cuống như vậy, anh thật sự tình nguyện một mình cùng một bang phái đấu cũng không nguyện như bây giờ tiến cũng không được, thoái cũng không xong, về mặt không chút thay đổi lại càng lạnh lùng rồi.

Rốt cục một người bạn nhỏ chịu không nổi Lão Ưng hưng hân như vậy, khóc ngay tại chỗ, lần này trò chơi hay như vậy đã bị Âu Dương Thần mặt lạnh làm hỏng, về mặt Âu Dương Thần mờ mịt, vừa mới còn rất tốt như thế làm sao đột nhiên khóc, Âu Dương Thần hoàn toàn không có ý thức đến gương mặt mình kia dẫn đến phát sinh chuyện này, nhưng một bạn nhỏ nào đấy rất nhanh thì cấp cho Âu Dương Thần đáp án rồi. "Anh trai kia thật hung dữ, anh là Lão Ưng hư hỏng, hu hu, hơi sợ." Âu Dương Thần nghe như thế, rốt cục đã hiểu lỗi của mình, đồng thời ba vạch đen hiện ra... anh lớn lên có chỗ nào giống Lão Ưng hư hỏng, Âu Dương Thần ai oán, về mặt ấy nãy nhìn Hân Nhi.

Hân Nhi nhìn đến trận này mặt cũng vội vàng đến an ủi bạn nhỏ kia, từ nhỏ Hân Nhi ở cô nhi viện lớn lên, mà còn thường xuyên cùng các người bạn nhỏ chơi đùa, đối với đứa trẻ khóc đi nhiên là rất có một bộ, cho nên được Hân Nhi an ủi, mấy người bạn nhỏ lại rất nhanh khôi phục tiếng nói tiếng cười, tiếp tục trò chơi vừa rồi, bây giờ, Âu Dương Thần bị cấm chỉ tham gia, Hân Nhi cũng mang theo Âu Dương Thần rời khỏi cô nhi viện, ai cũng không muốn một bạn nhỏ nào đấy lại bị Âu Dương Thần dọa, bản thân Âu Dương Thần lại càng không muốn.

Hân Nhi cùng Âu Dương Thần bước chậm trên đường nhỏ. Nhìn về mặt buồn bực của Âu Dương Thần, nghĩ đến người bạn nhỏ khóc kia đã nói "Cái anh trai thật hung dữ, anh là Lão Ưng hư hỏng." Hân Nhi liền không nhìn được mà bật cười, lúc này Hân Nhi hoàn toàn đã quên chuyện mình không phải Tuyết Nhi thật, chỉ đắm chìm trong truyện cười vừa rồi.

"Tuyết Nhi, anh nhìn qua rất hung dữ sao?" Âu Dương Thần thấy Hân Nhi cười, trong lòng rất không có tư vị.

"Àch, không có" câu nói kia Tuyết Nhi kéo Hân Nhi vừa rồi cười trong vui vẻ về hiện thực, về mặt cũng dần dần có chút bi thương.

"Tuyết Nhi, từ nay về sau anh nhất định sẽ bảo vệ em, quên mất những chuyện không thoải mái đi được không?" Âu Dương Thần đột nhiên dừng lại gắt gao ôm lấy Hân Nhi, nhìn đến Tuyết Nhi bi thương như vậy, anh thật sự rất đau lòng.

Bảo vệ em, Hân Nhi lại nhớ tới buổi tối bên cây đàn cổ ngày đó, anh cũng ôm mình như vậy, nói với mình muốn bảo vệ mình, nhưng, Tuyết Nhi kia, không phải mình, em là Lam Hân Nhi.

"Thần, anh có thể quên Tuyết Nhi quá khứ được không?" Hân Nhi đột nhiên hỏi.

Quên Tuyết Nhi quá khứ, Âu Dương Thần có chút sững sờ, này là quá khứ ngọt ngào của chúng ta, làm sao có thể quên mất.

Nhìn đến phản ứng của Âu Dương Thần thì Hân Nhi biết mình đã quá phận, Âu Dương Thần làm sao có thể sẽ quên hồi ức của Tuyết Nhi, đó là Tuyết Nhi anh yêu nhất, Âu Dương Thần chỉ dịu dàng với Tuyết Nhi mà thôi, mà mình chỉ bởi vì gương mặt giống như Tuyết Nhi mới có thể để cho anh đối với mình như vậy, ha ha. Hân Nhi tự giễu cười cười nói "Nói giỡn chút. Đi thôi."

"Đợi một chút, Tuyết Nhi, anh không biết em vì sao một mực rồi rầm quá khứ cùng hiện tại của em, em quá khứ anh không quên được, em hiện tại anh lại càng không muốn buông ra, chính xác, ba năm này, em đã thay đổi, em không còn là Tuyết Nhi trước kia nữa, nhưng em hiện tại anh vẫn yêu như cũ, trong khoảng thời gian này chúng ta không phải rất tốt sao? Vì sao vẫn còn rồi rầm với quá khứ?" Âu Dương Thần ở điểm này thật không biết Tuyết Nhi, vì sao nhất định phải đi rồi rầm ở vấn đề này a?

"Không, em không phải Tuyết Nhi, không phải là Tuyết Nhi quá khứ kia, cho nên người anh yêu không phải là em, có thể chứ?" Hân Nhi vội vàng quát, tránh thoát từ trong ngực Âu Dương Thần ra, chạy ra ngoài, tốc độ Hân Nhi chạy rất nhanh, nhanh đến ngay cả Âu Dương Thần cũng không phản ứng

kịp sao, chỗ Hàn Nhi tiến lên vừa vặn có một chiếc xe lái đến, Hàn Nhi chỉ cảm thấy tốc độ chiếc xe chạy rất nhanh, một khắc kia cô dường như có chút sợ, có chút không muốn, Âu Dương Thần ở thời khắc nguy cấp, xông lên đẩy Hàn Nhi ra, giờ khắc này hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, không có bất kỳ suy nghĩ gì, chỉ cứ xông lên như vậy, giờ phút này dường như toàn bộ thế giới đều đã yên lặng,,,,,

Hàn Nhi ở một giây trước cảm nhận Từ Thần vẫy gọi, mà một giây sau, cảm giác trên chân đau đớn rõ ràng như thế, mờ to mắt, nhìn đến Âu Dương Thần đang ở ven đường, máu tươi bên người dễ bị trông thấy như thế. Hàn Nhi không để ý cảm giác đau đớn trên chân mình, từng bước một bò đi về phía Âu Dương Thần, giờ khắc này, trong thế giới của cô thật còn lại sợ hãi, bất lực, cô thật sự không dám nghĩ muốn tổn thương Âu Dương Thần, chỉ nghĩ đến có thể ở bên cạnh anh, dù cho, chỉ là một giây, nếu sớm biết rằng có kết quả như vậy, Hàn Nhi nhất định sẽ không tùy hứng nữa, cho dù là thế thân, cô cũng muốn bảo vệ cho phần hạnh phúc này, chỉ cần anh. Chỉ cần anh là được... nhưng cảm giác đau đớn trên chân dường như một chút cũng không biến mất, cuối cùng một khắc muốn đụng đến Âu Dương Thần kia, Hàn Nhi cũng dần dần mất đi ý thức.

Bên trong bệnh viện.

"Thần..." Hàn Nhi mở choàng mắt, đây là... bệnh viện, "Thần, thần..."

"Chị tỉnh rồi." Chỉ thấy là một giọng nói ôn nhuận giống như mưa phùn. Hàn Nhi thấy bên cạnh cửa sổ có người đàn ông toàn thân mặc âu phục hãng Armani, chỉ thấy là một người đàn ông có dáng vẻ rất tuấn lãng, nếu trước đây, Hàn Nhi nhất định cảm thấy người đàn ông trước mắt này cực kì đẹp trai, nhưng ở chung lâu với Âu Dương Thần và Diệp Phi, thì thị giác sớm đã không có cảm giác, mà còn giờ phút này Hàn Nhi chỉ nghĩ đến Âu Dương Thần thế nào rồi.

"Thần đâu?" Hàn Nhi vội vàng hỏi.

Trình Sơn có một chút mất hứng, vị mỹ nữ trước mắt này không hỏi mình là ai, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình đã giảm xuống, làm sao chỉ nhìn thoáng qua nhạt nhẽo, thì hỏi Âu Dương Thần, tự hỏi mình ở quốc tế hay trong nước, nơi nơi đều có người truy tìm.

"Anh ấy..." Trình Sơn hơi tạm dừng, dường như cực kì khó có thể mở miệng, được rồi, hẳn thừa nhận, giờ phút này hẳn muốn đùa dai rồi.

"Thần làm sao vậy, anh ấy làm sao vậy, anh nói đi?" Hàn Nhi nói xong lập tức muốn đứng lên, đi tìm Âu Dương Thần. Nhưng chân Hàn Nhi bị thương, vừa động không thể nghỉ ngơi là kéo đến chỗ miệng vết thương.

Nhìn Hàn Nhi kích động như vậy, Trình Sơn thừa nhận trong lòng hẳn lại càng ăn vị, người đẹp tuyệt sắc trước mắt này làm sao quan tâm Âu Dương Thần như vậy, mà còn nghe tiểu tử kia nói, bây giờ còn không phải đã tới tay, nhớ đến bác gái cũng một bó tuổi, luôn nhắc đến có thể sẽ sớm ôm cháu, ha ha, người làm em này sẽ giúp anh họ lãnh khóc kia. Mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, Hàn Nhi đã nói rồi.

"Anh nói, nói mau, cuối cùng Thần làm sao vậy." Hàn Nhi quát, nước mắt trong hốc mắt đã đảo quanh rồi.

"Cô đừng khổ sở, cô như vậy Thần sẽ đau lòng, anh ấy cũng sẽ không yên tâm." Nhìn Hàn Nhi như vậy, Trình Sơn có chút không đành lòng, lên tiếng an ủi. Nhưng anh trai, anh nói lời này, rất có nghĩa khác a, quả nhiên, Hàn Nhi nghe được lời này, cho là Âu Dương Thần đã rời đi, nước mắt trong hốc mắt không tự chủ được rơi xuống dưới.

Trình Sơn nhìn đến Hàn Nhi khóc tuyệt vọng như vậy, buồn bực, rõ ràng mình đã an ủi, làm sao còn khóc thương tâm như vậy. Hoàn toàn không có hiểu mình tạo ra nghiệt.

Ngay lúc Hàn Nhi khóc thương tâm muốn chết, mà chân tay Trình Sơn luống cuống, cửa phòng bệnh mở ra, Âu Dương Thần được người ta nâng đỡ từ cửa đi vào....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Âu Dương Thần vừa tỉnh dậy chuyện thứ nhất là lo lắng thương thế của Tuyết Nhi, kéo cả người đầy băng gạc đi đến phòng bệnh của Tuyết Nhi, trong một khắc kia thật sự là thân thể mình phản ứng theo bản năng, thật ra Âu Dương Thần cảm thấy may mắn mình theo bản năng bảo vệ, cứu Tuyết Nhi, nếu không Âu Dương Thần thật sự không dám nghĩ mình nên làm cái gì bây giờ, yêu Tuyết Nhi hiện tại đã hãm nhập vào trong xương tuỷ, mặc dù bác sĩ nói trên chân Tuyết Nhi chỉ bị thương một chút, nhưng không nhìn thấy Tuyết Nhi, Âu Dương Thần làm sao cũng không yên lòng.

Không biết đẩy cửa ra nhìn đến một bức cảnh tượng như thế này, Tuyết Nhi giống như là búp bê mất đi linh hồn, không tiếng động rơi nước mắt như vậy, mà về mặt Trình Sơn ở bên cạnh mờ mịt.

"Anh họ, anh cuối cùng cũng đến đây." Trình Sơn thấy Âu Dương Thần xuất hiện ở cửa phòng một khắc kia, thật sự cảm thấy giống như cứu tinh đến đây, mỹ nữ trước mắt này khóc đến như đứt từng khúc ruột gan mình không ứng phó nổi. Mà hoàn toàn không hiểu tại sao cô khóc, đối mặt với ánh mắt chất vấn của Âu Dương Thần kia, về mặt Trình Sơn viết bốn chữ "Em cực kỳ vô tội."

Âu Dương Thần hung hăng trừng mắt với Trình Sơn một cái, rõ ràng đang nói nếu em mà nói gì, em nhất định phải chết.

Trình Sơn ai oán, ông trời, tôi thật sự vô tội có được không, hơn nữa anh họ cũng không phải người trọng sắc quên bạn, huống chi mình là em họ anh. Người nào đó không biết anh họ chính xác không phải là người trọng sắc khinh bạn, nhưng đơn giản chỉ thương bà xã đến mức không như bình thường.

Âu Dương Thần chẳng quan tâm người khác đỡ, chạy nhanh đến bên cạnh giường bệnh Hân Nhi. "Tuyết Nhi, làm sao vậy." Thấy Tuyết Nhi khóc như vậy, tim Âu Dương Thần dường như muốn vỡ ra.

Hân Nhi cảm thấy mình có phải nghe lầm hay không, đây là... giọng nói của Thần, có chút không thể tin quay đầu lại, nhìn đến bóng dáng trong đầu mình kia. Tâm tình Hân Nhi giờ phút này đã không thể diễn tả bằng ngôn từ, cô chỉ cảm thấy bầu trời đen tối kia, đột nhiên sáng lên rồi. "Thần. Thật tốt quá, anh còn sống." Hân Nhi gất gao ôm Âu Dương Thần, rất sợ ngay sau đó Âu Dương Thần sẽ biến mất.

"Tuyết Nhi, anh ở đây, anh ở đây." Âu Dương Thần nhẹ nhàng vỗ lưng Hân Nhi, anh biết nha đầu kia là lo lắng cho mình, trong lòng có một chút ngọt ngào. Cũng có một chút ảo não, mình làm sao không sớm tỉnh lại một chút, hại Tuyết Nhi lo lắng.

"Thần, thật xin lỗi, là em quá tùy hứng, thật xin lỗi, không được rời khỏi em, không muốn..." Hân Nhi một bên khóc, vừa nói, ngay cả nói đều đứt quãng, nhưng trong lời nói khẩn cầu kia, để cho Âu Dương Thần có một chút đau lòng.

"Được, không rời khỏi, Tuyết Nhi, chúng ta mặc kệ Tuyết Nhi quá khứ, hay Tuyết Nhi hiện tại, chúng ta đều sẽ quên, được không? Cũng chỉ quan tâm hiện tại của chúng ta, yêu em hiện tại có được không? Mặc kệ quá khứ, chỉ cần hiện tại cùng tương lai được không?" Âu Dương Thần nghĩ đến Tuyết Nhi để ý qua khứ cùng hiện tại, rõ ràng chỉ là một cái đáp án đơn giản, rõ ràng cũng để ý hiện tại cùng tương lai, mình thật chết tiệt, vì sao không có thể nói sớm với Tuyết Nhi một chút. Âu Dương Thần giờ khắc này cực kì hối hận mình bướng bỉnh, dùng lời Dật Phong mà nói, có đôi khi phụ nữ để ý những cái chi tiết nhỏ bé. Chỉ là mình làm sao vẫn không hiểu.

"Được." Hân Nhi rốt cục nghe được câu nói Âu Dương Thần chỉ yêu em hiện tại, nhưng những lời này đối với Hân Nhi mà nói đã không vui sướng muốn nghe như lúc trước, ngay lúc Âu Dương Thần xả thân vì mình kia, Hân Nhi đã hối hận, những cái gọi là kiều ngao này, một khắc lúc mất đi Âu Dương Thần kia có vẻ hèn mọn như thế, Hân Nhi chỉ nghĩ đến ích kỷ một lần, giống như mẹ viện trưởng nói bắt lấy hạnh phúc của mình, có lẽ hạnh phúc này không hề chi thuộc về mình, nhưng đây cũng là cơ hội có được hạnh phúc, Hân Nhi không muốn buông tha, bởi vì cô thật sự đã không thể tách rời Âu Dương Thần, tình yêu này giống như một độc dược xuyên tim, để cho Hân Nhi trúng kịch độc, không có thuốc nào chữa được rồi. Hân Nhi nói cho bản thân, cứ như vậy dừng cảm một lần, ích kỷ một lần, hèn mọn một lần...

Hai người gất gao ôm ấp cùng một chỗ, mà Trình Sơn ở một bên nhìn hai người thâm tình ôm nhau, rốt cục thức thòi rời khỏi phòng, có vẻ như được khai sáng, thật ra cũng không thể trách Trình Sơn, thật sự vừa rồi bị thâm tình ôn nhu của anh họ dọa cho sợ đứng tại chỗ, ai có thể nói cho Trình Sơn, đây có phải Âu Dương Thần lãnh khốc ăn nói phải có ý tứ không, Trình Sơn ngón ngàng trong gió rồi.

Lúc hai người đang thâm tình ôm nhau, thì một vị giáo sư ở trong toà biệt thự nào đó đang sắp diễn rồi, đã một ngày không có tin tức, nhớ đến nha đầu kia vừa trở về không phải đã xảy ra chuyện chứ, nghe nói đầu năm nay cũng không phải cực kỳ an toàn, mà điện thoại gọi cả một buổi tối vẫn không có thông, cục cảnh sát bên kia cũng không có tin tức, lần này để cho lão già này phải lo lắng rồi.

"A?" Hân Nhi đột nhiên đẩy Âu Dương Thần ra.

"Làm sao vậy. Làm đau em sao?" Âu Dương Thần cho rằng Hân Nhi vì đụng chỗ bị thương mà đau đớn.

"Không, không có, Thần, di động của em, em còn chưa nói với thầy, thầy nhất định rất lo lắng." Hân Nhi nhớ mình ở bệnh viện đoán chừng đã hôn mê một ngày, mà ngày hôm qua đều không có gọi cho thầy. Nhất định thầy sẽ lo lắng.

"Em a, chuyện bé xé ra to, anh đưa cho em, đừng nóng vội."

"Ai nha, nhanh lên. Thầy không chừng đã phái người đi tìm em rồi."

Rốt cục Mal bên này nhận được điện thoại của Hân Nhi, cuối cùng yên lòng, vì không cho Mal lo lắng, Hân Nhi chỉ nói cùng đồng học trước kia ra ngoài uống nhiều mấy chén, không cần thận say khướt, Mal mặc dù đối với đứa nhỏ này uống rượu có chút mất hứng, nhưng tóm lại người là bình an, điểm ấy làm cho người ta yên tâm, cũng không có trách cứ Hân Nhi, chỉ là một buổi tối chờ đợi, để cho Mal cũng có chút mệt nhọc, trực tiếp ở trên giường ngáy ồ ồ o.

"Phù." Cúp điện thoại Hân Nhi có một chút nhẹ nhàng thở ra, hi vọng thầy tha thứ lời nói dối thiện ý của mình, đồng thời lại có một chút cảm giác áy náy, nghe giọng nói Mal đại khái một buổi tối không có nghỉ ngơi, một mực chờ mình, lại có một chút cảm động, ở noidất khách quê người, thầy giáo ngoại quốc không chỉ có dạy mình rất nhiều tri thức, càng cho mình rất nhiều quan tâm. Đây là may mắn.

"Lần này yên tâm rồi chứ." Âu Dương Thần nhẹ nhàng ôm lấy Hân Nhi.

"Ừ, thầy đối với em rất tốt. Em không muốn để cho thầy lo lắng" Hân Nhi cũng nhẹ nhàng dựa vào Âu Dương Thần, bây giờ trên người Âu Dương Thần có vết thương, cô cũng không dám dùng quá sức dựa vào anh.

"Anh biết, yên tâm đi, chỉ cần em dưỡng thương tốt, rất nhanh thì tốt rồi, ông ấy sẽ không biết. Còn có, anh đối với em có tốt không?"

"Ừ. Rất tốt." Mặt Hân Nhi có một chút đỏ, giờ khắc này Hân Nhi cảm thấy mình rất hạnh phúc, dù cho hạnh phúc này là mượn, cô cũng hi vọng kỳ hạn có thể dài một chút.

Chương 67: Kế hoạch lớn của Sói Xám

Edit: Sóc Là Ta

Trong phòng bệnh

Giữa lúc Hân Nhi đang đút táo cho Âu Dương Thần ăn, vì tay Âu Dương Thần bị thương, cho nên rất nhiều khi đều là Hân Nhi giúp đỡ anh, thực ra Âu Dương Thần cũng chỉ bị thương nhẹ, làm ông chủ của Âm Dạ, vết thương này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Âu Dương Thần rất muốn được Hân Nhi chăm sóc, Âu Dương Thần biết bây giờ trong đầu Hân Nhi đầy áy náy, cho nên để cho Hân Nhi làm chút gì đó, có như vậy thì trong lòng Tuyết Nhi mới cảm thấy thoải mái được, dĩ nhiên là trong tình trạng sức khỏe của cô đã khá hơn, thực ra Hân Nhi bị thương không nặng lắm, chỉ là một vài vết xước ở chân thôi, nếu không thì Âu Dương Thần làm sao nỡ để người yêu mình mệt nhọc vì anh được.

Theo sự sắp xếp của Âu Dương Thần, hai người ở cùng phòng bệnh, nói cho oai là “chăm sóc lẫn nhau” nhưng Âu Dương Thần thâm nói chính là thuận tiện cho việc bồi đắp tình cảm, thỉnh thoảng còn có thể ăn đậu hũ, lén lút trộm hương. Đối với một người đàn ông cầm dục lâu rồi thì chính là cực kỳ được lợi, hơn nữa khó khăn lắm Hân Nhi mới dần mở lòng ra với anh, phục hồi tình cảm như trước. Việc này làm cho Âu Dương Thần cảm thấy rất hài lòng, cuộc trao đổi này anh thật có lợi, được lòng mỹ nhân, quan trọng là Tuyết Nhi không còn phiền muộn như trước nữa. Vì thế, Âu Dương Thần ra lệnh không ai được quấy rầy hai người bọn họ. Không ai biết anh đến đây chữa bệnh trừ có một người luôn theo dõi anh, biết anh đang hưởng thụ cùng với mỹ nhân, hân buồn bực trong lòng tìm mọi cách quấy rầy hai người, hơn nữa nhìn Tuyết Nhi trong sáng, thuần khiết, hiền lành như vậy, chắc Âu Dương Thần không thể xuống tay với hân được, vì vậy hân dừng cảm tiến bước. Hân không ai khác chính là Trình Sơn.

Âu Dương Thần dặn dò đám thuộc hạ vừa xong. Trình Sơn đẩy cửa bước vào, tìm Trình Sơn đập mạnh khi nhìn thấy cảnh tượng ngọt ngào, Âu Dương Thần dịu dàng nhìn Hân Nhi, thỉnh thoảng còn hôn trộm một cái thì nghĩ tới người đó là ai, nhất định không phải ông anh họ nhà mình, Trình Sơn như bị thôi miên. ....

Trình Sơn không nhìn nữa, tầm mắt không vui hướng về phía trước, hít thở thật sâu, nhẹ nhàng lên tiếng “Anh! Xem ra sức khỏe anh đã khá lên rất nhiều”. Tuy nói chuyện với Âu Dương Thần nhưng ánh mắt hân hướng về phía Hân Nhi, Âu Dương Thần làm mặt lạnh, Trình Sơn thấy ánh mắt như muốn giết người của Âu Dương Thần liền chuyển hướng nhìn sang Hân Nhi “Sức khỏe của chị dâu đã khá lên chút nào chưa?”

“Ừ, tốt lên rất nhiều, cảm ơn anh. Mời ngồi.” Hân Nhi đỏ mặt, đối với việc người khác kêu mình là chị dâu, cô không biết giải thích thế nào? Nhìn chiếc nhẫn kim cương, thực ra từ trước đến giờ cô vẫn đeo nó, nhưng lúc trước cảm thấy nó quá phô trương nên không muốn đeo. Từ ngày nhận lời của Âu Dương Thần, cô mới đeo làm cho Âu Dương Thần rất vui. Giờ nghĩ lại quả thật hình như có chút kiểu cách nhưng vì cô muốn ở bên cạnh Âu Dương Thần, cho nên đành phải chấp nhận.

Mặt Âu Dương Thần khi nghe gọi “chị dâu” thì có phần chuyển biến tốt hơn một chút nhưng đối với kẻ không mời mà đến này có chút không vui, Âu Dương Thần lạnh lùng hỏi “Cậu đến đây có việc gì?”

“Anh à, em rất lo lắng cho anh? Ở nơi đất khách quê người này, không biết anh ăn ở ra sao? Anh bị ốm, không có ai chăm sóc cho anh, anh và chị dâu lại cùng bị thương, em rất lo cho hai người”. Trình Sơn bày ra vẻ mặt quan tâm, Âu Dương Thần lạnh lùng hừ một tiếng, người khác không biết chứ hân thì làm sao mà anh lại không biết? Ở đây là đâu chứ? Phòng bệnh này là phòng đặc biệt, bệnh viện này là gia sản của anh, có thể nào mà không chăm sóc tốt cho anh và cô được chứ? Thức ăn đều là do chính tay chuyên gia dinh dưỡng bậc thầy từ khách sạn năm sao làm, làm sao lại không tốt chứ? Xem ra rõ ràng là cái người này cố tình đến quấy rầy chuyện tốt của mình đây mà. Mặt Âu Dương Thần lại càng ngày càng lạnh.

“Chúng tôi không sao, nếu cậu không còn việc gì thì có thể đi được rồi.”

“Tạm biệt anh và chị dâu, tôi đi trước, không làm phiền hai người nữa”, Trình Sơn một bụng âm ức giống như bị bà mẹ chồng độc ác tìm mọi cách gây khó dễ, khi xoay người đi, trong miệng hân ta còn lầm bầm “1,2,3” lúc vừa muốn hô “4” thì Hân Nhi liền lên tiếng.

“Cậu đã đến đây thì chỉ bằng ngồi một chút, ở đây cũng rất buồn chán, chúng ta trò chuyện một lát, phải vậy không Thần?” Nhìn đôi mắt xinh đẹp của Hân Nhi lấp lánh, Âu Dương Thần thu lại nét mặt lúc nãy “ Anh không chán. Cậu đi đi”.

“Được rồi.” Trình Sơn nhỏ giọng hoan hô, nhưng giả vờ xoay người làm ra bộ dạng đáng thương nhìn Âu Dương Thần. Âu Dương Thần lạnh lùng nói “Ừ”. Vậy là Trình Sơn có thể ở lại, hân ta lập tức thay đổi bộ dạng từ uất ức chuyển sang vui mừng mà nói “Tốt quá”. Sắc mặt biến đổi một cách thần tốc so với hỏa tiễn còn nhanh hơn. Hơn nữa cười thế này có cảm giác như sói xám lớn đã lừa gạt được tiểu bạch thỏ. Thật ra nội tâm tà ác của Trình Sơn sớm biết Tuyết Nhi chính là con tiểu bạch thỏ, đối với Âu Dương Thần dù hân có tìm cách gì cũng không lừa gạt được, chứ đừng nói là thắng nổi anh ấy. Nhưng đó là trước kia, lúc đó anh ấy không có nhược điểm. Còn bây giờ Âu Dương Thần đã có điểm yếu, đó chính là Hân Nhi, trước mắt chị dâu, sau này cơ hội thắng còn nhiều mà, Trình Sơn cực kỳ vui vẻ, cười càng thêm bí ôi.

Ngước lên nhìn Hân Nhi với vẻ mặt khác thường, hân lập tức thu lại, thầm mắng mình quá lộ liễu, lỡ như chị dâu nhìn ra sơ hở, như vậy về sau chị dâu sẽ giúp đại ca, còn mình phải làm sao đây? Hân muốn lợi dụng chị dâu để hạ gục Âu Dương Thần. Vì thế lập tức hân trung ra bộ mặt công tử hào hoa.

"Thần, hai anh cứ trò chuyện đi nha. . Em sang nhà thầy giáo một lát, mấy ngày nay không về chắc thầy giáo em lo lắng." Hân Nhi nhìn hai anh em như có điều muốn nói, hơn nữa có cô ở đó chắc họ cũng khó nói, nhớ lại thầy giáo có hỏi mình vài chuyện, hay là cô nên trở về xem thế nào, giờ này vừa kịp lúc làm bữa cơm cho thầy giáo.

"Được, em đi cẩn thận nha, để anh gọi Tiểu Chu chờ em tới đó."

"Được." Hân Nhi muốn từ chối, nhưng nghĩ đến Thần lo lắng cho cô, sợ cô gặp tai nạn xe cộ nên làm theo ý anh. Nói xong, Hân Nhi xách giỏ, chào tạm biệt Trình Sơn.

Âu Dương Thần dịu dàng nhìn Hân Nhi đi tới cửa, Trình Sơn đứng bên cạnh nhìn với ánh mắt khinh thường.

"Đại ca, bộ dạng chị dâu thật đẹp." Trình Sơn mở lời khen.

"Hừ." Âu Dương Thần nghe Trình Sơn nói vậy trong lòng rất thích thú nhưng không thể hiện ra bên ngoài. Anh chưa quên là ai phá hoại thể giới hai người của mình.

"Anh họ, em muốn nhắc anh, chị dâu xinh đẹp vậy, nhất định rất nhiều người theo đuổi, ở đây có rất nhiều trai đẹp, tuy anh có điều kiện rất tốt, nhưng cũng có người khác tốt hơn, huống chi chị dâu đẹp như thế, ở đây là nước ngoài, anh phải cố giữ. Đến lúc đó ... .." Trình Sơn cố tình bày ra bộ mặt tốt bụng.

"Biến ....." Âu Dương Thần nghĩ đến dung mạo, tài hoa và của Hân Nhi. Tuy cái tên Trình Sơn này không đáng tin cậy, nhưng lời của hắn cũng có lý, mặc dù Hân Nhi đeo nhẫn anh tặng, thế nhưng anh và cô ấy còn chưa kết hôn, cô ấy còn chưa phải là người của anh, xem ra anh phải cố gắng nghĩ cách khác, lừa Hân Nhi đồng ý kết hôn với anh mới được, bây giờ Âu Dương Thần đang lo lắng về điều đó.

Trình Sơn thấy Âu Dương Thần trầm tư, biết mình nói những lời này làm anh hài lòng, trong lòng có chút vui vẻ, đang nghĩ tới làm thế nào để tự thưởng cho mình, tuy nhiên hắn không ngờ mình đã bị lọt lưới theo đúng kế hoạch của Âu Dương Thần.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đau buồn cầu hôn

Edit: Sóc Là Ta

"Oa, ăn rất ngon, rất tuyệt, Tuyệt Nhi, tài nấu nướng của em có tiến bộ". Mal vừa ăn bữa tối do Hân Nhi chuẩn bị, vừa nói tiếng Pháp không rõ ràng. Đối với tài nấu nướng của Hân Nhi, Mal cũng đã sớm khen tặng, mấy ngày nay Hân Nhi và Âu Dương Thần cùng chuẩn bị bữa tối nên tay nghề của cô tăng thêm không ít, bữa tối hôm nay, đủ để Mal đỡ thèm rồi.

"Ha ha, ăn được là tốt rồi." Thấy Mal như vậy, Hân Nhi cảm thấy buồn cười, nhìn Mal như vậy không giống đáng vẻ giáo sư chút nào, mà giống một đứa trẻ được ăn kẹo ngon, có đôi khi Mal chính là vậy. Trước kia Hân Nhi nghĩ Mal giống Lão Ngoan Đồng trong ti vi, nhưng rất nhiều khi Lão Ngoan Đồng làm người xem cảm thấy hơi điên điên, mà Mal thì chưa có trình độ thâm sâu như vậy, cùng lắm là giống đứa trẻ cần có người chăm sóc. Hơn một năm sống cùng Mal, Hân Nhi cảm thấy có lúc mình giống đứa trẻ xem Mal giống như là người cha đáng kính, mà có lúc xem Mal như người mẹ cần được chăm sóc, thật là mâu thuẫn nhưng cũng thật hài hòa.

"Tuyệt Nhi, xem ra em đã giải quyết hết mọi phiền não." Mal buông đũa, bây giờ Mal dùng đũa rất thành thạo, còn nhớ khi mới học cách cầm đũa, một bữa cơm Mal ăn hơn hai tiếng đồng hồ, lúc đó Hân Nhi đề nghị Mal vẫn nên dùng muỗng, nhưng Mal kiên quyết không chịu. Trong một số việc, Mal là người cực kỳ cố chấp, dù chuyện có khó khăn đến đâu cũng không muốn từ bỏ.

"Vâng, mọi việc đã giải quyết xong, Mal, làm sao thầy nhìn ra được?" Hân Nhi có chút ngạc nhiên, mình có biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

"Mấy ngày trước em cười làm thầy có cảm giác con lúc nào cũng đau khổ, nhưng bây giờ em cho người ta có cảm giác ngay cả nụ cười cũng đều xuất phát từ đáy lòng. Thầy tuy già, nhưng mắt không mờ... Làm hòa với Phi rồi sao" Mal có chút tự hào nói

"Ha ha, Thầy làm sao già chứ, Mal của chúng ta chính là tâm yên tĩnh thần rất tốt."

"Nhưng mà Mal, Diệp Phi không phải bạn trai con, anh ấy đã có vị hôn thê, hơn nữa em cũng có bạn trai, cho nên thầy đừng hiểu lầm nữa." Hân Nhi nghĩ phải nói rõ ràng với Mal, mặc dù Mal có ấn tượng tốt với Diệp Phi, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, đối với Diệp Phi, từ đầu đến cuối Hân Nhi cũng chỉ cảm thấy cảm kích mà thôi.

"Thật à? Từ ngày em về nước, đã một năm rồi, em thay đổi rất nhiều, thầy có cảm giác Phi rất yêu em." Mal than thầm trong lòng, lúc đó Diệp Phi đối với Hân Nhi thật sự là rất tốt, trong mắt tràn ngập tình yêu, học trò của ông đối với hắn cũng rất tốt nhưng có cảm giác không phải tình yêu, là loại cảm giác lệ thuộc, là cảm giác người thân. Mal nghĩ một ngày nào đó Hân Nhi sẽ yêu Diệp Phi, dù sao một đàn ông ưu tú như vậy vẫn rất có sức thu hút, hơn

nữa Hân Nhi cũng chưa yêu ai, thật không ngờ khi trở về Trung Quốc, Hân Nhi tự tìm tình yêu cho mình, mà Diệp Phi cũng có vị hôn thê.

"Tất cả đều là quá khứ. Diệp Phi cũng có vị hôn thê rồi, tất cả sẽ hạnh phúc thôi, Mal." Yêu sao? Hân Nhi cảm thấy Diệp Phi cũng yêu cô nhưng cô biết Diệp Phi và Âu Dương Thần giống nhau, lúc đầu họ đều yêu Lăng Phi Tuyết nên xem cô giống Lăng Phi Tuyết, có thật họ yêu cô sao? Giờ cô tin người mà Âu Dương Thần yêu là cô, Lam Hân Nhi, có lẽ trong lòng anh vẫn có hình bóng Lăng Phi Tuyết nhưng Hân Nhi tự trốn tránh, có lẽ như thế là nhút nhát nhưng cô chỉ muốn duy trì tình yêu này thôi. Dù Diệp Phi có yêu cô hay không, cô cũng đã tự trốn tránh rồi, huống hồ giờ Diệp Phi cũng có vị hôn thê rồi, cô cần gì phải buồn khổ nữa.

"Tóm lại, các em còn trẻ biết mình muốn gì, ngày mai sẽ trình diễn thời trang, em chuẩn bị đi." Mal biết chuyện tình cảm không có ai đúng ai sai, chỉ có thể nói bọn họ không có duyên phận thôi.

"Mal, em sẽ dự buổi trình diễn thời trang ngày mai, nhưng em không muốn lấy thân phận Daisy, mà là lấy thân phận bình thường tham dự, em đến chủ yếu là để học tập...." không cần khoác ánh hào quang nào lên người cả.

"Được rồi. Em tự quyết định đi. Thầy biết em luôn là người biết điều" Mal hiểu Hân Nhi, cũng giống như lúc đầu ở cạnh, rõ ràng cô rất xinh đẹp nhưng lại luôn tự che giấu mình.

"Cám ơn Mal "

"Tuyết Nhi, em đã về." Âu Dương Thần thấy Hân Nhi về, trong lòng rất vui vẻ, trong lúc Hân Nhi đi vắng, Âu Dương Thần chuẩn bị rất nhiều thứ, ví dụ như ở phòng bệnh anh xem tạp chí về các ngôi sao lớn kết hôn như thế nào, một cô gái xinh đẹp thẹn thùng thử áo ở tiệm áo cưới, đó đều là hôn lễ trong mộng, tất cả đều là chủ ý của Âu Dương Thần, Hân Nhi dường như không biết gì.

Hân Nhi vẫn yên lặng tiếp tục xem tài liệu, Âu Dương Thần cũng thế, mười phút trôi qua.....

"Khụ khụ, , , , " Âu Dương Thần hắng giọng để cho người nào đó chú ý.

Cuối cùng Hân Nhi cũng ngẩng đầu lên, hỏi "Thần, anh đau ở đâu? Để em đi gọi bác sĩ..... " Hân Nhi đang muốn đứng dậy đi gọi thầy thuốc, Âu Dương Thần khoác tay tỏ ý mình không có chuyện gì.

"Vây anh nghỉ ngơi một chút đi, em xem tiếp tài liệu chuẩn bị cho buổi trình diễn ngày mai." Hân Nhi đắp kín chăn cho Âu Dương Thần, cô tiếp tục làm việc của mình, không để ý Âu Dương Thần cùng với những tạp chí kia.

Qua nửa giờ, , , , , ,

Âu Dương Thần chuyển kênh phim truyền hình đang cử hành hôn lễ, làm cho người nào đó chú ý nhưng vẫn không có kết quả.

Một giờ trôi qua .....

Âu Dương Thần lại có chiêu mới.

Anh dùng cánh tay bị thương cầm tờ tạp chí, làm điệu bộ rất nghiêm túc xem, lẩm bẩm nói "Diễn viên Trương Y và người yêu ba năm cuối cùng cũng bước vào cung điện kết hôn..."

Cuối cùng Hân Nhi đã xem xong tài liệu, ngẩng đầu lên thấy Âu Dương Thần cầm tờ tạp chí, có chút kinh ngạc, bình thường Thần không xem báo giải trí, tin tức, tại sao hôm nay đột nhiên nghiêm túc như vậy. Dường như Hân Nhi không để ý lời nói thâm lúc này của Âu Dương Thần.

"Thần, anh thích xem tạp chí tin tức giải trí sao?" Hân Nhi ngạc nhiên hỏi, Âu Dương Thần nghĩ Hân Nhi nghe được lời nói của mình khi nãy, vừa định mở miệng nói chuyện thì bị Hân Nhi bồi thêm "Nhưng đó là tạp chí của mấy tháng trước, để em đi lấy tạp chí mới nhất từ các chị y tá."

Âu Dương Thần hoàn toàn bị đứng hình, Trình Sơn đáng chết, nói cái gì đây là mình tính rất nổi danh, rất nhiều cô gái thích cô ta, lại là một mình chứng điển hình cho hôn lễ, nên anh mới tìm cuốn tạp chí này, không biết là nó đã cũ, thật muốn đập chết hân.

"Không, anh không muốn xem nữa." Âu Dương Thần thật sự nổi giận.

"Vây à? Để em mang chúng đi." Hân Nhi nói xong đưa tay lên, mang tất cả những thứ kia đi xử lý. Việc đó làm Âu Dương Thần hoài nghi rằng cô vô tình hay cố ý. Thật ra Hân Nhi thật sự vô tội, bình thường Âu Dương Thần rất ghét những thứ đó, người bệnh quan trọng nhất là vui vẻ, vì Hân Nhi yêu Âu Dương Thần nên không muốn anh phiền lòng vì nó, cho nên thu dọn tất cả những thứ đó mà không biết việc đó làm cho Âu Dương Thần nổi giận.

Hân Nhi dọn dẹp đến tạp chí bộ sưu tập áo cưới, cô không dọn chung với những món đồ kia, vốn nhà thiết kế luôn đam mê những bộ đồng phục. Nhưng Âu Dương Thần không ngờ cô đưa quyển tạp chí cho các cô y tá vì cô cho rằng do cô y tá nào đó bỏ quên ở chỗ này và tốt bụng trả lại cho họ. Điều này làm Âu Dương Thần tức giận, thậm chí Trình Sơn đưa ra ý kiến thật tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Daisy

Edit: Sóc Là Ta

Lúc Hân Nhi dọn dẹp đến tạp chí sưu tập áo cưới, vốn tưởng rằng có hi vọng, nhà thiết kế bao giờ cũng có chút mê mẩn với trang phục, hơn nữa Hân Nhi hoàn toàn không đặt những thứ này cùng chung một chỗ. Nhưng điều Âu Dương Thần không nghĩ tới chính là Hân Nhi đưa quyển tạp chí này cho các cô y tá, vì cho rằng do cô y tá nào đó bỏ quên ở chỗ này và tốt bụng trả lại cho họ. Những việc này, không thể nghĩ ngờ là khiến Âu Dương Thần càng thêm tức giận, thậm chí Trình Sơn đưa ra chủ ý thật tồi tệ.

Lúc này Âu Dương Thần như một con sư tử đang nổi giận, chỉ có mỗi việc cầu hôn mà khó như thế sao?

Anh mặc kệ. Bất cứ giá nào, Âu Dương Thần quyết tâm chờ khi Tuyết Nhi quay trở lại, sẽ trực tiếp nói lời cầu hôn với cô, không cần phiền phức như vậy, dù sao thì Tuyết Nhi cũng đã đeo nhẫn anh tặng rồi, đồng nghĩa với việc Tuyết Nhi đã đồng ý rồi nhưng gần đây Tuyết Nhi có chút kì lạ, giống như có chút gì đó xa cách, dường như không nói lên được, hai hôm nay thì tốt hơn rồi, cuối cùng Tuyết Nhi có đồng ý hay không? Âu Dương Thần tự mình phiền não.

Trong lúc Âu Dương Thần đang buồn rầu, anh nghe phía bên ngoài có tiếng giày bước vào, nghĩ chắc là Tuyết Nhi đã trở về, Âu Dương Thần dừng cảm nghĩ đến hạnh phúc của mình, lớn tiếng nói ra. Vội cầm lấy bó hồng dưới sàn.

Truyện của diễn đàn Lê-Quý-Đôn

"Tuyết Nhi, gả cho anh nhé." Âu Dương Thần ôm bó hoa hồng lớn tiếng nói, người đang bước tới đột ngột dừng lại, đột nhiên có một loại cảm giác đại họa ập đến, không nên a không nên, tại sao lúc nào mình cũng gặp xui xẻo như vậy? Ngoài đường và phải Hân Nhi, nhìn trên tay cô ấy có nhẫn kim cương, Trình Sơn lắm tưởng rằng đại ca đã thành công, nên muốn đi cùng Hân Nhi tới phòng bệnh chúc mừng anh họ, đương nhiên việc quan trọng nhất vẫn là linh thiêng, nhưng ai biết bây giờ là tình huống gì? Hiện tại Trình Sơn cảm thấy tiền cũng không được, lùi cũng không xong.

Hân Nhi đứng sau Trình Sơn vô tình nghe được lời cầu hôn của Âu Dương Thần, bất chợt dừng lại, lập tức có hơi xúc động, nghĩ đến những thứ kia là do Âu Dương Thần vì cô mà chuẩn bị, thế nhưng,,,,,,, sắc mặt Âu Dương Thần thật kì lạ. Nhất thời cô im lặng suy nghĩ, những quyển tạp chí đầy bụi bặm đã được ai đó xử lý, có lẽ vì thế mà cô không tìm được chủ nhân của nó, nghĩ đến Âu Dương Thần vì mình mà chuẩn bị những thứ này, Hân Nhi đỏ mặt, cảm thấy ngại ngùng, e thẹn.

Âu Dương Thần dời hoa hồng đang ngăn tầm nhìn của mình, chăm chú nhìn người đứng ở cửa, mắt dường như muốn lồi ra sau, làm sao có thể là nó, Tuyết Nhi đâu. Lúc này Âu Dương Thần đã không chỉ là tức giận, nhiều hơn là xấu hổ. Lần đầu tiên trong đời anh cầu hôn, lại chính là với người em họ miệng còn hơi sữa của anh, nghĩ đến dáng vẻ vừa nãy của mình bị nó nhìn thấy, Âu Dương Thần thực sự muốn trực tiếp giết chết người em họ này, đây tuyệt đối là chuyện làm mất mặt nhất trong cuộc đời Âu Dương Thần,,,, chuyện duy nhất.

"Ặc, anh họ, ha ha." Trình Sơn thấy Âu Dương Thần trước mắt muốn giết trừ mình, thật hận không thể lập tức biến mất, hoặc không thì đập đầu vào đá cho hôn mê bất tỉnh đi, cũng tốt hơn nhiều so với tình hình thực tế trước mắt, nhưng bây giờ chân hấn đột nhiên nặng như đeo chì, không thể nhấc lên được, không còn cách nào khác, Âu Dương Thần thật quá mạnh mẽ rồi, "Em còn có việc, đi trước." Trình Sơn còn chưa nói xong câu đã lập tức biến mất trong tầm mắt của Âu Dương Thần, ánh mắt này có cường độ cao có thể chèn ép đối phương làm cho người ta hít thở không thông.

"Mẹ nó." Âu Dương Thần hung hăng la to, nện bó hoa hồng xuống nền gạch.

Hân Nhi ngượng ngập bước đến, nhặt bó hoa hồng lên. "Không phải anh muốn tặng bó hoa này cho em ư, sao lại ném cho thổ địa công công thế này?"

Âu Dương Thần ngẩng đầu lên xem, nhìn Hân Nhi trước mặt, anh có chút kinh ngạc, cô tới đây lúc nào.

"Được rồi." Hân Nhi nhẹ giọng nói một câu.

Âu Dương Thần sững sờ, đây là ý gì.

Một giây

Hai giây

Ba giây

Hân nhi có chút gấp gáp, mình cũng đồng ý rồi, tại sao Thần không phản ứng gì.

"Cái gì được?" Vốn tưởng rằng Âu Dương Thần phản ứng kịp, nhưng không ngờ hấn lại nói ra câu nghi vấn như vậy.

"Em rút lại lời nói, em không muốn lấy chồng nữa." Hân Nhi có chút buồn buồn nói.

Giờ Âu Dương Thần mới biết Hân Nhi nói là chuyện cầu hôn, kéo Hân Nhi qua, cạy thế ôm cô vào trong ngực, "Đồng ý rồi, không được đổi ý. Từ nay về sau em là của anh." Âu Dương Thần ngang ngạnh nói, giọng nói kia tuy rằng cường thế, nhưng ánh mắt dịu dàng muốn chảy ra nước luôn.

"Ừm, buông em ra, Thần, tay anh còn chưa khỏi mà?" Hân Nhi nhớ tới tay bị thương của Âu Dương Thần vẫn còn chưa khỏi, lập tức muốn lui ra, nhưng ai biết Âu Dương Thần lại ôm chặt hơn "Không sao, nếu như ngay cả vợ còn ôm không được, tay anh còn có ích lợi gì nữa."

"Ừ." Hân Nhi cũng không dám lộn xộn nữa, rất sợ làm động vết thương của Âu Dương Thần, làm vết thương xấu hơn, liền ngoan ngoãn đứng yên trong lòng Âu Dương Thần.

Hân Nhi cao 168cm nhưng mà đứng cùng Âu Dương Thần cao 188cm thì vẫn thuộc loại nhỏ nhắn, cho dù mang giày cao gót, cũng biết chỉ đến bả vai Âu Dương Thần, nhưng vẫn đặc biệt xứng đôi. Âu Dương Thần ôm Hân Nhi, ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người Hân Nhi, vì Hân Nhi vốn không thích sử dụng nước hoa, chính là cảm giác tươi mát thanh nhã mà Âu Dương Thần cực kỳ yêu thích. Nếu không phải bây giờ điều kiện không cho phép, cũng không muốn làm Tuyết Nhi sợ, Âu Dương Thần thực sự rất muốn nhám nháp Tuyết Nhi ngọt ngào một lần nữa, ngoại trừ lần trước khi Tuyết Nhi bị hạ được, Âu Dương Thần chưa từng chạm qua Tuyết Nhi, bây giờ Tuyết Nhi đã đồng ý với mình, Âu Dương Thần hận không thể dẫn Tuyết Nhi đi lấy giấy đăng ký kết hôn luôn.

"Tuyết Nhi, ngày mai anh dẫn em đi đến một nơi." Âu Dương Thần đột nhiên nói.

"À, ngày mai, nhưng ngày mai là trình diễn thời trang, em nhất định phải tham dự." Hân Nhi không biết chỗ trong miệng Âu Dương Thần nói là ở đâu? Nhưng nếu như ngày mai cô không bận tham dự, cô thật sự muốn đi cùng với Âu Dương Thần.

"Không sao, vậy anh chờ em tham gia buổi trình diễn thời trang xong rồi đi" Mặc dù hơi thất vọng, nhưng Âu Dương nghĩ như vậy thì có nhiều thời gian hơn, cố gắng nhịn thêm ngày nữa, một ngày,,,,,

Triển lãm thời trang Paris.

Bên trong hội trường tập hợp tất cả tinh anh trong giới thời trang trên khắp thế giới, đây xứng đáng với tên bữa tiệc thời trang, nhưng bữa tiệc thời trang năm nay xuất hiện người mới nhiều chủ yếu là những nghiệp dư đồng trang lứa, ... những người này thích giao lưu với các ngôi sao lớn, không ngại trò chuyện với giới đại sư và chủ tịch tổ chức cuộc thi này.

Hôm nay Hân Nhi mặc áo trắng cùng với chiếc váy màu bạc. Cô mặc bộ này trông có vẻ đơn giản không giống nhà thiết kế chút nào, những nhà thiết kế khác thường chọn cho họ những bộ trang phục tỉ mỉ, hoặc dày công làm theo yêu cầu, chỉ có Hân Nhi cực kỳ tùy ý lấy một bộ trang phục nào đó trong tủ đồ của mình. Với Hân Nhi mà nói cô đến đây để xem trình diễn thiết kế chứ không phải đến vì muốn xinh đẹp, hơn nữa cô đã hẹn với Âu Dương Thần rằng kết thúc buổi trình diễn, thì đi tìm anh, theo anh tới chỗ kia.

"oh. Mark, nice to meet you "

"Me too." Hai người bước tới ôm xã giao như những người ở phương Tây. Có thể thấy được quan hệ giữa hai người này cũng không tệ.

"Anh đã gặp Daisy chưa? Nghe nói hôm nay cô ấy cũng đến tham dự." Đối với Mark, Daisy là người thần bí, trong cuộc thi lần trước cô đột nhiên thắng giải quán quân với tác phẩm Queen làm cho giới thiết kế đều biết cô, nhưng chưa ai nhìn thấy dung mạo của cô. Có người nói Daisy tương mạo xấu xí, trang phục quê mùa, có người nói Daisy là bậc thầy trong giới thiết kế, lại có người xem cô như Thần Thánh, có dung nhan đẹp tuyệt trần, khí chất cao quý, còn có người lại nói Daisy đoạt được giải quán quân là do cô may mắn, nói chung rất nhiều lời đồn đại.

"Chưa gặp, rốt cuộc Daisy mà anh nói là nhân vật nào, nghe nói hôm nay rất nhiều người vì muốn thấy cô ấy mà đến, ngay cả Lưu Phàm cũng vậy. Thật không hiểu không phải là nữ hoàng thì có gì đặc biệt hơn người." An Khả nói một cách khinh thường, lần trước vốn An Khả chuẩn bị rất đầy đủ, tưởng rằng giải đó sẽ là của mình, không ngờ tự nhiên xuất hiện Daisy, vì thế An Khả ôm hận trong lòng.

"Lưu Phàm đến rồi, tới tới chỗ anh ta một lát đây." Mark không phải là không biết cô ta bất mãn với Daisy nhưng chuyện phụ nữ đấu tranh thì hán nên tránh xa, với lại hán cũng thích Lưu Phàm, mặc dù Mark và Lưu Phàm không phải quen thân, nhưng cũng thuộc loại nói chuyện rồi làm bạn bè, đối với Lưu Phàm, Mark rất có cảm tình.

An Khả thấy Mark đi tìm Lưu Phàm, tự nhiên nghĩ muốn đi theo, An Khả vẫn rất thích Lưu Phàm, thầm nghĩ Lưu Phàm tài giỏi như vậy có thể cùng mình nên duyên rất xứng đôi, hơn nữa cũng được mọi người ủng hộ. Cô ta tin chắc chắn Lưu Phàm cũng sẽ thích mình.

Hân Nhi không tham gia trong cuộc thảo luận của mọi người, cô chú tâm thưởng thức các tác phẩm thiết kế của bậc thầy, buổi triển lãm này có một số tác phẩm của các bậc thầy tham gia. Hân Nhi muốn xem để học hỏi. Cô nhìn quanh, thấy đối diện có một bóng dáng quen thuộc từ từ đi về phía mình. Hân Nhi sững sốt "Anh ấy cũng tới."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nụ hôn trừng phạt

Edit: Ngọc Hân

Lúc này Hân Nhi đang suy nghĩ có nên qua chào hỏi hay không, hôm nay Hân Nhi không trang điểm mình thành người xấu xí, nhưng vẫn đeo kính đen như trước, không biết Lư Phàm có thể nhận ra mình không, nếu nhận ra mình, muốn dùng thân phận nào để gặp gỡ Lư Phàm đây, Lăng Phi Tuyết là nhân viên của anh ta, Tuyết Nhi là bạn gái Âu Dương Thần còn Daisy là ngôi sao mới trong giới thời trang. Giữa lúc Hân Nhi đang buồn rầu, thì thấy hai bóng người đi tới chỗ Lư Phàm, Lư Phàm liếc nhìn bên này một cái, lại bắt đầu cùng trò chuyện với bọn họ.

“Phàm, cậu cũng đến đây à, đã lâu không gặp.” Mark cực kỳ vui vẻ nói.

“Mark, An đã lâu không gặp.” Lư Phàm cũng lễ phép chào lại, nhưng khoe mắt vẫn nhìn vào vị trí kia, đã không còn ai, chẳng lẽ nhìn nhầm rồi, nhưng bóng dáng lúc này thật sự đúng là rất giống Lăng Phi Tuyết, lại nghĩ tới người phụ nữ mộc mạc kia, gần đây trong đầu dường như thường xuyên nghĩ tới cô ấy, có đôi khi cảm thấy mình đã điên rồi, người đẹp nhiều như vậy cũng không nhớ tới, sao có thể nghĩ đến người xấu xí kia cơ chứ.

“Phàm, gần đây công việc bận rộn lắm sao?” An hỏi có chút thẹn thùng, cô nàng nước Pháp này cao hơn một mét bảy, bộ dạng vẻ mặt thẹn thùng trước mặt Lư Phàm thật khiến người ta buồn nôn, thử nghĩ tiếp mà xem cô nàng thân hình cao lớn gọi cảm học kiểu nữ sinh trong sáng thẹn thùng, sao cũng có cảm giác quái dị thể nào ấy.

“Cũng bình thường, khoảng thời gian trước vừa mới nghỉ ngơi.” Trái lại Lư Phàm không có ấn tượng tốt với An, về phần tâm tư của An bản thân Lư Phàm cũng biết, nhưng dạng phụ nữ này anh không chạm vào, phiền phức, vẫn nên chỉ làm bạn bè là được, trái lại với Mark còn có chút chuyện để nói.

“Mark, trận đấu bóng lần trước vẫn còn chưa xong đó? Khi nào thì tiếp tục.” Lư Phàm quay đầu nói với Mark.

“À... , Phàm, vì thắng cậu, tôi cũng bỏ không ít công sức, đã sớm muốn tìm cậu, lần này cậu cũng đừng bảo có việc gấp đấy nhé ha ha.”

Mark vừa nghe thấy Lư Phàm nhắc tới trận đấu bóng, thì nghĩ tới trận thi đấu bóng chuyền còn chưa xong, đang lúc gay cấn nhất, vì Lư Phàm về nước có việc gấp phải, tạm gác lại đó, đây cũng điều hai người tiếc nuối.

“Sẽ không mà, nhất định phải đấu với cậu cho xong chứ, đi, đi nhìn một chút.” Lư Phàm lôi kéo Mark cùng đi, lễ phép chào hỏi với An, nhìn bóng lưng đi xa của họ, An âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm Lư Phàm yêu mình mới được.

Hân Nhi lặng lẽ đi ra ngoài, tiệc tùng như vậy cho tới bây giờ đều không thích hợp với cô, trước kia lúc ở cô nhi viện, chưa từng nghĩ tới có một ngày bản thân mình có thể tới tham gia yến tiệc như vậy, nhưng bây giờ tới đây tham dự, mới phát hiện vẫn thích cô nhi viện đơn thuần hơn, Hân Nhi lại nghĩ tới Tiểu Bàn Tiểu Tề còn có mẹ viện trưởng của họ, đã lâu không đi thăm họ, có lẽ họ cho rằng mình đã chết rồi. Hân Nhi nghĩ lần này về nước nhất định phải đi thăm họ, nghĩ đến lúc trước đã đồng ý với Tiểu Bàn, nhưng mà.....

Lấy điện thoại ra, nói với Âu Dương Thần mình sẽ về sớm một chút, vốn tưởng rằng phải còn lâu, nhưng thật sự không muốn ngây ngốc nữa. Trong lòng lại còn nghĩ có thể sớm gặp mặt Thần hơn.

“Thần, em xong trước thời hạn, bây giờ cũng có thể đi sao? Không cần đổi vé máy bay à?” Hân Nhi kỳ lạ hỏi.

“Không cần đâu, đưa ngọc, đi với anh là được rồi.” Âu Dương Thần dặt tay Hân Nhi.

“Đạ, được.”

“Thần đây là?”

“Máy bay, chúng ta lên thôi.” Âu Dương Thần dẫn Hân Nhi lên máy bay.

Nhìn mọi thứ trước mắt này, Hân Nhi thật sự muốn hô to kinh ngạc “Tư sản quyền quý đại gian đại ác.” Trước kia chỉ có nghe nói máy bay tư nhân, chưa từng thấy qua, lại càng chưa từng ngồi, bây giờ thấy tận mắt, thật đúng là chấn động, có cảm giác giống như một ngôi nhà nhỏ, có bàn trà, có sofa, còn có bốn tấm đặc biệt, có một chiếc giường rất lớn để có thể nghỉ ngơi. Mỗi lần lúc đi máy bay Hân Nhi luôn không có cách nào để ngủ yên giấc, bây giờ nhìn thấy chiếc giường lớn trước mắt, Hân Nhi cảm thấy thật sự rất tốt, nhưng cũng quá xa xỉ rồi.

Cứ cảm thán thì cảm thán, Hân Nhi vẫn không chịu được mà hưởng thụ tất cả những thứ này, đầu tiên là ngâm mình tắm rửa, sau đó là mặc áo ngủ thoải mái muốn nằm lên chiếc giường êm ái ngủ một giấc. Đoạn đường này, Hân Nhi hỏi Âu Dương Thần là bọn họ sẽ đi đâu, nhưng Âu Dương Thần cứ nói là bí mật, Hân Nhi cũng không hỏi lại, cô tin tưởng Âu Dương Thần, chỉ cần bên cạnh anh thì đều có cảm giác an toàn.

“A.” Hân Nhi đột nhiên chạm phải vật lạ hết cả hồn, quan trọng là đã nằm xuống giường rồi.

“Vật nhỏ, còn rất hương thụ nhỉ. Đây là đánh thức cảm giác dậy đây.” Âu Dương Thần nằm xuống giường, ôm lấy Hân Nhi, cảm giác ấm áp kéo dài như vậy thật sự rất thoải mái.

“Thần, buông ra đi, cẩn thận một chút, tay anh bị thương?” Hân Nhi hoảng sợ hô lên.

“Đừng nhúc nhích, động dậy nữa, anh sẽ ăn.” Âu Dương Thần dọa dẫm, chết tiệt, giờ phút này Âu Dương Thần thật sự cảm thấy bản thân mình có chút thích bị ngược đãi, rõ ràng nhìn thấy Tuyết Nhi là có thể bị kích thích, lại còn đi ôm cô, nhưng Tuyết Nhi giống như một loại độc, đã thâm nhập vào tận xương tủy, đã biết không nên đụng vào, cũng sẽ không tự chủ được mà tới gần.

Hân Nhi cảm thấy phía sau mình giống như có dị vật nóng bỏng cứng rắn chống vào mình, cảm giác thật khó chịu. “Thần.....”

“Bảo bối, em ngủ trước đi, anh đi tắm.” Âu Dương Thần nói xong thì vội vàng đứng lên chạy về hướng phòng tắm.

“Thần, anh phải cẩn thận miệng vết thương đó.”

Đáp lại Hàn Nhi lại là tiếng nước chảy ào ào, đầu lòng ép buộc Âu Dương Thần quá.

“Bảo bối, tới nơi rồi, nhanh dậy thôi.” Hàn Nhi đang mơ màng nghe giọng nói của Âu Dương Thần.

“A. Buồn ngủ quá, đừng âm ỉ.” Hàn Nhi đẩy Âu Dương Thần ra, dồn sức trốn vào trong chăn. Âu Dương Thần thì ‘ba đường hắc tuyến’, thì ra vật nhỏ này coi đây là nhà u, ặc, xem ra tật xấu ngủ nướng của đứa nhỏ này không thay đổi được. Âu Dương Thần không biết là may mắn hay là bất hạnh nữa.

“Bảo bối, nhanh rời giường thôi, em không đứng lên, anh sẽ hôn em đó.” Âu Dương Thần uy hiếp.

“Ừm.” Hàn Nhi mơ mơ màng màng đáp lại.

Em đã đồng ý, anh đây sẽ không khách khí nữa. Âu Dương Thần xốc chăn Hàn Nhi lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Hàn Nhi, từ chậm chậm đến sâu hơn một chút, mãi đến lúc cướp cả hô hấp của Hàn Nhi, Hàn Nhi mới đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Giãy giụa.

“Sao anh hôn em vậy.”

“Bảo bối, em đổ oan cho anh, vừa rồi quả thật anh có hôn em mà,,, chính em nói ừ.” Về mặt Âu Dương Thần ‘em xử oan cho anh,’ cực kỳ oan ức.

“Thật vậy sao? Chuyện khi nào.” Hàn Nhi mờ mịt....

“Mới vừa nãy thôi, anh nói nếu em không rời giường, như thế thì anh sẽ hôn em, em nói ừ.”

“Như vậy ư.” Hàn Nhi nhớ lại, có vẻ đúng là như vậy thật. Ặc vậy.... “Vậy anh... Vậy anh cũng không thể.” Giọng Hàn Nhi càng nói càng nhỏ, đầu cúi thấp, như một đứa trẻ phạm sai lầm.

“Không thể gì nào? Hôn em sao?”

“Nhưng mà em đã là vợ của anh, vì sao không thể hôn, đây là quyền lợi của anh.” Về mặt Âu Dương Thần hợp tình hợp lý.

“Em mới không phải?” Hàn Nhi mạnh miệng.

“Lập tức phải liến, đừng nóng vội ha ha, nhanh chuẩn bị xuống thôi.” Âu Dương Thần có chút buồn cười nhìn Hàn Nhi.

Ai... Ai thêm nôn nóng chứ, Hàn Nhi có chút buồn bực, sao lại phát hiện bây giờ Âu Dương Thần càng ngày càng vô lại, đây là công tử dụ dỗ lúc trước sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: 100 năm

“Thần, đây là đâu thế?” Hàn Nhi vừa xuống máy bay đã nhìn thấy một nơi không giống chỗ nào, đây...., đây là Ireland.

“Ireland? Thần, sao chúng ta lại có thể ở Ireland?” Hàn Nhi kinh ngạc, làm sao cảm giác mới đây mà đã đến Ireland rồi, trên thực tế lần này Hàn Nhi đã ngủ đến tận nơi nên cảm giác như vừa mới đây, mà mấy lần đã suýt bị Âu Dương Thần ăn vào trong miệng, nhưng sức chịu đựng của Âu Dương Thần cũng thật phi thường, không thật sự ăn hết luôn cô.

“Chúng ta tới bằng máy bay mà. Tuyệt Nhi, đi, đi theo anh.” Âu Dương Thần cầm tay Tuyệt Nhi, đi tới chiếc Rolls-Royce trước mặt, gật gật đầu với người áo đen, rồi ngồi vào trong.

Dọc theo đường đi, Hàn Nhi chỉ lẳng lặng dựa vào Âu Dương Thần, chính là giống như đứa trẻ chưa ngủ đủ giấc, truyện của Lê-Quý-Đôn, nhưng mà ánh mắt to tròn chuyển động, với quốc gia Ireland này, Hàn Nhi rất tò mò, trước kia xem tin tức nói về quốc gia này, dân số không nhiều, hình như là quốc gia có tỷ lệ ly hôn thấp nhất, khi đó cũng không thêm đề ý tới, hôm nay rốt cuộc tới chỗ này, tự nhiên không tránh được nhìn xem một chút.

“Tổng giám đốc, đã tới nơi.” Mãi đến lúc nghe thấy những lời này của người lái xe, Hàn Nhi mới kịp phản ứng mục tiêu là chỗ này sao?

Âu Dương Thần cầm tay Hàn Nhi đi vào trong đại sảnh phòng làm việc được bao phủ màu sắc huyền bí của cơ quan tòa thị chính Dublin. Theo mũi tên chỉ tìm thấy được “Lối vào” nơi phụ trách giải quyết thủ tục kết hôn, trước mặt là một màn hình LCD cực lớn, trên đó có những điều cần biết khi kết hôn

và những việc cần chú ý được giải thích rõ ràng: Công việc chính của chỗ này là chỉ làm thủ tục đăng ký kết hôn không quản lý thủ tục ly hôn, nhưng điều này không hề có ý nghĩa mỗi công dân Ireland chỉ sánh đôi với một người duy nhất trong cả đời mình. Bởi vì đất nước này thực hiện quy định hôn nhân có kỳ hạn, hai bên nam nữ lúc ký kết hôn ước có thể dựa vào nhiều nhân tố tổng hợp lại rồi cân nhắc, cùng nhau quyết định thời hạn quan hệ hôn nhân, thời hạn hôn nhân từ 1 năm đến 100 năm. Đăng ký ở chỗ lập hồ sơ sau đó là có hiệu lực, hết thời hạn, quan hệ hôn nhân lập tức chấm dứt, hai bên người có liên quan nếu như có nguyện vọng tiếp tục sống chung, thì có thể thực hiện việc đăng ký tiếp, kéo dài quan hệ hôn nhân. . .

Nhìn vào chỗ giới thiệu trên, Hán Nhi ngây ngẩn cả người, đây là muốn kết hôn sao? Nhưng mà mình và Thần đều không phải là công dân của nước này mà, đây hoàn toàn là ngoài dự đoán của Hán Nhi, vốn cho rằng Âu Dương Thần chỉ mang mình đi chơi đâu đó nơi có phong cảnh đẹp đẽ, Hán Nhi ngây người đứng đó, mờ mịt nhìn Âu Dương Thần.

Lối vào “Kết hôn” đặc biệt vắng vẻ, ngoại trừ Âu Dương Thần và mình thì chẳng còn ai cả. Nhân viên công tác thấy Hán Nhi ngây ngốc còn Âu Dương Thần bình tĩnh, cũng không thức giục, ra hiệu họ đi ra ẩn mình cảm ứng phía trước sự lựa chọn.

Sau đó thì yêu cầu hai bên bọn họ thương lượng lựa chọn thời hạn hôn nhân, có thể lựa chọn 1 => 100 năm thời hạn khác nhau, đồng thời nhảy ra một đoàn chữ nhỏ màu đỏ: “Hệ thống giải thích: Vì việc kéo dài quan hệ hôn nhân chi phí tương đối cao, mời lựa chọn thời hạn hôn nhân mà bạn cho rằng thích hợp nhất.”

Thời hạn thích hợp nhất... Hán Nhi mờ mịt, cái này cũng được sao.

Dường như Âu Dương Thần đã sớm có chủ ý, nắm tay Hán Nhi tiến lên ấn vào thời hạn một trăm năm, quay đầu nhìn Hán Nhi, trong mắt tràn đầy kiên định, Hán Nhi hơi gật gật đầu, có chút cảm động khi anh chọn thời hạn dài nhất.

Hệ thống lập tức xác nhận: “Quan hệ hôn nhân hai bên thành lập, thời hạn hôn nhân là 100 năm.” Tiếp theo, vào sổ đăng ký kết hôn là trình tự chúng ta quan tâm nhất, hệ thống thông báo việc đăng ký thời hạn hôn nhân 100 năm cần phải nộp chi phí --- “Phí tổn đăng ký kết hôn là 0.5 bảng Anh.”

“0,5 Bảng Anh, làm sao có thể?” Hán Nhi thấy con số này, không khỏi ngạc nhiên hô lên, giống như nhìn thấy hàng giảm trong siêu thị, rẻ quá, đúng vậy, 0,5 bảng Anh tính bằng nhân dân tệ mới hơn 6 đồng, so với 9 đồng ở Trung Quốc thì vẫn rẻ hơn, Hán Nhi phát hiện chạm tới màn hình cảm ứng còn có nút ẩn chi phí thẩm tra, nhất thời tò mò liền nhấn nút page view, cô rất muốn nhìn một chút thủ tục kết hôn thời hạn ngắn nhất 1 năm rốt cuộc là cần bao nhiêu tiền. Không thể tưởng tượng nổi chuyện đã xảy ra --- chi phí cần phải có để đăng ký thủ tục chứng nhận kết hôn vậy mà 2000 bảng, tính ra nhân dân tệ là 26000 đồng. Lúc này Hán Nhi thật muốn hô to “Đắt đỏ quá.”

Âu Dương Thần bên cạnh thấy vẻ mặt Hán Nhi thay đổi, không khỏi buồn cười, chậm rãi nói “Thời hạn càng ngắn thì chi phí càng cao.” Hán Nhi vừa tính nói thì ra là như vậy, lại bị câu nói tiếp theo của Âu Dương Thần làm cho nghẹn tới nơi “Trên người anh không mang nhiều bảng Anh như thế, cho nên chỉ có thể chọn loại rẻ nhất.”

Ặc, Hán Nhi bị thương luôn, thì ra là vậy, lập tức nghĩ tới người đàn ông này chịu khó trêu chọc mình, tâm tình lập tức tốt lên.

Bây giờ trước mắt Hán Nhi và Âu Dương Thần chính là tờ giấy kết hôn có thời hạn một trăm năm mỏng manh màu hồng, phía trên viết mấy chữ như thế này: “Tiên sinh tôn quý, phu nhân: Tôi không biết bàn tay trái với tay phải, đùi phải với đùi trái, mắt trái với mắt phải, não bên phải với não bên trái rốt cuộc được hưởng quyền lợi nào, rốt cuộc là bên nào gánh vác nhiệm vụ ra sao. Thật ra chúng nó vốn là một tổng thể, hai bên cùng tồn tại vì nhau, hai bên cùng vui vẻ sung sướng vì nhau. Sau cùng, để cho tấm giấy nhỏ màu hồng này mang đến lời chúc mừng tới cuộc hôn nhân trăm năm tốt đẹp của hai người! Chúc hai người trăm năm hạnh phúc! Chủ tịch quan tòa Dublin: Jimmy. Lý Mạc.”

Hán Nhi nhìn tờ giấy mỏng manh này, có cảm giác cực kỳ xúc động, giờ phút này mình đã kết hôn, cứ như vậy kết hôn, thời hạn là 100 năm, Hán Nhi không biết mình có thể sống bao nhiêu năm, nhưng có thể khẳng định chính xác là cô cảm thấy mình không sống nổi 100 năm, lúc còn sống mình đều là vợ Âu Dương Thần.

“Đưa ngốc, rốt cuộc bây giờ em cũng là vợ anh rồi.” Âu Dương Thần nheo mắt nhìn Hán Nhi, vui vẻ nói.

“Ừm, Thần, đây là thời hạn 100 năm, vậy nếu chúng ta không sống được 100 năm thì sao?” Hán Nhi ngây ngốc hỏi.

“Vậy em vẫn chính là vợ của anh, sống làm người của Âu Dương Thần, chết làm ma của Âu Dương Thần.” Âu Dương Thần trêu chọc nói.

“Nhưng mà nếu không tới 100 năm muốn ly hôn thì làm sao bây giờ.” Hán Nhi có chút tò mò về điều này.

“Vợ à, chúng ta vừa mới kết hôn đó, em đã nghĩ li hôn ư. Em thật sự là quá tổn thương trái tim anh rồi.”

“Không phải, em chỉ tò mò thôi.”

“Thu hồi lòng hiếu kỳ của em đi, Ireland cấm ly hôn, đời này em chỉ có thể đi theo anh thôi.” Âu Dương Thần vì đại nghĩa diệt thân nói.

“Không thể ly hôn, vậy chẳng phải anh cũng phải ở cùng em cả đời à, vậy nhờ ra đến lúc anh muốn ly hôn cũng không còn cách nào khác nữa rồi.”

“Yên tâm đi, sẽ không có ngày như thế, anh đã quyết định là em rồi.”

Xong xuôi việc chung thân đại sự này, rốt cuộc Âu Dương Thần cũng buông được cục đá trong lòng xuống, dẫn Hán Nhi đi ăn ngon một bữa, chuẩn bị đêm động phòng hoa chúc.

Chương 72: Hôn ước chết tiệt.

Thành phố A.

“Tổng giám đốc, công trình hợp tác giữa Lâm thị và Âu thị đã khởi công rồi ạ!”

“À... Âu thị có nguồn vốn đúng hạn”.

“Không đâu, lần này Lâm thị vô cùng coi trọng hạng mục này, dường như đã tạm gác lại rất nhiều hạng mục, chỉ chuyên tâm hoàn thành hạng mục này, hình như là muốn nuốt luôn cả khối thịt béo bở này”.

“Thịt béo, chỉ sợ đến lúc đó bọn họ không còn mạng mà ăn”. Diệp Phi khinh thường nói.

“Tổng giám đốc, ý anh là... Nhưng mà với thế lực của Âu thị, nếu muốn thôn tóm Lâm thị thì cũng chỉ là trong phút chốc thôi, cần gì phải hao tổn tâm tư như vậy”. Thư kí khó hiểu hỏi.

Thật ra đây cũng không phải chuyện mà Diệp Phi hiểu kì, với sự hiểu biết của anh về Âu Dương Thần, anh ta sẽ không chọn Lâm thị, nếu đã lựa chọn, nhất định là có nguyên nhân, anh ta sẽ không làm chuyện vô nghĩa.

“Chuyện tôi để cậu điều tra thế nào rồi? Gần đây Âu Dương Thần và Lâm thị có quan hệ như thế nào?”.

“Dạ, Tổng giám đốc, trong khoảng thời gian này, Âu Dương Thần và Lâm thị cũng chỉ có quan hệ trên hạng mục kia, hơn nữa hạng mục đó cũng không phải do Âu Dương Thần trực tiếp phụ trách, không có điểm nào bất thường, ách, nhưng mà, thời gian trước nghe nói bản thiết kế của một nhà thiết kế thuộc công ty Thần Phàm bị đánh cắp và công khai bởi một công ty khác. Hình như vì chuyện này mà Âu Dương Thần trực tiếp thu mua công ty kia, chủ công ty kia hình như có chút quan hệ với Lâm tổng. Hơn nữa nghe nói kết cục của nội gián đánh trộm bản thiết kế cũng rất thê thảm”.

“Thần Phàm, nhà thiết kế nào?”. Nghe tới nhà thiết kế, Diệp Phi không khỏi nghĩ tới Tuyết nhi.

“À..., nghe nói là trợ lí mà công ty Thần Phàm mới tuyển dụng năm nay, bởi vì sau đó biểu hiện không tệ, rất có tài năng nên Lưu Phàm đặc biệt đề bạt lên làm nhà thiết kế chính, hơn nữa còn cho cô ta phụ trách mấy dự án lớn, ngay cả Vương Giai của công ty Ngã Phi cũng khen không dứt miệng. Chẳng qua là gương mặt xấu xí, bộ dạng cực kỳ xấu.”

“Tên gì?”. Diệp Phi vội vàng hỏi.

“Lăng Phi Tuyết”.

Tuyết nhi...”Ảnh chụp, ..., ảnh của cô ấy”. Diệp Phi đột nhiên đứng bật dậy, nghe được ba chữ Lăng Phi Tuyết khiến cho Diệp Phi giống như người đi trong sa mạc tìm được nguồn nước.

Thư kí có chút sững sờ, không hiểu tại sao Diệp Phi đột nhiên lại kích động như vậy. “Thật xin lỗi, Tổng giám đốc, tôi không có hình của cô ấy”.

“Không có...Không sao, không sao, tôi sẽ tới Thần Phàm ngay bây giờ”. Nói xong, Diệp Phi cầm lấy chìa khoá xe phóng tới cửa phòng.

“Tổng...Tổng giám đốc, lát nữa còn có cuộc họp”. Chẳng qua những lời này thư kí chỉ có thể nói một mình rồi, bởi vì bóng dáng Diệp Phi đã biến mất khỏi văn phòng từ sớm.

Diệp Phi một đường điên cuồng lái xe, chạy về phía công ty Thần Phàm, vốn là nửa giờ đi xe, lại cứng rắn biến thành 10 phút. Đoạn đường này Diệp Phi vượt rất nhiều đèn đỏ, trong đầu chỉ nghĩ tới Tuyết nhi, rốt cuộc đã tìm thấy Tuyết nhi, khiến cho Diệp Phi quên hết mọi thứ.

Vừa đến dưới cửa công ty Thần Phàm, Diệp Phi liền không thể chờ được mà nhảy xuống xe, công tử văn nhả ngày xưa đến lúc sắp được nhìn thấy Tuyết nhi, tất cả đều biến thành hư ảo, phong độ thân sĩ, lễ nghi, tất cả đều cắt sang một bên, chỉ có Tuyết nhi mới quan trọng nhất.

“Oa, thật là đẹp trai, không biết là tới tìm ai”.

“Lieza, nhìn trang phục của tôi thế nào, tóc có bị loạn không?”.

“Của tôi, của tôi thì sao?”.

“Ai nha, hai người các cô đừng có ở đó mà ngây ngốc nữa, đã lên tầng rồi, ai thèm quan tâm các cô? Đó chính là Tổng giám đốc Diệp thị Diệp Phi, mới đính hôn thời gian gần đây, làm sao đến lượt các cô?”.

“Diệp thị sao, oa oa, Diệp Phi? Chẳng trách lại phong độ như vậy”.

“Vị hôn thê của người ta là thiên kim Lâm thị, nghe nói là vô cùng hung ác đấy, các cô vẫn là đừng có mơ tưởng lung tung”.

“Thiên kim Lâm thị thì thế nào? Lỡ như anh ta vừa ý tôi thì sao?”

“Hừ, không biết tự lượng sức”.

“Cô...”

“Xin chào, xin hỏi Lăng Phi Tuyết có ở đây không?”

Oa, thật đẹp trai! Cô gái chỉ lo ngắm trai, hoàn toàn không ý thức được vấn đề của Diệp Phi.

“Xin hỏi, Lăng Phi Tuyết có ở đây không?”.

“A, ai, a, là xấu nữ kia sao? Ách, Lăng Phi Tuyết, cô ấy xin nghỉ, tiên sinh đến để bàn việc hợp tác với Thần Phàm chúng tôi sao? Có thể nói với tôi là được rồi, tôi là...”

“Xin nghỉ, cô ấy làm sao vậy?”. Diệp Phi lo lắng hỏi, chẳng lẽ Tuyết nhi bị bệnh? Có người nào chăm sóc cô không?

“Không biết, tôi và cô ấy không quen, ách, không phải, có thể là trong nhà có chuyện, đã một thời gian gần không tới rồi”.

“Cô có địa chỉ nhà cô ấy không? Cô ấy đang ở đâu?”

“Ách, tôi không biết, tôi không quen cô ấy”. Cô gái thấy Diệp Phi chỉ lo hỏi thăm tin tức về người phụ nữ xấu xí Lăng Phi Tuyết kia, không thèm để tâm đến mình, trong lòng rất tức giận. Dựa vào cái gì mà tất cả mọi chuyện tốt đều là cô ta có được, so đáng người so tương mạo cô ta (thư kí) đều hơn cô ta (Hân nhi) gấp mấy trăm lần.

“Vậy ai biết?”. Diệp Phi có chút tức giận, xem ra Tuyết nhi ở đây cũng không được tốt, giống như thư kí này vừa biểu hiện, Tuyết nhi ở chỗ này phải chịu đủ ức hiếp.

“San San. Bình thường cô ta(San San) quan hệ tốt với cô ta(Hân nhi) nhất”. Bị sự tức giận của Diệp Phi dọa sợ, thư kí lúc này thậm chí phải chạy trốn, ai nói trai đẹp dễ dụ dỗ, người đàn ông đẹp trai này tức giận thật đáng sợ.

“Gọi cô ấy ra”.

“Được, được”. Ma xui quỷ khiến, cô gái lập tức chạy đi gọi San San, cảm giác áp bách mà Diệp Phi mang lại thật khiến cho người ta sợ hãi.

“Ai tìm tôi vậy?”. Ách, người đàn ông đẹp trai trước mặt khiến cho San San bất ngờ, đây là... Đây không phải là Diệp Phi Diệp thị mới đính hôn thời gian trước sao? Hình như là bọn họ không có quen biết nha, thế nhưng ở cửa ra vào ngoại trừ anh ta thì cũng không còn ai cả.

“Cô là San San?”.

“A, đúng vậy?”. San San có chút ngập ngừng nói, tình huống gì đây trời.

“Tuyết nhi ở đâu?”

“A, Tuyết nhi sao cơ?”. San San kinh ngạc, hoá ra cái người đẹp trai này tìm tới là vì Tuyết nhi, cũng đúng, bảo bối Tuyết nhi ưu tú như vậy, lại xinh đẹp như vậy, khó trách có nhiều người theo đuổi, thế nhưng cái người tên Diệp Phi trước mắt đã có vị hôn thê rồi sao lại còn tìm Tuyết nhi? Chẳng lẽ vì công việc? Hay là...

“Cô ấy bây giờ đang ở đâu? Có thể cho tôi địa chỉ của cô ấy không? Tôi đã tìm cô ấy rất lâu”. Diệp Phi nhìn thấy San San sợ hãi mới ý thức được là thái độ của mình hơi kịch liệt, Tuyết nhi luôn rất quan tâm tới bạn bè, cô gái này là bạn tốt nhất của Tuyết nhi, mình phải tôn trọng, bởi vậy nên thái độ tốt lên không ít.

Tìm cô ấy thật lâu? San San đột nhiên nhớ tới lần trước nghe nói Diệp Phi một mực tìm kiếm một cô gái, chẳng lẽ... Chính là Tuyết nhi, San San rất khiếp sợ, sao có thể như vậy? Nhưng bây giờ Tuyết nhi đã có Âu Dương Thần, người đàn ông mạnh mẽ lại ưu tú như vậy, tuy rằng Diệp Phi cũng rất ưu tú nhưng mà người Tuyết nhi thích là Âu Dương Thần, cậu mình có phải là không nên nói hay không? San San lại nhớ tới lần trước đi dạo phố, Tuyết nhi không muốn gây xích mích với Lâm Hiểu, có lẽ là bởi vì Diệp Phi, như vậy đã tỏ rõ là Tuyết nhi không muốn có quan hệ với Diệp Phi.

“Tiểu thư San San, xin cô nói cho tôi biết được không? Tôi đã tìm Tuyết nhi rất lâu, tôi rất lo cho cô ấy”.

“Bảo bối Tuyết nhi? Rất tốt, như vậy anh không cần lo lắng nữa”

“Cô ấy bây giờ đang ở đâu?”

“Cậu ấy, thật ra thì tôi nói nhé, anh bây giờ là người đã có vị hôn thê, đừng đến quấy rầy Tuyết nhi nữa, Tuyết nhi cũng đã tìm được hạnh phúc của mình”. San San nhắm mắt đem lời nói ra một lần, có vẻ như Diệp Phi này thực sự yêu thích Tuyết nhi, nếu không cũng sẽ không để ý như vậy, nhưng mà hạnh phúc của Tuyết nhi...

Hạnh phúc của chính mình? Máy chữ này giống như là một cây dao hung hăng đâm thẳng vào tim Diệp Phi, Tuyết nhi đã có hạnh phúc của riêng mình sao? Tuyết nhi phải rời xa mình rồi sao? Đúng vậy, mình là người đã có hôn ước, hôn ước chết tiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không thích mùi thuốc lá

Edit: Linh Phan

Lúc này Diệp Phi hận không biết bao nhiêu cái việc đã giam hãm mình, khiến cho mình mất đi khả năng có được Tuyết nhi, Tuyết nhi... Cứ nghĩ rằng Tuyết nhi sẽ luôn ở một chỗ chờ mình, dù mình có hôn ước nhưng Diệp Phi vẫn luôn cố gắng hết sức, tìm mọi cách để giải trừ hôn ước này, trên thực tế, trước mắt Diệp Phi cũng chưa làm vậy được, chỉ vì vẫn chưa đến lúc thích hợp, kế hoạch còn chưa hoàn toàn thực hiện, không nghĩ tới Tuyết nhi đã tìm được hạnh phúc của chính mình, điều này làm cho Diệp Phi thật sự rất khó tiếp nhận.

Hạnh phúc của Tuyết nhi, hạnh phúc của Tuyết nhi... Không, Tuyết nhi là của mình, sao có thể ở cùng một chỗ với người khác, hôn ước với Lâm Hiểu nhất định phải nhanh chóng giải quyết, mình không thể để Tuyết nhi ở cạnh người khác, không thể... Rất cuộc bạn trai của Tuyết nhi là ai? Người này giống như một cái gai độc ghim vào tim Diệp Phi khiến vết mặt Diệp Phi càng thêm đau đớn.

Nhìn thấy vết mặt gần như tan vỡ của Phi sau khi nghe được tin tức này, San San có chút không đành lòng, cô nghĩ tới sau khi Diệp Phi biết rõ chuyện của Tuyết nhi, thì sẽ khó có thể tiếp nhận nhưng không nghĩ tới anh sẽ xuất hiện vết mặt như thế, San San thật sự có chút không đành lòng.

“Bạn trai Tuyết nhi là ai?”

Bạn trai, còn không phải là Tổng giám đốc đại nhân vĩ đại của chúng ta Âu Dương Thần sao? Chẳng qua San San cũng không dám nói ra, không phải San San sợ Diệp Phi tìm Tổng giám đốc gây phiền toái, mà cô sợ khiến Tổng giám đốc mất hứng, gây bất lợi cho Diệp Phi. Cho dù Diệp thị rất mạnh mẽ, nhưng nếu so sánh với Âu Dương Thần thì thật sự không cùng một cấp bậc.

“Đây là số điện thoại bây giờ của Tuyết nhi, còn địa chỉ của cậu ấy thì tôi cũng không biết, có chuyện gì thì tự anh đến hỏi đi”. San San viết số điện thoại lên tờ giấy đưa cho Diệp Phi, sau đó xoay người trở lại văn phòng. Cô chỉ có thể làm được tới đó, hi vọng Tuyết nhi sẽ không trách anh ta. Chẳng qua cô thật sự không có cách nào chứng kiến cảnh mỹ nam xích mích. San San reo hò tên Tuyết nhi trong lòng, nhưng nhất định cậu phải tha thứ cho tớ đó, chân bước nhanh hơn.

Ireland.

“Bà xã”. Từ sau khi nhận giấy đăng ký kết hôn xong, Âu Dương Thần luôn lớn tiếng gọi Tuyết nhi: lúc trong xe, lúc trong nhà hàng, bây giờ đang ở khách sạn, Âu Dương Thần cũng không thấy phiền mà luôn miệng kêu bà xã. Lúc đầu Hân Nhi còn xấu hổ tới bây giờ đã tập mãi thành thói quen, nhưng vẫn đáp lại lời Âu Dương Thần, một tiếng “bà xã” này dường như đang nhắc nhở bản thân, cô đã kết hôn rồi, là người đã có chồng, đã có người để dựa vào trong tương lai, mà người để cô dựa vào là người đàn ông cao lớn ưu tú nhưng có lúc lại như đứa trẻ trước mặt, là người yêu thương cô hết mực, là người mà cô yêu tận trong xương tủy. Nhận ra điều này khiến Hân Nhi cảm thấy có chút ngọt ngào.

“Dạ”. Hân Nhi cũng không ngại phiền mà đáp lại Âu Dương Thần.

“Cho anh được không?”. Âu Dương Thần lúc này giống như đứa trẻ đòi ăn kẹo, nhưng trong mắt cực nóng dường như có thể thiêu đốt người khác. Hân Nhi đương nhiên hiểu Âu Dương Thần muốn cái gì, thật ra cùng một chỗ với Âu Dương Thần cũng không phải lần đầu tiên, nhưng lần đó là dưới tình huống bị hạ thuốc, lúc đó ý thức của cô rất mơ hồ. Nhưng hôm nay, trong tình huống mà cô rất tỉnh táo này, Hân Nhi thật sự rất không quen. Nhưng nghĩ lại, giờ cô và Thần đã là vợ chồng, đây dường như là chuyện thường tình giữa vợ chồng. Vậy nên cô ngượng ngùng đáp “Được”

Nhận được sự đồng ý của Hân Nhi, Âu Dương Thần lập tức không thể chờ đợi ngậm lấy đôi môi hồng nhuận như anh đào của cô, môi anh di chuyển đặt lên khoe môi cô, thưởng thức đôi môi ngọt như mật, giống như là đang thưởng thức thứ đồ ăn ngon nhất thế giới, mút lấy từng chút một, cái lưỡi thom tho mềm mại, khắp nơi đều lộ ra mùi thơm, khiến cho Âu Dương Thần khó có thể kiềm chế, bàn tay cực nóng của anh như mang theo lửa cọ xát sau lưng Hân Nhi, Hân Nhi cảm thấy cả cơ thể dường như cũng muốn bùng cháy, rất không thoải mái.

Hân Nhi không thoải mái, rất nhanh Âu Dương Thần cảm nhận được, mặc dù bây giờ rất muốn ăn sạch sành sanh Hân Nhi, nhưng anh vẫn cứng rắn nhịn xuống, tiếp tục trêu đùa Hân Nhi, cho tới khi nhìn thấy lông mày của Hân Nhi giãn ra chút ít mới dám tiếp tục động tác kế tiếp. Hân Nhi không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, đôi môi nhanh chóng bị Âu Dương Thần chặn lại, Âu Dương Thần hôn Hân Nhi liên tục, phân tán lực chú ý của Hân Nhi, giây phút này, Âu Dương Thần cảm thấy anh là người hạnh phúc nhất thế giới. Sự tuyệt vời của Hân Nhi thật sự khiến anh cực kỳ yêu thích, nếu có thể, Âu Dương Thần thật sự muốn cả buổi tối hôm nay đều ở trên người Hân Nhi, nghe tiếng rên rỉ thẹn thùng của Hân Nhi, khiến cho Âu Dương Thần thêm hưng phấn, hung hăng muốn Hân Nhi mấy lần, nếu không phải lo lắng cho thân thể Hân Nhi, bất kể như thế nào Âu Dương Thần cũng không muốn dừng

lại.

Âu Dương Thần ôm Hân nhi, Hân Nhi tựa như con mèo nhỏ núp trong lòng Âu Dương Thần, lúc này Hân Nhi đã mệt mỏi ngủ thiếp đi. Nhìn Hân Nhi trong ngực, Âu Dương Thần có cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, Tuyết nhi không phải người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng gặp nhưng cô lại là người mà anh yêu nhất. Cô khéo léo hiểu lòng người lại kiên cường, dũng cảm lại thông minh, cô có tài lại khiêm tốn, cô gái như vậy thật sự rất thú vị.

Âu Dương Thần cảm thấy rất may mắn vì cô gái như vậy rốt cuộc cũng thuộc về mình, cứ như vậy ngắm nhìn Hân nhi, Âu Dương Thần cảm thấy mình lại bị quyến rũ, lại gọi một tiếng “bà xã”. Nhẹ nhàng gọi sau đó hôn lên đôi môi mê người của Hân nhi, ôm lấy cô nặng nề ngủ.

“Thật xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện đang tắt máy”. Đầu kia điện thoại vẫn truyền ra giọng nữ máy móc như trước, Diệp Phi có chút không biết làm sao thả điện thoại xuống, đây đã là lần thứ một trăm hai mươi anh gọi cho Tuyết nhi trong tối hôm nay, nhưng lần nào đáp lại cũng là cô đang tắt máy, rốt cuộc thì Tuyết nhi đang làm gì? Lòng Diệp Phi thật lâu cũng không thể bình tĩnh, mừng rỡ vì tìm được Tuyết nhi, biết được tin tức của Tuyết nhi là không cam lòng và tức giận, còn bây giờ là lo lắng bất an...

Tắt máy..

Tắt máy...Đều tắt máy.

Diệp Phi ngâm một liều thuốc, bực bội hút, đứng dậy, động tác kia vẫn ưu nhã như vậy, Diệp Phi thật sự rất ít hút thuốc, trước kia thỉnh thoảng sẽ hút một ít, nhưng từ khi Tuyết nhi đến, nghe Tuyết nhi nói cô không thích mùi thuốc lá, Diệp Phi liền dứt khoát từ bỏ, ngay cả một chút mùi thuốc cũng không dính, thậm chí đi ra ngoài, bạn bè có hút thuốc, trước khi về nhà, nhất định Diệp Phi sẽ thay một bộ quần áo khác ở bên ngoài, sau đó mới về nhà, chỉ vì Tuyết nhi không thích mùi thuốc lá, thế nhưng...bây giờ Tuyết nhi không ở đây...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Cô ấy là vợ của tôi

Ireland

Âu Dương Thần chăm chú nhìn Hân Nhi đang ngủ say, làn da trắng nõn kia như hoa sen mới nở, nhẵn nhụi dường như không nhìn ra một chút lỗ chân lông, lông mi kia thật dài, còn cánh môi ngọt như quả đào, giờ phút này Hân Nhi là một người đẹp đang ngủ, làm cho dục vọng Âu Dương Thần nổi lên, nhẹ nhàng ngậm chặt hai cánh môi anh đào kia.

"Ừ,,, " cảm giác có vật nặng đè lên trên người, Hân Nhi không tự chủ được rên rỉ, nghe thấy tiếng Hân Nhi rên rỉ, Âu Dương Thần như nhận được sự cổ vũ lớn, mạnh mẽ yêu thương Hân Nhi một phen, cô càng thêm mệt mỏi lại ngã đầu ngủ say, ngày hôm qua mãi cho đến rạng sáng mới xong việc, Hân Nhi đã rất mệt mỏi, mà mới sáng sớm còn chưa tỉnh lại đại chiến một hồi, Hân Nhi hiện tại thật không muốn động dậy một chút nào.

Âu Dương Thần lặng lẽ đứng dậy, thông qua video chủ trì hội nghị công ty, Âu thị gần đây tiếp nhận mấy cái hạng mục lớn, đều cần Âu Dương Thần tự mình chủ trì, nhưng Âu Dương Thần lại vào lúc này xuất ngoại, làm thư ký thật sự cực kì ảo não, nhưng người ta là ông chủ của mình thì chẳng có biện pháp nào? Nhưng may mà Âu Dương Thần không hoàn toàn chỉ lo yêu đương, ngách, không bây giờ nên gọi là đi hưởng tuần trăng mật, nếu không thì thư ký chỉ có đường khóc mà thôi. Hân Nhi không chú ý đến Âu Dương Thần rời đi, nếu không Hân Nhi nhất định sẽ oán giận vì sao thể lực của anh lại tốt như vậy.

Lúc Hân Nhi tỉnh lại đã là giữa trưa, Âu Dương Thần đã xử lý xong chuyện ở công ty, tiếp tục ôm lấy Hân Nhi, cho nên Hân Nhi nghĩ rằng Âu Dương Thần vẫn một mực ở bên cạnh mình, không có rời khỏi, mở to mắt, đã thấy gương mặt tuần tú của Âu Dương Thần kia, dùng lời của San San mà nói đây là yêu nghiệt, hơn nữa khí chất trên người của Âu Dương Thần cùng gương mặt tuần tú kia phối hợp không chê vào đâu được, có sức quyến rũ như thế, Hân Nhi nhìn có chút ngây ngốc.

"Bà xã, anh đẹp trai không?" Âu Dương Thần nhìn Hân Nhi phóng điện một cái.

Hân Nhi sững sờ gật đầu, ngay sau đó phản ứng kịp, thật sự là rất mắt mặt, có chút ảo não, còn xem thường bản thân, lời nói của Âu Dương Thần quá nhiên kinh người, đáng ghét mình lại còn nhu thuận phối hợp như thế.

"Ha ha." Âu Dương Thần nhẹ cười hai tiếng, lại càng mê người.

"Bà xã cũng rất xinh đẹp." Giọng Âu Dương Thần trầm thấp ở bên tai truyền đến, thậm chí còn có thể cảm giác được hơi thở nóng ấm ở bên tai kia, nhưng từ ánh mắt Âu Dương Thần nhìn đến bộ ngực sữa của mình kia không xót một cái gì, trong nháy mắt mặt Hân Nhi đỏ lên, vội vàng kéo chăn muốn che lại, lại phát hiện mình bị Âu Dương Thần ôm thật chặt, không thể động dậy, giống như là một con mèo nhỏ bị giam cầm ở trong lòng Âu Dương Thần, liều mạng muốn vùng vẫy, nhưng lúc da thịt Hân Nhi cùng da thịt Âu Dương Thần đụng chạm, một địa phương nào đấy của Âu Dương Thần không khỏi nổi lên phản ứng, đúng lúc tay nhỏ bé của Hân Nhi lại đụng phải chỗ này, cảm giác nóng bỏng kia, làm Hân Nhi hoảng sợ, nháy mắt liền thu tay về, "Không nên lộn xộn, động nữa, anh liền ăn em." Giọng Âu Dương Thần trầm thấp lại truyền đến, quả nhiên, Hân Nhi thành thật, cũng không

dám lộn xộn, cô cũng không muốn...

Hai người cứ ôm nhau như vậy, giằng co. Biết dạ dày Hân Nhi không khoẻ làm cho Hân Nhi nói ra ba chữ "Em đói bụng." Ánh mắt xinh đẹp của Hân Nhi kia khẽ chớp. Rõ ràng là ánh mắt khẩn cầu, nhưng ở trong mắt Âu Dương Thần, lại thành mị hoặc, hấp dẫn khó có thể ngăn cản.

"Anh cũng đói bụng." Giọng nói Âu Dương Thần lúc này rất trầm thấp, đục vọng trong ánh mắt kia nóng bỏng rõ ràng như thế.

"Đừng, Thần, em rất đói." Hân Nhi khẩn cầu, hiện tại thân thể giống như bị ô tô nghiền qua, đâu còn muốn lăn qua lăn lại, chỉ có thể nói người đàn ông này cầm cự quá lâu rồi.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của Hân Nhi kia Âu Dương Thần vẫn phải mềm lòng, còn nhiều thời gian, cũng không thể dọa làm cho Tuyết Nhi sợ. "Gọi ông xã, anh sẽ bỏ qua cho em."

"Ông xã." Hân Nhi thành thật gọi, mềm nhũn, Âu Dương Thần rất hài lòng với cách gọi tự nhiên này, chỉ là bây giờ thân thể rất khó chịu, vẫn nên buông Hân Nhi ra đi về phía buồng vệ sinh, chuẩn bị dùng nước lạnh để hạ hỏa.

"Công." Hân Nhi nhìn Âu Dương Thần xông vào phòng tắm, lại nói ra chữ công, nghịch ngợm le lưỡi, nhỏ giọng gọi "Lão Công Công."

Chờ lúc Âu Dương Thần tắm xong đi ra, trong phòng ngủ đã không nhìn thấy bóng dáng Hân Nhi, sau khi Âu Dương Thần cầm điện thoại lên gọi điện, thì ra ngoài tìm Tuyết Nhi, quả nhiên, thấy Hân Nhi đang ngồi ôm laptop lên mạng.

"Làm gì vậy?" Âu Dương Thần nhẹ nhàng ôm lấy Hân Nhi. Thấy trên trang web kia đều là tin tức về du lịch, nha đầu kia, thì ra đã nghĩ đi đâu chơi.

"Không có làm gì?" Hân Nhi mới vừa nói xong, thì nghe tiếng chuông cửa ở bên ngoài. Người nào vậy? Hân Nhi kinh ngạc... chỉ thấy Âu Dương Thần đã đi mở cửa.

Dĩ nhiên là phục vụ mang đồ ăn đến, Âu Dương Thần vừa mới gọi điện thoại bảo bọn họ mang đồ ăn lên, lúc này mới chưa được 2 phút, mà đã mang đến nơi, hiệu suất quả thật không tồi, chẳng qua bọn họ nào dám chậm trễ, ông chủ lớn ở chỗ này, Tổng Thống cũng không dám thất lễ với ông chủ lớn trước mắt này.

Thấy nhiều đồ ăn ngon như vậy, ánh mắt Hân Nhi sáng lên, thật sự rất đúng lúc, chỉ là kỳ lạ, bọn họ làm sao mà biết mình đói bụng, mắt nhìn về phía Âu Dương Thần, nhất định là anh, nhưng anh đã gọi đồ ăn từ lúc nào? Mặc kệ, trước giải quyết vấn đề ẩm no rồi nói sau. Chỉ là trong lòng có một chút ngọt ngào.

"Tổng giám đốc, tiểu thư xin mời dùng." Quản lý cung kính cúi đầu vái chào, chuẩn bị rời khỏi.

"Cảm ơn các anh, vất vả rồi." Hân Nhi thật tình nói lời cảm tạ.

Quản lý vừa định xoay người, thì Âu Dương Thần nói một câu "đợi một chút" kia. Bước chân quản lý bị ngừng lại.

"Tổng giám đốc." Quản lý hơi run rẩy, mình có chỗ nào làm không tốt sao? Để cho tổng giám đốc không hài lòng. Hắn đang chờ xử lý.

"Gọi phu nhân, cô ấy là vợ của tôi." Âu Dương Thần không hề nhìn vị quản lý này, mà nhìn chăm chăm Hân Nhi, gần từng tiếng nói ra, giống như là nói với Hân Nhi, nhưng lại là nói với vị quản lý này.

Vị kia quản lý sững sốt hai giây, lập tức phản ứng kịp.

"Vâng. Thật xin lỗi, phu nhân." Quản lý cúi chào thật sâu.

"Ngạch, không có việc gì." Hân Nhi có chút xấu hổ đáp lại. Lại có chút ngọt ngào, Thần, đây là đang giới thiệu thân phận hiện tại của em sao?

"Mấy người có thể đi rồi." Không hề muốn chuyện như vậy quấy rầy mình cùng Tuyết Nhi dùng cơm, Âu Dương Thần đuổi hết bọn họ ra.

Vâng ạ vị quản lý này nhanh chóng rời khỏi phòng Tổng Thống, thức thò đóng cửa phòng lại, trong lòng kích động không thôi, lấy tay lau mồ hôi lạnh ở trên trán chảy ra, ngạch. Tổng giám đốc từ khi nào thì đã kết hôn, chậm chạp phát hiện ra nghi vấn lớn,,,,,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Đê cự thạch

"Oa, thật đói, rốt cục có thể ăn cơm rồi." Hân Nhi hai mắt toả sáng nhìn những đồ ăn này, có một cảm giác lập tức sẽ tiêu diệt toàn bộ.

"Ừ, ăn đi." Âu Dương Thần yên lặng gấp thêm đồ ăn cho Hân Nhi, cùng Hân Nhi ăn như hổ đói quả thực là một trời một vực, Âu Dương Thần là người như vậy, trời sập xuống cũng bất động như núi, đối với lễ nghi ăn uống đã được bồi dưỡng từ nhỏ, nhà họ Âu xứng đáng cái tên nhà giàu có, từ nhỏ được Âu Dương Tường cùng Trình Tâm dạy cực kỳ tốt. Mỗi một động tác đều rất tao nhã. Hân Nhi chú ý đến dáng vẻ của Âu Dương Thần, nhất thời dừng lại, cũng thả chậm tốc độ của mình, trước kia không đói như thế, cũng không chú ý đến lễ nghi với Âu Dương Thần, bây giờ vừa thấy tình huống này, Hân Nhi có chút xấu hổ, mình là vợ của Âu Dương Thần, muốn dung nhập vào cuộc sống của anh, những cách sống quan trọng này nhất định phải học, Hân Nhi từ từ thả chậm tốc độ.

"Làm sao vậy, không thích sao?" Âu Dương Thần rất nhanh chú ý đến sự thay đổi của Hân Nhi, nghĩ rằng đồ ăn không hợp khẩu vị với Hân Nhi.

"Không... ăn rất ngon, cho nên muốn từ từ thưởng thức." Hân Nhi dùng giọng nói vui đùa nói ra.

Thông minh như Âu Dương Thần, rất nhanh thì nghĩ ra nguyên nhân Hân Nhi như vậy, trong lòng cười nha đầu ngọc này, có một chút cảm động, lập tức nghiêm mặt nói "Bà xã, làm chính em thì được rồi, em bây giờ đã là bà xã của anh, em có đáng về gì nữa anh đều yêu, không cần thiết vì anh mà thay đổi cái gì?"

"Ừ." Hân Nhi tiếp tục đã ăn đồ trong bát, trên mặt một mảnh bình tĩnh, chỉ là trong lòng đã song trào cuộn cuộn, mình phải làm sao, mới có thể sống cả đời với người đàn ông như vậy. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ anh Thạch Phong cùng anh Phi thì không có người nào tốt với mình, mà Thần đối xử tốt với mình lại càng không thể thay thế, Hân Nhi nhớ đi nhớ lại, không biết hốc mắt đã đỏ lên, đã ươn ướt, một giọt nước mắt nóng bỏng cứ như vậy mà rơi xuống.

"Nha đầu ngọc, không được khóc." Âu Dương Thần để bát đũa xuống, đi đến nhẹ nhàng ôm lấy Hân Nhi.

"Thần, vì sao phải đối xử tốt với em như vậy?" Hân Nhi ghen ngào nói ra, vì sao? Từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện làm cho Hân Nhi có thói quen lạnh nhạt trong cuộc sống này, cô có thể chịu được người khác ức hiếp mình, nhưng không cách nào bỏ qua người khác đối tốt với mình, từ khi Hân Nhi khôi phục trí nhớ, càng đề ý Âu Dương Thần, càng cảm động những cái này, bởi vì một khi có được thì cũng sợ hãi mất đi.

"Em là vợ của anh, anh không đối xử tốt với em thì tốt với ai, chẳng lẽ em muốn để cho anh đi tìm tiểu tam đối xử tốt với tiểu tam sao?" Âu Dương Thần cười nhạo hỏi.

"Anh dám?" Hân Nhi nắm đấm muốn đánh Âu Dương Thần.

"Không dám không dám, bà xã đại nhân của anh lợi hại như vậy, anh làm sao dám, đời này anh chỉ cung chiều một mình em được không?" Âu Dương Thần nắm quả đấm của Hân Nhi, tay anh rất dày rộng, có thể bao bọc hoàn toàn quả đấm của Hân Nhi.

"Được." Hân Nhi nhẹ nhàng đáp lại, tựa vào trong lòng Âu Dương Thần, Thần, đời này, kiếp sau, em cũng chỉ yên một mình anh, Hân Nhi ở trong lòng yên lặng nghĩ.

"Được, trước cơm nước xong, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều đưa em đến chỗ này"

"Đi đâu?"

"Đến nơi em sẽ biết."

"Thần, là Cự Nhân, là dê Cự Nhân, buổi sáng em đã lên mạng nhìn một chút..." Nhìn phong cảnh con dê Cự Nhân trước mắt, Hân Nhi rất kích động.

"Ừ, là dê Cự Nhân, Tuyết Nhi, em có biết truyền thuyết về Cự Nhân không?" Âu Dương Thần nắm tay Hân Nhi từng bước một đi đến những cái này nói.

"Truyền thuyết, không có, là gì vậy?" Hân Nhi có một chút hiếu kỳ, dường như mỗi nơi đều có một chuyện xưa cảm động? Như vậy chuyện xưa của người khổng lồ là cái gì?

"Truyền thuyết dân gian này bắt nguồn từ tảng đá lớn ở Ireland, một nói rằng Ireland — Phi Ân bán khố nhi (Finn McCool) xây thành, Phi Ân bán khố nhi yêu một cô gái tên Hebrides ở ngoài biển Staffa trên đảo nhỏ xứ Scotland có Cự Nhân Oonagh, bởi vậy xây cái này để liên kết Ireland cùng Scotland vượt biển lớn."

"Vậy một chuyện khác?"

"Một truyền thuyết khác, chỉ Phi Ân bán khố nhi (Finn McCool) vì đối phó với Bối Nam Đức Nạp của Scotland đến khiêu chiến, mà xây kiến trúc dê này. Có một ngày Cự Nhân Scotland của Bối Nam đức nạp (Benandonner) thật sự đánh tới, người xứ Scotland to lớn, ngoài sức tưởng tượng của Phi Ân Bán Khố Nhi, hân sợ tới mức trốn vào đồng hoang. Vợ của hân đã hóa giải nguy cơ này, bằng cách bảo hân giả thành trẻ con mới sinh, miệng bú bình sữa, nặc tã vào, nằm ở trong nôi lớn. Bối Nam Đức Nạp nhìn trẻ con của người Ireland đều lớn như vậy, hân thấy nguy hiểm, cho nên tự động rút lui. Nhưng vì đề phòng truy binh, Bối Nam Đức Nạp đã gây con dê, con đường Cự Nhân hôm nay chỉ còn sót lại."

"Ha ha?" Hân Nhi khẽ cười nói.

"Làm sao vậy?"

"Em cho rằng là chuyện đầu tiên?"

"A.... sao lại nói như thế?"

"Bởi vì em tin tưởng vào tình yêu?" Tình nguyện tin tưởng có tình yêu tồn tại, cũng không muốn đi để ý những chiến tranh đấm đá lẫn nhau này.

"Ừ, là tình yêu."

"Thần, em muốn từng bước từng bước đi qua toàn bộ."

"Được."

"Tuyết Nhi, đi lên đây, bên này có thể nhìn xa hơn." Âu Dương Thần duỗi tay về phía Hân Nhi.

"Được."

"A?" Hân Nhi không cẩn thận thiếu chút nữa ngã sấp xuống, đúng lúc Âu Dương Thần bắt được Hân Nhi, nhưng lúc này Hân Nhi nhìn phía dưới biển, một trận hoảng sợ. Những hình ảnh một màn lại một màn kéo tới.

"Lam Hân Nhi, không cảm thấy chỗ này rất quen thuộc sao."

"Chỗ này là Thạch Phong đưa tôi đến, tôi biết anh ấy cũng mang cô đến đây, hai người đã sớm quen biết, Thạch Phong nói với tôi rồi cô giống như em gái anh ấy, từ nhỏ cô là cô nhi, anh ấy cảm thấy cô rất đáng thương, muốn làm cho cô vui vẻ một chút, rất nhiều chuyện giữa hai người tôi đều đã nghe anh ấy nói, em gái của anh ấy thì là em gái của tôi, cô cũng biết, tôi đã cùng anh ấy. . . ."

"Đây là 50 vạn, cô có thể mang theo nó đến những thành phố khác, chỉ là đừng làm cho Thạch Phong lo lắng."

"A?" Hình ảnh cuối cùng là mình bị Liễu Mị đẩy lùi xuống vách đá.

Lời của Liễu Mị giống như một ma chú xuất hiện ở trong đầu Hân Nhi.

"Tuyết Nhi, làm sao vậy."

"Không cần, tôi không cần." Hân Nhi đẩy mạnh Âu Dương Thần ra, dường như muốn phản kháng Liễu Mị.

"Tuyết Nhi. . ." Âu Dương Thần mạnh mẽ ôm chặt lấy Hân Nhi, muốn để cho cô bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ngày cuối cùng dần tới

"Tuyết Nhi, làm sao vậy?"

"Không cần, tôi không muốn" Hân Nhi chột đẩy Âu Dương Thần ra, dường như càng phản kháng mạnh hơn.

"Tuyết Nhi, , , , " Âu Dương Thần chột ôm chặt Hân Nhi, cố gắng để cho cô bình tĩnh lại.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Hân Nhi mới chậm rãi khôi phục, càng dùng sức ôm chặt Âu Dương Thần, Hân Nhi giống như người đang giãy giụa trong biển đúng lúc bắt được bè gỗ cứu mạng, hi vọng sinh tồn duy nhất.

"Thần, đừng rời xa em " Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

"Được, anh sẽ không rời đi, không sao rồi." Âu Dương Thần ôm Hân Nhi thật chặt, cảm thấy trên người Hân Nhi run rẩy, trong lòng giống như bị cái gì cho đâm một dao, đau đớn , Tuyết Nhi, chắc bởi vì bị rơi xuống biển, bởi vậy mà sinh ra cảm giác sợ hãi, còn nhớ rõ ngày đó ba năm trước đây, Tuyết Nhi vì cứu mình mà rơi xuống biển, lúc ấy nhất định cô rất khổ sở rất đau khổ rồi. Nghĩ tới đây, Âu Dương Thần thật rất hận mình, không có bảo vệ Tuyết Nhi thật tốt. Ở trong lòng âm thầm thề nhất định sẽ bảo vệ Tuyết Nhi thật tốt, không thể để cho cô chịu dù chỉ một chút xú khổ đau hay nguy hiểm nữa."

Tổng giám đốc, theo chỉ thị của anh, đã tra được rồi."

"Nói?"

"Về chuyện thiết kế của Lăng Phi Tuyết bị mất là do Lâm tiểu thư sai tiểu Huệ trong công ty Thần Phạm ăn trộm thiết kế của Lăng Phi Tuyết, bắt được

Lâm thị thân thích công ty phát biểu, nghe nói Lăng Phi Tuyết chỉ trong một buổi tối thiết kế lại toàn bộ, khiến Vương tiên sinh của Ngải Phi khen không dứt miệng. Lâm tiểu thư càng gọi thêm tài liệu khiến chỉ chứng Lăng Phi tuyết, bị Âu Dương Thần đoán được. Âu Dương Thần không chỉ có khai trừ tiêu Huệ, nghe nói còn không cho phép bất kỳ công ty nào tiếp nhận cô ta, hơn nữa còn tìm người phá hủy cô ta, bây giờ tiểu Huệ ở nhất mộng tròn làm tiểu thư, có thể nói là hoàn toàn bị phá hủy."

"Còn nữa không?"

"A, còn có một người vẫn chưa buông tha cho Lăng Phi Tuyết, chính là Lâm tiểu thư còn tìm người nói muốn phá hủy Lăng Phi Tuyết, chỉ là vừa khéo đã được Âu Dương Thần cứu."

Cái gì? Nghe được Lâm Hiểu muốn tìm người phá hủy Tuyết Nhi, lòng của Diệp Phi giống như có vạn con con kiến gặm cắn, hai nắm tay nắm chặt, giống như muốn xé nát ai đó.

Thư ký ở bên cạnh thấy động tác của Diệp Phi cũng sợ hết hồn, Lăng Phi Tuyết này đáng đáp xấu như vậy, còn nhiều người quan tâm như vậy, xem ra tổng giám đốc rất quan tâm tới vị Lăng tiểu thư này.

"Có tra được Âu Dương Thần và cô ấy có quan hệ gì không?" Giọng nói của Diệp Phi xen lẫn một chút tức giận.

Thư ký ngần người, ngay sau đó lập tức tỉnh táo nói: "Theo điều tra, hai người dường như không có quan hệ gì đặc biệt, tư liệu về Âu Dương Thần rất khó tra, chỉ là nghe nói hần không gần phụ nữ, báo trí không có đề cập tới hần có quan hệ với cô gái nào, bao gồm cả Lăng Phi Tuyết."

"Ừ." Diệp Phi khạc ra một tiếng. Cũng không có nói nữa, lúc này phòng làm việc to như vậy cực kỳ yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng có thể nghe thấy.

Qua mười phút, Diệp Phi một câu cũng không nói, không biết ở tại đây suy tư những thứ gì?

"Âm thầm toàn lực phối hợp Âu Dương Thần, làm hỏng Lâm thị, , , , , " rốt cuộc Diệp Phi lên tiếng, chỉ là cái chỉ thị này lại làm cho thư ký sợ hết hồn, nhưng Lâm thị không phải công ty của vị hôn thê của tổng giám đốc sao, làm hỏng Lâm thị đối với Diệp Thị chỉ có trăm hại mà không có một lợi, nhưng tổng giám đốc lại làm chuyện loại này, xem ra vị trí của Lăng tiểu thư trong lòng tổng giám đốc cũng không bình thường nha, chỉ là chủ tịch bên kia nên làm cái gì nha? Nhất định sẽ không đồng ý tổng giám đốc làm như thế?

"Nghe không hiểu sao?"

"Không phải, tổng giám đốc, nhưng chủ tịch vậy, , , , , , "

"Hiện tại tôi là tổng giám đốc của Diệp Thị, chẳng lẽ còn không làm chủ được cái này."

"Không phải, dạ, tôi biết rồi."

"Đi xuống đi."

Chủ tịch, , , , , ông nội đúng thật là vấn đề, nghĩ đến ông nội nhất định sẽ không để cho mình làm như vậy, chỉ là chuyện này nhất định sẽ không để cho bọn họ biết thì tốt hơn, chủ yếu mình vẫn là lo lắng thân thể ông nội, nhưng thuốc cũng sắp nghiên chế ra được, đến lúc đó đối với bệnh tình của ông nội nhất định rất có tác dụng, như vậy đối với chuyện của Lâm thị sẽ không sợ đi, Diệp Phi nghĩ như vậy, Lâm Hiểu, tôi nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cô, dám làm như vậy đối với Tuyết Nhi, tôi nhất định sẽ để cho cô ném thư nhiều khổ sở hơn, chịu tội gấp bội, nghĩ đến Tuyết Nhi, Diệp Phi lại đau lòng, điện thoại cũng không biết gọi mấy trăm lần, nhưng vẫn tắt máy như cũ, Tuyết Nhi, em rốt cuộc ở nơi nào vậy, , , , ,

Lâm thị

"Chủ tịch, Euclid còn chưa chuyển tiền tới, nhưng công trình trong tay chúng ta đã bắt đầu rồi, không có biện pháp tiếp tục, , , , , "

"Cái gì? Vậy các người còn không đi tìm Euclid?" Lâm Sơn có chút kinh ngạc, theo lý mà nói, Đại Tập Đoàn giống như Euclid, không thể nào khát nợ đi? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

"Chủ tịch, chúng ta đã đi tìm Euclid rồi, chỉ là thư ký của họ nói Âu tổng ra khỏi nhà, không có biện pháp xử lý chuyện, phải đợi Âu tổng trở lại mới có thể chuyển iền, hơn nữa thư ký còn nói cái công trình này bao nhiêu người nhìn chăm chăm, nếu như chúng ta không làm, rất nhanh sẽ có người khác thế thân."

"Cái gì? Các người đúng là ngu ngốc, dien@an.quy#on Euclid là công ty lớn như vậy, làm sao có thể khát nợ chúng ta, Âu tổng một ngày kiếm tỷ bạc quên chuyện này cũng là chuyện thường, trước tiên chúng ta đầu tư thêm tiền bạc."

"Nhưng mà, chủ tịch, hạng mục nên dừng chúng ta đều ngừng, theo lời ngài năm nay chủ yếu chủ lực đặt ở vụ Euclid, cho nên trong tay chúng ta cũng không có có thể huy động thêm vốn."

"Khốn kiếp, như vậy đi, ngừng hạng mục bên Tây Sơn kia trước, trước làm xong vụ Euclid này." Lâm Sơn trầm trầm nói.

"Tây Sơn, , , , , , nhưng chủ tịch, Tây Sơn là hạng mục chủ lực của chúng ta, cũng là chủ lực hàng năm của công ty chúng ta, như vậy, , , , , "

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Chờ Âu tổng trở lại tự nhiên sẽ chuyển khoản cho chúng ta, hơn nữa làm xong vụ Euclid này là công việc chủ yếu. Lợi

nhuận kia mười Tây Sơn cũng không sánh nổi." Nghĩ đến mới vừa rồi nghe nói hạng mục này còn có nhiều người đang chờ như vậy, Lâm Sơn nghĩ thầm tuyệt đối không thể để khối này thịt béo tặng cho người khác, cục thịt béo này chỉ có thể là của mình, nhất định phải bảo vệ cục thịt béo này.

"Dạ, chủ tịch."

"Ừ, đi xuống đi, , , , ,"

Lâm Sơn nhàn nhả nằm ở trên ghế, giống như sẽ nhìn thấy cả đồng tiền mặt và danh tiếng, đáng về mọi người sùng bái, chỉ cần mình làm xong vụ Euclid thật tốt, rất có thể có cơ hội hợp tác với Euclid sau này, hơn nữa thông qua Euclid có nhiều hạng mục hơn, một cái nhỏ nhỏ như Tây Sơn tính là gì? Lâm Sơn hoàn toàn yên lặng chìm trong mộng đẹp của chính mình, không chút nào chú ý tới hân đang bước dần tới ngày cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

"Thần, hôm nay chúng ta đi chơi thôi." Hân Nhi kể từ sau ngày đó bị kích thích, liền phát tài, Âu Dương Thần một bước cũng không rời canh giữ ở bên người hân Nhi, đối với Hân Nhi có thể nói là chăm sóc rất cẩn thận, hai ngày sau, Hân Nhi đã hoàn toàn bình phục, thế nhưng hai ngày đều cùng Âu Dương Thần sống ở khách sạn, Hân Nhi thường xuyên âm thầm đâm ngực, tại sao muốn ngã bệnh đây? Bạn đang đọc truyện tại Một cơ hội đi du lịch tốt như vậy mà lại làm hỏng, mấy lần nói với Âu Dương Thần muốn ra ngoài chơi, anh đều nói phải đợi Hân Nhi hết bệnh, nhưng Hân Nhi cảm thấy thật khó.

"Bệnh của em?"

"Ai nha, bệnh của em đã sớm tốt lắm, anh xem hiện tại em hoạt động bình thường không phải sao, không có nghiêm trọng như vậy, Thần, chúng ta thật vất vả mới tới đây một lần, đi chơi một chút thôi." Hân Nhi van xin nói.

"Thật sự đều tốt sao?" Ánh mắt Âu Dương Thần có chút hài hước. Dĩ nhiên là Hân Nhi không có cảm nhận được.

"Thật thật thật, đều tốt. Anh xem, , , , , " Hân Nhi còn vòng vo hai vòng. Không để ý chút nào đến ánh mắt nóng bỏng của ai kia.

"Vậy anh rốt cuộc có thể, , , , , " nói xong Âu Dương Thần chặn ngang ôm lấy Hân Nhi đi đến phòng ngủ, hai người lại một hồi ân ái.

"Thần, , , , , " sau mấy phen giày vò, Hân Nhi xụi lơ ở trong ngực Âu Dương Thần. Một tiếng Thần này, mềm nhũn như tiếng mèo kêu.

"Ừ."

"Chúng ta ở nước ngoài cử hành hôn lễ được không?"

"Tốt."

"Vậy thì chỉ có hai chúng ta được không? Cho tới nay nguyện vọng của em chính là cùng người yêu ở trong giáo đường nhỏ cử hành hôn lễ thuộc về hai người chúng ta, không cần có tân khách, không cần có Mục Sư, cũng chỉ có chúng ta, được không?" Bên cạnh cô nhi viện có một giáo đường rất nhỏ, khi đó Hân Nhi cũng rất hâm mộ những người có thể mặc áo cưới, khi đó liền muốn mình là Cô bé lọ lem có một ngày có thể cùng hoàng tử cùng nhau cử hành hôn lễ tại giáo đường, cũng chỉ có hai người, dĩ nhiên khi đó Hân Nhi cho là Thạch Phong là hoàng tử của mình, cho nên thường thường ảo tưởng có thể cùng Thạch Phong cùng nhau cử hành hôn lễ tại giáo đường, hiện tại chân chính gặp được hoàng tử của mình, dĩ nhiên càng hy vọng có thể cùng Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần im lặng, trong khoảng thời gian này anh luôn nghĩ sẽ cho Tuyết Nhi hôn lễ long trọng xa hoa nhất, đều nói phụ nữ có chờ đợi rất lớn đối với hôn lễ, đều hy vọng có một hôn lễ đặc biệt long trọng, cho nên Âu Dương Thần cũng bắt đầu chuẩn bị rất nhiều chuyện, chỉ là bây giờ Tuyết Nhi đột nhiên nói ra yêu cầu này. Âu Dương Thần cảm thấy hôn lễ như vậy hình như có chút uất ức cho Tuyết Nhi, anh yêu Tuyết Nhi, rất thích rất thích, cho nên hi vọng những điều tốt nhất trên thế giới này có thể dành cho Tuyết Nhi.

"Thần, không tốt sao?" Nhìn Âu Dương Thần im lặng, Hân Nhi có chút sợ, chẳng lẽ là mình yêu cầu quá mức sao? Cũng có thể, những người giàu có giống như Âu Dương Thần, có thể cho phép cử hành hôn lễ qua loa như vậy sao? Là mình tùy hứng, Hân Nhi vừa định nói không thể cũng không sao, mình chỉ là tùy tiện nói một chút.

"Tốt." Âu Dương Thần chỉ là một tiếng, hôn một cái lên trán của Hân Nhi.

"Chỉ cần em thích là tốt rồi."

"Ừ." Trong lòng của Hân Nhi dĩ nhiên là ngọt ngào, đối với việc Âu Dương Thần thấu hiểu và cưng chiều mình như vậy, khiến Hân Nhi cảm thấy chính mình giống như là một công chúa, công chúa chân chính, hi vọng cuối cùng hoàng tử và công chúa thật có thể hạnh phúc sống chung một chỗ như truyện

cổ tích, cho đến vĩnh viễn. Trong tiềm thức, Hàn Nhi đối với đoạn tình yêu này vẫn ôm một tia sợ hãi, đối với cái chân tướng đó vẫn còn có chút sợ, chỉ là bây giờ Hàn Nhi chỉ muốn bắt được hạnh phúc ở trước mắt.

Thành phố A.

"Ông nội." Diệp Phi lễ phép chào hỏi ông cụ, đối với Lâm Hiểu bên cạnh ông cụ Diệp cũng không nhìn lấy một cái, rất sợ dơ bẩn mắt của mình.

"Ừ."

"Không phải là cháu và Hiểu Hiểu đã đính hôn một thời gian rồi sao." Ông cụ Diệp bắt đầu thẳng vào chủ đề.

"Vâng" Diệp Phi lạnh lùng đáp lời, nhìn Lâm Hiểu bên cạnh vẻ mặt thẹn thùng rất là chán ghét, tình nguyện là mình mất mù, cũng không muốn nhìn cô ta, phụ nữ độc ác như vậy, một người phụ nữ mà có thể làm ra chuyện độc ác với Tuyết Nhi như vậy.

"Ta và cha mẹ Hiểu Hiểu đã thương lượng, muốn cho các cháu sớm kết hôn, đã định tháng sau rồi."

Cái gì? Đã sớm nghĩ tới ông nội nhất định sẽ thúc giục của mình, nhưng chưa từng nghĩ nhanh như vậy.

"Đây là đang cho cháu biết sao?" Giọng nói Diệp Phi càng ngày càng lạnh, hình như có một cỗ tức giận khổng lồ, trong nháy mắt sẽ phải bộc phát ra.

"Thế nào, không được sao? Cháu bận việc của công ty, không có thời gian chuẩn bị hôn lễ, ta sẽ tìm người xử lý, cháu chỉ cần chăm sóc tốt công ty, chờ làm chủ rồi là tốt rồi." Ông cụ cũng lạnh giọng nói.

Chỉ phải chờ đợi chút nữa, buồn cười dường nào nha, đây chính là hôn nhân của mình, đây chính là hôn lễ mình muốn sao? Làm vai chính mà mình có thể hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn, Diệp Phi thật rất muốn nói ra, vậy các người cũng thay thế tôi đi làm chủ rồi càng tốt, nhưng nghĩ đến bệnh tình của ông nội vẫn lựa chọn từ từ bình tĩnh lại.

"Ông nội, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút sao?" Diệp Phi không vui liếc mắt nhìn Lâm Hiểu. Trong mắt kia lệnh đuổi khách rất là rõ ràng.

"A, ông nội, thời gian cũng không sớm, cháu về phòng nghỉ ngơi trước, ông cũng đi ngủ sớm một chút?"

"Ừ, đi đi."

Nhìn Lâm Hiểu đi lên lầu, ông cụ mở miệng nói "Nói đi."

"Ông nội, ông vào thư phòng đi"

"Ông nội, ông là bởi vì Lâm thị cùng hợp tác với Euclid, cho nên mới muốn cháu kết hôn sớm một chút sao?"

"Không phải là các cháu cũng đính hôn một thời gian rồi sao, đứa bé Hiểu Hiểu kia ta nhìn rất khéo léo, đối với cháu càng thêm toàn tâm toàn ý, cũng chờ cháu nhiều năm, hơn nữa, Lâm thị đang có thể cùng hợp tác với Euclid, lui về sau Lâm thị cũng không phải là Lâm thị bây giờ rồi, cùng Lâm thị kết thân, đối với Diệp Thị chúng ta mà nói có lợi như thế nào, cháu nên hiểu. Huống chi cháu chính là tổng giám đốc của Diệp Thị, nên vì Diệp Thị mà suy nghĩ." Ông cụ ý vị sâu xa nói.

Cho nên hy sinh chính là hạnh phúc của cháu sao? Ha ha, ông nội, đáng tiếc ông tính toán lầm rồi, Lâm thị không lâu nữa tuyệt đối không phải là Lâm thị hôm nay, mà là một miếng thịt trong miệng Euclid. Chỉ sợ là đến lúc đó Lâm thị là người người truy đuổi như chó, như vậy, ông nội kính yêu mình, đến lúc đó có còn muốn mình cưới Lâm Hiểu gấp như vậy hay không, Diệp Phi rất là khổ sở.

"Hôn sự của cháu qua một thời gian ngắn rồi hãy nói." Diệp Phi nói.

"Được rồi, qua một thời gian ngắn liền cử hành hôn lễ, cũng không cần kéo dài rồi."

"Tốt." Diệp Phi có chút vui vẻ lên tiếng, qua một thời gian ngắn, , , ,

Qua một thời gian ngắn nữa Lâm thị, chỉ sợ là, , , , dựa vào thủ đoạn của Âu Dương Thần đoán chừng Lâm thị đã bị ăn đến căn bản đều không còn, trước kia bởi vì Tuyết Nhi, Diệp Phi đối với Âu Dương Thần không phải rất ưa thích, đây là lần đầu tiên cũng là bởi vì Tuyết Nhi Diệp Phi cảm thấy thủ đoạn của Âu Dương Thần rất tốt, lần đầu tiên cảm thấy không chán ghét Âu Dương Thần, dĩ nhiên đây là đang không biết Hàn Nhi đã kết hôn với Âu Dương Thần, , , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Không cần chứng kiến.

"Vợ ơi dậy đi nào!"

"Ừm, , , , đừng làm ồn" Hân Nhi phát tay giống như đập ruồi, lắc tay một cái trúng phải trán Âu Dương Thần.

Sắc mặt Âu Dương Thần tối sầm lại, đứa nhỏ này cũng thật quá đáng, từ lúc nào học được bạo lực, tại sao mình lại không biết, không được, nhất định phải gọi cô dậy.

"Dậy mau lên, nếu không, anh sẽ hôn em, , , " Âu Dương Thần lớn tiếng uy hiếp.

Bỗng nhiên Hân Nhi lập tức mở to hai mắt, cô không quên hình phạt lần trước mà Âu Dương Thần dành cho mình. Thấy Âu Dương Thần đang từ từ nhích lại về phía mình, theo bản năng cô bịt kín miệng mình.

"Vợ ơi, anh cũng không có ý định hôn em đâu, em không cần chủ động như thế làm gì?" Âu Dương Thần trêu chọc nói,

Gi chứ?

Gi mà chủ động? Chủ động, chủ động cái đầu nhà anh đó, nhớ tới tình hình chiến đấu kịch liệt đêm qua, Hân Nhi chỉ biết im lặng thẳm kêu trời.

Cô hung hăng trợn mắt với Âu Dương Thần, "Mới không có? Em, , , em chỉ là, , , chỉ là muốn xoa miệng thôi mà." Hân Nhi lấp ba lấp bắp nói.

"A, thì ra là vợ muốn chuẩn bị sẵn sàng để anh hôn em à, vậy anh sao có thể phụ lòng tốt của em được chứ?" Nói xong liền in một nụ hôn xuống đôi môi anh đào của Hân Nhi.

"Ừm." Sau nụ hôn mãnh liệt, Hân Nhi đang cho là mình sẽ hít thở không thông, Âu Dương Thần mới lưu luyến buông Hân Nhi ra. "Đầu tiên em hãy làm vệ sinh trước đi, sau đó anh sẽ dẫn em đi cùng anh tới một nơi." Nói xong, anh định đi ra ngoài.

"Em không muốn dậy?"

"A, em vẫn còn lưu luyến nụ hôn của anh,"

Gi chứ?

"Không có, không có, em dậy liền, anh ra ngoài đi."

"Thần, ở đây là, , , , , "

"Vợ, em có nguyện ý cùng anh đi vào đây không?"

"Dạ, nhưng mà ở đây là, , , , , , , "

"Đi thôi." Nói xong Âu Dương Thần đi trước mở cửa xe, sau đó vòng qua mở cửa xe cho Hân Nhi, đỡ cô xuống. Anh đối xử với Hân Nhi như một viên trân bảo nâng niu trong lòng bàn tay của mình.

"Vợ, đây là áo cưới anh chuẩn bị cho em, em có đồng ý mặc nó sánh đôi cùng anh đi vào cung điện hôn nhân không?"

"Dạ, ." Nhìn chiếc áo cưới trắng tinh lộng lẫy trước mặt, Hân Nhi có cảm giác như mình một là con cá nhỏ xấu xí bỗng chốc biến thành Thiên Nga Trắng xinh đẹp. Cho tới giờ phút này, Hân Nhi hy vọng mình có thể khoác chiếc áo cưới trắng thuần khiết này lên người, vì cô vốn thích màu trắng, màu trắng thuần khiết này làm cho người ta có cảm giác đây là một màu trắng tinh khôi, trong sáng, không bị vẩn đục, giống như là, , , , thiên sứ. Từ trước đến giờ Hân Nhi vẫn tin có rất nhiều thiên sứ, nhưng chỉ có duy nhất một thiên sứ dành riêng cho mình, đã có lúc cô lầm tưởng Thạch Phong là thiên sứ bảo vệ riêng cho mình, nhưng bây giờ mới nhận ra Âu Dương Thần mới chính là thiên sứ dành riêng cho mình.

"Anh chờ em." Âu Dương Thần hôn phớt lên má Hân Nhi một cái, sau đó tự giác đi ra ngoài, anh muốn ra ngoài chờ cô dâu xinh đẹp của mình. Cô dâu chỉ thuộc về mình.

Âu Dương Thần tìm người thiết kế chiếc áo cưới cho Hân Nhi mặc rất vừa vặn, nhìn người con gái mặc áo cưới cười ngọt ngào trong gương, Hân Nhi cảm thấy khó tin, đã nhiều lần cô mơ thấy mình mặc trang phục màu trắng rất đẹp, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy. Hân Nhi cảm thấy hơi ngẩn ngơ, lại thêm cảm giác kích động nữa. Đã nói cô dâu mặc áo cưới là đẹp nhất, giờ Hân Nhi bắt đầu tin tưởng những lời này là đúng. Khi mặc chiếc áo cưới này, những đường nét trên cơ thể mình, những chỗ lồi, lõm cùng vóc người hoàn toàn nổi bật, trên áo cưới còn có kim cương tỏa sáng lấp lánh, giống như sóng gọn lăn tăn trong mặt nước hồ thu, như nàng tiên cá lênh đênh trên biển, chói mắt như vậy, xinh đẹp như vậy.....

Hân Nhi không trang điểm, vốn định trang điểm làm khuôn mặt thêm xinh đẹp ở ngay đây, nhưng lúc này, Hân Nhi cảm thấy nếu cô trang điểm thì sẽ làm bẩn chiếc áo cưới trắng tinh khiết này, cho nên cô cũng không trang điểm làm gì. Nhưng với diện mạo xinh đẹp hơn người cùng với khuôn mặt mộc không trang điểm, cũng đã có cảm giác xinh đẹp mỹ mãn.

Hân Nhi từng bước từng bước tiến về phía Âu Dương Thần, giáo đường lớn như thế, không có người nào đến dự lễ, thậm chí không có Mục Sư nào, mà chỉ có một mình Âu Dương Thần đứng yên ở đó, Hân Nhi vẫn từng bước từng bước tiến về phía Âu Dương Thần, trong đầu cô không ngừng hiện lên một số hình ảnh.

"Tuyết Nhi, cuối cùng em cũng trở lại, anh thật sự rất nhớ em."

"Buông em ra, buông ra. . . Đau quá"

Bốp, một cái tát nặng nề rơi trên mặt Âu Dương Thần. "Không sao đâu, Tuyết Nhi, em không nhớ rõ cũng không sao, sẽ có một ngày em nhớ lại tất cả, giờ em đã trở về, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, em đừng suy nghĩ lung tung và cũng đừng sợ gì nhé."

"Tuyết Nhi, em biết không? Anh đợi em ròng rã hai năm rồi, giờ em thật sự nhẫn tâm bỏ anh cô đơn một mình lần nữa sao, để anh lại tiếp tục cô độc sao?"

"Anh Thần, em có món quà muốn tặng cho anh."

"Cái này là, , , , ,"

"Vậy, anh không thích thì thôi."

"Làm sao có thể, Tuyết Nhi đưa đương nhiên anh rất thích."

"Thần, anh yêu em trong quá khứ hay anh yêu em của bây giờ?"

"Đều yêu, chỉ cần em là Tuyết Nhi thì được rồi, bất kể em như thế nào, anh đều yêu."

, , , , , , , ,

Trong nháy mắt hình ảnh cuối cùng dừng lại lúc Âu Dương Thần đứng ra che chở cho mình. . .

Nhìn chân mình từng bước từng bước tiến về phía Hân Nhi, Âu Dương Thần cảm giác mình giống như bị cuốn vào một bức tranh đẹp tuyệt mỹ, nhìn đến ngây ngốc, thậm chí ngây cả người.

"Vợ ơi, em rất đẹp." Âu Dương Thần nói lời từ tận đáy lòng.

"Chồng à, anh cũng rất đẹp trai." Hôm nay Âu Dương Thần cũng mặc lễ phục màu trắng, bình thường Âu Dương Thần đều mặc com lê đen, làm cho người khác có cảm giác lúc nào cũng có một cỗ khí lạnh tỏa ra, vậy mà hôm nay bộ lễ phục màu trắng này làm cho người ta cảm giác anh giống như một chàng hoàng tử, nhiều hơn là cảm giác dịu dàng, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng ấm áp. Anh phối hợp cùng với màu trắng tinh khôi của Hân Nhi trông thật đẹp trai.

"Chồng à, anh bằng lòng muốn lấy em làm vợ không?" Hân Nhi đặt câu hỏi làm cho Âu Dương Thần sững sờ trong một vài giây.

"Anh bằng lòng."

"Vợ, em nguyện ý gả cho anh không?"

"Em nguyện ý."

Hai người ôm nhau rất chặt, , , , , ,

Không có những từ ngữ hoa lệ, cũng chẳng có lời thề thông thường mà người ta vẫn thường nói, chỉ đơn giản là ba chữ "Anh/em nguyện ý", nhưng với Âu Dương Thần và Hân Nhi mà nói cũng là đủ rồi, dù có bao nhiêu lời thề hoa mỹ, những ngôn từ đẹp để thế nào đi chăng nữa, tất cả đều không có ý nghĩa gì, chỉ giống như tờ giấy đăng ký kết hôn thời hạn trăm năm mà thôi.

"Anh không biết tay trái với tay phải, đùi phải với chân trái, mắt trái với mắt phải, não phải với não trái cuối cùng có thể hưởng quyền lợi như thế nào, gánh chịu nghĩa vụ ra sao? Thật ra từ ban đầu chúng vốn là một cái chỉnh thể được hợp nhất, vì có nhau mới tồn tại được, cũng bởi vì có nhau nên mới cảm thấy vui vẻ được."

Từ nay về sau, Âu Dương Thần và Hân Nhi chính là một tổng thể rồi, một tổng thể không thể được tách rời. Thật ra lúc này Hân Nhi có một chút nổi lòng riêng, cho nên khi này cô đặt câu hỏi trước, là bởi vì cô không muốn hỏi những câu bình thường Mục Sư hay hỏi, lại càng không muốn người mà Âu Dương Thần hỏi là Lăng Phi Tuyết, bởi vì cô chính là Lam Hân Nhi.

Tình yêu là của cô hôn nhân cũng là của cô, cô không cần nhiều người chứng kiến như vậy, nếu quả thật có Thần Thánh tồn tại ở đây, như vậy Thần Thánh sẽ chứng kiến tất cả. Còn nếu không có, chính mình sẽ là một nhân chứng rất tốt trong cuộc hôn nhân này.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Quả nhiên đúng như tổng giám đốc đoán

"Thật xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau, , , , , , , " Diệp Phi vẫn kiên nhẫn gọi điện thoại cho Hân Nhi, thế nhưng mấy ngày qua vẫn không tài nào gọi được, vì đã chứng thực số này là có thật, nếu không Diệp Phi nghi ngờ San San không cho mình số của Tuyết Nhi, mà là cô đang đùa bỡn với mình.

Vì bản thân gần đây âm thầm hợp tác, với chuyện tấn công Lâm thị, Âu thị tiến hành vô cùng thuận lợi, mặc dù không thích Âu Dương Thần, nhưng theo tình hình trước mắt, quả thật Diệp Phi rất vui mừng. Lâm thị sụp đổ đối với cả nhân Diệp Phi mà nói là chỉ có lợi mà không có hại, với thực lực của Diệp Phi không làm Lâm thị sụp đổ nhanh như vậy được, với Âu thị mà nói thì lại dễ dàng, dựa vào sức mạnh Âu Thị để đánh bại Lâm thị, tuy không quá quang minh chính đại, nhưng Diệp Phi không quan tâm, chỉ cần lật đổ được Lâm thị, hủy hôn với Lâm Hiểu, như vậy là đủ rồi, , .

Lâm thị

"Thưa Chủ tịch, có chuyện không hay rồi, phía ngân hàng Phil muốn chúng ta giải quyết khoản nợ. Nhưng trước mắt công ty chúng ta thật sự là không có cách nào thanh toán được khoản nợ này, vì chúng ta đã dùng hết vốn đầu tư vào hợp tác cùng Âu thị , , , , , "

"Giờ chứ? Sao có thể thế được? Chẳng lẽ Phil không biết chúng ta đang hợp tác với Âu thị sao? Thế nhưng vào lúc này đến phá rồi," Lâm Sơn thoáng giận dữ, trong khoảng thời gian này luôn bận rộn sút đầu mề trán vì hạng mục này của Âu thị, nhất là vấn đề tài chính, bên Âu thị chần chừ không quyết toán, Âu Dương Thần chưa trở về nước, cũng không có cách nào trao đổi với Âu Dương Thần được, người phụ trách thì nói không dám làm chủ, có lúc Lâm Sơn có chút hoài nghi, tập đoàn Âu thị lớn như vậy mà chỉ có việc nhỏ như thế này cũng giải quyết không xong, nhưng có lẽ Âu Dương Thần bận nhiều chuyện, vì xác định muốn cùng Âu Thị hợp tác lâu dài, nên lúc này Lâm Sơn không dám đắc tội với Âu Dương Thần nhưng bây giờ.

"Thưa Chủ tịch, người phụ trách bên Phil nói rõ, nhưng chuyện này thật sự không thể giải quyết, có mấy lần tôi bí mật mời bọn họ dùng cơm , dùng quan hệ để được họ giúp đỡ, nhưng không biết lần này Phil làm sao ấy, nhất quyết đòi chúng ta thanh toán. Tôi cũng hết cách." Về mặt giám đốc Tài vụ không biết làm sao.

"Đồ vô dụng, việc nhỏ thế này cũng làm không xong, công ty tuyển các người thật uống phí ." Lâm Sơn hung hăng cầm tập tài liệu lên, đập vào mặt Giám đốc tài vụ. Nhìn ông ta tràn đầy tức giận, như sư tử đang nổi giận gầm thét, ngay sau đó đã muốn giải quyết hết tất cả con mồi.

Giám đốc Tài vụ vẫn cúi đầu vâng dạ, không dám nói một lời, lúc này đối với ông bất kỳ lời nào cũng chỉ làm ông ta nổi giận thêm, tốt hơn hết là im lặng. Giữ chức vụ này nhiều năm như vậy, ngoài việc dựa vào năng lực của bản thân để làm việc bên ngoài, ông còn phải đoán biết được lòng ông ta, làm cho ông ta vui vẻ, đây cũng là nguyên nhân khiến ông giữ chức vụ này cho đến ngày hôm nay.

Lâm Sơn ngồi xuống suy nghĩ một lúc, cuối cùng mở miệng nói.

"Bớt xén khoản chi." Chỉ có bốn chữ ngắn ngủn nhưng giám đốc tài vụ hiểu ý tứ trong lời nói của Lâm Sơn, trong lòng thật sự kinh ngạc, tại sao chủ tịch có thể dùng tới biện pháp này chứ? Ấy, ông ta phải biết Âu thị là tập đoàn đứng đầu trong giới kinh doanh, tổng giám đốc làm như vậy không phải là muốn tự hủy diệt chính mình ư? Nếu lỡ không may bị tập đoàn Âu thị phát hiện ra việc gì? Chuyện hợp tác này? Chuyện công trình việc công trình sẽ..... Mặt ông biểu lộ rõ ràng sự lo lắng, việc này thật sự nghiêm trọng, làm cho người ta đứng ngồi không yên.

Nhìn bộ mặt của nhân viên này, Lâm Sơn không khỏi hừ lạnh.

"Sợ cái gì? Đừng quá lộ liễu, trước tiên hãy cố gắng nhẫn nại thêm một thời gian nữa, chờ ông giám đốc Âu trở lại, lập tức trả lại, hãy thanh toán trước một phần cho Phil, tới nay tự tôi sẽ mời bọn họ ăn cơm. Hẹn giờ giúp tôi."

"Dạ, chủ tịch." Là nhân viên, mệnh lệnh của ông chủ đương nhiên phải nghe theo rồi. Giám đốc tài vụ hiển nhiên sẽ không chống đối Lâm Sơn vào lúc này. Ước gì lập tức chuồn ra khỏi phòng làm việc, ở đây trước mặt ông chủ mình là con chuột, nhưng khi trở lại địa bàn của mình, ông chính là con cọp, không ai muốn luôn cúi người khác để sống cho qua ngày, ai cũng muốn thân mình cao quý, ông cũng giống vậy.

"Chủ tịch Chu, cảm ơn ông đã nỗ lực." Lâm Sơn với một khối mỡ thừa vừa cười vừa đứng thẳng hướng về Phil và chủ tịch ngân hàng Chu Lập.

"Được Chủ tịch Lâm chiều cố, có lý nào chúng tôi lại không nghe, chúng tôi phải cảm ơn chủ tịch Lâm cất nhắc."

"Tới tới tới, chủ tịch Chu, tình cảm giữa Lâm thị và Phil luôn rất tốt, cảm ơn Phil đã tận tình quan tâm trong thời gian qua, vẫn luôn muốn tìm chủ tịch Chu làm mấy chén, người cao quý như ngài Chu lúc nào cũng bận bịu công chuyện, hôm nay hiếm khi gặp nhau. Uống ly rượu nhạt nào, Lâm mỗ ôi kính xin cạn trước." Lâm Sơn giờ ly rượu lên, sáng khoái uống liền một hơi.

"Chủ tịch Lâm, đâu có đâu có, có thể cùng uống rượu với chủ tịch Lâm là vinh hạnh của Chu mỗ đây." Nói xong cũng cạn hết ly rượu. Hai người đều là người hay đi xã giao, chút ít rượu này thì đáng là gì, uống nhiều cũng thành quen thôi.

"Chủ tịch Chu, nghe nói gần đây các ông có hứng thú với Lâm thị." Lâm Sơn cười cười nói, nhìn qua thì kiểu vui đùa. Thật ra nụ cười chưa vào đáy mắt, trong đôi mắt kia giấu sự nham hiểm sâu sắc.

Tất nhiên Chu Lập đi xã giao nghe nhiều thứ hơn thế này, nghe Lâm Sơn nói vậy, cũng hiểu rõ ý đồ của ông ta là gì. "Chủ tịch Lâm, chưa nói đến việc tôi có quan tâm hay không, nhưng nếu xét theo quy trình làm việc, dù có là chủ tịch ngân hàng cũng không có cách nào giải quyết cho ổn thỏa việc này

được, nhưng đối với Lâm thị, chúng tôi đã phá lệ cho qua hết rồi, chỉ là chuyện này đã kéo dài lâu lắm rồi, tôi cũng không tiện khai báo. Hơn nữa không phải nghe nói gần đây các ông hợp tác với Âu thị hay sao? Vậy từ nay về sau ngài ở trên thương trường thuận lợi như cá gặp nước, chút tiền lẻ này, ngài cũng không cần nó, thì ngài cần gì phải làm khó chúng tôi chứ hả?"

"Chủ tịch Chu, việc cùng Âu thị hợp tác, dĩ nhiên Lâm thị rất lấy làm vinh dự. Nói đến việc hợp tác, ngài cũng biết tổng giám đốc Âu là 'người sang bận việc,' hôm nay lại đang ở nước ngoài, chủ tịch công ty chúng tôi vẫn chưa đến, giờ đây vì hạng mục này rất quan trọng, phía công ty chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi, không phải, lúc này chỉ còn một cách là trông cậy vào Chu chủ tịch để giải quyết vấn đề nan giải này, Lâm thị sẽ không bao giờ quên ân tình của Chu tổng." Lâm Sơn hạ mình nói ra những lời này.

"Điều này, , , , , " Chu Lập có vẻ do dự.

"Chủ tịch Chu, Lâm mạo tôi cạm trước ly rượu này, việc này không thể để chủ tịch ngân hàng ngài làm không công, chúng tôi sẽ giao trước một phần tiền, phần còn lại, nếu ngài châm chước một chút, chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích." Nói xong cầm tờ chi phiếu nhét vào tay Chu Lập.

"Chủ tịch Lâm, ngài đây là, , , , "

"Chủ tịch Chu, một chút lòng thành mà thôi, nếu như ngài từ chối thì chính là không để Lâm thị vào trong mắt, lại càng không xem Lâm Sơn là bạn bè rồi." Lâm Sơn làm ra vẻ tức giận.

"Vây, , , , , tôi cung kính không bằng tuân mệnh." Chu Lập ngượng ngừng nhận tiền, trong lòng ông suy nghĩ quả nhiên đúng như tổng giám đốc đoán.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Trở về

"Thần, công ty có việc gấp sao?" Hân Nhi mới vừa nghe được loáng thoáng Âu Dương Thần nhận một cú điện thoại hình như là một cuộc điện thoại khẩn cấp. Thần vắng mặt đã lâu, bỏ lại nhiều việc ở công ty như vậy, Hân Nhi cảm thấy có chút áy náy, vì bây giờ cô đã là vợ của Âu Dương Thần, mà lại không có cách gì chia sẻ công việc ở công ty với Âu Dương Thần, , , , ,

"Đưa ngọc, không có chuyện gì cả, em không tin tài năng của chồng em như vậy sao?" Âu Dương Thần quay lại, cung chiêu nhìn Hân Nhi với đôi mắt say đắm yêu chiều như một vịnh suối nước.

"Thần, chúng ta về thôi, em muốn về nhà." Hân Nhi mở lời nói, mấy ngày qua cô và Thần du ngoạn rất nhiều địa điểm du lịch của Ái Nhĩ Lan, như vậy là đủ rồi, còn có nhiều việc quan trọng hơn cần giải quyết. Đản ông lúc này nên lấy sự nghiệp làm trọng, chẳng lẽ cứ quan tâm, săn sóc đến vợ của mình thôi sao, Hân Nhi trong lòng thầm nghĩ.

"Được." Âu Dương Thần tiến đến ôm Hân Nhi vào lòng, trong lòng Hân Nhi nghĩ gì làm sao anh không hiểu chứ, cưới được người vợ như thế này, anh còn bận tâm điều gì nữa.

"Ừ."

Vì vậy hai người vui vẻ ôm nhau mà không hề bận tâm gì, lên đường trở về đất nước, có điều đầu tiên Hân Nhi và Âu Dương Thần vẫn nên trở về Paris, vì lúc trước Âu Dương Thần định dẫn Hân Nhi đi Ireland, nhưng hành lý và điện thoại của Hân Nhi đều ở Paris, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc Diệp Phi điện thoại nhiều lần như vậy mà cũng không thể liên lạc được với Hân Nhi. San San cũng gọi điện cho Hân Nhi mấy lần, vì đã từng nói cho Diệp Phi Tuyết số điện thoại của Tuyết Nhi, nên San San thấy áy náy, cảm thấy mình vẫn nên nói với Tuyết Nhi chuyện này, nhưng cô gọi mãi vẫn không thấy Tuyết Nhi bắt máy, làm San San càng ngày càng lo lắng hơn nữa.

Vừa mở điện thoại thấy nhiều cuộc gọi nhớ như vậy, chưa biết tin tức gì, Hân Nhi ngạc nhiên khi nhìn thấy tin nhắn của Diệp Phi, Hân Nhi thầm nhủ trong lòng, cô nên tìm Phi ca ca nói chuyện một chút, hôn lễ giữa mình và Thần cũng phải thông báo với anh Phi một tiếng, dù sao anh Phi cũng là ân nhân cứu mạng của mình, hơn nữa lại như là anh trai, hơn hai năm qua, anh trai đối xử với mình thật tốt, luôn yêu mến và quan tâm, khiến Hân Nhi cảm nhận thế nào là tình thân, vì có anh Phi nên cuộc sống của cô hoàn toàn thay đổi, cô được học rất nhiều thứ mà lúc trước dù có nằm mơ cô cũng dám nghĩ đến mình sẽ được học, có thể nói Diệp Phi chính là ân nhân cứu mạng Hân Nhi, không chỉ cứu mạng Hân Nhi, mà anh còn cứu được tâm tình như đã chết của cô. Cũng vì vậy mà lúc đó cô gặp được người đàn ông quan trọng hơn cả tính mạng của mình. . . . . Âu Dương Thần.

"Thần, công ty có việc gấp, anh đến công ty trước đi, em muốn đi tìm San San." Vừa xuống máy bay, Hân Nhi liền quay lại phía Âu Dương Thần mà nói, chắc chắn Âu thị đang có việc rất khẩn cấp. Nếu không Âu Dương Thần đâu có vừa ngồi trên máy bay vừa xem tài liệu mà không cần nghỉ ngơi gì chứ.

"Được, để anh kêu tài xế chở em đi, nghe lời anh, anh về công ty trước." Âu Dương Thần cũng không từ chối đề nghị của Hân Nhi, dù sao công ty quá thật có việc gấp cần được giải quyết ngay lập tức, nhưng Âu Dương Thần vẫn kiên quyết kêu tài xế đưa vợ mình đi, nếu không dù có làm gì anh cũng không yên lòng.

"Dạ, anh đi đường cẩn thận."

Âu Dương Thần hôn nhẹ lên trán Hân Nhi một cái, sau đó liền rời bước đi trước.

Nhìn bóng lưng Âu Dương Thần xa dần, trong lòng Hân Nhi có chút không muốn, có lẽ do cảm giác tâm hôn chẳng, người đàn ông xuất sắc như thế bây giờ đã là của mình rồi, Hân Nhi có cảm giác không thực tế.

Hân Nhi lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của San San.

"A, bảo bối Tuyệt Nhi, là cậu sao? Cậu đang ở đâu vậy? Sao giờ mới trả lời điện thoại của mình thế, mình rất lo lắng cho cậu đó." Điện thoại vừa thông, giọng của San San riu rít vọng lại, dạo này không nghe tiếng của San San, Hân Nhi quả thật có chút không quen, giờ vừa nghe tiếng San San, cô thoáng mỉm cười mà không biết nụ cười ấy làm mê hoặc lòng người.

"San San, tại hạ xuất ngoại rồi, giờ tại hạ mới vừa xuống máy bay đấy. Không biết Bệ hạ có gì dạy bảo đây?" Hân Nhi cười trừ nói.

"Lại thế nữa, tiện nhân này, thế mà lại dám bỏ trăm, cùng tổng giám đốc đi ân ân ái ái sao. Thật quá đáng mà."

"Thưa bệ hạ, nô tỳ biết sai rồi, không biết giờ bệ hạ có rảnh không, nô tỳ có thể vinh hạnh mời bệ hạ uống cà phê không?"

"Vây được, trăm miễn lễ, ân chuẩn cho ngươi." San San nói xong, tự mình cười ha ha, rất là phóng khoáng, không để ý ánh mắt của mọi người đang nhìn cô.

Hân Nhi nói địa chỉ gặp San San với tài xế, đối với người bạn thân này, Hân Nhi nhớ rõ, lúc ở Ái Nhĩ Lan, thấy có rất nhiều thứ không biết San San có thích hay không, nhưng cũng mua về một ít làm quà tặng cho San San.

Tập đoàn Lâm Thị

"Thưa Chủ tịch, nghe nói Âu tổng đã về, đầu tiên chúng ta nên làm gì?" Tổng giám đốc Tài vụ thận trọng nói.

Ngay khi nghe tin Âu Dương Thần trở về, Lâm Sơn có chút mừng rỡ, nhưng sau đó cũng lo lắng, vì cho dù Âu Dương Thần trở lại, ông ta cũng không dám chạy thẳng đến chỗ Âu Tổng đòi nợ, dù hần có mười lá gan cũng chưa chắc dám làm chuyện này, nhưng thật sự hần đang rất cần tiền, hần không chống đỡ nổi nữa, giờ hần nên làm như thế nào mới tốt đây chứ? Đang lúc Lâm Sơn mặt nhăn mày nhíu, có tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào." Giọng của Lâm Sơn rất uy nghiêm, nhưng hiện giờ tính khí của hần thật sự không tốt chút nào.

"Thưa Chủ tịch, Tổng thư kí bên Âu thị gọi điện thoại báo, Âu tổng trở về, đã ký phê duyệt văn kiện, tiền cũng đã được gửi vào tài khoản rồi, họ mời chúng ta kiểm tra và xác nhận. Tôi đã kiểm tra qua, đích xác là 50 ức(1)."

(1) : Một ức tiếng Hoa là 100 triệu

"Thật không? Tốt quá rồi." Tổng giám đốc tài vụ không khỏi kêu lên, ông và chủ tịch trước đó còn đang rầu rĩ vì chuyện tài chính, thì giờ vấn đề khó khăn nhất cũng đã được giải quyết một cách dễ dàng.

Lúc này vẻ mặt Lâm Sơn giãn ra, lộ vẻ vui mừng, hiểu rằng Tổng giám đốc cao quý như Âu Dương Thần đây làm sao có thể là người không trả tiền cho hần chứ? Lần này thật sự tốt rồi, vấn đề khó khăn này cũng sẽ được giải quyết nhanh chóng thôi. Lâm Sơn hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sướng tột đỉnh, mà không ý thức được mối nguy hiểm thật sự đang từng bước tiến gần về phía mình.

"Trước tiên nhanh chóng rút tiền chuyển qua cho Phil." Lâm Sơn vui vẻ nói, sắc mặt tràn đầy ý cười khiến người khác nhìn không khỏi lạnh người, trong lòng Lâm Sơn chỉ muốn trả hết nợ, hần nhất định phải khoe khoang với Phil, nhưng hần là một người thù dai, nhớ lại việc Chu Lập lần trước cố tình không dàn xếp ổn thỏa cho hần, còn khiến hần tốn không ít tiền để mua chuộc, thật là không có mắt nhìn người, hần chính là công ty được hợp tác với Âu Thị, vậy mà lại không cho hần sĩ diện như vậy, hừ,,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Con dâu xấu gặp ba mẹ chồng (1)

Edit: Ngọc Hân

"Bảo bối Tuyệt Nhi, đây này, đây này!" San San vừa nhìn thấy Hân Nhi từ cửa đi vào, đã lập tức vui sướng đứng dậy lớn tiếng gọi, trên thực tế, hàng ngày Hân Nhi hay đi cùng San San, đều cảm thấy chưa thấy người, đã nghe tiếng trước rồi. Hân Nhi đi tới chỗ San San.

San San ôm cổ Hân Nhi, "Chao ôi, cậu thật đúng là để mình tìm cơ đây."

“Được rồi, San San tớ biết sai rồi, ngồi xuống trước đi đã, tớ cũng không muốn bị vây nhìn giống như khi đầu.”. Quả thật bây giờ tất cả mọi người trong quán cả phê đều nhìn chăm chăm vào San San và Hân Nhi, nhất là nhìn Hân Nhi, một phần là vì tiếng la của San San quá lớn, nguyên nhân quan trọng hơn là khuôn mặt Hân Nhi rất xinh đẹp. Người con gái đẹp như vậy đúng là rất hiếm gặp, vì vậy mấy người nhìn đều có chút ngáy dại.

“A, à, hi hi.” San San cười ngây ngô hai tiếng, kéo Hân Nhi ngồi xuống, miệng vẫn không quên nói thầm “Còn không phải vì bộ dạng cậu rất đẹp ư, tai họa mà.”

“Á, đây là cái gì vậy? Chẳng lẽ....” Hai mắt San San nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay Hân Nhi, giống như nhìn thấy chuyện gì đó hết sức kinh ngạc, trong ánh mắt ẩn giấu chút mong chờ khó hiểu.

“San San, tớ muốn nói với cậu một chuyện.”

“Tổng giám đốc muốn cầu hôn cậu hả.” Không đợi Hân Nhi nói xong, San San đã vội vàng mở miệng trước.

“Ừm, thật ra... , bọn tớ đã đăng ký ở Ireland, cũng đã tổ chức lễ thành hôn ở một nhà thờ nhỏ rồi.” Hân Nhi nói xong, lẳng lặng chờ phản ứng của San San, nhưng San San giống như bị ngốc luôn ấy, không có chút phản ứng nào.

“San San, xin lỗi, chẳng phải tớ cố ý không đề cậu biết, nhưng chuyện xảy ra đột ngột cho nên mới... Cậu đừng giận tớ nhé.”

“San San...”

“Á... Bảo bối Tuyết Nhi, nói như vậy, bây giờ cậu đã là phu nhân tổng giám đốc rồi hả? A, thật sự là tốt quá.” San San thoáng cái tiếp tục bắt đầu kêu gào, trong phúc chốc người trong quán cả phê lại quay đầu nhìn về hướng này.

Hân Nhi xấu hổ cúi đầu, San San, cậu có thể đừng lớn tiếng như vậy nữa được không?

“Á, bảo bối Tuyết Nhi, mau cho tớ xem” San San vươn tay ra.

“Hả, gì cơ,” Hân Nhi khó hiểu nhìn San San.

“Giấy đăng ký kết hôn đó, còn có thể thứ gì khác nữa chứ, tớ muốn nhìn tờ giấy màu hồng kia, chín đồng nhĩ?”

Ặc, Hân Nhi ba đường hắc tuyến...

Lấy tờ đăng ký kết hôn thời hạn 100 năm từ trong túi xách ra, cẩn thận đưa cho San San.

“Ồ, đây là gì vậy hả.”

San San nhìn tờ giấy màu hồng mỏng manh trong tay, không khỏi tò mò, khi nào thì tờ giấy đăng ký kết hôn có màu hồng như vậy ta, đây là tờ hôn thú của nước ngoài, hi hi. San San đọc dòng chữ trên bề mặt: “Tiên sinh tôn quý, phu nhân: Tôi không biết bàn tay trái với tay phải, đùi phải với đùi trái, mắt trái với mắt phải, não bên phải với não bên trái rốt cuộc được hưởng quyền lợi nào, rốt cuộc là bên nào gánh vác nhiệm vụ ra sao.....

“Ặc, 100 năm là có ý gì đây,” San San hiểu kỳ nói.

“Chính là thời hạn kết hôn 100 năm” Hân Nhi thản nhiên nói.

“Hả, nếu hơn 100 năm thì sao đây?”

“Tớ không cho là tớ có thể sống đến năm 120 tuổi được,” Hân Nhi có chút buồn cười mở miệng. Nghi tới lời Âu Dương Thần nói ngày đó, sống là người của Âu Dương Thần, chết là ma của Âu Dương Thần, cảm giác này rất tốt.

“Ừ, điều này cũng chưa chắc, chưa từng nghe qua tai họa sống ngàn năm sao.”

“Cậu mới tai họa ấy.” Hai người cười nói hóm hờ.

“Ái chà, lúc trước còn tưởng được làm phu dâu của cậu đấy? Bây giờ xem ra không có hi vọng gì rồi, huhuhu, nhưng mà như vậy cũng tốt, làm cây xanh trước mặt hoa tươi xinh đẹp như cậu thật đúng là không dễ dàng mà.” San San trêu chọc.

“Đi chết đi.”

Hai người lại nói thêm về chuyện kết hôn của Hân Nhi, San San đột nhiên nhớ tới cái người tìm mình vì muốn hỏi số điện thoại - Diệp Phi, nhìn nhìn Hân Nhi, không biết nên mở miệng như thế nào để giải thích về chuyện này. Bây giờ Tuyết Nhi đã kết hôn, bản thân mình có nên nói chuyện của Diệp Phi không đây, trong tiềm thức, San San có trực giác giữa Tuyết Nhi và Diệp Phi hẳn là có một đoạn tình cảm, có lẽ chính là do thiên kim tiểu thư kiêu ngạo nhà Lâm thị mới khiến Diệp Phi và Tuyết Nhi xa nhau, San San cho rằng chính là như vậy.

Nhìn thoáng thấy San San muốn nói rồi lại thôi, Hân Nhi biết San San chắc là có chuyện quan trọng muốn nói.

“San San, muốn nói gì thì cứ nói đi, giữa chúng ta còn có gì khó nói nữa hả.”

“Tuyệt... Tuyệt Nhi..., cái người điện thoại cho cậu đó. Chính là...”

“Diệp Phi từng tới tìm cậu phải không?” Hân Nhi nghĩ tới nhiều cuộc gọi nhờ của Diệp Phi, chắc là cô ấy rồi.

“Ừm, bảo bối Tuyệt Nhi, cậu đánh tớ đi, là tớ đưa số điện thoại của cậu cho anh ấy, tớ cũng không biết ngày đó rốt cuộc là như thế nào nữa, thấy người ta khổ sở lo lắng tìm cậu như vậy, thì tớ như bị ma xui quỷ khiến đưa số điện thoại của cậu cho anh ấy luôn. Tớ...” San San chán nản một lúc, không nên tốt bụng như vậy, nhất định khiến Tuyệt Nhi gặp không ít phiền toái rồi.

“San San, đừng như vậy, tớ không có ý trách cậu, tớ vốn cũng muốn kiếm cơ hội đi tìm anh ấy, chẳng phải bây giờ vừa đúng dịp luôn sao? Chỉ là mấy ngày hôm nay vẫn không mang theo đi động, cho nên cũng không thể nghe máy được.”

“Tuyệt Nhi, vậy.... Cậu muốn nói với anh ấy chuyện cậu đã kết hôn sao?” San San ngập ngừng hỏi.

“Ừm, anh Phi sẽ chúc phúc cho tớ.” Hân Nhi nhàn nhạt mở miệng, sẽ chúc mừng sao, xem những tin nhắn đó, Hân Nhi có chút không đành lòng. Nếu thực sự như lời trong tin nhắn, anh Phi nhất định còn chưa quên mình, nói với anh ấy chuyện kết hôn chắc chắn sẽ làm anh ấy tổn thương, nhưng nếu như không nói, lại biến thành lừa dối, cô không muốn làm tổn thương anh Phi, lại càng không muốn lừa dối anh Phi, một khi anh Phi biết được sự thật này, sợ là càng thêm đau lòng hơn, Hân Nhi hơi rối rắm, nhưng rồi hạ quyết tâm, muốn nói rõ ràng chuyện này với Diệp Phi.

“Không ai có thể thay thế anh trong lòng em, anh là thiên sứ thuộc về một mình em...” nhìn màn hình di động hiện lên hai chữ ông xã, trên mặt Hân Nhi nở nụ cười tươi tắn.

“Tớ nghe máy trước đã.” Hân Nhi nói với San San.

“A lô.”

“Vợ, nhớ em rồi nè.” Câu đầu tiên Âu Dương Thần nói chính là điều này, mới xa nhau mấy giờ, truyện của Diễm đàn Lê)!Quý!Đôn, Âu Dương Thần đã thấy nhớ Hân Nhi rồi. Lúc này mới họp xong, thừa dịp nghỉ giải lao năm phút liền gọi điện cho Hân Nhi luôn.

“Dạ.” Hân Nhi hơi đỏ mặt, dường như rất sợ bị người khác nghe thấy.

“Tối về nhà ba mẹ anh ăn cơm nhé, chuyện của chúng ta cũng phải nói với họ chứ.”

“Buổi tối hả? Nhưng...”

“Không cần căng thẳng, không có việc gì đâu, chỉ cần em yên tâm ngồi ở nhà chờ anh là được, mọi chuyện hãy cứ giao cho ông xã nhà em.”

“Dạ, được ạ.”

“Ăn mặc đẹp một chút, cô dâu nhà anh không xấu, không phải sợ gặp ba mẹ chồng. Anh còn có cuộc họp, trước cứ thế đã, nhớ anh nhé.”

“Dạ.” Hân Nhi càng đỏ mặt hơn, buổi tối sẽ chính thức đi gặp ba chồng mẹ chồng, nói thật Hân Nhi vẫn rất căng thẳng, lần này chính là lấy thân phận con dâu đi gặp họ, hơn nữa chuyện kết hôn với Thần chắc chưa báo với ba mẹ anh trước, nhưng đã làm hôn lễ ở nhà thờ, không biết nhà họ Âu có ý kiến gì không nữa, Hân Nhi càng thêm lo lắng.

“Bảo bối Tuyệt Nhi, cậu sao thế, hồi hôn đi, nghe xong cú điện thoại đã bị tổng giám đốc câu hôn đi mất rồi hả.”

“Không phải, San San, tối nay phải tới gặp ba mẹ anh ấy, tớ có chút căng thẳng.”

“À, thì ra là con dâu xấu phải gặp ba mẹ chồng, hà hà.”

“Cậu còn cười tớ nữa, tớ có phải là bạn bè của cậu không hả, cậu xem đó, chờ tối ngày cậu phải đi gặp ba mẹ chồng, tớ cũng mặc kệ cậu.”

“Chờ tớ ư, thôi đi, tớ còn lâu lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Con dâu xấu gặp ba mẹ chồng (2).

Edit: Ngọc Hân

“Thần, anh chưa bàn chuyện hôn sự của chúng ta với ba mẹ anh, họ có giận không nhỉ.” Trong chiếc Lamborghini màu xanh, vẻ mặt Hân Nhi buồn rầu

hỏi Âu Dương Thần. Thật sự rất lo lắng vì chuyện này, ba mẹ Thần tức giận, vẫn biết mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu luôn tồn tại từ xưa đến nay, mặc dù có về mẹ Thần cũng dễ ở chung, nhưng dù sao kết hôn cũng là việc quan trọng, nhớ ra làm bà mất hứng thì sao bây giờ, từ nay về sau....

“Đồ ngốc, sẽ không sao đâu, em cũng biết mẹ anh rất tốt, bà thích em như vậy, sao có thể tức giận được chứ? Bà ấy vui vẻ còn chẳng kịp nữa là? Còn nữa, bây giờ vẫn còn mẹ anh ư? Là mẹ anh hả? Sao còn chưa sửa đi.”

Mẹ anh? Đúng vậy ha, bây giờ đã kết hôn với Thần, tất nhiên không thể gọi bác gái nữa, bản thân cũng phải gọi mẹ rồi. Chỉ là chưa từng gọi ba mẹ, Hân Nhi thật sự không biết nên làm thế nào phát ra hai chữ này, có thể nói trong quá khứ hai danh từ này chưa từng xuất hiện trong thế giới của Hân Nhi, với Hân Nhi mà nói ba mẹ thật sự chỉ là một danh từ mà thôi, không có ý nghĩa gì cả.

Rất nhanh, xe Âu Dương Thần đã đến nhà lớn của họ Âu, nhà họ Âu nằm vùng ngoại thành, có thể nói chiếm cả một khu vực, Âu Dương Thần băng qua cửa lớn, mười phút sau mới tới được nhà chính như ngày trước. Phong cách thiết kế của nhà họ Âu khác với Âu thị, làm người ta có cảm giác như một nhà cổ xưa, cảm thấy trang nghiêm mờ mờ ảo ảo, Âu Dương Thần dừng xe, đương nhiên có người lái đi qua, mở cửa xe cho họ. Âu Dương Thần dắt Hân Nhi xuống xe, đi vào nhà lớn, nhà họ Âu đời đời con một, nên chỉ có vợ chồng Âu Dương Tường, mà họ thì đi du lịch nước ngoài dài hạn, nên cũng rất khi ở nhà. Âu Dương Thần lại vì công việc luôn ở bên ngoài, chỉ có một ít người làm ở lại chăm sóc mọi thứ. Có đôi khi, chủ nhân nhà họ Âu tròn một năm không có ở nhà, nhưng tất cả vẫn được giữ gìn rất tốt, chả ai biết được, khi nào thì chủ nhân đột nhiên trở về. Tiền lương nhà họ Âu rất cao, công việc cũng rất nhẹ nhàng, chủ yếu chính là những người làm này đã ở nhà họ Âu lâu rồi, có phần sợ Trình Tâm trở về sẽ cô đơn, tự nhiên rất để ý chuyện của nhà họ Âu.

Lúc này Âu Dương Tường và Trình Tâm đang chờ Âu Dương Thần và Hân Nhi, buổi chiều Âu Dương Thần gọi điện về nói muốn đưa Tuyết Nhi về ăn cơm, Trình Tâm đúng là rất vui sướng, với Tuyết Nhi người sắp làm con dâu này, Trình Tâm không hiểu sao cứ nhìn là thích. Cho nên buổi tối lôi kéo Âu Dương Tường tự mình xuống bếp chuẩn bị cơm tối cho hai người họ, lại còn đặc biệt kêu người làm trong nhà sắp xếp nhà cửa cho gọn gàng, cố gắng hết sức làm cho người sắp trở thành con dâu của mình thích thú, như vậy cũng tốt sớm già qua đây, thế thì bản thân mình cũng có thể sớm có cháu bé, trong lòng Trình Tâm mơ ước.

“Xin chào thiếu gia. Xin chào Lãng tiểu thư.” Âu Dương Thần và Hân Nhi vừa tới nơi, tất cả những người làm đều cùng chào hỏi, vừa nhìn đã biết là huấn luyện nghiêm chỉnh. Hân Nhi gật gật đầu với các cô ấy, tình thế như vậy thật đúng là không quen được.

“Ái chà, Tuyết Nhi, cuối cùng cũng tới, tới đây, tới tới tới, để bác nhìn xem nào, sao cảm thấy gầy hơn thế nhỉ? Gần đây công việc bận rộn lắm à?” Vừa nhìn thấy Hân Nhi, Trình Tâm lập tức kéo tay Hân Nhi hỏi han ân cần.

“Không phải đâu ạ, không bận.” Hân Nhi cười nói, thấy vẻ mặt Trình Tâm trước mắt rất thân thiện, chút căng thẳng trong lòng vừa rồi không hiểu sao đã giảm bớt, mẹ Thần thật sự rất dịu dàng, thì ra mẹ chính là như vậy, giờ phút này Hân Nhi rất muốn xem Trình Tâm như mẹ của mình.

“Được rồi, đợi lát nữa rồi trò chuyện sau, ăn cơm trước đã.” Âu Dương Tường nói.

“Ừ, đúng đúng, biết con tới, ta tự mình xuống bếp đó, cơm tối con nhất định phải ăn nhiều một chút đó nhé.” Trình Tâm dắt Hân Nhi đi tới phòng ăn.

“Tuyết Nhi, con ăn nhiều một chút, bác gái nhà con ít khi xuống bếp lắm.” Âu Dương Tường bên cạnh chen miệng nói.

“Ngay cả ba muốn ăn cũng phải xin xỏ.” Sau đó Âu Dương Thần lặng lẽ nói thêm câu, tất nhiên nhận được chính là sự cảnh cáo của người đàn ông nào đó.

“Dạ, được.”

Nhìn bàn ăn phong phú trước mắt, Hân Nhi có chút cảm động, Trình Tâm gấp đồ ăn đặt trong chén Hân Nhi “Ăn nhiều một chút, không biết con thích ăn gì cả? Nên tùy tiện làm mỗi thứ một ít.”

“Cảm ơn bác.” Hân Nhi gấp đồ ăn Trình Tâm bỏ, lặng lẽ đặt vào miệng, ăn rất ngon, tài nấu nướng của Trình Tâm có lẽ rất tốt, nếu không thì đã không sinh ra người chẳng cần học cũng biết nấu ăn Âu Dương Thần. Nhưng lúc này Hân Nhi ăn không chỉ là vấn đề đồ ăn, mà sâu sắc hơn ở đây là vấn đề người mẹ, mẹ làm đồ ăn, thì ra có hương vị như vậy, trong lòng Hân Nhi ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

“Làm sao vậy, có được không?” Trình Tâm có chút mong đợi. Bà mẹ chồng này tất nhiên cũng rất hi vọng con dâu hài lòng.

“Dạ dạ, ăn ngon lắm ạ.” Hân Nhi nói, động tác trên tay không dừng lại, tiếp tục gấp đồ ăn bỏ vào miệng, thấy Trình Tâm cực kỳ cao hứng.

“Khụ khụ, ba, mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người.” Về mặt Âu Dương Thần có chút nghiêm túc, trên thực tế, ngoại trừ lúc bên cạnh Hân Nhi, ngay cả ở bên Trình Tâm Âu Dương Thần cũng chỉ có một khuôn mặt phớt lờ đời. Lúc trước Trình Tâm vẫn luôn giận dữ, vì sao bộ dạng con trai không như mình, mà lại giống Âu Dương Tường, nhưng Âu Dương Tường cũng không có gương mặt bất cần như thế. Trình Tâm thật sự nghi ngờ có phải mình sinh nhầm đứa bé không nữa, dĩ nhiên Trình Tâm đã hoàn toàn quên Âu Dương Tường cũng chỉ đứng trước mặt bà mới không trưng ra bộ mặt như quân bài tú – lơ – khơ, ở trước mặt người khác ông cũng bày ra khuôn mặt y như vậy, vì thế có thể thấy được, Âu Dương Thần tuyệt đối là phiên bản của Âu Dương Tường.

Thấy Âu Dương Thần muốn nói chuyện kia, Hân Nhi cũng buông đũa xuống, có phần hơi căng thẳng, dường như Âu Dương Thần nhìn ra Hân Nhi hỏi hớp, sau đó hai tay nắm lấy đôi bàn tay dưới bàn.

Cũng giống vậy, Âu Dương Tường và Trình Tâm dùng động tác trên tay, lẳng lặng chờ Âu Dương Thần nói tiếp câu chuyện.

“Con và Tuyệt Nhi đã đăng ký kết hôn ở Ireland rồi.” Âu Dương Thần nhàn nhạt nói câu, khiến Trình Tâm và Âu Dương Tường đều sững sốt, sau đó Trình Tâm kịp phản ứng: “Đúng vậy không? Thật tốt quá, Tuyệt Nhi, bây giờ chính là vợ của con ta rồi.”

“Ái chà, rõ ràng cũng không thể kêu bác gái nữa đâu.”

“Mẹ, ba.” Hân Nhi gọi theo Âu Dương Thần, sắc mặt có chút đỏ.

“Ồi chào oi.”

“Ừ.” Trình Tâm và Âu Dương Tường đều đáp lại, Trình Tâm chính là vui mừng đến hồng lộn, ánh mắt Trình Tâm lập tức tròn xoay xoay, dường như đột nhiên nhớ tới gì đó. “Ồi, Thần nhi, có phải con làm ba rồi không.” Ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bụng Hân Nhi, làm như muốn nhìn xem có gì lỗi ra không.

Làm ba? Hai chữ kia như một con sấm nổ bên cạnh ba người, Hân Nhi rất hoảng sợ, lại có chút sốt ruột, nên giải thích như thế nào đây? Còn Âu Dương Thần thì cảm thấy lời nói này rất tốt, nhắc nhở anh, xem ra mình phải cố gắng lập kế hoạch tạo người mới được. Còn Âu Dương Tường thì vui mừng hơn hờ như Trình Tâm, Thần nhi làm ba, bản thân mình không phải đã lên chức ông nội sao, nhận thức được điều này quả thực Âu Dương Tường vừa mừng vừa lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Âm mưu

Editor: Linh Phan

“Không...Không phải đâu ạ”. Hân Nhi lo lắng giải thích, mặt càng hồng đến mức có thể nhỏ ra máu.

“Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, cháu trai của mẹ còn chưa có đâu”. Âu Dương Thần nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Hân Nhi, cũng mở miệng giải thích, nhưng sao anh lại có loại cảm giác càng tỏ càng đen thế nhỉ.

“Là vậy à, không sao không sao, nhìn tình hình này thì ngày mẹ ôm cháu trai cũng không còn xa nữa”. Trình Tâm nhìn Hân Nhi, cười ái muội nói. Thật sự cũng không thể trách Trình Tâm tại sao lại nghĩ như vậy, xã hội hiện nay có rất nhiều người lên xe trước mua vé bỏ sung sau, lại thêm lần đến nhà Âu Dương Thần nhìn thấy dấu hôn thật sâu trên cổ Hân Nhi, hai người lặng yên không một tiếng động cứ như vậy vụng trộm kết hôn, cũng khó trách Trình Tâm nghĩ tới chuyện kia.

“Đúng vậy, bà xã, em cũng phải cho anh thời gian chuẩn bị tâm lý nha”. Âu Dương Tường cũng đúng lúc lên tiếng giảng hoà.

“Anh chuẩn bị cái gì, cũng không phải anh làm ba, thật là...”. Trình Tâm oán giận nhìn Âu Dương Tường.

“Sao anh không cần chuẩn bị chứ, anh nhưng sẽ phải làm ông nội”. Âu Dương Tường biện giải.

“Hừ, lại còn ông nội, em đây là ***, bà nội trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất”.

Bầu không khí nhất thời càng trở nên hài hoà.

“À, đúng rồi, đã nhận giấy chứng nhận, vậy tiếp theo hôn lễ của hai đứa giao cho mẹ đi, mẹ đảm bảo sẽ tổ chức cho hai đứa một hôn lễ long trọng lãng mạn”. Trình Tâm ân ái có chút hưng phấn, hôn lễ của mình đều do Âu Dương Tường thuê người xử lý, không chú ý đến cảm nhận của phụ nữ, lần này là hôn lễ của con trai, mình có thể đại diện bản lĩnh rồi. Quan trọng hơn là muốn mời bạn bè thân thiết đến dự, nhất là những người hiểu lầm Thần là gay, hừ, là bọn họ không đủ quyền rũ để hấp dẫn được Thần.

Hân Nhi và Âu Dương Thần liếc nhau một cái, Âu Dương Thần cho Hân Nhi một ánh mắt an tâm, lập tức mở miệng: “Mẹ, mẹ cũng đừng quan tâm hôn lễ của con, bọn con đã tổ chức ở Ireland rồi”.

“Mẹ là mẹ con sao có thể không quan tâm? Gì cơ? Đã tổ chức rồi?”. Trình Tâm đột nhiên kịp phản ứng, đã tổ chức là có ý gì, tại sao mình không nghe được tin tức nào?

“Đúng vậy, bọn con đã tổ chức tại một nhà thờ nhỏ ở Ireland, con chỉ muốn cùng Tuyệt Nhi kết hôn dưới sự chứng giám của Chúa nên không nói với ba mẹ”. Âu Dương Thần thần nhiên nói tựa như đang kể lại một chuyện rất bình thường.

“Cái gì? Chỉ có hai đứa?”. Trình Tâm có chút tức giận, cảm thấy việc này Âu Dương Thần làm có chút qua loa, kết hôn là chuyện đại sự, gia đình bình thường cũng cực kì coi trọng hướng hồ là Âu gia- gia đình có quyền thế. Hơn nữa, đối với phụ nữ, hôn lễ là một chuyện rất thần thánh, Trình Tâm hiểu rõ chuyện này thật là khiến Tuyệt Nhi chịu uất ức rồi.

“Như vậy sao được? Thần, con làm vậy là không công bằng với Tuyết nhi”. Trình Tâm không vui nói, dù là con trai mình nhưng đối với cách làm thiếu sót này Trình Tâm vẫn đứng về phía có lý.(ý là đứng về phía Tuyết nhi)

“Mẹ, mẹ đừng trách Thần, thật ra đây là ý của con”. Hân nhi vội vàng nói, rõ ràng là ý muốn của cô lại làm cho anh phải gánh lấy chuyện này, Hân nhi cảm thấy như vậy là không đúng.

“Tuyết nhi, con đúng là đứa bé hiểu chuyện, con không cần nói giúp nó. Chuyện này Âu gia phải xin lỗi con, mẹ sẽ làm chủ cho con”.

“Không phải đâu mẹ”. Hân nhi còn muốn nói thêm thì Âu Dương Thần lại nắm lấy tay Hân nhi ý bảo cô đừng nói nữa, lúc này sao có thể đứng ra nhận trách nhiệm

“Được rồi, bà xã, nếu như hai đứa nó đã tự tổ chức, bây giờ em có nói gì thì cũng đã muộn, chúng ta chỉ việc chúc phúc cho hai đứa là được”. Âu Dương Tường mở miệng khuyên, con trai mình sao mình không hiểu chứ? Nó đề ý Tuyết nhi như vậy sao có thể không hiểu suy nghĩ của con gái, xem ra chuyện này thật sự là ý của Tuyết nhi, làm như thế chỉ để bọn họ không nghĩ tới đây là ý của Tuyết nhi thôi.

“Thế nhưng chuyện này...”. Trong lòng Trình Tâm vẫn không cho là đúng, vẫn cảm thấy đã khiến Tuyết nhi uất ức, trong lòng suy nghĩ phải làm sao để có thể bù đắp cho Tuyết nhi.

“Được rồi, được rồi”. Âu Dương Tường ôm lấy Trình Tâm, sao ông có thể không hiểu tâm tư vợ yêu chứ? Chẳng qua là liếc Âu Dương Thần một cái, giúp thẳng nhãi này một lần vậy.

Nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Tường, Âu Dương Thần liền rõ, quả nhiên vẫn là ba có thể hiểu được, cũng không nói thêm lời nào, ba nhất định sẽ giải quyết ổn thoả.

Diệp gia.

“Thiếu gia, cậu đã trở về”.

“Ông nội đâu?”

“Thiếu gia, lão gia đang nói chuyện với bác sĩ Chu ở Thư phòng”. Quản gia cung kính đáp.

“Được rồi, đi đi”. Diệp Phi đi lên tầng, tay không tự giác nắm chặt thuốc trong tay, thuốc này khiến Diệp Phi mất rất nhiều thời gian mới có thể nghiền cứu chế tạo ra, rất có ích đối với bệnh của ông nội, chỉ cần có thể kiểm chế được bệnh tình của ông nội, Diệp Phi tin chắc anh có thể chữa trị cho ông nội, có thể đẩy lùi được bệnh tình của ông.

Bước tới trước cửa thư phòng, Diệp Phi giờ tay định gõ cửa chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc từ bên trong truyền ra.

“Bác sĩ Chu, tôi không quan tâm ông làm cách nào, nhất định phải làm ra chứng cứ xác thực về việc bệnh tình của tôi chuyển biến xấu, nếu không thì tiểu tử kia sẽ không nghe cũng không tin tưởng tôi”. Diệp lão gia từ nặng nề nói.

“Lão gia từ, không phải tôi không muốn làm vậy, chẳng qua là Diệp Phi, cậu ta là bác sĩ thiên tài, lại là thiên tài điều chế thuốc, trước kia cậu ấy đưa cho ngài những loại thuốc kia tất cả đều rất có lợi đối với bệnh của ngài, trong cả nước cũng không thể tìm ra những loại thuốc đó. Tôi cũng phải thuê người điều tra rất lâu mới biết được tất cả chúng đều do cậu ấy điều chế ra, nếu như lại tiếp tục đưa ra những bằng chứng khác nhất định sẽ khiến cậu ấy nghi ngờ, đến lúc đó chỉ sợ...”. Bác sĩ Chu khó xử nói, lừa gạt Diệp Phi, giả vờ bị bệnh trước mặt Diệp Phi hoàn toàn chính là nghịch đảo trước mặt Quan Công, bây giờ còn muốn khiến bệnh tình trầm trọng thêm, chỉ sợ...

“Ông nghĩ biện pháp đi, hết bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể khiến nó nhanh chóng kết hôn, sau khi kết hôn rồi thì liền tìm cơ hội nói sau khi dùng những loại thuốc kia thì bệnh tình đã có chuyển biến tốt là được”. Ông cụ thâm sâu nói, nếu như không phải vì muốn có thể an tâm, mau chóng kết thông gia với Lâm thị thì sao ông phải tốn nhiều tâm tư như vậy?

“Thế nhưng...”

Ha ha, hoá ra là như vậy, Diệp Phi bóp nát thuốc trong tay, bóp nát viên thuốc khiến mình hao phí mấy ngày đêm bây giờ lại châm chọc như vậy, thật sự rất châm chọc.

Rầm!

Diệp Phi nặng nề mở cửa, sắc mặt âm trầm, thân hình cao lớn cứ như vậy xuất hiện trước cửa phòng, sừng sững đứng trước mặt hai người còn đang kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Say rượu

Editor: Linh Phan

“Diệp, Diệp Phi...” Bác sĩ chu kính hải nhìn Diệp Phi đột nhiên xuất hiện, thật ra lúc nhìn thấy Diệp Phi lão gia tử cũng cảm thấy hơi hơi bất an cùng sợ hãi, dù sao âm mưu tí mĩ thiết kế sắp đặt bị lộ. Nhưng mà tâm tình hư vinh to lớn quá rồi khiến ông không muốn đánh mất tự tôn trước mặt cháu trai duy nhất này.

“Không ai nói với cháu lễ nghi căn bản là khi bước vào phòng người khác cần gõ cửa sao?”. Lão gia tử cổ già bộ bình tĩnh nói.

“Ha ha”. Nhìn ông cụ tóc bạc trắng, nhìn người thân duy nhất, nhìn người dùng sức khoẻ của chính bản thân để lừa gạt mình, khiến mình không thể không hi sinh tình yêu của bản thân, ông nội, bây giờ vậy mà lại nói với mình lễ nghi căn bản là gõ cửa trước khi bước vào phòng người khác, Diệp Phi cảm thấy lúc này mình là cỡ nào châm chọc, như vậy không biết người có phải đang tự nói với mình thủ đoạn cơ bản chính là lừa dối cháu trai. Diệp Phi không khỏi cười lạnh hai tiếng.

“Ông nội, đây là chuyện người muốn nói với cháu à?”. Diệp Phi trầm giọng hỏi.

“...”. Diệp lão gia tử im lặng chống đỡ, hai ông cháu cứ giằng co như vậy, không ai nói chuyện.

“Này...Lão gia tử, vậy tôi về trước”. Bác sĩ Chu thật sự không thể tiếp tục chịu đựng tình cảnh hai ông cháu giằng co, hoảng hốt bỏ trốn.

Bác sĩ Chu đi rồi, không khí trong thư phòng càng lạnh hơn, thật lâu sau, Diệp Phi rút cuộc cũng mở miệng: “Cháu sẽ huỷ hôn”. Nói xong câu đó, Diệp Phi liền nhắc chân hướng ra phía ngoài bước đi.

“Đứng lại”.

“Hôn lễ đã định vào tháng sau, vẫn sẽ tổ chức đúng ngày”

“Vậy sao? Cháu nghĩ nếu hôn lễ không có chú rể thì vẫn sẽ diễn ra thuận lợi”. Diệp Phi lạnh lùng nói.

“Cháu, cháu cái đồ nghiệp chướng này,...cháu không sợ...”

“Sợ, bây giờ cháu còn có chuyện gì phải sợ nữa, ông nội thân ái, ông còn có điều gì có thể uy hiếp được cháu đây? Diệp thị sao? Hay là tiếp tục dùng sức khoẻ của ông...đáng tiếc, tất cả đều vô dụng thôi”. Một câu cuối cùng, giọng điệu của Diệp Phi rõ ràng rất không tốt, ẩn chứa sự giận dữ ở bên trong.

“Cháu...cháu”. Lão gia tử nặng nề ngã xuống ghế, giờ phút này, lão gia tử có cảm giác từ nay về sau cháu trai của mình sẽ rời xa mình.

Diệp Phi nặng nề đóng cửa, vọt tới ga ra, một đường lái xe với tốc độ nhanh nhất. Nhớ tới những lời vừa mới nghe thấy, Diệp Phi cảm giác như đang bị cả vạn con côn trùng gặm cắn, thật khó chịu, người thân duy nhất của mình vì quyền lợi mà ép buộc mình bỏ rơi người con gái mình yêu nhất, đính hôn với người mà mình không thích, chẳng lẽ tiền bạc và quyền lực thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng tới mức phải hi sinh nhiều thứ như vậy,... Dựa vào cái gì chứ?”. Lúc này Diệp Phi có hi vọng có thể nhìn thấy Tuyết nhi biết bao, loại hi vọng này so với trước kia càng thêm rõ ràng, mãnh liệt.

“Thần, rõ ràng là ý của em thế mà lại khiến anh chịu oan. Em...”

Nghĩ tới chuyện Trình Tâm hiểu lầm Thần, trong lòng Hân nhi thật khó chịu, mặc dù biết Trình Tâm là sợ mình tổn thương, muốn đòi công đạo cho mình

“Bà xã ngọc, anh đã là chồng của em, bất kể trắng đen oan ức gì, chồng em cũng sẽ thay em gánh lấy”. Âu Dương Thần buồn cười nheo mắt Hân nhi.

“Nhưng mà...”

“Được rồi, bà xã, cả ngày nay mệt mỏi, nhanh đi tắm đi”

“Được rồi”. Hôm nay vừa xuống máy bay cô liền ra ngoài với San San, sau đó lại tới Âu gia, Hân nhi cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Hân nhi tắm rửa trong phòng tắm, một mình Âu Dương Thần ngồi trên giường suy nghĩ chuyện gì đó, đột nhiên chuông điện thoại reo, là điện thoại của Hân nhi. Âu Dương Thần lơ đãng cầm điện thoại lên nhìn, trên màn hình hiển thị “anh Phi”, Âu Dương Thần căng thẳng trong lòng, mấy ngày này đã quên trong thế giới của Tuyết nhi còn có người này, Âu Dương Thần rất nhỏ mọn, anh không muốn Tuyết nhi có bất cứ quan hệ gì với Diệp Phi, anh biết Diệp Phi là một sự tồn tại đặc biệt đối với Tuyết nhi, dù là Tuyết nhi của ba năm trước hay là Tuyết nhi bây giờ thì trong lòng đều có một vị trí riêng cho Diệp Phi. Thế nhưng Âu Dương Thần cũng không muốn làm mấy chuyện tiểu nhân mờ ám sau lưng, cái loại hành động mờ ám này anh rất khinh thường, bây giờ Tuyết nhi đã là vợ anh, anh còn sợ cái gì? Anh có đủ tự tin có thể khiến cho trong lòng Tuyết nhi chỉ có một người là Âu Dương Thần anh.

“Là điện thoại của em đang kêu sao?”. Hân nhi tắm rửa xong bước ra liền loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình.

“Ừ”. Lúc này chuông điện thoại đã ngừng reo.

“Ai vậy?”. Hân nhi không để ý hỏi, tám chín phần mười là San San rồi.

“Diệp Phi”. Âu Dương Thần rất bình thường nhả ra hai chữ.

Tay đang lau tóc của Hân nhi ngừng lại một chút, anh Phi lại gọi cho mình rồi, xem ra mình nên nhanh chóng liên lạc với anh Phi, giải thích rõ với anh ấy, mình không hề có ý trách anh ấy.

“À, anh ấy có nói gì không?”

“Anh không nhận”

“Vậy ngày mai em sẽ gọi lại cho anh ấy, Thần, em muốn nói với anh Phi chuyện chúng ta đã kết hôn. Anh Phi vẫn luôn đối xử tốt với em, giống như là anh trai ruột của em vậy”

“Ừ, muốn anh đi cùng em không?”. Âu Dương Thần dịu dàng hỏi.

“Không cần đâu, lần sau chúng ta sẽ mời anh ấy ăn cơm, em sợ anh ấy nhất thời sẽ không thể chấp nhận được”

“Ừ, được rồi, bà xã, anh giúp em lau tóc”. Âu Dương Thần nói rồi cầm lấy khăn tắm, cẩn thận lau tóc cho Hân nhi. Đêm, đẹp như vậy.

“Ông chủ, phải làm thế nào bây giờ, không ai nghe máy, vị khách này say như vậy”

“Haizz, nhìn vị khách này thì chắc là có chuyện buồn nên mới uống nhiều như vậy. Tiểu Vân, trước tiên cô cứ cầm số tiền này rồi đưa anh ta tới một khách sạn nào đó nghỉ ngơi sau đó tan tâm đi”

Lúc này Diệp Phi đã say tới bất tỉnh nhân sự, ông chủ vốn muốn tìm trong danh bạ điện thoại của Diệp Phi một người rồi gọi đến đón Diệp Phi nhưng người ta lại không bắt máy. Đây cũng không phải là quán bar lớn, bình thường cũng không có nhiều khách, ông chủ cũng chỉ thuê một người pha chế rượu và vài sinh viên thêm giờ làm phục vụ, hôm nay lại vừa đúng là thứ hai, chỉ có hai người là ông chủ và Tiểu Vân, bởi vậy không ai có thời gian lo liệu mấy chuyện này, bởi vậy ông chủ tốt bụng bảo Tiểu Vân đưa Diệp Phi đi tìm khách sạn.

“Chuyện này, ... thôi được rồi”. Cô gái tóc ngắn nhìn người đàn ông tuần tú lại có chút buồn này, có cảm giác muốn tìm hiểu rõ, cả buổi ối anh ta chỉ buồn bực ngồi uống rượu như lại ưu nhã khiến người khác không dám quấy rầy.

“Ai da, thật là nặng chết người mà, cũng chỉ có cô nãi nãi tôi tốt bụng như vậy”. Tiểu Vân mất sức chín trâu hai hổ mới đưa Diệp Phi vào phòng khách sạn được, thăm than đúng là nam nữ khác biệt mà.

“Tuyệt nhỉ, là em sao? Anh rất nhớ em”. Diệp Phi say mê ôm lấy Tiểu Vân mà hôn.

“Anh, anh, thả ra... thả tôi ra, không...”. Chẳng qua sức lực của Diệp Phi không phải là Tiểu Vân có thể cản.

“Tuyệt nhỉ, anh yêu em”. Diệp Phi thâm tình thổ lộ, hoàn toàn không ý thức được mình đã thổ lộ sai người, mơ hồ một chút liền ngủ.

Tiểu Vân dùng sức xoa miệng, nụ hôn đầu tiên cứ mơ hồ mà bị cướp đi như vậy, nếu không phải nể mặt anh ta đang say rượu thì cô thật muốn tiến tới tát cho anh ta vài cái, đương nhiên cô cũng không khách khí, hung hăng tát Diệp Phi một cái, coi như cô nãi nãi tôi bị chó cắn, Tiểu Vân hung ác mắng sau đó tức giận bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Giải trừ hôn ước (hai)

Ngày tiếp theo.

"Uh' m, Thần, Anh đã dậy." Hân Nhi mơ mơ màng màng cảm thấy có người bóp cái mũi của mình, theo bản năng mở ánh mắt mông lung ra, thấy gương mặt yêu nghiệt của Âu Dương Thần kia.

"Bà xã, trước dậy ăn sáng đã, ăn xong lại ngủ tiếp." Âu Dương Thần đã sớm làm xong bữa sáng, đến gọi Hân Nhi dậy.

"A? Anh muốn em trở thành heo à." Hân Nhi bất mãn mân mê miệng nhỏ.

"Heo thì làm sao, heo thì cũng là bà xã đáng yêu của anh." Âu Dương Thần nheo nheo khuôn mặt của Hân Nhi. Da thịt mềm mại nhất thời liền có một cái ấn ký nho nhỏ.

"Bà xã. Anh phải ra nước ngoài một chuyến, hai ngày này em nên ăn cơm thật tốt..., nếu không chờ anh trở về phát hiện em gầy, thì sẽ trừng phạt em."

"Cái gì? Thần, anh phải ra nước ngoài. Không phải vừa mới trở về sao?"

"Ừ, công ty có việc rất quan trọng. Yên tâm, rất nhanh sẽ trở về đến đây, anh làm sao bỏ bà xã anh một mình trông phòng được?" Thật ra bây giờ Âu Dương Thần cũng không muốn tách khỏi Hân Nhi, lúc này rõ ràng là tân hôn như keo với sơn, lại để cho hai người cùng cô đơn. Nhưng chuyện công ty thật sự khó giải quyết, không tự mình xử lý thì không được, chỉ có thể ủy khuất cho Hân Nhi rồi.

"Ừ. Được rồi, anh đi đi. Trên đường đi phải cẩn thận, đồ dùng đã mang đủ hết chưa?"

"Đã đủ, em yên tâm đi. Bây giờ rời giường, chúng ta đi ăn bữa sáng."

"Được." Nghe Âu Dương Thần phải đi công tác, Hân Nhi làm sao có thể ngủ tiếp, mang theo mắt mắt, mấy ngày này ở cùng với Âu Dương Thần, cảm nhận được Âu Dương Thần khắp nơi vì mình quan tâm dù một việc rất nhỏ đều suy xét rất chu đáo, Hân Nhi cảm thấy đây là hạnh phúc, cảm giác được người khác cung chiều thật sự rất thích. Hân Nhi chưa từng có cảm giác hạnh phúc vô điều kiện như vậy.

Ăn xong bữa sáng, Âu Dương Thần đến sân bay, Hân Nhi một mình đợi ở trong nhà, có phần không có việc gì, ngày xin nghỉ của cô còn chưa hết, tự nhiên cũng không muốn đến công ty, mặc dù thích thiết kế, nhưng ở trong công ty ngoại trừ thiết kế bên ngoài còn có những chuyện rườm rà lớn lớn nhỏ nhỏ khác, đối với Hân Nhi mà nói, vẫn thích đơn giản một mình vẽ, như vậy càng thêm chân thực hơn.

Hân Nhi mở ti vi, xem phim truyền hình, nhưng bây giờ là buổi sáng không có gì hay để xem, đột nhiên Hân Nhi nhớ tới một chuyện, bỗng nhiên có chút nháy nhót, nên thay đổi quần áo ra cửa.

"Tiểu thư, xin chào, cần tôi giúp một tay không?"

"Ngạch, xin chào, xin hỏi ở đây có len sợi để đan khăn quàng cổ không?"

"A..., tiểu thư muốn đan khăn quàng cổ, xin mời đi bên này."

Nhìn trước mắt các loại len sợi nhiều màu sắc, Hân Nhi lưỡng lự, nên chọn màu nào đây? Màu đen, màu nâu, hay là....

"Tiểu thư muốn tặng cho bạn trai sao?"

"Ngạch, là tặng cho ông xã của tôi." Hân Nhi cực kỳ tự nhiên nói, sau mới phát hiện thì ra bất tri bất giác, trong tiềm thức của mình đã sớm tiếp nhận Thần là chồng của mình.

"Ông xã của cô thật hạnh phúc. Tiểu thư, có thể xem màu này, màu sắc này hiện nay rất thịnh hành, có rất nhiều người giống như tiểu thư đan khăn quàng cổ cho bạn trai hoặc ông xã của mình, ngài có thể suy nghĩ một chút."

Màu sắc này.... cũng được.

"Xin hỏi đan một cái cần bao nhiêu cuộn."

"Àn sao, cái này sao, kiểu dáng còn phải tùy theo mắt nhìn của mỗi người đan, nhưng, tôi đề nghị cô nên mua hai cuộn, vì màu này dễ bán, có đôi khi sẽ hết hàng, như vậy làm cho cô bất tiện, cho nên...."

"Vậy được rồi. Cảm ơn." Hân Nhi cười nhạt với nhân viên bán hàng một cái, người nhân viên có chút bị mê hoặc, thật rất ôn nhu, Hân Nhi cầm len sợi cùng công cụ đan khác, mang theo lòng vui vẻ đi tính tiền.

Trong nhà trọ.

Diệp Phi day đầu mình có chút đau, trong nháy mắt hoảng hốt, nhìn hoàn cảnh chung quanh lạ lẫm, hẳn là ở trong nhà trọ, hơn nữa còn là một nhà bố trí không sa hoa như khách sạn, thân là đại thiếu gia của nhà họ Diệp, từ nhỏ Diệp Phi thiếu không phải là tiền, anh luôn luôn yêu cầu chất lượng cuộc sống rất cao, cho đến bây giờ đều ở trong khách sạn cao cấp, ra vào nhà hàng cao cấp, hiển nhiên đối với hoàn cảnh ở trước mắt này, Diệp thiếu gia, ghét bỏ.

Cố gắng nhớ lại cảnh tượng đêm qua, những lời ông nội lại hiện lên ngay trước mắt, sau đó mình đi đưa xe, đến một quán rượu, vẫn không ngừng uống rượu, sau đó..... sau đó..... giống như có người dẫn mình đến chỗ này, nhưng người kia là ai? Cảm giác đầu vẫn đau nhức, không nghĩ nhiều nữa, Diệp Phi ép buộc bản thân đứng dậy, đi vào buồng vệ sinh chải chuốt. Bây giờ chuyện quan trọng là giải trừ hôn ước với Lâm Hiểu, anh tuyệt đối không muốn có một ngày hôn ước với người phụ nữ này, nghĩ đến người phụ nữ dễ tiền làm tổn thương Tuyết Nhi, Diệp Phi liền có một trận ghê tởm, thật sự ngay cả nghĩ đến tên cùng gương mặt kia, làm cho Diệp Phi không thể chịu đựng được.

"Phi?" Vừa thấy trên màn hình điện thoại hiện Diệp Phi gọi, Lâm Hiểu vô cùng kích động, lập tức cầm điện thoại lên, dùng giọng điệu làm nũng chết người gọi tên Diệp Phi.

"Nửa giờ sau, gặp nhau ở quán cà phê Vũ Phạm." Diệp Phi sau khi nói xong câu đó, lập tức cúp điện thoại. Dường như ngay cả nói nhiều một chữ đều cảm thấy khó chịu.

Phi tìm mình uống cà phê, Lâm Hiểu cầm điện thoại có chút lưỡng lự, chẳng lẽ rốt cục Phi đã phát hiện mình tốt, mình đẹp, Lâm Hiểu tự kỷ nghĩ, không chút nào để ý thái độ lãnh nhạt của Diệp Phi vừa gọi đến.

Ngay sau đó, Lâm Hiểu lập tức bắt đầu tìm quần áo cho bản thân, mở tủ quần áo ra, khoa tay múa chân lấy ra một bộ lại một bộ, cảm thấy bộ này không được, bộ kia không được, cuối cùng vẫn chọn mộ bộ váy dò thắm, trang điểm tinh xảo.

Lúc Lâm Hiểu đến, đã muộn 20 phút, đối với Diệp Phi mà nói thì không có cách nào tha thứ dễ dàng, thật ra nếu là Tuyết Nhi, Diệp Phi cũng không dễ chịu, nhưng loại không dễ chịu này là lo lắng Tuyết Nhi ở trên đường có gặp phải nguy hiểm gì hay không, là lo lắng ở bên trong, mà đối với Lâm Hiểu thì là vô cùng chán ghét. Cùng đây không vui, đây là đối xử khác nhau giữa người mình thích và chán ghét.

"Phi." Lâm Hiểu vừa ngồi xuống, liền đá lòng nheo về phía Diệp Phi, chỉ là Diệp Phi từ đầu không thèm liếc nhìn cô một cái.

"Tiểu thư, xin hỏi muốn uống gì?"

"Lam Son."

"Phi, muốn ăn chút gì không, ở đây..." Lâm Hiểu ân cần nói.

"Tôi không rảnh, chúng ta giải trừ hôn ước." Diệp Phi lạnh lùng cắt ngang Lâm Hiểu nói, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích hôm nay.

"Cái gì?" Diệp Phi nói giống như một tiếng nổ oanh làm Lâm Hiểu không cách nào suy nghĩ bình thường được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Anh mới thật lòng yêu em

"Tôi sẽ cho Lâm Đồng biết." Nói xong Diệp Phi đẩy ghế dựa ra đứng lên, đi ra ngoài.

"Đợi một chút?" Lâm Hiểu rất cục phản ứng kịp.

"Tại sao?" Lâm Hiểu mờ mịt hỏi, gương mặt tinh xảo lúc này càng hiện ra vẻ hung dữ.

"Diệp Phi tôi tuyệt đối sẽ không cưới một người phụ nữ ác độc về, dựa vào chuyện cô làm với Tuyết Nhi, đừng tưởng rằng tôi không biết." Diệp Phi lạnh lùng nói.

"Lại là tiện nhân Lăng Phi tuyết kia, anh không sợ ông nội..."

"Cô không có tư cách nói tên Tuyết Nhi, cô không xứng, còn có đừng lấy ông nội ra làm tôi sợ, tôi không quan tâm." Nói xong Diệp Phi cất bước nghênh ngang mà đi. Để lại Lâm Hiểu một mình thất thần tại chỗ.

Lăng Phi Tuyết, Lăng Phi Tuyết, lại là cô, kẻ tiện nhân này, vậy mà còn dám đến quấy rầy Phi, tôi nhất định cho cô chết không được từ tế.

"Tiểu thư, cà phê của cô."

"Biến.... a....." Lâm Hiểu hung hăng hất văng cà phê, gất gao ôm đầu mình, vẻ mặt hung dữ. Tại sao đối xử với tôi như vậy? Tại sao?

Diệp Phi từ trong quán cà phê đi ra, lái xe ở trên đường, giờ phút này trong lòng Diệp Phi rất thoải mái, cái hôn ước chết tiệt kia rốt cục đã được giải trừ, nghĩ đến bản thân rốt cục có thể đường đường chính chính đứng ở trước mặt Tuyết Nhi, lại tiếp tục làm anh Phi chỉ thuộc về Tuyết Nhi, trong lòng vui sướng, nghĩ nên gọi điện thoại cho Tuyết Nhi, nhưng lúc vừa muốn lấy điện thoại ra, bất ngờ thấy bóng dáng quen thuộc ở ven đường cái kia. Đột nhiên căng thẳng, cấp bách dừng xe. Hoàn toàn đã quên đây là ở trên đường lớn, một loạt động tác của Diệp Phi, thiếu chút nữa thành tai nạn xe cộ liên hoàn, nhưng Diệp Phi cũng không đi quan tâm những cái này, mà chạy về phía Hân Nhi.

"Tuyết Nhi?" Hân Nhi đang muốn gọi taxi, đột nhiên cảm thấy cánh tay bị người khác lôi kéo, quay đầu lại liền thấy một gương mặt quen thuộc, nhất thời rơi vào trong ngực của anh. Hân Nhi kinh ngạc đến độ cảm trong tay đều bị rơi trên mặt đất.

"Tuyết Nhi, em đi đâu vậy, anh đã tìm em rất lâu?" Diệp Phi khấn trương ôm chặt Hân Nhi, sợ mình buông lỏng ra thì lại mất đi cô.

"Phi... anh Phi. Đau..." Hân Nhi vùng vẫy nói.

Nghe được Hân Nhi kêu đau, Diệp Phi lập tức buông Hân Nhi ra, liên tục nói thật xin lỗi, đây là Diệp Phi, chẳng qua về chuyện Hân Nhi, coi như mình giờ phút này có bao nhiêu hi vọng có thể ôm Hân Nhi vào trong ngực, nhưng Hân Nhi không muốn, như thế Diệp Phi cũng sẽ không làm chuyện này.

"Anh Phi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

"Được." Diệp Phi ôn nhu đáp, cảm thấy toàn bộ trước mắt này không chân thật như thế, không chân thật để cho mình nằm mơ không muốn tỉnh lại.

Diệp Phi hỏi tình huống gần đây của Hân Nhi. Hai người dường như là bạn bè đã lâu không gặp nên không có đề tài trọng tâm dinh dưỡng nào, trong lúc này không khí có chút lạnh nhạt.

"Anh Phi, em có việc muốn nói với anh."

"Tuyệt Nhi, anh có chuyện muốn nói với em?", hai người cùng lúc mở miệng nói ra.

Nhìn nhau, đều cười một cái, quả nhiên vẫn là sự ăm ỹ này.

"Anh (em) nói trước đi?" Hai người lại cùng lúc nói ra lời này.

"Anh giải trừ hôn ước rồi."

"Em kết hôn rồi."

Cùng là về hôn sự của hai người, nhưng kết quả lại trái ngược rất lớn, Hân Nhi nghe Diệp Phi đã giải trừ hôn ước thì rất kinh ngạc, cùng đầy khó hiểu, mà Diệp Phi nghe Hân Nhi nói đã kết hôn, là tức giận và khiếp sợ, đôi mắt gợn dử nhìn chằm chằm Hân Nhi.

"Anh Phi? Tại sao?"

"Là à?" Diệp Phi lạnh lùng hỏi, là ai có thể có được Tuyệt Nhi của mình, từ lúc cứu Hân Nhi lên, Diệp Phi liền nhận định đây là một Tuyệt Nhi khác đến bên cạnh mình, khi đó Diệp Phi đã cố chấp nhận định Tuyệt Nhi là của mình, chỉ có thể thuộc về mình, cho nên Diệp Phi cưng chiều Tuyệt Nhi, yêu Tuyệt Nhi, cái gì đều nguyện ý vì Tuyệt Nhi làm, dù cho Tuyệt Nhi muốn sang nước Pháp học tập, Diệp Phi mặc dù không muốn, cũng chỉ toàn lực ủng hộ. Mà bây giờ đột nhiên Tuyệt Nhi cho hay đã cùng người khác kết hôn, mặc dù trước kia San San nói Tuyệt Nhi đã có hạnh phúc của mình, nhưng lúc đó Diệp Phi cũng chỉ cho rằng Tuyệt Nhi có bạn trai, mình vẫn có thể nắm chắc cướp cô ấy về, nhưng...

"A?" Hân Nhi không phản ứng kịp.

"Người đàn ông kia là ai?"

"Âu Dương Thần" rốt cục cảm giác sự tức giận trên người Diệp Phi kia, Hân Nhi nhu thuận đáp.

Âu Dương Thần... Âu Dương Thần... lại là Âu Dương Thần... Diệp Phi làm sao có thể không biết Âu Dương Thần? Ba năm trước đây Tuyệt Nhi là vì cứu Âu Dương Thần mà rơi xuống biển, thiên sứ ba năm trước đây mình một lòng muốn cứu, cũng yêu Âu Dương Thần, không để ý mình khuyên bảo cùng khổ sở cầu xin, chỉ muốn đứng ở bên cạnh Âu Dương Thần. Nhưng... tại sao, ngay cả Tuyệt Nhi mà ông trời phái đến kia cũng yêu anh ta, cũng ở cùng với anh ta. Nhớ khi đó nghe được Lâm Hiểu làm tổn thương Tuyệt Nhi, là Âu Dương Thần ra mặt, lúc này Diệp Phi có bao nhiêu oán hận bản thân, tại sao không có cảnh giác.

"Anh Phi? Anh làm sao vậy." Hân Nhi khẩn trương hỏi.

"Vì sao là Âu Dương Thần, em không phải là Lăng Phi Tuyết." Diệp Phi phẫn nộ nói những lời này, sau khi nói xong cũng có chút hối hận, Tuyệt Nhi hiện tại mất trí nhớ, có thể hay không?

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn mắt Tuyệt Nhi.

"Em biết, em không phải là Lăng Phi Tuyết, anh Phi, cảm ơn anh hai năm trước đã cứu em, còn giúp em thay đổi gương mặt, trong hai năm qua, anh cho em quá nhiều quan tâm, là hai mươi mấy này em chưa từng có qua, em cũng biết rõ anh và Thần đều yêu Lăng Phi Tuyết, mà em... chỉ là vật thay thế, nhưng bây giờ em là người ở bên cạnh Thần, mà Thần cũng đã nói người trong lòng anh ấy bây giờ là em, không phải Lăng Phi Tuyết, hiện tại em rất hạnh phúc, cho nên?" Cũng hi vọng anh hạnh phúc, Hân Nhi ở trong lòng yên lặng nói ra.

"Tuyệt Nhi, em đã khôi phục trí nhớ rồi."

"Vâng. Đúng vậy, em đã khôi phục trí nhớ."

"Âu Dương Thần biết em khôi phục trí nhớ không? Anh ta biết em không phải là Lăng Phi Tuyết không?" Diệp Phi không cam lòng hỏi.

"Anh ấy... anh ấy còn không biết, nhưng em sẽ tìm một thời cơ thích hợp nói với anh ấy."

"Ha ha, Tuyệt Nhi, em vẫn không hiểu Âu Dương Thần, em có thể bảo đảm khi anh ta biết em không phải Lăng Phi Tuyết còn có thể yêu em không?"

Diệp Phi gây sự hỏi.

"Em..." Hân Nhi có chút chần chờ, thật ra đáp án này cô nói cho bản thân hàng nghìn lần, nhưng đối mặt với chất vấn của Diệp Phi, cô không có biện pháp tự tin để nói.

"Tuyệt Nhi, ngay cả chính em cũng không có cách nào khẳng định, em nói người anh yêu là Lăng Phi Tuyết, nhưng em biết không ngay từ đầu anh đã

biết em không phải là Lăng Phi Tuyết, anh thừa nhận vừa mới bắt đầu anh coi em là cô ấy, nhưng qua thời gian dài anh phát hiện các em khác nhau, người anh yêu là em bây giờ." Diệp Phi thâm tình tỏ tình.

"Anh Phi, không, Thần nói anh ấy yêu em, anh ấy nói."

"Tuyết Nhi?"

"Em rất mệt, em phải đi về nghỉ ngơi, anh Phi, lần sau chúng ta nói chuyện tiếp được không?" Cho dù ở trước mặt Diệp Phi, Hân Nhi cũng không muốn yếu ớt.

Hân Nhi cầm túi sách, muốn đi ra ngoài, cuộn len mua từ trong túi rút ra, Diệp Phi giúp Hân Nhi nhặt lên những cuộn len này, chỉ thấy bên trong còn có một quyển sách dạy về đan khăn quàng cổ, Diệp Phi lập tức hiểu đây là vì ai chuẩn bị, một cô ghen tuông bay lên.

"Tuyết Nhi, đồ của em"

"Cảm ơn." Hân Nhi cầm đồ hoảng hốt chạy trốn, lưu lại một mình Diệp Phi trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Không cho phép dùng loại len có màu sắc này.

Editor: nhokcoicodon

Cả quãng đường Hân Nhi vẫn luôn nghĩ tới lời nói của Diệp Phi, bây giờ Lăng Phi Tuyết đã là một mối gai trong lòng Hân Nhi rồi, thậm chí cô bắt đầu sợ người ta thân thiết gọi mình là Tuyết Nhi, loại cảm giác đó giống như người khác không phải gọi chính mình nữa, thật không dễ chịu.

Hân Nhi nằm ở trên ghế sa lon, lúc này đã hoàn toàn không còn vẻ vui mừng vì đan khăn quàng cổ cho Âu Dương Thần nữa.... Những công cụ đó giống như là vật phẩm hoàn toàn không được chủ nhân chú ý bị đặt để tùy ý, trong đầu Hân Nhi đều là những lời nói chất vấn kia của Diệp Phi.

"Nếu như mà anh nói không có yêu em, nếu như, , , , , , " chuông điện thoại di động đột nhiên cắt đứt suy nghĩ lung tung của Hân Nhi.

Là đây số xa lạ, , , ,

"A lô."

"Tuyết Nhi, là cậu sao" đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ dễ nghe có vẻ rất vui mừng.

"Tôi là Tuyết Nhi, cô là, , , , , , "

"Minh là Cẩm Vận nha, Tuyết Nhi, đã sớm muốn tìm cậu chơi, nhưng đoạn thời gian trước cậu ra nước ngoài, hôm nay cậu có rảnh không? Minh có thể đi tìm cậu chơi sao?" Giọng nói mừng rỡ của Cẩm Vận truyền đến.

Là Cẩm Vận, cô gái đó dường như luôn hạnh phúc không có phiền não. Hân Nhi thật thích Cẩm Vận, thích sự thẳng thắn của cô ấy, cũng thích Cẩm Vận có cá tính.

"Minh rảnh, bây giờ mình đang ở nhà, cậu sẽ tới đây sao?"

"Là nhà của anh Thần sao? Tốt lắm, mình lập tức qua đó." Cẩm Vận vui mừng nói, lập tức cúp điện thoại, chỉ sợ Hân Nhi sẽ đổi ý.

"Oa, ngạc nhiên chưa? Cho cậu." Cẩm Vận đang cầm một hộp chocolate to đưa cho Hân Nhi.

"A, cảm ơn, mời vào thôi."

"Oa nơi này chính là nhà của anh Thần à, Tuyết Nhi, mình chính là nhờ hồng phúc của cậu mới có thể đến, trước kia anh ấy đều không cho mình đến, Vũ Hạ không dám đắc tội với anh ta, cũng không dẫn mình tới, ô ô." Cẩm Vận giống như bị uất ức lớn nhất thời hai mắt đã ươn ướt, thật ra thì đúng như Cẩm Vận nói, cái nhà này trừ cha mẹ của Âu Dương Thần, ngay cả Vũ Hạ, Lưu Phàm bọn họ đều đã tới một lần, bất kỳ người phụ nữ nào đều không được phép đi vào, Cẩm Vận cũng không là ngoại lệ.

"Được rồi được rồi, cậu đừng khóc, về sau cậu muốn tới đều có thể tới, Thần sẽ không có ý kiến."

"Thật sao, Tuyết Nhi, cậu tốt nhất, yêu cậu nhất rồi." Cẩm Vận lập tức cười rộ lên, Hân Nhi không khỏi có chút hoài nghi, tốc độ thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh thôi. Cẩm Vận chính là như vậy, đối với người cô ấy thích, cô làm nũng y hệt cô gái nhỏ vậy, làm cho người ta không thể không thích cô ấy.

Hân Nhi thật rất hâm mộ Cẩm Vận như vậy, điều này cả đời mình cũng không có cách nào làm được rồi.

"Ah, Tuyết Nhi, đây là cái gì?" Cẩm Vận thấy trên ghế sa lon rơi vài len sợi tràn đầy tò mò.

"A, nhàn rồi không chuyện gì, nghĩ tới học đan một cái khăn quàng cổ." Hân Nhi thấy cái len sợi đó mới nhớ tới tính toán hôm nay của mình, bởi vì chuyện Diệp Phi nên hoàn toàn quên chuyện này.

"Khăn quàng cổ, tự làm sao? Oa, thật là giỏi a, mình cũng muốn học." Cẩm Vận vừa nghe đến chính mình có thể đan khăn quàng cổ, nhất thời hăng hái.

"Tuyết Nhi, cậu dạy cho mình được không?" Cẩm Vận chớp mắt to van xin nói, giống như nếu Hân Nhi cự tuyệt, cô sẽ khóc lên.

"Minh, , , , mình cũng không biết nhiều, nếu không, chúng ta cùng nhau học đi. Minh đi mua sách." Hân Nhi vội lấy sách ra cho Cẩm Vận xem.

"Ừ, . Tốt, vậy bây giờ chúng ta học đi." Cẩm Vận nói gió thì có mưa.

"A, nhưng cậu còn không có mua dụng cụ?" Hân Nhi hiện lên ba đường vạch đen, tiểu thư, cậu cũng quá nóng nảy rồi.

"Chuyện này dễ làm, mình sẽ đi mua ngay bây giờ, chúng ta thuận tiện ở bên ngoài ăn bữa cơm là được rồi." Cẩm Vận nói giống như chuyện nhỏ, ở trong thế giới của Cẩm Vận, chưa bao giờ biết rằng khó khăn là thứ gì, từ nhỏ lớn lên dưới sự che chở của cha mẹ, cái thiên kim tiểu thư này chính là thiên kim tiểu thư chân chính, sau lại cùng thanh mai trúc mã Vũ Hạ kết hôn, Vũ Hạ đối với Cẩm Vận cung chiều đến mức tận cùng, cô vợ nhỏ này muốn sao trên trời, Vũ Hạ cũng sẽ đi hái xuống.

"Được rồi." Vì vậy Hân Nhi cùng với Cẩm Vận cửa hàng trước đó, cô nhân viên bán hàng nhiệt tình còn cho là Hân Nhi có vấn đề gì, ngay sau đó hỏi.

"Vị tiểu thư này, cô đã tới. Là có vấn đề gì sao?"

"A, không phải vậy, là người bạn này của tôi cũng muốn đàn khăn, cho nên có thể xin cô giúp một chút không?" Hân Nhi ngượng ngùng nói.

"A, như vậy sao, tốt. Vị tiểu thư này là muốn tặng cho bạn trai sao?"

"Không phải, là chồng tôi, nhanh lên một chút cho tôi nhìn một chút."

Lại chồng, cô nhân viên bán hàng có chút thất vọng, con mắt của mình, thế nhưng hôm nay đã đoán sai hai lần, đầu năm nay tình huống kết hôn sớm vẫn thật nhiều nha."A, được, tiểu thư, có thể nhìn những màu sắc này đều rất tốt." Cô nhân viên bán hàng vẫn nhiệt tình như trước đề nghị.

"Tuyết Nhi, cậu cảm thấy màu này tốt sao?"

"Ừ. Minh cảm thấy hai màu sắc này cũng không tệ." Hân Nhi chọn hai màu sắc cảm giác thích hợp với Vũ Hạ. Nhìn qua Vũ Hạ và Âu Dương Thần là hai loại tính tình hoàn toàn bất đồng, Vũ Hạ làm cho người ta cảm giác chính là rất dịu dàng rất ôn hòa, cho nên Hân Nhi so sánh lựa chọn hai loại màu sắc sáng một chút, làm chuyên gia thiết kế thời trang Hân Nhi đối với chuyện phối hợp đồng phục tự nhiên có độc đáo giải thích.

"Ừ ừ, nhìn qua rất đẹp mắt nha, Tuyết Nhi, cậu rất lợi hại nha, mình cảm thấy được rất thích hợp với chồng mình. Chồng mình nhất định sẽ thích nha" Cẩm Vận nhìn màu sắc Hân Nhi chọn, thờ dài nói. Hình như là có thể thấy dáng vẻ cảm động của Vũ Hạ, trước tới nay luôn là Vũ Hạ làm Cẩm Vận cảm động, Cẩm Vận vẫn luôn là người tiếp nhận, trên thực tế, Cẩm Vận cũng không phải là không muốn bỏ ra, chẳng qua là cảm thấy không biết nên làm gì cho Vũ Hạ? Hiện tại thì tốt rồi không dễ dàng có một cơ hội làm chút chuyện cho Vũ Hạ, dĩ nhiên Cẩm Vận rất vui mừng.

"Cậu làm, đương nhiên anh ấy sẽ thích rồi." Hân Nhi cười nói, thật là hâm mộ Vũ Hạ và Cẩm Vận nha.

"Vậy mình đều mua, hai màu sắc này. Vậy các người gói hết loại màu sắc này vào cho tôi".

"Vận Nhi, không cần nhiều như vậy, làm một cái chỉ cần ba là đủ rồi." Hân Nhi ở một bên nhắc nhở.

"Vậy không được, ngộ nhớ ngày mai có người đan màu sắc giống như mình thì làm sao đây? Ngộ nhớ lại giỏi hơn mình thì thế nào? Vậy không phải mình rất mất mặt." Cẩm Vận nói như chuyện đương nhiên.

A, Hân Nhi hết ý kiến, bây giờ cậu mua, người ta vẫn sẽ nhập về nha.

"Đúng rồi, gọi quản lý của các người ra đây, nói cho hân biết, từ nay về sau không được phép nhập loại len có màu này, nếu không, , , , , , " Cẩm Vận về mặt uy hiếp.

"A, tiểu thư, này, , , , , , "

"Này cái gì mà này, nhanh đi" Cẩm Vận nói, dáng vẻ của một đại tiểu thư..

"Tiểu thư, cô khỏe chứ, tôi là quản lý siêu thị này, xin hỏi cô có vấn đề gì không?"

"Tôi muốn các người từ nay về diendan###quy@on.com sau không được nhập loại len có màu này." Cẩm Vận bá đạo nói, ngay sau đó nghĩ tới điều gì?
"Còn có cái này nữa." Cẩm Vận lại chỉ vào len Hân Nhi mua.

"Tiểu thư, này, , , , , ,"

"Này cái gì mà này, siêu thị của các người thuộc tập đoàn nào."

"A, tiểu thư, chúng ta là Mục thị." Quản lý nhìn một cái cũng biết Cẩm Vận trước mắt là tiểu thư nhà quyền quý, tự nhiên không dám đắc tội.

"Mục Dật Phong là tổng giám đốc của các người?"

"Đúng, tiểu thư." Quả nhiên không sai, hơn nữa tiểu thư trước mắt này lại biết tổng giám đốc nhà mình.

Cẩm Vận không nói hai lời lấy điện thoại di động ra gọi, lên tiếng chào Mục Dật Phong, thật chỉ là chào hỏi, để cho Mục Dật Phong nói với người quản lý này, quản lý cho là Cẩm Vận có quan hệ tốt với tổng giám đốc, thật ra thì, Cẩm Vận chỉ uy hiếp Mục Dật Phong một chút, sau đó Dật Phong không thể không làm theo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Làm việc theo như hợp đồng.

Editor: nhokcoicodon

"Ai nha, tại sao lại sai nữa rồi. Mình không đan nữa, tại sao lại khó khăn như vậy chứ." Kể từ khi com nước xong trở lại, Cẩm Vận liền lôi kéo Hân Nhi nói muốn bắt đầu đan khăn quàng cổ, hai người cùng nhau học tập, Hân Nhi đã đan được gần một nửa rồi, nhưng Cẩm Vận cứ cách một lúc lại bị lỗi, lại đan lại từ đầu, khi mới bắt đầu vẫn rất có hứng thú, nhưng liên tiếp, nhìn Hân Nhi cũng đan dài như vậy rồi, Cẩm Vận dần dần mất hết kiên nhẫn rồi.

"Không sao, đừng vội, mình xem một chút." Hân Nhi cầm lấy nửa chiếc khăn quàng cổ trên tay Cẩm Vận, rất cẩn thận phương pháp đúng rồi, lấy lại nãy mũi, được rồi "Không cần đan lại từ đầu, cậu chỉ sai hai hàng, lấy lại là được rồi, ừ, bây giờ có thể tiếp tục." Hân Nhi đưa cho Cẩm Vận.

"A, có thật không? Tuyệt Nhi, tại sao cậu lại thông minh như vậy chứ, có phải mình ngu dốt lắm hay không." Cẩm Vận như đưa đám nói, mình cảm thấy phức tạp như thế nào đó, người khác nhìn xuống là có thể hiểu ngay, chẳng lẽ thông minh của mình giảm xuống.

"Cậu làm sao có thể ngu dốt chứ, rất nhiều thứ mình đều không biết nha, chỉ là trước mình có học qua một chút, có một chút cơ sở, bây giờ cậu vừa mới tiếp xúc vật này, cho nên mới không thuần thục, qua một thời gian ngắn nữa cậu sẽ giỏi hơn mình thôi." Hân Nhi mỉm cười nói, thật ra thì Cẩm Vận rất thông minh, thân là thiên kim đại tiểu thư, lại chưa có tiếp xúc qua loại đồ này, nhưng vẫn có thể học được rất nhanh.

"Có thật không? Mình còn tưởng rằng thông minh của mình giảm xuống đây? Tuyệt Nhi, mình nhất định phải đan thật đẹp, cho chồng mình một bất ngờ, ha ha, hiện tại mình có thể nghĩ đến đáng vẻ vui mừng của anh ấy." Về mặt Cẩm Vận hạnh phúc nói.

"Ừ, anh ấy sẽ rất vui mừng." Lúc Hân Nhi nói lời này liền nghĩ đến Âu Dương Thần, không biết chờ khi anh trở về như lời nói, nhận được chiếc khăn quàng cổ mình tự tay đưa có thể sẽ rất vui vẻ hay không, cũng không biết bây giờ anh có còn ở trên máy bay hay không nữa, buổi sáng đều quên hỏi anh phải đi nước nào rồi, nghĩ tới đây, Hân Nhi lại nhớ Âu Dương Thần rồi, khoảng thời gian này sống chung lâu ngày rất nhanh sẽ trở thành thói quen, đột nhiên không gặp lại thấy không quen.

"Anh Thần cũng sẽ thật cao hứng, đúng rồi, Tuyệt Nhi, anh Thần đâu? Ở công ty sao?"

"Không có, anh ấy buổi sáng đã xuất ngoại, hình như công ty có việc gì."

"A, anh Thần, công ty lớn, còn tham ra vào nhiều ngành nghề, một nửa trở lên đều là tài sản của anh Thần, bạn cũng là bình thường."

"Ừ." Hân Nhi nhẹ nhàng đáp lời, đối với Âu Dương Thần có bao nhiêu tài sản, cô cũng không biết, chỉ biết là anh đang rất có tiếng ở thành phố A. Cụ thể thế nào ngược lại cô thật không có để ý nhiều như vậy.

"Tuyệt Nhi, anh Thần rất ưu tú nha, cậu phải nắm chặt nha, phía sau anh ấy sẽ không biết có bao nhiêu cô gái đuổi theo đâu? Chỉ là, anh Thần cũng chỉ thích cậu, cậu nha, phải thêm sức lực, nhanh xoi tái anh ấy đi. Dẫn cả sách vở"

Xoi tái anh, Cẩm Vận nha, mình và Âu Dương Thần người nào ăn người nào còn không biết, hơn nữa cái sách vở đó đã sớm lĩnh hội rồi, bây giờ Âu Dương Thần là người của mình, cô sợ cái gì nha. Cô sẽ bảo vệ người đàn ông nhà mình thật tốt.

"Ai nha, tại sao mình lại sai rồi, Tuyệt Nhi, nhanh lên một chút giúp mình nhìn xem, ô ô, thật không nên nói chuyện, vừa phân tâm mình lại sai rồi, mình nên thật nghiêm túc."

"Ủm, đừng nóng vội, mình xem một chút."

Nhà họ Lâm.

"Mẹ, làm sao bây giờ?" Về mặt Lâm Hiểu lo lắng hỏi bà Lâm, sau khi Diệp Phi đi, Lâm Hiểu cũng tức giận bùng bùng ra khỏi quán cà phê, thái độ Diệp Phi dứt khoát như vậy, khiến Lâm Hiểu có chút luống cuống, vội vàng trở lại nhờ mẹ mình giúp đỡ.

"Hiếu Hiếu, con đừng vội, mẹ đã bảo cha con trở lại, con yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ không để cho Diệp Phi dễ dàng giải trừ hôn ước như vậy." Bà Lâm an ủi con gái mình.

"Ai nha, cha như vậy vẫn chưa trở lại sao, còn gái của ông đều sắp bị người ta từ bỏ." Lâm Hiểu bất mãn nói, ở trong thế giới của cô, chỉ có mình mới là quan trọng nhất.

"Đừng nóng vội, đợi chút đi, lập tức liền trở lại, cha có hiểu con nhất, làm sao có thể mắc kệ con chứ?" Nhìn con gái nóng nảy như lửa, bà Lâm chỉ có thể an ủi, dù sao liên quan đến Diệp gia đây chính là vấn đề của hai gia tộc, bà cũng không thể bình luận.

"Hừ."

Lâm thị.

"Chủ tịch, , , , , " Thư ký vội vã đi vào.

"Có chuyện gì chờ tôi trở lại rồi nói, hiện tại tôi phải về nhà." Lâm Sơn nhận được điện thoại của vợ mình, nói Diệp Phi muốn cùng Hiểu Hiểu giải trừ hôn ước, sau đó Diệp Phi cũng gọi điện thoại báo cho mình, vừa nghe đến những tin tức này, Lâm Sơn thật là cảm xúc, cũng đã đính hôn, người tuổi trẻ bây giờ thế nào không hiểu chuyện như vậy, còn làm ra nhiều rắc rối như vậy.

"Nhưng chủ tịch, là chuyện rất quan trọng, có người của Âu thị tới đây kiểm tra, nói chất lượng công trình của chúng ta có vấn đề, đang yêu cầu kiểm tra đo lường." Thư ký vội vàng nói.

"Cái gì?" Lâm Sơn muốn đi ra ngoài bước chân ngừng lại một chút, lạnh lùng nói "Chuyện gì xảy ra?"

"Cụ thể cũng không biết, chỉ biết là hôm nay Âu thị đột nhiên phái người đi tới nói là khảo sát, nhưng mà vừa xem đã nói là công trình của chúng ta có vấn đề, yêu cầu ngành liên quan tới kiểm tra đo lường."

"Tại sao có thể như vậy? Người phụ trách đâu?" Lâm Sơn có chút mụ mị rồi, cũng sẽ không tra được đi, nơi đó chỉ có một chút như vậy, Âu thị cũng sẽ không tra được .

"Người phụ trách cũng ở đây cùng với người của Âu thị, chủ tịch, nghe nói bên kia nói nếu như thật sự kiểm tra đo lường ra Chất lượng có vấn đề, chúng ta sẽ phải bồi thường cho Âu thị theo như hợp đồng." Thư ký lo lắng nói, bồi thường theo như hợp đồng, đây chính là gấp năm lần, bình thường chỉ cần gấp ba, nhưng lợi ích từ Âu thị đặc biệt cao, vì vậy tiền bồi thường cũng cao hơn nhiều, nếu quả như thật bồi thường gấp năm theo như hợp đồng, đây chính là bồi thường cả Lâm thị cũng không đủ.

"Khôn kiếp? Tại sao có thể như vậy? Gọi người đi ngăn họ ở cửa." Lâm Sơn lúc này bắt đầu hoảng lên, chuyện lần này nếu như bị tra được, vậy cho dù mình táng gia bại sản cũng bồi thường không đủ, không được. Lâm thi không thể bị hủy ở trong tay của mình, nhất định không thể bị tra ra.

"Nhưng là, nhưng. . . Bọn họ đã tiến vào." Thư ký áp úng nói.

"Shit, vậy sao hiện tại cậu mới nói cho tôi biết." Nói xong Lâm Sơn đi ra ngoài cửa, hi vọng đích thân đi, có thể ngăn trở cái gì?

"Kết quả cho thấy, nơi này thật sự không đạt tiêu chuẩn, đây là báo cáo kiểm toán tra." Bởi vì là Âu thi phân phó, hiệu suất tự nhiên cao khác thường.

"A, xem ra có người không để Âu thị chúng tôi ở trong mắt." Thư ký Vu ôn hòa nói, tươi cười trong đáy mắt, ngược lại khiến người ta cảm thấy một cỗ hơi thở lạnh lạnh, thư ký Vu và Âu Dương Thần ở chung một chỗ đã lâu, trên người tự nhiên cũng có một chút hơi thở rét lạnh của Âu Dương Thần, cho dù là lời nói ôn hòa như vậy, vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy trên người có một khí phách áp lực bức người.

"Không phải như vậy, thư ký Vu, nhất định là phía dưới có người giở trò, xin các anh hãy cho chúng tôi một chút thời gian, chúng tôi nhất định sẽ tra rõ."

"Có người giờ trò sao?"

"Da da." Người phụ trách cúi người gập đầu, bung bìa thật to làm cho người ta nhìn qua giống một con cầu, rất là khôi hài.

"Có quan hệ với chúng tôi sao? Đó chỉ có thể nói quý công ty không quản lý được."

"Chuyện này. . . . Nay, . . . , " Người phụ trách kia còn không biết phải ứng ra sao, thừa nhận quản lý không làm ư, còn là. . .

"Chúng ta nhất định là bị hãm hại ." Ngay sau đó nghĩ tới lý do này.

"Tôi đã nói rồi, chúng tôi không liên quan, cứ làm theo như hợp đồng, chúng ta đi." Thư ký Vu trực tiếp vòng qua người phụ trách kia, mang theo những nhân viên kiểm tra đo lường và người của Âu thi ra ngoài, không có một tia lưu luyến.

Chương 89: Người vợ hạnh phúc nhất

Edit : Sóc Là Ta

"Mọi việc thế nào rồi?" Lâm Sơn nhanh chóng chạy đến, hỏi với giọng lo lắng.

"Chủ tịch, sao Ngài lại tới đây?" Người phụ trách ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Sơn.

"Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?" Lâm Sơn quát.

"Tôi đã điều tra được, quả thực là có vấn đề, theo lời thư ký nói, mọi chuyện đã được tiến hành đúng như trong hợp đồng." Giọng của người phụ trách phát ra càng ngày càng nhỏ, chờ đợi khoảnh khắc tiếp theo núi lửa có thể phun trào.

"Đồ vô dụng." Lâm Sơn gầm lên giận dữ, thân mình hấn nghiêng về phía sau, làm lộ ra cái bụng to lớn cùng vóc người béo ú, đầy đà, nhìn bộ dạng hấn lúc này khiến người khác thêm tức cười.

Cùng lúc này, Lâm gia đang có một cỗ không khí giận dữ đang bao trùm.

"Mẹ à, có việc gì không vậy? Trẻ như thế rồi tại sao cha còn chưa tới? Rốt cuộc mẹ có nói với cha hay không vậy? Không được, để con gọi điện thoại cho cha hỏi một chút." Lâm Hiểu từ trên ghế, nện mạnh gót giày đứng lên, sắc mặt rất khó coi.

"Sao? Ra ngoài rồi ư?" Lâm Hiểu nghe được cha cô ra ngoài đi công tác thì bỗng nổi giận "Mẹ à, cha ra ngoài rồi, mẹ thấy cha quả thật có quá đáng không chứ?"

"Ra ngoài rồi à, điều này, , , , Hiểu Hiểu à, chắc là cha con có việc gấp, con đừng nôn nóng, có lẽ ông ta sẽ nhanh chóng trở lại thôi." Tuy mẹ Lâm mặc dù nghe nói chồng bà đi ra ngoài làm việc, trong lòng lấy làm không vui, nhưng vẫn cố gắng an ủi con gái, dù sao Lâm gia chỉ có mỗi mình Lâm Hiểu là con gái một, dù Lâm Sơn có làm gì đi chăng nữa, bà vẫn yêu thương Lâm Hiểu.

"Còn có việc gì quan trọng hơn con gái của mình hả mẹ?" Lâm Hiểu không thể hiểu nổi."Mẹ à, mẹ nói con nên làm thế nào đây..., con nhất định phải cùng Diệp Phi kết hôn, con không muốn bị hủy hôn ước này." Lâm Hiểu kéo tay mẹ Lâm nũng nịu nói. Giờ cha cô không có ở đây, cô chỉ có thể dựa vào mẹ mình thôi.

"Hiểu Hiểu, con hãy nói cho mẹ biết, rốt cuộc là tại sao Diệp Phi muốn hủy hôn với con chứ?" Mẹ Lâm nghiêm mặt nói, bà quá hiểu tính tình của con gái, đã nhiều lần dạy bảo nó, thế nhưng nha đầu này vẫn chứng nào tật nấy từ nhỏ đã bị làm hư rồi.

"Mẹ à, đó còn không phải là lỗi của hồ ly tinh đó sao? Nếu nó không quyến rũ anh ấy, thì giờ anh ấy cũng không có ý định hủy hôn ước với con." Về mặt Lâm Hiểu trở nên ác độc, Lăng Phi Tuyết, tôi sẽ không bỏ qua cho người cô.

"Là người lúc trước ở tại nhà hấn à?"

"Đúng vậy đó mẹ, mẹ không biết con hồ ly tinh có nhiều tài thế nào đâu, nó không chỉ quyến rũ Diệp Phi, mà nó còn quyến rũ Âu Dương Thần khiến cho Âu Dương Thần giúp nó. Thật không hiểu tại sao Diệp Phi lại si mê hạng người này nữa?" Nghĩ đến Lăng Phi Tuyết, nét mặt Lâm Hiểu chính là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta, đáng giận hơn cô ta còn là cấp dưới của Âu Dương Thần, có Âu Dương Thần che chở, hơn nữa lần trước phái người đi hại chết cô ta nhưng không biết tại sao cả bang phái đều bị tiêu diệt, chẳng lẽ sau lưng Lăng Phi Tuyết còn có người giúp nàg? Dù Lâm Hiểu nghi ngờ chuyện này, nhưng lúc này không dám nói ra, cô tuyệt đối không để mẹ biết mình gây họa.

"Âu Dương Thần? Con nói là tổng giám đốc Âu thị Âu Dương Thần?" Có thể nói cái tên Âu Dương Thần không ai là không biết đến, không có người không hiểu, Lâm mẫu vốn là phu nhân trong một gia tộc quyền thế nên cũng biết, hơn nữa gần đây bà nghe chồng bà nói ông đang cùng Âu Dương Thần hợp tác, nên cái tên Âu Dương Thần này nghe càng thêm quen tai.

"Đúng vậy đó, mẹ biết hấn à?" Lâm Hiểu ngờ ngác.

"Mẹ nghe cha con nói qua rằng ông ta đang cùng bọn họ hợp tác. Hiểu Hiểu, Âu Dương Thần này con không động vào được đâu, nhất định không thể đắc tội với hấn được, nếu như đắc tội hấn, Lâm thị chúng ta cũng xong đời luôn" Lâm mẫu dặn dò, đối với đứa con gái hư này bà vẫn không yên lòng chút nào.

"Mẹ hãy yên tâm đi, sao con có thể đắc tội với hấn được chứ?" Lâm Hiểu tránh né, đối với hạng đàn ông như Âu Dương Thần cô muốn tránh không kịp, nẫu đàn ông này, cô không thích. Cô không biết, đắc tội với Âu Dương Thần đã thảm, nhưng đắc tội với vợ của Âu Dương Thần so ra còn nặng hơn đắc tội với hấn.

"Ừ, Hiểu Hiểu, chờ cha con trở về, con đừng nói gì với cha con nhé, chuyện của cô ta với Âu Dương Thần, nếu không cẩn thận ba con sẽ lộ da con đó." Mẹ Lâm tất nhiên hiểu rõ tính khí của chồng mình, trong mắt Lâm Sơn chỉ có lợi ích của công ty, hần như con báo tham lam, chỉ cần có ai ngăn trở đường đi của hần, hần sẽ không do dự loại trừ nó, cho dù là người thân của mình. Cho nên tuyệt đối không thể để hần biết chuyện cô ta với Âu Dương Thần.

"Dạ, con biết rồi, mẹ?" Lâm Hiểu khéo léo lên tiếng, trong đầu cũng đang tính toán, dĩ nhiên là vì chuyện của cô ta, vậy cô sẽ ra tay với cô ta, như thế Diệp Phi sẽ không hủy hôn ước với mình nữa, trong mắt Lâm Hiểu lóe lên tia thâm độc.

Hân Nhi nắm tay Cẩm Vận đi sau, cùng trở lại nhà trọ, Cẩm Vận nói muốn cho Vũ hạ ngạc nhiên, nên không có đem thành phẩm về, mà lựa chọn ngày hôm sau tiếp tục đến tìm Hân Nhi, như vậy Hân Nhi cũng có thể một bên chỉ đạo, thỉnh thoảng lúc có sai sót cũng có thể hỗ trợ xem một chút, sửa chữa sai lầm. Đối với Cẩm Vận, Hân Nhi dĩ nhiên là thích, cô nhìn ra Cẩm Vận cũng là thật lòng thích mình, đối với người bạn này, Hân Nhi cảm thấy đã tìm đúng người để kết bạn. Hơn nữa kỳ nghỉ này vẫn chưa hết, Hân Nhi thật không muốn đi làm, có người làm bạn, tự nhiên câu cũng không được.

"Không ai có thể thay thế em trong lòng anh, em là thiên sứ của anh, , , , " Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Hân Nhi lập tức buông thứ gì trên tay, vội chạy tới cầm điện thoại di động lên nghe.

"Thần?" Hân Nhi mừng rỡ kêu lên.

"Bà xã à, anh nhớ em. Em có nhớ anh không" Giọng điệu mệt mỏi của Âu Dương Thần truyền đến, vừa xuống máy bay, đi gấp đôi tác bản công việc, giờ Âu Dương Thần ngày nay có thể nói là không ngừng lớn mạnh, làm việc nhiều cũng thấy chán nản, dĩ nhiên là muốn cùng bà xã nói chuyện tâm đầu, thật ra chỉ cần nghe được giọng Hân Nhi, Âu Dương Thần cảm thấy mọi mệt mỏi đều tan biến hết. Giọng Hân Nhi như có một loại ma lực, làm cho người ta tỉnh tâm.

"Em cũng nhớ anh lắm." Hân Nhi hơi đỏ mặt nói. Ngày hôm nay quả thật cô đang nghĩ đến Âu Dương Thần, hơn nữa Diệp Phi cứ gặng hỏi cô mãi, nên cô muốn về sớm.

"Ha ha." Âu Dương Thần cười thành tiếng, cảm giác có người nhớ nhưng thật là tuyệt.

"Hôm nay em làm gì?" Hai người bắt đầu trò chuyện.

Làm gì ư? Hân Nhi nhìn chiếc khăn quàng cổ, đây cũng coi là một sự ngạc nhiên, ngay sau đó nói "Không làm gì hết? Hôm nay Cẩm Vận đến tìm em, chúng em ở cùng nhau suốt một ngày?" Hân Nhi lựa chọn đem chuyện Vận Cẩm nói cho Âu Dương Thần nghe, mà không có nhắc đến Diệp Phi, hiện giờ trong thâm tâm Hân Nhi không muốn vào lúc này nhắc tới Diệp Phi.

"Cẩm Vận? Nha đầu kia làm thế nào lại đi tìm em?" Đối với Cẩm Vận, Âu Dương Thần chỉ xem cô ta như một đứa em gái, mọi người đều chơi với nhau từ nhỏ, mặc dù hần cũng giống mấy anh em coi nàng như em gái chưa bao giờ có quá nhiều quan tâm đối với Cẩm Vận, nhưng, đối với Cẩm Vận cũng có một loại nuông chiều, trước mặt anh em thì thái độ rất rõ ràng, nhưng trên thực tế, anh cứ bị cô ta quay lòng vòng làm cho mọi người cảm thấy đau lòng. Đây cũng là lý do Dật Phong cam chịu Cẩm Vận uy hiếp, là nguyên nhân cô nói gì nghe vậy.

"Sao Vận Nhi lại không thể tới tìm em được đây? Chúng em bây giờ trở thành bạn tốt rồi, rất hợp nhau." Hân Nhi cười nói. Đối với Âu Dương Thần lời nói cô nhìn giống như phản bác, nhưng thật ra thì càng thêm nũng nịu, Âu Dương Thần nghe giống như đang hưởng thụ.

"Ha ha, em có thể cùng cô ấy làm bạn tốt sao, xem ra vợ anh thích kiểu người như nha đầu này, nha đầu kia nổi danh xoi mói bạn bè, Vũ hạ lại cưng chiều cô ta. Cô ta đã đắc tội bao nhiêu người, thì Vũ hạ cũng giúp đỡ trừng phạt bao nhiêu quán rồi", Vũ hạ đối với Cẩm Vận rất mực cưng chiều, Âu Dương Thần mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng rất ưng ý, hần cũng sẽ cưng chiều Tuyết Nhi như thế, không, hần muốn cưng chiều hơn nữa, tóm lại mọi điều Tuyết Nhi làm đều đúng.

"Thế nào? Vận Nhi có người cưng chiều không tốt sao? Ta chính là, , , , " nói đến đây, Hân Nhi im bặt, câu kia chính là em hi vọng có người cũng cưng chiều em như vậy, liền bị nuốt vào bụng.

"Vợ à, em yên tâm đi, anh sẽ cưng chiều em hơn vậy, chỉ cần là em muốn, kẻ làm chồng như ta nhất định sẽ không vì bất cứ điều kiện gì mà làm vì em."

"Tốt, vậy em muốn sao trên trời."

"Được."

Hi hi, "Đứa ngốc." tiếng cười Hân Nhi truyền đến, Âu Dương Thần nghe cảm thấy rất là khó chịu, bây giờ thật muốn trở về ôm Hân Nhi, hung hăng yêu thương cô một phen. Chỉ là cũng qua mấy ngày nay rồi, Âu Dương Thần cũng muốn mọi chuyện tốt đẹp, chờ chuyện bên này ổn, sẽ quay về chính thức xin nghỉ phép, cùng Tuyết Nhi đi hưởng tuần trăng mật, còn một việc quan trọng nhất là ảnh cưới, bởi vì ở Ái Nhĩ Lan mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cho nên vẫn không thể chụp, Âu Dương Thần không muốn Hân Nhi có bất kỳ tiếc nuối nào, hần muốn vợ hần là một người vợ hạnh phúc nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Cầm Vận đến chơi

Edit : Sóc Là Ta

Lâm gia

Lâm Sơn buồn rầu trở về Lâm gia, nghĩ đến khoản tiền bồi thường lớn gấp năm lần, dù là bồi thường, nhưng cũng đủ làm cả Lâm thị mau chóng sụp đổ, huống chi Lâm thị là tâm huyết của cha ông, với lại ông còn dựa vào cái này dưỡng già, sao lại có thể xảy ra việc này như thế chứ?

"Cha, sao giờ cha mới về vậy. cha không biết mẹ và con ở nhà chờ cha đã một ngày rồi sao?" Lâm Hiểu thấy Lâm Sơn cuối cùng cũng trở về, không mừng rỡ chút nào, chỉ có một cổ lửa giận nổi lên, đáng về tràn đầy oán giận.

Hiểu Hiểu à, nhìn Lâm Hiểu, Lâm Sơn nhất thời như nhìn thấy được vàng bạc châu báu, đúng rồi, Diệp Phi là chồng chưa cưới của Hiểu Hiểu, dù nói thế nào chẳng nữa, nếu Lâm thị gặp khó khăn, Diệp Phi cũng phải ra tay giúp thôi.

Cố gắng nở nụ cười thật tươi."Hiểu Hiểu, xin lỗi con, công ty đột nhiên có chuyện gấp. Thế nào rồi con gái?" Lâm Sơn làm ra vẻ mặt hiền từ hỏi.

"Cha, cha hỏi con thế nào à, con gái của cha bị người khác bỏ rơi rồi. Con mặc kệ, cha phải làm cho Diệp Phi với con kết hôn."

"Kết hôn chứ, nhất định phải kết hôn" Ông làm sao có thể không làm đây, ông còn trông cậy vào con rể thay mình gánh chịu món nợ đấy.

"Hiểu Hiểu, con có làm cho Diệp Phi tức giận không, không phải cha đã nói với con rồi sao, nếu muốn kết hôn thì không nên tùy tiện biết không? Con xem gần đây con ở nhà suốt, không phải là con rất thích ở nhà Diệp gia hay sao?" Lâm Sơn tận tình khuyên bảo nói.

"Cha, con đâu có chọc giận hấn, rõ ràng là hấn, , , , ,"

"Tốt lắm, Hiểu Hiểu, đừng nói, ngày mai cha sẽ mời Diệp Phi đến đây một chuyến, con gái phải biết lúc nào mình nên yếu thế, việc con cùng Diệp Phi kết hôn sẽ không có vấn đề gì đâu, cha mệt rồi, đi nghỉ trước." Nét mặt Lâm Sơn lúc này có chút nặng nề, thân thể mập mạp lê từng bước đi lên lầu.

"Mẹ, mẹ nhìn cha kia?" Lâm Hiểu nhỏ giọng oán giận nói. Về mặt Lâm Sơn nghiêm trọng, làm cho cô không dám khinh suất.

"Tốt lắm, Hiểu Hiểu, cha người nói vậy rồi, ngày mai gọi Diệp Phi tới, đến lúc đó nói chuyện ngọt ngào một chút, hôn sự sẽ không có gì thay đổi, con cứ yên tâm đi, về phòng ngủ sớm một chút, ngày mai trưng diện thật đẹp. Đừng làm phiền cha con nghỉ ngơi " Mẹ Lâm nói xong cũng đi lên lầu.

Có được sự bảo đảm từ phía cha mẹ, Lâm Hiểu tự nhiên bớt lo phần nào, vui vẻ trở lại phòng, ban nãy trong lòng rối bời, chỉ là muốn lên kế hoạch làm thế nào để diệt trừ Lăng Phi Tuyết đáng ghét kia.

"À? Vận Nhi, Sao em đến sớm vậy?" Hân Nhi ra mở cửa cho Cầm Vận, thật ra thì Hân Nhi cũng đang ngủ nướng trong phòng, thời tiết mùa đông có chút lạnh, cho nên Hân Nhi giờ có thói quen ngủ nướng rồi, thói quen này là do Âu Dương Thần dạy, khi ở bên cạnh hấn, cô biết sớm muộn mình cũng phải làm việc vất vả, cho nên Hân Nhi lấy cớ là mệt nằm trên giường, bây giờ không có Âu Dương Thần bên cạnh, lâu dần thành thói quen. Chính cô cũng có chút nghi ngờ lần sau trở về đi làm lại còn có thể nâng cao hiệu suất làm việc được nữa không? Loại lười biếng này quả là rất đáng sợ.

"Hi hi, Tuyết Nhi, chị không nghĩ là em đúng không?" Nhìn Hân Nhi còn đang mặc áo ngủ, bộ dạng mới ngủ dậy thật mơ màng, đang suy nghĩ cô có quá rầy người đẹp đang nghỉ ngơi hay không đây. Đúng là một đại mỹ nhân. Về đẹp mông lung.

"Ừ, đang nghĩ đến em đây, mau vào đi."

"Tuyết Nhi, chị không biết tối hôm qua em vui đến cỡ nào, nghĩ về việc mình có thể đan khăn quàng cổ, đến lúc đó nhất định chồng em sẽ giật mình kêu to một tiếng, em cũng nên nhanh chóng tiếp tục đan cho xong?" Hân Nhi bắt đầu bị Cầm Vận riu rít, có lúc Hân Nhi phát hiện, ở mức độ nào đó Cầm Vận và San San rất giống nhau, chẳng qua là Cầm Vận nhìn người mà riu rít, còn San San thì đúng là gặp ai cũng có thể riu rít, chỉ có một điểm giống nhau, hai người bọn họ gặp cô là bắt đầu riu rít. Đây là phát hiện quan trọng của Hân Nhi. Không biết nên khen cô có duyên tốt hay là nhân phẩm cô không tốt. Bất quá là hôm nào cô nên cho bọn họ gặp nhau, nhất định là một đôi bạn hữu rất hợp nhau.

"Được rồi, Vận Nhi em ngồi đây trước đi, chị đi vệ sinh cá nhân, đồ của em, chị để ở ngăn kéo thứ nhất bên trái." Hân Nhi bây giờ đã tỉnh, hơn nữa ở nhà có khách, chủ nhân còn là mới ngủ dậy nên không nói chuyện được, cho nên vẫn là đi rửa mặt một cái.

"Tốt, Tuyết Nhi, chị đi đi, em sẽ xem đây chính là nhà mình." Cầm Vận không chút khách sáo nói. Lập tức đi đến tủ lấy khăn quàng cổ của mình ra, có trời mới biết tối hôm qua Cầm Vận suy nghĩ định nói cho Vũ hạ, mình đan khăn quàng cổ cho anh, Vũ hạ vừa trở về Cầm Vận cứ kêu tên Vũ hạ, khiến cho Vũ hạ không hiểu ra làm sao cả, nghĩ đến chuyện đó cảm giác thật vui, Cầm Vận cố gắng nhịn cười.

"A, Tuyết Nhi, làm sao chị đan được nhiều như vậy, ô ô, em mới đan được có một chút, vậy không phải chị đan nhanh hơn em sao, em phải làm thế nào?" Cầm Vận thấy khăn quàng cổ của Hân Nhi đã có dài chút ít, nhìn lại bản thân, trong nháy mắt có một loại cảm giác thất bại bao phủ.

"Tối hôm qua sau khi em đi, chị cứ tiếp tục đan, cho nên mới dài như vậy, chị tin em cũng sẽ đan rất nhanh." Hân Nhi đã thay xong quần áo bước ra, liền nghe được mấy lời kia của Cầm Vận.

"Thật sao? Vậy tối nay em ở lại đây, em với chị cùng nhau làm, nhất định em sẽ đan tốt." Cầm Vận ngược khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ trẻ thơ lên, mặt thế

hiện lời thề son sắt.

"Tốt, vậy buổi trưa chúng ta không ra ngoài ăn cơm, ăn ở nhà." Hân Nhi cười nói. Trên thực tế, Hân Nhi chính là một nữ otaku (chui trong nhà), nếu như có thể, thật không muốn đi ra ngoài, dù ra ngoài thức ăn có ngon đến đâu, cũng không như ở nhà, cô và thần ở nhà làm chuyện này như cơm bữa.

"Tốt, nhưng, , , , , em sẽ không nấu cơm." Về mặt Cẩm Vận như đưa đám nói, ở cùng Hân Nhi mới phát hiện thì ra vẫn còn có nhiều thứ mình không biết.

"Không có việc gì. Chị làm cho em ăn."

"Tuyệt Nhi, Sao chị lại hại như vậy, còn biết nấu cơm, Thần ca thật hạnh phúc." Cẩm Vận rất hâm mộ, từ nhỏ đã là đại tiểu thư thứ gì cũng có, việc nhà cũng không cần làm, sau gả cho Vũ hạ, còn trải qua cuộc sống vương giả, cũng khỏi phải làm gì, quan trọng nhất là, Cẩm Vận ghét mùi khói dầu, cho nên chưa vào phòng bếp bao giờ.

"Đừng nói như vậy. Chị chỉ biết xào rau đơn giản, em không chê là may mắn lắm rồi."

"Sao em lại chê chị chứ, ngược lại em rất chờ mong đấy. Đúng rồi, Tuyệt Nhi, bình thường chị ở nhà làm gì?"

"Bình thường, , , , , đi làm." Hân Nhi trả lời.

"Đi làm, à? Sao chị lại đi làm, anh Thần chịu để chị đi làm khổ cực sao? À này, Tuyệt Nhi chị làm gì vậy?" Cẩm Vận cho rằng Hân Nhi thuộc tuýp người giống mình, ngày ngày có thể sống phóng túng cùng người chồng giàu sang, cần gì phải đi làm. Thêm nữa Âu Dương Thần lại giàu có như vậy, cũng không muốn để cho Hân Nhi đi làm cực khổ, trước kia Cẩm Vận cũng theo cha cô đi làm một ngày, nhưng cảm thấy thật sự quá mệt mỏi, khi đó cô không nói mình là con gái của chủ tịch, nên cô không được ưu ái, cô phải làm việc như những người mới, hôm đó trở về cô vô cùng oán giận Vũ hạ, nói rằng cô sẽ không bao giờ đi làm nữa.

"Thật ra cũng thật tốt, làm công việc mình thích cũng là một niềm hạnh phúc, chị làm thiết kế thời trang." Hân Nhi cười nhạt nói.

"Em không thích làm việc, mệt lắm, không bằng như bây giờ em thật thoải mái, hi hi, em không nói nữa, chị dùng điểm tâm đi, em muốn đan len, chờ em ra bắt tác phẩm nhỏ này đi, hi hi." Cẩm Vận hết sức tập trung vào việc đan khăn quàng cổ. Trong đầu hiện lên bộ dạng của Vũ hạ khi thấy khăn quàng cổ, trong lòng thật sự vui thích.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Tôi sẽ chi cho ông gấp đôi

Edit : Sóc Là Ta

"Wow, Tuyệt Nhi, ăn thật ngon, so với bác đầu bếp ở nhà em, chị nấu thật ngon. Cẩm Vận há miệng gấp thức ăn bỏ vào miệng, Cẩm Vận, có thể nói là người có chút tiếng tăm trong những buổi tiệc lớn, có lẽ ở trong những buổi yến tiệc hoành tráng, người ta cảm thấy Cẩm Vận nhất định là một phụ nữ mẫu mực, thế nhưng sau đó cô thấy cũng chỉ như một đứa trẻ tham ăn.

"Ha ha, Vận Nhi, thích ăn thì ăn nhiều một chút."

"Dạ. chị Tuyệt Nhi, dạ, , , , ăn thật ngon" Cẩm Vận không ngừng khen Tuyệt Nhi, ở đây hai người đang vừa dùng cơm vừa nghe nhạc, mà đối lập với Lâm gia cũng đang mở buổi dạ tiệc long trọng.

"Diệp Phi, tới rồi." Dáng vẻ Lâm Sơn giống như một bộ trưởng bối, nhưng cũng không che giấu được tia vui mừng trong mắt.

"Ừ." Đối với lời nói của Lâm Sơn, Diệp Phi chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng, ai mà không biết lý do hắn tới tìm mình là gì chứ? Nhìn mình rõ ràng giống như một con mồi ngon, béo bở, chỉ là ai làm thịt ai còn chưa biết được.

"Hiểu Hiểu biết hôm nay cậu tới, còn đặc biệt gọi phòng bếp làm món con thích nhất đây? Vợ chồng phải là như vậy, , , , , " Về mặt Lâm Sơn cùng lời nói đầy thành ý, giống như một bậc trưởng bối đang dạy dỗ tiểu bối, thật ra ông chỉ hi vọng là hai người có thể cùng hòa hợp.

"Lâm Đồng, tôi có chút chuyện muốn nói với ngài trong thư phòng." Diệp Phi lạnh lùng nói.

"Ặc, đứa nhỏ này sao lại khách sáo như vậy, đi thôi, chúng ta đi thư phòng nói." Nhìn Diệp Phi, ông đoán Diệp Phi đại khái cũng biết chuyện của công ty mình.

Đóng cửa phòng, Diệp Phi trước tiên mở miệng nói, "Tôi sẽ chi cho ông gấp đôi." Những lời này vừa nói ra, Diệp Phi liền thấy hai mắt Lâm Sơn tỏa sáng, quả nhiên là lòng tham của lão hồ ly.

"Nhưng là, tôi có điều kiện." Diệp Phi tiếp tục nói, chỉ cảm thấy sắc mặt Lâm Sơn lập tức nghiêm trọng. "Diệp Phi, ta hiểu rõ Hiểu Hiểu là đứa tùy hứng, nhưng lòng nó đối với cậu đã nhiều năm như vậy."

"Nếu như ông đồng ý cái điều kiện này, tiền bạc lập tức chuyển khoản vào trương mục Lâm thị." Diệp Phi lạnh lùng cắt đứt lời khuyên bảo tận tình của Lâm Sơn. Cùng Lâm gia nói chuyện, quả thật giống như là một dạng vũ nhục chính mình, quan trọng nhất là Diệp Phi cảm thấy buồn nôn.

"Điều kiện gì?" Mặc dù không muốn, nhưng đối với ích lợi trước mặt, trước tiên chuyện của con gái để sang một bên, với lại con gái ông sinh ra có dung mạo đẹp, nói không chừng còn có người ưu tú hơn coi trọng, còn bây giờ chuyện công ty quan trọng hơn.

"Giải trừ hôn ước." Diệp Phi không nhanh không chậm phun ra bốn chữ này.

"Được, ta sẽ giải quyết việc này." Lâm Sơn biết dù gì thì hiện tại Diệp Phi không phải là con rể của mình, nếu hắn không giúp ông thì bất quá cũng chỉ là bị dư luận nói, mà hôm nay ông tự nhiên lại có gấp đôi tiền, về phần Hiểu Hiểu, cũng nên biết thân biết phận của nó, nếu như là con gái của Lâm Sơn, cũng nên ngoan ngoãn nghe theo an bài.

Diệp Phi biết mình ném mồi như lớn như vậy ra, Lâm Sơn nhất định sẽ đồng ý, chỉ là ông ta cho rằng anh thật tốt bụng như vậy sao? Kịch hay vẫn còn ở phía sau đây? Diệp Phi ở trong lòng cười lạnh nói.

"Cám ơn." Nói xong Diệp Phi ngênh ngang rời đi, vừa ra khỏi cửa lại đụng phải Lâm Hiểu.

"Phi, anh đã đến rồi." Lâm Hiểu lập tức bước đến muốn cùng Diệp Phi nói chuyện, trong lòng tin tưởng cha cô có thể giúp mình giải quyết chuyện này. Việc kết hôn cùng Diệp Phi chắc là sẽ không có vấn đề. Cho nên Lâm Hiểu làm như quên chuyện xảy ra ngày hôm qua, thân thiện chào hỏi Diệp Phi, giống như bọn họ là kim đồng ngọc nữ trong truyền thuyết.

Diệp Phi thậm chí không muốn liếc mắt nhìn Lâm Hiểu một cái, mà là trực tiếp muốn đi xuống dưới lầu.

"Phi, anh đi đâu vậy?" Lâm Hiểu mặc dù rất tức giận vì thái độ ngạo mạn của Diệp Phi, nhưng nghĩ đến ngày hôm qua mẹ nói đàn ông chỉ thích phụ nữ tỏ ra mềm yếu, như vậy càng có ý muốn bảo vệ, cố gắng kìm lại sự bức tức trong người, không so đo, mà yếu ớt chạy theo hướng Diệp Phi hỏi.

"Đi về." Diệp Phi chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ này.

"Phi, em biết hôm nay anh đến, em đặc biệt gọi phòng bếp làm món ăn anh thích, anh ở lại dùng bữa cơm này nhé." Lâm Hiểu cố gắng nhỏ nhẹ khiến cho âm thanh của cô nghe càng thêm dịu dàng, nhưng khi Diệp Phi nghe là cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

"Buông ra, chúng ta đã hủy hôn rồi, chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào nữa." Diệp Phi chán ghét bỏ cánh tay Lâm Hiểu ra.

"Không. Không đâu, , , , em là vị hôn thê của anh, chúng ta đã đính hôn, em là vị hôn thê của anh." Lâm Hiểu lớn tiếng quát, hình tượng thực nữ ban nãy cũng không còn nữa.

Diệp Phi lạnh lùng nhìn Lâm Hiểu một cái, không chịu nổi bước chân tiếp tục đi xuống, giống như đối với lời Lâm Hiểu không có một chút phản ứng.

"Phi, không được đi, em là vị hôn thê của anh mà." Nhìn Diệp Phi vẫn bước đi. Lâm Hiểu lại xông lên lôi kéo ngăn lại Diệp Phi, trong mắt kia có một tia van xin, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

"Hiểu Hiểu, buông Diệp Phi ra." Lâm Sơn nghe được tiếng con gái mình gào thét, cũng biết nhất định là nó không để cho Diệp Phi đi, thế nhưng ông đã đồng ý với Diệp Phi, như vậy, , , , ,

"Cha, không phải là cha đồng ý cho con và Diệp Phi kết hôn sao? Cha mau giúp con một chút." Nhìn thấy Lâm Sơn, Lâm Hiểu giống như nhìn thấy ân nhân, chỉ muốn giữ lại thật tốt, hi vọng Lâm Sơn có thể trợ giúp mình giữ lại Diệp Phi.

"Lâm Đồng, tôi nghĩ ông cũng hi vọng có thể nhanh chóng lấy được tiền trong tài khoản." Diệp Phi cũng không quay đầu nhìn Lâm Sơn và Lâm Hiểu, mà là nhẹ nhàng nói những lời này.

Quả nhiên, Lâm Sơn tới nắm Lâm Hiểu lại, để cho Diệp Phi rời đi.

"Buông con ra, cha, buông con ra, không phải là, , , không phải là, , , Diệp Phi, , , anh nhất định sẽ phải lấy em, là em Lâm Hiểu, em nhất định sẽ gả cho anh." Đang lúc Lâm Hiểu gào thét, Diệp Phi bình tĩnh đi ra khỏi Lâm gia, chỉ là khóe môi nhếch một nụ cười lạnh. Vợ ta tuyệt đối không phải là cô Lâm Hiểu.

"A Sơn, Sao ông lại lôi kéo Hiểu Hiểu, mau buông con gái ra." Mẹ Lâm thấy Lâm Sơn lôi kéo Hiểu Hiểu, lại nghe đến Hiểu Hiểu gào thét, dĩ nhiên là hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Con và Diệp Phi đã hủy hôn ước, về sau không cần làm phiền người khác nữa, tránh việc người ta khinh thường Lâm gia chúng ta." Lâm Sơn nói xong những lời này trở về thư phòng, chỉ còn lại khuôn mặt đầy vẻ oán hận của Lâm Hiểu, cùng vẻ mặt lo lắng của Lâm mẫu.

"Con không, , , , con không muốn." Lâm Hiểu đứng không vững ngã xuống trên mặt đất, gào thét, tại sao hủy hôn ước giữa cô và Diệp Phi, cô tuyệt đối sẽ không buông tay.

"Hiểu Hiểu à." Mẹ Lâm cũng ngồi chồm hóm xuống an ủi con gái mình.

"Đi ra ngoài, các người cũng không thương con." Lâm Hiểu hung hăng đẩy mẹ Lâm ra ngoài, nghĩ muốn chạy ra ngoài, muốn đuổi theo Diệp Phi, chẳng qua là bóng Diệp Phi đã sớm mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tôi phải về với bà xã.

Diệp Phi mở cửa chiếc xe thể thao, cuối cùng ra sức thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đã hủy bỏ hôn ước với Lâm Hiểu rồi, chuyện của Lâm Sơn cũng đã giải quyết. Bây giờ có thể...., nghĩ tới Tuyết Nhi, Diệp Phi lại cảm hận một lúc. Âu Dương Thần, vì sao lại là Âu Dương Thần...., đã từng cướp đoạt Tuyết Nhi kia, bây giờ ngay cả Tuyết Nhi này cũng muốn cướp nốt. Diệp Phi thật sự rất muốn đổi đầu với Âu Dương Thần. Nhưng bản thân bây giờ so với thực lực của Âu Dương Thần thì thật sự một câu khác xa nhau không đủ để có thể hình dung được. Giờ phút này Diệp Phi có cảm giác mãnh liệt muốn ra sức phấn đấu trên thương trường. Cho tới giờ đối với việc kinh doanh cũng không có hứng thú gì, nhưng bây giờ vì Tuyết Nhi, vì đổi đầu với Âu Dương Thần, Diệp Phi thật sự muốn dùng trái tim để kinh doanh công ty.

Nghĩ vậy, Diệp Phi lại không tự chủ lấy điện thoại ra gọi cho Hân Nhi, mặc dù biết bây giờ Tuyết Nhi có thể đang ở bên Âu Dương Thần, nhưng Diệp Phi tin một ngày nào đó bản thân mình nhất định có thể làm Tuyết Nhi trở về bên cạnh mình.

"Nếu em nói yêu anh không có nếu..." Hân Nhi đang ăn cơm cùng với Cẩm Vận, thấy chuông điện thoại di động vang lên, nhìn trên màn hình lóe lên số điện thoại của Diệp Phi, không khỏi nhường mày, từ hôm Diệp Phi nói những lời đó, Hân Nhi thật sự rất sợ gặp mặt Diệp Phi, thật ra sợ hơn chính là đối mặt với những câu chất vấn. Nghĩ Thần đối với mình rất tốt, thật chẳng muốn không tin tưởng vào tình yêu của bản thân mình như vậy. Nhưng....

"Ai thế? Sao không nghe máy hả?" Cẩm Vận thấy Hân Nhi dừng lại, tay vẫn tiếp tục gấp thức ăn, rồi tùy ý hỏi.

"À, một người bạn."

Hân Nhi nghe máy "A lô."

"Tuyết Nhi, ở đâu vậy, ăn cơm xong chưa?" Giọng nói ân cần của Diệp Phi truyền tới.

"Ở nhà, em đang ăn cơm với bạn. Anh Phi, có chuyện gì ạ." Những lời này của Hân Nhi thể hiện trá hình sự từ chối. Tất nhiên Diệp Phi biết rõ.

"Không có việc gì đâu, em ăn cơm ngon nhé." Dù phản ứng theo bản năng Diệp Phi vẫn bị thái độ này của Hân Nhi làm tổn thương. Bây giờ trong lòng Tuyết Nhi thật sự không có mình sao? Diệp Phi không tự chủ hỏi bản thân, nhưng không ai cho anh được câu trả lời, ngay cả bản thân Diệp Phi cũng không có cách nào trả lời cho chính bản thân mình được.

"Dạ." Hân Nhi vội vàng cúp điện thoại, thật ra cô cũng không muốn đối xử với Diệp Phi như vậy, nhưng vừa nghe thấy giọng Diệp Phi thì nhớ tới những câu chất vấn ngày đó của Diệp Phi. Câu hỏi này giống như ma chú cứ ở mãi trong đầu Hân Nhi.

"Nhanh thế à, tớ ăn xong rồi. Tuyết Nhi, tớ nghĩ ngờ cậu ở đây một thời gian nữa tớ sẽ biến thành heo nhỏ mập mạp mất thôi." Cẩm Vận chỉ chỉ Hân Nhi rồi gõ vào bụng mình, tỏ vẻ mình nói rất có tính chân thật.

"Ha ha, cậu phải về nói với Vũ Hạ đi, nói cho anh ấy biết cuối cùng cậu ăn mập lên. Thương nhiều cho tớ đó." Hân Nhi trêu chọc, cảm thấy động tác này của Cẩm Vận rất hài hước, tạm thời đã quên chuyện của Diệp Phi.

"Vậy không cần đâu, chồng tớ nói tớ rất vừa vặn, chỉ có khuôn mặt của tớ là mập thôi." Cẩm Vận cười nói, thật ra dáng người Cẩm Vận cũng xem như thon thả, chỉ là khuôn mặt Cẩm Vận có hơi mập mạp như trẻ con, trái lại khiến người ta cảm giác có phần đáng yêu.

"Đúng, đúng, cậu đáng yêu nhất."

"Cái đó đúng..."

"Tổng giám đốc Âu, rất vui khi hợp tác với các anh." William thân thiết chìa tay với Âu Dương Thần, với người đàn ông Đông Phương mạnh mẽ này thực sự có thái độ kính phục. Hạng mục khó giải quyết như vậy, nhưng lại có khả năng xử lý tốt trong hai ngày ngắn ngủi, có thể thấy được người đàn ông này thật sự rất khó lường.

"Tôi cũng vậy, hợp tác vui vẻ." Âu Dương Thần cũng không nói chuyện quá nhiều với đối tác. Thật ra chuyện lần này thật sự rất khó giải quyết, nhưng đến tay Âu Dương Thần, hạng mục khó giải quyết cũng không thành vấn đề. Chỉ cần anh muốn làm, mà bây giờ người nào đó đang suy nghĩ về vợ yêu ở nhà tự nhiên hi vọng có thể nhanh chóng làm xong việc, trở về nhà làm bạn với vợ yêu rồi.

“Tổng giám đốc Âu, không biết anh có rảnh không, hôm nay cùng nhau ăn bữa cơm tối nhé.” William rất muốn quen thân với Âu Dương Thần hơn, với đôi tác có năng lực hợp tác này, tất nhiên rất có hứng thú.

“Sorry nhé, bà xã còn chờ tôi ở nhà, tôi quyết định tối nay sẽ về nước.” Âu Dương Thần nói lời từ chối, nhưng lúc nhắc tới hai chữ bà xã, William rõ ràng cảm giác được vẻ mặt Âu Dương Thần dịu dàng rất nhiều. Xem ra người vợ này thật sự rất quan trọng.

“Thế sao, vậy cũng được, lần sau có cơ hội thì đi, nhé. Tổng giám đốc Âu, ngài rất yêu bà xã, chắc chắn, bà xã tổng giám đốc Âu nhất định rất xinh đẹp, muốn có cơ hội để gặp mặt bà xã tổng giám đốc Âu.” Về bà xã của Âu Dương Thần, William rất có hứng thú, nghĩ là biết, có thể khiến cho Âu Dương Thần có loại tình yêu nam nữ này, nhất định là người phụ nữ không đơn giản. Đây là người phụ nữ như thế nào, đúng là làm người ta tò mò mà.

Lúc thứ kỷ đi cùng nghe thấy Âu Dương Thần nói ba chữ “Bà xã tôi,” có chút kinh ngạc, cho nên cũng không để ý về mặt Âu Dương Thần trong thoáng chốc đó rất dịu dàng, cho rằng Âu Dương Thần muốn về sớm hơn để giải quyết chuyện công ty, mới nghĩ ra lý do kia để từ chối. Làm sao cũng sẽ không thể nghĩ tới Âu Dương Thần thật sự đã kết hôn, dù sao đi theo bên cạnh Âu Dương Thần nhiều năm như vậy, bên người anh ngay cả một nửa người phụ nữ cũng không có, làm sao có thể đột nhiên kết hôn đây.

“Có cơ hội sẽ gặp mặt.” Âu Dương Thần chỉ lễ phép trả lời, trong lòng vẫn đang nghĩ Tuyết Nhi xinh đẹp như vậy, nếu có thể, thật sự muốn giấu bảo bối Tuyết Nhi đi, nếu không thì ai cũng nhìn thấy. Có thể làm như vậy là bản thân mình rất ích kỷ, nói vậy Tuyết Nhi cũng sẽ không vui, cũng may, bảo bối đã thuộc về mình, cảm giác duy nhất ấy cũng rất tốt.

“Tổng giám đốc, chúng ta về khách sạn chứ.” Thư ký hỏi.

“Cậu trở về đi, đặt chuyến bay tối nay về, tôi trước đi dạo tý đã. Mua ít đồ.” Nói xong, Âu Dương Thần bước đi, để lại thư ký với vẻ mặt ngỡ ngàng, cái gì? Thật sự muốn về sớm như vậy ư, hơn nữa sau đó, quan trọng nhất là gì? Truyện của diễn đàn Lê+Quý+Đôn. Tổng giám đốc thế nhưng nói muốn đi dạo, mua ít đồ, thư ký cảm thấy đây là chuyện buồn cười nhất năm nay nghe được. Tổng giám đốc vĩ đại anh minh uy phong của mình, thế nhưng nói muốn đi dạo phố, còn mua sắm đồ đạc. Xem ra thật sự muốn thời tiết thay đổi, thư ký xoa đầu mình, tưởng phát bệnh, sinh ra ảo giác, hoàn toàn ngẩn ngơ luôn.

Một mình Âu Dương Thần đi tới đi lui trên đường, đây là lần đầu tiên Âu Dương Thần thật sự chân chính đi dạo phố, cảm thấy chuyện dạo phố là của phụ nữ, quan trọng hơn là Âu Dương Thần chưa bao giờ lãng phí thời gian trong những chuyện vô nghĩa. Đương nhiên sẽ không xuất hiện trên đường, nhưng mà, hôm nay Âu Dương Thần đã không còn là Âu Dương Thần trước kia, Âu Dương Thần bây giờ chính là muốn đi dạo một chuyến mua quà tặng gì đó về cho bà xã yêu dấu? Cho nên mới có phần đi dạo phố nhằm chán thế này.

Nhưng đi thang lang như trước mà không thu hoạch được gì.

Cuối cùng, Âu Dương Thần thấy một thứ đồ trong khung tủ kính, vẻ mặt lập tức có chút thả lỏng, cũng có chút chờ mong, Tuyết Nhi nhất định sẽ thích món quà này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Trở lại thăm Cô nhi viện.

Hôm nay Chăm Vận không tới tìm Hân Nhi, vì hôm nay là Chủ nhật, Vũ Hạ muốn dẫn Chăm Vận đi chơi. Đây là chuyện cứ mỗi cuối tuần hai vợ chồng đều làm, ngày thường Vũ Hạ bận rộn nhiều việc, không có thời gian bên Chăm Vận, nhưng cứ tới cuối tuần thời gian nhất định phải là thế giới của hai vợ chồng.

Thật ra Chăm Vận cũng bảo Hân Nhi đi cùng, nhưng Hân Nhi biết ý không làm bóng đèn, vì Hân Nhi cũng có quyết định của mình. Hôm nay, cô muốn về thăm Cô nhi viện Tiểu Bàn Tiểu Tề. Còn nhớ được bản thân trước khi rơi xuống vách núi một ngày đã đồng ý với bọn nhỏ sẽ quay lại thăm, nhưng không giữ được lời hứa. Lần này Hân Nhi muốn thực hiện lời hứa kia, cho dù bọn nhỏ không biết bản thân mình chính là người chị Hân Nhi đã chết kia.

Trước hết Hân Nhi tới cửa hàng văn phòng phẩm mua rất nhiều đồ dùng văn phòng. Mặc dù bây giờ có tiền, nhưng Hân Nhi không muốn đi tới chỗ bán đồ dùng văn phòng hàng hiệu, truyện của diễn đàn Lê!Quý*Đôn, vì trong lòng bản thân vẫn là Lam Hân Nhi tiết kiệm. Quan trọng nhất chính là cô biết bọn nhỏ chỉ muốn một phần quà tặng mới mẻ, cũng không thêm để ý tới là đồ hàng hiệu hay đồ bình thường. Là một đứa trẻ ở Cô nhi viện, trước kia Hân Nhi cũng ao ước quà tặng như vậy, chỉ nghĩ tới có thể dùng bên một chút, dùng được lâu một chút. Cặp sách của Tiểu Bàn là ba năm trước một bác gái có lòng tốt tặng cho, sau này lúc chơi đùa với Tiểu Đông bị bẩn, khi đó Tiểu Bàn rất khổ sở. Còn nhớ rõ lúc đó bản thân mình đã an ủi Tiểu Bàn như thế này.

“Tiểu Bàn, chờ lần sau chị Hân Nhi lấy tiền lương, mua cho Tiểu Bàn một chiếc cặp siêu nhân điện quang được không, cho nên, Tiểu Bàn đừng khóc, không phải Tiểu Đông cố ý đâu, Tiểu Đông là anh trai nhỏ mập mạp, Tiểu Bàn nhất định sẽ không tức giận anh trai đúng không?”

“Dạ, em... em biết rồi, chị Hân Nhi, em... em không trách Tiểu Đông, Tiểu Đông vẫn là... anh trai tốt, nhưng lần sau chị Hân Nhi mua cặp sách cho Tiểu Bàn, anh Tiểu Đông không được làm bẩn nữa đó.” Tiểu Bàn vừa khóc vừa nói, không liên tục, lại khiến người ta thương cảm.

Nghĩ tới đây Hán Nhi không tránh khỏi chua xót một hồi, khi đó bản thân hàng tháng làm việc không được bao nhiêu, chỉ có thể mang cho bọn nhỏ một chút ít quà vặt, ngay cả bọn nhỏ thích ăn bánh ngọt lớn cũng không thể mua nổi, bây giờ... rất cuộc có thể rồi.

Hán Nhi còn đi tới cửa hàng tổng hợp bán quần áo bình thường, mua quần áo cho mấy bạn nhỏ theo trí nhớ, nhưng đã hơn hai năm trôi qua, Hán Nhi đều mua quần áo lớn hơn một chút, trong lòng có phần chờ mong, hi vọng bọn nhỏ có thể thích. Bởi vì đồ rất nhiều, Hán Nhi còn nhờ nhân viên cửa hàng cùng giúp đưa tới Cô nhi viện, biết mấy thứ này Hán Nhi đều mang cho đám bạn nhỏ ở Cô nhi viện, ở trên đơn thanh toán đã giảm giá không ít, con người ông chú này cũng rất đáng yêu có tâm. Đọc theo đường đi nói chuyện với Hán Nhi, luôn khen Hán Nhi là người con gái xinh đẹp tâm lòng còn đẹp hơn. Nói thật dạo này, người có trái tim quan tâm tới bọn nhỏ thực sự càng ngày càng ít. Trong lòng Hán Nhi lại nghĩ, vì bản thân mình cũng đã từng là đứa nhỏ như thế, cho nên tự nhiên sẽ hiểu được tâm tình của bọn trẻ. Lúc ở nước Pháp, Hán Nhi cũng thường xuyên tới Cô nhi viện, khi đó không hiểu vì sao bản thân thích quan tâm tới bọn nhỏ như vậy, khôi phục trí nhớ Hán Nhi mới hiểu được, vì những người đồ đều là người thân của mình.

Cuối cùng Hán Nhi dừng ở cửa hàng bánh ngọt, yêu cầu làm một chiếc bánh ngọt rất to, có hoa văn Doremon. Hán Nhi nhớ lúc đó mấy bạn nhỏ thích nhất là Doremon, vì Doremon làm được rất nhiều chuyện. Khi đó bọn nhỏ đều hi vọng có thể có con gấu bông Doremon. Trong bình nguyên vọng của Tiểu Tề từng viết hi vọng khi lớn lên có thể ăn một chiếc bánh ngọt hình Doremon, nghĩ vậy, Hán Nhi cười rất tươi, thấy chàng trai ở cửa hàng bánh ngọt mặt đỏ gay, ngay cả chú đi theo cũng bị nụ cười của Hán Nhi hấp dẫn, thật sự là một cô gái rất đẹp.

Rất cuộc mua đủ hết mọi thứ, Hán Nhi gọi taxi tới Cô nhi viện thăm bọn trẻ, xe từ từ tiến vào, trái tim Hán Nhi xúc động vô cùng, đây là nơi sống từ nhỏ, đây là nhà... hình như hoang tàn hơn trong trí nhớ, Hán Nhi biết Cô nhi viện này được tặng tiền không nhiều lắm, chính phủ trợ cấp lại thiếu, chỉ có tạm thời duy trì cuộc sống cho bọn nhỏ. Thậm chí có rất nhiều khi, mẹ viện trưởng đã phải lấy đồ cá nhân ra, kiếm thêm chút tiền thu nhập, mới có thể cho bọn nhỏ được ăn cơm.

Hán Nhi xuống xe, người tài xế cũng xuống giúp Hán Nhi mang đồ xuống, nhìn từ phía xa Hán Nhi thấy khuôn mặt quen thuộc vừa có chút xa lạ đang chơi đùa trong sân, đáy lòng rất nhiều cảm xúc, mẹ viện trưởng đã biết có người đến thăm bọn nhỏ, nhanh chóng chạy ra chào đón. Mà đám Tiểu Bàn Tiểu Tề không như trước kia lúc thấy bản thân mình chạy nhanh tới, mà đứng ở xa quan sát. Bộ dạng muốn tới lại không dám chạy tới, một đám ngạc nhiên nhìn Hán Nhi, bọn nhỏ chưa từng gặp qua chị gái nào xinh đẹp như vậy, có chút giống cô tiên trên tivi, dường như còn xinh đẹp hơn cô tiên, trong lúc nhất thời cũng không biết có nên tiến lên hay không.

“Xin chào tiểu thư?” Mẹ viện trưởng bước tới chào hỏi Hán Nhi.

“Mẹ viện trưởng... xin chào viện trưởng!” Hán Nhi khẽ cười với mẹ viện trưởng, hai chữ mẹ (tiếng Trung hai tiếng là ma ma) bị nuốt vào trong bụng, chua xót một hồi. Khuôn mặt bây giờ dường như là bọn nhỏ ngay cả mẹ viện trưởng cũng không nhận ra nữa rồi.

“Tôi muốn đi thăm bọn nhỏ, đây là quà cho chúng, không biết có thể vào gặp mặt bọn nhỏ được không?”

“Tất nhiên có thể, xin hỏi tiểu thư nên gọi thế nào.”

“Tôi tên Lam, ặc, gọi tôi Hán Nhi là được rồi.” Hán Nhi nói.

Hán Nhi, tên này cũng giống nỗi đau trong lòng mẹ viện trưởng, nghĩ tới bản thân chứng kiến Hán Nhi khôn khéo từ nhỏ đến lớn đã biến mất không rõ ràng như vậy, trong ánh mắt mẹ viện trưởng hiện lên một tia chua xót, lập tức che giấu, nhưng Hán Nhi vẫn nhanh nhẹn bắt được. Mẹ viện trưởng đang nghĩ tới bản thân mình.

“Hán Nhi, mời đi bên này. Tôi thay mặt bọn nhỏ cảm ơn cô. Bọn nhỏ nhất định rất vui về.” Mẹ viện trưởng nói.

Hán Nhi, nghe cái tên quen thuộc, viên mắt Hán Nhi đỏ lên, nhìn tóc mai đã bạc của mẹ viện trưởng, Hán Nhi thật sự muốn xông lên nói với bà, con chính là đứa nhỏ ngốc Hán Nhi trong miệng người đây, nhưng... Hán Nhi vẫn cứng rắn nhìn xuống. Khuôn mặt như bây giờ, sợ là mẹ viện trưởng cũng không tin, hơn nữa, nghĩ tới bản thân mình còn chưa nói chuyện này với Thần, Hán Nhi vẫn nhìn xuống. Cần thận xoa mắt đang muốn khóc, mím cười nhìn đám Tiểu Bàn Tiểu Tề đã thay đổi. Hai năm không gặp, bọn nhỏ đã cao hơn, nhất là Tiểu Hoàn, có lẽ là con gái lại còn nhỏ nên thay đổi tương đối nhanh, chỉ có đứa bé nhất là không thấy đâu, có lẽ được nhận nuôi, hoặc có lẽ được người thân trong gia đình đón đi rồi. Hán Nhi mỉm cười như ngày xưa với bọn nhỏ, giống như thiên sứ xinh đẹp. Trong lòng bọn nhỏ lần lần gợn sóng...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Khoảnh khắc ấm áp.

Editor: Linh Phan.

“Chị, chị là tiên nữ sao?”. Tiểu Đông là đứa bé can đảm nhất, nhìn thấy nụ cười của Hán Nhi rất thân thiết liền lớn gan hỏi.

Giọng nói thanh thúy của trẻ con vang lên khiến mọi người xung quanh cũng bởi vì những lời này của tiểu Đông mà tự hỏi Hán Nhi có phải là tiên nữ không?

“Tiểu thư Hân nhi, thật xin lỗi”. Mẹ Viện trưởng là người đầu tiên phản ứng được, vội vàng xin lỗi Hân nhi, sợ Hân nhi sẽ vì những lời tiểu Đông nói mà tức giận.

“Không sao đâu, Tiểu Đông, em hỏi chị có phải tiên nữ không à?”. Hân Nhi cười với Tiểu Đông.

Tiểu Đông, mẹ Viện trưởng rất kinh ngạc, cô sao lại biết đây là Tiểu Đông.

“Đúng vậy, tiên nữ đều rất xinh đẹp, chị còn đẹp hơn tiên nữ nên là đại tiên nữ”. Nhìn thấy Hân Nhi cười với mình, Tiểu Đông cảm thấy có một cảm giác thân thiết khó hiểu đối với Hân Nhi, cũng đứng cảm lại gần dựa vào người Hân Nhi, bàn tay nhỏ bé lôi kéo quần áo của Hân Nhi.

“Ha ha, vậy đại tiên nữ tỷ tỷ phát quà cho mấy đứa được không?”

“Thật tốt”.

“Được ạ”. Các bạn nhỏ đều vui vẻ đáp, không còn cảm giác sợ hãi như vừa nãy, thật ra là bởi vì Tiểu Đông lôi kéo quần áo của Hân Nhi nhưng Hân Nhi lại không mất hứng lại còn nắm tay Tiểu Đông, truyền của lạ. Những người tới nơi này của chúng đều không thích chúng đến người họ, chẳng qua chỉ là đưa tới một ít đồ vật cho chúng, thậm chí có đôi khi là ném cho chúng, điều này khiến cho các bạn nhỏ tuy còn ít tuổi nhưng luôn phải cẩn thận quan sát về mặt của người khác. Hân Nhi đương nhiên hiểu rõ ý nghĩ của chúng, bởi vì không phải cô cũng đã từng có cảm giác như thế hay sao?

“Nào, nào, nào, ai cũng có phần, cặp sách này cho em, được không?”. Đầu tiên. Hân Nhi cho Tiểu Bàn cái cặp hiệu Ultraman.

“Chị Hân Nhi, là chị sao? Chị đã trở về, em biết chị nhất định sẽ mua cặp sách Ultraman cho em mà, em biết mà”. Tiểu Bàn đột nhiên xông lại ôm lấy Hân Nhi, Hân Nhi bị Tiểu Bàn ôm chặt, hai năm trước Tiểu Bàn còn là một cậu nhóc đầu to, bây giờ đã cao hơn một cái đầu, cùng gầy đi không ít, thế nhưng cô vẫn có thể biết đây là Tiểu Bàn, Hân Nhi rất cảm động, những đứa trẻ này đều biết mình là Hân Nhi, Lam Hân Nhi, xem ra vẫn còn có người nhớ rõ cô.

Thật ra hai năm qua đi, Tiểu Bàn lúc đó mới 5 tuổi, ấn tượng về Hân Nhi là người thường xuyên đến nhìn mình giống như chị gái trong nhà, sẽ không ghét bỏ mình bản, dạy mình vẽ tranh, sẽ mang đến bánh quy gạo cho mình. Hai năm qua đi, gương mặt Hân Nhi càng ngày càng mờ hồ, thời gian đầu, bọn Tiểu Bàn Tiểu Tề đều hỏi mẹ Viện trưởng vì sao Hân Nhi không mang bánh quy gạo đến thăm bọn họ, mẹ Viện trưởng lúc đó cũng chỉ nói là chị Hân Nhi rất bận. Sau này Thạch Phong đến, nói ra mọi chuyện, mẹ Viện trưởng liền nói với Tiểu Bàn Tiểu Tề là chị Hân Nhi đi đến Thiên đường rồi, phải rất lâu nữa mới trở về. Cho nên Tiểu Bàn vẫn luôn chờ đợi, chờ chị Hân Nhi mua cặp sách Ultraman cho mình, chờ chị Hân Nhi mang bánh quy gạo đến cho mình.

“Chị Hân Nhi đã trở về, chị Hân Nhi đã trở về”. Tiểu Bàn đột nhiên giãy khỏi cái ôm mơ ước bao lâu của Hân Nhi, hô lớn với bọn Tiểu Tề.

Những bạn nhỏ hơi lớn tuổi một chút đều nhớ rõ chuyện của chị Hân Nhi, nghe thấy tiếng hét của Tiểu Bàn, tất cả bọn trẻ xông lại ôm lấy Hân Nhi. Hân Nhi bị các bạn nhỏ bao quanh, trong lòng có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua, mà mẹ Viện trưởng đứng phía xa nhẹ nhàng lau đi nước mắt : “Hân Nhi, con xem, tất cả bọn chúng đều nhớ con, ở nơi đó con phải sống thật tốt”

Hân Nhi phân phát hết số đồ dùng học tập và cặp sách mình mang tới xong, vẫn còn dư lại một ít, bởi vì có người đã được nhận nuôi rồi, đương nhiên nơi này cũng có thêm thành viên, chẳng qua Hân Nhi đều đã ước lượng trước cho nên vẫn dư. Những bộ quần áo cũng phát cho mấy người bạn nhỏ, bọn chúng đều rất vui vẻ bởi vì nhận được món quà mà mình luôn ao ước., hơn nữa chị Hân Nhi xinh đẹp đã trở về.

“Chị Hân Nhi, sao chị đến Thiên đường lâu vậy, bọn em đều rất nhớ chị”. Tiểu Tề mở miệng nói.

“Thiên đường...” Đúng vậy, thực sự đã rất lâu rồi.

“Bởi vì chị Hân Nhi muốn mang quà về cho Tiểu Tề, Tiểu Tề có vui không?”

“Vâng, rất vui, nhưng sau này chị có thể đừng đi lâu như vậy nữa được không? Bọn em có ít quà thôi cũng được”. Giọng nói non nớt của Tiểu Tề khắc sâu vào trong lòng Hân Nhi.

“Được, sau này chị Hân Nhi sẽ lại đến thăm Tiểu Tề”

Những đứa trẻ này vì sao luôn có thể khiến người ta cảm động như vậy?

“Mấy đứa đi chơi một lát được không? Chị Hân Nhi tìm mẹ Viện trưởng có chút việc, lát nữa chúng ta đi ăn bánh ngọt được không?”

“Được ạ”

“Ừ, thật ngoan”

“Tiểu thư Hân Nhi, cảm ơn cô, cô thật sự là một người tốt”

“Viện trưởng, bác gọi cháu Hân Nhi là được rồi, các bạn nhỏ đều rất đáng yêu, cháu rất thích chúng”

“Đúng vậy, chúng đều là Thiên sứ”. Viện trưởng nhìn đám trẻ chơi đùa phía xa, cảm khái nói, chúng đều là con của mình.

“Viện trưởng, đã tới mùa đông rồi, cái này tặng cho người”. Hân Nhi đưa ra bao tay nhựa và một cái áo khoác đặc biệt mua cho mẹ Viện trưởng.

“Tôi làm sao có thể không biết xấu hổ như vậy, cô đã mua cho mấy đứa trẻ nhiều đồ như vậy rồi, tôi...”

“Viện trưởng, người đừng khách khí với con”

“Cô thật sự rất giống Hân Nhi”. Mẹ Viện trưởng không tự chủ được mà nói ra những lời này: “A, thật xin lỗi, Hân Nhi giống như là con của tôi vậy, cũng đối xử rất tốt với bọn trẻ, chẳng qua hai năm trước đã... Cô và Hân Nhi rất giống nhau, đều rất tốt bụng”. Viện trưởng giải thích.

“Vậy người về sau cứ coi con như Hân Nhi vậy”. Hân Nhi cầm lấy bàn tay thô ráp của Viện trưởng chân thành nói.

“Được, thật sự rất cảm ơn cô”

“Viện trưởng, nếu người thật sự muốn coi con như Hân Nhi thì cũng đừng nói loại lời này, con tin ở Thiên đường Hân Nhi cũng không muốn người đối đãi khách khí như vậy với con”. Bởi vì con chính là Hân Nhi con của người.

“Đây là số điện thoại của con, nếu như người có chuyện gì hay là cô ni viện có bất cứ chuyện gì thì cứ gọi cho con, con nhất định sẽ cố hết sức”

“Được”. Viện trưởng run rẩy nhận số điện thoại. Trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ, Hân Nhi, là con đưa một Hân Nhi khác tới bên cạnh chúng ta sao? Để có thể thay thế con chăm sóc chúng ta?

“Chị Hân Nhi, bọn em có thể hay không...”. Có thể hay không?

“Sao vậy? Tiểu Bàn, có thể hay không cái gì?”. Hân Nhi nhìn ánh mắt chờ mong của Tiểu Bàn Tiểu Tề, hiểu rõ nhất định là mấy quý tham ăn này muốn ăn rồi.

“Có thể ăn bánh ngọt hay không?”. Tiểu Tề cướp lời nói.

“Được”. Hân Nhi ngồi xổm xuống, néo néo khuôn mặt Tiểu Tề.

“Oa, quá tuyệt vời”

“Ha ha”

“Oa, là Doremon, Doremon”. Các bạn nhỏ vui vẻ hô to, nhìn tạo hình Doremon trước mặt, có cảm giác như là đang mơ vậy.

“Sao vậy? Chị Hân Nhi cắt bánh ngọt cho mấy đứa được không?”. Hân Nhi hỏi.

“Đợi một chút, chị Hân Nhi, bọn em không ăn nữa”

“Sao vậy?”. Hân Nhi kỳ quái hỏi.

“Ăn Doremon rồi, rất nhiều nguyện vọng của bọn em sẽ không được thực hiện, bọn em, bọn em không ăn đâu”. Tiểu Bàn tuy nói vậy nhưng mà mắt lại chăm chú nhìn chiếc bánh ngọt, chỉ còn thiếu chảy nước miếng.

“Mấy đứa, chị Hân Nhi nói cho mấy đứa biết, ăn Doremon rồi thì có thể ở một chỗ với Doremon, như vậy có phải sau này mấy đứa đều giống như Nobita, là bạn của Doremon rồi?”

“Vâng”

“Vậy chị cắt cho mấy đứa được không?”

“Được ạ”. Nhìn thấy vẻ mặt thoả mãn của bọn trẻ, Hân Nhi cảm thấy hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy. Đúng lúc này, tiếng chuông quen thuộc vang lên, trên mặt Hân Nhi nhẹ nhàng nở nụ cười hạnh phúc, giống như ánh trời chiều, dịu dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Anh muốn ăn em

Editor: Linh Phan

“Bà xã, đang làm việc sao?”. Giọng nói ôn hoà của Âu Dương Thần truyền đến.

“Không có nha, em đang chơi với đám trẻ ở cô nhi viện. Anh thì sao? Nếu bạn thì thì không cần vội?”

“Không vội sao? Bọn trẻ có em chơi cùng vậy em có muốn chơi cùng với đứa trẻ lớn là anh không?”. Giọng nói trêu tức của Âu Dương Thần truyền đến.

“Thần, anh trở về rồi sao?”. Hân Nhi mừng rỡ nói.

“Ừ, anh tới đón em”

“Không cần đâu, ...em tự lái xe về là được rồi, anh chờ em”. Hân Nhi cao hứng nói. Cô biết Âu Dương Thần chắc là vừa mới xuống máy bay, đương nhiên là không muốn làm cho anh thêm mệt mỏi.

“Bà xã, anh mong muốn nhanh một chút có thể nhìn thấy em, đến chút tâm nguyện này em cũng không muốn thoả mãn sao?”. Âu Dương Thần giọng điệu như đùa đám nói.

“Không phải mà, được rồi, em đang ở cô nhi viện “Yêu trẻ””. Chịu không được giọng điệu đùa đám của Âu Dương Thần, Hân Nhi đầu hàng.

“Ừ, được rồi, nhớ chờ anh đó”

“Ừm”. Hân Nhi vui vẻ cúp điện thoại, rốt cuộc có thể nhìn thấy Âu Dương Thần rồi, mặc dù chỉ mới gần gần hai ngày nhưng le8quysdo*nHân Nhi thật sự rất nhớ Âu Dương Thần, thường nói tiểu biệt thắng tân hôn, đại khái chính là tình huống lúc này của cô.

Ngay tại thời điểm Hân Nhi còn đang nghĩ tới Âu Dương Thần, Tiểu Hoàn cầm bánh ngọt tới trước mặt Hân Nhi: “Chị Hân Nhi, chị cũng ăn đi, như vậy thì chị cũng có thể làm bạn với Doremon, nó cũng sẽ giúp chị thực hiện ước nguyện đây”

“Được”. Hân Nhi nhận lấy miếng bánh ngọt trong tay Tiểu Hoàn, xúc một thìa thả vào miệng, thật sự rất ngọt, nhưng mà, bây giờ mình nên đi rồi. Nhìn bọn trẻ vui vẻ như vậy, Hân Nhi thật sự rất vui mừng, nhưng là nghĩ tới phải rời đi, trong lòng cũng có chút không nỡ giống như lần vào hai năm trước vậy.

“Viện trưởng, con còn có việc, phải rời đi trước, lần sau sẽ trở lại thăm mọi người, người phải nhớ, nếu có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho con”. Hân Nhi nói với viện trưởng.

“A, ra vậy, tiểu thư Hân Nhi, nếu cô còn có việc vậy thì đi giải quyết trước đi, hôm nay thật sự rất cảm cô, mọi người đều rất vui vẻ”. Mẹ Viện trưởng nói ra những lời từ đáy lòng, không chỉ bọn trẻ, ngay cả mình cũng rất vui vẻ, giống như Hân Nhi thật sự đã trở về.

“Viện trưởng không cần khách khí với con, con đi tạm biệt với bọn trẻ”

“Ừ, được”

Hân Nhi tới giữa đám trẻ vẫn đang ăn bánh ngọt: “Các em, ăn ngon không?”

“Ăn ngon ạ”. Tất cả đều trăm miệng một lời đáp.

“Các em, chị Hân Nhi có việc, phải đi trước đây, lần sau chị sẽ trở lại thăm các em được không?”. Hân Nhi cố gắng để cho vẻ mặt của mình thật vui vẻ, thật sự thì trong lòng lại là rất không nỡ.

“Không được”. Lại là trăm miệng một lời đáp.

“Chị Hân Nhi, có phải chị lại muốn đến Thiên đường mua quà cho em không? Bọn em không cần quà, chị ở đây cùng bọn em được không?”. Tiểu Bàn nức nở nói.

“Tiểu Bàn, không được nói lung tung”. Mẹ Viện trưởng thường ngày vẻ mặt luôn ôn hoà lần đầu tiên có vẻ mặt không tốt, lớn tiếng răn dạy Tiểu Bàn, bởi vì hai chữ “Thiên đường”.

“Viện trưởng, không sao đâu”. Hân Nhi cười với mẹ Viện trưởng, tỏ vẻ mình không để ý.

“Tiểu Bàn tới đây, còn các em nữa, cũng tới đây, chị Hân Nhi nói với các em nè, chị Hân Nhi không cần đến Thiên đường xa như vậy để mua quà cho mấy đứa. Chẳng qua là chị Hân Nhi phải về nhà rồi, các em xem, trời sắp tối rồi, nếu không trở về, có phải người nhà của chị Hân Nhi sẽ lo lắng cho chị Hân Nhi không? Chị Hân Nhi hứa với mấy đứa, tuần sau, chị Hân Nhi sẽ tới thăm các em được không?”. Hân Nhi ngồi xổm xuống, xoa đầu Tiểu Bàn.

“Thật sao?”. Tiểu Bàn nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Thật, không tin thì chúng ta ngoéo tay được không?”

“Được”

“Em cũng muốn ngoéo tay”

“Em cũng muốn, chị Hân Nhi”

“Được được, đều ngoan tay”. Nhìn trên mặt bọn trẻ lại lần nữa nở nụ cười, Hân Nhi tự nói với mình, nhất định phải bảo vệ hạnh phúc này, bảo vệ những yêu thương này.

Hân Nhi vừa ra khỏi cổng liền nhìn thấy Âu Dương Thần dẫn lái xe tới đón mình rồi, Hân Nhi không chờ đợi được mà chạy tới ôm lấy Âu Dương Thần, thật sự là rất nhớ Thần. Dưới ánh trời chiều, Âu Dương Thần cũng ôm chặt lấy Hân Nhi, sau đó, chiếc xe dần mất hút trên đường rừng.

“Thần, anh vừa mới về sao?”. Hân Nhi ngồi ở ghế phụ lái, nhìn thấy trong mắt Âu Dương Thần có tơ máu, rõ ràng chính là kết quả của việc thức đêm, có chút đau lòng.

“Ừm, đúng vậy, vừa về đến nhà, vốn muốn cho em một cái kinh hi, ai biết vợ anh vậy mà chạy đến chơi với các bạn nhỏ, không thèm để ý người bạn lớn là anh”. Đáng về Âu Dương Thần rất uất ức nói, Tổng giám đốc ngày thường luôn làm mặt lạnh bây giờ lại giả vờ uất ức khiến Hân Nhi cảm thấy rất buồn cười, cô phát hiện Thần càng ngày càng giống một đứa trẻ.

“Không phải vì em không biết hôm nay anh trở về sao? Thật xin lỗi, buổi tối trở về sẽ làm đồ ăn ngon cho anh, thưởng cho anh được không?”. Hân Nhi nịnh nọt nói.

“Thế này còn tạm được, nhìn tấm lòng bà xã cùng với bữa tối tình yêu anh sẽ tha thứ cho em”, Âu Dương Thần vươn tay xoa đầu Hân Nhi.

Hân Nhi kể lại cho Âu Dương Thần những chuyện hôm nay làm ở cô nhi viện “Yêu trẻ”, trong vô hình đã bộc lộ tình cảm với cô nhi viện truyền của lễ quý đôn “Yêu trẻ”. Nhìn Hân Nhi thiện lương như vậy, Âu Dương Thần cũng muốn chiều cổ cô nhi viện “Yêu trẻ” này nhiều hơn, như vậy có thể khiến Hân Nhi vui vẻ hơn một chút. Như vậy là đáng giá, bây giờ niềm vui của Hân Nhi chính là hạnh phúc lớn nhất của Âu Dương Thần.

“Thần, sao anh trở về sớm vậy? Không phải đã nói là phải đi một tuần sao?”. Sau khi ăn xong, Hân Nhi ở bên cạnh vừa giúp Âu Dương Thần sắp xếp hành lý vừa nói chuyện với Âu Dương Thần đang còn đọc tài liệu.

“Bà xã, anh rất nhớ em”. Âu Dương Thần buông văn kiện trong tay, chuyển hướng đi về phía Hân Nhi đang treo quần áo, từ phía sau ôm lấy Hân Nhi, cảm nhận được mùi thơm trên cơ thể Hân Nhi sau khi tắm, trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm giác ôm vợ yêu thật là tốt.

“Đừng lộn xộn, em đang xếp lại quần áo đấy”. Hơi thở nam tính từ trên người Âu Dương Thần truyền tới, sắc mặt Hân Nhi lập tức ửng đỏ. Tuy bây giờ hai người đã là vợ chồng nhưng Hân Nhi vẫn không cảm được xấu hổ.

“Bà xã, anh đói”. Giọng nói có chút khàn của Âu Dương Thần truyền đến.

“Không phải đã ăn cơm tối rồi sao?”. Hân Nhi quyết định giả vờ ngây ngốc, bởi vì Âu Dương Thần nói dối bụng thế này đã rất nhiều lần, Hân Nhi đã sớm hiểu rõ hàm nghĩa trong câu nói này, cũng hiểu rõ Âu Dương Thần chính là một con sói đói, cho ăn thế nào cũng không no.

“Anh muốn ăn em”. Âu Dương Thần mãnh liệt ôm lấy Hân Nhi, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, thoải mái hưởng thụ mỹ thực, nhiệt độ trong phòng bỗng tăng cao. Một đêm cảnh xuân vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lâm Sơn cầu xin

"Thần?" Hân Nhi mơ mơ màng màng mở mắt ra, đã thấy Âu Dương Thần đang mặc quần áo.

"Đã tỉnh, ngủ thêm một lúc nữa đi, vẫn còn sớm." Âu Dương Thần dừng động tác mặc quần áo, trở lại bên mép giường.

"Thần, anh muốn đi làm sao?" Nhìn Âu Dương Thần đã chuẩn bị xong, Hân Nhi biết Thần muốn đi làm, ngày hôm qua vừa mới trở về, mà hôm nay đã vội vã đi làm, nói thật Hân Nhi có chút không vui, mặc dù tục ngữ nói người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng mới vừa kết hôn không lâu, cũng không muốn ông xã chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

"Làm sao vậy, không vui à, bà xã, đừng buồn được không? Cho anh một chút thời gian để xử lý xong chuyện trên tay, anh nhất định sẽ ở bên cạnh em, ừ, vì để cho bà xã không giận, cái này tặng cho em" Âu Dương Thần lấy quả dưa ở nước ngoài ra, đáng lẽ ra nên tặng ngày hôm qua, nhưng khi đó Âu Dương Thần tham luyến thức ăn ngon đâu còn nghĩ đến quả nữa.

"Gi vậy?" Hân Nhi thấy Âu Dương Thần đưa hộp quà đã được đóng gói kỹ càng ra, có chút mong đợi.

"Mở ra nhìn thì biết."

"Ừ." Hân Nhi thật cẩn thận mở hộp ra, hiện ra ngay trước mắt một quả cầu thủy tinh được làm thủ công khéo léo, quan trọng nhất bên trong quả cầu thủy

tình có hai người đang ngồi trên dây xích đu, Hân Nhi nhớ đến dây xích đu ở ngôi nhà Tuyết kia, Hân Nhi thích dây xích đu nhất, mỗi lần đều là Âu Dương Thần ở bên cạnh nhẹ nhàng đẩy. Hân Nhi nhẹ nhàng vượt quá cầu thủy tinh, chỉ sợ không cẩn thận làm rơi.

"Thích không? Em đã nói thích nhất dây xích đu, thích cảm giác từ từ bay bổng này, nhìn bên này, là tên viết tắt của chúng ta. Bà xã, anh nhất định sẽ ở bên cạnh em đẩy xích đu cho em đến già." Âu Dương Thần chỉ vào phía sau lưng hai người bé nhỏ, chính xác có khắc C cùng X. Đây là Âu Dương Thần đặc biệt đi mời thầy lập tức đẩy nhanh tốc độ.

CX tên viết tắt, mấy từ này ở trong đầu Hân Nhi xoay tròn, Thần, mừng rồi, chính xác là... Hân Nhi không phải không nghĩ qua từ x này thật ra là Tuyết, nhưng Hân Nhi không muốn so đo, tự lừa gạt bản thân như vậy, để cho mình tin tưởng, vui vẻ một chút.

"Em rất thích, cảm ơn anh." Hân Nhi vui vẻ nói.

"Vậy khen thưởng đi." Âu Dương Thần đến gần Hân Nhi.

Hân Nhi cực kỳ chủ động ở má Âu Dương Thần hôn một cái, Âu Dương Thần cảm thấy hài lòng mới bỏ qua.

"Tổng giám đốc, Đồng sự trưởng Lâm thị Lâm Sơn đã đến nhiều lần, bây giờ đang ở phía dưới chờ anh, muốn cùng người..."

"Không gặp."

"Vâng, tổng giám đốc, còn có, đã tuyển được thư ký quản lý bộ phận quan hệ xã hội, có hay không..."

"Không gặp." Âu Dương Thần vẫn như cũ nói hai chữ này, với năng lực làm việc của thư ký anh rất yên tâm, hướng chỉ chỉ là quản lý bộ phận quan hệ xã hội nho nhỏ, cần bản không cần mình lo lắng.

"Vâng." Thư ký rời khỏi văn phòng Âu Dương Thần, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không tồi tâm tình hôm nay tổng giám đốc rất tốt, không có trách tội mình lắm miệng, ài, còn Lynda nữa, đã nói qua với cô ta chuyện như thế bình thường tổng giám đốc sẽ không gặp người, còn kiên quyết bảo mình hỏi tổng giám đốc, nếu không phải cô ta là em họ mình, thật đúng là không muốn đi treu chọc, tổng giám đốc nhà mình điều kiện tốt như vậy, có nhiều phụ nữ muốn gặp anh ấy như vậy, đâu phải bận rộn tới bây giờ, quan trọng hơn nữa là tổng giám đốc mặt lạnh kia, vẫn không dám đắc tội.

"Âu tổng, Âu tổng..." Lâm Sơn rất không dễ dàng đợi Âu Dương Thần xuất hiện, buổi sáng thư ký đã nói với ông ta, Âu Dương Thần không muốn gặp ông, nhưng Lâm Sơn thật sự không có biện pháp, nếu chỉ là bồi thường số tiền năm lần kia thì không sao, dù sao Diệp Phi đã cho mình gấp đôi, nhưng bây giờ các công ty không hợp tác với mình, ngay cả những công ty hợp tác trường kỳ đều nhao nhao hủy bỏ hợp đồng với mình, trong đó lại còn liên lụy tới công ty nhà, bởi vì vấn đề hợp đồng, chắc chắn phải bồi thường một khoản tiền lớn, tổng cộng lại so với Diệp Phi đưa cho còn vẫn nhiều hơn, Lâm Sơn thật sự cùng đường rồi, Âu Dương Thần là thần thoại ở thành phố A, chỉ dậm chân một cái thì đều giải quyết bất cứ chuyện gì, bây giờ chỉ có Âu Dương Thần mới có thể cứu mình, cho nên Lâm Sơn suy nghĩ bất luận làm thế nào để cho Âu Dương Thần ra tay. Chỉ cần một câu của Âu Dương Thần, thì Lâm thị nhất định có thể khởi tử hồi sinh rồi.

"Âu tổng, xin chào, tôi là Lâm Sơn tập đoàn Lâm thị, muốn xin anh một chút thời gian, chuyện là như vậy..."

Âu Dương Thần hoàn toàn không để ý đến Lâm Sơn nói cái gì, chỉ muốn nhanh rời khỏi đây, đem chuyện còn lại xử lý tốt, anh nhất định phải nhanh xử lý xong chuyện công ty làm tốt công tác an bài phía sau, như vậy có thể cùng Tuyết Nhi đi hưởng tuần trăng mật rồi. Đối với Lâm Sơn này, thật xin lỗi, Âu Dương Thần ngay cả liếc mắt cũng không muốn ban cho cho ông ta.

"Âu tổng, Âu tổng..." Lâm Sơn vẫn đi theo sau lưng Âu Dương Thần, hi vọng Âu Dương Thần có thể cho mình thời gian nói một câu, nhưng Âu Dương Thần lại cho bảo vệ ngăn cản, mà Âu Dương Thần từ đầu đến cuối cũng không có liếc ông một cái, vẫn biết Âu Dương Thần lãnh huyết, nhất là thủ đoạn ở trên buôn bán lãnh khốc vô cùng, nhưng Lâm Sơn vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng lần này Âu Dương Thần có thể giơ cao đánh khẽ, nhưng... lần này xem như triệt để tuyệt vọng rồi, không... không thể, Lâm thị nhất định không thể ngã, lúc này Lâm Sơn thật sự rất suy sụp, cả người nhìn qua vô cùng già nua, hoàn toàn không có khí thế của ông tổng công ty lớn, ngược lại càng như là ăn mày chờ bố thí.

Mà ở chỗ không xa có một mỹ nữ gọi cảm yên lặng chú ý đến một màn này, còn nhếch miệng treo một nụ cười nhợt nhạt, làm như châm chọc, hoặc như là ái mộ, người này chính là Lynda, là bạn học Dật Phong ở nước ngoài, hiện tại là quản lý bộ phận quan hệ xã hội tập đoàn Âu thị, bản thân Lynda là đại tiểu thư của tập đoàn tài chính, chẳng qua so với Âu thị của Âu Dương Thần vẫn có chút chênh lệch, Lynda từ rất sớm đã bắt đầu thích Âu Dương Thần, đều đã nghe được chuyện về Âu Dương Thần, nhưng cô ta chưa từng có cơ hội tiếp xúc với Âu Dương Thần, trong tiềm thức Lynda vẫn cho rằng chỉ có người đàn ông như vậy mới có thể xứng với mình, cho nên mới muốn thông qua Dật Phong tiếp xúc với Âu Dương Thần, chỉ là từ sau lần Dật Phong biết sự tồn tại của Tuyết Nhi, cũng không dám vì Âu Dương Thần mà làm bậy nữa, cho nên Lynda lại muốn đến làm việc ở Âu thị, nói gần quan được ban lộc, dựa vào tư sắc cùng năng lực của bản thân, Âu Dương Thần nhất định sẽ quý gồi ở dưới vẫy mình. Lynda nghĩ như vậy, Âu Dương Thần, nhất định sẽ bắt được.

Thật ra ngày đó ở Palace, Lynda đã gặp qua Âu Dương Thần, đương nhiên còn có Hân Nhi, chẳng qua Lynda cũng không có bất kỳ trí nhớ gì, chỉ nhớ mình đi cùng Dật Phong uống rượu, nếu ngày đó Lynda có thể được Âu Dương Thần thưởng thức, tự nhiên có cơ hội nhớ rõ, chỉ là ngày đó Hân Nhi xuất hiện, nhất định những trí nhớ này cũng bị Lynda tẩy đi, dù sao hoàng cung dưới đất Palace cũng không phải là ai có thể tiến vào, cho đến tận bây giờ ngoại trừ Hân Nhi cùng Cẩm Vận vẫn chưa có ai có thể đi vào, người đi vào cũng đều không có nhớ, nguyên nhân ngày đó là do Dật Phong đồng ý mang Lynda đi vào, mặc dù Dật Phong là người hồ nháo, như Cẩm Vận vẫn nói là Hoa Hồ Diệp ở trong bụi hoa, phụ nữ nào cũng dám treu chọc, nhưng lúc gặp chuyện lớn vẫn có chừng mực. Cho nên Dật Phong không có biện pháp trợ giúp cho Lynda.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Giấy niêm phong của tòa án

"Tuyệt Nhi, mình lại đến đây, có nhớ mình hay không?" Sáng sớm Cẩm Vận lại đi đến nhà của Âu Dương Thần tìm Hân Nhi, chiếc khăn quàng cổ kia còn có một phần nhỏ chưa hoàn thành xong.

"Vận Nhi, cậu đã đến, mau vào đi." Hân Nhi từ sớm đã thức dậy, trước khi Âu Dương Thần đi làm vẫn do anh chuẩn bị bữa sáng, không đến mức rồi bù giống lần trước như vậy.

"Tuyệt Nhi, anh Thần đã trở về có đúng không." Cẩm Vận đột nhiên lớn tiếng nói, ánh mắt căng tròn kia, cùng với vẻ mặt nhìn rõ ràng viết có gian tình.

"Ngạch, đúng vậy, ngày hôm qua Thần đã trở lại rồi." Bị ánh mắt Cẩm Vận nhìn chăm chăm trắng trợn kia, Hân Nhi vẫn có chút không được tự nhiên. Có một cảm giác bị người khác nhìn thấu toàn bộ, lên kiểm tra quần áo mình có chỗ nào không ổn hay không.

"Không cần kiểm tra, mình có thể nói cho cậu, những dấu vết ô mai trên người cậu đã bán đứng cậu." Cẩm Vận như kẻ trộm chuẩn bị nói, có một cảm giác giống như cảnh sát bắt kẻ trộm cung cấp chứng cứ.

Ngạch. Ô mai, nghĩ đến những thứ tối ngày hôm qua kia... Hân Nhi không khỏi đỏ mặt, Thần dường như rất thích lưu lại dấu ô mai ở trên người của mình, giống như chỉ sợ người khác không biết, thật rất ghét, hại mình bây giờ mặt mặt như vậy, ài...

"Ai nha, Tuyệt Nhi cậu không cần xấu hổ, mình có thể lý giải, hi hi." Cẩm Vận rất hào phóng an ủi, nhưng áy náy trong mắt kia làm cho người ta thấy càng không thoải mái.

"Được rồi, Vận Nhi, chúng ta nắm chặt thời gian đan khăn quàng cổ đi, cậu không phải muốn nhanh lên để cho Vũ Hạ nhìn thấy sao?" Hân Nhi biết phải nhanh chóng nói sang chuyện khác, bây giờ chỉ có đan khăn quàng cổ có thể để cho cái người tiểu tử tông trước mắt này không bám mình.

"A... A..., đúng đúng, đan khăn quàng cổ, thiếu chút nữa đã quên, đây chính là việc chính, mình phải nhanh lên mới được, như vậy hôm nay có thể đan xong, hi hi." Quả thực lực chú ý của Cẩm Vận rất nhanh đã bị di chuyển sang khăn quàng cổ, Hân Nhi âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Không tồi Vận Nhi không có quần lấy mình để hỏi những vấn đề này, nếu không thì thật đúng là....

Được rồi, lúc này Cẩm Vận đúng là đang cẩn thận kiên nhẫn chuyên tâm nghiên cứu chiếc khăn quàng cổ kia, tự nhiên không để ý đến lo lắng của Hân Nhi.

"Ba, ba ở đâu, mau trở về đi, không biết sao lại thế này, người bên tòa án đến dán giấy niêm phong."

"Ài, cái kia là bảo bối tôi mang từ Châu Âu về, rất đắt tiền, mấy người cẩn thận một chút, đã nói với các người nhất định là nghĩ sai rồi, tôi đã gọi điện thoại cho ba tôi, chúng tôi là tập đoàn Lâm thị, các người không biết sao? Dám giương oai với chúng tôi à." Lâm Hiểu hắng giọng mắng. Hôm nay vừa ngủ dậy thẳng đến mặt trời lên cao, thì nghe thấy cãi nhau ở dưới lầu, còn tưởng rằng có người hầu nào to gan như vậy, ai biết là tòa án. Nhân viên chấp pháp chết tiệt này giống như cái cọc gỗ chết, nói bọn họ đã làm, còn không tin, chuyên tâm dán giấy niêm phong. Điều này làm cho Lâm Hiểu quả thực muốn bùng nổ, giống như hòa thượng không có tóc. Lập tức gọi điện thoại cho Lâm Sơn, mà giờ phút này Lâm Sơn cũng như bóng cao xu xì hơi, đang lo lắng vạn phần, đã suy nghĩ rất nhiều loại phương pháp tìm rất nhiều người trợ giúp đều không người nào nguyện ý giúp đỡ mình, nói cũng đúng, ai muốn đối nghịch với Âu thị, chẳng phải là muốn chết sao? Vừa nhận được điện thoại của Lâm Hiểu, quả thực không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí, giờ phút này Lâm Sơn co quắp ngã trên mặt đất, ngây ngẩn cả người, mới bò dậy đi về nhà.

"Ai nha, đều đã nói với các người không được lấy nữa, các người làm gì vậy? Đây là của tôi, những thứ này đều đã là của tôi, mấy người dựa vào cái gì mà chạm vào." Giờ phút này Lâm Hiểu như là gà mái xù lông, đáng vẻ cực kỳ buồn cười.

"Ông chủ, người đã về rồi." Người hầu nghe thấy âm thanh, Lâm Hiểu nhìn về phía Lâm Sơn đang vô cùng lo lắng đi đến, lập tức ra về lại.

"Ba, ba đã đến."

"Nhìn đi ba tôi đã về rồi, các người chết chắc, chúng tôi sẽ gọi cảnh sát mang mấy người đi" Lâm Hiểu vênh váo tự đắc nói với những nhân viên công tác, rất ra vẻ như vậy, làm những nhân viên chấp pháp này càng thấy trơ trẽn.

"Đồng chí, đây là có chuyện gì?" Lâm Sơn cũng không để ý đến Lâm Hiểu, mà nhìn vào một nhân viên chấp pháp nói.

"Lâm tiên sinh phải không, đây là chứng minh tòa án, bởi vì các ông làm trái với hợp đồng..."

"Cái gì? Hợp đồng Âu thị chúng tôi đã bồi thường rồi, làm thế nào còn có hợp đồng?" Lâm Sơn phẫn nộ nói, nghĩ đến hợp đồng thì rất căm giận, căm giận tất cả hợp đồng, càng căm thù Âu thị.

"Lâm tiên sinh ông hiểu lầm rồi, không phải vấn đề hợp đồng của Âu thị, mà là Diệp Thị, ông xem?" Nhân viên chấp pháp chuyển một phần văn kiện cho Lâm Sơn. Lâm Sơn tiếp nhận văn kiện. Khi thấy chữ viết trên đó con người không khỏi phóng đại, đây là... cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra? Lâm Sơn

buồn bực, làm sao có thể là Diệp phi, chẳng lẽ công ty đó là Diệp phi, làm sao có thể a.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Lâm tiên sinh, dựa theo phần bồi thường tiền trên hợp đồng mà nói, trước mắt công ty ông không có biện pháp trả tiền, cho nên cần biệt thự này..."

"Cần biệt thự này thì thế nào, cần biệt thự này chỉ có thể là của gia đình chúng tôi, các người nhanh chóng đi ra ngoài." Lâm Hiểu cảm thấy chuyện có chút không đúng lắm, cũng có chút sợ, vội vàng chạy ra hết lên.

"Lâm tiên sinh, mời ông mau chóng gom tiền bạc đến Diệp Thị, nếu không, hai ngày sau chúng tôi sẽ bán đấu giá căn nhà này. Cảm ơn." Nhân viên chấp pháp lễ phép nói ra.

Diệp Thị, Diệp Thị... hai chữ này như một tiếng sét oanh tạc Lâm Sơn, đương nhiên còn có Lâm Hiểu."Cha, sao lại thế này, là Diệp phi sao? Là anh ấy muốn trả thù sao? Vì kẻ tiện nhân kia?" Lâm Hiểu vội vàng hỏi.

"Con nói cái gì?" Nghe Lâm Hiểu nhắc đến kẻ tiện nhân kia, Lâm Sơn cảm thấy chỗ nào không đúng, mình vẫn cảm thấy không có chỗ nào có lỗi với Diệp Phi, Diệp Phi làm sao có thể đuổi tận giết tuyệt, chẳng lẽ là Hiểu Hiểu làm cái gì? Lâm Sơn lập tức ép hỏi Lâm Hiểu.

Vừa mới bắt đầu Lâm Hiểu vẫn còn úp mở, nhưng trải qua Lâm Sơn lớn tiếng quát lớn, không thể không nói ân oán cùng Hân Nhi ra, cũng nói chuyện mình đi hãm hại người kia ở công ty thiết kế, đương nhiên rất tự giác tóm tắt chuyện tìm người đi vũ nhục Hân Nhi kia, Lâm Hiểu rất rõ ràng chuyện kia là Âu Dương Thần cứu Hân Nhi, Lâm Sơn thường xuyên nói với mình không thể đắc tội Âu Dương Thần, Lâm Hiểu tự nhiên không dám nói ra miệng, miễn cho. . . .

"Bộp." Nghe xong Lâm Hiểu giải thích, Lâm Sơn không lưu tình chút nào quăng cho Lâm Hiểu một cái tát, ánh mắt dữ tợn này dường như muốn cắn nuốt sạch Lâm Hiểu, bây giờ nghĩ đến hợp đồng với Diệp Thị là bởi vì đứa con gái ngu xuẩn của mình này tạo thành, thật sự hận không thể giết cô ta.

Mà Lâm Hiểu vừa bị một tát này của Lâm Sơn có chút tối tăm, mặc dù Lâm Sơn coi trọng lợi ích nhưng nhiều năm như vậy bởi vì Lâm Hiểu cũng không làm cái gì ảnh hưởng đến chuyện của ông, dù sao cũng là con gái duy nhất chính thức của mình, cũng không lỗ mắng với Lâm Hiểu, nhưng bây giờ lại là vì kẻ tiện nhân Lăng Phi Tuyết kia đánh mình một cái tát, Lâm Hiểu tuyệt đối không thể tiếp nhận, hai mắt Lâm Hiểu đầy nước mắt, hung hăng nhìn Lâm Sơn, lập tức lao ra cửa, vừa đúng lúc đụng vào mẹ Lâm mới từ bên ngoài trở về.

"Ai nha, người nào không có mắt như vậy, Hiểu Hiểu, con làm sao vậy." Mẹ Lâm thấy trên mặt Hiểu Hiểu có hằn một bàn tay, còn có giấy niêm phong khắp phòng, nhất thời giật mình, sao lại thế này...

"Cút ngay." Lúc này Lâm Hiểu cũng không có bởi vì đụng vào mẹ mình mà cảm thấy xấu hổ, mà tiếp tục hung hăng đẩy mẹ Lâm ra, chạy ra ngoài.

"A Sơn, sao lại thế này? Trong nhà tại sao có thể như vậy, còn có trên mặt Hiểu Hiểu bị thương là sao vậy? Con gái là quan trọng nhất..." Mẹ Lâm vừa vào cửa đã cãi nhai với Lâm Sơn.

"Ngậm miệng, trong nhà như thế nào, bà không thấy được sao? Sắp phá sản, còn có đứa con gái kia, đều do bà ra sinh đứa con gái như vậy, công ty của tôi đóng cửa đều do nó làm hại, bà vừa lòng rồi chứ." Lúc này lửa giận Lâm Sơn chỉ có thể phát tiết về phía mẹ Lâm, hai người lại tranh cãi ầm ĩ một phen.

Mà Lâm Hiểu đang muốn lái xe đi tìm Diệp Phi tính sổ, nhưng khi thấy giấy niêm phong ở bên trên, lại càng tức giận, hung hăng xé giấy niêm phong trên xe, lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Tôi chính là cô nhi

"Lâm tiểu thư, thật xin lỗi, tổng giám đốc thật sự không có ở đây, Lâm tiểu thư, , , , " Thư ký lần nữa ngăn cản Lâm Hiểu, nhưng Lâm Hiểu luôn luôn là thiên kim đại tiểu thư, trước đó còn là vị hôn thê của Diệp Phi, dĩ nhiên là không nghe lời thư ký nói, muốn xông vào.

"Cút ngay, tôi nhất định phải gặp Diệp Phi. Cô là cái thứ gì, cũng dám ngăn cản tôi, chờ tôi làm Tổng giám đốc phu nhân, tôi nói Diệp Phi đuổi việc cô." Lâm Hiểu hung hăng nhìn thư ký chằm chằm, người thư ký kia cũng không dám tranh chấp với Lâm Hiểu, mặc dù nghe nói Lâm Hiểu và tổng giám đốc đã giải trừ hôn ước, nhưng chuyện tình cảm nào ai biết đây? Chuyện của những gia đình giàu có càng thêm phức tạp?

Lâm Hiểu vừa nhìn thư ký có chút do dự, càng thêm bất chấp tiến lên mở ra cửa phòng làm việc của Diệp Phi, nhưng bên trong lại không có một bóng người. Không thể nào, thật sự không có ở đây sao? Diệp Phi không phải anh cố ý tránh né tôi chứ.

"Diệp Phi, anh ra ngoài. Anh ra ngoài, anh cho rằng cố ý tránh né tôi sẽ không sao hả? Anh mau ra đây, vì người phụ nữ kia anh thật chuyện gì cũng có thể làm ra, anh đi ra nói rõ ràng cho tôi, Diệp Phi." Lâm Hiểu giống như nổi điên ở trong phòng làm việc của Diệp Phi kêu gào. Còn đập đồ trong phòng làm việc.

"Lâm tiểu thư, tôi đã nói rồi, tổng giám đốc không có ở trong phòng làm việc. Thật sự là đi ra ngoài rồi." Thư ký không cách nào nhận được Lâm Hiểu nổi điên, lập tức mở miệng, nhưng mà giọng nói có chút cứng nhắc.

"Đi ra ngoài, đi đâu? Lại đi tìm con tiện nhân kia sao?" Lâm Hiểu quay đầu nhìn về phía thư ký, không có nửa phần ý tứ hỏi thăm, chính là về mặt đã không còn kiên nhẫn.

"Cái này, , , , tôi không biết, tổng giám đốc chưa nói."

"Hừ, cô đi nói cho Diệp Phi, cho là trốn tránh tôi liền không sao hả? Không phải anh ta để ý người phụ nữ kia nhất sao? Như vậy tôi sẽ cho anh ta tiếc nuối cả đời." Sau khi Lâm Hiểu hung hăng cảnh cáo, đi giày cao gót rời đi.

Năm phút sau, Diệp Phi trở lại phòng làm việc.

"Tina, đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Phi vừa tới liền thấy trong phòng làm việc rối tung, đang có người sửa sang lại sao?

"Tổng giám đốc, khoảng mười phút trước Lâm tiểu thư tới tìm anh, tôi nói anh không có ở đây, như g mà cô ấy vẫn, , , , ,"

"Được rồi, chuyện của cô ta tôi không muốn nghe, về sau đừng để cho cô ta đi vào là được, nếu như cô ta còn dám gây chuyện liền kêu bảo vệ đi lên." Vừa nghe đến Lâm Hiểu, Diệp Phi cũng không có kiên nhẫn.

"Vâng, à còn nữa, , , , , " Tina có chút khó nói, dù sao đây là chuyện riêng của tổng giám đốc, nhưng lại cảm thấy dường như nên nói cho anh. Nếu không thật sự nếu xảy ra chuyện gì. Nhìn về mặt hung ác của Lâm Hiểu , ngộ nhờ thật sự làm tổn thương người nào của tổng giám đốc, vậy thì. . . . .

"Nói?"

"Lâm tiểu thư nói không phải anh để ý người phụ nữ kia nhất sao? Cô ấy sẽ làm cho anh tiếc nuối cả đời." Tina thận trọng nói.

"Cái gì?" Diệp Phi nghe được lời này, lập tức giận dữ như một con sư tử, từ trên ghế nhảy lên, ngay sau đó không nói bất cứ điều gì, trực tiếp đi ra cửa. Trong đầu chỉ có câu nói kia tôi sẽ khiến anh tiếc nuối cả đời.

"Vậy thì tốt, tôi đi." Hàn Nhi vội vã cúp điện thoại." Vận Nhi, mình có chút chuyện muốn đi ra ngoài một chút, hôm nào chúng ta lại trò chuyện tiếp nhé." Chiếc khăn quàng cổ kia Cẩm Vận đã đan rất tốt rồi, cho nên hai người đang chuyện trò đủ chuyện, nhưng nghe điện thoại cũng biết Hàn Nhi sắp đi ra ngoài.

"Cậu có chuyện sao, được rồi, như vậy mình liền về nhà sớm vậy, sớm một chút đưa chiếc khăn này cho ông xã mình, nhất định anh ấy sẽ rất vui vẻ."

"Ừ, đúng vậy nha? Chính cậu tự làm anh ấy có thể không vui vẻ sao?"

"Cũng đúng, này Tuyệt nhi cậu muốn đi đâu? Có muốn mình tiễn cậu một đoạn hay không?"

"Không cần đâu., ở gần đây thôi, cùng một con đường, rất nhanh sẽ đến nơi. Đi thôi."

"Vậy cũng tốt."

Sau khi tiễn Cẩm Vận về, một mình Hàn Nhi đi về phía quán cà phê ở bên đường đối diện, trong đầu nghĩ tới cuộc gọi mới vừa nhận được của Lâm Hiểu, muốn cùng mình gặp mặt, ban đầu muốn cự tuyệt, nhưng nghe thấy Lâm Hiểu nói có liên quan đến chuyện tình của mình và Diệp Phi, nghĩ đến anh Phi, Hàn Nhi vẫn nhận lời.

Mà lúc này cửa xe thể thao mở ra Lâm Hiểu đứng lúc nhìn thấy Hàn Nhi, thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn nhi, chính là gương mặt này, chính là tiện nữ này làm hại mình và Diệp Phi phải giải trừ hôn ước, mới làm hại nhà của mình bị niêm phong, mới làm hại mình bị cha đánh, tất cả đều là người phụ nữ để tiện này làm hại, đều là cô ta, cô ta đáng chết, đáng chết, , , , ,

Hung hăng đạp chân ga, trong đầu Lâm Hiểu chỉ có một ý nghĩ, cô ta đáng chết, cô ta đáng chết, , , , ,

"A?" Thấy một chiếc xe trực tiếp lao về phía mình và lập tức bị thứ gì đó đâm vào rồi.

"Tuyệt Nhi Tiểu Thư, cô có sao không?" Ám Ảnh là người Âu Dương Thần phái đến bên cạnh Hàn Nhi để bảo vệ Hàn Nhi , kể từ sau sự kiện kia Âu Dương Thần suy nghĩ cũng có chút sợ hãi, không chỉ có phái Ám Ảnh của Ám Dạ đến, còn có nhiều trợ thủ đặc lực khác, thay phiên nhau bảo vệ Hàn Nhi, chỉ sợ xảy ra chuyện gì. ,

"Không có việc gì, cảm ơn anh." Ám Ảnh thấy trên người Hàn Nhi chỉ có một chút sây sát bị thương, khẳng định mới vừa rồi mình đã bảo vệ rất tốt, nếu không ông chủ coi trọng Tuyệt Nhi Tiểu Thư như vậy, vậy còn không, , , , , , hần cũng không muốn giống như Nguyệt Ảnh bị phái đến Châu Phi. Hoặc là trở lại đảo đêm tham gia tập huấn một lần nữa .

Không có đâm vào, tại sao người phụ nữ kia có thể có nhiều người cứu như vậy, tại sao tất cả đàn ông đều thích cô ta, tại sao, cái con hồ ly tinh này, chính là đồ đáng chết, đáng chết.

Lâm Hiểu lùi xe lại, lại một lần nữa lao về phía Hân Nhi, Hân Nhi chột trợn to hai mắt, là ai muốn đẩy mình vào chỗ chết. Ám Ảnh nhìn chiếc xe đó lần thứ hai lao tới, cười khinh bỉ, cô cho rằng cô còn có cơ hội lần thứ hai tổn thương người sao không biết tự lượng sức mình.

Nhưng lúc này đột nhiên một người xông tới. Đợi đến khi nhìn thấy người kia Lâm Hiểu mới đột nhiên đạp phanh xe.

"Tuyệt Nhi, em làm sao vậy?" Diệp Phi khẩn trương xông về phía Hân Nhi, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người Hân Nhi. Làm một bác sỹ, càng biết bị thương một chút là không có biện pháp lập tức chạy đến, cho nên Diệp Phi kiểm tra rất cẩn thận.

"Tại sao? Tại sao anh phải khẩn trương vì con tiện nhân kia như vậy, anh không biết mới vừa rồi anh có thể bị em đâm chết sao?" Lâm Hiểu không cam lòng hỏi.

"Muốn thương tổn Tuyệt Nhi, cô đâm tôi chết trước đi." Diệp Phi cũng không quay đầu nhìn Lâm Hiểu, mà là cho Hân Nhi một ánh mắt trấn an.

"Tại sao? Sáu năm trước anh đặc biệt đi học y chính là muốn cứu tiện nhân này, hai năm trước anh chạy trốn bữa tiệc đính hôn cũng là vì đi cứu tiện nhân này, tiện nhân này có gì tốt, cô ta cũng chỉ là một quả khí thiên kim, Lăng thị đã sớm phá sản, bây giờ cô ta chính là một cô nhi không cha không mẹ, chỉ là một cô nhi, , , , chỉ là một cô nhi có chút nhan sắc mê hoặc, đi khắp nơi quyến rũ đàn ông, cô ta còn quyến rũ Âu Dương Thần anh biết không? Không nên bị đáng về có ý giả vờ thanh thuần của coi ta lừa. Cô ta, , , , "

"Đủ rồi." Diệp Phi lạnh lùng cắt đứt lời nói của Lâm Hiểu, nhìn sắc mặt Hân Nhi dần dần trắng bệch, Diệp Phi không thể tiếp tục chịu được Lâm Hiểu cố tình gây sự.

"Đúng, tôi là cô nhi, tôi từ nhỏ đã là cô nhi, tôi ngay cả đã từng là thiên kim tiểu thư cũng không phải, tôi từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, thậm chí ngay cả gương mặt này đều là anh Phi một tay giúp tôi chỉnh dung, thậm chí ngay cả cái tên Lăng Phi Tuyệt này đều là người khác, tôi chính là cô nhi ở trong miệng cô không có ai muốn, cho nên các người những người được hạnh phúc này có thể tùy ý chà đạp những cô nhi chúng tôi, những cô nhi chúng tôi nên bị nhóm người không hề tôn nghiêm giẫm ở dưới chân sao? Chúng tôi nhất định là bị ném bỏ sao?" Hân Nhi đột nhiên rất kích động hét lên với Lâm Hiểu, những buồn đau đè nén ở trong lòng nhiều năm như vậy, thân là cô nhi đã khổ sở, đau khổ vì không có cha mẹ thương yêu, còn có Liễu Mị dùng tiền để cho anh Thạch Phong rời bỏ mình đi, mấy cái cảnh tượng đó và giờ phút này hình ảnh lặp lại với Lâm Hiểu, khiến Hân Nhi cũng khó mà nhẫn nại nổi.

Ngay cả Ám Ảnh và Diệp Phi cũng bị sự kích động đột ngột của Hân Nhi dọa sợ. Mà một bóng dáng khác đứng phía sau, sắc mặt từ từ biến thành xanh mét, hung hăng nắm chặt nắm tay, nghe Hân Nhi tố cáo, thoáng qua một chút đau lòng, ngay sau đó càng thêm tức giận, đây chính là chân tướng sao? Có lẽ Âu Dương Thần cũng không biết mình là bởi vì Hân Nhi tố cáo, hay là vì chân tướng biết chậm này, , , , , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Cô không phải Tuyệt Nhi

"Tuyệt Nhi, , , , " Diệp Phi nhẹ nhàng ôm Hân Nhi, thấy Hân Nhi mắt không chế như thế, Diệp Phi rất là đau lòng, những lời tố cáo kia giống như là từng cây từng cây châm đâm vào lòng của Diệp Phi, còn nhớ rõ hai năm trước khi cứu Hân Nhi lên, trên người Hân Nhi thậm chí là quần áo giả rẻ bình thường, cũng không có bất kỳ đồ trang sức gì, lúc ấy Diệp Phi cũng không có suy nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy là một cô gái bình thường, hơn nữa thân hình cũng tương tự Tuyệt Nhi, cho nên Diệp Phi cứ như vậy nghĩ tới hể tạo ra một Tuyệt Nhi mới, không nghĩ tới cô là một cô nhi, nhớ lúc Lăng thị phá sản, ba Lăng tự sát, mẹ Lăng đau lòng muốn chết sau đó cũng đi theo, chỉ để lại một mình Tuyệt Nhi bị thương ở bệnh viện vẫn kiên cường chống chọi với bệnh tật như cũ, vẫn dũng cảm đối mặt với bệnh tật, chính Tuyệt Nhi như vậy khiến Diệp Phi rất là đau lòng, cũng làm cho Âu Dương Thần đau lòng.

Hân Nhi cứ như vậy dựa vào trên người của Diệp Phi, ngơ ngác, không khóc cũng không có nói, chỉ là mặt mày nhắm mắt lại, nhưng trong một giây mở mắt ra lại thấy được bóng dáng quen thuộc kia, nhất thời con mắt phóng đại.

Mà Âu Dương Thần thấy Hân Nhi đang bị Diệp Phi ôm, nắm tay chặt chẽ nắm chặt. . . Một đôi mắt khát máu nhìn Diệp Phi và Hân Nhi.

Hân Nhi chột đẩy Diệp Phi ra, Diệp Phi cũng sững sờ, ngay sau đó nhìn về phía sau lưng, thì ra là hân, , , , , ,

Ám Ảnh cũng chú ý tới không khí quái dị, quay đầu nhìn phía sau lưng xác định thấy mặt Âu Dương Thần xanh mét còn có ánh mắt đỏ rực, nói thật cái ánh mắt này, Ám Ảnh chỉ nhìn thấy vào ba năm trước, ngày đó Âu Dương Thần lái du thuyền đi chơi, cũng không có mang vệ sỹ, nhưng không biết vì sao sau đêm đó trở về, còn một mình đi dọn sạch Hắc bang, đến khi Ám Dạ bọn họ chạy đến liền nhìn thấy Âu Dương Thần đã giết hết mọi người, một mình khát máu nhìn những người đó, rất là đáng sợ, chỉ có điều bây giờ so với trước kia ánh mắt này còn tối hơn còn lạnh hơn mấy phần, Ám Ảnh vừa nhìn về phía Hân Nhi, không xong rồi, , , , ,

"Thần, , , , " Hân Nhi khẩn trương nhìn Âu Dương Thần, không biết những lời vừa rồi Âu Dương thần nghe được bao nhiêu, nhìn về mặt Âu Dương

Thần như vậy, trước nay chưa từng có, hình như cũng bị ánh mắt Âu Dương Thần dọa sợ, Hân Nhi không tự chủ được rút về phía sau một cái, vừa đứng đến gần Diệp Phi hơn, động tác này càng thêm chọc giận Âu Dương Thần, mà ở cách đó không xa Lâm Hiểu nhìn thấy một màn này dĩ nhiên là rất vui mừng. Ngay sau đó cười lớn.

"Diệp Phi, xem đi, đây chính là người phụ nữ trong mắt anh cho dù chết cũng muốn bảo vệ, ha ha, anh không phải là không tin lời tôi nói sao? Xem ra người thể thân này có quan hệ với Âu tổng cũng không ít nha." Lâm Hiểu cười như điên nói, thấy Âu Dương Thần như vậy... Ánh mắt, nếu như là bình thường Lâm Hiểu cũng sẽ sợ, nhưng là bây giờ Lâm Hiểu cảm thấy hưng phấn vô cùng, lấy thủ đoạn của Âu Dương Thần, không cần tự mình xử lý, nếu nói giả Lăng Phi Tuyết đều sẽ chết rất thảm đi, Lâm Hiểu một lòng cho là Âu Dương Thần phát hiện phụ nữ của mình và người đàn ông khác cấu kết, không chọn mấy thủ đoạn đối phó Lăng Phi Tuyết, dù sao thân phận địa vị của Âu Dương Thần còn ở đó .

Nghe được lời nói của Lâm Hiểu, trong mắt Âu Dương Thần lửa giận càng tăng lên.

"Thần, không phải như thế." Hân Nhi vội giải thích. Lập tức tránh thoát khỏi lòng ngực Diệp Phi. Mà Diệp Phi thấy Hân Nhi khăn trương phúi sạch quan hệ với mình như thế, không khỏi một hồi đau đớn, thật quan tâm như vậy sao? Nhưng mà, , , , , hân đang quan tâm sao?

"Âu tổng, Tuyết Nhi bị thương, tôi nghĩ nên đưa cô ấy đi bệnh viện trước đã. Ta lo lắng Tuyết Nhi còn bị thương nơi khác, tôi không yên lòng" Diệp Phi nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thần, không có chút nào lui bước.

"Ông chủ." Âm Ảnh ở một bên cũng muốn mở miệng nói chút gì? Kết quả bị một ánh mắt hung hăng của Âu Dương Thần nhìn chăm chăm. đành quyết định ngậm miệng.

Âu Dương Thần thấy trên tay Hân Nhi bị thương, trên làn da tuyết trắng vết máu nhìn rõ ràng như vậy, nhất thời thoáng qua một tia đau lòng. Rất nhanh đã biến mất, giống như chưa từng xuất hiện. Nhưng suy nghĩ đến câu Diệp Phi nói sau cùng kia, nhất thời đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng. Chỉ bỏ lại một câu"Cô không phải Tuyết Nhi" lạnh lùng quay người đi.

Cô không phải Tuyết Nhi.

Cô không phải Tuyết Nhi.

Hân Nhi bị hai câu này hung hăng đã thương, nhìn bóng lưng Âu Dương Thần dứt khoát rời đi như vậy, trong lòng lập tức giống như có lỗ thủng lớn, mà Âm Ảnh nhìn Âu Dương Thần rời đi, cũng không tiện tiếp tục ở lại, đi theo Âu Dương Thần rời đi.

"Tuyết Nhi, , , , , " nhìn về mặt Hân Nhi như người mất hồn vía, Diệp Phi không biết mình làm vậy có đúng hay không, thật ra, mới vừa rồi anh chính là cố ý.

"Tôi không phải Tuyết Nhi." Hân Nhi sững sờ nói những lời này, ánh mắt trống rỗng nhìn hướng Âu Dương Thần rời đi.

"Thế nào bị Âu Dương Thần quăng đi, cô cho rằng mọi chuyện cô đều thuận lợi sao? Thật là buồn cười, đồ đê tiện." Lâm Hiểu nhìn Hân Nhi mất hồn, trong lòng sung sướng không dứt.

"Cút." Diệp Phi hung hăng nhìn chăm chăm Lâm Hiểu, sau đó dùng giọng nói dịu dàng giọng nói chuyện với Hân Nhi.

"Tuyết Nhi, anh đưa em đi bệnh viện." Diệp Phi nhẹ nhàng vỗ bả vai Hân Nhi, bày tỏ an ủi.

Nhưng mà, Hân Nhi mất hồn giống như búp bê vải, cũng không nói gì nữa.

Bất đắc dĩ, Diệp Phi chỉ có thể ôm Hân Nhi lên xe của mình, đi về phía bệnh viện, bỏ lại Lâm Hiểu cười như không cười.

"Ông chủ, , , , , " Âm Ảnh nhìn Âu Dương Thần bước trầm ổn ở trên đường, giống như là không có chuyện gì, nhưng trên người toát ra hơi lạnh làm cho người ta nhìn mà sợ, thật ra thì Âm Ảnh rất muốn nói Diệp Phi và Hân Nhi không có gì, trong khoảng thời gian này đều là Âm Ảnh đi theo Hân Nhi, đối với từng cử động của Hân Nhi dĩ nhiên là biết, nếu như Hân Nhi thật có cái gì tư tình gì với Diệp Phi, Âm Ảnh đã sớm báo cáo với Âu Dương Thần, cũng sẽ không, , , , ,

"Quên nhiệm vụ của mình rồi sao?" Âu Dương Thần lạnh lùng nói với Âm Ảnh. Cũng không có quay đầu nhìn về phía Âm Ảnh.

Nhiệm vụ, Âm Ảnh đột nhiên giật mình, nhiệm vụ, nhiệm vụ của mình chính là bảo vệ an toàn của Tuyết Nhi Tiểu Thư, ông chủ để cho mình làm nhiệm vụ này, vậy nói rõ ông chủ vẫn rất để ý Tuyết Nhi Tiểu Thư , nghĩ tới đây, Âm Ảnh không khỏi nghi ngờ.

"Vâng" Âm Ảnh vui mừng đáp một tiếng, thật nhanh đi về phía bệnh viện. Cho tới nay, Âm Ảnh đều cảm thấy Âu Dương Thần quá mức cô độc, rất ít khi cười, thậm chí khi ở cùng Trình Tâm cũng chưa từng cười một lần, nhưng kể từ sau khi Tuyết Nhi Tiểu Thư xuất hiện, nụ cười trên mặt Âu Dương Thần nhiều hơn, điều này làm cho Âm Ảnh cũng không khỏi vui mừng thay Âu Dương Thần.

Sau khi nhìn Âm Ảnh rời đi, không biết vì sao Âu Dương Thần giống như thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà, , , , , , Tuyết Nhi, , , , , không phải cô ta, , , , , như vậy cô ta là ai, , , , là Diệp Phi phải tới hay là, cô ở đâu, , , , , nghĩ đến mình sống chung với một người không phải Tuyết Nhi lâu như vậy, Âu Dương Thần cảm giác mình có tội, khi ở cùng với Tuyết Nhi, mặc dù rất là kiên cường nhưng cũng rất là bá đạo, cô nói không thích nhìn thấy Âu Dương Thần và người phụ nữ khác ở chung một chỗ, cô sẽ khó chịu, sẽ tức giận, cho nên mấy năm nay Âu Dương Thần, không có bất kỳ tiếp xúc hay mập mờ với người phụ nữ nào, trừ những thứ cần thiết để hợp tác, Âu Dương Thần tiếp xúc nhiều nhất có lẽ chính là Cẩm Vận rồi, nhưng mà hiện tại, , , , , nghĩ đến về mặt Hân Nhi đau lòng khi nói về lúc làm cô nhi, cái loại cảm giác đó giống như bị toàn thế giới vứt bỏ, trong lòng tự nhiên đau xót, cô ta

không có tư cách nói cô là cô nhi, lúc này Âu Dương Thần hình như từ từ quên người đó không phải Tuyết Nhi thật sự, mà là về mặt và giọng nói bi thương của Hân Nhi, cô ta không có tư cách nói cô là cô nhi. Lấy điện thoại di động ra "Mười phút tin tức Lâm thị phá sản, Lâm Hiểu thành cô nhi đưa đến La Mãn Các." Lạnh lùng nói xong cũng tự nhiên cúp điện thoại.

Mà đầu bên kia điện thoại người nào đó cũng sững sốt thật lâu, cái gì vậy? Không phải cậu nói phải từ từ xử lý, để cho hân hưởng thụ thật tốt quá trình này sao? Còn có cái đó Lâm Hiểu không phải cậu nói phải từ từ chiêu đãi, thật là ăn thuốc nổ rồi. Mười phút, thiết là, làm người ta không phải là người, lập tức phải từ từ xử lý, lập tức lại chỉ cho người ta mười phút, không có thiên lý nha, không có thiên lý. Mặc dù liên tiếp oán trách, Hân Thiên vẫn không có dừng động tác trong tay lại, mười phút, mặc dù có thể làm được, nhưng mà cũng phải tốn không ít công sức, Âu Dương Thần cái biến thái kia nhất định là nói mười phút muốn xem thành quả chính là mười phút hơn một giây cũng không được, Hân Thiên dĩ nhiên là không dám mạo hiểm như vậy.

Bên trong bệnh viện.

"Bác sĩ, thế nào, cô ấy còn nơi nào bị thương không." Diệp Phi khẩn trương hỏi, mặc dù mình đã kiểm tra qua cho Tuyết Nhi, nhưng không dám đảm bảo có thể phát hiện tất cả bằng mắt thường.

"Chàng trai không cần lo lắng, chúng ta đã kiểm tra toàn thân cho vị tiểu thư này rồi, chỉ có một chút sây sát trên tay, không có gì đáng ngại, rất nhanh sẽ có thể xuất viện, nhưng mà vị tiểu thư này hình như bị kinh sợ, tinh thần không tốt lắm, tôi kê cho chút thuốc, mang về cho cô ấy uống là được."

"A, vậy cảm ơn bác sĩ."

"Không cần khách khí."

Diệp Phi đi vào thấy Hân Nhi nằm ở trên giường bệnh, nhìn bên cửa sổ, giống như đang tự hỏi cái gì? Diệp Phi đi tới, nhìn Hân Nhi. Nhẹ nhàng tiếng gọi: "Tuyết Nhi." Khi Diệp Phi gọi cái tên Tuyết Nhi này, Diệp Phi thấy được khóe mắt Tuyết Nhi một giọt nước mắt đang chảy dài trên má, giống như một viên thủy tinh từ lá sen chảy xuống, trong lòng Diệp Phi rung động, vẫn không cách nào quên, nhiều năm sau, Diệp Phi nhớ lại cảnh tượng lúc này, vẫn rất đau lòng, có lẽ chính là giọt lệ này khiến Diệp Phi hạ quyết tâm như vậy.

"Tuyết Nhi, bác sĩ nói truyền dịch xong là có thể xuất viện, kiên nhẫn đợi chút nữa đi, chúng ta xem TV một chút." Diệp Phi cũng biết hiện tại Hân Nhi sẽ không trả lời mình, tự nhiên mở ra TV.

Tại hiện trường.

"Các bạn khán giả, hiện tại chúng ta đang ở trong nhà chủ tịch Lâm thị Lâm Sơn, năm phút trước Lâm thị tuyên bố phá sản, nhưng sau đó lại truyền ra tin phu nhân chủ tịch Lâm thị tự sát, là do người giúp việc ở trong nhà phát hiện, trước mắt cảnh sát đang điều tra ở bên trong, sau đó chúng ta biết, , , , , ,
" Lâm thị phá sản, vợ chồng Lâm Sơn song song tự sát, tin tức này không thể nghi ngờ là tin tức lớn nhất ở thành phố A hiện tại.

Xem ra Âu Dương Thần không muốn đợi thêm nữa, chỉ có thể nói là Lâm Hiểu người phụ nữ này tăng nhanh ngày chết của bọn họ thôi.

Diệp Phi nhìn về phía nhìn Hân Nhi, phát hiện Hân Nhi cũng bị nội dung trên TV hấp dẫn."Làm sao lại như vậy?" Hân Nhi lẩm bẩm nói ra những lời này, chẳng lẽ là Thần? Cũng sẽ không.

"Lâm thị bởi vì hợp đồng quan trọng, không tuân thủ điều kiện hợp đồng, bồi thường nhiều lần tiền vi phạm, lại hủy hợp đồng với rất nhiều công ty lớn khác rồi, vận chuyển buôn bán vốn là khó khăn. Phá sản cũng là chuyện sớm muộn thôi." Lời này Diệp Phi nói giống như là trả lời Hân Nhi, nhưng cũng là nói cho Hân Nhi Lâm thị phá sản là chuyện sớm hay muộn cũng không có gì đặc biệt, ý là không phải Âu Dương Thần làm, mà Hân Nhi nghe được lời Diệp Phi nói, lập tức thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng có một chút thất vọng, cũng không nghĩ người khác bởi vì mình gặp bất hạnh, đồng thời cũng là bởi vì đó không phải là Âu Dương Thần vì mình mà làm, xem ra một câu kia "Cô không phải Tuyết Nhi." Cũng hủy bỏ đi tất cả, nếu như mà mình là Tuyết Nhi, như vậy thì là phá hủy toàn thể giới, anh cũng sẽ đứng ở mình đi, đáng tiếc, , , , , mình không phải, , , , ,

Mình vĩnh viễn cũng không phải, , , , ,

"Các người là ai? Không nên tới đây, không nên tới đây, tôi là đại tiểu thư tập đoàn Lâm Thị, tôi là vị hôn thê của Diệp Phi, các người không nên tới đây, nếu không các người, , , , ,"

"Tránh ra. . . Tránh ra, , , , , " Lâm Hiểu liều mạng giằng giằng. Không biết vì sao sao đột nhiên có mấy chiếc xe ngăn xe của mình lại, khi vừa muốn đi xuống lý luận, đã bị đánh hôn mê, ngay sau đó liền xuất hiện ở nơi này. Vừa nhìn hoàn cảnh này, tự nhiên cũng hiểu biết rõ nơi này là nơi nào, mặc dù Lâm Hiểu trải qua cuộc sống phóng đảng ở nước ngoài, nhưng là mấy người hung hãn trước mắt này vẫn làm cho Lâm Hiểu rất là sợ, liều mạng giằng giằng, cũng không có một chút tác dụng. Lần đầu tiên Lâm Hiểu cảm giác mình là không thể dùng sức, giống như một con dê con bị vây ép, mặc người chém giết.

"Ồ, thiên kim đại tiểu thư Lâm thị à? Cái nào là Lâm thị a, là cái mới vừa phá sản đó hả, đại tiểu thư vừa mất cha mẹ sao?" Một người đàn ông đầy ria mép khinh thường nói.

"Ai nha, đại ca, đúng là vậy ư? Hiện tại tất cả tin tức đều là truyền bá cái này đây? Người ta là danh nhân. Chúng ta có thể phải phục vụ cẩn thận đây?"

"Phục vụ? Không một ai muốn cô nhi, tiện kỹ nữ chúng ta còn phải phục vụ? Đùa gì thế hả?"

"Nói bậy, các người nói những gì đó? Lâm thị chúng tôi sẽ không phá sản, tôi không phải cô nhi, không phải cô nhi, con tiện nhân kia mới phải, tôi không phải, tôi là thiên kim Lâm thị, tôi là vị hôn thê của Diệp Phi, tôi là Tổng giám đốc phu nhân." Lâm Hiểu lẩm bẩm nói qua.

"Nói bậy? A Báo, chúng ta cho thiên kim tiểu thư xinh đẹp và Tổng giám đốc phu nhân vĩ đại xem xem chúng ta có phải nói bậy hay không?"

"Tốt, chúng ta cũng cùng nhau xem một chút đi." Người được gọi là A Báo mở TV, càn rỡ cười lớn.

Quả nhiên trên ti vi còn đang đưa tin về Lâm thị phá sản cùng tin tức vợ chồng Lâm Sơn song song tự sát, nhìn cái đó cuộc sống mình hai mươi mấy năm nhà chính lúc này nhiều cảnh sát vây quanh như vậy, còn có nhiều người ép trả nợ như vậy, Lâm Hiểu giống như bị sét đánh trúng, phá sản nghĩ đến nửa giờ trước khi mình vừa chết vẫn Diệp Phi còn Lăng Phi Tuyết là cô nhi có cái gì đáng giá hán yêu. Mà bây giờ, , , , , việc đòi khó đoán, Lâm Hiểu chết cũng không nghĩ tới chuyện như vậy sẽ xảy ra trên người mình. Lăng Phi Tuyết, , , , ,

"Như thế nào thiên kim đại tiểu thư thân ái của tôi? Cô không phải nói là Lâm thị gì đó à ? Há?" Người đàn ông râu ria từng bước từng bước đến gần Lâm Hiểu. Đợi đến khi đến trước mặt Lâm Hiểu đột nhiên ngừng lại, hung ác nhìn chằm chằm Lâm Hiểu hô một tiếng "Lấy ra."

"Đại ca."

"Cho cô ta uống..., , , "

"Cái gì. Tôi không uống, các người bọn này lưu manh, tôi không uống, tôi không uống. Ô, , , umh"

"Cũng không phải cô không muốn uống thì không uống, cô đều phải uống cho tôi."

Khụ khụ. . . . .

"Các người, , , , , khụ khụ, , rốt cuộc cho tôi uống cái gì?" Lâm Hiểu không ngừng ho khụ khụ, bởi vì gương mặt bị người đề lại hiện tại có chút đau đầu. Đối với một đại tiểu thư mà mịn thịt mềm này, dĩ nhiên là rất nhanh hiển hiện ra vết tím bầm.

"Uống gì? Rất nhanh cô sẽ biết thôi?"

"Các người muốn tôi xong rồi cái gì? Tôi sẽ kiện các người tội cưỡng gian?" Lâm Hiểu theo bản năng che lồng ngực của mình.

Ha ha ha ha ha ha

Nghe được những lời này của Lâm Hiểu, tất cả mọi người trong phòng cười ha ha, giống như nghe được một truyện cười

"Đại ca. . . . . Tội cưỡng gian a, rất nghiêm trọng đó a?" Tiểu Dao cười nói, bộ dáng kia rất là cợt nhả.

"Đúng vậy a? Đắc tội nghiêm trọng như thế, chúng tôi là người dân lương thiện làm sao sẽ phạm đây? Chúng tôi là những người dân tuân thủ tốt pháp luật nha?" "Huống chi, chúng tôi hoàn. . . . . Khinh thường chạm vào cô, chính là cô yêu cầu chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ không đụng cô, bởi vì cô không thích hợp với tôi?" A Báo đột nhiên đến gần Lâm Hiểu, chậm rãi cúi người xuống, hướng về phía Lâm Hiểu phun ra khói mù.

"Khụ khụ, tôi sẽ không cầu các người đâu, các người là những tên lưu manh." Ặc, nói xong Lâm Hiểu phát giác toàn thân mình càng ngày càng nóng, chẳng lẽ đó là, , , , , ,

"A, , , , , sẽ không yêu cầu chúng ta sao. Vậy chúng ta liền mỗi mắt mong chờ thôi."

Ha ha ha, , , , ,

Tại sao nóng như vậy, Lâm Hiểu cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nóng, cô cũng không phải tiểu nữ sinh chưa biết mùi đời, mà ngược lại là người phụ nữ kinh nghiệm lão luyện, đương nhiên biết đây là thuốc gì. Trong khoảng thời gian này muốn diễn tốt vai trò vị hôn thê của Diệp Thị, cũng không có ở bên ngoài làm loạn, giờ phút này, Lâm Hiểu không tự chủ được giãy dụa eo của mình, chậm rãi cúi xuống áo khoác của mình, ở máy thu hình hình ảnh đủ các kiểu dáng mê người, chỉ sợ là đàn ông đều sẽ có phản ứng, chỉ là những người đàn ông tại chỗ này hình như là không có phản ứng gì, không còn đáng về cợt nhả bị ỉn vừa rồi, mà là mắt lạnh nhìn.

Thân thể Lâm Hiểu càng ngày càng nóng, còn là ra sức khoe khoang thân mình như vậy, làm các loại tư thế mê người, đi về phía một người đàn ông trong đó.

Từng bước từng bước, , , , , , đến gần, , , , ,

Chỉ là người đàn ông trước mặt kia, người đàn ông này cũng hung hăng đá Lâm Hiểu một cước, nét mặt kia giống như là đụng phải bệnh độc gì đó giống như rất là ghét bỏ.

"A Thăng, không có nghe người ta nói là thiên kim đại tiểu thư tôn quý sao? Vãn cự tuyệt người ta như thế. Không tốt lắm đâu." A Báo cười gờn nói.

"Này cho anh đấy." A Thăng không chút lự tình nói.

"Đừng đừng. Tôi còn là thích lái xe thể thao, xe ta-xi cũng được, tôi sợ bị bệnh đấy?"

"Được rồi, đừng làm rộn, không sai biệt lắm, mang cô ta tới giải quyết đi." Lão đại rút cuộc lên tiếng, nói thật lúc này Lâm Hiểu rất là mê người, tại chỗ

cũng rất nhiều người có phản ứng nguyên thủy, chỉ là người này bọn họ không thể chạm vào, cũng không muốn đụng.

"Vào đi thôi, đặc biệt chuẩn bị vì cô." A Báo hung hăng đẩy Lâm Hiểu vào, lúc này tâm trí Lâm Hiểu có chút mê mẩn. Nhìn người cũng mơ mơ hồ hồ, chỉ là lý trí cũng không có thất lạc, đây chính là đêm nghiền chế xuân dược, làm cô còn có ấn tượng đối với đối tượng quan hệ với mình, đây cũng là trọng điểm diễn xuất hôm nay. Lúc này Lâm Hiểu thấy cảnh chân thật trước mắt hạ sợ hết hồn, đây không phải là, , , , , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chiếc khăn quàng cổ

Này, , , , , đây không phải con heo sao? Đúng vậy, Lâm Hiểu còn sót lại một chút lý trí, vẫn không có nhìn lầm, thực ra, Lâm Hiểu quên đi một loại động vật, đó chính là bên trong này còn có mấy con chó. Kẻ chủ mưu còn chưa nghĩ tới làm thế nào để thi hành mệnh lệnh của Âu Dương Thần thì vừa lúc nghe được có người đang mắng cái từ “không bằng heo chó”, người kia lập tức chú ý, còn đặc biệt sai người đi lấy thuốc, đối với Vu Dạ, vui vẻ nhất là có người thử thuốc, còn nếu thử với mấy con động vật làm sao xứng đáng với loại thuốc đặc biệt này được. Bây giờ trong trường hợp này, hẳn tin rằng nhất định sẽ có một tình huống chiến tranh hết sức khốc liệt, mấy tên kia đứng ở bên ngoài đang tò mò nhìn tình cảnh bên trong, so với hình ảnh giáo dục trong sách vở cũng đủ làm họ kích động, giờ bọn họ cũng rất tò mò, suy cho cùng heo chó không giống con người, vậy con người chân chính là làm thế nào giao phối với heo chó được đây, , , , , ,

"Tuyệt Nhi, có muốn đi đâu đó với anh một chút không?" Diệp Phi cầm thuốc giúp Hân Nhi, chuẩn bị đưa Hân Nhi về, nhưng nhìn Hân Nhi trong tình trạng này, Diệp Phi dĩ nhiên là không yên lòng, hơn nữa anh không chắc Âu Dương Thần có thật lòng đối xử tốt với Hân Nhi hay không, Diệp Phi không muốn để Hân Nhi quay trở lại bên cạnh Âu Dương Thần.

"Không cần đâu, anh Phi, em muốn về sớm một chút nghỉ ngơi. Anh đưa em đến Cao ốc Minh Vũ là được rồi, cảm ơn anh." Giờ phút này Hân Nhi cảm thấy rất mệt mỏi, cũng không muốn làm gì, chỉ muốn về nhà sau đó sẽ giải thích với Thần. Nếu như anh Phi đưa cô về nhà, như vậy Thần nhất định sẽ hiểu lầm.

"Được rồi." Diệp Phi thất đảm an toàn cho Hân Nhi sau đó lái xe đi, mà ám ảnh cũng báo cho Âu Dương Thần biết tin tức Hân Nhi xuất viện, Âu Dương Thần chỉ trầm mặc. . . . . Rồi lại thờ phào nhẹ nhõm, không có việc gì thì tốt. Bây giờ Âu Dương Thần mặc dù đang ngồi trong phòng làm việc, nhưng cũng không có lật qua tài liệu chất đống như núi trước mặt, kể từ khi bắt đầu đi tìm Tuyệt Nhi, Âu Dương Thần trở về, hoàn toàn không còn tâm trí để xử lý chuyện trước mắt, trong đầu chỉ có oán hận Hân Nhi, lại còn không phải là Tuyệt Nhi mà chỉ là thể thần. . . . . Hơn nữa điều không ngờ tới là lúc đó Diệp Phi với Tuyệt Nhi ôm nhau, còn Diệp Phi nói câu không yên lòng, càng làm cho Âu Dương Thần đau lòng, kì thật Âu Dương Thần rất muốn xông tới đánh Diệp Phi, lớn tiếng nói Tuyệt Nhi chính là bà xã tôi, cậu là cái gì mà không yên lòng, nhưng là, , , , , vấn đề bây giờ là Tuyệt Nhi không phải Tuyệt Nhi, hơn nữa cô ấy cũng rất quan tâm đến Diệp Phi, trong lòng Âu Dương Thần cũng đang suy nghĩ về ý nghĩ của Hân Nhi.

Tuyệt Nhi... Tuyệt Nhi... Trong lòng một lần lại một lần gọi tên này, ngay cả bản thân Âu Dương Thần cũng không biết rốt cuộc là anh gọi Tuyệt Nhi mình khổ sở đợi chờ ba năm, hay chính là cái người tên Tuyệt Nhi mà mình sớm chiều ở chung một chỗ, nhưng khuôn mặt đã qua phẫu thuật thẩm mỹ ngay cả cái tên cũng không phải là Tuyệt Nhi.

Những tài liệu trước mặt này hình như càng nhìn mọi thứ thêm phức tạp, nhìn lên kim đồng hồ chỉ đúng năm giờ, sắp tan sở, trước kia vào giờ này, Âu Dương Thần sẽ rất hào hứng suy nghĩ về nhà cùng Hân Nhi nấu cơm, sau đó cùng nhau ăn cơm, thậm chí sau đó sẽ cùng với Hân Nhi rửa chén, có lẽ rất nhiều ông chồng tan việc chính là bỏ cặp đó, cời giày, chờ vợ phục vụ, ăn cơm, ra phòng khách xem tv một chút, hoặc là giống như gia đình Âu, một gia đình quyền thế như vậy, phải có người giúp việc nấu những món ăn ngon chờ đợi mình như các đẳng bệ trên, nhưng Âu Dương Thần muốn ở bên cạnh Hân Nhi, cùng cô mua thức ăn nấu cơm mỗi ngày, mỗi ngày bình thường như vậy trôi qua đối với Âu Dương Thần, đó chính là hạnh phúc, một loại hạnh phúc thật đơn giản, bình dị..

Nhưng giờ phút này, anh nên trở về nhà sao? Trong đầu anh hiện lên cảnh tượng hai người đang bận rộn ở bên trong phòng bếp.

"Thần, lấy giúp em cái đó, , , , , "

"Đúng vậy, kỹ thuật xắt rau tía củ của em tốt như vậy, ngay cả anh cũng cảm thấy hồ hê."

"Ừ, cái này nên xắt nhiều chút, vì anh thích ăn."

Âu Dương Thần xoay người nhìn bức tường, một bên của bức tường chính là nhà của Hân Nhi, trên tường có một cái nút nhỏ, là Âu Dương Thần đặc biệt tìm người thiết kế, vì muốn đi làm dễ dàng hơn, trong mấy tháng này, Âu Dương Thần vui nhất vì để ấn cái nút này, anh thấy may mắn vì ban đầu thiết kế, là để cho mình thuận tiện, có thể nhanh lên một chút về nhà nhìn thấy Hân Nhi, nhưng là, , , giờ khắc này thật mĩa mai biết bao nhiêu, bởi vì Âu Dương Thần phát hiện anh ngay cả dừng khí cũng không có, nghĩ đến cảnh tượng buổi chiều kia, cảm giác vô lực và tức giận khi bị lừa gạt xuất hiện, mất trí nhớ, giải phẫu thẩm mỹ,,,,,, chính là vì âm mưu này sao? Thế thì cô ấy là chủ mưu hay là đồng lõa đây? Vậy thì cô ấy chỉ là người vô tội, , , , , , có trời mới biết, Âu Dương Thần hi vọng tất cả chỉ là sự trùng hợp, , , , ,

Nghĩ tới càng thêm phiền não, Âu Dương Thần móc điện thoại gọi cho Dật Phong, hẹn bốn huynh đệ đi Palace, còn đặc biệt dặn dò nói chỉ cần bốn người bọn họ là đủ, Âu Dương Thần biết gần đây Cẩm Vận với Hân Nhi rất thân thiết, đi palace chính là muốn tĩnh tâm, cũng không muốn đề cập đến

Hân Nhi để tránh mình bị rối loạn hơn.

Mà ở bên kia của bức tường, Hân Nhi đang đau khổ nhìn bức tường kia, cô biết Âu Dương Thần có lẽ không về, nhưng cô vẫn muốn chờ, chờ Âu Dương Thần trở lại, cô tin tưởng anh, sẽ lắng nghe anh giải thích, nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút, thức ăn cũng lạnh dần, mà Âu Dương Thần vẫn không đến, , , , nhưng Hân Nhi vẫn không buông tay, ngồi ở đó vẫn chờ vẫn chờ, , , , bên cạnh còn để chiếc khăn quàng cổ chưa kịp tặng, hôm nay Hân Nhi và Cẩm Vân cuối cùng cũng hoàn thành công việc này, đan lại phần đuôi, nghĩ tới buổi tối nay sẽ cho Thần một sự ngạc nhiên, nhưng là, , , , không có cơ hội gặp được anh.

"Thần, sao hôm nay tốt như vậy, hẹn chúng tôi ra ngoài, tớ nghe nói cậu gần đây rất bận?" Dật Phong mở miệng nói trước, hiện tại Dật Phong đã đem công ty Software của hắn chuyển vào trong nước rồi, đang đợi nhiều cơ hội phát triển ở thành phố A, dĩ nhiên, ở đây cũng có nhiều việc không tốt, như Thẩm nhu thường buộc Dật Phong đến Cổ thị, ngay cả Cổ Thiếu Phàm cũng vậy, khiến cho Dật Phong ngay cả gia đình cũng không muốn quay về, lại ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, lưu luyến mỹ nhân.

"Tốt lắm" trong khoảng thời gian này Âu Dương Thần thực rất bận, muốn mau chóng xử lý tốt hạng mục kinh tế quan trọng này, làm xong sẽ bàn giao công việc, sau đó cùng Hân Nhi đi hưởng tuần trăng mật, đến Âu Châu. Thật ra Âu Dương Thần đã âm thầm chuẩn bị tất cả rồi, lộ trình của hai người, dự định ở khách sạn nào, ăn thức ăn gì, Âu Dương Thần cũng đã điều tra rất cẩn kẽ, chính là nghĩ tới muốn cho Hân Nhi một sự ngạc nhiên.

"Sao hôm nay cậu không dẫn Tuyết Nhi theo? còn không cho chúng tôi mang theo người đẹp, ái chà, cậu không thấy tớ rất cô độc sao?" Dật Phong cố làm ra tâm trạng thương tâm.

"Cậu muốn tìm người bồi thường sao?" Âu Dương Thần lạnh lùng toát ra một câu, nhìn qua chỉ là lời hỏi thăm, nhưng chỉ có Dật Phong biết khuôn mặt mang theo mùi vị uy hiếp nồng đậm.

"Ặc, không cần không cần đâu, tại sao Phàm và Hạ lại đến trễ như vậy, cậu nói xem Hạ còn có cộp mẹ bám lấy, thế nhưng tại sao Phàm cũng chậm như vậy, không phải là đang vui đùa với đám người đẹp đó chứ." Nói đùa vậy thôi, Âu Dương Thần muốn tìm người nào thì ai dám phản kháng, hắn còn nhớ rõ khi đó chính hắn bỏ thuốc và lãnh nhận hậu quả khó quên cho đến bây giờ. Mau đổi đề tài đi.

"Hừ." Âu Dương Thần hừ lạnh một tiếng, cũng không chú ý đến Dật Phong, chỉ chuyên tâm uống ly rượu đỏ đang cầm trên tay rượu đỏ, một ly lại một ly.

"Thật ngại quá, để các cậu đợi lâu." Giọng nói Vũ Hạ ôn hòa truyền đến.

"Phụt." Dật Phong phun ra một hớp rượu đỏ, nhìn cách ăn mặc của Vũ Hạ, cười thoải mái không dứt. Sắc mặt Âu Dương Thần cũng vẫn như cũ, không có dân ra, chỉ là nhàn nhạt một cái, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

"Tớ nói này Hạ, cậu có phải ở chung với cộp mẹ quá lâu nên đẳng cấp cũng bị giảm xuống, sao trình độ lại xuống cấp như vậy? cái này mà cậu cũng dám đeo ra ngoài, cậu cho là cậu còn là tiểu nam sinh cấp trung học cơ sở à." Dật Phong thấy Vũ Hạ đeo chiếc khăn trên cổ, cảm thấy rất là tức cười, thật ra khăn quàng cổ cùng với bộ quần áo trên người Vũ Hạ quả thật có chút không hợp.

"Đây chính là bà xã thân yêu nhà tớ tự tay đan, cậu có không? Tớ thấy cậu chính là đang ganh tỵ với tớ đó." Vũ Hạ cũng không thèm để ý đến lời nói của Dật Phong, lúc Cẩm Vân đưa vật này cho Vũ Hạ, nói thật Vũ Hạ lúc ấy cảm thấy mình như là đang nằm mơ, đây chính là món quà Cẩm Vân tự tay đan, đối với việc này người ta nói quà tặng đắt tiền không phải là việc khó, một câu nói cũng không phải là tiền, nhưng quà mình tự làm dĩ nhiên là không giống như vậy, hơn nữa theo như cá tính của Cẩm Vân có thể đan cho anh chiếc khăn quàng cổ ra ngoài, đó là chuyện hy hữu. Cho nên hôm nay bốn anh em hẹn gặp bên ngoài, Vũ Hạ không chút do dự choàng theo cái này ra ngoài khoe khoang một phen, kết hôn vẫn có chỗ tốt.

"Cái gì, Cậu nói Cẩm Vân bà xã cậu sao?" Dật Phong nói xong câu này thì tự cắn lưỡi mình, tính cách nhà đầu Cẩm Vân là gì, người khác không biết, chứ những người đang ngồi đây rất rõ, nhìn cô từ nhỏ đến lớn lên, chỉ có Dật Phong, từ trước đến nay Cẩm Vân đối xử bất thường, dĩ nhiên là hiểu rõ.

"Xem ra Hoá Tinh thật muốn đụng đạ cậu. A, nhớ lại rồi, khó trách, , , , , " Dáng vẻ Dật Phong như hoàn toàn hiểu ra vấn đề.

"Khó trách cái gì à?" Vũ Hạ khó hiểu.

"Chính là bà xã cậu sao, chạy đến cửa hàng tổng hợp nhà tớ mua một thứ gọi là len sợi, ở cửa hàng còn muốn chúng tớ nhường lại loại màu len sợi này, đoán chừng là sợ người khác đan tốt hơn cô ấy."

"Đi tới cửa hàng tổng hợp của cậu mua à, cửa hàng nhà cậu có thể bán ra cho bà xã thứ đồ vật này thì đó cũng là vinh hạnh của nhà cậu đó."

"Chỉ có cậu coi cô ấy như báu vật thôi." Dật Phong khinh thường nói, Vũ Hạ thê nô(*) là một tên không biết xấu hổ, rõ ràng một huynh đệ ưu tú như vậy lại cố tình thua bởi một tiểu nha đầu, Dật Phong tuyệt đối không nghĩ tới mình sau này so với Vũ hạ còn hơn thê nô.

thê nô(*) : nô lệ của vợ

"Đúng rồi. Chỉ là Thần, tớ cũng nên cảm ơn cậu ." Vũ Hạ hướng về phía Âu Dương Thần chân thành nói.

"Ai dà, Hạ, Thần có liên quan đến chuyện gì à?"

"Không liên quan đến Thần, nhưng có liên quan đến Tuyết Nhi, bà xã tớ nói là lúc gặp Tuyết Nhi, thấy cô ấy đan cho Thần chiếc khăn quàng cổ mới muốn học, nghiêm chỉnh mà nói Tuyết Nhi còn là thầy dạy đan của Vân Nhi đấy. Các cậu nói tớ có nên cảm ơn hay không?"

Âu Dương Thần lái xe đến lầu dưới nhà trọ , nhìn lên tầng cao nhất của cao ốc Minh Vũ, lúc trước Âu Dương Thần cảm thấy nơi đó chính là thiên đường hạnh phúc, nơi đó là nhà của mình, nơi đó có bà xã của mình, nơi đó có tràn đầy tình yêu, nhưng còn bây giờ, , , , , Âu Dương Thần ngay cả đứng khi đi lên cũng không có, trong đầu liền hiện lên những hình ảnh trước đó.

"Thần, anh yêu em của trước kia hay là em của bây giờ."

"Cũng yêu, chỉ cần em là Tuyết Nhi là tốt rồi, bất luận em như thế nào anh cũng yêu." Còn nhớ rõ ngày đó lúc Hân Nhi hỏi Âu Dương Thần, Âu Dương Thần chính là trả lời như vậy, cũng yêu, nhưng là, , , , ,

"Anh Thần, anh chỉ có thể yêu một mình Tuyết Nhi, truyện của DDLQD@nếu không Tuyết Nhi liền tức giận, về sau sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa đâu." Trong đầu không khỏi nhớ lại ba năm trước đây Tuyết Nhi nói với mình, nhớ lại những hình ảnh Tuyết Nhi cứu mình. Trong lòng Âu Dương Thần thoáng qua một tia bất đắc dĩ, đập chân ga nghiêng ngàng rồi đi.

Mà giờ khắc này Hân Nhi ở chỗ này chờ Âu Dương Thần, có lẽ Thần quá bận rộn, có lẽ anh chỉ là nhất thời tức giận, Hân Nhi không ngừng an ủi mình, cô tự nói với mình nên học cách tin tưởng Thần trong tình yêu, Mal nói với cô làm người phải có tự tin, hai năm trước Hân Nhi chính là tự ti cực độ, chính vì thế cô mới mất đi Dật Phong, mới rơi xuống vách đá, như vậy hiện tại cô phải nên tự tin sao? Hân Nhi không ngừng tự nói với mình phải tự tin lên, phải tin tưởng Thần, vượt chiếc nhẫn kim cương trên tay, suy nghĩ về thời điểm làm giấy hôn thú ở Ái Nhĩ Lan, còn có lời thề ở giáo đường khi chỉ có hai người, Thần, nhất định sẽ trở về, , , , ,

"Ai đó?"

"Ông chủ." Long Nhị cảm thấy rất khó hiểu, một người có thể đột nhập vào nhà người khác, điều đó có thể thấy được công phu người này tuyệt đối hơn người, nhưng Long Nhị cũng không thể nào nghĩ đến người này lại chính là ông chủ của mình, , , , Âu Dương Thần.

"Ừ." Âu Dương Thần chỉ hừ bằng một giọng mũi, đi thẳng đến chỗ bài vị, cũng đã ba năm anh không có tới cung này. Chính xác là kể từ Tuyết Nhi bỏ đi, Âu Dương Thần không còn tới đây, ngày đó anh vốn là muốn dẫn Tuyết Nhi đi biển, bởi vì Tuyết Nhi nói thích ngắm biển Lam Thiên, không ngờ bị mai phục, Tuyết Nhi vì cứu anh đã thay mình can nhất thương, bị rơi xuống biển, bất vô âm tín, Âu Dương Thần thấy Tuyết Nhi gặp chuyện không may, tức giận giải quyết toàn bộ những người đó, khi quay về tìm lại Tuyết Nhi thì đã không có bất kỳ tung tích nào, đêm đó Âu Dương Thần một mình tập kích cả bang phái. Từ đó về sau, Âu Dương Thần không muốn dính líu với Âm Dạ, cũng không trở về, bất cứ chuyện gì đều dùng những phương thức khác để liên hệ, nếu như không thật sự cần thiết, Âu Dương Thần tuyệt đối sẽ không ra mặt, cho nên chủ tử Âm Dạ rất là thần bí, trừ Ảnh Vệ, còn có Long Nhị cơ bản là chưa từng gặp qua hắn, cho nên lúc này truyện của DDLQD@Âu Dương Thần ra mặt khiến Long Nhị rất là kinh ngạc.

"Dạo gần đây rất yên bình sao?" Âu Dương Thần mở miệng hỏi.

"Bẩm chủ tử, rất ổn, không ai dám tấn công chúng ta. Chủ tử lần này tới là?" Long Nhị thận trọng hỏi, hắn cũng biết tính khí của Âu Dương Thần, sợ mình không cẩn thận nói sai điều gì.

"Không có việc gì. Tôi sẽ ở lại đây mấy ngày, cậu đi làm việc đi." Nói xong Âu Dương Thần đi vào trong nhà, nghĩ tới nghĩ lui anh thật không còn nơi nào để đi, thì ra đường đường là một tổng giám đốc Âu Thị cũng sẽ có lúc không có nhà để về, Âu Dương Thần cũng không thể tin được, đột nhiên nghĩ ra chỗ này, đã rỗng rã ba năm không có đặt chân đây, cuối cùng vẫn còn nhớ đường để vào, có lẽ nơi này có thể làm tim anh bình yên, không làm anh quên mất Tuyết Nhi mất đi, không làm anh nhớ tới người đó nữa, , , , ,

"Thần, anh đã về rồi." Âu Dương Thần vừa về tới nhà, nhìn Hân Nhi đang chờ đợi anh trên ghế sa lon.

"Bà xã à, anh rất nhớ em. Vết thương của em thế nào rồi?" Âu Dương Thần rất tự nhiên là quá khứ nắm cả Hân Nhi,

"Không có chuyện gì, Thần, em có món đồ muốn cho anh xem."

"Gì vậy?"

"Mau nhắm mắt lại đi, nếu không em không nói cho anh biết đâu."

"Em đó, còn nghịch ngợm như vậy, được rồi."

"Ừ, thật đẹp." Âu Dương Thần mở mắt nhìn Hân Nhi thì thấy trên cổ mình có choàng một cái khăn quàng cổ, nhớ lại Vũ Hạ nói đến cái khăn quàng cổ kia, thì ra là thật sự tặng cho mình. Vừa định cảm ơn Hân Nhi, liền thấy Hân Nhi lấy khăn quàng cổ xuống.

"Trả lại cho em." Hân Nhi tự nhiên cất khăn quàng cổ trở lại vào bao tinh xảo trong giỏ xách của cô.

"Đây không phải là, , , , , " Âu Dương Thần không hiểu hỏi.

"Cái này là em đặc biệt đan tặng Phi đại ca, nhất định Phi đại ca sẽ rất thích? Giờ em muốn đi đưa cho anh ấy." Nói xong, Hân Nhi bay lên giống như con gió thoáng thổi tới.

"Không cho đi." Âu Dương Thần liền liền mạng kéo Hân Nhi lại, nhưng kéo không được, chợt mở mắt, nhìn hoàn cảnh chung quanh, mới biết mình làm mơ, giấc mơ này, , , , , rất kỳ quái, , , , , Âu Dương Thần cũng không thể giải thích vì sao mà mình lại có giấc mộng như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, Âu Dương Thần càng thấy phiền não, quý thần xui khiến lái xe trở về nhà trọ, Âu Dương Thần mở cửa thấy Hân Nhi đang nằm trên ghế

sa lon, giờ này Hân Nhi đã ngủ rồi, mấy ngày qua cô một mực chờ Âu Dương Thần trở lại, buộc truyện của DDLQD@mình chịu đựng, nhưng bởi vì uống thuốc do bệnh viện kê đơn, cuối cùng chờ đến lúc rạng sáng cảm cực không nổi ngủ thiếp đi, nhìn Hân Nhi ngủ trên ghế sa lon, Âu Dương Thần thoáng đau lòng, vì cái gì mà phải tự hành hạ bản thân mình như vậy.

Âu Dương Thần ôm Hân Nhi, nhiệt độ trên người Hân Nhi nóng đến mức khiến Âu Dương Thần lập tức ý thức được Hân Nhi đang bị sốt, điều này làm Âu Dương Thần rất lo lắng, hôm qua vừa xong ca phẫu thuật, Trần Hiên lại bị người khác gọi điện thoại kêu đến, Trần Hiên vừa lái chiếc xe thể thao BMW vừa lăm bầm có lẽ kiếp trước hấn mắc nợ Âu Dương thần.

"Hiên, cô ấy đang bị sốt, tôi đã cho cô ấy uống thuốc giảm sốt, cậu mau tới xem." Trần Hiên vừa đến, Âu Dương Thần liền vội vàng dẫn hấn đi vào phòng ngủ của mình, nhìn người nằm trên giường, bởi vì phát sốt, nên sắc mặt Hân Nhi càng thêm đỏ hồng, nhìn qua rất là mê người, Trần Hiên trên đường tới liền nghĩ đến người có thể làm cho Âu Dương Thần hơn nửa đêm kích động như thế trừ người đẹp này thì không có ai có thể làm được.

Không nói hai lời, Trần Hiên liền lấy hộp cứu thương xem bệnh cho Hân Nhi, biết có người đang nóng lòng, Trần Hiên không dám lơ là, cẩn thận kiểm tra cho Hân Nhi, sau đó nhìn Âu Dương Thần.

"Hôm nay cô ấy bị thương?" Câu này không phải là câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

"Phải, đã đến bệnh viện kiểm tra, không có chuyện gì mới cho xuất viện, chỉ là trầy xước tay." Âu Dương Thần nói, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là vết thương của cô ấy có chút lây, chẳng qua là lạnh quá phát sốt, ngủ một giấc là ổn, cậu cũng đừng lo lắng." Trần Hiên dĩ nhiên là biết Âu Dương Thần rất lo lắng cho Hân Nhi, lần trước Hân Nhi bị chấn thương sợ hãi, trước mắt người này làm cho cùng hòa tình đồng địa cầu giống như nhau, cho là nghiêm trọng như vậy.

Trần Hiên cho Hân Nhi uống thuốc lần nữa, cũng để lại một chút thuốc cho Hân Nhi, cũng rất biết điều mà rời đi, hấn biết Âu Dương Thần chỉ cần hấn xem bệnh thôi, một đêm, Âu Dương Thần không ngừng chăm sóc Hân Nhi, cho đến khi Hân Nhi hết sốt mới thôi, rất nhanh, trời cũng đã sáng, nhìn đồng hồ trên tay, Âu Dương Thần lại đi vào bếp nấu cháo, để vào trong hộp giữ nhiệt, nghĩ một chút để lại một tờ giấy nhỏ.

"Bà xã à. Lúc thức dậy" không được, Âu Dương Thần không quen dùng giọng điệu này nói chuyện với Hân Nhi, nhìn mấy chữ này cảm thấy không hài lòng, xé tờ giấy nhỏ kia, dù sao như vậy thật là lười gát, cuối cùng, vẫn là viết vài chữ to. Liếc thấy Hân Nhi vẫn còn ngủ say, không tự chủ được đến gần Hân Nhi, cúi xuống định nhẹ nhàng hôn, nhưng lúc đang đến gần, khuôn mặt đó lại xuất hiện, mặc dù có khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng là, , , , , Âu Dương Thần lui ra. Nhẹ nhàng đóng cửa lại và rời đi, thật ra thì Âu Dương Thần muốn ở lại, nhưng nói thật, bản thân anh cũng không biết làm như thế nào đối mặt với Hân Nhi, đây có lẽ là một Đại Âm Mưu, lòng Âu Dương Thần cảm thấy khó chịu giống như là bị dị trùng, còn có Tuyết Nhi, lúc xác định Hân Nhi thật không có chuyện gì, anh liền rời đi.

Hân Nhi khi tỉnh lại đã là chín giờ sáng, thấy mình đang ở trong phòng, còn nhớ tối qua mình đang ở phòng khách, chẳng lẽ là Thần trở về, đầu còn mơ hồ muốn ngất.

"Thần, , , , anh trở về chưa?" Hân Nhi chẳng nghĩ gì cả, liền bò dậy, bởi vì ngày hôm qua Âu Dương Thần ôm Hân Nhi vào phòng, cho nên lúc Hân Nhi đứng lên không có mang giày, vội vàng tìm Âu Dương Thần khắp nơi, nhưng không thấy bóng dáng Âu Dương Thần, cũng không có ai đáp lại, Hân Nhi như đang lạc vào chốn thiên cung, có cảm giác bị vứt bỏ, Hân Nhi nhớ lại lúc đi trượt tuyết ngày đầu tiên, ngày hôm sau lúc thức dậy cũng đi tìm Âu Dương Thần như thế, rất sợ hấn cứ như vậy mà bỏ đi, còn nản lòng, nản chí, thì ra là từ sau đó cũng đã sợ. Mọi người đều nói khi ai yêu đối phương trước, người đó liền mất đi quyền chủ động trong tình yêu. Chính vào lúc đó mình cũng đã mất lòng tin sao? Hân Nhi buồn buồn trở lại gian phòng, anh ấy không như ở nhà tuyết tự nhiên xuất hiện, mà là anh ta thật sự đi nha. Đi thật, , , , ,

Nhưng mắt cô đột nhiên nhìn trên bàn chợt thấy tờ giấy nhỏ, Hân Nhi lập tức mừng rỡ chạy tới cầm lên, chỉ thấy có mấy chữ to "Cháo ở trên bàn, thuốc cũng thế." Chỉ có mấy chữ đơn giản, nhưng Hân Nhi thấy rất vui vẻ, đến giờ này Hân Nhi đánh cuộc, đánh cuộc Âu Dương Thần nhất định sẽ trở về, mấy chữ thừa thớt này liền chứng minh Thần vẫn còn rất quan tâm mình, Hân Nhi thật may mắn, Mal nói rất đúng, mình nên tin, tin tưởng mình cũng là tin tưởng người khác, lúc này Hân Nhi cảm thấy tinh táo, cảm giác tinh thần rất tốt, lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho Âu Dương Thần.

Phòng làm việc to như vậy, giai điệu quen thuộc kia vang lên, trong lòng Âu Dương Thần bỗng lo lắng, chẳng lẽ là lại không khoẻ? Không kịp nghĩ nhiều lập tức nhận điện thoại "Có phải không khoẻ không?" Giọng Âu Dương Thần vội vàng truyền đến. Đầu dây bên kia nghe được giọng nói ân cần của Âu Dương Thần, hốc mắt có một chút ẩm ướt, giống như đã mấy thế kỷ trôi qua cũng không có nghe được giọng nói của Thần rồi.

"Không có, đã tốt hơn nhiều, Thần, truyện của DDLQD@ngày hôm qua anh trở về lúc nào? Em, , , , " em vẫn chờ đợi anh. Hân Nhi không nói ra những lời này, bởi vì cô nghe được âm thanh đầu dây bên kia thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù rất nhẹ rất nhẹ, nhưng Hân Nhi vẫn nghe được.

Không có việc gì là tốt, Âu Dương Thần cảm thấy lòng mình trùng xuống, nhưng lời đến khóe miệng lại biến thành "anh rất bận." Thực ra bây giờ Âu Dương Thần rất bận, rất bận, cả ngày hôm qua không có xử lý công vụ, không biết vì sao hôm nay lại có tâm tình xử lý, có lẽ là vì chuyến trở về nhà, gặp được người muốn gặp, cho dù vẫn còn rối rắm, cho dù trải qua một cửa ải khó khăn, nhưng dường như vẫn có động lực để tiếp tục.

"A, thật xin lỗi, vậy anh mau cúp máy đi." Hân Nhi vội vã cúp điện thoại, có chút khổ sở, Thần đang bận sao? Bây giờ Hân Nhi thật sự có chút hối hận, đáng lý ra lúc khôi phục trí nhớ nên nói cho Thần biết, là mình quá tham, tham luyến khác biệt dẫu dang, nếu như, , , , nếu như khi đó liền nói cho Thần biết, như vậy có lẽ Thần sẽ tiếp nhận mình. Còn bây giờ bọn họ chính là điểm cuối, sai lầm, không thể tiếp tục được rồi, giống như hai đường thẳng song song, nghĩ đến chuyện cô và Thần như hai đường thẳng song song, Hân Nhi cảm thấy rất đau lòng, , , , , có lẽ, khi đó vẫn lựa chọn như vậy thôi. Hân Nhi nhìn mặt tường này, hình như nhìn qua mặt tường này thấy Âu Dương Thần, nhìn đến anh đang bận rộn ở đó.

Mà ở mặt khác của bức tường, nhìn điện thoại ở trong tay, hai chữ " bà xã »kia chói mắt như thế, làm mắt Âu Dương Thần đau nhói, Tuyết Nhi, nếu như, , , , , em sẽ tha thứ cho anh sao?

Chương 102: Lừa gạt tôi rất có cảm giác thành công sao?

Mà ở một mặt khác của bức tường, nhìn đi động trong tay, hai chữ "bà xã" chói mắt như thế, làm mắt Âu Dương Thần đau đớn, Tuyết Nhi, nếu,,,,,, em sẽ tha thứ cho anh sao?

Bên này hai người đang buồn rầu vì tình, mà ở một nơi khác trong thành phố khác có một người đang nhìn người phụ nữ sáng nay vừa mới được đưa đến để khám bệnh.

"A, Hàn Thiên, cậu thật đúng là độc, xem này dáng người cũng không tệ? Làm sao cậu xuống tay được." Đêm nhìn người phụ nữ trước mắt chính là người cùng heo chó quần lấy nhau buổi tối hôm đó, một lòng rung động.

"Đêm, không hổ là cậu, vậy mà cậu còn có thể nhìn ra người cô ta không tệ sao, buổi sáng khi mình đi xem đã không thể xác định đây là người?" Hàn Thiên mờ ám nói, buổi sáng khi bọn A Báo gọi mình đi đón người, ngày hôm qua bọn hắn nhìn cảnh tượng kia thật sự là rung động lòng người, nhưng mà, Hàn Thiên nói người không thể chết, đành phải để vài người hợp lực tách tam vật nào đó còn đang tình cảm mãnh liệt ra. Khi Hàn Thiên nhìn thấy Lâm Hiểu đều không thể tin được đây là thiên kim của Lâm thị cao ngạo không ai bì nổi, kỳ thật, lúc ấy Hàn Thiên lại vẫn rất quý dị hỏi câu: "Đây là người sao?" bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn Bọn A Báo thật muốn ngắt tại chỗ, đại ca, chúng tôi để lại chứng cứ chứng kiến lịch sử vật này trường thành, anh có cần xem qua một chút hay không. Hàn Thiên nói có cơ hội lại nhìn, hiện tại cứu người vẫn quan trọng hơn.

"Không cần vì loại vấn đề này khích lệ tôi, tôi sẽ cảm thấy rất mất mặt." Đêm về mặt ghét bỏ, lại thêm khuôn mặt Đêm đáng yêu nữa oa oa, làm cho người ta không khỏi nhớ tới một bộ phim hoạt hình người bạn nhỏ, liền trả lời như vậy trả lời.

"Được rồi, được rồi, mau nhìn xem, đừng chết rồi, nếu không ông chủ sẽ đánh mình." Hàn Thiên nghiêm mặt nói.

"Biết rõ, ra ngoài đi, nếu không nghĩ muốn đi Châu Phi giúp đỡ Nguyệt Anh." Đêm vẫn về mặt ghét bỏ như cũ nói.

Giúp đỡ Nguyệt Ánh, thôi đi, Hàn Thiên còn muốn sống thêm vài năm nữa? Cho nên Hàn Thiên vẫn ngoan ngoãn ra ngoài, để cho Đêm có thể mau chóng cứu trị Lâm Hiểu.

"Tổng giám đốc, hẹn Uy Sâm là mười giờ. Lần này là quản lý Lynda bộ phận quận hệ xã hội phụ trách, Lynda hôm nay sẽ cùng đi." Thư ký Vu báo cáo với Âu Dương Thần, Âu Dương Thần có vài người thư ký, nhưng về buôn bán thư ký Vu là người tài giỏi đặc lực nhất của Âu Dương Thần, ở bên cạnh Âu Dương Thần cũng đã nhiều năm, chuyện do hắn xử lý Âu Dương Thần đều rất yên tâm.

"Ừ." Âu Dương Thần chỉ ừ một tiếng, bày tỏ mình đã biết, tiếp tục nhìn tài liệu trong tay, Âu Dương Thần có thói quen xử lý tất cả chuyện với hiệu suất cao, trong khoảng thời gian này lại vì muốn cùng Hàn Nhi đi hưởng tuần trăng mật càng cường độ làm việc càng cao hơn, cho nên hiện tại Âu Dương Thần vẫn duy trì cường độ làm việc cao như cũ, nhưng chính anh cũng không biết là mình vì cái gì? Có lẽ chỉ là vì muốn tệt liệt chính mình.

"Tổng giám đốc, nên xuất phát rồi." Thư ký đứng lúc nhắc nhở.

"Ừ, mang công văn theo." Âu Dương Thần nói xong liền bước bước chân trầm ổn đi ra ngoài.

Vâng ạ

"Tổng giám đốc, đây là quản lý Lynda tháng trước vừa tới bộ phận quan hệ xã hội." Trước khi đi thư ký Vu giới thiệu thêm.

"Tổng giám đốc, xin chào, tôi là Lynda." Lynda biết hôm nay có thể cùng Âu Dương Thần cùng đi đàm phán với Uy Sâm, đặc biệt chuẩn bị tốt tất cả, bao gồm cả công việc và vấn đề ăn mặc cá nhân, cô biết người như Âu Dương Thần nhất định sẽ không thích loại người tầm thường, chỉ có năng lực về công việc mới có thể trợ giúp anh, phụ nữ có năng lực ôn nhu sẵn sốc gọi cảm mới có thể ở cùng với anh, hiển nhiên Lynda rất tự tin vào chính mình.

"Ừ. Lên đường đi." Âu Dương Thần chỉ là lạnh nhạt liếc mắt nhìn Lynda, cũng không có thể hiện quá nhiều. Đối với Âu Dương Thần mà nói trừ Tuyết Nhi cũng không có người phụ nữ nào có thể để cho mình nhìn lần thứ hai, cho dù Lynda là cô gái xinh đẹp, ở trong mắt Âu Dương Thần cũng chỉ là cấp dưới, một cấp dưới bình thường không thể bình thường hơn.

Nhìn Âu Dương Thần dường như không để mình ở trong mắt chút nào Lynda nhất thời có một loại cảm giác thất bại, đến nhìn anh ta cũng không muốn nhìn mình sao? Nhưng mà, Lynda thay đổi cảm xúc rất nhanh, cho rằng Âu Dương Thần như vậy càng thêm hấp dẫn, hiểu chuyện đi theo, một khúc hai nháo sao? Lynda vẫn cho rằng chỉ người phụ nữ ngu ngốc mới làm như vậy, thật sự muốn đàn ông có hứng thú phụ nữ quan trọng nhất là phải hiểu lòng người, hiểu được đàn ông quan tâm mặt mũi, hiểu được thứ đàn ông cần. Nghĩ vậy, Lynda lập tức lại rất tự tin.

"Tiểu Vân, cậu biết không? Hôm nay có thiên tài ngành y học muốn tới trường học mở diễn đàn, nghe nói trước đây là theo giáo sư Bàng, là học trò ưu tú nhất, nghe nói chỉ học ba năm đã hoàn thành, lại vẫn là một người siêu đẹp trai đó"

"Đại soái ca, bác sỹ thiên tài, Manh Manh cậu cho là đang xem phim truyền hình sao, tỉnh lại đi." Đối với lời ới của Manh Manh, tiểu Vân dĩ nhiên là không thể nào tin được, rất nhiều khi, rất nhiều chuyện đều là giả giả thật thật. Thật sự có thiên tài học y học ba năm sao? Có lẽ có, nhưng mà thường thường trên phương diện nào đây thiên tài là đồ ngu.

"Được rồi, không thấy không tin, nói không chừng có thể thấy được, nhưng mà rất nhiều người đi, tiểu Vân chúng ta đi nhanh lên đi, nói không chừng sẽ có chỗ, đúng rồi, tiểu Vân khăn quàng cổ trên tay cậu là đan cho người nào vậy, không phải là,,,,, cũng đừng nhớ lại gạt chúng ta. "

Nhìn túi lớn trên tay tiểu Vân Manh Manh liền biết tiểu Vân mang khăn quàng cổ tự đan đến, nhờ người khác chỉ dạy xem sai chỗ nào rồi.

"Nghĩ đi đâu vậy, mỗi ngày mình đều cùng các cậu hòa làm một, có thể cho người nào, đương nhiên là cho chính mình rồi, mình cũng đan tốt rồi, thật ra cũng chỉ là tò mò chút thôi? Nhìn rất nhiều người đều đan, mình cũng muốn thử xem, không nghĩ tới phiền toái như thế, sai một mũi, phải làm lại toàn bộ, có Dung Dung thật tốt, cô ấy thật là lợi hại, có đôi khi mình sai vài mũi, cô ấy có thể giúp mình lấy lại." Nhắc tới chiếc khăn quàng cổ này, tiểu Vân thật đúng là cảm thấy được đan khăn quàng cổ là một công trình không lồ.

"Cô ấy sao, đương nhiên lợi hại, người ta đặc biệt đan khăn quàng cổ tặng soái ca" hai người vừa cười vừa nói đi qua, đột nhiên, tiểu Vân nhìn thấy nơi xa có một bóng dáng quen mắt, đột nhiên tức giận, chính là người đàn ông xấu xa kia đã cướp đi nụ hôn đầu của mình làm mình khổ tâm, dè tiện, tiểu Vân âm thầm mắng một câu, liền lôi kéo bạn tốt rời đi.

"Thầy, vậy con đi trước. Còn có chút công việc phải làm" Diệp Phi nói với Bàng giáo sư, Diệp Phi có thể xem Bàng giáo sư như ân sư, lúc ấy rất nhiều thứ Diệp Phi đều học từ Bàng giáo sư, Diệp Phi là người đối nghề giữa chừng, không có hi vọng gì quá lớn, nhưng Bàng giáo sư rất quan tâm dạy bảo Diệp Phi, Diệp phi có thiên phú cực cao, đến nỗi trò học thầy có thể giỏi hơn thầy, có đôi khi có ca phẫu thuật khó giải quyết, chỉ cần là Bàng giáo sư mời, Diệp Phi đều tới tham gia, bao gồm một chút giảng đường.

"Ừ, con đi làm việc đi, có thời gian thì đến nhà ăn cơm, cô vẫn luôn luôn nhắc tới con." Bàng giáo sư hòa ái nói với Diệp Phi, hai vợ chồng đến tuổi này đều không có con cái, Diệp Phi lại là học trò mình đặc ý, liền xem Diệp Phi như con của mình.

"Được ạ, con cũng rất nhớ cơm của cô nấu rồi."

"A... A..., ông chủ. Từ từ, tôi lập tức đến rồi." Tiểu Vân đạp xe đạp đồng thời tiếp nhận điện thoại ông chủ gọi tới, mỗi ngày đều đúng thời gian đi làm, hôm nay thật đúng là xui xẻo, khi đi toạ đàm không có chỗ không được vào, còn có...

Hôm nay một người đồng nghiệp trong đó lại xin nghỉ, cho nên tiểu Vân đang cố gắng đạp xe đạp chạy tới. Quẹo cua, , , quẹo cua, , , , tự nhiên không để ý đến đầu đường cái có xe đột nhiên dừng lại.

"Rầm rầm." Cứ như vậy một người đang dùng lực đạp xe đạp ngã rất đẹp mắt, cả người và xe văng ra,,,,,,

Hôm nay làm sao vậy, tại sao xui xẻo như vậy chứ, tới cùng là cái gì không có mắt.

Vừa thấy mình đụng vào người, Diệp Phi lập tức đi xuống xe.

Vừa thấy người đến là Diệp phi, tiểu Vân giống như là sư tử nổi giận muốn bạo phát, như thế nào lại là đồ sao chổi này chứ.

"Tiểu thư, thực xin lỗi, cô không sao chứ." Diệp Phi nhìn đến người mình đụng vào là một cô gái, lễ phép xin lỗi hỏi thăm.

"Có thể không có việc gì sao? Anh không có mất hã, không thấy được tôi và của xe đều đã ngã sao? Không đỡ một chút sao?" Giọng nói tức giận của Tiểu Vân truyền đến, chính là người đàn ông này, hóa thành tro tiểu Vân cũng nhận ra, quý say rượu đêm đó. Bây giờ vẫn còn là đáng về con người.

Diệp Phi nghe được giọng điệu của tiểu Vân thô bạo như thế, chỉ đi qua kéo tiểu Vân lên, Diệp Phi không thích nữ sinh như vậy, đầu tiên là tóc tiểu Vân ngắn, Diệp Phi thích loại tóc dài như Tuyết Nhi, tiếp theo là quần áo tiểu Vân, quần áo trang sức rõ ràng trong nhận thức Diệp phi nhận thức, phụ nữ nên có loại cảm giác dịu dàng của phụ nữ, mà không phải,,,,,,

"Tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra một chút, tiền thuốc men tôi sẽ trả." Diệp Phi bình tĩnh mở miệng.

Đi bệnh viện, thôi xin, tôi mới không có thời gian rảnh rồi đó, mà chính mình lại không có việc gì, chỉ là là vấp ngã, nào có yếu đuối như vậy chứ."Không cần đâu." Tiểu Vân vỗ vỗ tro bụi trên thân mình. Tự nhiên vươn một bàn tay về phía Diệp Phi.

Diệp Phi rất tự nhiên lấy ra ví tiền, loại chuyện này người nào không có gặp qua, chẳng qua là muốn đòi mấy đồng tiền sao? Tiền bạc còn không có sao? Anh cũng không nghĩ muốn tiếp tục dây dưa với cô gái thô bạo này. Diệp Phi lấy ra một chồng tiền bạc, đưa tới tay tiểu Vân.

Chỉ chớp mắt nhìn đến nhiều tiền mặt như vậy, trước mắt tiểu Vân sáng lên, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, loại tiền bạc này cô không cần."220 là đủ rồi, lần trước ở bên ngoài quán bar anh uống rượu là tiền ông chủ chúng tôi đưa anh đi khách sạn. Nhanh lên, bản tiểu thư tôi đang vội" tiểu Vân thành linh nói ra một câu này. Một lần nữa thả lại tiền vào tay Diệp Phi.

Diệp Phi sừng sốt một giây, mới phản ứng kịp, sáng hôm đó tỉnh lại tại một nhà hoàn cảnh không phải khách sạn tốt, thì ra là tiền của cô, "Những số tiền này đều cho cô, tiền khách sạn lần trước và thương tổn và chạm lần này của cô chắc là đủ rồi chứ "

"Có tiền tốt lắm sao, tôi lại không bảo anh bồi thường tiền thương tổn và chạm, tôi lại không có việc gì, anh nghĩ rằng tôi lừa gạt anh sao, như vậy đi tự tôi lấy." Tiểu Vân rút ra ba tờ từ xấp tiền mặt kia, nhớ lại đi tìm tiền lẻ của mình.

Mà Diệp Phi nhìn tiểu Vân không hề nghĩ muốn so đo, cũng không để ý, lúc tiểu Vân rút đi ba tờ tiền kia, anh cũng xoay người rời đi, còn phải vội vàng đi họp đấy.

Tìm tìm trên người mình vậy mà không có mang tiền, tiểu Vân vừa buồn thức dục, đã không biết lần thứ mấy, nhìn toàn thân trên dưới chính mình cũng chỉ có cái khăn quàng cổ kia vừa mới đan, dù sao chỉ là một chiếc khăn quàng cổ thôi sao? Thôi, không muốn so đo cùng loại có tiền này, tôn nghiêm vẫn quan trọng hơn.

"Đợi một chút, tôi không có mang tiền lẻ trả anh."

"Không cần đâu." Mấy chục đồng tiền này Diệp Phi không để ý đến.

"Không được, cái này cho anh, coi như trả thay đi. Tôi không muốn chiếm tiện nghi của anh như thế." Tiểu Vân vừa nói vừa cầm khăn quàng cổ trong tay nhét vào trong tay Diệp Phi, sau đó tiếp tục đạp xe đạp rời đi.

Diệp Phi mở ra nhìn thấy khăn quàng cổ trong túi, đột nhiên nghĩ tới ngày đó Hân Nhi mua len sợi đan khăn quàng cổ, không khỏi cười cười tự giễu, nhìn nhìn lại cô gái đã biến mất kia, kỳ thật rất có ý tứ.

"Âu tổng, thật vui có thể hợp tác cùng công ty, tin tưởng lần này chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ."

"Sẽ." Âu Dương Thần vẫn nhàn nhạt đáp như cũ, trong đầu nghĩ tới người phụ nữ đang hạ sốt, không biết có uống thuốc đúng giờ hay không, hiện tại thế nào rồi.

"Vị tiểu thư Lynda này, chẳng những đáng người xinh đẹp, năng lực công tác cũng rất mạnh, thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn." Uy Sâm nhìn Lynda khích lệ nói.

"Uy Sâm tiên sinh quá khen." Lynda khẽ cười, cuối cùng cố gắng của mình cũng có hồi báo, nhìn Âu Dương Thần, chỉ thấy Âu Dương Thần giống như nghĩ đến chuyện gì, hoàn toàn đều không có để ý đến chuyện Uy Sâm khích lệ Lynda, kỳ thật là Âu Dương Thần nghe được, nhưng đây là khích lệ cô ta, hiện ở trong đầu chỉ có người phụ nữ đang sinh bệnh lại vẫn để ý vấn đề mình có xinh đẹp hay không, trước mắt Lynda lại tối sầm lại.

"Tiên sinh, anh làm rơi đồ." Diệp Phi vừa tới nơi họp, liền nghe thấy người phục vụ nhắc nhở mình làm rơi đồ, nhìn túi lớn trong tay, nhướn mày, tại sao lại không biết tìm một chiếc túi tốt hơn chứ, nếu lời này bị tiểu Vân nghe được nhất định sẽ chửi ầm lên với Diệp Phi.

Diệp Phi khom lưng nhặt khăn quàng cổ lên, cẩn thận cầm, nay cả chính mình cũng không biết vì sao có thể để ý một chiếc khăn quàng cổ nhỏ này rồi. Có lẽ là bởi vì đây vẫn là vật trả nợ đi, Diệp Phi âm thầm nhớ lại.

"Tiên sinh, túi của anh bị thủng sao, xem ra tiểu thư đan khăn quàng cổ cho anh nhất định rất cẩn thận, khăn quàng cổ thủ công rất tốt đó." Cô nhân viên trẻ tuổi mỉm cười ngọt ngào nói với Diệp Phi

Cô,,,,,, chính là một người cẩn thận sao? Diệp Phi chỉ nghĩ đến dáng vẻ cô gái kia lớn tiếng chửi mắng mình.

"Đây là túi mới, tiên sinh có thể yên tâm, chắc chắn sẽ không rơi nữa. Nếu lại làm rơi, cẩn thận bạn gái của anh sẽ tức giận đó...."

"Cảm ơn." Diệp Phi lễ phép cảm ơn, cũng không giải thích, bạn gái, đời này sẽ không có nữa rồi.

Mà cách đó không xa chính là người đang thờ ơ nhìn một màn này, quả đấm trong tay hung hăng nắm chặt, nghĩ đến lời nói của Vũ Hạ tới hôm đó, nghĩ tới giấc mộng tối hôm đó, trong mắt chuyển thành màu đỏ, lừa gạt mình tốt như vậy sao? Lừa gạt mình thật sự có cảm giác thành công như thế sao?

Mà Lynda nhìn sắc mặt Âu Dương Thần dần dần thay đổi, hiện lên một tia kinh ngạc, đây là có chuyện gì? Tổng giám đốc đang tức giận sao? Vì cái gì cảm giác không khí có chút khó hiểu là vì người đàn ông kia à?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: sơ suất bị thương

Mà Lynda nhìn Âu Dương Thần dần dần thay đổi sắc mặt, thoáng hiện một chút kinh ngạc, có chuyện gì xảy ra vậy? Tổng giám đốc tức giận sao? Vì sao cảm thấy không khí thật kỳ quái, là vì người đàn ông kia à?

"Không ai có thể thay thế em ở trong lòng anh..." đúng lúc này, tiếng chuông quen thuộc một lần nữa vang lên, giờ phút này Âu Dương Thần cảm thấy tiếng chuông quen thuộc kia chói tai như thế, hai chữ trên màn hình kia lại càng hung hăng làm mất Âu Dương Thần đầu óc. Âu Dương Thần như là cực lực cắt đứt cái gì, trên mặt vẫn như cũ lạnh lùng như thế, rất tùy ý cúp điện thoại.

"Tổng giám đốc" Lynda nhìn sắc mặt Âu Dương Thần, lo lắng muốn nói gì, chỉ thấy Âu Dương thần ung dung ngồi trên chiếc Lamborghini màu xanh kia rời đi, trong mắt Lynda hiện lên phần hận, người đàn ông kia là ai? Cùng tổng giám đốc có gì mất gì, cô ta nhất định sẽ điều tra ra, Âu Dương Thần nhất định sẽ là của cô ta, người đàn ông này cô ta nhất định phải có.

"Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách gọi lại sau..." mà đầu bên này trong đi động Hân Nhi truyền đến giọng nữ rất êm tai rất chuyên nghiệp, chẳng lẽ Thần đang họp sao? Hân Nhi nghịch ngợm là lưỡi, vậy thì chờ một chút đi, nhìn mình đã làm xong một bàn đồ ăn, đều là đồ ăn Thần thích, một bàn đêm qua kia Thần không có trở về ăn, hôm nay cô nhất định đợi anh trở về, dù rất muộn, Hân Nhi cũng muốn đợi cùng anh ăn. Bởi vì cô tin tưởng Thần nhất định sẽ trở về, nhưng, hôm nay sự tin tưởng của Hân Nhi phải thất vọng rồi.

Một giờ đi qua, sao lại thế này, vì sao điện thoại vẫn tắt, chẳng lẽ đi động của Thần hết pin, hay là...

Hai giờ...

Ba giờ sau...

"Chủ tử, người thật sự muốn đi sao?"

"Ừ."

"Nhưng một chút việc nhỏ như vậy chủ tử không cần tự mình ra mặt, chúng tôi có thể làm ổn thỏa." Long Tam ở trong lòng nghĩ một chút việc nhỏ như vậy người đi, chúng tôi đây đi làm gì, nhớ năm đó, một mình ngài diệt cả một bang phái, bây giờ chỉ là mấy bang phái nhỏ không nghe lời muốn gây chuyện mà thôi.

"Long Tam, Nguyệt Ảnh gần đây thế nào?" Âu Dương Thần chẳng qua là nhàn nhạt nói, giống như thật sự là hỏi thăm tình hình của một người bạn cũ, nhưng lời này vừa nghe đến trong tai Long Tam, vậy thì hoàn toàn khác nhau, Long Tam lập tức chân chó nói "Chủ tử, mời."

"Đại ca, người đàn ông đeo mặt nạ này là ai? Từ lúc nào thì có nhân vật số một này, là đường chủ khác sao? Làm thế nào có cảm giác giống như ngay cả Tam gia đối hân nhún nhường ba phần."

"Không biết, đi theo là được rồi, ít nói nhảm."

"A..., a....., "

"Đại ca, chúng ta đến để xem đánh nhau sao? Đây là đặc biệt mời người đến biểu diễn cho chúng ta biết cái gọi là thực lực chân chính sao?" Một nhân vật nhỏ nhìn Âu Dương Thần một mình một người ở phía trước đã quật ngã mấy chục người, mà bọn họ chỉ ở một bên nhìn, không phải bọn họ không muốn hành động, chỉ là Âu Dương Thần một mình ở phía trước không ai có thể qua được mà đến đây để so chiêu với mình a.

"Đoán chừng là... này xem hôm nay Tam gia cũng theo tới, hân không phải cũng ở bên cạnh nhìn sao" người được xưng là đại ca nhìn Long Tam ở đằng sau Âu Dương Thần.

Long Tam nhìn Âu Dương Thần hăng máu, chủ tử, đó là người, làm sao có cảm giác tâm tình Âu Dương Thần không tốt đang đánh bao cát, nhưng, chủ tử, tôi cũng rất muốn trút giận, anh không thể lưu một người cho tôi sao? Nhìn Âu Dương Thần lại đem một người đánh đến bên cạnh mình, rốt cục có một người có thể cho chính mình hả giận, Long Tam cảm thấy được rốt cục có thể xả giận, hai ngày này Nhị ca nói chủ tử sẽ ở Âm Dạ vài ngày, làm cho Long Tam cực kì khẩn trương, rất sợ mình không cẩn thận sẽ chọc vị Thái tuế gia này. Nhưng, ai có thể tới nói cho Long Tam, vì sao cái người vừa mới bị quật ngã liền phun vài ngụm máu như vậy, rồi hôn mê, ài...

"Máu, cẩn thận a" lúc chỉ còn lại người cuối cùng, một người đàn ông lao ra miệng kêu một tiếng máu, nghe đến cái tên quen thuộc, Âu Dương Thần không có bất kỳ phản xạ có điều kiện quay đầu đi, "A,,,,, đi tìm chết đi" một người đàn ông hung hăng đâm một đao về phía Âu Dương Thần.

"Chủ tử."

"Cẩn thận đằng sau." Đúng lúc Âu Dương Thần phản ứng quay lại, nhưng vẫn bị người đàn ông kia đâm vào .... Một con dao găm bén nhọn, cứ như vậy đâm vào trên người Âu Dương Thần, Âu Dương Thần nhìn chăm chú người vừa rồi kêu Tuyết Nhi kia, không phải cô ấy... Đúng vậy, làm sao có thể là cô ấy, giờ phút này Âu Dương Thần cảm thấy mình thật là điên rồi, vậy mà vẫn còn nghĩ đến một tên lường gạt kia. Còn làm hại mình bị thương.

"Chủ tử, anh không sao chứ, tôi lập tức đưa anh đến bệnh viện." Long Tam thấy Âu Dương Thần trúng một đao, lập tức xông lên tới trước.

"Không có việc gì. Trở về đi." Âu Dương Thần cực kỳ bình tĩnh rút con dao găm kia, bước chân trầm ổn đi ra ngoài, không có chút dấu hiệu nào bị thương, một đám người đi theo ở phía sau, cứ như vậy đi theo sau lưng Âu Dương Thần, nhìn người đàn ông cường đại này, không tự chủ được đi theo cái người đàn ông cường đại này.

Nhưng lúc đi ra đến bên ngoài, "Thình thịch." một tiếng, thấy thân hình cao lớn của Âu Dương Thần cứ như vậy ngã xuống, Long Tam đứng ở gần với Âu Dương Thần, lập tức nâng Âu Dương thần dậy, "Chủ tử, đám hỗn đản này, lại còn hạ độc." Long Tam lập tức gọi xe tới đây, đưa Âu Dương Thần đến

bệnh viện.

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy." Hân Nhi cũng không biết đây là lần thứ mấy gọi vào số di động của Thần, nhưng, vẫn tắt máy, đây là lần đầu tiên, Hân Nhi gọi di động của Âu Dương Thần tắt máy, cho đến bây giờ, đều là Âu Dương Thần tìm Hân Nhi, nhưng bất kỳ lúc nào Hân Nhi nghĩ đến Âu Dương Thần, Âu Dương Thần đều đã chủ động xuất hiện, thời gian cũng đã lâu, giống như thật sự đã trở thành một thói quen, thói quen Âu Dương Thần quay xung quanh ở bên cạnh mình, thói quen có sự xuất hiện anh sẽ ở bên cạnh mình, thật sự đã quen, thói quen làm Hân Nhi cho rằng Âu Dương Thần sẽ vĩnh viễn đều ở đây, thói quen làm Hân Nhi chưa bao giờ biết có một ngày Âu Dương Thần không có ở đây sẽ thế nào, mình nên làm thế nào để đối mặt.

"Anh Ba, anh yên tâm, Thần không có việc gì." Trần Hiến bị thương rạng sáng ngày hôm qua bị gọi dậy đến xem bệnh cho Hân Nhi, hiện tại cũng là rạng sáng lại bị gọi tới xem bệnh cho Âu Dương Thần, việc này ảnh hưởng nghiêm trọng đến thời gian bình thường làm việc và nghỉ ngơi của Trần Hiến, nhưng, Trần Hiến không dám giận lại càng không dám nói, ai bảo hán làm bác sỹ, hơn nữa là bác sỹ của Âm Dạ, một câu nói của chủ tử cũng có lá gan lớn hơn nữa vẫn không cam không nguyện vẫn phải ở một bên, huống chi Trần Hiến còn không phải là thành viên Âm Dạ bình thường.

"Chú em Hiến a, chú không biết, vừa mới anh hai tôi vẫn còn gọi điện thoại qua đây, ài" nghe được tin tức Âu Dương Thần gặp chuyện không may, Long Nhị nổi giận, một phần vài năm nay chuyện lớn nhỏ của Âm Dạ đều do Long Nhị xử lý, đối với người anh hai này, từ nhỏ Long Tam chỉ sợ hán, có Long Nhị mà nói, Long Tam lại càng lo âu rồi.

"Anh Ba, đừng lo lắng, anh hai cũng sẽ không trách anh, chuyện lần này cũng là ngoài ý muốn." Trần Hiến an ủi, từ khi nào bác sỹ này không chỉ phải chữa bệnh, lại thêm cứu mạng a.

"Hiên, an hèm tốt, chuyện chủ tử lần này cũng là lơ là của tôi, tôi cam nguyện chịu phạt" Long Tam một bộ đại nghĩa, Long Tam là một người như vậy, dám làm dám chịu, một nam tử hán, là lỗi của hán hán tuyệt đối không phải chạy trốn, nhưng nếu không phải hán sai, bất luận thế nào hán đều sẽ không nhận sai.

"Tốt lắm, cho anh cơ hội lập công chuộc tội."

Leng keng

Leng keng

"Thần, là Thần trở về." Hân Nhi ngay cả áo cũng không kịp mặc, vội vàng đi mở cửa, trong lòng chắc chắn chính là Âu Dương Thần.

Nhưng nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt này, Hân Nhi rất nghi hoặc... "Anh tìm ai?"

Mà Long Tam nhìn mỹ nữ giống như thiên sứ trước mắt này, nháy mắt ngu ngơ, đây là phu nhân trong miệng Trần Hiến, trước Long Tam vẫn rằng Trần Hiến nói đùa mình, nhưng thật sự lúc nhìn đến Hân Nhi, Long Tam có chút tin, mỹ nhân tuyệt sắc cùng chủ tử thật là trai tài gái sắc.

"Xin chào, tôi là...."

"Làm sao có thể, bệnh viện kia ở đâu, nhanh lên đưa tôi đi... " Hân Nhi nghe tin Âu Dương Thần bị thương, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê, dùng không được rơi xuống.

Mặc dù Long Tam đã nói Âu Dương Thần đã không có việc gì, chỉ cần ở lại bệnh viện dưỡng thương, nhưng, Hân Nhi vẫn không thể không được lo lắng. Ở dưới sự thúc giục của Hân Nhi, Long Tam tăng nhanh tốc độ, rất nhanh liền đến bệnh viện, nhìn Âu Dương Thần trước mắt còn đang ngủ say, trong mắt Hân Nhi kia vốn đã sưng đỏ nước mắt lại lần rơi xuống, cho nên lúc Âu Dương Thần tỉnh lại thấy Hân Nhi khóc đến tầm mắt mờ hồ kia, hiện lên một tia đau lòng, ý thức được Hân Nhi thật sự không phải Tuyết Nhi, Tuyết Nhi là cô gái kiên cường như thế, cô ấy sẽ không chảy nước mắt, cho dù chuyện làm trị bệnh bằng hoá chất đau đớn như thế, Tuyết Nhi vẫn đem đại đồn của cô ấy nói cho mây trắng, mà Hân Nhi sẽ vì mình rơi lệ, nhưng, trong đầu Âu Dương Thần đột nhiên hiện lên một hình ảnh, sắc mặt dần dần nhu hòa lại biến thành rét lạnh, cái tay muốn lau nước mắt cho Hân Nhi kia cũng nhanh chóng thu hồi, dường như toàn bộ ôn hòa vừa rồi kia đều chỉ là ảo giác.

"Thần, anh tỉnh rồi, thế nào, còn đau không? Em đi gọi bác sỹ?" Lúc này Hân Nhi cũng phát hiện Âu Dương Thần đã tỉnh lại, lập tức khăn trương hỏi.

Âu Dương Thần cũng không có nhìn về phía Hân Nhi, chỉ lạnh lùng nói một câu "Ra ngoài."

Ra ngoài... Hân Nhi có khoảng khắc ngu ngơ, lập tức phản ứng được "Thần, anh vẫn giận em sao? Thực xin lỗi, nhưng anh đã nói..."

"Ra ngoài" Âu Dương Thần đột nhiên đề cao âm lượng, đây là lần đầu tiên Hân Nhi thấy Âu Dương Thần dùng giọng nói này cùng mình nói chuyện. Có thể cảm xúc Âu Dương Thần có phần quá kích động, có chút khê động đến vết thương trên người, Âu Dương Thần vì đau mà nhíu mày một chút. Hân Nhi tự nhiên mà cẩn thận phát hiện.

"Được, em đi, anh đừng tức giận." Đúng lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, có bóng dáng vội vàng tiến vào. "Tuyết Nhi, nghe nói em vào bệnh viện, làm sao vậy, là miệng vết thương nứt, không thoải mái sao?" Diệp Phi vừa tiến vào cũng không có chú ý đến Âu Dương Thần, mà lập tức đi về phía Hân Nhi hỏi.

"Anh Phi, em không sao, anh yên tâm đi, là Thần anh ấy... hay chúng ta đi ra ngoài trước đi." Hân Nhi thấy Diệp Phi đến, biết Âu Dương Thần hiểu lầm mình cùng Diệp Phi, lúc này Thần còn đang bị thương, Hân Nhi không muốn làm ảnh hưởng tới anh.

Lúc này Diệp Phi mới chú ý đến Âu Dương Thần nằm ở trên giường bệnh, có chút kinh ngạc, hẳn cũng sẽ bị thương, sáng sớm hôm nay, nhận được điện thoại của một người bạn, nói ở trong này thấy Tuyết Nhi, lần trước lúc Hân Nhi nằm viện, Diệp Phi đã nhờ bạn của mình nếu lần sau Tuyết Nhi đến tái khám bệnh nhất định phải nhớ gọi cho mình, người bạn kia cho rằng thấy Hân Nhi đến bệnh viện, tự nhiên là mặc kệ có phải sinh bệnh hay không, muốn giúp bạn tốt đất mới tơ hồng, dù sao hiện tại Phi cùng Lâm Hiểu đã giải trừ hôn ước. Nhìn ra, Diệp Phi rất yêu cô. Cho nên sáng sớm Diệp Phi lập tức chạy qua đây, sợ Hân Nhi gặp chuyện không may.

"Được. Chúng ta ra ngoài" Diệp Phi ôn hòa nói với Hân Nhi.

"Đợi một chút, anh ở lại." Lời này của Âu Dương Thần hiển nhiên là nói với Diệp Phi, mặc dù Hân Nhi không biết hai người sẽ nói cái gì, nhưng tuyệt đối có liên quan hệ tới mình.

"Anh Phi?" Hân Nhi mang theo ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Diệp Phi, hi vọng hẳn có thể thông cảm tình hình thân thể bây giờ của Âu Dương Thần, nhưng một màn này ở trong mắt Âu Dương Thần nhìn là Gian Phu Dâm Phụ liếc mắt đưa tình, càng thêm lửa giận.

Diệp Phi cấp cho Hân Nhi một ánh mắt yên tâm, Hân Nhi cũng yên tâm đi ra ngoài, trong lúc này không khí trong phòng càng thêm quái dị. Diệp Phi cùng Âu Dương Thần hai người ai cũng không có mở miệng trước, trong phòng một mảnh trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Từ đầu đến cuối đều yêu

Diệp Phi cấp cho Hân Nhi một ánh mắt yên tâm, Hân Nhi cũng yên tâm đi ra ngoài, trong lúc này không khí trong phòng càng thêm quái dị. Diệp Phi cùng Âu Dương Thần hai người ai cũng không có mở miệng trước, trong phòng một mảnh trầm mặc.

Hai người đàn ông mạnh mẽ cứ như vậy nhìn nhau, không khí có mùi khói lửa chiến tranh, như là muốn xem ai có thể giữ bình tĩnh hơn, sau ba năm, đây là lần đầu tiên hai người giằng co với nhau, ba năm trước đây vì Tuyết Nhi hai người cũng đã từng đụng độ nhau một lần, lần trước dĩ nhiên là Âu Dương Thần thắng, còn lần này? Hiển nhiên là Diệp Phi mở miệng trước.

"Hỏi đi." Diệp Phi không nhìn ánh mắt của Âu Dương Thần, chỉ nhìn những đồ trang trí khác trong nhà, ngay cả Diệp Phi là đàn ông như vậy, thế nhưng khi đối mặt với Âu Dương Thần vẫn cảm thấy có một áp lực vô hình nào đó đang tồn tại.

"Cậu biết tôi muốn hỏi cái gì sao?" Âu Dương Thần không nhìn Diệp Phi, mà nhìn hướng về phía cửa.

Quả nhiên, Âu Dương Thần vẫn chính là Âu Dương Thần.

"Hai năm trước ở tại nơi này tôi đã cứu cô ấy đang chìm trong biển, cũng giúp cô ấy thay đổi khuôn mặt, cho nên, những điều cậu nghe được đều là sự thật, có thể cô ấy không phải là Tuyết Nhi của cậu, nhưng cô ấy là Tuyết Nhi của tôi." Thời điểm Diệp Phi nói ra những lời nói này, anh đặc biệt nhìn về mặt nhăn nhó của Âu Dương Thần, trong nhất thời có một loại cảm xúc vui sướng, dựa vào cái gì mà lần nào Âu Dương Thần cũng đều thắng anh chứ?

Thực ra, thời điểm Âu Dương Thần nghe hẳn nói Tuyết Nhi là của hắn, quả đấm trong tay anh mạnh mẽ nắm chặt.

"Cô ấy biết không?" Giờ khắc này Âu Dương Thần chỉ muốn biết sự thực Hân Nhi có biết việc này hay không? Cô thật sự vô tội, hay chính là kẻ đồng lõa.

Tuyết Nhi thật không biết, nhưng suy nghĩ lại, lời nói của Diệp Phi lại trở thành "Cô ấy biết."

Mặc dù có nghĩ tới kết quả này, nhưng khi Âu Dương Thần nghe được mấy câu đó từ miệng Diệp Phi thì không cảm được tức giận và đau đớn, giờ phút này Âu Dương Thần không nhìn Diệp Phi bằng ánh mắt khi nãy, mà là ánh mắt xuất hiện một tia khát máu, nhìn thấy Âu Dương Thần như vậy, Diệp Phi có chút yên tâm, anh ấy thật sự yêu cô. Nhưng một khi chưa chắc chắn hoàn toàn, thì Diệp Phi vẫn không yên lòng. Hân nhất định phải bảo đảm Tuyết Nhi được hạnh phúc.

"Cậu cũng đã biết Tuyết Nhi hiện giờ không phải là Tuyết Nhi lúc trước, vậy cậu hãy đem Tuyết Nhi trả lại cho tôi, tôi nhớ trong lòng cậu cũng chỉ có Tuyết Nhi cách đây ba năm, còn trong lòng của tôi thì luôn có Tuyết Nhi hiện tại, , ,"

"Đủ rồi, ra ngoài." Âu Dương Thần đã không kiềm chế nổi cơn giận, dùng sức cầm bình hoa ở đầu giường đập vỡ tan tành. Hân Nhi cho là bên trong đã xảy ra chuyện gì, tự nhiên nghĩ có phải là Thần đánh nhau với anh Phi. Cho nên vừa bước vào cửa Hân Nhi liền gọi một tiếng anh Phi.

Cũng chính câu "anh Phi" này, khiến lửa giận của Âu Dương Thần càng thêm sâu, trong lòng của cô chỉ có hân thù sao? Giờ khắc này Âu Dương Thần cảm thấy trong người anh thật sự đau đớn, nói đúng hơn là trong lòng anh đang đau.

"Thần, anh không sao chứ, nguy rồi, Thần, tay anh đang chảy máu." Lúc này Hân Nhi mới nhận ra thì ra lúc này là âm thanh bình hoa bị vỡ, Hân Nhi lập tức chạy đến bên cạnh Âu Dương Thần, muốn nhìn tay Âu Dương Thần một chút nhưng lại bị Âu Dương Thần mạnh mẽ hất ra.

"Thần?" Hân Nhi giật mình nhìn Âu Dương Thần, anh thật đang tức giận sao?

"Ra ngoài" Âu Dương Thần chán ghét liếc nhìn Hân Nhi, giống như là đang nhìn một thứ đồ vật hết sức bẩn thỉu.

"Âu Dương Thần, cậu đừng quá đáng, thật ra thì Tuyết Nhi, , , , , "

"Anh Phi, , , , , " Hân Nhi kéo cánh tay Diệp Phi, ý bảo Diệp Phi không nên nhúng tay vào, cô và Âu Dương Thần có chuyện cần phải giải quyết, Hân Nhi tự nói với mình rằng cô phải tự tin, tự nói với mình phải tin tưởng, phải cố gắng nắm lấy hạnh phúc, nhưng mà điều này không có nghĩa là cô sẽ luôn lừa mình dối người. Nếu như không yêu, như vậy cô sẽ rời đi.

"Anh vẫn thích Tuyết Nhi của ba năm trước đây sao?" Hân Nhi nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thần, mọi người đều nói ánh mắt sẽ không bao giờ nói dối, đôi mắt chính là cửa sổ của tâm hồn, lần này Hân Nhi muốn dùng cảm đối mặt, mặc dù bản thân cô không muốn chấp nhận sự thực này chút nào.

Âu Dương Thần không trả lời Hân Nhi, cũng không nhìn Hân Nhi, mà là tránh né ánh mắt của Hân Nhi, một mặt Âu Dương Thần tức giận là vì cô hợp lực với Diệp Phi để lừa gạt anh, mà anh bây giờ vẫn còn rất thích Tuyết Nhi, đây là điều anh cũng không giải thích được. Mặt khác, Âu Dương Thần cũng tự hỏi lòng mình rằng anh có thật sự yêu Tuyết Nhi của ba năm trước đây hay không, trong khoảng thời gian này, Âu Dương Thần không phải là không có nghĩ tới vấn đề này, nhưng mỗi lần nghĩ đến đây, thì anh liền có một cảm giác ray rứt đối với Tuyết Nhi, Âu Dương Thần không dám tiếp tục nghĩ nữa, giờ Hân Nhi hỏi Âu Dương Thần vấn đề này, lần đầu tiên Âu Dương Thần muốn nghiêm chỉnh nhìn lại bản thân mình, yêu hay không yêu, , , , , , ,

Thấy Âu Dương Thần không trả lời, dường như Hân Nhi lại bắt đầu cháy lên hi vọng, "Thần, anh đã nói người anh yêu là em bây giờ, đúng không?" Hân Nhi mừng rỡ nói, trong mắt lóe lên tia hy vọng.

Thế nhưng những lời này khi đến tai Âu Dương Thần lại trở thành ý tứ khác, là đang cười nhạo mình sao? Cười nhạo ta bị các người lừa dối, quay vòng vòng, yêu cô ư, cái ý niệm này ở trong đầu Âu Dương Thần chợt lóe lên, ngay sau đó, Âu Dương Thần nhìn chăm chăm Hân Nhi, nhấn mạnh từng lời từng chữ nói "Từ đầu đến cuối, tôi yêu chỉ có một mình Tuyết Nhi, cô không xứng." Những lời này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Hân Nhi tựa như ma chú nguyên rủa.

Từ đầu đến cuối sao? Vẫn luôn yêu cô ấy sao? Vậy mình là gì? Một kẻ thể diện đáng thương, còn là một kẻ tình nguyện thể diện sao?

Giờ khắc này Hân Nhi cảm thấy tất cả thật buồn cười làm sao, một cam kết buồn cười, hôn ước buồn cười, lời thề trăm năm buồn cười, vốn là tất cả mọi thứ đều tốt đẹp nhưng chỉ vì một cái thân phận mà thay đổi, trở nên tức cười, trở nên buồn cười, trở nên bị thương, , , , ,

"Tuyết Nhi?" Diệp Phi nhìn Hân Nhi cười, cảm thấy mắt mình như bị gai đâm, trong đầu nhớ lại hình ảnh ngày đó Hân Nhi rơi lệ và hình ảnh lúc này đây lại chồng chéo lên nhau, hẳn muốn nhìn Tuyết Nhi, không phải là bị thương, mà hẳn muốn cô vui vẻ, nhìn thấy Hân Nhi đau khổ như thế, Diệp Phi thay đổi chủ ý, nếu như Âu Dương Thần không biết thương yêu Hân Nhi như lời anh nói, như vậy hẳn sẽ đi theo bảo vệ Hân Nhi, như hai năm trước.

"Tuyết Nhi? Anh Phi, anh biết em không phải mà, em chỉ là một người đã qua chỉnh sửa, em chỉ là một người lấy trộm gương mặt và thân phận của Tuyết Nhi, không đúng, còn có hạnh phúc mong manh, hiện tại tất cả chân tướng rõ ràng, không phải sao?" Hân Nhi cười với Diệp Phi nói ra những lời này, sau đó xoay người hướng về phía Âu Dương Thần.

"Thật xin lỗi, tôi thật khinh thường tình yêu của anh đối với Tuyết Nhi." Nói xong những lời này, Hân Nhi thoát khỏi tay Diệp Phi, lao ra ngoài, thật sự bây giờ không cần thiết ở lại. Thật không có ai cần mình. Mình cũng nên tỉnh táo rồi.

Nhìn Hân Nhi suy sụp xoay người, trong lòng Âu Dương Thần giống như có con kiến đang gặm cắn cảm thấy rất khó chịu, vô thức nói "Đứng lại."

Quả nhiên bước chân của Hân Nhi dừng lại, tựa hồ đang chờ lời kế tiếp của Âu Dương Thần, Âu Dương Thần cũng không biết tại sao mình đột nhiên nói ra những lời này, liếc nhìn Diệp Phi, không tự chủ phun ra "Giờ cô là vợ trên danh nghĩa của tôi, cô nghĩ cô có thể cùng người đàn ông khác rời đi sao?"

Oanh

Nếu như câu nói mới vừa rồi "từ đầu chí cuối chỉ có Hân Nhi trong tim" đâm cho một nhát, thì những lời này như vẩy một nắm muối và một bầu nước tiêu nóng vào vết thương kia.

"Lăng Phi Tuyết mới phải, em không phải." Hân Nhi nhẹ nhàng nói ra những lời này, rồi khó khăn bước đi. Đúng là Hân Nhi từ trước đều là dùng thân phận của Lăng Phi Tuyết, trên luật pháp đó là Lăng Phi Tuyết, mà cô, , , , chỉ là Lam Hân Nhi,

"Âu Dương Thần, chính cậu bỏ qua Tuyết Nhi, ba năm sau tôi sẽ tái tạo lại Tuyết Nhi, tôi sẽ thật sự yêu cô ấy, lần này tôi sẽ không buông tay nữa, dù cho trời đất sụp đổ, tôi cũng sẽ không buông tay nữa." Diệp Phi hướng về phía Âu Dương Thần kiên định nói, rồi sau đó đuổi theo Hân Nhi, Âu Dương Thần nhìn cánh cửa kia, đã không thấy bóng dáng của bọn họ, một cơn giận hừng hực thiêu đốt.

"Tuyết Nhi, " Diệp Phi thật nhanh đuổi kịp Hân Nhi.

"Anh Phi, từ nay về sau đừng gọi em là Tuyết Nhi nữa được không? Em tên là Hân Nhi." Nhìn người đuổi theo mình là Diệp Phi, Hân Nhi cũng một lần nữa tự nói với mình, không muốn lừa mình dối người nữa.

"Hân Nhi? Được, bắt đầu từ bây giờ về sau anh gọi em là Hân Nhi, em không phải là Tuyết Nhi mà là Hân Nhi." Nghe được lời nói của Hân Nhi, Diệp Phi biết Hân Nhi để ý cỡ nào khi nghe người khác gọi cô là Tuyết Nhi, bởi vì cô chỉ là một thể thân, Hân Nhi lúc trước nhất định rất là khó chịu.

"Cám ơn." Hân Nhi thân nhiên nói cám ơn, giờ khắc này, Hân Nhi chỉ có cảm giác mình hết sức mệt mỏi, hết sức mệt mỏi, nếu như có thể, hiện tại Hân Nhi thật rất muốn giống một con đà điểu, trốn ở một nơi nào đó, khóc thật to, vì tình yêu kia đã chết rồi, vì đoạn hôn nhân kia thật đáng buồn. Hân Nhi muốn kiên cường, nhưng mà lúc này, cô muốn dung túng mình, khóc một trận thật đã, ai nói nhất định phải kiên cường, cô cũng có thể mềm yếu, cũng có thể khóc thật to, vì nếu làm như vậy cô có thể còn dễ chịu hơn một chút.

"Đi thôi, Hân Nhi, chúng ta về nhà thôi." Kể từ sau khi cùng Âu Dương Thần nói chuyện, Diệp Phi hạ quyết tâm muốn chăm sóc Hân Nhi thật tốt, không bao giờ cho phép mình buông tay nữa.

"Anh Phi, anh về trước đi, em muốn yên tĩnh một lúc." Về mặt Hân Nhi nhìn rất là mệt mỏi.

"Hân Nhi, như vậy sao được, thân thể em, , , , "

"Em không sao, anh Phi, em đi trước." Hân Nhi cũng không có chờ Diệp Phi đồng ý liền rời bước đi trước, đối với Diệp Phi, Hân Nhi có cảm kích có cảm động, cũng có tình cảm, thực ra bởi vì chuyện của Thần mà cô cảm thấy rất đau lòng rất khổ sở, nhưng điều này không có nghĩa Hân Nhi sẽ về bên cạnh Diệp Phi, Hân Nhi cư xử với Diệp Phi như là anh trai, nếu như không có chuyện của Âu Dương Thần, Hân Nhi cũng sẽ không đi cùng với Diệp Phi, có một số việc chính là như vậy.

Hân Nhi trống rỗng, du đãng đi trên đường, trở lại đêm hôm đó của hai năm về trước, thời điểm thấy Dật Phong và Liễu Mị đi chung với nhau, Hân Nhi cảm thấy tinh thần muốn sụp đổ, nhưng bây giờ, , , , , , đau hơn, , , , , đau hơn gấp trăm lần, thậm chí Hân Nhi giờ không cảm giác chính mình đang đau, cô chỉ cảm thấy có chút tê dại, chỉ biết là rất khó chịu, rất khó chịu.

Đi đâu bây giờ, , , , , không trở về nhà Thần được, ngôi nhà đó được xây dựng cũng vì Tuyết Nhi, liệu Thần có chịu để cho mình về khi mà mình đã khinh thường tình yêu thiêng liêng của anh ấy cơ chứ, cô càng không muốn trở về nhà họ Diệp. Vậy không có nơi nào thuộc về cô hết, Hân Nhi cười khổ sở, Lam Hân Nhi, thì ra hai năm qua, này chỉ còn hai bàn tay trắng - Lam Hân Nhi.

Vô tình, Hân Nhi đi tới một nơi, nhìn nơi này, Hân Nhi giống như thấy được hi vọng, mình có lẽ còn có một người để dựa vào. Lấy đi động ra, bấm vào số quen thuộc đó, giọng cô nghẹn ngào.

"Sur phụ, thầy nhanh lên một chút được không? Em đang có việc gấp." San San không ngừng thúc giục, từ khi nhận được điện thoại của Hân Nhi, nghe được tiếng khóc nghẹn ngào của Hân Nhi, cô lập tức chạy ra khỏi công ty.

"Tiểu thư à, tôi đã chạy rất nhanh rồi."

"Được rồi được rồi." San San không ngừng nhìn đồng hồ, trong đầu nghĩ tới rồi cuộc Hân Nhi thế nào rồi, chẳng lẽ cô ấy và Tổng giám đốc có tranh cãi, nhưng tổng giám đốc rất cưng chiều Hân Nhi, hơn nữa hai người vừa mới kết hôn, mẹ chồng Hân Nhi cũng rất tốt, vậy rồi cuộc là vì chuyện gì khiến Hân Nhi khóc thương tâm như thế chứ?

"Tiểu thư, đã đến nơi rồi."

"A, cám ơn, không cần thôi." San San nhanh chóng nhét vào tay tài xế 50 đồng tiền, lập tức xuống xe, đi như chạy chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay.

"À?" Lúc San San lo nhìn ngoài đường, không cẩn thận đụng phải một người, làm người kia ngã xuống đất.

"Xong rồi."

"Thật ngại quá, để tôi giúp anh." San San lập tức ngồi xuống nhặt đồ, thấy một đồng tài liệu, còn có một tấm hình một cô gái rất thanh tú, Lam Hân Nhi, San San nhanh chóng nhìn thấy được mấy chữ này, nhưng cũng không để ý.

"Đề tài."

"Là tôi đụng vào anh, thật xin lỗi, của anh này." San San ngẩng đầu lên nhìn người nam nhân trước mắt, toàn thân anh mặc âu phục thẳng đứng, ngũ quan không được tuần tú cho lắm, nhưng tuyệt đối cũng được coi là một người đàn ông anh tuấn. Không, đứng ra phải là một người đàn ông trưởng thành mang đầy sức quyến rũ. San San có chút ngây ngô, cô vốn luôn luôn yêu thích những nam nhân đẹp trai, chỉ là trong mắt cô lúc này chỉ quan tâm đến chuyện của bảo bối Hân Nhi. San San không chú ý anh chàng đẹp trai kia đang đến gần mình.

"Cám ơn." Giọng nói ôn hòa của người kia truyền đến, y hết gió xuân ấm áp đang thổi vào.

San San chỉ nói "không sao" liền lập tức chạy tới chỗ hẹn cũ với Hân Nhi, giờ việc của Hân Nhi là quan trọng nhất.

Đụng phải cô gái kia, trong mắt Lê Cận có một ít gọn sóng, tuổi trẻ thật là tốt, nếu như Tiểu Tuyết còn sống, hiện tại đoán chừng cũng lớn như vậy rồi, nhìn tấm hình cô gái cười ngọt ngào trong tay, về mặt Lê Cận nhất thời có chút khổ sở, sao em đi sớm như vậy chứ, anh tìm em thật vất vả, cha mẹ vẫn đang chờ gặp em đây? Nhất là mẹ, Lê Cận không biết tại sao mẹ lại giao phó cho mình, hiện tại bệnh tình mẹ đang nguy kịch, một lòng chờ đợi anh mang em gái trở về, nhưng là, , , , ,

"Tuyết Nhi bảo bố, cậu làm sao vậy. Đã xảy ra chuyện gì sao?" San San vừa nhìn thấy Tuyết Nhi liền xông tới ôm lấy Tuyết Nhi. Nhìn Hân Nhi khóc

sung mắt, cô nhất thời cảm thấy đau lòng.

"San San, đừng gọi tớ là Tuyết Nhi được không? Tớ không phải, tớ không muốn ai gọi tên tớ là Tuyết Nhi, tớ tên là Hân Nhi." Vừa thấy San San, ôm chặt San San, cảm xúc lại không nén được, giọng Hân Nhi có chút run rẩy.

"Hân Nhi, cậu đổi tên à. Bảo bối, cậu rót cuộc thế nào?" San San lo lắng hỏi, nhưng một giây kế tiếp nhìn thấy nước mắt Tuyết Nhi như vỡ òa, San San có chút luống cuống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"San San, , , " ôm chặt San San, Hân Nhi giống như là một đứa bé bị vứt bỏ uất ức khóc, hình như muốn đem tất cả nước mắt cuốn đi tất cả, Hân Nhi là một người không dễ dàng rơi lệ, chỉ là cô không kiên cường giống như Tuyết Nhi, cô còn là cô gái gặp chuyện vui thì cười, còn gặp khổ sở thì sẽ khóc.

"Được rồi, được rồi, không sao Hân Nhi, khóc đi, có cái gì uất ức thì khóc đi." Giờ khắc này San San cũng không muốn ngăn cản Hân Nhi khóc, bởi vì cô thấy Hân Nhi đang để nên rất khổ sở, vậy thì hãy khóc đi, khóc thật to cũng là một phương thức giải tỏa. Ít nhất Hân Nhi có thể trút hết mọi đau khổ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nhất định phải bảo vệ ngôi nhà này

"Hân Nhi, tớ thật không nghĩ tới sẽ như vậy, sao tổng giám đốc có thể như thế chứ, cũng không phải cậu có ý mà. Vậy bây giờ cậu định làm thế nào?" Nghe Hân Nhi khóc kể xong, San San tức giận. Vẫn cho rằng Hân Nhi hạnh phúc, thì lại vì thân phận có vấn đề, bây giờ có thể nói là từ thiên đường rơi xuống địa ngục, tình yêu chỉ mỏng manh như vậy sao? Hai người thật lòng yêu nhau, đã trải qua thời gian sống chung lâu như vậy cuối cùng cũng không thể địch lại một người đã mất. Lúc này đây San San có chút thất vọng về tình yêu, thật sự làm người ta đoán cũng không đoán được gì.

"Là sai lầm của tớ, không nên lưu luyến ham mê phần hạnh phúc không thuộc về mình." Hân Nhi nhàn nhạt mở miệng.

"Hân Nhi..."

"San San, anh ấy đã nói anh vẫn luôn yêu Tuyết Nhi, vì vậy cho tới nay tình yêu với tớ đều phụ thuộc vào điều kiện đầu tiên tớ là Tuyết Nhi, bây giờ đã lộ ra chân tướng, thế nên tớ cũng chẳng là gì cả. Đã như vậy, tớ không muốn lại tiếp tục tự lừa dối mình, đã không thích, cần gì phải thế..." Hân Nhi lúc này giống như có chút hồ hững, khóc, kể, chợt cảm thấy tốt hơn nhiều, như là khó chịu đè nén trong lòng được bày tỏ ra.

"Ừ, đây mới là bạn tốt của tớ Tuyết... Ặc. Bảo bối Hân Nhi. Xin lỗi nhé, trong lúc nhất thời có phần khó thay đổi, nhưng về sau bạn tốt của tớ đã gọi Hân Nhi, đó chính là cậu."

"San San, cảm ơn cậu." Đối với San San, Hân Nhi cảm ơn từ tận đáy lòng, vẫn luôn biết rằng, bất kể bản thân mình là Hân Nhi hay là Tuyết Nhi, đây chính là bạn tốt của mình, không liên quan gì tới thân phận.

"Nói cái gì đó, bảo bối Hân Nhi, là tớ vui vẻ mới đúng, rốt cuộc đã cướp được cậu trở về từ tay tổng giám đốc, căn phòng trước chuẩn bị cho cậu vẫn đang còn, tớ mặc kệ, lần này bất kể thế nào cậu cũng phải ở chung với tớ, nếu không, thì tớ..." San San nói xong làm bộ muốn chọc lét Hân Nhi.

"A, không cần..." hai người chơi đùa với nhau, Hân Nhi cũng cười cười, nụ cười duy nhất không gượng ép.

"Làm sao vậy, Huyền Huyền, ngày nghỉ của Lăng Phi Tuyết đã hết chưa, người đâu? Không quan tâm tới quy định của công ty. Di động cũng không gọi được, như vậy là sao?" Trong văn phòng, nhớ mong Hân Nhi đã lâu Lưu Phàm đang trút lửa giận lên Phó giám đốc Huyền Huyền. Một tháng này, trong đầu Lưu Phàm luôn nhớ tới người mặc mặc nhưng tài hoa khác thường Lăng Phi Tuyết, một ngày lại một ngày đếm ngày nghỉ của cô, theo lý mà nói hôm nay nên xuất hiện rồi chứ, nhưng đến bây giờ nửa bóng người cũng chưa nhìn thấy.

"Giám đốc, đây... Vừa lúc này Ngô San giao cái này cho tôi." Trước sự chất vấn của Lưu Phàm Huyền Huyền có chút kinh ngạc, lão nhân gia anh không phải vẫn luôn đều là tự về đồ của mình, lúc vui về thì đến, lúc mất hứng thì đi, khi nào lại quan tâm tới vấn đề nhân viên khác tới hay không tới. Còn quy định gì gì đó nữa, xem ra, Lăng Phi Tuyết này thật sự rất đặc biệt, tổng giám đốc đối với cô đặc biệt, giám đốc cũng vậy, trong chuyện này có vấn đề gì sao?

Lưu Phàm nhận thư trong tay Huyền Huyền, ba chữ thư từ chữ to dùng hung hăng đau đớn trước mắt Lưu Phàm, làm Lưu Phàm nổi giận.

"Từ chức, đùa gì thế hả, hợp đồng cô ấy đến kỳ hạn sao? Thần Phàm là nơi cô muốn đến thì đến đi thì đi à?" Trái tim của tôi em muốn vào thì vào, muốn ra thì ra hả?

"Ặc, quả thật hợp đồng này chưa hết hạn, nhưng trên thủ tục, Lăng Phi Tuyết đã bồi thường tiền trái với hợp đồng, cho nên..." đối với Lăng Phi Tuyết này, Huyền Huyền cũng rất tiếc nuối, là một nhân tài, nhưng người ta đã không muốn ở lại thì cũng chẳng còn cách nào khác.

“Cái gì, bồi thường tiền trái với hợp đồng, sao chuyện này bây giờ cô mới nói với tôi.” Lưu Phàm giờ đây đang rất tức giận, nhìn Huyền Huyền với ý trách móc rõ ràng.

“Giám đốc, từ trước tới giờ anh chưa từng hỏi qua chuyện nhân sự, cho nên tôi nghĩ rằng bản thân mình có thể chịu trách nhiệm được.” Giờ phút này rõ ràng Huyền Huyền cũng có nỗi buồn, cảm giác bị người ta chất vấn vốn là không dễ chịu, cho tới nay Lưu Phàm mặc dù có lúc tính khí hung bạo, nhưng đối với bản thân cũng khá tốt, vẫn luôn cư xử rất lễ phép, hôm nay tình huống như vậy cũng làm Huyền Huyền tức giận.

“Thôi, cô ra ngoài đi.” Lưu Phàm bắt đầu dĩ vãng tay, cả bản thân mình cũng không hiểu làm sao có thể vì cô ấy mà không khống chế được cảm xúc như vậy, chẳng lẽ là do lâu lắm rồi anh không tìm phụ nữ sao? Đúng vậy rồi, nhất định là như vậy, bản thân mình sao có thể để ý loại phụ nữ xấu xí bỏ đi ấy chứ, nhất định là không....

“Hân Nhi, chúc mừng tốt đi, thành công trở thành một người thất nghiệp.” Lúc San San giúp Hân Nhi từ chức, cũng tiện thể từ chức cho bản thân luôn. Đối với San San mà nói làm trợ lý ở Thần Phàm đã mất nhiều thời gian, nhưng cho tới bây giờ cũng không phát triển gì cả, chẳng qua dù sao cũng tốn thời gian, cho nên San San vẫn luôn được ngày nào hay ngày ấy. Bây giờ Hân Nhi từ chức khiến San San cũng suy nghĩ về bản thân, rốt cuộc mình thích hợp làm gì?

“San San, cậu như vậy... cậu không cần thiết.” Hân Nhi nghe thấy tin San San và bản thân mình cùng nhau từ chức, có chút kinh ngạc, có chút cảm động. Có bạn bè như vậy thật sự rất đáng giá.

“Bảo bối Hân Nhi, chừng nào thì cậu tự yêu mình như vậy hả, tớ à, vốn là muốn từ chức, cậu cũng biết tớ làm trợ lý lâu rồi, vẫn chẳng phát triển, có lẽ không thích hợp. Cho nên nhân cơ hội nghỉ ngơi nghỉ ngơi thôi, thay đổi khẩu vị.” San San thoải mái nói, thật ra đối với Thần Phàm cũng có chút không nổi.

“Ừ, vậy chúc mừng chúng ta thất nghiệp đi.”

“Hân Nhi, tiếp theo cậu muốn làm gì bây giờ? Cậu và tổng giám đốc. A, bây giờ không phải, còn có quan hệ với Âu Dương Thần nữa.”

Nhắc tới Âu Dương Thần, rõ ràng cảm giác được ánh mắt Hân Nhi tối sầm lại, không ngờ lập tức nở nụ cười tươi tắn với San San. “Còn có thể sao nữa, anh đi đường dương quang của anh, tớ đi cầu độc mộc của tớ, về phần hôn nhân, không có khả năng ly hôn, nhưng mà trên mặt chữ chính là thân phận của Lăng Phi Tuyết, vốn là chẳng có quan hệ gì với tớ cả.”

“Vậy được rồi, chúng ta cùng đi qua cầu độc mộc nào, chợt có nhiều thời gian như vậy thật đúng là không biết làm gì nhỉ? Đi mua sắm ư? Bây giờ là người không có việc làm, không dám quẹt thẻ, Hoàng thái hậu lại quản hết sức, ái chà...” Về mặt San San đau khổ tả lại.

Đi làm gì? Hân Nhi cũng đang tự hỏi vấn đề này, trong đầu nghĩ tới Tiểu Bàn Tiểu Tề bày ra vẻ mặt chờ đợi, bây giờ không thể lỡ hẹn tiếp nữa. “San San, mang cậu đi chỗ này.”

Cô nhi viện

“Chị Hân Nhi, rốt cuộc chị tới rồi.” Bây giờ bọn nhỏ cũng không xa lạ với Hân Nhi nữa, mà chủ động đi qua vây quanh người Hân Nhi, còn San San nhìn thấy nhiều bạn nhỏ như vậy cũng rất kích động, đây là trụ sở bí mật theo như lời Hân Nhi nói sao?

“Đúng vậy, chị Hân Nhi từng nói nhất định sẽ đến thăm bọn em. Còn dẫn theo một chị nữa, các em xem đây là chị San San, các bạn nhỏ chào hỏi chị San San được không nào.” Với những đứa nhỏ đáng yêu này, Hân Nhi không cách nào mặt co mảy cái được, mà là vẻ mặt hồn nhiên cuốn hút của Hân Nhi.

“Xin chào chị San San...” Đám bạn nhỏ đồng loạt chào hỏi, đoán chắc bình thường mẹ viện trưởng hay dạy bảo.

“Ừ, ừ được, ặc, đây là quà tặng nè.” Đối với nhiều bạn nhỏ như vậy, San San có chút luống cuống.

“Ngao lắm, đám bạn nhỏ, chị San San mang quà tặng cho chúng ta, chúng ta cùng nhau đến xem có được không nào.”

“Được... được ạ...” đám Tiểu Bàn Tiểu Tề nghe tới quà tặng đều rất vui vẻ. Thời gian qua thật sự rất hạnh phúc, mỗi lần chị Hân Nhi tới đều mang quà tặng cho mình.

Hân Nhi, anh lại tới Cô nhi viện thăm bọn nhỏ đây, anh biết em nhất định rất nhớ mong đám bạn nhỏ này, bọn Tiểu Tề đều đã cao hơn, còn Tiểu Bàn cũng vậy, chỉ là Tiểu Bàn quá gầy, càng đẹp trai hơn, Thạch Phong mang theo mấy thứ, xuống xe.

“Tiểu Bàn Tiểu Tề...” vừa tới cửa Thạch Phong đã gọi tên bọn nhỏ, nếu mọi ngày lúc này bọn nhỏ đã rất vui vẻ ra ngoài đón chào, nhưng hôm nay, chẳng lẽ còn có người khác tới đây....

“Chị Hân Nhi. Em rất thích món quà này, còn có bánh bích quy chị Hân Nhi làm ăn rất ngon.” Hân Nhi... Là giọng của Tiểu Tề, đó là Hân Nhi, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, túi lớn trên tay Thạch Phong rơi xuống đất, không dám tin nhìn Hân Nhi trước mặt.

“Anh Thạch Phong, là anh Thạch Phong tới đây.” Tiểu Tề ngạc nhiên vui mừng kêu lên.

Thạch Phong... Nghe thấy tên này, Hân Nhi không tự chủ quay đầu, anh Thạch Phong, là anh sao?

Thạch Phong thấy Hân Nhi quay khuôn mặt tuyệt đẹp qua bên này, có chút kinh ngạc, nhưng lại thất vọng hơn, sao có thể là Hân Nhi chứ? Cô gái nhỏ kia đã đi rồi, rốt cuộc không về nữa.

Mà bên này, Hân Nhi nhìn Thạch Phong cũng rất chăm chú, anh Thạch Phong đẹp trai hơn cả hai năm trước, cũng trưởng thành hơn, giống như Thạch Phong đã hoàn toàn thoát khỏi sự non nớt ngây thơ rồi.

“Xin chào, tôi là Thạch Phong, cảm ơn cô tới thăm bọn nhỏ.” Thạch Phong vẫn phản ứng rất nhanh, chào hỏi Hân Nhi.

“Xin chào,” Hân Nhi có chút chua xót mở miệng. Thì ra kết quả gặp lại anh Thạch Phong cũng chỉ là hai chữ xin chào.

“Thạch Phong... Xin chào tôi là San San.” San San thấy có soái ca cũng chạy tới chào hỏi.

“Thạch Phong tới đây à.” Mẹ viện trưởng nhìn thấy Thạch Phong cũng qua chào hỏi, với bà mà nói Thạch Phong cũng giống như đứa bé của chính mình.

“Dạ, mẹ viện trưởng.”

“Đây là...”

“Viện trưởng khỏi cần, chúng con đều tự giới thiệu rồi.” San San mở miệng.

“À à, vậy thì tốt rồi, vậy đám người trẻ các con nói chuyện đi.”

“Chị San San, chúng ta đi chơi trò chim ưng bắt gà con được không?” Cô bé nhỏ nhún cằm gốc áo San San hỏi.

Chim ưng bắt gà con, ặc, không phải chứ, San San nhìn Hân Nhi xin giúp đỡ. Hân Nhi hơi buồn cười, thấy San San như vậy, không khỏi khẽ cười ra tiếng. Mà Thạch Phong thấy Hân Nhi cười khê, bị nụ cười tươi tắn của Hân Nhi làm có chút mê muội hoa mắt, không tự chủ nhớ tới nụ cười tủm tỉm của Hân Nhi. Hai khuôn mặt dần dần chồng lên nhau.

“Vậy được rồi” cuối cùng không đành lòng từ chối lời mời của đám bạn nhỏ, San San đồng ý.

Âu thị

Ám Dạ nghiên cứu chế tạo thuốc mới, Âu Dương Thần bị thương rất nhanh đã khỏi, bây giờ cũng về Âu thị đi làm. Chỉ là chưa về khu nhà ở, tuy biết Hân Nhi chưa trở về ngôi nhà kia, nhưng Âu Dương Thần vẫn không cách nào đặt chân vào nơi đó. Mặc dù chỉ cách một bức tường, nhưng Âu Dương Thần vẫn trước sau như một không cách nào vượt qua được khoảng cách này. Đường như cách nghìn núi vạn sông, càng sợ hơn chính là quá khứ ngọt ngào, giống như thuốc độc ngấm vào trong bụng.

“Tổng giám đốc, về dự án Fibbi có thay đổi, muốn nêu lên chút ý kiến.”

“Nói?”

“Lúc trước tổng giám đốc bảo chúng em chiếu cố mấy đứa nhỏ ở Cô nhi viện Yêu Trẻ, nhưng trước mắt dự án Fibbi có phần đất rất quan trọng đó chính là Cô nhi viện Yêu Trẻ, nhưng, Cô nhi viện thì...”

Cô nhi viện Yêu Trẻ...

“Thần, hôm nay em đã đến thăm bọn nhỏ, anh biết không, bọn nó rất ngoan, rất đáng yêu, em mua bánh ngọt Doremon, bọn nhỏ còn không dám ăn, sợ ăn Doremon rồi không thực hiện được ước mơ, cho nên em...” Âu Dương Thần lại vô thức nhớ tới lời Hân Nhi nói ngày hôm đó.

“Đi xem đi.” Âu Dương Thần cũng không biết sao bản thân lại có suy nghĩ này, có lẽ thật sự chỉ muốn tìm chút gì đó có liên quan tới cô. Một mặt vừa muốn trốn tránh, mặt khác lại muốn có nhiều điều liên quan tới cô, ngay cả bản thân Âu Dương Thần cũng không phát hiện hành động của mình có bao nhiêu mâu thuẫn.

“Trời ơi, mệt quá, mệt quá, chị chạy không nổi, Hân Nhi, cậu thay tã một lát, tã đi toilet đã, sau đó muốn nghỉ ngơi.” Giờ phút này San San thở hổn hển, giống như làm hoạt động nào kịch liệt lắm ấy.

“Được rồi, đã biết, nhìn cậu, yêu cầu cậu cần phải luyện tập hàng ngày đi.” Thấy San San như vậy, Hân Nhi cũng có chút bất đắc dĩ.

“O kia biết rồi, đừng lải nhải nữa, sắp vượt qua cả Hoàng thái hậu.” San San nói nhỏ, giọng càng lúc càng xa.

“Chị Hân Nhi, nhanh lên, tới chơi với bọn em đi.” Tiểu Bàn kêu lên.

“Được, tiếp tục...”

“Tổng giám đốc, tới rồi.”

“Ừm.” Âu Dương Thần quay cửa kính xe xuống nhìn Cô nhi viện trước mắt có chút đồ nát. Nghe tiếng nô đùa huyền ảo từ xa xa, chắc là đang chơi trò chơi, đây là chỗ mà cô đã nói, lúc trước tới thật sự chưa nghiêm túc quan sát lần này cần phải nhìn kỹ càng mới được.

Âu Dương Thần xuống xe, từ từ đi vào trong sân, tiếng vui đùa ầm ĩ cũng càng lúc càng rõ ràng, khi thấy hai người đang vui thích chơi trò chim ưng bắt gà con, Âu Dương Thần mở to mắt, dần dần biến thành tức giận, đây chính là ngây thơ trẻ con vui đùa trong miệng em, đây chính là Thiên đường trong mắt em, thế đó....

Âu Dương Thần giận dữ xoay người. Trờ vào trong xe “trở về.”

Nhanh như vậy, không phải nói muốn nhìn sao? Thế nào, cũng phải quan sát địa hình một chút chứ, thư ký nghỉ ngơi nghỉ, nhưng vẫn lái xe đi, chuyện của cấp trên cấp dưới vẫn nên ít hỏi thăm thì hơn.

Lát sau, Âu Dương Thần đã mở miệng, “Giữ nguyên kế hoạch làm việc, nhanh lên.”

“Vâng.” Thư ký cung kính đáp, để nguyên kế hoạch, xem ra ý tứ của tổng giám đốc vẫn là muốn chiếm giữ và sử dụng mảnh đất này. Cũng đúng, hạng mục Fibbi này có lợi nhuận rất lớn, mà mảnh đất này lại là chỗ quan trọng nhất. Làm sao có thể vì một Cô nhi viện nhỏ nhỏ mà ngừng lại được. Xem ra bản thân mình phải cố gắng làm việc, vì sắp phải làm hai việc.

“Oa, bảo bối Hân Nhi, bây giờ tớ cảm thấy cơ thể này đã không còn là của mình nữa rồi, rất mệt mỏi. Nhưng mà rất vui vẻ.” Vừa về tới nhà, San San liền đổ ập xuống ghế sofa, San San ôm gối ôm nhìn giống như con bạch tuộc, Hân Nhi không khỏi cười ngớ ngẩn, San San thật sự rất đáng yêu.

“Được rồi, trước tiên cậu nghỉ ngơi đã, tớ đi nấu cơm cho cậu.”

“Bảo bối Hân Nhi, cậu tốt quá, yêu nhất cậu đó.” San San tặng chiếc hôn gió qua đây, tiếp tục nằm, khép đôi mắt lại.

“Nếu em nói, yêu anh không có nếu....”

“Bảo bối Hân Nhi, điện thoại reo, ời, hình như là bên Cô nhi viện.”

“Phải không? Đưa cho tớ.”

“A lô?”

“Tiểu thư Hân Nhi.” Giọng viện trưởng hơi run rẩy.

“Viện trưởng, sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Hu hu

“Tiểu thư Hân Nhi, tôi... xin cô giúp tôi với. Tôi, tôi thật sự không biết nên tìm ai nữa.” Tiếng khóc nức nở của mẹ viện trưởng truyền tới.

“Mẹ viện trưởng, mẹ đừng vội, từ từ nói rõ cuộc sao lại thế này?” Nghe thấy mẹ viện trưởng khóc bất lực, trong lòng Hân Nhi rất khó chịu, người chứng kiến mình lớn lên mẹ viện trưởng dịu dàng thắm thoát đã sắp già nua rồi.

“Là thế này. Ngày hôm nay có mấy người tới nói vì muốn làm gì đó, cần phải sử dụng mảnh đất của Cô nhi viện, hơn nữa bọn họ còn mang ra giấy đã mua, cầm giấy tờ nhà đất ra, kêu chúng ta... yêu cầu chúng ta nhanh chuyển đi, bọn họ phải thi công.” Trong điện thoại vẫn là tiếng nức nở của mẹ viện trưởng.

“Sao có thể như vậy chứ? Vậy đám nhỏ ở Cô nhi viện thì làm thế nào bây giờ? Mẹ viện trưởng, mẹ đừng vội, nói cho con biết, là công ty nào.”

“Bọn họ.... bọn họ nói là Âu thị, tôi cũng đi tìm Thạch Phong rồi, cậu ta nói Âu thị là tập đoàn hàng đầu, không có cơ hội thay đổi, cậu ta cũng đang nghĩ cách. Tôi cũng biết rõ ép buộc làm khó người khác, nhưng mà, tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Hân Nhi tiểu thư, cô tốt như vậy, xin cô hãy giúp chúng tôi, bọn nhỏ không thể không có nhà.”

Nhà.... Đúng vậy, đây là nhà bọn nhỏ, nhưng vì sao Thần làm thế? Vì sao anh làm thế? Bất kể như thế nào, nhất định phải giữ được ngôi nhà này. Nhất định phải....

“Mẹ viện trưởng, mẹ đừng gấp gáp, con sẽ nghĩ cách, con nhất định sẽ bảo vệ ngôi nhà của chúng ta.” Dưới tình thế cấp bách, Hân Nhi buột miệng nói ra, nhưng giờ phút này mẹ viện trưởng sốt ruột vạn phần, đương nhiên không nghe ra ý tứ trong lời nói của Hân Nhi, chỉ rất biết ơn.

“Hân Nhi, Cô nhi viện làm sao thế, xảy ra chuyện gì?”

“Hình như Âu thị vì xây dựng thứ gì đó muốn sử dụng đất Cô nhi viện, kêu họ chuyển đi.”

“Cái gì? Vậy bọn Tiểu Bàn Tiểu Tề làm sao bây giờ? Cô nhi viện là nhà của bọn nhỏ, Âu Dương Thần sao có thể như vậy chứ?” Bây giờ San San lại càng oán giận Âu Dương Thần hơn.

“Vì thế, nhất định phải bảo vệ Cô nhi viện, không thể để bọn nhỏ không có nhà.” Hân Nhi kiên định nói, nhà, đối với bọn nhỏ ở Cô nhi viện quan trọng cỡ nào, có lẽ người khác không hiểu, nhưng Hân Nhi biết rất rõ, Cô nhi viện là ngôi nhà duy nhất của bọn nhỏ, gia đình duy nhất, bản thân mình nhất định sẽ cố gắng bảo vệ.

“Không ai có thể thay thế em trong lòng anh...” Văn phòng to như vậy, giọng hát êm ái và sâu lắng, nhìn hai chữ bà xã chớp tắt trên màn hình, Âu Dương Thần hiện lên tia vui sướng. Đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày như vậy cô chủ động gọi điện thoại tới, nhưng nghĩ tới chuyện gì đó, sự vui sướng của Âu Dương Thần dần dần bị sự căm hận thay thế.

“A lô?” Giọng lạnh lẽo của Âu Dương Thần truyền tới, ngay cả không khí hình như có chút đông cứng lại.

“Thần, chuyện Cô nhi viện anh biết không?” Vừa nghe thấy tiếng Âu Dương Thần, Hân Nhi liền lập tức vào thẳng vấn đề, cô không tự mình đa tình cho rằng Thần còn có thể nguyện ý nghe bản thân mình nói về kỷ niệm cũ.

“Ừm” Mặc dù biết cô tìm mình có thể là vì chuyện của Cô nhi viện, nhưng ngay cả một câu chào hỏi cũng không có, mà cứ nói thẳng tuột ra như vậy, đúng là có chút khó chịu.

“Thần, anh không thể làm như vậy, đó là ngôi nhà duy nhất của bọn nhỏ trong Cô nhi viện, bọn nhỏ cũng chỉ có ngôi nhà này, anh không biết bọn nhỏ ở đó chơi đùa vui vẻ như thế nào đâu, anh nhất định không thể phá hoại hạnh phúc này.” Dưới tình thế cấp bách Hân Nhi nói ra những lời này.

Chơi vui vẻ, trong đầu Âu Dương Thần hiện lên hình ảnh Hân Nhi chơi đùa cùng với Thạch Phong ở đó, rất vui vẻ, quả thật chơi rất vui vẻ. Hơn nữa không phải anh không nhìn thấy, anh đã thấy, thấy được cô và người đàn ông khác ở đó chơi đùa vui vẻ như vậy, nghĩ thế, tay cầm điện thoại của Âu Dương Thần càng siết chặt thêm. “Quyết định của công ty còn phải qua sự đồng ý của cô ư? Đừng quên thân phận của mình.” Âu Dương Thần lạnh lùng phun ra những lời này.

Thân phận... hai chữ thâm sâu này khiến Hân Nhi đau khổ nhận ra, đúng vậy. Thân phận của mình chỉ là một người thế thân, nhưng bây giờ thân phận này đã bị vạch trần, ở trong lòng anh còn không bằng người thay thế. Hân Nhi không khỏi cảm thấy bản thân có chút buồn cười, làm sao có thể cho rằng ý kiến của mình vẫn có thể ảnh hưởng tới quyết định của Thần nữa? Quyết định của anh chỉ thay đổi vì người tên Tuyết Nhi kia mà thôi. Thật sự là không biết tự lượng sức mình rồi.

“Bảo bối Hân Nhi, sao rồi? Tổng giám đốc nói thế nào?” San San lập tức sáp lại, cả ngày hôm nay ở cùng với bọn nhỏ, cô cảm thấy rất thích đám nhỏ này, thật sự không muốn thấy bọn nhỏ cứ như vậy mà nhà cũng không có.

“Anh ấy, anh ấy nói tớ không thể thay đổi được quyết định của anh ấy.” Trong lời nói của Hân Nhi để lộ sự đau lòng.

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Tớ cho rằng ít nhất tổng giám đốc nhớ...” Nói tới đây, San San im miệng, đáng chết, bản thân đã biết mình không có đầu óc lâu rồi, Hân Nhi nhất định rất khổ sở.

“Không có việc gì, San San, là tớ tự mình đa tình, chúng ta nghĩ cách khác thôi.”

“Nhưng mà, chuyện Âu thị, chỉ sợ là không còn cách nào khác.” San San có chút lo lắng mở miệng, quả thật chuyện của Âu thị có ai dám nhúng tay vào đây? Muốn thay đổi quyết định này, chỉ có Âu Dương Thần thôi.

“Không sao, trời không tuyệt đường người, cùng lắm thì, tớ đi cầu xin anh ấy, tóm lại, tớ nhất định phải bảo vệ Cô nhi viện.” Hân Nhi lấy lại ý chí chiến đấu lúc trước.

“Ừ, nhất định có thể, tớ tin cậu.” San San đi qua ôm lấy Hân Nhi, cô biết thật ra trong lòng Hân Nhi rất khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Không thấy cô.

“Oa, đây rốt cuộc là ai? La Mãn Các thuê người xấu như quái vật này từ lúc nào vậy?”

“Đúng vậy! Đây là người sao? Tôi chưa từng thấy qua người nào xấu như vậy”

“Ai nha, đừng nhìn nữa, nhìn xong lại gặp ác mộng”

“Mọi người trật tự, đây là tiểu thư chúng ta vừa mới thuê...” Tất cả mọi người khinh bỉ nhìn người phụ nữ đã hoàn toàn thay đổi trước mắt: “Ách, là tiểu thư quét dọn vệ sinh”. Người quản lý có ý dừng lại vài giây, chính là muốn nhìn thấy hiệu quả như vậy. Quả nhiên không làm anh ta thất vọng, hiện trường lập tức vang lên tiếng cười nhạo.

“Hoá ra là tiểu thư quét dọn vệ sinh, tôi còn đang nghĩ, người phụ nữ xấu như vậy cũng không sợ hù dọa khách sao?”

“Ai nha, Linh Linh, xấu xí cũng được thôi, chẳng qua đây là mặt người sao?”. Một vị tiểu thư khác mở miệng châm chọc, trong lúc nhất thời tất cả mọi người ồn ào lộn xộn thảo luận châm chọc, vốn là có khá nhiều bức tức mà không có cách nào trút ra, bây giờ thật vất vả mới có một người để mọi người

trút giận đương nhiên là không thể không châm chọc.

“Không phải người... Linh Linh, sao có thể nói như vậy, cô biết người trước mặt là ai không?”. Quản lý dường như đang bảo vệ người phụ nữ xấu xí kia, nhưng lời nói lọt vào tai người biết chuyện lại càng thêm châm chọc.

“Là ai vậy?”

“Đúng vậy, quản lý Mã, là ai vậy? Chẳng lẽ là oán quý của Diêm Vương dưới kia sao?”

“Không phải đâu, đây chính là con gái duy nhất của Lâm Sơn tập đoàn Lâm thị, thiên kim đại tiểu thư Lâm thị đấy. Là người có thân phận quý báu, có thể tới nơi này của chúng ta làm người phục vụ là vinh hạnh của tất cả mọi người chúng ta”

Tập đoàn Lâm thị...

Lâm Sơn...

Đây không phải là Lâm Hiểu sao? Chính là cô thiên kim kiều ngạo không ai bì nổi? Trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người nhìn Lâm Hiểu đều thay đổi, trở nên càng thêm độc ác, càng thêm căm hận. Tin đồn về Lâm Hiểu ở bên ngoài có rất nhiều người biết, là điển hình của tiểu thư kiều ngạo, luôn xem thường người ở nơi này. Chỉ có một người lúc nghe được mấy chữ thiên kim tập đoàn Lâm thị, cơ thể cứng lại, bàn tay nắm chặt, Lâm Hiểu, cô cũng có ngày hôm nay.

Lúc này Lâm Hiểu giống như là bị trời lại trên thớt, mặc người chém giết, cũng không phải cô ta không muốn phản bác, mà là vì Dạ đã bỏ thêm chút gì đó lên người cô ta, khiến cô ta không thể nào nhúc nhích, một khi kích động thì đau nhức hết như vạn tiễn xuyên tâm vậy (ngán mỗi tên đâm vào trái tim), chân giống như là giẫm phải bùn nhão, để mặc người chà đạp, mơ hồ cảm thấy ánh mắt đầu đó là oán hận, là nỗi oán hận hủy thiên diệt địa... nhưng vẫn bất lực như cũ.

Nhìn Lâm Hiểu trên màn ảnh, một người đàn ông đang vỗ về chân con sói cong môi mỉm cười, trong ánh mắt lộ rõ ác độc và thoả mãn, rốt cuộc có thể báo cáo kết quả làm việc rồi, Hàn Thiên rất có khiếu tra tấn người khác, loại người như Lâm Hiểu không thể tra tấn về thể xác, mà phải tra tấn tinh thần. Cô ta không phải rất kiều ngạo sao? Không phải tự cho mình là cao quý sao? Như vậy bây giờ thì sao, ngay cả cô gái tiếp rượu cũng không bằng, phải đi hầu hạ những cô gái kia, bị người sỉ nhục, bị người chà đạp, thậm chí muốn làm người cũng không được, Lâm Hiểu, còn có cái gì có thể kiều ngạo đây, chẳng qua là thời gian đau khổ vẫn còn ở phía sau, anh tin tưởng những gì anh tiếp đãi sẽ dần dần có hiệu quả.

“Thật xin lỗi, chuyện này chúng tôi thật sự không giúp được”. Lại thêm một người từ chối, Hàn Nhi đã cố gắng sử dụng tất cả các mối quan hệ, nhưng vừa mới nghe đến Âu thị thì mọi người đều không muốn giúp, vốn số người cô quen biết ở thành phố A cũng không nhiều, bây giờ lại nghe là đại boss Âu Dương Thần, đương nhiên không có ai đồng ý giúp, thật ra thậm chí Hàn Nhi đã nghĩ đến chuyện tìm Diệp Phi, nhưng mà, thế lực của Diệp Phi bây giờ không có cách nào có thể so sánh với Âu Dương Thần, cô đã nợ Diệp Phi rất nhiều, thật sự không muốn lại thiếu nợ anh thêm cái gì.

“Nếu như em nói yêu anh, không có nếu như...”. Lúc Hàn Nhi đang chán chường suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao mới có thể cứu cô nhi viện, giống như San San nói đi nhờ Diệp Phi, nếu như thật sự có ích thì Hàn Nhi cũng nguyện ý, thế nhưng vấn đề ở đây là cũng sẽ vô dụng thôi. Bây giờ Thần hận mình như vậy, hận mình lừa dối, sao có thể giúp mình, chỉ sợ cô nhi viện sẽ biến mất nhanh hơn. Đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại, là Vận nhi, nhìn thấy hai chữ Vận nhi, Hàn Nhi dường như thấy được hi vọng. Cầm Vận mặc dù là đại tiểu thư nhưng vẫn là một người nhân hậu, là một cô gái thiện lương, nhất định sẽ đồng ý giúp đỡ mình.

“Hàn Nhi, cậu muốn ra ngoài sao?”. San San vừa về đến thì thấy Hàn Nhi đang đi giày, đoán rằng Hàn Nhi có lẽ lại muốn ra ngoài bận rộn chuyện cô nhi viện, hôm nay Hàn Nhi cũng đã tới tìm anh trai cô, thế nhưng anh trai mình lại thật sự không muốn nhúng tay vào chuyện này, thiếu chút nữa thì San San đã cãi nhau tới trở mặt rồi. Thật ra San San cũng hiểu rõ tài lực và thế lực của anh trai mình, ngay cả một phần trăm của Âu Dương Thần cũng không bằng, huống hồ là chống lại? Nhưng khi nhìn thấy Hàn Nhi bận rộn như vậy, vì chuyện của cô nhi viện mà bận rộn, nghĩ đến bọn trẻ đáng yêu đó, San San vẫn không muốn tha thứ cho anh trai.

“Ừ, lần này có lẽ sẽ có ích”. Nghĩ đến Cầm Vận, dường như Hàn Nhi thấy được hi vọng, có lẽ Cầm Vận có thể khuyên được Thần, hoặc là có lẽ Vũ Hạ có thể...

“Thật sao? Vậy là tốt nhất, đừng có trở về quá muộn đấy”. San San nhìn thời gian, đã tám giờ, trong khoảng thời gian này hầu như Hàn Nhi luôn ở nhà, Hàn Nhi chắc là không quen cuộc sống về đêm.

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi sớm đi”. Hàn Nhi vui vẻ đáp, nghĩ đến Cầm Vận có thể trợ giúp bọn trẻ giữ được nhà, buồn bực trong mấy ngày này dường như cũng tốt hơn nhiều.

“Tuyệt nhỉ, ở đây!”. Ở bên trong Palace, Cầm Vận mặc một chiếc áo đầm ngắn màu tím nhìn qua rất giống tiểu tinh linh trong đêm tối, có chút đáng yêu, còn có chút gợi cảm, làm cho người ta nhìn không được mà muốn tiến tới nói chuyện với cô, chẳng qua ở đây cũng không có người có lá gan đó, người ở Palace tiêu khiển cũng là người có mặt mũi, đương nhiên biết rõ Cầm Vận là ai, không có ai nguyện ý đắc tội Cầm Vận.

“Vận nhi”. Hàn Nhi trực tiếp đi về phía Cầm Vận, Palace, đây là lần thứ hai cô tới đây, còn nhớ rõ tình huống lúc đi cùng Thần khi đó, tất cả giống như vẫn đang rõ ràng trước mặt, vậy mà bây giờ... Hàn Nhi xuất hiện lập tức khiến bên trong Palace dậy sóng, đối với sự xuất hiện của mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, khắp nơi dường như đều đang tự hỏi một vấn đề, cô gái này là thiên kim nhà ai? Có thể tới Palace thân phận nhất định không đơn giản, mà gương mặt này lại rất lạ lẫm, nhìn thấy Hàn Nhi ở cùng một chỗ với Cầm Vận, đối với thân phận Hàn Nhi càng thêm hiếu kỳ, lén lút gán ghép cho Hàn Nhi rất nhiều thân phận.

“Tuyệt nhi, mấy ngày này đang bận rộn chuyện gì vậy? Tớ nói cho cậu biết nha, cái khăn quàng cổ kia khiến chồng tớ rất cảm động đó. Hi hi, anh ấy hận không thể ngày ngày đều mang theo, không chịu cởi ra”. Cẩm Vân ở bên cạnh vừa cười vừa nói, nhớ đến biểu hiện của Vũ Hạ mấy ngày này, Cẩm Vân thật sự rất vui, những cố gắng lúc đan khăn quàng đều đáng giá, bởi vì sự vui vẻ của Vũ Hạ.

“Vây thì tốt rồi”. Hân Nhi thản nhiên nói, nhìn vẻ mặt vui mừng của Cẩm Vân, mình thì sao? Cùng đan khăn quàng cổ, Vũ Hạ bị khăn quàng của Cẩm Vân khiến cho cảm động đến rối tinh rối mù, có lẽ càng thêm kiên định yêu Cẩm Vân, mà mình thì sao, thậm chí không thể đưa ra chiếc khăn quàng cổ kia, còn nói gì đến... Có lẽ cho dù đưa cũng vô ích, người anh ấy đề ý chỉ có Tuyệt nhi kia.

“Tuyệt Nhi, còn cậu, anh Thần có phải rất cảm động không? Tớ nghĩ anh Thần nhất định rất cảm động, có phải là ngay lập tức cầu hôn cậu không?”. Cẩm Vân giống như ăn trộm cười hi hi, giống như đang nhìn thấy chuyện mờ ám gì đó.

“Ha ha, khá tốt”. Hân Nhi cũng không muốn nói thêm gì về chuyện này, tuy rằng tự nói với mình phải buông xuống chuyện về Âu Dương Thần, thế nhưng là vẫn không có cách nào có thể quên đi, vẫn sẽ đau lòng, khổ sở.

“Vận nhi, tớ có chuyện muốn nói với cậu”

“Ừ, được, cậu nói đi?”

“Là thế này...”

“Vây bọn trẻ ở cô nhi viện phải làm sao đây? Không phải sẽ không còn nhà sao?”. Nghe xong lời Hân Nhi nói, Cẩm Vân quả nhiên rất lo lắng cho bọn trẻ.

“Đúng vậy, cho nên Vận nhi, cậu nhất định phải giúp mình”

“Được, tớ nhất định sẽ giúp, nhưng đó là công ty nào?”

“Là Âu thị”

“Cái gì? Âu thị, nhưng mà Tuyệt nhi, Âu thị là của anh Thần mà, sao cậu lại? Đó cũng không phải của anh Thần sao?”. Cẩm Vân đang định hỏi tại sao không đi tìm Âu Dương Thần, Âu Dương Thần là bạn trai Tuyệt nhi, hơn nữa lại đối xử tốt với Tuyệt nhi như vậy, chỉ cần Tuyệt nhi nói một câu không phải mọi chuyện sẽ được giải quyết sao? Thế nhưng trong lúc nói chuyện chợt phát hiện ra Âu Dương Thần đang uống rượu ở trong góc, tại sao anh ấy lại không xuống Hoàng Cung dưới mặt đất?

“Thần...”. Hân Nhi nhẹ nhàng nỉ non, nhìn theo tầm mắt của Vận nhi thấy được bóng dáng quen thuộc, trong lòng đột nhiên căng thẳng, có chút kích động, thế nhưng lúc nhìn thấy người ở bên cạnh Âu Dương Thần, Hân Nhi cảm thấy trái tim dường như ngừng đập trong chốc lát, toàn thân cứng lại, nắm chặt cái ly, móng tay thon dài bấm vào da thịt, thế nhưng Hân Nhi không cảm thấy dù chỉ một chút đau đớn, bởi vì trái tim còn đau hơn nhiều. Hân Nhi thấy lúc này Âu Dương Thần dường như muốn cùng với cô gái kia rời đi, Âu Dương Thần dường như là ôm lấy người cô gái kia rời đi, mà lúc Vận nhi nhìn thấy cảnh kia lúc đầu là giật mình sau đó là tức giận. Khó trách Tuyệt nhi dù biết chuyện này là do Âu thị làm mà vẫn muốn mình cứu cô nhi viện, hoá ra nguyên nhân là như vậy. Vận nhi lo lắng liếc nhìn Hân Nhi.

“Tuyệt nhi...”

“Vận nhi,... tớ không sao, tớ có chút không thoải mái, muốn trở về trước”. Dường như Hân Nhi thật sự không thoải mái, sắc mặt trắng bệch khác thường, chỉ là nước mắt trong hốc mắt dường như sẽ ngay lập tức tràn ra ngoài, nước mắt đông đầy trong hốc mắt nhưng vẫn cứng rắn không chịu rơi xuống, nhìn qua thật khiến người ta thương xót.

“Tuyệt nhi,...tớ đi tìm anh Thần...”

“Đừng, Vận nhi, không có chuyện gì đâu, bọn tớ đã không còn quan hệ gì nữa, chuyện của cô nhi viện thật sự hi vọng cậu có thể giúp đỡ, tớ cảm thấy rất không thoải mái, tớ đi trước”. Nói xong, Hân Nhi cầm lấy túi xách rồi đi giống như chạy trốn, nhiều lần thiếu chút nữa đã va phải người khác, ha ha, thì ra Thần cũng không phải chỉ yêu một mình Tuyệt nhi, thì ra không phải vậy...chẳng qua là không thích tình yêu lừa dối của mình, đúng không? Thì ra là như vậy...Lam Hân Nhi, mày chẳng phải đã nói sẽ không quan tâm nữa sao? Chẳng phải mày đã tự nói với mình sẽ buông tay sao? Chẳng phải mày đã hứa với bản thân là sẽ không còn vì anh ấy mà đau lòng khổ sở nữa hay sao? Đúng, đúng là như vậy, trái tim lương thiện dường như đã hết đau, không còn đau nữa rồi, không còn đau nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Thật vất vả mới đi tới cửa ra vào của Palace, nhìn đôi nam nữ xa lạ ôm nhau bước tới, nước mắt trong hốc mắt Hân Nhi vẫn nhìn không được mà rơi xuống, giống hệt như thiên sứ lạc xuống nhân gian, cảnh này vừa vụn rơi vào tầm mắt của một người vừa mới đến Palace để uống rượu. Ngày mai sẽ

phải trở về, bệnh của mẹ, còn có em gái, nên làm cái gì bây giờ? Nhìn thấy cảnh Hân Nhi rơi nước mắt, Lê Cận không hiểu sao trái tim mình lại thoáng cảm thấy đau đớn. Thật sự rất muốn bước tới thay cô lau sạch nước mắt, cô không nên rơi lệ, cứ như vậy, Hân Nhi lướt qua bên người Lê Cận. Hân Nhi cũng không để ý đến người đàn ông này, càng không biết người đàn ông đó lại có tình cảm khác thường với mình.

“Ra rồi, ra rồi, chính là cô ta”

“Đúng vậy, giống với người trong hình”

“Vậy chờ cô ta đến một nơi không có người, chúng ta lại hành động, cũng không thể làm ở Palace này, tôi còn muốn đến hưởng phúc ở chỗ cô gái yêu điệu kia một tháng đấy”

“Nói cũng đúng, chỉ là cô này đúng giờ hơn nhiều so với cô kia, nếu không...” Trong xe riêng truyền ra tiếng cười hèn mọn, nhưng Hân Nhi cũng không biết mình đã bị người ta để ý.

“Lão Mã, anh nói xem có phải cô gái này bị bệnh không, nhiều lần đụng trúng người khác, chẳng lẽ là có vấn đề?”. Hai người vẫn luôn theo dõi Hân Nhi, nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của Hân Nhi, nhiều diễm đàn lee quy doonlân đụng phải người ta, dường như đã mất đi linh hồn, bọn hắn thật hoài nghi đầu Hân Nhi có vấn đề.

“Mặc kệ đầu cô ta có phải có vấn đề hay không, hành động trước”

“Được”

“Nhanh lên một chút...”

“A...các người làm gì vậy!?”. Còn chưa dứt lời, Hân Nhi đã bị khăn tay của hai người đàn ông bí ối kia làm cho hôn mê. Hai người kia nhanh chóng kéo Hân Nhi lên xe.

Lê Cận nhanh chóng chạy ra, lúc nhìn thấy nước mắt của Hân Nhi không hiểu sao lại thấy đau lòng, khiến Lê Cận có chút khó hiểu, còn là ma xui quỷ khiến mà chạy ra, chỉ sợ Hân Nhi sẽ gặp chuyện không may, kết quả lúc chạy đến nơi dường như thấy một bóng dáng, dường như là bị người ta kéo lên xe. Lê Cận nhanh chóng chạy đến vị trí lúc này, không có thứ gì, nhìn thấy chiếc khăn mặt trên mặt đất, chẳng lẽ là...Lê Cận cầm lên ngửi ngửi, quả nhiên là Chloroform(chắc là thuốc mê á). Cái gì cũng không kịp nghĩ, lập tức lên xe đuổi theo, trong lòng có cảm giác sợ hãi khó hiểu, giống như sẽ mất đi thứ gì đó rất quan trọng, ngay cả chính Lê Cận cũng không biết, ngoại trừ ba mẹ, còn có người em gái đã mất của mình thì còn có ai quan trọng với Lê Cận anh, nhưng mà giờ phút này, Lê Cận chỉ làm việc dựa theo trái tim, anh chỉ biết là anh không muốn nhìn thấy cô gái rơi lệ đó gặp chuyện không may.

Palace

Linda đang cố gắng đưa Âu Dương Thần đi.

“Tổng giám đốc, anh say rồi, tôi đưa anh đi nghỉ ngơi”

“Bà xã...”. Trong mơ hồ Âu Dương Thần chỉ thấy một bóng dáng, theo bản năng liền nói ra hai chữ này.

“Bà xã”,... lúc Linda nghe thấy hai chữ này sắc mặt liền cứng đờ, chưa từng nghe nói Âu Dương Thần đã kết hôn, chẳng lẽ..., mặc kệ, kết hôn rồi thì sao, không phải là còn có thể ly hôn sao? Người đàn ông Linda này muốn thì sẽ không từ thủ đoạn để đoạt lấy, đây chính là một cơ hội tốt, may mắn là lúc này có một người bạn báo cho mình Âu Dương Thần đang ở chỗ này, nếu không thì mình đã mất đi cơ hội này, chỉ cần xảy ra quan hệ với Thần, cô ta không tin anh ta còn có thể rời khỏi cô. Lúc Linda đang còn âm thầm đắc ý, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nữ bén nhọn.

“Này, cô làm gì vậy?”. Cẩm Vận đột nhiên xông đến giữ chặt Linda, anh Thần là của Tuyết nhi, cô không cho phép người khác nhúng chàm(kiểu làm bẩn ấy m.n). Trên phương diện tình cảm Cẩm Vận luôn thích sự sạch sẽ, cô cho rằng trong tình yêu thì phải tuyệt đối một lòng, ở trong mắt cô đàn ông chung tình chính là đàn ông tốt, đàn ông hoa tâm(lãng nhăng) chính là người xấu.

“Hoá ra chính là con hồ ly tinh cô”. Lúc nhìn thấy mặt Linda, Cẩm Vận không khỏi mở miệng mắng chửi người, lần trước lúc ở Palace đã nhìn thấy Linda rồi, đêm hôm đó Cẩm Vận cũng không hề cho Linda chút mặt mũi nào, nói thẳng ra loại hồ ly tinh như Linda nhất định sẽ không khiến anh Thần yêu thích.

“Tiểu thư, xin cô tự trọng, tôi không quen cô”. Linda xác thực là không biết Cẩm Vận, bởi vì cô không còn nhớ bất cứ chuyện gì về đêm hôm đó.

Không quen, Cẩm Vận nghĩ lại một chút liền hiểu rõ, chuyện Hoàng Cung dưới mặt đất không phải ai cũng có thể biết.

“A, không biết sao? Đúng vậy, cô không có tư cách để nhớ tôi”. Cẩm Vận lạnh lùng khinh bỉ Linda, nhìn Âu Dương Thần đã uống say như chết, đoán chừng là con hồ ly tinh Linda này đang muốn làm gì đó, đều do con hồ ly tinh này, Cẩm Vận nghĩ đến vẻ mặt đau lòng lúc này của Hân Nhi, trong lòng liền dâng lên lửa giận.

“Long Ngũ, Long Ngũ...”. Cẩm Vận lập tức gọi người phụ trách ở Palace tới.

Quả nhiên lúc người phục vụ nhìn thấy người gọi Long Ngũ là Cẩm Vận thì rất nhanh đã gọi Long Ngũ tới.

“Tiểu tổ tông, em sao vậy?”. Long Ngũ đương nhiên là biết Cẩm Vận, Cẩm Vận gây chuyện ở Palace cũng không ít, lần nào mà không phải truyện của

Lê* quý đôn^ do Long Ngũ thu dọn hậu quả, đối với tiểu tử tông này Long Ngũ vừa yêu vừa hận, người quen biết Cẩm Vận đều sẽ yêu thích cô bé thắng thần này, thế nhưng cũng hiểu rõ bản tính ác ma của cô.

“Mau đuổi cô ta ra ngoài cho em, cô ta muốn nhúng chàm anh Thần”. Cẩm Vận mang về mặt đương nhiên nói, khiến người ta không khỏi hiểu lầm Cẩm Vận đang bắt gian, thật ra Cẩm Vận cũng có một phần là tội để bắt gian, chẳng qua là làm thay Hân Nhi thôi.

Anh Thần, Long Ngũ thấy ông chủ của mình hình như đã uống say, chẳng qua người phụ nữ này hình như là do ông chủ đưa tới.

Đi lên thôi, chuyện của ông chủ sao mình có thể khoanh tay đứng nhìn đây? Lại nói ông chủ còn có thể bị nhúng chàm nữa!

“Tiểu tử tông, em cũng đừng náo loạn”. Long Ngũ giữ lấy Cẩm Vận.

“Em mới không phải đang náo loạn, anh không thấy người phụ nữ kia đang nhìn anh Thần bằng ánh mắt đắm đuối sao? Nếu không phải là em phát hiện sớm thì anh Thần đã bị người ta mang đi rồi?”. Anh Thần bị ăn đến xương cốt cũng chẳng còn, vậy Tuyệt nhi nhà cô thì làm thế nào?

“Chuyện này...”. Long Ngũ có chút bị làm khó, theo lý mà nói thì chuyện của ông chủ anh không dám tùy tiện nhúng tay, nhưng mặc dù Cẩm Vận có chút càn quấy, nhưng từ trước tới nay cũng không phải người không biết nói lý lẽ. Hơn nữa, Long Ngũ luôn rối rắm ở hai chữ Tuyệt nhi, lần trước lúc Tổng giám đốc đến có dẫn theo một cô gái tuyệt sắc, hơn nữa còn rất quan tâm chăm sóc cô gái đó. Mặc dù chỉ nhìn qua, nhưng mà Long Ngũ tuyệt đối chắc chắn là không phải người phụ nữ ăn mặc yêu mị trước mặt. Cô gái kia xinh đẹp thanh khiết giống như một đoá hoa sen, thật sự rất xứng đôi với ông chủ.

“Long Ngũ, anh còn suy nghĩ cái gì? Em cho anh biết, nếu hôm nay anh không đuổi cô ta ra ngoài em sẽ nói Vũ Hạ chặt đứt mệnh căn của anh”. Cẩm Vận uy hiếp nói. (ừm thì mệnh căn là cái đó của đàn ông nhá :>)

Đồ mờ hôi...

Long Ngũ bắt đắc dĩ, thật đúng là tiểu ác ma mà, chỉ có Vũ Hạ mới chịu đựng được em ấy.

Vũ Hạ, Linda lúc này mới biết hoá ra Cẩm Vận là vợ của Vũ Hạ, cái vị Mục phu nhân đã man kia, khó trách...

Long Ngũ bắt đắc dĩ phát phát tay, ý bảo bọn họ mời Linda ra ngoài.

“Này, các người không được làm loạn, tôi biết Âu tổng đây, tôi là quản lý bộ phận PR của Âu thị”. Linda có chút lúng túng, bây giờ nếu bị đuổi ra ngoài thì rất mất mặt, cô ta không thể bị như vậy được.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, Palace không chào đón cô, mời cô ra ngoài”. Long Ngũ dường như không vì mấy lời nói của Linda mà dao động.

“Cái gì? Đây là nơi nào? Tôi là khách hàng...”. Linda kêu to, người xung quanh cũng càng lúc càng nhiều. Thế nhưng mấy người đàn ông diễn đàn lê quý đôn mặc áo đen dường như cũng không vì lời nói của Linda mà thay đổi sắc mặt, lúc này Linda thật sự rất oán hận Cẩm Vận, rõ ràng là người chưa từng gặp qua, tại sao lại đối xử với cô ta như vậy? Hơn nữa cũng không phải người có quan hệ gì với Âu Dương Thần, có cơ hội nhất định phải khiến Cẩm Vận mất mặt, trong lòng Linda thầm nghĩ.

“Không cần các người, tự tôi có thể đi ra ngoài”. Linda hung hăng trừng mắt nhìn Cẩm Vận, chân giẫm giày cao gót mười em đường đường chính chính bước ra khỏi cửa chính của Palace. Một ngày nào đó, cô ta muốn quang minh chính đại đứng bên người Âu Dương Thần.

“Hừ, tốt nhất là đừng có tới nữa, đồ hồ ly tinh”. Cẩm Vận vì chiến thắng Linda mà rất vui vẻ.

“Vậy bây giờ phải làm sao”. Long Ngũ hỏi Cẩm Vận.

“Đưa anh ấy đi nghỉ ngơi đi, lại nói đồ biến thái kia đưa chút thuốc tới, giúp anh ấy giải rượu nhanh chút”. Cẩm Vận mang về mặt không để ý nói, chiến thắng tiểu tam, bây giờ chỉ muốn nhanh nói với Hân Nhi chuyện này là hiểu lầm, để cho hai người họ nhanh chóng làm hoà.

“Biến thái...”

Trong lòng Long Ngũ đã bắt đầu nghĩ đến về mặt phát điên của Dạ rồi, không hổ danh là tiểu ác ma, cũng chỉ có cô mới dám nói Dạ như vậy.

“Cô nói đây chính là Lăng Phi Tuyết?”. Nhìn cô gái có gương mặt đẹp như tiên nữ trước mặt, cô không thể tin được đây chính là người phụ nữ ăn mặc quê mùa Lăng Phi Tuyết kia.

“Đúng vậy, chính là cô ta, chính cô ta đã hại cô mất đi công việc, lưu lạc tới La Mãn các này”. Nhìn Hân Nhi, oán hận trong mắt Lâm Hiểu rất cuộc không thể giấu được nữa, chính là do tiện nhân này hại cô ta nhà tan cửa nát, hại cô ta biến thành cô nhi, hại cô ta giờ đây trở thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể bị người ta ra sức chà đạp, ngay cả “chuyện đó” cũng không thể làm được, nghĩ đến buổi tối hôm đó ở chung với heo chó, Lâm Hiểu hận không thể từng đao từng đao lăng trì (là một hình phạt tàn khốc thời xưa ở Trung Quốc) Hân Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

“Lớn lên quyền rũ như vậy, chính vì cô ta đã quyền rũ Tổng giám đốc Âu thị nên anh ta mới đối xử với tôi như vậy”. Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Hân Nhi, Tiểu Huệ cũng không thể dấu được sự tức giận tích tụ bấy lâu nay, không sai, cô ta chính là người lúc trước đã hãm hại Hân Nhi – Tiểu Huệ. Bởi vì Âu Dương Thần nên không có ai nguyện ý thuê Tiểu Huệ, cuối cùng Tiểu Huệ chỉ có thể tới La Mãn Các làm gái tiếp rượu(trong cv ghi là làm tiểu thư nhưng mình thấy theo hoàn cảnh thì đề là gái tiếp rượu đúng hơn), mỗi ngày phải chịu đựng sự chà đạp của những người đàn ông xấu xa kia. Vốn là Tiểu Huệ cũng cực kì oán hận Lâm Hiểu, lúc biết Lâm thị phá sản cũng rất vui vẻ, sau này nhìn thấy bộ dáng như quý gia của Lâm Hiểu thì càng thêm phát điên mà ngược đãi Lâm Hiểu. Nhưng khi nghe Lâm Hiểu nói không chỉ có cô ta mà còn có một người khác, còn có Lăng Phi Tuyết thì Tiểu Huệ không thể dễ dàng tha thứ, nghe thấy bây giờ Lăng Phi Tuyết có thể trải qua những ngày thoải mái, nhận được sự cung chiều của Âu Dương Thần, trong lòng Tiểu Huệ khó chịu giống như bị con kiến hôi gặm cắn, cuối cùng vẫn bị Lâm Hiểu châm ngòi mà tìm đến hai vị khách thường xuyên tới tìm cô ta, hai người kia chính là hai tiểu lưu manh, luôn muốn có được cô ta nhưng lại không có tiền, Tiểu Huệ hứa sẽ ở cùng bọn họ trong một tháng, yêu cầu bọn họ bắt Lăng Phi Tuyết.

“Đúng vậy, chính là cô ta...”

“Các người đã xác nhận được chưa? Tiểu Huệ, cô cũng đừng quên những gì mình đã nói, đây thật sự chính là cô gái đó, chúng tôi làm chuyện này thật rất vất vả, hay là trước hết để cho bọn tôi thử một chút!”. Người gọi là lão Mã mở đầu nói, hung hăng nhéo cánh tay Tiểu Huệ nhưng mắt lại đắm đuối nhìn chăm chăm người đã hôn mê là Hân Nhi, bây giờ liền nghĩ tới cảm giác lúc đè Hân Nhi ở dưới thân...

“Không được, anh không thể đụng vào cô ta”. Tiểu Huệ còn chưa mở miệng thì Lâm Hiểu đã giành nói trước, cô ta không cam lòng, dựa vào cái gì chứ? Biết rõ bọn họ làm như vậy chính là phá hủy Hân Nhi, thế nhưng bây giờ đối với Lâm Hiểu “chuyện đó”(chuyện ấy ấy nha) là một chuyện rất tuyệt vời, bản thân cô ta không thể làm, con tiện nhân kia sao có thể chứ. Cô ta không cho phép, không cho phép, thật ra bây giờ mỗi ngày Lâm Hiểu đều có dự vọng rất lớn đối với “chuyện đó”, điều này đều do công lao của loại thuốc mà Dạ mới điều chế được, nhất là tại loại địa phương như La Mãn Các này, thế nhưng... Lâm Hiểu không thể làm chính là một loại trừng phạt đối với cô ta.

“Cô nói gì vậy? Loại người giống quý như cô, lớn lên xấu như vậy còn chạy đi dọa người, ghen tỵ với cô ta vì có người cười lên sao? Chỉ là cô như vậy thì dù có cho tôi tiền tôi cũng sẽ không cười cô, tiện nhân”. Lão Mã nghe thấy Lâm Hiểu phản đối, tức giận một hồi. Nhìn bộ dạng người không ra người quý không ra quý của cô ta càng thêm chán ghét.

“Anh đi chết đi”. Lâm Hiểu rốt cuộc cũng phát điên, cầm lấy dao gọt trái cây đâm vào trái tim lão Mã, lão Mã cũng không để ý Lâm Hiểu, mà là nhìn Hân Nhi băng về mặt mê đắm, hoàn toàn không chú ý Lâm Hiểu đột nhiên hành hung, cứ như vậy mà bị Lâm Hiểu đâm trúng, cơ thể to lớn cứ như vậy tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

“A!”. Máu tươi văng lên mặt Tiểu Huệ, Tiểu Huệ hoảng sợ kêu lớn, cô ta chưa bao giờ biết hoá ra Lâm Hiểu lại đáng sợ tới như vậy.

“Người,...giết,...giết người”

“Kêu la cái gì? Còn kêu nữa thì tôi giết luôn cả cô”. Rốt cuộc thì Lâm Hiểu cũng lộ ra diện mạo thật sự, không còn hèn mọn trước mặt Tiểu Huệ nữa, bây giờ Tiểu Huệ đã hết giá trị lợi dụng, đương nhiên không cần cho cô ta sắc mặt tốt, mấy ngày nay bị Tiểu Huệ ức hiếp Lâm Hiểu đều ghi nhớ trong lòng.

“Lão Mã, sao lại vội vàng như vậy? Không đợi tôi à?”. Một tên lưu manh khác nghe thấy tiếng phụ nữ kêu thì lập tức đi đến, nhìn thấy lão Mã cả người là máu ngả trên mặt đất lập tức hoảng sợ.

“Tiện nhân”

“Đoàng”. Lâm Hiểu cứ như vậy mà bắn một phát súng về phía người đàn ông kia, anh ta lập tức ngã xuống.

“Cô, sao cô lại có súng?”. Nhìn thấy Lâm Hiểu cầm súng mắt cũng không nháy một cái mà giết người, Tiểu Huệ mới biết thế nào là hoảng sợ thật sự, hoá ra cô ta vẫn luôn bị lợi dụng.

“Cái này sao? Cô cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn hầu hạ truyện của lê quý đôn các người sao? Ha ha, Tiểu Huệ, con tiện nhân này, cô cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao? Cô chẳng qua là con cờ để tôi đối phó với cô ta(chỉ Hân Nhi) thôi”. Lâm Hiểu cười liêu lỉnh.

“Cô...”. Tiểu Huệ căm hận nhìn Lâm Hiểu, đã là lần thứ hai rồi, tại sao luôn là như vậy?(ý là Tiểu Huệ bị Lâm Hiểu lợi dụng lần thứ hai rồi, tại sao Tiểu Huệ luôn bị lợi dụng).

“Tôi làm sao? Còn không mau kéo tiện nhân này(chỉ Hân Nhi) lên xe!”. Lâm Hiểu hung hăng liếc nhìn Tiểu Huệ, động tác trên tay cũng không dừng lại, hung ác tát Tiểu Huệ một cái.

Mặc dù Tiểu Huệ rất tức giận nhưng mà cô ta còn chưa muốn chết, chỉ đành phải kéo Hân Nhi lên xe.

“Cô lái xe đi!”. Lâm Hiểu cầm súng chỉ vào đầu Tiểu Huệ, mắng.

“Tôi không biết”. Tiểu Huệ không cam lòng nói.

“Cái gì? Cô là heo sao? Ngay cả khởi động xe cũng không biết. Quả nhiên là con bé nông thôn, cũng đúng, cha mẹ đẻ tiện của cô cũng chỉ có thể sinh ra loại tiện nhân như cô thôi”. Lâm Hiểu tiếp tục khinh thường mắng.

“Không cho phép cô nói đến ba mẹ tôi”. Nhắc đến ba mẹ mình, Tiểu Huệ cũng nổi điên giống một con mèo hoang, tranh cãi với Lâm Hiểu, dùng con dao kia hung hăng đâm Lâm Hiểu, Lâm Hiểu bắn một phát súng, trong lúc nhất thời ai cũng bị thương.

“Được thôi, phải chết thì cùng chết, dù sao tôi sống cũng không bằng chết”. Sau khi trúng một dao, máu tươi của Lâm Hiểu chảy ròng ròng, hung hăng khởi động xe, đạp chân ga chạy về phía trước.

Mà Tiểu Huệ bị phát súng của Lâm Hiểu bắn thẳng vào trái tim, cứ như vậy mà nhắm hai mắt lại.

“Ha ha ha ha”. Lâm Hiểu cười giống như phát điên.

“Ừm...”. Hân Nhi cố gắng mở mắt, cảm thấy dường như mình đang ở trên xe, bên tai vang lên tiếng cười liêu lỉnh, là...Lâm Hiểu, giờ phút này Hân Nhi rất hoảng sợ, nhìn tình huống bên ngoài xe, phía trước là một cây đại thụ, rất nhanh sẽ đâm trúng rồi.

“A!”. Hân Nhi hoảng sợ kêu to, cuối cùng vẫn trực tiếp đâm trúng.

Do lần va chạm này mà đầu Lâm Hiểu đầy máu, hoàn toàn hôn mê.

“Cứu...cứu mạng...”. Hân Nhi chỉ còn một chút ý thức, theo bản năng kêu to cứu mạng.

“Là chiếc xe kia...”. Lê Cận một đường bám theo, nhìn thấy chiếc xe dừng ở phía trước, theo trực giác cảm thấy Hân Nhi đang ở trên chiếc xe đó, bèn nhanh chóng chạy tới.

Quả thật nghe được tiếng kêu cứu mạng yếu ớt của Hân Nhi.

“Đừng sợ, tôi tới cứu cô”

Lê Cận lập tức mở cửa xe, muốn ôm Hân Nhi ra ngoài, nhưng lại phát hiện chân của Hân Nhi dường như đang bị kẹt ở bên trong.

“Đau quá”. Hân Nhi nhỏ giọng hô, thậm chí trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh.

“Đừng vội, cứ từ từ, từ từ từng chút một”

“Được”. Nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, Hân Nhi có một cảm giác mà trước nay chưa từng có, không phải là tình yêu giống như lúc ở bên cạnh Âu Dương Thần, cũng không phải cảm giác mê luyến như diễn đàn lê*quý đôn&đối với Thạch Phong, càng không phải cảm giác không nhớ xa rời như đối với Diệp Phi, mà là cảm giác an toàn khi có người thân bên cạnh.

Tí tách...tí tách...

Lê Cận có cảm giác không đúng, đây là âm thanh dầu rò rỉ.

“Dầu chảy ra rồi, bây giờ chúng ta cùng nhau dùng sức được không, tôi đếm 1...2...3”

“Được”.

1...

2...

3...

Lê Cận dùng sức kéo, Hân Nhi cũng liều mạng giãy dụa, rốt cuộc cũng thoát ra ngoài.

Lê Cận thăm thò phào nhẹ nhõm.

“Chiếc nhẫn...”. Hân Nhi nóng nảy tìm, đó là chiếc nhẫn Thần đã tặng mình.

“Sau này lại mua, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn”. Lê Cận không để ý sự lo lắng của Hân Nhi, bây giờ anh chỉ muốn mang Hân Nhi rời khỏi nơi này, bởi vậy Lê Cận liều mạng ôm Hân Nhi chạy thẳng, đặt Hân Nhi lên xe của mình, lập tức khởi động xe rời đi, sau lưng truyền đến tiếng nổ mạnh.

Nhìn ngọn lửa trong kính chiếu hậu, Hân Nhi biết chiếc nhẫn đã không còn, tình yêu cũng không còn, hôn nhân cũng không còn, vậy thì còn cần chiếc nhẫn kia để làm gì đây?...Ha ha, Hân Nhi cười tự giễu, nhắm hai mắt lại.

Rốt cuộc đã thoát khỏi nguy hiểm, tảng đá trong lòng Lê Cận cuối cùng cũng buông xuống.

“Cô vẫn tốt chứ?”. Lê Cận quay đầu nhìn Hân Nhi, chỉ thấy hai mắt Hân Nhi nhắm nghiền, lòng Lê Cận căng thẳng, nhìn vết máu trên ghế ngồi, con người mờ lớn, lập tức trở nên kinh hoàng, thầm mắng mình tại sao lại không cẩn thận như vậy, nếu như Hân Nhi thật sự xảy ra chuyện gì, nhất định Lê Cận sẽ không tha thứ cho bản thân. Lập tức tăng nhanh tốc độ xe chạy đi như bay.

“Tại sao vẫn tắt máy? Rốt cuộc Hân Nhi có làm sao không?”. Đã hai giờ sáng, San San vẫn đang gọi điện cho Hân Nhi thế nhưng vẫn luôn tắt máy, San San thật sự rất lo lắng, Hân Nhi chưa bao giờ về trễ như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. San San đứng ngồi không yên, đáng chết, cũng không biết rốt cuộc Hân Nhi đi tìm người nào, sớm biết như vậy cô đã đi theo Hân Nhi, làm sao bây giờ, đột nhiên, San San nghĩ đến một người, có lẽ anh ta có thể giúp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Palace.

“Bà xã, chuyện của Thần em cũng đừng nhúng tay vào, đó là chuyện của công ty”. Vũ Hạ nghe thấy bà xã nhà mình lại gây họa, thầm ôm đầu, sao mình lại tìm về một ngôi sao gây rối thế này, cô tình còn yêu cô yêu muốn chết.

“Không được, ông xã, chuyện khác có thể mặc kệ nhưng chuyện này em nhất định phải quản, em đã đồng ý với Tuyết nhi rồi, bọn trẻ ở cô nhi viện rất đáng thương”.

“Chuyện của Tuyết như sẽ có Thần giải quyết, em cũng đừng quan tâm nhiều”

“Không được, nhất định không được, ông xã, có phải anh không yêu em nữa không, cho bên mới muốn ra ngoài ngoại tình giống anh Thần?”. Cẩm Vận tức giận hỏi.

Ngoại tình...

Trán Vũ Hạ chảy xuống ba vạch đen, anh sao dám chứ?

“Bà xã, em nói cái gì vậy, chồng em là loại người này sao?”

“Không biết!”

Ặc...

“Bà xã...”

“Anh giúp em thì em sẽ tin anh”. Cẩm Vận thông báo.

“Được rồi!”. Vũ Hạ chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, đối với dienn dan lee quy doon Cẩm Vận, Vũ Hạ luôn không có cách nào, đối với Cẩm Vận, Vũ Hạ vẫn luôn cung chiều đến không có thiên lý(lẽ trời).

“Vậy thì tốt...”

“Diệp tổng, tôi đã nói Âu tổng đang nghỉ ngơi, chưa từng gặp người anh nói là Hân Nhi gì đó, mời anh trở về”

“Ông xã, ai dám náo loạn ở Palace vậy?”

“Không biết, ra ngoài xem một chút”

“Có người nói đã thấy cô ấy đến đây, anh nhìn kĩ một chút, người trong hình rốt cuộc có tới nơi này không, hoặc là để tôi gặp Âu Dương Thần, tôi có chuyện muốn tìm anh ta”. Diệp Phi nhất quyết không bỏ qua, San San nói Hân Nhi ra ngoài từ lúc tám giờ, đến bây giờ vẫn còn chưa trở về, anh thật sự rất lo cho Hân Nhi.

Long Ngủ khinh thường liếc nhìn tấm hình, đây không phải là...

“Có phải đã từng thấy hay không?”

“Ai tìm Thần vậy...?”. Vũ Hạ dẫn Cẩm Vận ra ngoài xem một chút.

“A, Diệp tổng, sao lại có nhã hứng như vậy, nửa đêm còn tới Palace tìm người”

“Mục tổng”. Diệp Phi chỉ thân nhiên gật đầu với Vũ Hạ, lại nhìn về phía Long Ngũ, anh cảm thấy nét mặt của Long Ngũ, nhất định là đã gặp qua Hân Nhi.

“Rốt cuộc anh đã từng thấy hay chưa? Cô ấy ở đâu?”

“Hình gì vậy?”. Cẩm Vận đoạt lấy bức hình trong tay Long Ngũ.

“Đây không phải là Tuyết nhi sao?”. Cẩm Vận ngạc nhiên nói.

“Cô đã nhìn thấy Tuyết nhi, cô ấy đang ở đâu?”. Diệp Phi kích động kéo tay Cẩm Vận.

Cả khuôn mặt Vũ Hạ đều đen lại, kéo Cẩm Vận lại ôm vào trong ngực.

“Diệp Phi, anh tự trọng một chút!”

Vẫn luôn nghe nói Vũ Hạ nổi danh sùng vợ, thế như đúng là trăm nghe không bằng một thấy, nhưng bây giờ đây không phải chuyện quan trọng mà là Hân Nhi.

“Thật xin lỗi, Mục phu nhân, xin hỏi cô gặp Tuyết Nhi lúc nào?”. Diệp Phi không để ý Vũ Hạ mà nhìn Cẩm Vận.

“Buổi tối nha, tôi hẹn Tuyết nhi ra ngoài chơi. Nhưng mà cậu ấy nói không khoẻ nên về nhà nghỉ ngơi trước, có chuyện gì sao?”

“Cô ấy rời đi lúc nào?”. Diệp Phi lo lắng hỏi.

“Lúc mười giờ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tuyết nhi còn chưa về nhà sao?”

Mười giờ, bây giờ đã lâu như vậy, Hân Nhi... sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

“Cô ấy còn chưa trở về!”

“Diệp Phi, thế nào rồi, tìm được Hân Nhi chưa?”. Lúc này San San cũng chạy vào, cửa chính Palace thật không dễ vào, khiến San San phải tốn một phen sức lực.

“Hân Nhi cùng cô ấy(chị Cẩm Vận) ra ngoài, nhưng cô ấy nói Hân Nhi đã về từ lúc mười giờ”. Diệp Phi có chút suy sụp nói.

“Mười giờ,... không có đâu, tôi vẫn luôn đợi cậu ấy ở nhà, điện thoại di động cũng không gọi được”. Giờ phút này San San càng thêm truyện của lễ quý đônốt ruột, đã tìm được người hẹn gặp Hân Nhi nhưng vẫn không thấy Hân Nhi, sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ?

“Sao lại như vậy? Ông xã, Tuyết nhi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”. Cẩm Vận lo lắng hỏi, sắc mặt Hân Nhi lúc đó rất không tốt.

“Âu Dương Thần, Âu Dương Thần đâu rồi?”. Cảm xúc của San San lúc này đã rất kích động.

“Àm ỉ cái gì?”. Lúc này Âu Dương Thần đã tỉnh rượu, đi xuống liền nhìn thấy một đám người ở nơi này ồn ào.

“Âu Dương Thần, Hân Nhi đâu? Anh trả lại Hân Nhi cho tôi, tại sao anh có thể tổn thương cậu ấy như vậy? Cậu ấy yêu anh như vậy, yêu như vậy”. San San khóc kè, từ từ ngồi xổm xuống, ôm đầu của mình, cô thật không dám tưởng tượng nếu Hân Nhi thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ?

Mà Âu Dương Thần mang vẻ mặt mờ mịt nhìn San San, Hân Nhi nào cơ? Anh không biết.

“Anh Thần, là do em không tốt, em hẹn Tuyết nhi ra ngoài uống chút gì đó, nhưng Tuyết nhi lại nhìn thấy anh ở chung một chỗ với con hồ ly tinh kia, sau đó đau lòng rời đi, em nghĩ là cậu ấy về nhà, thế nhưng cậu ấy,... không thấy cậu ấy đâu...”. Cẩm Vận vừa khóc vừa nói, nhìn thấy San San rơi nước mắt, nước mắt Cẩm Vận cũng không khống chế được mà chảy xuống.

Àm...

Cái gì...

Không thấy...

Không thấy cô ấy...

Cơ thể Âu Dương Thần đột nhiên cứng lại. Không thấy... là có ý gì...?

“Âu Dương Thần, có phải anh giấu Hân Nhi đi rồi không? Tại sao anh có thể đối xử với Hân Nhi như vậy, lúc cậu ấy rơi xuống biển đã bị đục trúng đầu, mất đi trí nhớ, hoàn toàn không biết mình không phải là Tuyết nhi”

“Đúng vậy, Hân Nhi hoàn toàn không biết gì cả, là anh nói cho cậu ấy biết, nói cậu ấy là Tuyết nhi gì đó, là anh nói với cậu ấy anh yêu cậu ấy, là anh muốn kết hôn với cậu ấy, là anh quyết định hôn ước một trăm năm, dựa vào cái gì mà anh đổ hết tất cả lỗi lầm lên người cậu ấy. Cậu ấy có lỗi gì, cậu ấy chỉ là trong lúc khôi phục trí nhớ không kịp nói cho anh biết mà thôi, cậu ấy có lỗi gì, có lỗi gì, Âu Dương Thần, nếu Hân Nhi thật sự xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ bị báo ứng”. Lúc này San San đã không còn lý trí, dường như trước mặt cô không phải là Tổng giám đốc có thể hô phong hoán vũ(hô mưa gọi gió) mà chỉ là một người đàn ông đã phụ lòng bạn tốt, cứ như vậy đau khổ mắng, chửi, khóc lóc kể lể vì Hân Nhi.

Mà người ở nơi này nghe thấy San San khóc kể đã hiểu được chút ít, nhất là Cẩm Vân, hoá ra hai người họ đã kết hôn rồi, hoá ra là anh Thân nhận làm người, hoá ra đây chính là nguyên nhân mà Hân Nhi diễn đàn lê*quý#đôn tình nguyện cầu xin mình cũng không muốn cầu xin anh Thần trợ giúp cô nhi viện.

Giờ phút này Âu Dương Thần dường như có cảm giác bị thứ gì đó đánh trúng, trái tim hung hăng co rút đau đớn...khát máu nhìn chăm chăm Diệp Phi. Là anh ta,..gạt anh. . .

“Thần, trước tiên phải tìm người đã”. Vũ Hạ nhìn rõ anh mắt giao tranh giữa Âu Dương Thần và Diệp Phi, vẫn lý trí nói.

Dù sao Tuyết nhi có gặp chuyện không may hay không vẫn chưa biết được, không thể ở đây tự loạn trận tuyến được.

Âu Dương Thần gật gật đầu, liếc mắt ra hiệu với Long Ngủ, ý bảo anh ta cử người đi, bất kể là hắc đạo hay bạch đạo.

Mười phút sau.

“Thần...”. Vũ Hạ mang theo tin tức trở lại, nhìn thấy Âu Dương Thần thì có chút muốn nói lại thôi.

“Ông xã, sao rồi?”. Cẩm Vân lo lắng hỏi.

“Thế nào rồi?”. Giờ phút này tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi tin tức, thế lực Âu Dương Thần lớn như vậy, tất cả mọi nơi San San đều đã đi qua mà cũng không tìm được, tốt nhất vẫn nên đợi ở đây, sẽ không bỏ qua tin tức gì.

“Khán giả đang xem, lúc rạng sáng bốn giờ ngày hôm nay trên đường Hồ Quan đã xảy ra một vụ nổ xe hơi, theo pháp y nghiệm chứng thì có hai phụ nữ chết, thân phận chưa xác định, mời những người dân đã chứng kiến có thể cố gắng hết sức hợp tác với cảnh sát”

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm màn hình TV, là hiện trường vụ nổ xe, sau đó lại tràn đầy mong chờ nhìn Vũ Hạ.

“Ông xã...”

“Đã xác nhận Tuyết nhi có mặt trên xe lúc đó...”. Vũ Hạ nhỏ giọng nói.

Àm...

Lời nói của Vũ Hạ giống như quyết định tử hình của Thẩm phán, San San và Cẩm Vân cùng ngã xuống...Còn Âu Dương Thần...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cô ấy chưa chết

Lời nói của Vũ Hạ giống như chánh án xử người ta tử hình, San San và Cẩm Vân cảm thấy suy sụp, , , , , mà Âu Dương Thần, , , , ,

Giờ phút này Âu Dương Thần dường như chẳng nghe được bất cứ điều gì nữa, niềm tình khác thường, ngay cả đi bộ cũng có vẻ trầm ổn như thế.

"Đều là tại anh, đều là tại anh, tại sao lại đối xử với Hân Nhi như vậy, tại sao phải trung dụng cô nhi viện, tại sao? Anh biết rất rõ Hân Nhi đặc biệt quan tâm đến nơi đó mà, có nhiều đứa trẻ dễ thương như vậy, làm sao anh lại nỡ bỏ nơi đó để bọn chúng không có nhà. Sao anh làm thế được chứ?" San San giống như nỗi điên xông tới chất vấn Âu Dương Thần. San San có hành vi kịch liệt như vậy, làm cho những người ở đây đều sợ hết hồn, vì San San mà họ toát mồ hôi dâm dề, ngay cả Cẩm Vân to gan nhất cũng chưa bao giờ dám đối xử như thế Âu Dương Thần. Nhưng San San lại dám, giờ phút này San San đã hoàn toàn mất hết lý trí, Hân Nhi chết đi đối với San San mà nói thật sự là một đả kích quá lớn.

Nhưng Âu Dương Thần không có phản ứng nào. Không có phản kháng, , , không có giải thích, , , cứ như một người ngơ ngác, ngây ngô, sững sờ như vậy, có lẽ trước kia nếu có người dám nói như vậy với Âu Dương Thần, thì dù đối phương là nam hay là nữ cũng sẽ bị chết không toàn thây, nhưng bây giờ là San San, bạn thân nhất của Hân Nhi, Âu Dương Thần hình như cam tâm tình nguyện để mặc cô làm vậy.

Âu Dương Thần tiếp tục đi về phía trước, vẫn đi, , , , ,

"Thần, , , , " Vũ Hạ lo lắng nhìn Thần, có lẽ người khác không biết, nhưng cùng là đàn ông, Vũ Hạ biết trong lòng Thần hiện tại nhất định rất khó chịu.

Nếu như Âu Dương Thần bộc phát cũng còn đỡ, thế nhưng giờ đây Âu Dương Thần lại tinh táo khác thường làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

"Cô ấy chưa chết." Bằng thái độ kiên định khác thường, Âu Dương Thần mở miệng nói với Vũ Hạ. Không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, bởi vì câu nói này, tất cả mọi người dừng ngay động tác lại, ngay cả San San đang đau thương căm giận, cũng kinh ngạc mà nhìn Âu Dương Thần, Âu Dương Thần chỉ nói mấy chữ ngắn ngủn, mà như có ma lực, khiến San San cũng có chút tin tưởng.

Đúng, tin tưởng, , , không có chứng cứ xác thật chứng minh Hân Nhi đã chết, như vậy nghĩa là cô ấy vẫn chưa chết, cô ấy. Nhất định còn sống.

Âu Dương Thần một mình lái xe tới chỗ Hân Nhi xảy ra chuyện, chung quanh nơi này đã hoàn thành xong tuyến phòng bị. Nhìn những mảnh vụn kia ở hiện trường, trong đầu Âu Dương Thần hiện lên hình ảnh Hân Nhi đang ở trong xe, giữa khung hoảng, ngay sau đó ý nghĩ kia nhanh chóng biến mất, sẽ không, cô ấy nhất định không có việc gì, chứng minh còn có bản chứng nhận kết hôn, còn tới một trăm năm, , , , , cô ấy nhất định không thể đi. Không thể.

"Tại sao cậu đến đây?" Đang lúc Âu Dương Thần tìm cách phá bỏ ý nghĩ kia, nghe được âm thanh quen thuộc.

Diệp Phi tức giận dùng dùng chạy tới, ở phía sau Palace, Diệp Phi tới đây tìm người, chủ yếu là hân không muốn cùng Âu Dương Thần ở cùng một phòng để chờ đợi tin tức của Hân Nhi. Thực ra hân mới ra ngoài không bao lâu, liền nhận được tin tức San San báo Hân Nhi bị nổ tung bên trong xe, nghe được tin này Diệp Phi khiếp sợ không thôi, lập tức lái xe chạy tới, nhưng không ngờ Âu Dương Thần còn sớm hơn một bước, tại sao lúc nào cũng vậy, đến nỗi chỉ có mỗi việc nhìn thấy Hân Nhi lần cuối, Âu Dương Thần vẫn đến trước hân một bước.

"Không liên quan gì đến cậu." Thấy Diệp Phi, Âu Dương Thần cũng nổi giận.

"Tại sao cậu lại muốn hại Hân Nhi, cô ấy thiện lương như vậy, cô ấy yêu cậu như vậy, tại sao?"

"Chính là cậu, là cậu lừa gạt tôi."

"Tôi chỉ muốn xem rốt cuộc cậu có yêu cô ấy hay không thôi, , , , "

"Cậu, , , " Mâu thuẫn giữa hai người đàn ông này không phải chỉ dùng ngôn ngữ là có thể giải quyết được, rất nhanh hai người cứ như vậy mà đánh nhau, Âu Dương Thần không dùng bất kỳ võ công nào, chỉ dùng thể mạnh của mình đánh nhau với Diệp Phi, hai người đàn ông cùng yêu một người phụ nữ mà lại đang vì người phụ nữ kia đánh nhau. Cứ như vậy anh một quyền, tôi một quyền, thật ra nếu nói về dùng vũ lực, Diệp Phi không phải là đối thủ của Âu Dương Thần, nhưng Âu Dương Thần cũng cam chịu bị đánh, mặc dù trong lòng tin chắc Hân Nhi chưa chết, truyencuaDd&LQd^*nhưng nghĩ đến cảnh tượng kia trong bệnh viện, Âu Dương Thần không cảm được đau lòng, anh vẫn luôn nâng niu, chịu đựng cô trong lòng bàn tay, khi đó làm sao lại nỡ tổn thương nàng, làm thế nào làm vậy được? Nghĩ tới đây, hình như mỗi một quyền Diệp Phi đánh ra giống như là Hân Nhi đang đánh mình, khiến Âu Dương Thần cảm thấy có chút thoải mái, nhưng mặt khác nghĩ đến việc Diệp Phi lừa gạt, Âu Dương Thần cũng nổi giận, cho nên cũng hung hăng từng quyền từng quyền đánh lại Diệp Phi, sau một thời gian ngắn, trên mặt hai người đều chảy máu, một quyền cuối cùng của Diệp Phi hung hăng đánh vào mặt Âu Dương Thần, máu đỏ tươi từ khóe miệng Âu Dương Thần tràn ra, đẹp như thế, dễ thấy như thế, , , , , nhưng Âu Dương Thần cũng không quan tâm, nhiều năm qua, Âu Dương Thần không có bị thương gì, sau khi sống với Hân Nhi, đặc biệt chú ý không để cho người khác làm tổn thương mình, vì nếu cô ấy biết nhất định sẽ rất lo lắng, vì sự lo lắng của cô ấy thể hiện sự quan tâm, nên anh luyến tiếc, không nhẫn tâm chi vì việc riêng của mình mà để cho cô ấy lo lắng. Lần này anh và Diệp Phi đánh nhau nghiêm trọng nhất là vết thương trên mặt, chỉ ít thì ngày mai tất cả mọi người đều biết Âu Dương Thần bị thương.

Diệp Phi thấy vết thương trên mặt của Âu Dương Thần, hình như cũng cảm thấy thoải mái một chút, nhặt áo khoác từ dưới đất lên, phủi bụi một cái, chuẩn bị rời đi.

"Cô ấy tên là Hân Nhi?" Giọng nói trầm thấp truyền đến từ phía sau Âu Dương Thần, trong giọng nói này còn bí mật mang theo tia ẩn nhẫn.

"Dạ, ngày đó, lúc từ bệnh viện ra ngoài, cô ấy nói, cô ấy nói không thích người khác gọi là Tuyết Nhi, bởi vì cô ấy không phải, , , , , "

Âu Dương Thần nhớ lại cái ngày đứng ở bên đường, Diệp Phi bảo Âu Dương Thần đưa Hân Nhi đi bệnh viện, bởi vì câu cuối cùng của Diệp Phi là "tôi không yên lòng", nên Âu Dương Thần giận dữ ngất trời, hung hăng nói một câu"Cậu không xứng."

Còn có ngày đó lúc ở bệnh viện, Âu Dương Thần nói câu"Tôi vẫn yêu Tuyết Nhi, từ đầu đến cuối đều là, , , , , " hình ảnh hai người thoáng qua trong đầu Âu Dương Thần, lòng Âu Dương Thần đau đớn, tại sao anh lại có thể, , , , , , tại sao có thể, , , , , ,

"Thật ra bây giờ cậu đã yêu Hân Nhi rồi." Diệp Phi trước khi đi để lại những lời này, nói xong hân nhẹ nhàng đi đến chiếc xe BMW màu bạc phía trước, nổ máy xe rồi đi, để lại không gian yên tĩnh cho Âu Dương Thần, có như vậy lúc Hân Nhi trở lại anh mới quý trọng cô ấy. Trong tiềm thức của Diệp Phi, chỉ có Âu Dương Thần mới tin tưởng Hân Nhi chưa chết, nhất định chưa chết.

"Thật ra bây giờ cậu đã yêu Hân Nhi rồi." Trong đầu Âu Dương Thần luôn luôn lẩn khuất những lời này, đã là Hân Nhi rồi sao? Từ trước tới nay, vấn đề này thỉnh thoảng cũng xuất hiện trong đầu Âu Dương Thần, nhưng mà chưa có đáp án, lời hứa với Tuyết Nhi giống như một cây gai ở trong lòng Âu Dương Thần, khiến Âu Dương Thần dù yêu Hân Nhi nhưng cũng không chịu thừa nhận lại càng không muốn phủ nhận, vẫn mâu thuẫn, có lẽ thật đã yêu, ngay cả chính anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào, từ ban đầu ngộ nhận đến bây giờ, nếu như không phải là những ghen tức lộn xộn, anh cũng không đành lòng làm tổn thương cô ấy, chỉ cần cô ấy trở lại, dù có làm trái với cam kết cũng không sao, chỉ cần có thể yêu, dù xuống Địa ngục thì cũng có việc gì chứ ?

"Ừm. Chiếc nhẫn, , , , , " Hân Nhi nhẹ nhàng nỉ non. Trong đầu thoáng qua hình ảnh lần đó Âu Dương Thần đem chiếc nhẫn đặt vào tay mình, thời điểm ở trong giáo đường, nhớ lại lúc ở trong xe làm thất lạc chiếc nhẫn.

"Cô đã tỉnh." Hân Nhi cố gắng mở mắt, chỉ thấy trước mắt là một người đàn ông dịu dàng, có chút quen lại có chút xa lạ, đúng rồi, là người đàn ông này cứu mình, Hân Nhi cử động muốn đến gần Lê Cận nói cảm ơn.

"Cô muốn làm gì? Hiện tại thân thể cô còn rất yếu ớt, chưa thể cử động được đâu, cô cứ yên tâm rằng đứa trẻ không có chuyện gì, chỉ là động thai, đứa nhỏ này nhất định rất ngoan cường." Lê Cận dịu dàng nói với Hân Nhi.

Àm

Cái gì?

Đứa trẻ ư?

Hân Nhi kinh ngạc tròn to hai mắt, thận trọng lấy tay vuốt ve bụng mình, chính là nơi này đã hình thành một sinh mạng, thì ra mình đã làm mẹ, nhưng mình không biết, thực sự không biết, thiếu chút nữa lại chết con, mẹ nhất định là một người mẹ tồi tệ nhất thế giới, không xứng đáng làm mẹ. Thậm chí ngay cả đứa con yêu quý của mình tồn tại cũng không biết, con à, con có tha thứ mẹ không?

"E hèm, bởi vì cô không có điện thoại di động, nên tôi không có cách nào liên lạc với người nhà của cô, cô có muốn tôi đưa cô trở về không? Để cô tìm người nhà?" Lê Cận thấy Hân Nhi dịu dàng vuốt ve bụng của mình, vô thức nhớ lại mẹ mình vẫn còn bệnh, bà cũng thương yêu con của mình như vậy. Vô thức khuôn mặt của Hân Nhi dần dần hợp lại thành khuôn mặt của mẹ anh ta.

Người nhà, , , , ,

Hai từ này lại một lần nữa làm tổn thương lòng của Hân Nhi, cô là Lam Hân Nhi, đến giờ vẫn không có người thân nào, cho tới bây giờ người nhà của cô cũng chỉ có những người bạn nhỏ ở cô nhi viện, cho tới bây giờ cô chỉ có mẹ là viện trưởng, trên luật pháp ngay cả người đàn ông thân cận cô nhất cũng không còn là người nhà của cô nữa rồi, không phải rồi. Nhưng cô vẫn giữ được nhà của mình, hi vọng Cẩm Vận có thể giúp đỡ các bạn nhỏ ở cô nhi viện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

"Tôi không có người thân." Hân Nhi buồn buồn nói ra những lời này.

"Vậy cha của đứa bé kia đâu?" Lê Cận vô ý hỏi, nhưng sau khi hỏi xong liền hối hận, nếu Hân Nhi nói cô ấy không có người thân vậy tại sao anh làm sao có thể hỏi đây, quả nhiên, Lê Cận chú ý tới sắc mặt của Hân Nhi sắc mặt tối sầm lại.

Cha ư?

Cha của đứa trẻ ư?

"Thần, anh xem người phụ nữ đó thật đáng thương đó nha, chồng cô ta có con ở bên ngoài, người phụ nữ này nên đối mặt với vấn đề này ra sao đây, người chồng này thật là quá đáng, thật là quá đáng." Hân Nhi tức giận xem kịch trên tivi.

"Được rồi, đứa ngốc, em cứ yên tâm đi, chồng em nhất định không làm những chuyện như vậy đâu." Âu Dương Thần vuốt ve đầu Hân Nhi.

"Vậy nếu như anh cũng giống như người chồng kia không cẩn thận có con bên ngoài thì sao đây?" Hân Nhi chỉ là tùy ý hỏi.

"Yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện này xảy ra, trừ em ra, không có người phụ nữ nào khác có tư cách sinh ra đứa bé của Âu Dương Thần."

Trừ em ra, không ai có tư cách sinh ra đứa bé của Âu Dương Thần. Hân Nhi vẫn dừng lại ở những lời này.

Khi đó Thần nghĩ mình là Tuyết Nhi, còn bây giờ thì sao đây? Đứa bé của Hân Nhi không được phép tồn tại, không, không thể, đứa bé này là của ta, không thể, cô không thể không có đứa bé này.

"Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý." Lê Cận thấy Hân Nhi thể hiện nét khổ sở trên mặt, cho là lời của mình gọi cho Hân Nhi chuyện đau lòng.

"Không có việc gì." Hân Nhi nhàn nhạt đáp lời, nghĩ tới mình nên trốn đi đâu mới có thể bảo vệ đứa bé đây, với thể lực của Âu Dương Thần chỉ sợ ở nơi này không có cách nào sống nổi, nếu để cho anh ấy biết đứa trẻ này tồn tại, như vậy đứa bé nhất định sẽ, , , ,

"Aida, thật xin lỗi tôi nghe điện thoại một chút."

"Alo." Sắc mặt Lê Cận trong nháy mắt trở nên lạnh lùng.

"Thưa Tổng giám đốc, bốn giờ chiều nay máy bay sẽ khởi hành."

"Ừ, tôi biết rồi, giờ tôi đang bận chút chuyện, đến lúc đó tôi sẽ đến thẳng phi trường." Nói xong, Lê Cận liền cúp điện thoại.

"Tôi quên giới thiệu, tôi họ Lê, gọi Lê Cận, còn cô?" Lê Cận lại ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh của Hàn Nhi.

"Gọi em là Hàn Nhi." Hàn Nhi hướng về phía Lê Cận hơi cười cười, đối với người ân nhân cứu mạng này, Hàn Nhi không biết vì sao cô có cảm giác vô cùng thân quen, cảm giác anh ta sẽ không làm thương tổn mình.

Hàn Nhi

Trong đầu Lê Cận thoáng qua một khuôn mặt trong sáng đang tươi cười, em gái nhỏ của anh cũng gọi là Hàn Nhi, Hàn Nhi, , , , người phụ nữ trước mặt và em gái nhỏ của anh cũng tên là Hàn Nhi, người phụ nữ tên Hàn Nhi này khiến cho người ta thương tiếc? Còn em gái, em được ông trời an bài như thế nào đây?

"Hàn Nhi." Lê Cận kêu cái tên này mấy ngày này, cái tên Hàn Nhi này, trong lòng Lê Cận kêu gào rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên gọi ra miệng, có cảm giác khổ sở.

"Ừ."

"Chiều nay anh muốn xuất ngoại sao?" Hàn Nhi chú ý nội dung câu chuyện anh mới vừa nói.

"Ừ, à, đến thành phố A chủ yếu là có một ít chuyện riêng, nhưng đã giải quyết xong, nhà tôi ở nước Pháp, không cần lo lắng, tôi sẽ tìm người chăm sóc cho cô."

"Anh có thể dẫn tôi đi không?" Cô nhất định phải giữ được đứa bé, hơn nữa Hàn Nhi cảm thấy người đàn ông này rất đáng tin tưởng. Hiện tại đây là biện pháp duy nhất, nhìn người đàn ông dịu dàng trước mắt, giờ phút này Hàn Nhi bất lực mà nắm được bè gỗ giữa đại dương.

Đưa cô ấy đi, Hàn Nhi nói ra yêu cầu này làm Lê Cận rất là kinh ngạc, thật ra vấn đề này Lê Cận cũng đã nghĩ tới, lúc thấy Hàn Nhi rơi lệ cộng với việc nhìn về mặt bất lực của Hàn Nhi tới qua khi ở trên xe này thì trong lòng Lê Cận cảm thấy Hàn Nhi không đáng bị tổn thương. Cô gái như thế nên được người khác yêu thương xem như trân bảo, không nên bị thương tổn như vậy, thế nhưng ý niệm tồn tại cũng không lâu, anh và cô ấy là lần đầu tiên gặp mặt, tại sao có loại tư tưởng đó trong đầu? chắc chắn cô sẽ không đồng ý, giờ Hàn Nhi lại yêu cầu như thế, Lê Cận cũng thật sự kinh ngạc.

"Tôi van người, van anh hãy dẫn tôi đi đi, chỉ cần dẫn tôi ra nước ngoài, tôi sẽ không liên lụy anh, tôi thật sự không thể ở lại thành phố A được nữa, tôi thật sự không thể mất đi đứa bé." Hàn Nhi thấy Lê Cận trầm tư, cho là anh không muốn, nên tiếp tục mở miệng van xin.

"Được." Lê Cận đã ra quyết định quan trọng rồi, quay về phía Hàn Nhi nói.

"Cám ơn. Cám ơn" nghe được Lê Cận đồng ý, Hàn Nhi giống như được hít thở không khí, vui đến nỗi sắp khóc. Chỉ biết nói cám ơn không thôi.

Lê Cận xoay người đi gọi điện thoại.

"Paty, hãy hủy bỏ chuyến máy bay cho tôi, dùng máy bay tư nhân của tôi. Nhanh lên" Lê Cận cúp điện thoại, gửi cho Hàn Nhi một ánh mắt an tâm.

"Thưa chủ tử, đã điều tra ra, chính là hai người đàn ông kia bắt cóc phu nhân, sau đó dẫn tới đây, xảy ra tranh chấp, hai người đàn ông này, một người bị dao gọt trái cây đâm chết, còn một người bị súng bắn chết, hiện trường không có dấu vết đánh nhau. Tôi đã điều tra được thủ phạm giết chết hai người này ở Lâu Tiểu Lâu chính là Roan, còn có việc làm người khác nổ tung chính là Lâm Hiểu"

"Giết." Âu Dương Thần lạnh lùng buông ra hai chữ, có thể thấy giờ phút này Âu Dương Thần lửa giận bùng bùng. Bắt cóc phu nhân của chủ tử, chủ tử làm sao có thể dễ dàng bỏ qua đây.

"Thưa chủ tử, điện thoại của bí thư."

Tập đoàn Âu Thị

"Đúng là Âu Dương Thần tiên sinh đây sao? Chúng tôi là, , , "

"Đi vào rồi nói." Âu Dương Thần chỉ lạnh lùng liếc nhìn tổ trọng án cao cấp Đốc sát nói, sau đó trực tiếp đi đến phòng làm việc.

Giống như bậc vua chúa bước lên ngai vàng, lịch sự mở nút cài, ngồi xuống, "Nói đi."

Mấy vị cảnh sát âm thầm liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên là vua thương mại Âu Dương Thần, ở mức độ này, , , ,

"Âu Dương Thần tiên sinh, chúng tôi thuộc tổ trọng án, chuyện là như vậy, về vụ án bắt giam thủ phạm làm nổ tung con đường, căn cứ vào nhân viên pháp chứng đã chứng minh, phát hiện chiếc nhẫn của nạn nhân, chúng tôi điều tra được chính là Ngải đặc biệt yêu cầu đại sư Fell từ nước ngoài thiết kế, toàn thể giới chỉ có một chiếc, chính là chiếc nhẫn này, xin hỏi Ngải và nạn nhân có quan hệ như thế nào."

"Cô ấy chưa chết." Thời điểm Âu Dương Thần thấy chiếc nhẫn kia, thái độ thay đổi rõ ràng, ngay sau đó là tức giận, cô ấy chưa chết. Làm sao cô ấy có thể chết được đây.

Ngạch

Các thành viên thuộc tổ trọng án đều sợ hết hồn, bởi vì câu nói này của Âu Dương Thần rõ ràng có ý cảnh cáo. Cô ấy chưa chết như thể là lời xác định rõ ràng.

"Vậy xin hỏi ông và chủ nhân chiếc nhẫn này có quan hệ như thế nào?" Lúc này chỉ có Đốc sát cao cấp phản ứng nhanh nhất, biết người phụ nữ này đối với Âu Dương Thần nhất định có ý nghĩa quan trọng, nếu không tâm tình của hắn cũng sẽ không kích động như thế.

"Là vợ tôi." Âu Dương Thần lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

Ba từ "Là vợ tôi", làm cho những người ở đây đều kinh sợ. Cái tên Âu Dương Thần khắp cả thành phố A đến ngay cả những đứa trẻ cũng đều biết nhân vật này, vị vua tốt nhất còn độc thân. Lúc nào thì kết hôn, thật sự chưa có một chút tin tức nào lọt ra ngoài.

"Hãy để chiếc nhẫn lại đây, các ông có thể đi được rồi." Ngay lúc chưa kịp tiếp nhận tin tức kia, thì giọng nói Âu Dương Thần lạnh lạnh truyền tới.

"Thật xin lỗi, . Âu Dương Thần tiên sinh," chiếc nhẫn này là vật chứng của chúng ta, có trong hồ sơ từ, , , , "

"A, , , , , " Âu Dương Thần chỉ nói một âm đơn giản, lại làm cho không khí của phòng làm việc nhất thời lạnh lẽo rất nhiều.

"Éc. Âu Dương Thần tiên sinh thật xin lỗi, chúng tôi giao cho Ngài chiếc nhẫn này, nếu không còn việc gì nữa, chúng tôi xin phép đi trước đây." Vị Đốc sát cao cấp kia lạnh trí một chút, biết Âu Dương Thần là người không thể đắc tội, lập tức kéo những đồng nghiệp đi luôn.

"Thưa sếp, đó chính là vật chứng." Một tên không hiểu chuyện nói.

"Thôi đi, còn vật chứng à, đắc tội Âu Dương Thần, cậu sẽ biến thành bằng chứng hy sinh."

"Ặc, , , , , "

"Tiểu Khả, cố gắng học tập nhiều một chút."

"Dạ, thưa sếp"

Âu Dương Thần cảm chiếc nhẫn lên, nghĩ tới hình ảnh Hân Nhi luôn mang chiếc nhẫn theo bên mình, "Hân Nhi, em nhất định phải bình an, nhất định bình an, đã hứa rồi đấy, chúng ta phải cùng sống với nhau đến đầu bạc, đã hứa rồi mà." Mặc dù chiếc nhẫn kia hiện tại chứng minh Hân Nhi đã chết, nhưng Âu Dương Thần vẫn trước sau như một tin tưởng, tin tưởng, , , , lần này không giống với lúc Lăng Phi Tuyết chết đi, khi đó Âu Dương Thần chỉ muốn báo thù, phá hủy mọi thứ chỉ để báo thù, nhưng lần này thì không, Âu Dương Thần không như thế. Anh một mực tin chắc Hân Nhi chưa chết, bà xã anh chưa có chết, dù có nhiều chứng cứ hơn nữa đặt ở trước mắt, thì Âu Dương Thần cũng không tin, nói anh lừa mình dối người cũng được, nói anh có con mắt tin tưởng cũng được, tóm lại, anh cứ ôm lòng tin như thế, một mực tin tưởng như vậy.

Âu Dương Thần kéo bàn làm việc ra, phía sau tường chính một cơ quan, cũng đã lâu rồi, lần đầu tiên anh có dũng khí bước vào nơi này xem một chút, nhìn ngôi nhà sống cùng với Hân Nhi, nhớ lại toàn bộ hình ảnh của Hân Nhi, toàn bộ đều là, , , , , , , ,

Trong nhà một mảnh tối đen như mực, Âu Dương Thần mở đèn, trong nhà tất cả đều quen thuộc như vậy, nhớ lại ngày đó cùng Hân Nhi trang trí ngôi nhà.

"Thần, anh xem cái này để ở chỗ này được không?"

"Được."

"Thần, em cảm thấy để ở chỗ này một chậu hoa, ừm, thật ấm áp nha."

"Được." Lúc Âu Dương Thần định thần nhìn lại, khuôn mặt tươi cười của Hân Nhi lại biến mất.

Âu Dương Thần từng bước từng bước đi tới nhà bếp.

"Thần, anh về rồi, hôm nay em làm rất nhiều món ăn ngon, cho anh ăn món cá dầm đường mà anh thích nhất đây này."

"Được rồi, đừng lộn xộn, đi nào, đi ăn cơm thôi."

Giờ phút này phòng bếp trống rỗng, không có gì cả.

Âu Dương Thần lại từng bước từng bước đi tới phòng ăn, phía trên thật sự có rất nhiều thức ăn, toàn bộ đều là món mình thích ăn.

"Em mặc kệ, em mặc kệ, hôm nay nhất định phải phạt anh, phạt anh phải ăn hết những thức ăn này. Sau đó giúp em rửa chén."

Âu Dương Thần bước đến gần bàn ăn, thì ra là đêm hôm đó cô đã làm nhiều thức ăn như vậy để chờ mình, nhưng cuối cùng phải nhập viện, các món ăn trên bàn cũng bị hư, còn có một mùi hôi bốc lên, lỗ mũi Âu Dương Thần cảm thấy chưa xót, nhìn món rau quen thuộc kia, nhìn lại tất cả nơi này, trong lòng như có dây cung đang kích thích thật sâu, hình như trong phòng này khắp nơi đều là bóng dáng của Hân Nhi.

Âu Dương Thần muốn bắt nhưng bắt không được, tại sao bắt không được, tại sao, , , , , ,

Âu Dương Thần có chút chán chường ngồi trên sofa phòng khách, bất chợt, , , , lơ đãng đụng phải một cái túi gì đó. Âu Dương Thần lấy cái túi ra, chỉ thấy đó là một cái túi tuyệt đẹp, chẳng lẽ là, , , , Âu Dương Thần không kịp chờ đợi lấy đồ trong túi ra, quả thật đó là một chiếc khăn quàng cổ.

"Không liên quan đến Thần, nhưng liên quan đến Tuyết Nhi, bà xã tớ nói là lúc gặp Tuyết Nhi nhìn thấy cô ấy đang đan cho Thần chiếc khăn quàng cổ nên mới muốn học, nghiêm chỉnh mà nói Tuyết Nhi còn là sư phụ của Vận Nhi đây. Các cậu nói tôi có nên cảm tạ cô ấy hay không?" Lời nói của Vũ Hạ đột nhiên vang vọng trong đầu Âu Dương Thần. Nhưng Âu Dương Thần lại nghĩ ngày đó ở quán rượu, lúc Diệp Phi cầm chiếc khăn quàng cổ kia.

Lấy điện thoại di động ra, lần này, Âu Dương Thần muốn hỏi rõ ràng, không muốn ngờ vực nữa.

"Ngày đó ở trong khách sạn, ai tặng cậu chiếc khăn quàng cổ." Điện thoại vừa nói, Âu Dương Thần liền hỏi thẳng vấn đề chính.

"Một cô gái không có tiền, tìm ta, cô ấy đưa cho ta chiếc khăn quàng cổ thể chân, cậu cho là Hân Nhi đưa tôi sao." Diệp Phi hỏi ngược lại.

"Không." Anh không muốn nhiều lời cùng Diệp Phi.

"Âu Dương Thần, cậu đã khinh thường Hân Nhi, người yêu của cậu."

Diệp Phi sau khi nói xong câu đó cũng lập tức cúp điện thoại, Diệp Phi cũng biết chuyện chiếc khăn quàng cổ, ngày đó lúc gặp Hân Nhi, trong giỏ có len sợi và sách hướng dẫn đan khăn quàng cổ, lúc đó Diệp Phi thật sự ghen tỵ, thật sự là ghen tỵ với Âu Dương Thần.

Khinh thường tình yêu của Hân Nhi, ha ha, xem ra chính mình thật sự coi thường cô ấy rồi, Âu Dương Thần nắm thật chặt chiếc khăn quàng cổ kia, hình như có thể cảm thấy hơi ấm của Hân Nhi, giờ khắc này, Âu Dương Thần chắc chắn rằng anh yêu cô ấy, có rất nhiều thứ đợi đến sau khi mất đi mới biết quý trọng, nhưng lần này thật sự là cái giá quá đắt.

"Tôi đã sắp xếp máy bay tư nhân, chúng ta sẽ đi vào buổi tối, thân thể của cô còn rất yếu ớt, nhất định phải chú ý, nếu đau ở đâu thì hãy nói với bác sĩ, bác sĩ sẽ cùng đi với chúng ta."

"Ừ, cảm ơn anh."

"Không cần khách sáo với tôi, còn cô hãy hỏi thăm chuyện của cô nhi viện, mọi chuyện giống như đã không sao, nghe nói tập đoàn Âu thị đã trả lại đất cho cô nhi viện rồi, thật ra thì chủ tịch tập đoàn Âu thị là một người rất tốt, dù sao tôi nghe nói vụ án kia rất quan trọng." Lê Cận nhân nhặt nói, nhân vật Âu Dương Thần này, có nghe qua, nhưng chưa từng giao du, nên cũng muốn khen ngợi Âu Dương Thần.

"Ừ, có lẽ vậy...!" Nghe tin cô nhi viện bình an, Hân Nhi rốt cuộc thở dài một hơi, Vận Nhi thật được việc, chỉ cần bọn họ thật yên ổn là tốt rồi. Chỉ là San San, hiện tại chỉ sợ không thể liên lạc với San San được, đối với người bạn thân này, Hân Nhi dĩ nhiên là không muốn vậy, nhưng mà, còn đứa trẻ, , , , San San, thật xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Tạm thời thay thế em gái của tôi.

Rõ ràng cả một buổi chiều, Âu Dương Thần tìm tất cả những nơi đã đi qua với Hân Nhi, cửa hàng, công viên, nhà hàng, tất cả tất cả, đi mỗi một chỗ, những kỷ niệm tốt đẹp như chiếu phim ở trong đầu Âu Dương Thần hiện lên, một mặt Âu Dương Thần không muốn rời đi, cứ như vậy có khả năng nhìn thấy Hân Nhi nhiều một chút, dường như cũng có thể cảm nhận được hơi thở của Hân Nhi. Nhưng mặt khác Âu Dương Thần có nói với bản thân, có lẽ Hân Nhi ở một chỗ khác. Có lẽ..., Cứ như vậy Âu Dương Thần lại không thể không rời đi mà đến một chỗ khác, nhưng, không có, đều không có, Hân

Nhi chỉ xuất hiện ở trong đầu Âu Dương Thần, cũng không xuất hiện ở trong tầm mắt Âu Dương thần.

Âu Dương Thần thậm chí đến cây đàn cổ nơi mà lần đầu tiên gặp Hân Nhi, hi vọng có kỳ tích phát sinh, nhưng, không có. ... không có bóng dáng quen thuộc ở trong mộng kia. ... không có bóng dáng Hân Nhi, đều không có. ... mỗi một lần Âu Dương Thần đều ôm hi vọng đến một chỗ, nhưng, mỗi một lần Âu Dương Thần cũng đều thất vọng đi đến một nơi khác. ... mỗi một lần kết quả đều giống nhau. ... một lần lại một lần thất vọng như vậy. ...

Âu Dương Thần tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa, gất gao ôm chiếc khăn quàng cổ kia, giống như bây giờ chỉ có chiếc khăn quàng cổ này có thể cho anh một chút ấm áp. Dường như phía trên thật sự vẫn lưu lại nhiệt độ của Hân Nhi, cứ ôm như vậy, giống như thật sự có thể cảm nhận Hân Nhi vẫn ở bên cạnh mình. Dường như một lúc nữa Hân Nhi có thể về đến nhà, xuất hiện ở bên cạnh mình. Còn làm nũng với mình, hoặc cho dù là mắng mình cũng tốt.

Leng keng

Leng keng

Chuông cửa vang lên, Âu Dương Thần chợt giật mình, chẳng lẽ Hân Nhi đã về rồi, Âu Dương Thần không chút suy nghĩ liền xông đến mở cửa.

"surprise" Trình Tâm cùng Âu Dương Tường hai người lại không mời tự đến, lúc thấy Trình Tâm trên mặt Âu Dương Thần rõ ràng hiện lên thất vọng, tại sao không phải cô ấy, tại sao?

"Thần nhi, tại sao con thấy mẹ thì có vẻ mặt này. Ông xã, em bị ghét bỏ sao?" Vẻ mặt Trình Tâm bi thương nhìn Âu Dương Tường, biết Âu Dương Thần sẽ không bị lừa bởi vẻ ngoài kia của mình, cho nên chỉ có thể làm nũng với ông xã của mình.

"Bà xã, anh sẽ không ghét bỏ của em." Âu Dương Tường cười nói.

"Mẹ, ba mẹ có chuyện gì không?" Giờ phút này Âu Dương Thần thật sự không có tâm tình nhìn Trình Tâm cố gắng đang làm nũng kia, bây giờ Hân Nhi sống chết không rõ. Anh chỉ muốn đợi Hân Nhi trở về, hoặc là tin tức của Hân Nhi.

"Không có việc thì không thể tìm các con sao, mẹ mới không tìm con, mẹ tìm Tuyết Nhi, Tuyết Nhi đâu? Lần này mẹ và cha con đi du lịch mua rất nhiều quà cho Tuyết Nhi, con bé nhất định sẽ thích." Vừa nói, Trình Tâm tự đi vào trong nhà.

"Tuyết Nhi. Tuyết Nhi..." Trình Tâm vừa vào cửa đã bắt đầu gọi to Tuyết Nhi, nói thật Trình Tâm thật lòng thích Hân Nhi, không chỉ vì Âu Dương Thần thích, mà vì Trình Tâm nhìn qua vô số người biết người nào có phẩm hạnh gì. Tuy nhiên không thường xuyên tiếp xúc với Hân Nhi, nhưng trong lòng Trình Tâm biết đứa nhỏ Hân Nhi này rất thiện lương hơn nữa còn rất yêu con trai của mình, đây mới là điều quan trọng nhất.

"Cô ấy không có ở đây." Âu Dương Thần lạnh lùng nói.

"Không có ở đây, đi công tác sao? Oa, Thần nhi, Tuyết Nhi không có ở đây con liền làm cho nhà cửa bẩn như vậy, lúc Tuyết Nhi trở về sẽ rất tức giận. Hay là kêu má Vương qua đây dọn dẹp một chút." Trình Tâm nhìn trên mặt bàn dường như có một lớp bụi.

Lúc trở về sẽ tức giận, nếu, cô ấy còn có thể trở về, còn có thể vì vậy tức giận, thì dù cho Âu Dương Thần lên núi đao xuống biển lửa anh cũng nguyện ý, mặc dù vẫn tin tưởng Hân Nhi sẽ trở về, nhưng trong những tư liệu mà Long Nhị điều tra, Hân Nhi thật sự rất có khả năng ở trong vụ án nổ tung, còn có chiếc nhẫn kia, cô ấy sẽ không vứt lung tung chiếc nhẫn kia. Như thế. ... Thì có ý nghĩa. ... không, chắc chắn không, Âu Dương Thần lập tức phủ định suy nghĩ này, mỗi khi vừa nghĩ đến đây Âu Dương Thần liền lập tức đình chỉ ý nghĩ này, vẫn như cũ tự an ủi mình, đã gọi người đi thăm dò mọi nơi, bệnh viện, hắc bạch đạo cũng đi, nhất định sẽ có kết quả, nhất định sẽ tìm được.

"Thần nhi... Thần nhi... con làm sao vậy?" Hiểu con không ai bằng mẹ, thấy Âu Dương Thần hiện lên thống khổ, trong lòng Trình Tâm biết nhất định đã xảy ra chuyện gì?

"Thần nhi, con cãi nhau với Tuyết Nhi có phải không?" Trình Tâm cũng ngồi xuống sô pha, nghiêm mặt nói.

Trầm mặc... Âu Dương Thần vẫn như cũ trầm mặc. Nếu thật là cãi nhau thì tốt rồi.

"Âu Dương Thần... rốt cuộc Tuyết Nhi ở đâu?" Trình Tâm cũng đề cao âm điệu.

"Bà xã, đừng kích động." Âu Dương Tường lập tức lên tiếng an ủi, hiển nhiên cũng nhìn ra Âu Dương Thần không thích hợp, đứa con trai này vẫn làm cho Âu Dương Tường rất yên tâm, ngoại trừ trên chuyện tình cảm, từ sau khi Tuyết Nhi xuất hiện, Âu Dương Tường coi như đã hoàn toàn yên tâm, nhưng bây giờ, thấy con trai như vậy, Âu Dương Tường cũng không thể không lo lắng.

"Ông xã, em thế nào có thể không kích động? Nhưng con dâu của em, bị con trai bảo bối của chúng ta làm cho tức giận đi rồi." Hiển nhiên Trình Tâm vẫn cho rằng Âu Dương Thần có lỗi, vẫn bảo vệ Hân Nhi.

"Con nhất định sẽ tìm được cô ấy, cô ấy sẽ trở lại" Lời này của Âu Dương Thần vừa là an ủi Trình Tâm, cũng là một lần nữa an ủi mình.

"Vậy con còn không mau đi. Mẹ còn chờ ôm cháu?" Trình Tâm tức giận nói đến.

Reng reng

Đúng lúc chuông điện thoại di động của Âu Dương Thần vang lên.

Âu Dương Thần mệt mỏi cầm lấy điện thoại "Nói?"

"Chủ tử, tất cả bệnh viện cùng khách sạn đều đã kiểm tra qua không có tin tức của phu nhân."

Trầm mặc hai giây.

"Sân bay...."

"Đều đã kiểm tra qua, không có tin tức của phu nhân, cũng không có nhân vật khả nghi ra vào."

"Làm sao vậy, là ai, tìm được không? Ở đâu?"

Trình Tâm ở một bên kích động cướp lấy di động của Âu Dương Thần.

"Con dâu của tôi tìm được không?"

"Ngạch, phu... phu nhân..." Bên kia điện thoại Long Nhị có chút kinh ngạc, làm sao có thể là phu nhân, chẳng lẽ phu nhân đã biết sao?

"Nói mau, Tuyệt Nhi ở đâu?"

"Ngạch, theo bằng chứng của cảnh sát suy đoán, phu nhân là ở trong vụ án nổ tung kia..." Giọng Long Nhị trầm thấp truyền đến, đoán rằng phu nhân cũng giống như chủ tử vẫn ôm hi vọng.

Vụ án nổ tung... ba chữ kia làm Trình Tâm dường như muốn tê liệt ngã xuống.

"Cái gì nổ tung, lặp lại lần nữa,,,,, "

"Ngạch, phu nhân là như vậy..." Long Nhị đại khái đem tất cả chuyện nói ra.

"Như thế Tuyệt Nhi...." Trình Tâm thật sự đã không thể đứng thẳng, ngã vào trong lòng Âu Dương Tường.

"Ông xã, con bé Tuyệt Nhi, thật sự đã chết."

"Không, cô ấy sẽ không chết." Âu Dương Thần vội vàng nói, anh không cho phép bất kỳ kẻ nào nói Hân Nhi đã chết.

"Vậy còn muốn thế nào? Tại sao cãi nhau với Tuyệt Nhi, tại sao không có phái người bảo vệ con bé, con biết rõ Tuyệt Nhi đã từng gặp nguy hiểm." Trình Tâm cũng bắt đầu kích động nói, còn nhớ rõ khi đó Hân Nhi cùng Trình Tâm nói Âu Dương Thần đối với mình rất tốt, ngay cả lúc ra ngoài đi dạo phố cũng nhớ sẽ mua cho Âu Dương Thần cái gì, lúc nấu ăn cái gì dinh dưỡng làm thế nào có vẻ thích hợp dưỡng dạ dày. Đứa bé nhu thuận như thế, cứ như vậy không có....

Đúng vậy, giờ phút này Âu Dương Thần lại càng tự trách, nghĩ đến ngày đó kêu tất cả người của Ám Dạ rút lui không bảo vệ cho Hân Nhi nữa, khi đó mình là làm sao vậy, vẫn cho là mình rất bình tĩnh, nhưng vì sao lại như vậy? Tại sao tổn thương đến người mình yêu nhất sâu như thế.

Nhìn giờ phút này Âu Dương Thần đau khổ, Trình Tâm cũng không muốn nói cái gì nữa. Cầm lấy túi sách lôi kéo Âu Dương Thần đi, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, con trai hại chết con dâu, Trình Tâm đau lòng, rất đau lòng, nhưng, dù sao cũng là đứa con mình mang thai mười tháng sinh ra, bản thân có năng lực thế nào, giờ phút này Trình Tâm rất tự trách vì sao mấy năm nay chỉ biết cùng Âu Dương Tường ở bên ngoài sống phóng túng, không có làm tròn trách nhiệm của người mẹ, tại sao mấy ngày hôm trước không gọi điện thoại cho Tuyệt Nhi...., nhưng, không còn kịp, thật sự không còn kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

"Đây là nhà của tôi." Lê Cận thân sĩ dắt Hân Nhi xuống xe, nhìn tòa thành trước mắt này, Hân Nhi vẫn hơi kinh ngạc một chút, mặc dù biết thân phận Lê Cận không đơn giản, nhưng vẫn bị tòa thành trước mắt này làm cho dọa tại chỗ, nơi này so với nhà họ Âu còn tráng lệ hơn.

"Cảm ơn."

"Thiếu gia, người đã trở về." Một người đàn ông trung niên mặc tây trang sớm nghênh đón ở cửa. Nhìn hân đối với Lê Cận cung kính lại không mất hèn mọn, Hân Nhi đoán rằng đây là quản gia. Chỉ thấy người đàn ông kia đưa ánh mắt nhìn trên người mình. Trong mắt khó có thể che dấu kinh ngạc cùng vui sướng.

"Vị này là tiểu thư, tiểu thư hoan nghênh về nhà." Người đàn ông kia cũng tránh không được cung kính với Hân Nhi.

Tiểu thư.

Tình huống này là sao.

"Xin chào, tôi tên là Hân Nhi."

"A..., Hân Nhi tiểu thư, xin chào." Người đàn ông kia lại một lần hơi hơi khom người với Hân Nhi.

"Xin chào." Hân Nhi cũng hơi cười với quần gia nói.

"Vào đi thôi." Lê Cận cũng không có giải thích cái gì, trực tiếp mang theo Hân Nhi đi vào, nhìn thấy một người đều phải giải thích một lần, quá mệt mỏi, lúc đi vào vẫn thống nhất nói một chút.

"Tiểu Tuyết Nhi, con rốt cục đã trở về, mẹ rất nhớ con, thật xin lỗi, đều là lỗi của mẹ, mẹ không có chăm sóc tốt cho con." Còn chưa bước vào cửa, Hân Nhi đã bị một vòng tay ấm áp cho ôm lấy, Hân Nhi thậm chí còn chưa kịp thấy người ôm mình là ai? Chỉ cảm thấy vòng tay ôm ấp này thật sự rất ấm áp, dường như có thể làm ấm áp tim Hân Nhi 23 năm này, chỉ là Tiểu Tuyết Nhi, xem ra lại là nhận sai người, đời này cô Lam Hân Nhi nhất định phải làm thế thân cho Tuyết Nhi sao? Trong lòng Hân Nhi một trận bi ai. Nhìn về mặt Lê Cận trước mắt cùng có vài phần tương tự, chỉ thấy vẻ mặt anh ta cũng là từ ái nhìn mình.

"Khụ khụ khụ" đột nhiên người ôm lấy mình kia ho khan kịch liệt.

"Văn Tinh "

"Mẹ."

Lê Thịnh cùng Lê Cận hai người đều rất nhanh qua đỡ lấy Văn Tinh, Hân Nhi rất nhanh chóng đỡ bà, lúc này mới nhìn rõ người phụ nữ được bảo dưỡng rất tốt một cái, dung mạo rất xinh đẹp, chỉ là vẫn khó có thể che dấu sắc mặt trắng xanh kia.

"Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là quá kích động, thấy Tiểu Tuyết Nhi rốt cục trở về, thì để cho em chết cũng bằng lòng." Văn Tinh khó nhọc nói, hai mắt sớm đã ươn ướt.

"Văn Tinh, nói cái gì ngu ngốc vậy? Con gái vừa trở về, em cứ như vậy rồi bỏ chúng ta sao? Người một nhà chúng ta mới vừa đoàn tụ cùng một chỗ."

"Đúng đúng đúng, Tiểu Tuyết Nhi. Quá đây, để cho mẹ nhìn con xem. Con gái của mẹ thật sự rất đẹp". Văn Tinh nhìn khuôn mặt Hân Nhi vui mừng.

"Gọi tôi là Hân Nhi." Một miệng một câu Tiểu Tuyết Nhi, làm cho Hân Nhi thật sự không cách nào tiếp nhận, tại sao luôn luôn ngộ nhận mình là là Tuyết Nhi, đã trải qua một lần thâm trầm rồi, Hân Nhi thật sự không muốn trở lại một lần nữa. Thật sự không muốn....

Cái gì

Văn Tinh cùng Lê Thắng liếc nhau một cái, không biết chuyện gì xảy ra?

"Ngạch, mẹ, cha, tên bây giờ của em gái không phải Tiểu Tuyết Nhi, gọi là Hân Nhi, cha mẹ vẫn gọi em ấy là Hân Nhi đi, nếu không em gái sẽ không quen." Lê Cận thâm sâu nhìn mắt Hân Nhi, trong mắt kia rõ ràng có khẩn cầu, Hân Nhi tự nhiên nhìn đã hiểu, đối với Hân Nhi mà nói Lê Cận là ân nhân cứu mạng mình, hơn nữa đối với vợ chồng này cũng cho mình cảm giác rất thân thiết, nhìn sắc mặt mẹ Lê Cận trắng xanh như thế, nói vậy thân thể cũng không tốt, Hân Nhi vẫn nên cùng Lê Cận phối hợp.

"Vâng, có phần không quen." Không quen, không phải không quen, mà là vì quá quen, trong hai năm qua vẫn bị người khác gọi Tuyết Nhi, dường như đã từ từ quen, vừa nghe đến người ta gọi Tuyết Nhi liền cho rằng là gọi mình, nhưng, dù sao không phải, mình chỉ là Hân Nhi, nhưng cho đến bây giờ, toàn bộ chân tướng, toàn bộ cũng phải trở về quỹ đạo vốn có.

"A... A..., là mẹ sơ sót, về sau mẹ sẽ gọi con là Hân Nhi." Văn Tinh hiền hòa nói.

"Đúng, Hân Nhi cũng rất dễ nghe." Lê Thắng cũng nói, đối với đứa con gái này, hai vợ chồng thật sự hận không thể đem tất cả tình yêu chưa cho Hân Nhi 20 năm qua này đều có thể cho Hân Nhi.

"Mẹ, cha, Hân Nhi mới trở về rất mệt, trước con mang em ấy trở về phòng nghỉ ngơi đã, lát nữa xuống ăn cơm. Mẹ cũng cần nghỉ ngơi." Lê Cận lo lắng cho thân thể Hân Nhi, dù sao cũng là thân thể người, hơn nữa ngày hôm qua lại, kém chút nữa đề non. Tự nhiên là phải cẩn thận.

"A... A..., cũng đúng, Cận nhi, con mang em gái con về phòng nghỉ ngơi trước, chăm sóc tốt cho em gái con, xem còn thiếu cái gì, lập tức bảo người đi đặt mua, một lúc nữa mẹ để cho chhus Vương gọi các con." Văn Tinh vội vàng nói, sợ Hân Nhi không thoải mái.

"Được, mẹ." Lê Cận mang Hân Nhi lên lầu, Hân Nhi cũng mỉm cười với Văn Tinh cùng Lê Thắng, đi theo sau Lê Cận.

"Ông xã, con gái chúng ta rốt cục đã trở về." Văn Tinh nhìn Lê Thắng, nước mắt trong mắt không tự chủ được rơi xuống. Trông mong con gái trọn vẹn

20 năm, rốt cục đợi con gái trở về, cảm giác này thật sự chỉ có người làm ba mẹ mới có thể hiểu.

"Đúng, Văn Tĩnh, con gái đã trở về, em cũng phải kiên cường mới được, chúng ta thiếu tình yêu con bé nhiều năm như vậy, mẹ nhất định phải trả, nếu không thì một mình anh làm thế nào." Lê Thắng nói với vợ yêu của mình.

"Dạ dạ."

"Chỉ là ông xã, Hân Nhi giống như không phải rất quen thuộc với chúng ta, trước đây Tiểu Tuyết Nhi rất đáng yêu." Văn Tĩnh nói đến.

"Bà xã, Hân Nhi chỉ là vừa trở về mà thôi, tóm lại con bé là con gái của chúng ta. Chúng ta sẽ yêu thương con bé, con bé sẽ giống như trước đây, yên tâm đi."

"Vâng vâng."

Hai vợ chồng nhìn nhau, có một tình cảm gọi là giúp nhau trong lúc hoạn nạn.

"Phòng của cô là ở đây." Lê Cận đưa Hân Nhi vào phòng.

"Có thể nói rồi chứ?" Hân Nhi nhìn chằm chằm vào Lê Cận, chuyện này quả thật Lê Cận thiếu Hân Nhi một lời giải thích.

"Ngồi xuống trước đã, tôi từ từ nói với cô." Lúc này, Lê Cận vẫn quan tâm thân thể của Hân Nhi. Cũng biết, chuyện này nhất định phải nói rõ ràng với Hân Nhi, thật ra Lê Cận cũng không nghĩ tới tình huống này, nhưng nhìn mẹ vui mừng như vậy, Lê Cận thật sự không đành lòng nói ra chân tướng, nhất là nhìn gương mặt mẹ trắng xanh như vậy.

"Cảm ơn."

"Thật ra tôi lần này đến thành phố A chính là vì tìm kiếm em gái của tôi, em gái tôi lúc ba tuổi liền đi mất, cha mẹ vì tìm kiếm em gái mà hao phí hết tâm tư, nhưng về sau biết được em gái đã chết, mẹ đau lòng muốn chết, sau cùng cha tôi quyết định việc làm ăn trong nhà dời đến nước Pháp, cũng vì mẹ có thể rời xa nơi đau lòng, nhưng khoảng thời gian trước tìm được người năm đó đưa em gái đi, biết đề em gái tôi lại ở một Cô Nhi Viện ở thành phố A, cho nên tôi đi tìm em ấy, nhưng, chừng hai năm trước em gái tôi đã chết, cô cũng thấy đầy tình hình thân thể mẹ bây giờ rất tệ, tháng sau phải mổ, thấy cô đến, mẹ nghĩ cô là em gái tôi. Cho nên..."

Thì ra là như vậy, Hân Nhi đột nhiên cảm thấy Tiểu Tuyết Nhi rất hạnh phúc, bởi vì cô ấy còn có người nhà, còn có người nhà yêu thương cô ấy như thế, nhưng mình? Mình cũng là cô nhi, nhưng, mình đã không có người thân, thậm chí ngay cả cha mẹ của mình là ai cũng không biết.

"Tôi biết yêu cầu này rất đường đột, tôi cũng không nghĩ tới cục diện như vậy, tôi sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với mẹ, chỉ là hi vọng cô có thể tạm thời thay thế em gái tôi một tháng này." Lê Cận biết yêu cầu này thật sự rất quá phận, anh cũng không dám khẳng định Hân Nhi có thể đáp ứng hay không.

Tạm thời thay thế... lại là vật thay thế. Nhưng nghĩ đến người mẹ ôn nhu mà lại ốm yếu kia, nghĩ đến khuôn mặt của Lê Thắng kia, Hân Nhi cảm thấy rất đau lòng.

"Được." Như là hạ một quyết tâm rất lớn, Hân Nhi nói chữ được, còn Tiểu Tuyết Nhi đã chết kia, thật xin lỗi, để cho tôi tạm thời thay thế cô, tôi sẽ tận lực làm một người con gái ngoan, chăm sóc của cha mẹ cô thật tốt. Đợi cho thân thể mẹ cô tốt hơn, tôi sẽ rời khỏi. Lam Hân Nhi, không muốn cả đời đều làm vật thay thế, cô muốn cuộc sống của bản thân.

"Cảm ơn." Lê Cận thật lòng nói lời cảm tạ, thật ra ở trong lòng Lê Cận cũng đem Hân Nhi này trở thành em gái Hân Nhi của mình, cảm giác khó hiểu từ lần gặp mặt đầu tiên, sau này biết cô là Hân Nhi, đến bây giờ... trong lòng Lê Cận âm thầm nhớ lại, bắt đầu từ giờ phút này, Hân Nhi là em gái của mình, về sau anh nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho em gái của mình, nhất định....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Sớm biết như thế sao lúc trước còn như vậy

Cốc cốc.

"Thiếu gia, tiểu thư, có thể dọn cơm được chưa." Đúng lúc này Vương quản gia gõ cửa, cũng phá tan không khí bên trong nhà.

"Vâng, được ạ." Lê Cận vẫn nhẹ nhàng đáp, ông Vương nhìn mình lớn lên từ nhỏ, ở trước mặt ông, Lê Cận không phải một thiếu gia, ngược lại càng giống như một đứa bé.

"Đi thôi, em gái, đi xuống ăn cơm trước đã." Lê Cận vươn tay ra dắt Hân Nhi.

Em gái!

"Vâng, anh" Hàn Nhi cũng để tay mình vào trong tay Lê Cận, tiếng “anh” này giống như đã khắc sâu trong lòng Lê Cận, lại nhớ đến hồi còn nhỏ lúc Tiểu Tuyết Nhi non nớt gọi mình là anh trai, thật sự rất êm tai.

Bên trong phòng ăn.

"Hàn Nhi tới đây, mẹ không biết con thích ăn cái gì, tùy tiện cho người chuẩn bị vài món, mau lại đây ăn đi, nếu như không hợp vị khẩu, ngày mai sẽ bảo bà Vương làm."

"Mẹ, con đều rất thích ăn, mẹ không cần lo đâu ạ." Hàn Nhi mỉm cười nói, nếu đã đồng ý với Lê Cận, như vậy thì làm một người con gái tốt đi, chính mình vẫn luôn muốn có cơ hội hiểu thuận với cha mẹ, hiện tại rốt cuộc cũng có thể.

Mẹ!

Khi Văn Tinh nghe được câu này tay đang múc canh cho Hàn Nhi chợt dừng lại, đã 20 năm, còn có thể nghe thấy con gái gọi mình là mẹ, thật sự rất hạnh phúc. ánh mắt của Văn Tinh không lại đỏ lên, lớn tuổi, lại có bệnh, tình cảm đặc biệt yếu ớt. Lê Thắng nghe thấy Hàn Nhi gọi cũng rất cảm động, nếu có thể gọi mình thì thật tốt. Mà mắt Lê Cận lại nhìn Hàn Nhi thật lâu, trong mắt tràn đầy cảm kích.

"Được rồi, uống chút canh trước " Văn Tinh múc canh đưa cho Hàn Nhi.

"Cám ơn mẹ." Hàn Nhi cầm lên bát canh Văn Tinh đưa tới vừa định uống..., nhưng mà, lại cảm giác trong dạ dày một trận lẫn lộn.

Nôn.

"Thật xin lỗi." Hàn Nhi vội vàng xông ra ngoài.

"Mẹ, cha, con đi trước xem một chút, mọi người ăn trước đi." Lê Cận thấy phản ứng của Hàn Nhi biết nguyên nhân nhất định là bởi vì bảo bảo thôi. Lập tức chạy đuổi theo ra ngoài.

"Ông xã, chuyện gì xảy ra vậy, Hàn Nhi sao thế, là canh này không hợp khẩu vị sao?" Thấy Hàn Nhi như thế, Văn Tinh rất gấp gáp, chính là lo lắng cho con gái của mình.

"Văn Tinh, đừng lo lắng, có thể là do ngồi máy bay mệt quá thôi. Bà Vương, gọi phòng bếp đi làm chút đồ ăn nhẹ. Gọi Mật Tư Lâm tới đây một chuyến." Lê Thắng lập tức phân phó người giúp việc.

"Dạ, lão gia."

"Như thế nào, không sao chứ?" Lê Cận đưa khăn lông cho Hàn Nhi, nhìn Hàn Nhi nôn mửa sắc mặt hơi tái nhợt, Lê Cận rất đau lòng.

"A, cám ơn, thật ngại quá." Hàn Nhi vừa nôn xong, nhìn qua rất tái nhợt, giống như lúc nào cũng có thể biến mất.

"Không có việc gì, là tôi sơ sót, tôi bảo phòng bếp làm chút đồ ăn nhẹ. Hỏi lại bác sỹ một chút xem có thể dùng thuốc hay không."

"Không cần, tôi không sao, chúng ta trở lại thôi, cha mẹ chắc đang nóng lòng chờ đó." Hàn Nhi có chút yếu đuối nói.

"Được." Lê Cận tiếp tục dắt Hàn Nhi, chỉ sợ Hàn Nhi sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Hàn Nhi, sao vậy, khó chịu chỗ nào? Chờ một chút, cha con đã gọi bác sỹ gia đình tới rồi" Văn Tinh lo lắng nhìn Hàn Nhi, giờ phút này nhìn sắc mặt của Hàn Nhi còn trắng hơn Văn Tinh.

"Đúng vậy, Hàn Nhi, thân thể không thoải mái nhất định phải để bác sỹ xem một chút." Dáng vẻ lo lắng của hai vợ chồng Lê Thắng và Văn Tinh làm Hàn Nhi rất cảm động, nếu như mà mình thật sự là con gái của hai người vậy thì thật tốt.

"Không có việc gì."

"Cha, mẹ, Hàn Nhi không có việc gì, chỉ là hai người sắp được làm ông bà ngoại rồi." Lê Cận lập tức mở miệng nói. Vừa là giải thích cũng coi như an ủi.

Ông ngoại.

Bà ngoại.

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, trong mắt hiện rõ sự vui mừng. Nhà họ Lê nhân khẩu vẫn mỏng manh, sau khi từ thành phố A chuyển đến nước Pháp, mặc dù buôn bán càng làm càng lớn, nhưng nhà họ Lê vẫn chỉ có ba người như vậy, Lê Cận đã ba mươi tuổi rồi, nhưng mà đến một đối tượng cũng không có, mặc dù trong lòng Văn Tinh và Lê Thắng rất nóng nảy, nhưng mà, biết Lê Cận luôn luôn là người cũng sẽ không dễ dàng thay đổi quyết định của mình, cũng chỉ có thể âm thầm nóng nảy, hôm nay Hàn Nhi trở lại, lại có thêm bảo bảo, nhà họ Lê lập tức trở nên náo nhiệt, hai vợ chồng dĩ nhiên là rất vui mừng.

"Có thật không? Thật sự là quá tốt, nào, Hân Nhi mau mau ngồi xuống." Lúc này Văn Tinh rất là kích động, muốn Hân Nhi ngồi xuống, rất sợ đứa bé sẽ có sơ xuất gì.

Ha ha. Lê Cận ở bên cạnh thấy hình ảnh gia đình hòa hài như thế, cười khẽ một tiếng, em gái, nhất định là em đưa Hân Nhi đến bên cạnh chúng ta, để cho cô ấy thay thế em tận hiếu, cuộc sống như thế thật rất tốt, đủ rồi, thật đủ rồi.

"Cận, con ở đây cười khúc khích cái gì? Còn không đi xem bác sỹ đã tới chưa? Bây giờ em gái con đang mang thai, nên phải cẩn thận một chút."

"Đúng vậy, đúng vậy, mẹ con nói rất đúng, đoạn đường này tắc lư như vậy cũng không biết tình trạng thân thể Hân Nhi như thế nào? Cận, con có sắp xếp được không?"

"Cha, mẹ, hai người hãy yên tâm đi, dọc đường anh trai luôn mang theo bác sỹ." Thấy cha mẹ như thế, Hân Nhi thật sự rất cảm động, chỉ sợ nếu tiếp tục như vậy, đến lúc mình rời đi thật sự rất đau lòng.

"Đúng vậy, cha, ở trong đó có cháu ngoại cưng của con đấy? Con làm sao có thể không cẩn thận đây?" Lê Cận nói đùa.

"Lão gia, Mật Tư Lâm tới." Người giúp việc đến báo cáo.

"Mật Tư Lâm, mau đến xem cho con gái của tôi, nó mang thai thân thể không thoải mái."

"A, được. Tiểu thư, mời tới bên này"

"Ông xã, ông trời thật quá tốt đối với em, không chỉ có để cho con gái chúng ta trở lại, mang cháu ngoại đến cho chúng ta, cuộc đời của em thật sự không có tiếc nuối nữa." Văn Tinh vừa nghĩ tới mình sắp làm bà ngoại, lại rất vui mừng.

"Văn Tinh, ông trời thương hại chúng ta, những ngày an nhàn của chúng ta vừa mới bắt đầu, cho nên em nhất định phải thật kiên cường, chuẩn bị kỹ một chút cho ngày giải phẫu, vì con gái của chúng ta còn có cháu ngoại của chúng ta nữa."

"Ông xã, em rất sợ, , , , , ,"

"Đừng nói lời như thế, nhất định sẽ thành công."

"Vâng, vâng. Hiện tại con gái trở lại rồi, em thật sự không muốn đi, ông xã, anh nói xem có phải là em quá tham lam không, ban đầu đã nói vậy rồi, có thể để cho con gái trở lại mang em đi cũng nguyện ý, nhưng mà bây giờ, , , , , ,"

"Đứa ngọc, sao lại là quá tham chứ, con gái còn cần chúng ta, Hân Nhi lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy, trước lại ở trong cô nhi viện, em cam lòng lại để cho con gái vừa trở lại liền mất đi mẹ sao? Văn Tinh, thoải mái đi, giải phẫu nhất định sẽ thành công."

"Ừ, em nhất định phải sống nữa."

Văn Tinh nhẹ nhàng dựa vào trên bả vai Lê Thắng, hơn 30 năm đây là người chồng luôn khích lệ và ủng hộ bà, bà nhất định có thể chịu đựng được.

"Ai nha, tiểu thư, cô làm sao có thể đi vào phòng bếp chứ?" Vừa nhìn thấy Hân Nhi thật sự muốn vào phòng bếp, bà Vương cũng khăn trương chạy tới muốn Hân Nhi đi ra ngoài.

"Bà Vương, con chỉ là mang thai bảo bảo, không có chuyện gì." Hân Nhi chế cười, hơn một tháng qua, từ trên xuống dưới nhà họ Lê tất cả đều đối xử với mình như một vật báu, cái gì cũng nhân nhượng mình. Ăn uống, đồ dùng, ngay cả cầu tạo phòng ốc cũng vì mình mà thay đổi không ít, chỉ là vì muốn Hân Nhi có thể thoải mái hơn, tất cả những điều đó Hân Nhi đều nhìn ở trong mắt, cũng cảm động ở trong lòng, hiện tại Văn Tinh phẫu thuật rất thành công, Hân Nhi chỉ muốn đi vào phòng bếp có thể nấu cho Văn Tinh chút canh, bảo bảo cũng hơn ba tháng rồi, triệu chứng nôn mửa cũng khá hơn, Hân Nhi thật muốn làm chút chuyện vì Văn Tinh, trong khoảng thời gian này Văn Tinh rất yêu thương quan tâm mình Hân Nhi nhìn rất rõ ràng, chờ Văn Tinh hồi phục, cũng chính là lúc Hân Nhi rời đi, cho nên bây giờ Hân Nhi rất muốn khi còn đang ở nhà họ Lê có thể làm chút chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Sớm biết như thế sao lúc trước còn làm vậy

"Bà Vương, con chỉ là mang thai bảo bảo, không có chuyện gì." Hân Nhi chế cười, hơn một tháng qua, từ trên xuống dưới nhà họ Lê tất cả đều đối xử với mình như một vật báu, cái gì cũng nhân nhượng mình. Ăn uống, đồ dùng, ngay cả cầu tạo phòng ốc cũng vì mình mà thay đổi không ít, chỉ là vì muốn Hân Nhi có thể thoải mái hơn, tất cả những điều đó Hân Nhi đều nhìn ở trong mắt, cũng cảm động ở trong lòng, hiện tại Văn Tinh phẫu thuật rất thành công, Hân Nhi chỉ muốn đi vào phòng bếp có thể nấu cho Văn Tinh chút canh, bảo bảo cũng hơn ba tháng rồi, triệu chứng nôn mửa cũng khá hơn, Hân Nhi thật muốn làm chút chuyện vì Văn Tinh, trong khoảng thời gian này Văn Tinh rất yêu thương quan tâm mình Hân Nhi nhìn rất rõ ràng, chờ Văn Tinh hồi phục, cũng chính là lúc Hân Nhi rời đi, cho nên bây giờ Hân Nhi rất muốn khi còn đang ở nhà họ Lê có thể làm chút chuyện.

"Vây cũng không được, tiểu thư, cô đừng nói tôi không đồng ý, lão gia phu nhân còn có thiếu gia đều sẽ không đồng ý. Không tin, tôi đi hỏi một chút." Bà Vương bắt đầu uy hiếp.

"Vâng, vâng, con đi ra ngoài là được chứ gì, bà Vương, đến bà cũng bắt nạt con." Hân Nhi dẫu môi lên, mẹ cha còn có anh trai ba người là họ Lê lo lắng nhất quan tâm nhất chính là mình, bọn họ hận không thể bắt mình ngày ngày ngoan ngoãn dưỡng thai, đến ăn cơm cũng có người phục vụ, làm sao có thể để cho mình động tay chân chứ?

"Được rồi, tiểu thư xinh đẹp của tôi, bà Vương này làm sao dám bắt nạt tiểu thư chứ, hôm nay thời tiết rất đẹp, tiểu thư đi phơi nắng mặt trời đi, bà Vương đi cùng con." Thấy tiểu thư làm nũng với mình như vậy, bà Vương cũng rất vui mừng, nghĩ tới khi còn bé tiểu thư rất hoạt bát đáng yêu, cảm tạ ông trời đã để tiểu thư trở lại.

"Bây giờ thì khác gì chứ."

"Sao vậy, Hân Nhi, có phải lại bị người nào chê hay không." Tiểu Mặc Thiên mặc cả bộ tây trang chậm chậm đi tới.

"Anh Thiên, tới tìm anh em sao? Hôm nay anh em đi đến công ty rồi." Hân Nhi thấy Tiểu Mặc Thiên và bà Vương đang trêu chọc, chỉ lễ phép cười cười. Tiểu Mặc Thiên này, đối với Hân Nhi rất tốt, đây là một người anh họ cũng là một người bạn của anh trai, coi như là một người quen biết, nhưng cũng không là người quen, đối với người không quen Hân Nhi tự nhiên sẽ không cảm thấy thân mật.

Trời mới biết Tiểu Mặc Thiên nhìn Hân Nhi cười như bây giờ, cảm giác không giống như cười với bà Vương, không khỏi phiền lòng, lúc nào thì Tiểu Đại Thiếu Gia cũng không bằng một người giúp việc rồi.

"Tiểu thiếu gia, cậu đã tới, vậy thì cùng tiểu thư đi ra ngoài phơi nắng mặt trời đi, vừa đúng lúc tôi tôi cũng phải chuẩn bị thuốc cho phu nhân."

"Ừ, đi đi."

"Đi thôi, Hân Nhi." Mặc Thiên hướng về phía Hân Nhi làm cái tư thế mời.

"Ừ."

"Anh Thiên, hôm nay tới là, , , , , " trong vườn hoa không khí có chút kỳ lạ, hai người cứ ngồi lẳng lẳng như vậy, vẫn là Hân Nhi mở miệng trước.

"Ghé thăm em một chút, anh em nói em rất buồn chán." Tiểu Mặc Thiên nói như một chuyện bình thường, chỉ là nghe vào trong mắt Hân Nhi lại rất quái dị, thăm mình, nhưng là, Hân Nhi cảm giác mình cũng không có quen thuộc với anh đến mức này. Hân Nhi tự nhiên sẽ không cho là Tiểu Mặc Thiên có ý tứ đối với mình, không từ mà biệt, ngay tại lúc này bảo bảo trên người mình, cũng là không có người nào có thể tiếp nhận được rồi, huống chi là Đại Gia Tộc như nhà họ Tiểu, làm sao có thể sẽ tiếp nhận được chứ. Chắc là vì quan hệ với Lê Cận thôi.

"Cám ơn." Hân Nhi vẫn là mở miệng nói cảm ơn.

Nhưng câu cảm ơn này Tiểu Mặc Thiên nghe lại thấy rất chói tai, nhìn Hân Nhi miễn cưỡng nói cảm ơn, trong lòng lại cảm thấy đắng chát, lúc nào thì em mới có thể không khách khí với anh như vậy, lúc nào thì em mới có thể coi anh như là người mình, đều nói càng khách khí thật ra thì càng cảm thấy xa cách, lễ phép nhưng thật ra là một loại ngấm cựa tuyệt, chẳng lẽ cô phát hiện, chắc không phải, nhìn Hân Nhi nhìn về phía xa, Tiểu Mặc Thiên nghĩ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy Hân Nhi, cũng là ở nơi vườn hoa này, khi đó Hân Nhi luôn một mình ngồi ở chỗ này, khi đó còn là hoàng hôn, cô cứ như vậy lẳng lẳng nhìn ánh trời chiều, đôi tay vuốt ve bụng, nhìn qua hết sức chọc người thương yêu, đã sớm nghe Lê Cận nói tìm được em gái, Tiểu Mặc Thiên lập tức nghĩ đến đây chính là Lê Hân Nhi, nhưng là, nếu như không phải là thấy bụng hơi nhô lên, như vậy Tiểu Mặc Thiên chắc chắn cho là đây chính là cơ hội ông trời cho mình, cô, Lê Hân Nhi, chính là thiên sứ của mình, nhưng là, , , , , , Tiểu Mặc Thiên xóa tan mất ý nghĩ kia, đàn ông có vợ anh sẽ không đứng, nhưng vẫn như cũ rất quan tâm Hân Nhi, muốn hỏi một chút xem người đàn ông nào may mắn có thể có được cô gái như vậy, ở trong miệng Lê Cận biết được, chồng Hân Nhi đã qua đời, lúc này Tiểu Mặc Thiên giống như lại thấy được hi vọng, anh không ngại bảo bảo, cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, nếu như Hân Nhi nguyện ý tiếp nhận mình, như vậy anh sẽ yêu Hân Nhi còn có bảo bảo thật tốt. Có lẽ rất nhiều người không tin vừa thấy đã yêu, nhưng anh Tiểu Mặc Thiên sẽ tin, Tiểu Mặc Thiên và Lê Cận là anh em tốt, nhỏ hơn Lê Cận hai tuổi nhưng mà đến nay vẫn không có đối tượng nào, cho nên cha mẹ hai nhà Tiểu Lê đều rất là gấp gáp, nhưng mà Tiểu Mặc Thiên kiên trì, vô luận như thế nào, nhất định phải gặp phải người chính mình yêu, hiện tại, anh đã tìm được, nhưng mà, dường như Hân Nhi đối với mình cũng không quá thân thiện, nhưng bây giờ anh nguyện ý chờ, đợi một chút, , , , ,

"Cận là anh em tốt của anh, em là em gái của nó, em cũng đã gọi anh một tiếng anh Thiên, vậy em cũng chính là em gái anh, cần gì nói cảm ơn với anh của mình." Tiểu Mặc Thiên không quan tâm nói, trong lòng rất đắng chát, hiện tại chỉ có thể như vậy, nếu không sợ rằng Hân Nhi cũng không muốn thôi nói một câu với mình.

"Vâng, được." Hân Nhi quay đầu lại cười cười với Tiểu Mặc Thiên, ngay thơ nghĩ đến Tiểu Mặc Thiên là bởi vì quan hệ với Lê Cận nên quan tâm mình, nếu yêu thương mình như em gái, như vậy mình như thế nào có thể phụ lòng tốt của người ta chứ? Hân Nhi không phải là không cảm ơn người, hoàn cảnh lớn lên ở nơi đó từ nhỏ, học được nhiều nhất chính là cảm ơn, cho nên đến bây giờ Hân Nhi cũng chưa từng hận Âu Dương Thần, vẫn như cũ cảm ơn anh cho mình những khoảnh khắc vui vẻ, mặc dù kết cục rất là tàn khốc, nhưng mà quan trọng nhất là Âu Dương Thần lại cho mình bảo bảo, khiến Hân Nhi có động lực rất lớn. Còn có hi vọng.

"Thần còn chưa đi ra sao?" Lưu Phạm lo lắng hỏi.

"Hơn một tháng, ngay cả công ty cũng không đi, chỉ sống ở trong căn hộ đó." Vũ Hạ đáp, nghĩ đến ngày đó khi đi vào trong căn hộ thấy Âu Dương

Thần, Vũ Hạ cũng không thể nào tin được đây chính là Thần, vì đoạn kia tình cảm, bây giờ Thần nhất định là chưa gượng dậy nổi, chỉ là một lòng chờ Hân Nhi, vừa nghe đến gió thổi cô lay, liền cho rằng là Hân Nhi trở lại, khi Vũ Hạ và Dật Phong đến thăm anh, Âu Dương Thần nghe được tiếng chuông cửa cũng cho là Hân Nhi trở lại, mỗi một lần đều là như vậy, Trình Tâm cùng Âu Dương Tường cũng rất là lo lắng.

"Ai, cậu nói Thần cũng thật là, không phải còn một rừng cây hoa đào sao? Cần gì chứ? Còn có một dải rừng rậm lớn như vậy?" Dật Phong nói. Ở trong mắt của Dật Phong, đau lòng vì một người phụ nữ chính là không có lý trí, dù sao không có một người này còn có một người khác, đối với hắn mà nói không có gì khác biệt, đây tất cả nguyên nhân là vì hắn vẫn trêu chọc Vũ Hạ quá cứng chiều đối với cô nhóc Cẩm Vân.

Quả nhiên những lời này của Dật Phong quả làm Vũ Hạ xem thường, trong mắt của Vũ Hạ, Dật Phong thực đúng là hoa hoa bướm bướm trong miệng Cẩm Vân, anh đang chờ có một ngày, khi Dật Phong ném được tư vị tình yêu chân chính khi đó nhất định phải để cho hắn ném đủ đau khổ.

"Được rồi, mình cái gì cũng không nói, không thú vị, đúng không, Phàm, , , " lúc này Dật Phong chỉ có thể nhìn về phía Lưu Phàm, bởi vì ở phương diện này Lưu Phàm cũng giống như vậy.

"Nguy hiểm." Lưu Phàm chỉ nhớ lại hai chữ kia, trong đầu nghĩ tới người phụ nữ đã biến mất hơn hai tháng rồi, thật sự là không hề có một chút tin tức nào, nhìn vị trí trước kia cô làm việc, luôn cảm thấy rất đau lòng, Lăng Phi Tuyết, người phụ nữ ghê tởm đó ở nơi nào rồi, , , , , ,

"Ah, Phàm cậu làm sao có thể nói như vậy chứ, chẳng lẽ cậu cũng thoái hóa." Đối với câu trả lời này Lưu Phàm, không chỉ Dật Phong mà Vũ Hạ cũng có chút kinh ngạc, từ lúc nào thì Phàm cũng nói ra những lời này rồi.

Đối với chất vấn này của Dật Phong, Lưu Phàm càng không đáng trả lời, không phải thoái hóa, mà là anh cũng rơi vào lưới tình rồi, đau khổ, không cách nào tự kiềm chế, , , , ,

"Hiện tại Thần thế nào?" Lưu Phàm nghiêm mặt nói.

"Hân Nhi hắn là đã chết rồi, bình thường chỉ có thể nhìn xem có thể mở lòng ra lần nữa hay không." Khuôn mặt Vũ Hạ cũng u sầu.

"Thần nhất định sẽ."

"Thần nhi, con ăn một chút gì đi." Trình Tâm làm xong đồ ăn, trong khoảng thời gian này mỗi ngày Âu Dương Thần đều chỉ chờ Hân Nhi, cũng không ăn không uống, Trình Tâm nhìn ở trong mắt đau ở trong lòng, mỗi ngày đều tới đây uy hiếp Âu Dương Thần ăn một chút đồ ăn, rất sợ anh cứ như vậy sụp đổ, ai, sớm biết như này, sao lúc trước còn như thế chứ.

"Thần, con ăn nhiều thêm chút nữa đi. Nếu không Hân Nhi cũng sẽ không yên tâm, cô ấy yêu con như vậy, con làm sao lỡ để nó lo lắng chứ? Coi như con phải chờ nó trở về, cũng phải dưỡng tốt thân thể của mình, nếu không lúc Hân Nhi trở lại con lại xảy ra chuyện, vậy con nói một mình Hân Nhi phải làm thế nào" Trình Tâm tận tình khuyên bảo, đối với đứa con trai này của mình bà vẫn luôn yên tâm, chỉ có lần này, , , , Trình Tâm biết rõ Âu Dương Thần cố ý cho là Hân Nhi còn chưa có chết, mặc dù mọi người cũng nói như vậy, hiện tại cũng chỉ có cái biện pháp này có thể để cho Âu Dương Thần ăn cơm.

Một người làm thế nào, , , , ,

"Đúng, tôi là cô nhi, tôi từ nhỏ đã là cô nhi, ngay cả đã từng là thiên kim đều không phải, tôi từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, thậm chí ngay cả gương mặt này đều là một tay anh Phi giúp chỉnh dung, thậm chí ngay cả cái tên Lăng Phi Tuyết này đều là của người khác, tôi chính là một cô nhi ở rong miệng cô không có ai muốn, cho nên các người những người hạnh phúc lại có thể tùy ý chà đạp chúng tôi những cô nhi này sao, những cô nhi như chúng tôi nên bị nhóm người các người giẫm ở dưới chân sao? Chúng ta nhất định phải bị ném bỏ sao?" Lời Hân Nhi nói ngày đó đột nhiên xuất hiện ở trong đầu Âu Dương Thần, cô nhi, từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, Âu Dương Thần hình như nhìn thấy hi vọng nào đó, lập tức, kéo thân thể yếu đuối chạy ra ngoài.

"Thần nhi, , , Âu Dương Thần, , , , , con đi đâu vậy? "Trình Tâm tê liệt ngã xuống đất, bát trong tay cũng đổ, , , , , rốt cuộc là đã tạo ra tội gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Chính thức là thiên kim tiểu thư nhà họ Lê

"Lê Tư Thần, anh đang ở đây chơi game sao?" Một bé gái nhỏ dễ thương mặc chiếc váy nhỏ màu hồng đang chậm rãi hướng về phía một đứa bé trai mặc áo sơ mi sọc caro vuông hoi.

"Ừ." Đứa bé trai chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ nói một từ đơn giản.

"Lê Tư Thần, mẹ nói mấy vì tính có tia phóng xạ lớn đối với ánh mắt của chúng mình, anh cũng không thể ngày ngày cứ nhìn lên máy vì tính như vậy, nếu không nghe lời của mẹ thì mình không ngoan ngoan." Bé gái tiếp tục cố gắng.

"Ừ."

"Cho nên anh với em cùng ra vườn hoa chơi có được không?" Bé gái nháy mắt hỏi, hàng lông mi thon dài và nồng đậm càng làm nổi bật lên khuôn mặt mềm mại, xinh đẹp của bé.

Trầm mặc , , , , , quả nhiên, bé trai vẫn trầm mặc, bé gái vẫn chưa từ bỏ ý định lại chạy lên trước nói.

"Ông trời nói làm người phải biết chăm sóc phụ nữ, nhất là em đây cũng là loại phụ nữ xinh đẹp đó nha."

"Ừ." Được rồi, có phản ứng rồi, nhưng vẫn chỉ nói một từ đơn giản.

"Vậy anh có muốn cùng em đi ra vườn hoa chơi không?"

Tiếp tục trầm mặc

"Lê Tư Thần, anh không phải là một người anh tốt, anh cũng đừng đối xử với em như thế, em chán ghét anh rồi, em đi tìm bà ngoại đây."

"Ừ."

Hừ, Bé gái cầm que kẹo thông thả chạy ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng bé gái đi xa, khóe miệng bé trai thân nhiên gợi lên một nụ cười nhàn nhạt, rồi sau đó, như sợ bị phát hiện, liền tiếp tục nhìn vào máy vi tính đối diện, ta sẽ đánh bại người.

"Bà ngoại, bà ngoại, , , , , , "

Nghe được giọng nói non nớt, trong trẻo, Văn Tinh cũng đoán được là tiểu công chúa nhà họ Lê lại bị tiểu vương tử chọc ghẹo rồi.

"Thế nào rồi, ai làm tiểu công chúa nhà chúng ta tức giận." Văn Tinh một tay ôm lấy tiểu công chúa.

"Bà ngoại, tiểu công chúa có được mọi người yêu thích hay không?" Con người to tròn trong suốt chớp mắt một cái, hỏi.

"Có chứ, tất cả mọi người đều thích tiểu công chúa của chúng ta." Văn Tinh cười nói.

"Nhưng Lê Tư Thần không thích tiểu công chúa, vậy Lê Tư Thần có phải là người xấu hay không?"

Ách

"Tiểu công chúa à, mẹ có nói qua điều này hay không, muốn làm một tiểu thực nữ đầu tiên là phải lễ phép, Tư Thần là anh trai của tiểu công chúa, cho nên tiểu công chúa phải gọi là anh, anh trai của tiểu công chúa sao lại là người xấu đây?" Văn Tinh kiên nhẫn khuyên giải.

"Nhưng mẹ cũng nói chị của Cô bé lọ lem cũng là người xấu, tại sao anh trai không thể là người xấu." Tiểu công chúa nghi ngờ hỏi.

Ách

Cái này

"Tiểu công chúa, các chị của cô bé lọ lem có khi dễ Cô bé lọ lem hay không?." Lê Thắng trở về thấy vợ của mình đang bị tiểu công chúa quay vòng vòng, nên nhanh chóng chạy ra giải vây.

"Dạ có" Tiểu công chúa không chút do dự đáp.

"Vậy anh trai có khi dễ tiểu công chúa hay không?"

"Có, anh trai không chơi với tiểu công chúa, chỉ lo chơi game trong máy tính."

"Tiểu công chúa, nếu anh trai không chơi với tiểu công chúa nữa thì anh trai là người xấu, vậy chúng ta đưa anh trai ra nước ngoài đi có được hay không, làm cho anh trai cũng không khi dễ tiểu công chúa nữa." Lê Thắng biết cách nào đối phó với tiểu công chúa hữu hiệu nhất.

"Đưa anh trai ra nước ngoài đi, vậy tiểu công chúa từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại anh phải không?, , , , , " tiểu công chúa dường như đang tự hỏi mình, nghiêng đầu trầm tư ở đó.

"Ừ, Đúng thế đó." Lê Thắng nghiêm túc nói.

"Vậy tiểu công chúa không muốn, tiểu công chúa không cần, ông ngoại không đưa anh đi có được không? Anh trai đối với tiểu công chúa khá tốt, cho tiểu công chúa thức ăn ngon, đọc truyện cười cho tiểu công chúa nghe, tiểu công chúa không muốn anh trai đi." Hình như là đang nghĩ tới chuyện gì khổ sở, hốc mắt của tiểu công chúa cũng có chút đỏ.

"Vậy thì được, ông ngoại không đưa anh trai đi nữa, tiểu công chúa có nguyện ý tha thứ lỗi của anh trai lần này chỉ lo chơi game mà không chơi với tiểu

công chúa hay không đây?"

"Dạ, nhưng là, , , , nhưng là, , , , con còn muốn anh trai chơi với con."

"Đợi anh trai chơi game xong sẽ cùng chơi với con, con có thể cùng chú thím khác chơi có được hay không."

"Không cần, bọn họ không tốt, con phải chờ anh con." Nói xong tiểu công chúa liền chạy về đến phòng của Lê Tư Thần.

"Ông à, ông xem tôi thiếu chút nữa lại bị con bé quay vòng vòng." Nhìn Lê Thắng dạy dỗ tiểu công chúa, Văn Tĩnh cũng cảm thấy xúc động.

"Tiểu công chúa thật đáng yêu và rất thông minh." Lê Thắng ôm vợ khen ngợi, hai đứa bé đều rất thông minh, nhất là Tư Thần, tính tình Tư Thần hơi làm lì, cô độc một chút, mà Tư Cẩm lại là bé gái đáng yêu, miệng lại rất ngọt, Lê Thắng thích nhất dẫn Tư Cẩm đi chơi, mỗi lần ra ngoài các lão bằng hữu đều hâm mộ Lê Thắng có một cháu gái xinh đẹp để yêu thương, chịu đựng, tranh nhau muốn ôm, đây chính là thể diện của Lê Thắng.

"Đúng vậy đó, thấy tiểu công chúa giống như là thấy Hân Nhi còn bé, ông xã à, hiện tại tôi thật sự cảm thấy thật là quá hạnh phúc, Hân Nhi trở lại, mang đến cho chúng ta một tiểu công chúa và một tiểu vương tử đáng yêu như vậy, hai năm trước còn cứu mạng tôi, trời cao đối với tôi thật tốt quá." Văn Tĩnh cũng khen ngợi hết lời.

"Văn Tĩnh, nếu cảm thấy hạnh phúc chúng ta phải khỏe mạnh, hiện giờ tôi còn không yên lòng Hân Nhi, một người như vậy, , , , ,"

"Đúng vậy, Tư Thần và Tư Cẩm cũng đã ba tuổi rồi, nhưng mỗi ngày Hân Nhi còn giúp Cận xử lý việc công ty, vừa tan tầm là trở về với chúng ta, không có thời gian giao du với người khác, chỉ là, tôi nghĩ sự bình yên này đối với Hân Nhi cũng có chút ý nghĩa, nhưng mà Hân Nhi nhà chúng ta, , , , , " Văn Tĩnh chú ý tới Tiểu Mặc Thiên yêu thầm Hân Nhi đã ba năm này, có thể nói Hân Nhi muốn gì được đó, nó luôn ôn nhu, dịu dàng quan tâm, chăm sóc Hân Nhi nhưng con bé hình như cũng không thông suốt.

"Có thể trong lòng Hân Nhi vẫn chỉ có ba của hai đứa bé thôi."

"Nhưng dù sao hân cũng bỏ đi rồi. Tại sao có thể để cho con gái chúng ta, , , , , "

"Văn Tĩnh, con cháu mình thì tự có phúc của nó, chuyện Hân Nhi không thích chúng ta đừng ép buộc nó, cứ thuận theo tự nhiên là tốt, hiện tại còn có tiểu công chúa và tiểu vương tử ở đây, Hân Nhi cũng hạnh phúc lắm rồi."

"Ừ, hy vọng là vậy, , , , , "

Cốc cốc

"Xin hỏi một chút, quản lý Lê có thể tan sở chưa?" Giọng Lê Cận ôn hòa truyền đến.

"Anh à, ha ha, tổng giám đốc đều ra về hết rồi, em là công nhân viên còn ở lại làm gì? Được trả thêm tiền sao?"

"Cả công ty đều là của em, đó không phải là tạo cơ hội cho em kiếm tiền sao? Đừng quên em bây giờ đích thực là tiểu thư nhà họ Lê nha" Lê Cận trêu chọc .

Thật là danh xứng với thực.

Hân Nhi nhớ lại hai năm trước đó, có lẽ thật sự là do trời cao an bài, , , , ,

Hai năm trước, , , , , ,

"Bà ngoại, bà ngoại, , , , , " nhìn bà ngoại đột nhiên ngã xuống, Tư Thần và Tư Cẩm đều rất sợ, nhất là Tư Cẩm chỉ biết khóc, còn là Tư Thần trước hết hiểu chuyện đi gọi người đến, đưa đi bệnh viện, ngày đó bệnh của Văn Tĩnh tái phát, tình huống rất là nguy cấp, thầy thuốc đề nghị lập tức làm phẫu thuật để thay tủy, Văn Tĩnh có nhóm máu rất đặc biệt, khi đó, Lê Cận còn đang ở nước ngoài họp, bản thân là con gái, Hân Nhi dĩ nhiên là muốn đi thử máu, Hân Nhi không sợ đi thử máu, cũng không sợ cho tủy, chỉ là Hân Nhi ""biết mình chỉ là người mạo nhận, nếu điểm máu chốt này tra được thì bệnh của Văn Tĩnh có thể là một đả kích rất lớn hay không? Hân Nhi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói là người thân có xác suất thích hợp tương đối lớn, không phải người thân thì xác suất rất thấp, nhưng cái này vẫn có thể xảy ra, nghe được có thể, Hân Nhi không một chút do dự, Văn Tĩnh coi Hân Nhi giống như là con gái ruột của bà, chỉ cần có một phần ngàn cơ hội Hân Nhi cũng nguyện ý thử, có lẽ sẽ xuất hiện kỳ tích chăng?

Quả nhiên kết quả thật sự là thích hợp, ngay lúc đó Hân Nhi cảm thấy là ông trời đang ưu đãi mình, rõ ràng không có liên hệ máu mủ nhưng vẫn thích hợp, cũng cảm thấy ông trời đang cho mình một cơ hội để mình trả nợ ân tình của thiếu gia nhà họ Lê. Hân Nhi mang tâm tình vui vẻ đi vào phòng giải phẫu.

Khi tỉnh lại, người cô thấy đầu tiên chính là Lê Cận, Hân Nhi còn nhớ rõ khi đó cô nhìn hốc mắt của Lê Cận đỏ lên, Hân Nhi cho là lúc đó Lê Cận bởi vì Văn Tĩnh phẫu thuật không thành công, tâm tình của thiếu gia Lê nhất thời lạnh lẽo một phần, nghĩ đến Văn Tĩnh đối xử tốt với mình, Hân Nhi nhất thời mù quáng, nước mắt không cầm được rơi xuống, lúc này Lê Cận lại gần ôm lấy Hân Nhi.

"Em gái, , , , " Tiếng em gái này, Lê Cận gượng gạo và khổ sở kêu lên, mặc dù trong một năm qua vẫn kêu Hân Nhi là em gái, nhưng khi xem đến bản báo cáo kia, có nhiều nhân tố chứng minh cô là em gái, thì anh cảm thấy yêu thương cùng áy náy, ray rứt trong lòng.

"Anh à, thật xin lỗi, em không cứu được, , , , " Thấy Lê Cận như thế, Hân Nhi cũng đau lòng , tại sao mình không cứu được mẹ, tại sao.

"Em gái à, cảm ơn em, thật cảm ơn em, cảm ơn em còn có thể trở lại, là anh trai không tốt, anh lại không biết em chính là em gái của anh, anh thật sự không biết, anh không phải là một người anh tốt." Lê Cận lẩm bẩm nói xong, bản thân là một người đàn ông vậy mà khi đối diện với em gái trước mặt lại thể hiện vẻ yếu ớt.

Cái gì?

Lời nói của Lê Cận khiến Hân Nhi mù mờ, chẳng hiểu ra sao cả, đây là ý gì?

"Em là Hân Nhi, em là Lam Hân Nhi, em chính là em gái của anh." Lê Cận nhìn Hân Nhi kích động nói.

Lam Hân Nhi

"Anh, thế nào lại?" Hân Nhi vẫn không hiểu ý Lê Cận.

"Hân Nhi, em biết không? Em gái của anh hay là Lam Hân Nhi lớn lên tại cô nhi viện Yêu Trẻ, chính là em, thân của em và mẹ rất hợp, em đã cứu mẹ của chúng ta, mẹ ruột của em."

Đùng đùng

"Anh à, đây là, , , đây là sự thật sao?" Những lời nói của Lê Cận khiến cho Hân Nhi không cách nào tiêu hóa được, chẳng lẽ mình thật sự chính là em gái của Lê Cận.

"Em gái à, em xem này, , , , " Lê Cận lấy ra bản báo cáo xét nghiệm DNA của bác sĩ, nhìn những con số trùng hợp ở phía trên, Hân Nhi không khống chế được nước mắt mình, quanh đi quẩn lại, thì ra người thân của mình đang ở bên cạnh, Hân Nhi cảm thấy rất may mắn vì ban đầu mình không rời khỏi nhà họ Lê, thời điểm Văn Tĩnh khỏi bệnh, Hân Nhi muốn rời đi, vì không muốn mình tiếp tục làm một kẻ thế thân, nhưng vì lời khuyên của Lê Cận, lại vì Văn Tĩnh níu kéo, hiện giờ Hân Nhi biết mình chính là con gái ruột thịt của nhà họ Lê, không ai có thể hiểu nỗi khổ sở và sự hạnh phúc trong lòng Hân Nhi lúc này, cho tới giờ, Văn Tĩnh và Lê Thắng đối xử với Hân Nhi càng tốt hơn lúc trước, Hân Nhi lại càng ước ao nhưng cũng thật lo lắng, như lúc trở lại thân phận cô là Lăng Phi Tuyết, Âu Dương Thần đối xử rất tốt với cô, nhưng khi là Lam Hân Nhi thì anh lại đối xử lạnh lùng với cô, Hân Nhi thật sự rất sợ, nếu khi người của nhà họ Lê biết cô không phải là Lê Hân Nhi, như vậy cô biết làm như thế nào đây? Nhưng bây giờ, rốt cuộc Hân Nhi không cần lo lắng. Rốt cuộc không cần lo lắng nữa, , , ,

"Anh à, mẹ đâu rồi? Mẹ thế nào rồi anh?" Hân Nhi hỏi lại, không biết ca phẫu thuật của Văn Tĩnh rốt cuộc thế nào rồi?

"Ca phẫu thuật của mẹ rất thành công, em yên tâm, tất cả đều ổn."

"Anh à, hãy dẫn em đi thăm mẹ một lát, em muốn đi thăm mẹ được không?" Hân Nhi nấn nỉ, biết Văn Tĩnh là mẹ ruột của mình, Hân Nhi tự nhiên có cảm giác thân cận.

"Được."

"Hân Nhi, sao con lại tới đây, con mới vừa làm phẫu thuật xong, Cận , sao con không chăm sóc em con thật tốt." Lúc Lê Thắng thấy Hân Nhi, tự nhiên lo lắng cho thân thể của con gái, trách cứ con trai mình.

"Ba." Hân Nhi lẩm bẩm kêu, thật khó khăn lắm nước mắt mới ngừng được thì giờ cô không thể khống chế được lại chảy xuống, Lê Thắng bị nước mắt Hân Nhi dọa sợ, không biết sao Hân Nhi đột nhiên lại khóc, chắc là bởi vì quá đau sao?

"Hân Nhi sao rồi, không thoải mái sao? Bác sĩ?" Lê Thắng rất lo lắng nên tìm bác sĩ.

"Ba, con không sao, con chỉ muốn gọi ba, ba, ba có thể ôm con một cái được không?" Hân Nhi lau khô nước mắt, hết sức khẩn cầu nói. Đã nhiều năm như vậy, Hân Nhi chưa hề biết mùi vị của ba là gì? Đối với mẹ, cô còn có mẹ viện trưởng, Hân Nhi biết cảm giác có mẹ, nhưng còn ba, Hân Nhi từ nhỏ tới giờ không hiểu, cảm giác có ba rốt cuộc là như thế nào? Cho tới bây giờ cô cũng không hiểu rõ.

"Được rồi, con gái ngoan. Con gái ngoan, , , " mặc dù có chút kinh ngạc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng lúc này Lê Thắng cũng bị nước mắt của Hân Nhi làm cảm động, một năm qua mặc dù Hân Nhi trở về, nhưng chưa từng gần gũi với ông, ngược lại cô lại rất gần gũi với Văn Tĩnh, giờ con gái đột nhiên yêu cầu thế này, khiến Lê Thắng vừa mừng lại vừa lo, tự nhiên có cảm giác tự hào khi được làm ba, đúng là con gái ngoan. Con gái chính là chiếc áo bông gần gũi với mình nhất, cho đến thời điểm này, Lê Thắng cảm thấy những lời này chính là chân lý.

Nhìn cảnh tượng ôm nhau giữa ba và em gái, Lê Cận cũng cảm thấy bồi hồi, xúc động. Lần này Lê Cận vẫn chưa cảm ơn em gái vì đã đến bên cạnh, bởi vì bây giờ là em gái của mình đã trở về, chính là em gái ruột của mình.

"Sao vậy? Vẫn còn đang suy nghĩ những chuyện đã qua à?" Lê Cận lái xe, nhìn Hân Nhi đang trầm tư, ba năm qua đi rồi, nói thật mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, hai người đều cảm thấy như ông trời đã sắp đặt từ trước, chuyện này cho tới nay cũng chỉ có hai anh em biết, Văn Tĩnh và Lê Thắng từ đầu tới cuối vẫn đinh ninh Hân Nhi chính là con gái mình, Lê Cận cũng không muốn nói cho bọn họ biết, chỉ có mình anh nhận ra sự thật cay đắng này.

"Đúng vậy, nhớ lại lúc đó chúng ta thật là buồn cười, rõ ràng chính là người thân mình mà lại không nhận ra"

"Cái này em gái đang trách anh quá ngốc sao?" Lê Cận quay đầu nhìn Hân Nhi, ôn hòa hỏi.

"Nếu như anh nói như vậy thì nó chính là như vậy." Hân Nhi không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Ồ, hay nhỉ, dám trách anh trai của à."

"Em gái à, mấy đứa nhỏ cũng ba tuổi rồi, em cũng, , , , , " thấy em gái xinh đẹp, ưu tú như vậy, Lê Cận đang lo lắng cho hạnh phúc của em gái.

"Anh à, không phải anh mới vừa nói em bây giờ chân chính là đại tiểu thư nhà họ Lê rồi sao, giờ lại bắt đầu ghét bỏ em, em cũng có làm việc cho nhà chúng ta mà, không chỉ biết ăn không thôi, anh không thể làm việc ác giống như các nhà tư bản được đâu nha." Hân Nhi biết Lê Cận nói đến điều gì. Nhưng bây giờ trong lòng cô thật sự là không thể chứa nổi bất kỳ người nào nữa, chỉ cần chăm sóc bọn nhỏ sống những ngày hạnh phúc là tốt rồi.

"Anh không muốn em tiếp tục theo đuổi hạnh phúc của mình sao? Anh cũng trở thành nhà tư bản vạn ác rồi, Hân Nhi, , , , , ngày ngày trôi qua trong lặng yên, anh biết anh ta đối với em, , , , , "

"Anh, dừng lại đi, một ngày làm việc thật mệt mỏi quá, em đi ngủ trước đây, sau đó anh đánh thức em dậy nha." A, Hân Nhi còn đánh một cái ngáp dài, đối với không khí tĩnh lặng nơi đây, mấy năm này Hân Nhi cũng đã quen với nơi này, thật ra Hân Nhi cũng hiểu rõ lòng mình, nhưng cô vẫn lặng yên ngay thơ tin rằng dù là con người thì cũng sẽ không thay đổi. Hân Nhi cũng bất lực, dù sao quan hệ giữa hai bên gia đình cũng tốt, thật ra khi vừa mới bắt đầu, cha mẹ nhà họ Tiểu cũng không hài lòng Hân Nhi cho lắm, ai có thể thích một đứa con dâu là quả phụ mà còn có hai đứa con riêng, nhưng họ cũng không ngăn được Tiểu Mặc Thiên, cuối cùng vẫn đồng ý, nhưng Hân Nhi chính là mấu chốt trong chuyện này, bất luận như thế nào Hân Nhi cũng không đồng ý. Điều này làm cho Tiểu Mặc Thiên bị tổn thương, nhưng vẫn kiên trì, bền bỉ theo đuổi, cho tới bây giờ Hân Nhi cũng sợ Tiểu Mặc Thiên như thường ngày trốn tránh Hân Nhi.

Nhìn Hân Nhi nhắm mắt, Lê Cận có chút bất lực, một bên là anh em, một bên là em gái, nếu có thể ở cùng nhau vậy thì tốt nhất, nhưng nếu như không có thể, vậy thì, , , , , , hạnh phúc của Hân Nhi mới là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ông ấy sẽ thích mình sao?

"Các cậu biết gì chưa? Báo chí đăng Âu Dương Thần lại thăm Đàng Phi nữa rồi, hình như là muốn dùng ma trảo (ý là nanh vuốt ma quỷ ấy) tấn công vào giới văn nghệ đây mà?" Một cô gái cầm tờ báo trong tay nói.

"Cái gì, Đàng Phi, đó không phải là công ty giải trí rất nổi danh đó sao? Làm sao lại như vậy?" Một cô gái thật sự kinh ngạc, , , , ,

"Ồi, các cậu còn không hiểu Âu Dương Thần sao, bên ngoài đồn rằng hắn chính là Từ Thần trong giới kinh doanh đấy, nhưng hắn còn đáng sợ hơn cả Từ Thần, nắm quyền sinh tử trong tay đấy? Nhất định là hắn đang muốn xuống tay với ai đó rồi, hơn nữa dường như trong ba năm này thủ đoạn của hắn càng thêm lạnh lùng, ác nghiệt, cơ hội lợi nhuận của tập đoàn Âu Thị mới vừa có cơ hội trở mình vài lần, bác tử mua cổ phiếu của hắn còn kiếm một số lợi nhuận lớn đấy?"

"Lạnh lùng và ác nghiệt ư, chắc là không phải đâu, tớ nghe nói Âu Dương Thần rất hay làm việc thiện, tài trợ rất nhiều cho trẻ em ở cô nhi viện, có người còn nói thấy Âu Dương Thần thường đi tới cô nhi viện để thăm những đứa trẻ, lại cùng bọn chúng nô đùa, chơi trò chơi với các bạn nhỏ đấy?" Trong mắt cô gái hiện ra tấm lòng bác ái, nghĩ đến gương mặt Âu Dương Thần đẹp trai như vậy lại cùng các bạn nhỏ chơi trò chơi, nhất định là bị dọa chết.

"Chắc là cũng có tài trợ cho cô nhi viện, nhưng cùng các bạn nhỏ trong cô nhi viện chơi thì không thể đâu, bạn tớ vốn là thư ký của hắn nói khuôn mặt hắn chính là khối băng, lúc hắn làm việc, dù là đang mùa hè thì cũng không cần mở điều hòa, vì hắn quá máu lạnh." Một người khác đang cầm ly cà phê Bạch Linh khinh thường nói.

"Ặc, , , , lạnh lùng tàn khốc sao, bên ngoài thì lạnh lùng tàn khốc, nhưng trong lòng lại rất nhiệt tình đó 》 tớ thích loại đàn ông trầm tĩnh này, rất có hình tượng đó nga."

"Đúng vậy, nói đúng hơn Âu Dương Thần chính là vua đá quý cao cấp, lại độc thân, nếu có thể, , , , , "

"Được rồi, các cậu hãy tỉnh táo một chút đi, bạn tớ nói ông chủ lạnh lùng kia đối với phụ nữ nửa điểm hứng thú cũng không có? Ở bên cạnh hắn đều là đàn ông."

"Cái gì? Bên ngoài đồn rằng hắn là gay, đó không phải là sự thật chứ?"

"Ai biết được? Đạo này, có nhiều việc hiếm thấy, , , , , , người thay đổi giới tính cũng có thể lấy chồng, kết hôn xong, giúp chồng dạy con đấy?"

, , , , , , , ,

"Thật là đáng tiếc, một người đàn ông tốt như vậy, hơn nữa khi chung quanh hẳn không có một người tài năng tốt bậc nào, tại sao lại không tùy tiện nương náu cho tớ chứ?" một cô gái làm ra bộ dạng đau lòng nói.

"Các cậu không biết sao..., đồng tính mới là yêu thật sự." Một người nữ sinh tóc ngắn chồm tới nói một câu.

Ặc, , , , , mọi người nhanh chóng tản đi.

Tớ có nói sai cái gì sao? Tiểu Vân sờ sờ đầu mình, suy nghĩ không ra.

"Anh Thần, khi nào chị Hân Nhi có thể tới thăm chúng em chứ?" Trong cô nhi viện Tiểu Bàn dùng vẽ, dùng đôi mắt tròn xoe tràn đầy mong đợi nghiêng đầu hỏi Âu Dương Thần, bây giờ Tiểu Bàn đã lên tiểu học, nhưng trong lòng bé vẫn nhớ người làm cho bé bánh bích quy Mitch, người mua cho bé cặp sách UltraMan và cũng là người nói với bé ăn bánh ngọt Đôrêmon sẽ được làm bạn với Đôrêmon chính là chị Hân Nhi.

"Tiểu Bàn, hãy giúp mẹ viện trưởng cầm ít đồ tới đây." Mẹ viện trưởng đứng ở phía sau nghe được lời nói của Tiểu Bàn, nên nhanh chóng chạy ra đây giải vây.

"Dạ, mẹ viện trưởng."

"Anh Thần, em đi xuống dưới trước, lát nữa anh dạy em vẽ tranh nhé" Tiểu Bàn để bút vẽ xuống, vui mừng chạy ra ngoài.

"Ừ." Âu Dương Thần ngoắc ngoắc tay, ý bảo Tiểu Bàn đi nhanh đi.

"Âu Dương tiên sinh, thành thật xin lỗi, đứa bé này, , , , , " Mẹ viện trưởng thật sự áy náy nhìn Âu Dương Thần, Tổng giám đốc tập đoàn này không chỉ đem trả lại cô nhi viện cho bà, còn tài trợ nhiều đồ dùng cho cô nhi viện, xây dựng cô nhi viện và trợ giúp cho các trẻ em nhiều như vậy, viện trưởng cảm thấy Âu Dương Thần đúng là một người tốt. Mà người tốt này chính là chồng của tiểu thư Hân Nhi, đáng tiếc tiểu thư Hân Nhi thật bạc phúc.

"Không sao, tôi đi một chút." Âu Dương Thần cũng không muốn nói thêm gì? Điều nói đồng ngôn vô kỳ (ý là lời của trẻ nhỏ không có cấm kỵ), nên đương nhiên Âu Dương Thần sẽ không để ý lời nói của Tiểu Bàn, nhưng rốt cuộc khi nào Hân Nhi mới trở về đây, đây cũng là câu hỏi Âu Dương Thần muốn hỏi, kể từ thời điểm cách đây ba năm, có một lần anh bị Trình Tâm đánh thức, Âu Dương Thần liền chạy đến cô nhi viện này, biết Hân Nhi ở đây, nên từ đó về sau, cô nhi viện Yêu Trẻ chính là ngôi nhà thứ hai của Âu Dương Thần, nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên tới cô nhi viện này, nhìn thấy khuôn mặt các bạn nhỏ tươi cười hạnh phúc, Âu Dương Thần liền nhớ lại cảnh tượng ngày đó nhìn thấy Hân Nhi và Thạch Phong đi cùng với nhau, nụ cười của Hân Nhi ấm áp giống như mùa đông nắng ấm, cũng nhớ lại thời điểm cùng Hân Nhi đến cô nhi viện ở nước Pháp, thì ra ngày đó nụ cười của Hân Nhi xuất hiện không phải là vì chơi đùa với người đàn ông kia mà bởi vì những người bạn nhỏ kia, Âu Dương Thần thật sự hối hận tại sao anh lại xúc động như vậy, tại sao anh lại không có chút tin tưởng đối với người mình yêu, cũng điều tra cặn kẽ toàn bộ quá khứ của Hân Nhi, chỉ muốn hiểu thêm một chút, hiểu rõ hơn một chút, có cảm giác làm như vậy có thể tiếp cận hơn một chút, nhìn thấy tài liệu điều tra quá khứ của Hân Nhi, trong lòng Âu Dương Thần tràn đầy đau khổ, nghĩ đến cô gái gầy yếu ăn đói mặc rách trong cô nhi viện, nghĩ lại muốn đánh cô gái công nhân vệ sinh gầy gò, tiền lương mỗi tháng chỉ có 1000 bạc, nhưng vẫn trông nom, săn sóc các em nhỏ ở cô nhi viện, dĩ nhiên Âu Dương Thần sẽ không tha thứ cho Liễu Mị vì đã đẩy Hân Nhi xuống vách đá, nếu cô ta không làm tổn thương Hân Nhi, Âu Dương Thần sợ rằng đời này anh cũng không thể gặp Hân Nhi, chỉ là nếu làm tổn thương Hân Nhi, anh cũng sẽ không buông tha, cho nên ngay từ lúc công ty Liễu Mị bị sụp đổ cách đây ba năm, thì Âu Dương Thần liền phá lệ, cực kì nương tay đối với Liễu Mị, dù sao anh và Hân Nhi gặp được nhau cũng có một phần công lao của đám bọn chúng.

"Chị San San, chị đã đến rồi à, ngày nào Tiểu Phuong cũng xem TV để được thấy chị đó nha." San San đến, có rất nhiều người bạn nhỏ xông tới ôm lấy San San, nhất là Tiểu Phuong và San San có mối quan hệ rất tốt.

"Tiểu Phuong, càng ngày càng đẹp đó nha, cho chị hôn một cái nào." San San ôm lấy Tiểu Phuong, cũng giống như Âu Dương Thần, cô nhi viện này cũng là ngôi nhà thứ hai của San San, kể từ lần đó Hân Nhi dẫn cô tới đây, San San cũng xem bọn nhỏ như người thân trong gia đình của mình. Nếu rảnh rỗi, cô sẽ tới đây thăm bọn nhỏ.

"Chị San San, em cũng muốn, em cũng muốn. Hiền Hiền thấy chị San San hôn anh trai trên TV, em cũng muốn được hôn như vậy."

Ặc, , , , ,

Về mặt San San đen lại, quả nhiên làm nghệ sĩ không tốt chút nào, ngay cả nơi này cũng bị bát quái. Ba năm trước đây, sau khi Hân Nhi đi, không biết trời đất xui khiến thế nào mà San San lại gia nhập vào giới văn nghệ, một đường thông thuận, hiện giờ cô cũng đã trở thành nghệ sĩ. Việc đó cũng nhờ Âu Dương Thần chiếu cố không ít, nhưng San San không cảm kích, nghĩ đến chị em mình bởi vì Âu Dương Thần bị uất ức, nên San San vẫn không thể thay đổi cái nhìn đối với Âu Dương Thần, bây giờ mặc dù nhìn thấy Âu Dương Thần cực kì hối tiếc vì cái chết của Hân Nhi, nhưng trong lòng San San không thể tha thứ cho Âu Dương Thần được.

"Chị San San, , , , , " Hiền Hiền kéo tay áo của San San, tràn đầy khẩn cầu nói.

"Được, được, được, chị hôn nè, , , , , " San San bất đắc dĩ nói.

"Anh Thần, em đã trở về." Tiểu Bàn vừa cầm đồ trên tay vừa chạy tới kêu lên.

Nhưng đến khi nhìn thấy San San còn vòng qua chạy về phía San San.

Anh Thần sao, , , , , hẳn cũng tới, San San nhìn thấy Âu Dương Thần cách đó không xa, đứng rồi, làm sao hẳn sẽ không đến đây được chứ? Bởi vì Hân Nhi rất thích nơi này, mấy năm này chỉ cần nơi nào Hân Nhi đã từng đi qua thì đều có thể thấy Âu Dương Thần.

"Chị San San, chị đã đến rồi, chị Hân Nhi có cùng tới đây với chị không?" Cối lòng Tiểu Bàn đầy mong đợi hỏi. Ba năm trước đây, chính Hân Nhi dẫn San San tới đây, cho nên trong tiềm thức mỗi lần San San tới, Tiểu Bàn đều sẽ hỏi San San.

Hân Nhi. . . . . Cô ấy sẽ không trở về được nữa.

"Tiểu Bàn, chị Hân Nhi đi công tác ở một nơi rất xa, tạm thời vẫn chưa trở về được, chỉ là cô ấy bảo chị mang rất nhiều quà tặng đến đây, các em có muốn xem một chút không?" San San thật không biết nói sao với bọn chúng, Hân Nhi cũng sẽ không "die%&nLq&D"trở lại nữa rồi. Sẽ không trở về nữa.

"Tại sao đột nhiên muốn gia nhập giới văn nghệ." Quay người về phía Âu Dương Thần, cho tới bây giờ giọng của San San không hay cho lắm, vì hai người không hợp nhau.

"Do công ty sắp xếp."

"Âu Dương Thần, anh cảm thấy lý do này có thể lừa gạt tôi sao? Tập đoàn Âu thị các người thiếu tiền sao?" San San vẫn không nhận được, cố ý châm chọc nói. Mặc dù biết tình cảnh Âu Dương Thần, nhưng Hân Nhi, , , , ,

"Bởi vì cô ấy thích xem, , , , , " Âu Dương Thần nói thật, San San là người bạn tốt duy nhất của Hân Nhi nên có thể nói Âu Dương Thần cũng dung túng cô, vì anh sợ nếu anh đối với San San có những lời nói bất lợi, khi Hân Nhi trở về sẽ không tha thứ cho anh. Ba năm qua rồi, Âu Dương Thần vẫn còn tin chắc Hân Nhi nhất định sẽ trở về.

"Âu Dương Thần, anh cho rằng anh làm như vậy Hân Nhi sẽ tha thứ anh sao? Cô ấy đã không thấy được, không còn thấy được, , , , " nhìn thấy Âu Dương Thần như thế, San San cũng có chút đau lòng, vì Hân Nhi, tại sao không sớm tỉnh táo một chút đây? Như vậy Hân Nhi sẽ không phải chết, như vậy Hân Nhi sẽ nhìn thấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ông ấy sẽ thích mình sao? (tiếp theo)

"Cô ấy sẽ xem, nhất định sẽ xem, cô ấy thích nhất xem cái này mà." Hình như vừa đang trả lời San San vừa đang làm bầm lều bầu cho chính mình.

"Năm nay muốn làm một bộ phim truyền hình, tôi sẽ để cô diễn, cô hãy diễn vai này." Một lát sau Âu Dương Thần khôi phục lại thần sắc, giọng nói cứng nhắc.

"Tôi không muốn diễn."

"Cô sẽ diễn, bởi vì cô là bạn thân của cô ấy" Âu Dương Thần nói xong câu đó, liền rời bước đi trước, hẳn tin cô ấy nhất định sẽ diễn, bởi vì đó chính là phim truyền hình được viết cho Hân Nhi, cô là nữ chính, còn anh là biên kịch.

Nhìn bóng lưng Âu Dương Thần rời đi, San San nhớ lại thời điểm cô và Hân Nhi cùng nhau xem phim truyền hình ở nhà, Hân Nhi đùa giỡn, nói "San San, một ngày nào đó cậu sẽ là một nữ chính, đến lúc đó tớ nhất định sẽ xem TV mỗi ngày."

"Được, đợi ngày nào đó khi tớ thành ngôi sao lớn, tớ sẽ chính thức bảo vệ, bao nuôi cậu nha." Hiện giờ tớ đã trở thành một đại minh tinh, nhưng cậu thì sao? Hân Nhi, , , , , , cậu thật còn có thể xem sao?

"Anh à, anh rốt cuộc đang chơi cái gì thế?" Lê Tư Cầm nghe đầu hỏi, hai ngày nay, Lê Tư Thần chăm chú vào máy vi tính cả ngày lẫn đêm, nói là chơi game, nhưng tại sao trên màn ảnh chỉ có một đường thẳng, mà anh trai không ngừng gõ trên bàn phím.

"Kiếm tiền." Đầu Lê Tư Thần cũng không có ngẩng lên, chỉ trả lời ngắn gọn, nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn trên màn ảnh.

"Kiếm tiền, nhưng làm sao anh kiếm tiền được, cậu và mẹ đi làm kiếm tiền, anh kiếm tiền thế nào?" Tiểu công chúa chớp mắt to, tò mò hỏi.

"Bí mật." Được rồi, hôm nay Lê Tư Thần thật sự không muốn nói nhiều.

"Anh à, nói cho em biết có được không? Nói không chừng em có thể giúp anh đó? Em so với anh cũng thông minh lắm" Tiểu công chúa bắt đầu nũng nịu, người nhà họ Lê chỉ có một bộ dạng này.

"Không cần." Duy chỉ có Lê Tư Thần là không có di truyền bộ dạng này.

"Tại sao? Lê Tư Thần, em cho anh biết, nếu như anh không nói cho em biết, em sẽ, , , , , "

"Ừ." Lê Tư Thần vẫn như cũ không bị ảnh hưởng.

"Lê Tư Thần, cậu nói, là đàn ông phải phong độ, anh không phải là đàn ông" tiểu công chúa tức giận kêu gào.

Rốt cuộc tay Lê Tư Thần cũng dừng động tác, tiểu công chúa vừa nhìn thấy anh trai ngừng động tác, cho là Lê Tư Thần muốn nói cho cô bé biết kiếm tiền bằng cách nào, không ngờ, , , ,

"Hôm nay khí trời không tốt, đàn ông phong độ bị khóa trong hòm sắt rồi, chưa lấy ra phơi nắng, còn nữa, , , anh mới ba tuổi, chỉ là đứa bé trai không phải đàn ông, cho nên tiểu công chúa em có thể đi được rồi." Nói xong Lê Tư Thần lại tiếp tục động tác trên tay.

Để lại khuôn mặt ngây ngốc của tiểu công chúa, bởi vì đây là lần đầu tiên Lê Tư Thần nói nhiều như vậy, cho nên tiểu công chúa phải cần một khoảng thời gian để tiêu hóa, tiểu công chúa vẫn rất nghiêm túc nhìn thời tiết bên ngoài, quả nhiên không tốt. Nhưng vẫn còn chưa hiểu, tiểu công chúa quyết định đi hỏi Văn Tinh và Lê Thắng.

Trong biệt thự phát ra tiếng cười lớn của Lê Thắng và tiếng cười nhẹ nhàng, ôn nhu của Văn Tinh.

Chỉ có khuôn mặt buồn bực của tiểu công chúa.

"Ông ngoại, anh trai nói thời tiết không tốt cho nên không ra ngoài chơi? Nhưng hôm nay tiểu công chúa không rù anh trai đi vườn hoa, tiểu công chúa chỉ muốn anh nói cho tiểu công chúa làm thế nào kiếm tiền đây?" Về mặt Tiểu công chúa ngây thơ càng làm cho Lê Thắng cùng Văn Tinh một hồi cười to, nhà họ Lê sao lại có hai đứa hài như vậy chứ?

"Ông xã à, ông coi bọn chúng, , , làm sao đáng yêu đến vậy chứ?" Văn Tinh cười đến nổi lạc giọng, nước mắt cũng chảy ra, trong lúc này, cả biệt thự tràn ngập hơi thở sung sướng, cho tới lúc Hân Nhi và Lê Cận trở về, nghe được tràng cười đáng sợ như vậy cũng cảm thấy yêu thương.

"Cha, mẹ, chuyện gì vui quá vậy, mẹ, mẹ xem mẹ cười chảy nước mắt luôn rồi." Hân Nhi vừa khó hiểu hỏi, vừa nhìn về mặt ngây thơ của con gái mình.

"Tiểu công chúa, có phải con chọc cho ông ngoại và bà ngoại cười đến như vậy, nói cho mẹ nghe có được không?" Hân Nhi nhẹ nhàng ẵm con gái lên, ngồi trên ghế sa lon.

"Mẹ, tiểu công chúa cũng không biết tại sao ông ngoại và bà ngoại lại cười như vậy đây?" Tiểu công chúa không phải không muốn nói nhưng cô cũng rất mờ mịt, anh Thần, em nên làm gì đây? Tại sao ông ngoại và bà ngoại cười sung sướng như vậy.

"Cha mẹ, hai người đừng cười nữa, con và em không biết chuyện gì xảy ra ở đây nữa?"

"Hân Nhi, hai bảo bối của mẹ thật đúng là hai đứa hài của nhà họ Lê." Vất vả lắm Văn Tinh mới nín cười nói.

"Hai bảo bối, , , , , , " Hân Nhi nỉ non, nói tiểu công chúa cũng đúng, bởi vì tiểu công chúa vẫn luôn hoạt bát, khiến người khác thương yêu, mà Tư Thần thật sự giống Âu Dương Thần như khuôn đúc, không chỉ có ngũ quan xinh xắn, tính tình lạnh nhạt, trầm mặc ít nói. May mắn là cậu đối với nhà họ Lê thì không như vậy, nhưng đối với những người xa lạ khác, muốn cậu nói chuyện thật đúng là khó khăn, cho nên Hân Nhi nhìn Tư Thần giống như thấy Âu Dương Thần, nhớ nhưng tràn đầy trong mắt.

"Đúng vậy, Hân Nhi, là như vậy, , , , , "

"Trời ạ, xem ra thế hệ Tư Thần của nhà họ Lê chúng ta chắc là bị đột biến gen rồi, tiểu tử Tư Thần kia thật đúng là Bất Minh Tắc Dĩ Nhất Minh Kinh Nhân (ý nói là bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc) Lê cận thờ dài nói.

Bất Minh Tắc Dĩ Nhất Minh Kinh Nhân, , , , , Hân Nhi nghĩ tới thời điểm lần đầu tiên ở palace, Cẩm Vận hỏi Hân Nhi làm thế nào khiến Âu Dương Thần mê đắm cô, lúc đó Hân Nhi rất ngượng ngùng, không biết trả lời thế nào, mà Âu Dương Thần vẫn đứng im tại chỗ như thể có kéo anh đi cũng không được, xem ra Tư Thần rất giống Thần.

Bên trong phòng khách, một trận cười thoải mái vừa xong, tiểu công chúa mặc dù mờ mịt, nhưng khi thấy nhiều người như vậy cùng cười, thì cô bé cũng cười theo, cho nên nhân vật chính trong chuyện này thấy tất cả mọi người cùng cười còn tưởng rằng đang xảy ra chuyện gì đây?

"Anh trai tới." Đuôi mắt Tiểu công chúa nhanh chóng phát hiện ra Lê Tư Thần.

"Con chào ông ngoại và bà ngoại, chào cậu, chào mẹ." Lê Tư Thần rất lịch sự chào hỏi những người đang ngồi.

"Há? nhân vật chính tới rồi à, Tư Thần, xem ra bây giờ khí trời cũng tốt rồi, cháu có thể đem đàn ông phong độ ra ngoài phơi nắng rồi." Lê Cận cười trêu nói, lập tức Lê Thắng chiếu một tia nhìn nghiêm chỉnh, cảnh cáo.

"Dạ, cũng không tệ lắm, có thể thông gió." Lê Tư Thần nói tiếp một cách bình thường, thái độ không thay đổi, đàn ông phong độ đi tới, ngồi bên cạnh Hân Nhi. Thế nhưng về mặt Tư Thần như vậy càng thêm Lôi nhân (có hàm ý là làm cho người ta phải cảm nín, chẳng biết phải phản ứng ra sao, hay nói gì.)

Chỉ là những người ở đây toàn bộ bị hóa đá trong ba giây, , , , , ,

Sau đó cười thật to, , , , , ngay cả Hân Nhi nhìn con trai bảo bối nhà mình khi nói câu kia cũng có chút cười lạc giọng rồi, để lại vẻ mặt vô tội và mờ mịt

của tiểu công chúa cùng khuôn mặt ngây thơ không chút biểu cảm của Lê Tư Thần.

"Lão gia, phu nhân, có thể dọn cơm." Đúng lúc này Quân gia nhắc nhở, nhìn các chủ nhân đang cười, trước mắt bà cũng cảm thấy mờ mịt, không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Được rồi, được rồi, ăn cơm trước đi." Lê Thăng làm chủ gia đình, bình tĩnh bước đi trước.

"A a, ăn cơm, ăn cơm." Tiểu công chúa bắt kể chuyện gì, chỉ muốn ăn ngon.

Trên bàn cơm, , , ,

"Đúng rồi, con có chuyện muốn nói cho mọi người biết một tiếng, ngày mai con đi công tác ở thành phố A, có một dự án lớn đoán chừng phải mất khoảng một tuần lễ, cho nên việc công ty và việc trong nhà đành làm phiền em." Lê Cận vẫn ôn hòa nói như cũ.

Thành phố A sao, lúc nghe đến thành phố A, tất cả mọi người đều thay đổi rõ ràng, đối với Hân Nhi, thành phố A có quá nhiều kỷ niệm, có kỷ niệm tốt cũng có những kỷ niệm không tốt. Đối với Lê Thăng và Văn Tinh, thành phố A cũng có nhiều kỷ niệm như vậy, trước kia bởi vì tìm Hân Nhi nên bọn họ không muốn quay về, giờ Hân Nhi đã trở lại, thành phố A cũng không còn đáng sợ như vậy đối với bọn họ nữa, mà Lê Tư Thần cũng dừng ăn, ông ấy, , , , đứng là ở thành phố A.

"Thành phố A, chơi thật vui sao? Cậu à, cháu cũng muốn đi cùng cậu." Tiểu công chúa vui vẻ nói, đối với bất cứ địa phương nào cô cũng đều rất tò mò.

"Tiểu công chúa, cậu phải đi bàn công việc, con ở lại đây chơi cùng với mẹ và anh trai được hay không?" Hân Nhi khuyên giải.

"Không, con muốn đi cùng cậu, cậu hiểu con nhất, hãy dẫn con đi với. Hơn nữa anh trai cũng có thể đi cùng." Tiểu công chúa hướng về phía Lê Cận làm nũng.

"Anh không đi." Lê Tư Thần không chút suy nghĩ nói, hiện tại cậu không thể đi, cậu còn có rất nhiều chuyện phải làm, cho dù cậu thật rất muốn đi, , , , ,

"Sao vậy? Anh trai, chúng ta cùng đi chứ, em rất muốn đi."

"Cậu à, năn nỉ cậu đó, , , , , "

Ặc, , , , , sức mạnh của tiểu công chúa luôn luôn tốt, nhìn cô công chúa nhỏ này chớp chớp đôi mắt to như nước trong veo cơ hồ như toát ra hơi nước, Lê Cận chỉ còn cách đầu hàng.

"Được rồi. Cậu dẫn con đi." Lê Cận bất đắc dĩ nói. Sớm biết vậy thì anh sẽ không nói ra vào lúc này.

"Oa, cậu thật tốt quá." Tiểu công chúa hưng phấn cơ hồ như muốn nhảy lên, nhảy xuống chạy đến bàn Lê Cận, đặt môi mình lên gò má của Lê Cận, khiến mặt Lê Cận trở ra, Văn Tinh và Lê Thăng cũng đành chịu, không biết làm sao.

"Anh à, anh quá nuông chiều nó." Hân Nhi có chút lo lắng nói, thành phố A, có anh ấy. . . . . Tiểu công chúa đi, có thể hay không, , , , , , sẽ không, Hân Nhi tự an ủi mình.

"Tiểu công chúa chính là dễ yêu thương, đúng không?" Lê Cận cười nói. Tiểu công chúa giống như khi Hân Nhi còn bé, khiến Lê Cận luôn có cảm giác muốn bù đắp lại cho cô nhiều hơn, nhìn tiểu công chúa không nhận được muốn thương yêu cô bé nhiều hơn.

"Đúng là mẹ chỉ thương anh trai thôi. Không thương tiểu công chúa" Tiểu công chúa dẫu môi, oán trách nói, chính xác hơn, nguyên nhân là bởi vì Tư Thần rất giống Âu Dương Thần, Hân Nhi đối với Tư Thần luôn có cảm giác đặc biệt, hơn nữa Tư Thần cùng tiểu công chúa không giống nhau, Tư Thần vẫn luôn là rất trầm mặc, điều này cũng làm cho Hân Nhi chú ý một chút. Điều này cũng làm cho tiểu công chúa ganh tỵ.

"Đưa ngọc, mẹ cũng thương tiểu công chúa. Con thấy mẹ thường mua cho tiểu công chúa nhiều quần áo xinh đẹp có phải hay không?" Lê Cận thật ra thì cũng phát hiện ra hình như em gái yêu Tư Thần hơn tiểu công chúa, nhưng vẫn chạy đến giảng hòa.

"Ghen tỵ à." Hân Nhi sờ sờ lỗ mũi của tiểu công chúa, cứng chịu nói. Nhà họ Lê vẫn vui vẻ hòa thuận như cũ.

Chỉ có Lê Tư Thần vẫn ở đó suy nghĩ, nếu như cậu cũng đi thành phố A, ông ta có thích cậu không đây? Có nhận ra cậu hay không? Thật rất muốn đi gặp ông ta một chút, nhưng bây giờ không được, có lẽ ông ta sẽ gặp tiểu công chúa trước? Ông ta chắc hẳn sẽ thích tiểu công chúa, , , , , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Hành trình ngắn ngủi của tiểu công chúa

Thành phố A

“Cậu, đây là thành phố A hả, rất xinh đẹp, nhưng con cảm thấy tòa thành của chúng ta vẫn hấp dẫn hơn, cậu nói xem tiểu công chúa rời khỏi tòa thành, vậy tiểu công chúa vẫn là tiểu công chúa đúng không?” Tiểu công chúa nghiêng đầu hỏi, trong nhận thức của tiểu công chúa, ở trong tòa thành thì nhất định là công chúa, nhưng khi công chúa ra khỏi tòa thành này có còn là công chúa hay không thì lại là chuyện khác, cho nên tiểu công chúa sợ đi ra khỏi tòa thành thì địa vị sẽ thay đổi.

“Yên tâm đi, tiểu công chúa của chúng ta đến chỗ nào cũng đều là tiểu công chúa hết, nhưng mà tiểu công chúa phải nhớ đã đồng ý lời mẹ dặn rồi đấy nhé?”

“Nhớ rõ nhớ rõ, lần này là cậu tới nói chuyện làm ăn, không được sự cho phép của cậu tiểu công chúa không thể tùy tiện chạy ra ngoài chơi, cho dù nếu có muốn đi cũng phải có Alice đi cùng, không được quay rầy cậu làm việc.” Tiểu công chúa cười về mặt nịnh nọt: “Đúng không cậu?”

“Bingo, đều đúng cả, vậy hôm nay tiểu công chúa phải nghỉ ngơi cho khỏe biết không? Ngày mai cậu dẫn con đi chơi được không nè?”

“Được ạ.” Tiểu công chúa cười gian xảo, hi hi, dù sao mẹ cũng không có ở đây? Cậu hiểu rõ nhất mình, cô bé rất không dễ dàng mới được đi ra ngoài nhất định phải chơi đùa cho đã.

Ngày hôm sau.

“Tiểu công chúa yêu dấu của cậu, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta phải xuất phát rồi.”

“Được ạ, được ạ, cậu, cậu nói con có phải là công chúa xinh đẹp nhất thế giới không?” Tiểu công chúa táo bạo còn xoay một vòng, lần vẩy hồng nhạt lay động, xứng với khuôn mặt đoán chừng sẽ làm say mê một đám người, bánh bao nhỏ....

“Đúng đúng đúng, tiểu công chúa nhà chúng ta là xinh đẹp nhất.” Lê Cận cười nói, ôm lấy tiểu công chúa xoay một vòng. Trong lòng oán thán hai bảo bối nhà họ Lê thế nào mà một người thì thâm trầm, một người thì táo bạo như vậy chứ. Ài chà, em gái, xem ra vấn đề nằm trên người ba của hai đứa nhỏ, nhưng với ba bọn nhỏ, Lê Cận không quan tâm, chỉ cần chuyện Hân Nhi không muốn nhắc tới, anh sẽ không đề cập đến. Khổ một cái là bé trai còn đang rối loạn ở nước Pháp, vô duyên vô cớ gặp một cái.

Ặc, sao lại thế này chứ, không phải chỉ là phá mật mã cơ sở dữ liệu sao? Còn chưa tới mức bị nguyên rủa mà. Nếu Lê Tư Thần biết bị cậu nhà mình nói mình thâm trầm mà nói, nhất định Lê Tư Thần sẽ giậm chân trước tiên, bé mà thâm trầm à, người ta rõ ràng quân tử lạnh lùng, thân sĩ thân sĩ....

“Tổng giám đốc, thư ký Âu thị gọi điện qua nói muốn thay đổi chín giờ sáng hôm nay sẽ đàm phán, ngài xem....”

“Chín giờ, không phải đã hẹn ba giờ chiều ngày mai sao?” Sắc mặt Lê Cận trầm xuống.

“Ặc, hình như ngày mai tổng giám đốc Âu thị có việc gì đó, cho nên....”

“Vậy được rồi, hôm nay thì hôm nay, chuẩn bị một chút.”

“Dạ được, tổng giám đốc.”

Lê Cận vừa đảo mắt nhìn, quả nhiên tiểu công chúa đen mặt, cái miệng nhỏ nhắn cong lên đoán có thể treo mười bình sữa.

“Ặc, tiểu công chúa, cái kia cậu cuộc họp tạm thời dời thời gian, cho nên....”

“Cho nên không thể dẫn tiểu công chúa đi chơi có đúng không?” Tiểu công chúa rầu rĩ nói.

“Chờ cậu xong việc rồi mang con đi chơi được không?” Đối với tiểu công chúa này quả thật Lê Cận không có biện pháp.

“Vậy được rồi, cậu đi đi, tiểu công chúa nhất định sẽ ngoan ngoãn.” Đường như tiểu công chúa đột nhiên nghĩ tới cái gì đó chớp mắt nói, đáng vẻ này vừa nhìn thấy đúng là cô gái nhỏ hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau tận xương tủy. Thấy tiểu công chúa như vậy, Lê Cận cũng áy náy một hồi, đứa nhỏ bẩm sinh mê chơi, Lê Cận nghĩ, chờ xong việc, nhất định phải đền bù nhiều cho tiểu công chúa. Không hề để ý thấy trong mắt tiểu công chúa có tia giao hoạt.

“Tiểu công chúa ngoan quá, vậy cậu đi nhé” Lê Cận hầu như là bước đi rất cẩn thận, sợ tiểu công chúa rơi nước mắt.

“Vậy cậu đi nhanh một chút, đừng chân chừ nữa, nói chuyện cho xong, kiếm nhiều tiền để mua quần áo xinh đẹp cho tiểu công chúa.” Tiểu công chúa đứng phía sau liên tục thúc giục nói.

“Được, cậu đi đây.”

“Dạ dạ, đi đi.” Lúc này đây tiểu công chúa hận không thể đuổi Lê Cận đi nhanh một chút, mới có không gian cho bé vùng vẫy.

“Tiểu công chúa, chúng ta....”

“Chị Alice em biết rồi, bây giờ em sẽ ngoan ngoãn đợi ở khách sạn, nhưng mà em rất muốn ăn pizza ở chỗ đêm qua. Chị đi mua giúp em được không?”

Tốt rồi, tiểu công chúa bắt đầu có chủ ý.

“Được, tiểu công chúa, em chờ chị chút nhé, chị đi mua ngay đây. Em nhất định phải ngoan ngoãn đợi ở đây.” Alice không suy nghĩ gì nhiều, ai biết tiểu công chúa đáng yêu như vậy sẽ đi lừa mình chứ? Thân là thư ký tổng giám đốc không nghĩ tới nhiệm vụ lần này thế mà lại chăm sóc tiểu công chúa, nhưng Alice cũng biết Lê Cận rất coi trọng tiểu công chúa, nếu chăm sóc tốt tiểu công chúa nói không chừng là có thể...

“Dạ dạ, yên tâm đi, chị Alice em nhất định sẽ vậy mà.” Thấy Alice đã đi ra khỏi cửa, tiểu công chúa không khỏi cười to ha ha thành công rồi, lại không khỏi tự kỷ một lát. Tiểu công chúa ơi là tiểu công chúa, mình thật sự là tiểu công chúa thông minh không gì sánh được, đáng yêu không gì sánh được trong thế giới này.

Nói xong chạy tới phòng, thu nhặt đồ bỏ vào ba lô, bắt đầu hành trình.

Dọc theo đường đi, tâm tình tiểu công chúa rất vui sướng, đeo ba lô nghĩ tới hành trình lần này, hừ, Lê Tư Thần thường hay nói bản thân mình ngốc, thật ra mình mới là người thông minh nhất, tiểu công chúa còn cầm DV quay đoạn hành trình này, đến lúc về nước Pháp nhất định phải đưa cho Lê Tư Thần xem rồi khen ngợi mới được. Tiểu công chúa vì hành trình lần này chuẩn bị rất đầy đủ, còn mang theo cả bản đồ và rất nhiều tiền, cũng đánh dấu chỗ mình muốn đi tới. Tiểu công chúa nghĩ chỉ cần lúc ra ngoài thuê xe là có thể đi được rồi.

“Tổng giám đốc Lê, chào mừng đến thành phố A.” Âu Dương Thần mở miệng trước, duỗi tay về phía Lê Cận.

“Tổng giám đốc Âu, nghe danh đã lâu.” Nhìn Âu Dương Thần trước mắt, Lê Cận không khỏi sững sốt, sao lại cảm thấy nhìn quen mắt như vậy chứ, hình như là từng gặp ở đâu đó rồi, nhưng mà... Đường như Lê Cận nghĩ mãi mà không ra. Dứt khoát không nghĩ nữa, lần này quan trọng nhất chính là bàn bạc thành công hạng mục hợp tác với Âu Dương Thần. Đặt tầm nhìn vào thành phố A, cũng chỉ có Âu thị mới có tư cách hợp tác với mình. Hơn nữa cho tới nay, về Âu Dương Thần, Lê Cận vẫn có mấy phần khâm phục, tất nhiên chuyện này với điều kiện đầu tiên là khi chưa biết Âu Dương Thần chính là người làm tổn thương em gái của mình.

“Xin lỗi, vì ngày mai tôi có chút việc riêng muốn giải quyết, cho nên cuộc họp tạm thời đổi thành hôm nay...” Âu Dương Thần mặc dù cậu nói như vậy, nhưng vẫn cảm thấy trên mặt không có chút áy náy như trước, Lê Cận cũng là người như thế, tự nhiên chẳng có gì không hài lòng.

“Không sao, hy vọng lần này chúng ta hợp tác vui vẻ... Vậy bắt đầu thôi...”

“Được.” Vừa nhắc tới việc chính, hai người ngay cả vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn, đây là hai người đều có thủ đoạn trên thường trường.

“Bạn nhỏ, ba mẹ con đâu? Sao con đi ra ngoài một mình hả?” Chú lái xe cũng là người tốt, nhìn thấy bạn nhỏ đeo ba lô như vậy có chút lo lắng.

“Bác trai, cháu là tiểu công chúa, không phải là bạn nhỏ đâu, mẹ không tới đây với tiểu công chúa, nhưng mà tiểu công chúa rất dũng cảm cũng rất thông minh tự mình đi chơi.” Tiểu công chúa đứng là nắm bắt cơ hội phóng điện. Ngay cả chú lái xe cũng không buông tha.

“À, tiểu công chúa hả, vậy tiểu công chúa thật sự rất lanh lợi đó, cũng rất thông minh nữa.” Chú lái xe cười ha ha.

“Đúng vậy đó, ông ngoại và bà ngoại cũng nói như vậy, bác trai, tiểu công chúa là tiểu công chúa xinh đẹp đúng không ạ.”

“Ừ, đúng vậy. Rất xinh đẹp.” Chú lái xe cũng bị lời nói của tiểu công chúa chọc cho cười, nghĩ bản thân lúc nào thì có đứa cháu ngoại thông minh như vậy thật sự rất tốt.

“Tiểu công chúa đến rồi.”

“Cảm ơn bác trai, bao nhiêu tiền ạ?”

“Tiểu công chúa, không cần đâu, con đi đường cẩn thận nhé.” Bé gái đáng yêu hiểu chuyện như vậy, tâm tình chú lái xe rất vui vẻ, tất nhiên không để ý.

“Không được, mẹ nói mọi người đều làm việc rất vất vả, cái này cho ngài.” Tiểu công chúa đã xuống xe rồi đưa cho chú lái xe 100 đồng.

“Ôi trời ơi, tiểu công chúa.” Chú lái xe nhìn tờ tiền lớn 100 đồng trong tay, ặc, bây giờ trẻ em thật đúng là... Hào phóng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Hành trình ngắn ngủi của tiểu công chúa (Tiếp)

“Chị, em muốn ăn cái này...” Tiểu công chúa ngọt ngào ngây thơ nói.

“Bạn nhỏ đi một mình hả?” Thấy cô bé nhỏ đáng yêu, nhân viên phục vụ tiệm bánh ngọt đặc biệt nhiệt tình.

“Đúng vậy ạ, em là Tư Cẩm, tất cả mọi người đều gọi em là tiểu công chúa, chị cũng có thể gọi em như vậy.”

“À à, tiểu công chúa hả, của em đây.” Người phục vụ đưa đồ cho tiểu công chúa, đương nhiên lợi dụng cơ hội néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn. Thật sự mềm mại quá.

“Cảm ơn chị.”

“Oa, bạn nhỏ thật đáng yêu.” Tiểu công chúa vừa tới không bao lâu, trong tiệm bánh ngọt đã có rất nhiều cô gái vây quanh tiểu công chúa, thậm chí có người còn lấy đi động ra chụp hình chung nữa. Dù thứ lộn xộn, mà tiểu công chúa cũng vui vẻ khen đủ mọi người. Chị này rất xinh đẹp, anh này rất đẹp trai, tóm lại nói gì cũng làm người ta vui vẻ. Tiểu công chúa nói gì mọi người ở đây cũng đều rất thích. Thậm chí có người lúc trước không muốn sinh em bé sau khi nhìn thấy tiểu công chúa đáng yêu như lại rất chờ mong cục cưng trong tương lai của mình, ai cũng đều hi vọng bản thân có thể có một tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy. Bởi vì chuyện này, chuyến hành trình thứ nhất của tiểu công chúa xem như rất thành công, vì thu hoạch được rất nhiều quà tặng. Đây cũng là vốn liếng sau này tiểu công chúa khoe khoang với anh trai Lê Tư Thần.

“Chính là cô gái nhỏ mặc váy kia sao?”

“Ừ, đúng rồi, tao thấy con bé tầm mới ba bốn tuổi, lại đi ra ngoài một mình, dường như còn có rất nhiều tiền, vừa rồi trả cho lái xe 100 đồng đấy, sau đó lái xe đưa tiền lẻ lại mà không lấy.”

“Bộ dạng thật đáng yêu, nếu không...”

“Loại có tiền này, đặc tội có phải hay không...”

“Mới ba tuổi, biết cái gì chứ, chúng ta đang cần tiền.”

“Vậy được rồi.”

“Ặc, ngại quá, tổng giám đốc Âu tôi nghe cú điện thoại?”

“Xin cứ tự nhiên...”

“A lô... cái gì? Được rồi, tôi lập tức qua đó.” Vừa nghe máy Alice gọi tới, Lê Cận lập tức không còn bình tĩnh, âm thầm nghĩ rằng tiểu công chúa mà mãnh như vậy, trước kia cũng chịu không ít mệt mỏi, sao lại mắc bẫy của nó chứ, dù sao cũng chỉ là đứa bé ba tuổi, ngộ nhờ... vậy Hân Nhi thì làm sao bây giờ?

“Tổng giám đốc Âu, xin lỗi, tạm thời tôi có việc gấp, chuyện hợp đồng lần sau bàn tiếp thôi.”

Cái gì?

Âu Dương Thần nghe nói như vậy hơi nhăn mày, đã đến thời điểm mấu chốt, nhưng nhìn thấy Lê Cận hình như thật sự có chuyện rất gấp, ngay cả áo khoác cũng chưa cầm đã vội chạy ra ngoài, nghĩ chắc là chuyện thật sự gấp gáp. Nghĩ tới mình lúc trước cũng vì Hân Nhi bị thương mà không thêm để ý tới hợp đồng vài tỷ, nếu bản thân còn có cơ hội lo lắng cho Hân Nhi thì hợp đồng vài tỷ tính là gì chứ? Cho dù mất đi tất cả Âu thị, Âu Dương Thần ngay cả lông mày cũng không thêm nhú. Nghĩ tới đây, Âu Dương Thần thậm chí cảm thấy Lê Cận thật là hạnh phúc, ít nhất còn có người để mình quan tâm lo lắng, còn bản thân?

“Alice. Rốt cuộc là sao lại thế này?”

“Tổng giám đốc, tiểu công chúa nói muốn ăn pizza ở tiệm ngày hôm qua, nói sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ tôi, nhưng lúc tôi vừa trở về, đã không thấy tiểu công chúa đâu cả, ngay cả ba lô cũng không thấy, xin lỗi tổng giám đốc, thật sự không phải tôi cố ý.” Ánh mắt Alice đã hơi đỏ, để mắt tiểu công chúa, tổng giám đốc luôn lịch sự thể nhưng lại nổi giận với bản thân, trong lòng Alice tự nhiên thấy khó chịu mà lại càng tủi thân hơn, ai có thể biết tiểu công chúa đáng yêu như vậy sẽ lừa gạt mình cơ chứ.

“Thôi, quên đi, bây giờ cãi nhau cũng vô dụng, nhanh báo cảnh sát đi, kêu người trong công ty giúp đỡ.” Lê Cận dặn dò xong, lập tức ra ngoài tìm, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nếu tiểu công chúa gặp chuyện không may thì bản thân phải làm gì đây? Chỉ sợ Hân Nhi sẽ sụp đổ mất, hơn nữa đứa nhỏ đáng yêu như vậy, luôn là thịt trong tim Lê Cận.

“Bạn nhỏ, năm nay mấy tuổi rồi?” Hai tên đàn ông bị ồ ỉ dụ dỗ tiểu công chúa.

“Tôi không phải là bạn nhỏ, các ông là người xấu tôi không muốn nói chuyện với các ông.” Với hai tên đàn ông này, tiểu công chúa không có chút hảo cảm nào, khi ra cửa Lê Tư Thần từng nói với cô người cười đáng sợ chính là người xấu, cho nên tiểu công chúa luôn luôn ghi nhớ lời nói của anh trai.

Ặc.

Hai người kia nhìn nhau một cái, ra vẻ trên mặt bọn họ đều không viết hai chữ người xấu mà.

“Bạn nhỏ, bọn ta không phải là người xấu đâu, chú là bạn của ba, ba bé bao bọn ta mang bé về nhà.”

Ba.

Quả nhiên anh trai nói đúng, hừ, người xấu. ...

“Ba ư, tôi và chị tôi đi ra ngoài, ba đã biết. Ừm, chị, chị San San, tiểu công chúa ở đây này.” Đúng lúc tiểu công chúa đang suy nghĩ nên làm thế nào bây giờ, đột nhiên nhìn thấy từ xa một bóng dáng quen thuộc, lập tức có biện pháp.

Chị San San, San San nghe có người gọi mình hiển nhiên hơi sửng sốt, là bọn nhỏ ở Cô nhi viện, ngoại trừ bọn nhỏ ra rất ít người gọi bản thân mình như vậy, vừa quay đầu nhìn lại thì thấy một cô bé mặc váy bông màu hồng nhạt đang chạy về phía mình, San San nhìn đứa bé xinh đẹp, có vẻ dường như bản thân mình không quen biết, nhưng vẫn đi tới.

“Làm sao bây giờ, đang đi qua.” Thấy San San thật sự đi về phía bọn họ, hai người kia đều bị dọa sợ.

“Chạy mau.” Không đợi San San đi tới, hai người bỏ chạy nhanh như gió, thấy bóng lưng chạy trốn của bọn họ, tiểu công chúa lại đặc ý một hồi, chống nạnh mắng “Người xấu, dám lừa tôi.”

Rất đúng kiểu chống nạnh mắng to “Dám có chủ ý lên mẹ già này, thật sự là chán sống rồi.” Hiển nhiên đây là bản sao của người đàn bà chanh chua, khác một trời một vực với hình tượng người còn gái đẹp và thùy mị mà Văn Tinh bồi dưỡng hàng ngày.

“Bọn nhỏ, vừa rồi bé gọi chị phải không?” San San ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với tiểu công chúa.

“Đúng vậy ạ, chị San San, xin chào, tự giới thiệu một chút, em là Tư Cẩm, tất cả mọi người đều gọi em là tiểu công chúa, năm nay ba tuổi.” Tiểu công chúa tiếp tục phơi bày sức quyến rũ của mình.

Ặc. ...

Bây giờ trẻ con đều táo bạo như vậy sao?

“Xin chào tiểu công chúa, sao em biết chị?” San San kinh ngạc nói, rõ ràng mình đã nguy trang rồi, còn đội mũ lưỡi trai to như vậy.

“Tất nhiên em biết chị, mỗi ngày mẹ em đều nhìn chị trong phim truyền hình, còn có rất nhiều bài báo của chị, đều là mẹ đặc biệt đi mua, hi hi, cho nên em sớm biết chị rồi. Không phải mình em, mà anh trai em cũng biết.” Mặc dù Hân Nhi không liên lạc với San San, nhưng ba năm nay vẫn rất quan tâm San San, còn âm thầm bảo Lê Cận giúp San San không ít việc, nhất là bây giờ San San lại là nghệ sĩ, Hân Nhi càng chú ý tin tức của San San hơn. Tiểu công chúa ở bên cạnh tất nhiên là nhìn không ít, cũng hỏi không ít chuyện.

San San cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng tiểu công chúa là con gái của fan ruột mình, nhìn tiểu công chúa đáng yêu như vậy, không khỏi có cảm tình nhiều hơn.

“Tiểu công chúa rất đáng yêu.”

“Chị, vừa rồi có hai người xấu muốn lừa bán tiểu công chúa đó, chị phải báo cảnh sát giúp tiểu công chúa, hần lừa tiểu công chúa nói là ba phải tới đón em, nhưng mà tiểu công chúa rất thông minh.” Tiểu công chúa đặc ý khoe khoang với San San.

Lừa bán... hai người vừa rồi... Nghĩ vậy, San San cũng nổi lửa giận, giữa ban ngày ban mặt, bọn bắt cóc tổng tiền thậm chí còn hung hăng càn quấy như vậy, nhưng cũng rất bội phục tiểu công chúa thật thông minh.

“Tiểu công chúa, nói cho chị San San biết, làm sao tiểu công chúa phát hiện bọn họ là người xấu nào.” San San cũng hơi tò mò.

“Vi anh trai nói cười mà khó coi chính là người xấu, hơn nữa hần ta nói là ba kêu tới đón tiểu công chúa, nhưng từ trước tới nay tiểu công chúa không có ba, cho nên tiểu công chúa liền biết bọn họ là người xấu.” Tiểu công chúa nói cực kỳ hợp lý, hình như nói những lời này rất đơn giản.

Ặc... cười rất khó coi... Đây có hơi...

Nhưng mà không có ba, San San liền nghĩ tới bọn nhỏ ở cô nhi viện, lập tức đau lòng một lúc.

“Tiểu công chúa, em xem trên đường rất không an toàn lại còn có người xấu, chị San San đưa em về nhà được không?” Nói thật San San vẫn rất lo lắng cho tiểu công chúa, dù sao tiểu công chúa cũng chỉ mới ba tuổi.

“Nhưng mà, tiểu công chúa còn rất nhiều chỗ muốn đi?” Tiểu công chúa thật sự không muốn phải về sớm như vậy, đoạn hành trình này vừa chỉ mới bắt đầu đã bị đứt đoạn.

“Nhưng tiểu công chúa ơi, như vậy là không đúng, người nhà của tiểu công chúa sẽ rất lo lắng, tiểu công chúa để người trong nhà đau lòng sao?” Bản thân San San lại không biết mình từ khi nào thì có thể kiên nhẫn như vậy, dẫn dắt từng bước như vậy, chắc là do ở cùng một chỗ với đám bạn nhỏ ở cô nhi viện.

“Tiểu công chúa không muốn, vậy được rồi, tiểu công chúa trở về thôi.” Nghĩ một lát tiểu công chúa quyết định đi về.

“Ừ, ngoan quá.”

Chương 122

“Chị, em muốn ăn cái này...” Tiểu công chúa ngọt ngào ngây thơ nói.

“Bạn nhỏ đi một mình hả?” Thấy cô bé nhỏ đáng yêu, nhân viên phục vụ tiệm bánh ngọt đặc biệt nhiệt tình.

“Đúng vậy ạ, em là Tư Cẩm, tất cả mọi người đều gọi em là tiểu công chúa, chị cũng có thể gọi em như vậy.”

“À à, tiểu công chúa hả, của em đây.” Người phục vụ đưa đồ cho tiểu công chúa, đương nhiên lợi dụng cơ hội nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn. Thật sự mềm mại quá.

“Cảm ơn chị.”

“Oa, bạn nhỏ thật đáng yêu.” Tiểu công chúa vừa tới không bao lâu, trong tiệm bánh ngọt đã có rất nhiều cô gái vây quanh tiểu công chúa, thậm chí có người còn lấy di động ra chụp hình chung nữa. Dù thứ lộn xộn, mà tiểu công chúa cũng vui vẻ khen đủ mọi người. Chị này rất xinh đẹp, anh này rất đẹp trai, tóm lại nói gì cũng làm người ta vui vẻ. Tiểu công chúa nói gì mọi người ở đây cũng đều rất thích. Thậm chí có người lúc trước không muốn sinh em bé sau khi nhìn thấy tiểu công chúa đáng yêu như lại rất chờ mong cục cưng trong tương lai của mình, ai cũng đều hi vọng bản thân có thể có một tiểu bảo bảo đáng yêu như vậy. Bởi vì chuyện này, chuyến hành trình thứ nhất của tiểu công chúa xem như rất thành công, vì thu hoạch được rất nhiều quà tặng. Đây cũng là vốn liếng sau này tiểu công chúa khoe khoang với anh trai Lê Tư Thần.

“Chính là cô gái nhỏ mặc váy kia sao?”

“Ừ, đúng rồi, tao thấy con bé tầm mới ba bốn tuổi, lại đi ra ngoài một mình, dường như còn có rất nhiều tiền, vừa rồi trả cho lái xe 100 đồng đấy, sau đó lái xe đưa tiền lẻ lại mà không lấy.”

“Bộ dạng thật đáng yêu, nếu không...”

“Loại có tiền này, đặc tội có phải hay không...”

“Mới ba tuổi, biết cái gì chứ, chúng ta đang cần tiền.”

“Vậy được rồi.”

“Ặc, ngại quá, tổng giám đốc Âu tôi nghe cú điện thoại?”

“Xin cứ tự nhiên...”

“A lô... cái gì? Được rồi, tôi lập tức qua đó.” Vừa nghe máy Alice gọi tới, Lê Cận lập tức không còn bình tĩnh, âm thầm nghĩ rằng tiểu công chúa mà mãnh như vậy, trước kia cũng chịu không ít mệt mỏi, sao lại mắc bẫy của nó chứ, dù sao cũng chỉ là đứa bé ba tuổi, ngộ nhờ... vậy Hân Nhi thì làm sao bây giờ?

“Tổng giám đốc Âu, xin lỗi, tạm thời tôi có việc gấp, chuyện hợp đồng lần sau bàn tiếp thôi.”

Cái gì?

Truyện chỉ bên diensdanlequydon.com

Âu Dương Thần nghe nói như vậy hơi nhăn mày, đã đến thời điểm mấu chốt, nhưng nhìn thấy Lê Cận hình như thật sự có chuyện rất gấp, ngay cả áo khoác cũng chưa cảm thấy vội chạy ra ngoài, nghĩ chắc là chuyện thật sự gấp. Nghĩ tới mình lúc trước cũng vì Hân Nhi bị thương mà không thêm đề ý tới hợp đồng vài tỷ, nếu bản thân còn có cơ hội lo lắng cho Hân Nhi thì hợp đồng vài tỷ tính là gì chứ? Cho dù mất đi tất cả Âu thị, Âu Dương Thần ngay cả lông mày cũng không thêm nhàu. Nghĩ tới đây, Âu Dương Thần thậm chí cảm thấy Lê Cận thật là hạnh phúc, ít nhất còn có người để mình quan tâm lo lắng, còn bản thân?

“Alice. Rốt cuộc là sao lại thế này?”

“Tổng giám đốc, tiểu công chúa nói muốn ăn pizza ở tiệm ngày hôm qua, nói sẽ ngoan ngoãn ở đây chờ tôi, nhưng lúc tôi vừa trở về, đã không thấy tiểu công chúa đâu cả, ngay cả ba lô cũng không thấy, xin lỗi tổng giám đốc, thật sự không phải tôi cố ý.” Ánh mắt Alice đã hơi đỏ, để mất tiểu công chúa, tổng giám đốc luôn lịch sự thể nhưng lại nổi giận với bản thân, trong lòng Alice tự nhiên thấy khó chịu mà lại càng tủi thân hơn, ai có thể biết tiểu công chúa đáng yêu như vậy sẽ lừa gạt mình cơ chứ.

“Thôi, quên đi, bây giờ cãi nhau cũng vô dụng, nhanh báo cảnh sát đi, kêu người trong công ty giúp đỡ.” Lê Cận dặn dò xong, lập tức ra ngoài tìm, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nếu tiểu công chúa gặp chuyện không may thì bản thân phải làm gì đây? Chỉ sợ Hân Nhi sẽ sụp đổ mất, hơn nữa đứa nhỏ đáng yêu như vậy, luôn là thịt trong tim Lê Cận.

“Bạn nhỏ, năm nay mấy tuổi rồi?” Hai tên đàn ông bí ổi dụ dỗ tiểu công chúa.

“Tôi không phải là bạn nhỏ, các ông là người xấu tôi không muốn nói chuyện với các ông.” Với hai tên đàn ông này, tiểu công chúa không có chút hảo cảm nào, khi ra cửa Lê Tư Thần từng nói với cô người cười đáng sợ chính là người xấu, cho nên tiểu công chúa luôn luôn ghi nhớ lời nói của anh trai.

Ặc.

Hai người kia nhìn nhau một cái, ra vẻ trên mặt bọn họ đều không viết hai chữ người xấu mà.

“Bạn nhỏ, bọn ta không phải là người xấu đâu, chú là bạn của ba, ba bé bao bọn ta mang bé về nhà.”

Ba.

Quả nhiên anh trai nói đúng, hừ, người xấu. ...

“Ba ư, tôi và chị tôi đi ra ngoài, ba đã biết. Ừm, chị, chị San San, tiểu công chúa ở đây này.” Đúng lúc tiểu công chúa đang suy nghĩ nên làm thế nào bây giờ, đột nhiên nhìn thấy từ xa một bóng dáng quen thuộc, lập tức có biện pháp.

Chị San San, San San nghe có người gọi mình hiển nhiên hơi sửng sốt, là bạn nhỏ ở Cô nhi viện, ngoại trừ bạn nhỏ ra rất ít người gọi bản thân mình như vậy, vừa quay đầu nhìn lại thì thấy một cô bé mặc váy bông màu hồng nhạt đang chạy về phía mình, San San nhìn đứa bé xinh đẹp, có vẻ dường như bản thân mình không quen biết, nhưng vẫn đi tới.

“Làm sao bây giờ, đang đi qua.” Thấy San San thật sự đi về phía bọn họ, hai người kia đều bị dọa sợ.

“Chạy mau.” Không đợi San San đi tới, hai người bỏ chạy nhanh như gió, thấy bóng lưng chạy trốn của bọn họ, tiểu công chúa lại đắc ý một hồi, chống nạnh mắng “Người xấu, dám lừa tôi.”

Rất đúng kiểu chống nạnh mắng to “Dám có chủ ý lên mẹ già này, thật sự là chán sống rồi.” Hiển nhiên đây là bản sao của người đàn bà chanh chua, khác một trời một vực với hình tượng người còn gái đẹp và thùy mị mà Văn Tĩnh bồi dưỡng hàng ngày.

“Bạn nhỏ, vừa rồi bé gọi chị phải không?” San San ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với tiểu công chúa.

“Đúng vậy ạ, chị San San, xin chào, tự giới thiệu một chút, em là Tư Cẩm, tất cả mọi người đều gọi em là tiểu công chúa, năm nay ba tuổi.” Tiểu công chúa tiếp tục phơi bày sức quyến rũ của mình.

Ặc....

Bây giờ trẻ con đều táo bạo như vậy sao?

“Xin chào tiểu công chúa, sao em biết chị?” San San kinh ngạc nói, rõ ràng mình đã nguy trang rồi, còn đội mũ lưỡi trai to như vậy.

“Tất nhiên em biết chị, mỗi ngày mẹ em đều nhìn chị trong phim truyền hình, còn có rất nhiều bài báo của chị, đều là mẹ đặc biệt đi mua, hi hi, cho nên em sớm biết chị rồi. Không phải mình em, mà anh trai em cũng biết.” Mặc dù Hân Nhi không liên lạc với San San, nhưng ba năm nay vẫn rất quan tâm San San, còn âm thầm bảo Lê Cận giúp San San không ít việc, nhất là bây giờ San San lại là nghệ sĩ, Hân Nhi càng chú ý tin tức của San San hơn. Tiểu công chúa ở bên cạnh tất nhiên là nhìn không ít, cũng hỏi không ít chuyện.

San San cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng tiểu công chúa là con gái của fan ruột mình, nhìn tiểu công chúa đáng yêu như vậy, không khỏi có cảm tình nhiều hơn.

“Tiểu công chúa rất đáng yêu.”

“Chị, vừa rồi có hai người xấu muốn lừa bán tiểu công chúa đó, chị phải báo cảnh sát giúp tiểu công chúa, hửn lừa tiểu công chúa nói là ba phải tới đón em, nhưng mà tiểu công chúa rất thông minh.” Tiểu công chúa đắc ý khoe khoang với San San.

Lừa bán... hai người vừa rồi. ... Nghĩ vậy, San San cũng nổi lửa giận, giữa ban ngày ban mặt, bọn bắt cóc tổng tiền thậm chí còn hung hăng càn quấy như vậy, nhưng cũng rất bội phục tiểu công chúa thật thông minh.

“Tiểu công chúa, nói cho chị San San biết, làm sao tiểu công chúa phát hiện bọn họ là người xấu nào.” San San cũng hơi tò mò.

“Vì anh trai nói cười mà khó coi chính là người xấu, hơn nữa hửn ta nói là ba kêu tới đón tiểu công chúa, nhưng từ trước tới nay tiểu công chúa không có ba, cho nên tiểu công chúa liền biết bọn họ là người xấu.” Tiểu công chúa nói cực kỳ hợp lý, hình như nói những lời này rất đơn giản.

Ặc... cười rất khó coi... Đây có hơi...

Nhưng mà không có ba, San San liền nghĩ tới bọn nhỏ ở cô nhi viện, lập tức đau lòng một lúc.

"Tiểu công chúa, em xem trên đường rất không an toàn lại còn có người xấu, chị San San đưa em về nhà được không?" Nói thật San San vẫn rất lo lắng cho tiểu công chúa, dù sao tiểu công chúa cũng chỉ mới ba tuổi.

"Nhưng mà, tiểu công chúa còn rất nhiều chỗ muốn đi?" Tiểu công chúa thật sự không muốn phải về sớm như vậy, đoạn hành trình này vừa chỉ mới bắt đầu đã bị đứt đoạn.

"Nhưng tiểu công chúa ơi, như vậy là không đúng, người nhà của tiểu công chúa sẽ rất lo lắng, tiểu công chúa để người trong nhà đau lòng sao?" Bản thân San San lại không biết mình từ khi nào thì có thể kiên nhẫn như vậy, dẫn dắt từng bước như vậy, chắc là do ở cùng một chỗ với đám bạn nhỏ ở cô nhi viện.

"Tiểu công chúa không muốn, vậy được rồi, tiểu công chúa trở về thôi." Nghĩ một lát tiểu công chúa quyết định đi về.

"Ừ, ngoan quá."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Tiểu công chúa bị thương

"Tiểu công chúa, con không sao chứ.?" Lê Cận vừa nhận được điện thoại của San San lập tức chạy tới nơi này nhận tiểu công chúa, thấy tiểu công chúa và San San ở ven đường, xe còn chưa có dừng hẳn Lê Cận đã đi xuống xe chạy lại ôm lấy tiểu công chúa.

"Cậu cậu." Thấy nét mặt Lê Cận khẩn trương như vậy, tiểu công chúa mới bắt đầu sợ, ngộ nhờ thật bị người xấu bắt cóc rồi, vậy sau này cũng không thể làm nũng với cậu nữa, còn có mẹ và bà ngoại bọn họ nhất định sẽ khổ sở, nghĩ tới đây, nước mắt tiểu công chúa cũng không cầm được chảy ra giống như nước suối.

"Oh, tiểu công chúa đừng sợ, cậu ở đây, cậu ở đây" Lê Cận chỉ nghĩ tiểu công chúa lần đầu tiên một mình ra ngoài nên sợ, vừa nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu công chúa, vừa nhẹ giọng an ủi, không hề để ý đến một người vẫn còn ở bên cạnh quan sát, thật ra thì vẫn là một sắc nữ.

"Cậu cậu, là công chúa nhỏ không ngoan, không nên ham chơi chạy lung tung, khiến cậu cậu lo lắng, nhưng mà chị San San đã nói với con rồi, tiểu công chúa sau này sẽ không như thế nữa." Tiểu công chúa nức nở bảo đảm.

Chị San San, lúc này Lê Cận mới nhớ tới cô gái gọi điện thoại cho mình.

Cẩn thận buông tiểu công chúa ra, đứng dậy nhìn San San, chỉ thấy là một cô gái đội mũ lưỡi trai.

"San San tiểu thư, cảm ơn cô, tiểu công chúa của tôi không hiểu chuyện, làm phiền cô rồi." Lê Cận nhẹ nhàng nói với San San, còn nở nụ cười cười mê người, A, San San không bình tĩnh nổi rồi.

"San San tiểu thư?" Nhìn San San có chút ngốc, Lê Cận gọi lại lần nữa.

"A, không có việc gì, tôi chỉ là đứng lúc gặp được thôi, còn nữa, anh thật không nhớ tôi sao?" San San hơi đau lòng hỏi.

Không nhớ rõ, , , , , chẳng lẽ trước đây đã gặp qua? Về mặt Lê Cận mờ mịt, nhưng mà, ánh mắt của Lê Cận càng thêm trong sáng, càng thêm vô tội, , , , ,

"Ah, không có việc gì, tôi nhận lầm người" San San có chút thất vọng nói, chào hỏi tiểu công chúa rồi đi luôn, nhìn qua bóng lưng rồi đi có chút cô đơn, trong lòng Lê Cận không khỏi căng thẳng, nhưng cũng không thể sáng tỏ, mà trên thực tế khi San San quay người đi trong miệng cũng đang mắng Lê Cận, chán thật, thật vất vả mới gặp lại mỹ nam, làm sao lại quên mình chứ? Nhưng San San còn nhớ rõ lần đầu tiên khi gặp mặt Lê Cận, là ở ba năm trước đây, chỉ là, , , , , khi đó San San cũng không rảnh bận tâm.

"Cậu, chị San San có phải là mất hứng rồi hay không." Tiểu công chúa bất thành linh nói ra một câu.

A, , , , , về mặt Lê Cận buồn bực, lúc nào thì mình gặp mặt cô gái kia. . . . . Chẳng lẽ là chứng mất trí nhớ, , , , , không thể nào đâu, Lê Cận làm thế nào cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình gặp San San ở đâu, trong đầu chỉ không ngừng hiện lên về mặt thất vọng của San San.

"Cậu, đã nói rồi đấy, cả ngày hôm nay phải đưa tiểu công chúa đi chơi nha." Trải qua chuyện ngày hôm qua, Lê Cận cũng nhận ra, làm ăn gì chứ, kiếm tiền đều là thứ yếu, tiểu công chúa bảo bối nhà bọn họ mới là quan trọng nhất, còn nữa; nhà họ Lê cũng không thiếu tiền. Cho nên Lê Cận quyết định nhanh chóng hoàn thành hợp đồng, cùng tiểu công chúa ở nơi này vui đùa một chút, tiểu công chúa vui vẻ mới là quan trọng nhất.

"Được, hôm nay đều nghe tiểu công chúa, tiểu công chúa muốn thế nào thì được thế đó có được hay không?" Lê Cận sờ sờ mũi tiểu công chúa buồn

cười nói.

"Con biết cậu đối với con tốt nhất. Cậu, hôm nay chúng ta phải đến nơi này, con điều tra nơi này chơi rất vui đó." Tiểu công chúa lấy ra bản đồ trong tay, chỉ chỉ nơi muốn đi, Lê Cận nhìn bản đồ của tiểu công chúa, thật đúng là đầy đủ hết, mỗi nơi có gì ăn ngon, bao gồm giá bao nhiêu tiền ..., khi Lê Cận thấy bản đồ này cũng có chút xấu hổ, xem ra anh thật quá xem thường tiểu công chúa của nhà họ Lê.

"Được rồi, đi đi, tiểu công chúa muốn đi đâu sẽ đi đó, nhưng mà, tiểu công chúa cậu hỏi con, bản đồ này mua ở nơi nào vậy?"

"A, cái này sao, cái này là anh trai đặc biệt làm cho con đó, như thế nào? Cậu. Cho nên không cần lo lắng con đi lạc." Tiểu công chúa được hỏi đến rất tự hào, rất lâu trước đây nếu như không phải là mình và Lê Tư Thần gây gỗ, tiểu công chúa đối với Lê Tư Thần vẫn rất tốt, cũng rất sùng bái, , , , , giống như người xấuu ngày đó, , , giống như bản đồ trong tay.

A, , , , ,

Thì ra là Lê Tư Thần, vậy thì khó trách, ở trong mắt Lê Cận Lê Tư Thần là thông minh tuyệt đỉnh. Mặc dù cùng sinh ra với tiểu công chúa, nhưng suy nghĩ của Lê Tư Thần rõ ràng thành thực hơn nhiều so với tiểu công chúa, cho nên nếu như chuyện này là Lê Tư Thần làm, vậy thì về tình có thể tha thứ rồi. Lê Cận và tiểu công chúa vừa đến khu vui chơi liền nhìn thấy có rất nhiều người lui ra khỏi khu vui chơi, nhìn qua giống như hôm nay đã có người đặt bao hết, nhưng mà khu vui chơi này có cái gì tốt mà cần bao hết, , , , , vừa nghĩ vậy, thì ở bên cạnh có hai người đang nói với nhau.

"Ba, tại sao hôm nay không thể vào khu vui chơi chơi vậy, con muốn chơi nữa, muốn chơi nữa."

"Bảo bối, ba dẫn con đi nơi khác chơi có được hay không."

"Không cần, con chỉ muốn chơi ở nơi này, tại sao bọn họ có thể vào, chúng ta không thể đi ạ" Cô gái nhỏ đang chỉ vào những bạn nhỏ trước mặt đang từng bước từng bước rất vui sướng tiến vào.

"Những bạn đó đều là ở cô nhi viện, hôm nay là tổng giám đốc Âu thị đặc biệt cho tất cả các bạn nhỏ ở cô nhi viện có thể vào chơi miễn phí? Người bạn nhỏ, về sau còn có rất nhiều cơ hội, nhưng cơ hội của bọn họ rất ít, thôi để lần sau đến đây đi" Một một trẻ tuổi phụ nữ dắt con gái đi tới khuyên.

"Đúng vậy, chị à, lần sau chúng ta trở lại chơi đi, các bạn nhỏ ở cô nhi viện rất đáng thương đó." Cô bé kia cũng hiểu chuyện khuyên can.

"Vậy cũng được." Nhìn em gái nhỏ và đi bên cạnh cũng hiểu chuyện như vậy, tự nhiên cũng không lộn xộn nữa, cùng lắm thì một tuần sau lại đến vậy.

Khi Lê Cận nghe đến mấy câu này, mới hơi nghĩ đến Âu Dương Thần, luôn cho rằng về buôn bán thủ đoạn Âu Dương Thần cực kỳ lãnh khốc, còn có thể nói là Lãnh Huyết (máu lạnh), nhưng là, Lê Cận không nghĩ tới Âu Dương Thần sẽ có cách làm như thế, bởi vì Hân Nhi, Lê Cận cũng có cảm tình đặc biệt đối với cô nhi viện, em gái của mình ở cô nhi viện sinh sống vài chục năm, tại sao có thể không có cảm giác đây? Dĩ nhiên Lê Cận lại nghĩ đến Âu Dương Thần làm như vậy chỉ là một loại giả nhân giả nghĩa để tuyên truyền, đạo này, chuyện như vậy cũng là rất bình thường, thế nhưng ý niệm cũng chỉ có một giây, bởi vì anh hiểu biết rõ Âu Dương Thần sẽ không rảnh làm chuyện thừa. Quả nhiên sau một giây khi thấy Âu Dương Thần Lê Cận cũng biết quả nhiên không phải.

"Anh Thần, chúng ta thật có thể tiếp tục chơi ở khu vui chơi này sao?" Tiểu Bàn Tiểu Tề lần đầu tiên tới chỗ này, đương nhiên rất là hưng phấn, khu vui chơi này là Âu Dương Thần mới xây năm ngoái, thật ra thì khi đó lúc bọn hắn nghe cô nhi viện nói nguyện vọng này, không biết vì sao sao Âu Dương Thần cũng có một cảm giác rất muosn xây một khu vui chơi, cảm giác giống như có một ngày con của mình có thể tới chơi tại đó, nguyện vọng đó rất mãnh liệt, cho nên Âu Dương Thần liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị làm, chính Âu Dương Thần cũng không nghĩ tới hôm nay chính là lúc nguyện vọng kia được thực hiện.

"Có thể."

"A, , , , , thật tốt quá." Tiểu Bàn Tiểu Tề bọn họ đều rất vui vẻ nhảy lên, không kịp chờ đợi chạy vào.

"Âu tổng, , , , , " Lê Cận dắt tiểu công chúa tới đây cùng chào hỏi Âu Dương Thần

"Lê tổng, , , , , "

"Đây là. . . . ."

"Ah" tiểu công chúa ồ lên một tiếng sững sờ nhìn Âu Dương Thần, sau đó nói một câu.

"Dung mạo của chú và anh trai rất giống nhau, ừ, chú lớn hơn anh trai, vậy con gọi chú là đại ca ca có được không ạ?" Tiểu công chúa to gan kéo tay Âu Dương Thần, bởi vì đầu có chút lùn, cũng không dễ dàng chạm đến tay Âu Dương Thần, Âu Dương Thần cũng không biết tại sao? Thấy tiểu công chúa yếu ớt kia và giọng nói non nớt, không khỏi ấm áp, nhìn ánh mắt long lanh của tiểu công chúa, giống như thấy được Hân Nhi đang cười, , , , , không tự chủ được ngồi xổm người xuống, ôm lấy tiểu công chúa, đây là lần đầu tiên Âu Dương Thần trẻ con, nhưng khi Âu Dương Thần ôm lấy tiểu công chúa lại không có chút nào ngượng ngập, tất cả nhìn qua thấy rất hài hòa.

Mà ở một bên Lê Cận nghe tiểu công chúa nói, nhất thời giật mình, khó trách lần đầu tiên khi nhìn thấy Âu Dương Thần thì có cảm giác rất quen mặt, nhìn kỹ một chút, thì ra chính là có năm phần giống cháu ngoại Lê Tư Thần của mình, chẳng lẽ, , , , , , ,

Nhìn lại lúc này chỉ thấy Âu Dương Thần ôm tiểu công chúa, tiểu công chúa hình như cũng là rất thích Âu Dương Thần, bởi vì mặc dù tiểu công chúa hoạt

bát, làm cho người ta yêu thích, nhưng sẽ không dễ dàng để người khác ôm, trừ là người nhà họ Lê hoặc là người tiểu công chúa yêu thích, ngay cả Mặc Thiên cũng rất ít khi được ôm tiểu công chúa, chẳng lẽ Âu Dương Thần thật sự là tiểu công chúa , , , , , bị cái ý nghĩ này dọa sợ hết hồn, Lê Cận âm thầm nghĩ nhất định phải nhanh tra rõ một chút.

"Cậu cậu, đại ca ca đồng ý để cho chúng ta đi vào chơi lâu, còn có thật là nhiều ảnh chị, tiểu công chúa thật vui vẻ." Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lễ quý đôn Tiểu công chúa cười ha ha, nụ cười này mê hoặc ánh mắt Lê Cận càng mê hoặc ánh mắt của Âu Dương Thần, hai người đàn ông xuất chúng đều chỉ vì nụ cười này của cô bé mà cảm thấy thỏa mãn.

Một buổi sáng tiểu công chúa lôi kéo Âu Dương Thần và Lê Cận chơi rất nhiều thứ, đây đối với Lê Cận mà nói là chuyện bình thường, khi ở nước Pháp, Lê Cận thường dẫn bọn họ đi ra ngoài, nhưng mà đối với với Âu Dương Thần mà nói lại thật sự là một khiêu chiến rất lớn, bởi vì Âu Dương Thần từ nhỏ chưa từng đi sân chơi, càng không có kinh nghiệm đi dạo chơi cùng một cô nhóc ba tuổi, nhưng mà cả buổi, Âu Dương Thần chơi vẫn là rất vui vẻ , không biết vì sao, tiểu công chúa cho Âu Dương Thần cảm giác thật âm áp thật âm áp, khiến lòng của Âu Dương Thần lạnh lẽo ba năm rồi cuộc gặp được một tia ánh mặt trời, nhìn tiểu công chúa cười, Âu Dương Thần cũng sẽ không tự chủ được nhếch miệng lên, Lê Cận chỉ yên lặng nhìn mọi thứ đang diễn ra, nhìn Âu Dương Thần và tiểu công chúa chơi đùa, dù là một người bình thường cũng sẽ cho rằng bọn họ là phụ nữ, như vậy em gái, nghĩ đến Hàn Nhi thời điểm đó luống cuống, Thần ánh mắt của Lê Cận nhìn Âu Dương dần dần có chút thay đổi, đừng để cho tôi biết rõ anh đối với Hàn Nhi có thương hại, nếu không, , , , , , ,

"Âu tổng, xem ra tiểu công chúa rất yêu thích anh." Lê Cận quyết định tìm hiểu trước.

"Cô bé thật đáng yêu." Âu Dương Thần nhìn tiểu công chúa cách đó không xa đang cùng các bạn chơi rất vui vẻ, thật đáng yêu.

"Đúng vậy, tiểu công chúa nhà chúng tôi rất thông minh thật đáng yêu" nghe tiểu công chúa được khen, điểm này dien@an**q^%don.com Lê Cận là rất công nhận, nhất là tiểu công chúa đáng yêu, điều đó không cần nói, nhưng Lê Cận vẫn không quên việc chính.

"Không biết Âu tổng đã có con chưa? Hình như anh rất thích những đứa bé này" Lê Cận không chút để ý hỏi.

Đứa bé, ánh mắt sắc bén của Âu Dương Thần liếc nhìn Lê Cận một cái, ngay sau đó nghĩ tới Hàn Nhi trong mắt thoáng qua một chút khổ sở, anh cũng rất muốn có một đứa bé cùng Hàn Nhi, giống như là tiểu công chúa vậy, đáng yêu như vậy, thông minh như vậy, chỉ là Âu Dương Thần không nghĩ tới mình chẳng những có tiểu công chúa như vậy, còn có một đứa bé thông minh hơn, nếu như Lê Tư Thần biết ý nghĩ bây giờ của Âu Dương Thần nhất định sẽ không để ý tới Âu Dương Thần, tại sao chỉ muốn có tiểu công chúa cũng không nghĩ đến một đứa con trai thông minh tuyệt đỉnh lại đáng yêu nữa chứ..

"Âu tổng" nhìn Âu Dương Thần sững sờ, Lê Cận nghĩ chẳng lẽ Âu Dương Thần thật sự là cái loại đàn ông vứt bỏ vợ con, nhưng khi nhìn anh đối xử với tiểu công chúa ánh mắt rõ ràng rất yêu thích.

"Tôi tin tưởng sẽ có." Âu Dương Thần lạnh nhạt nói, anh tin tưởng, tin tưởng Hàn Nhi sẽ trở lại, tin tưởng bọn họ nhất định sẽ có đứa bé đáng yêu, nhất định sẽ, , , , , , ,

Tin tưởng sẽ có, chẳng lẽ hẳn không biết Hàn Nhi. . . Còn là mình đã đoán sai, khi Lê Cận đang muốn mở miệng hỏi hẳn có biết Hàn Nhi hay không, lại nghe được một tiếng thét chói tai, , , , , nhìn cách đó không xa, tiểu công chúa, , ,

Lê Cận và Âu Dương Thần cùng vọt tới, thấy đầu tiểu công chúa đầy máu, ánh mắt của Âu Dương Thần đột nhiên trở nên khát máu, tay cũng không tự giác nắm chặt, ngay cả chính mình cũng không biết tại sao tức giận như vậy.

"Tiểu công chúa." Lê Cận lập tức ôm lấy tiểu công chúa."Tiểu công chúa, , , " nhưng giờ phút này tiểu công chúa đã hôn mê, không thể trả lời Lê Cận, nhìn đầu tiểu công chúa đầy máu, trong lòng của Lê Cận rất là khủng hoảng.

"Tôi lái xe, đưa đi bệnh viện nhanh lên một chút." Âu Dương Thần tỉnh táo lại trước mở miệng nói.

"Ừ"

Đọc theo đường đi, Lê Cận ôm tiểu công chúa , Âu Dương Thần lái xe, cả đoạn đường, Âu Dương Thần vẫn lái xe với tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn chú ý đường, không có cảm giác lắc lư, đây chính là kỹ thuật. Anh sẽ không cho phép có người tổn thương tiểu công chúa .

Bên trong bệnh viện.

Âu Dương Thần và Lê Cận về mặt hai người lo lắng ở ngoài phòng mổ chờ đợi, nghĩ đến tiểu công chúa mới vừa rồi còn nũng nịu trong chính lòng ngực mình, nhưng bây giờ tái nhợt yếu ớt như vậy nằm ở trong phòng giải phẫu, trong lòng Âu Dương Thần rất không là tư vị, loại tư vị này giống như là mình người thân nhất đột nhiên bị thương, cảm giác vô cùng khó chịu, mà Lê Cận cũng không khác gì, từ khi tiểu công chúa ra đời, Lê Cận đã thương yêu xem tiểu công chúa giống như bảo bối, có thể nói tiểu công chúa chính là Lê Cận trên đầu quả tim một miếng thịt, hiện giờ tiểu công chúa còn bị thương, lại bởi vì chính mình mang đi ra ngoài mà bị thương, Lê Cận thế nào cũng không thể tha thứ cho mình.

Bác sỹ đi ra.

"Xin chào, vị nào là người thân của bệnh nhân?"

"Là tôi, tôi là cậu của bé? Người giám hộ" Lê Cận vội vàng nói đến lúc này cái gì là phong độ cũng đều vứt hết.

"Bệnh nhân mất máu quá nhiều, bởi vì loại máu bệnh nhân là KIDD, loại máu này tương đối ít gặp, kho máu dự trữ của chúng tôi không nhiều lắm, cho nên, muốn mời người thân có thể truyền máu." Bác sỹ nói.

KIDD.

Nhưng mà, mình là Rh, ngay cả Hân Nhi cũng là Rh, vậy làm sao bây giờ, trong lúc này biết đi đâu tìm người, , , , , , , đang lúc Lê Cận cực kỳ lo lắng. Giọng nói Âu Dương Thần truyền đến.

"Có tôi, tôi là KIDD." Âu Dương Thần khẽ nói. Lúc này Lê Cận mới phản ứng kịp, đúng vậy, Âu Dương Thần rất có thể là cha của tiểu công chúa, như vậy máu của bọn họ.

"Vậy cùng y tá đi rút máu thôi."

Âu Dương Thần cho Lê Cận một ánh mắt yên tâm, đi theo y tá đi, mà Lê Cận cũng không nghĩ nhiều, chuyện này sớm muộn gì cũng phải tra rõ, mà bây giờ quan trọng nhất là tiểu công chúa an toàn, đúng rồi, còn phải nói cho em gái, chuyện lớn như vậy, Lê Cận tuyệt đối không thể gạt Hân Nhi, nếu không về sau Hân Nhi biết, Hân Nhi chắc là sẽ không tha thứ cho mình, hơn nữa, , , , , nhìn phương hướng Âu Dương Thần rời đi, Lê Cận nghĩ tới hạnh phúc của em gái, và về mặt của Tư Thần, , , , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mập Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124

"Cái gì?" Rầm, Hân Nhi chỉ cảm thấy hình như bị vật nặng đánh trúng, cảm giác đứng không vững, điện thoại trong tay cũng rơi xuống đất.

"Mẹ, sao vậy?" Lê Tư Thần nhìn về mặt Hân Nhi cũng biết đã xảy ra chuyện, nhặt điện thoại từ dưới đất lên, là cậu, như vậy thì.....chân mày Lê Tư Thần nhíu thật chặt cùng với khuôn mặt nhăn nhó, ánh mắt cũng dần có chút khát máu, về mặt kia giống Âu Dương Thần như đúc.

Tiểu công chúa... , ,

"Tiểu Thần, mẹ phải lập tức đi tới thành phố A, em gái con đang bị thương, con ở nhà nhất định phải thật ngoan nghe chưa?" Đột nhiên Hân Nhi như nhớ ra điều gì. Người cũng từ từ trấn định, vừa thu dọn đồ đạc, vừa quay về phía Lê Tư Thần dặn dò, thật ra trong mấy năm này Hân Nhi cũng từ từ trưởng thành hơn, dù sao công ty nhà họ Lê cũng là công ty đứng nhất nhì, có thể lẫn lộn đến chức quản lý như bây giờ, Hân Nhi cũng bỏ ra không ít công sức, khả năng kiểm chế trong lòng cũng rất mạnh, nhưng chuyện có liên quan tới tiểu công chúa tạm thời khó có thể tiếp nhận. Cô cần một chút thời gian để tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa Lê Cận cũng nói có người hiến máu để cứu công chúa nhỏ, tiểu công chúa nhất định sẽ không có chuyện gì.

"Mẹ, con cũng muốn đi." Lê Tư Thần kiên định nói, mặc dù tiểu công chúa luôn tới làm phiền cậu rất nhiều, nhưng đối với Lê Tư Thần, tiểu công chúa vẫn là tiểu công chúa, chính là em gái của mình. Trong lòng Lê Tư Thần, tiểu công chúa chính là người mà cậu thương yêu nhất, hiện giờ tiểu công chúa bị thương, sao cậu có thể không lo lắng đây.

"Tiểu Thần, mẹ biết con cũng lo lắng cho tiểu công chúa, nhưng mẹ đi, ở nhà phải có người trông nom, con là đàn ông chân chính phải hay không? ông ngoại và bà ngoại sẽ cần con chăm sóc, hãy tin tưởng mẹ, tiểu công chúa nhất định không có chuyện gì." Hân Nhi dùng tay lại, ngồi chồm hổm nhìn con trai, khi so sánh Lê Tư Thần với những đứa bé khác, Hân Nhi vẫn luôn cảm thấy cậu trưởng thành và hiểu chuyện hơn hết, nhưng dù sao Lê Tư Thần cũng chỉ là đứa trẻ, hơn nữa thành phố A còn có hân, có lẽ hân không nhận ra tiểu công chúa, nhưng chắc chắn sẽ nhận ra được gương mặt của Tiểu Thần, . Bởi vì cậu rất giống....., Lê Tư Thần và tiểu công chúa đều là của cô, cho nên.....

"Dạ biết, thưa mẹ." Mắt Lê Tư Thần khép hờ, cậu biết, mặc dù lời của mẹ chỉ là an ủi cậu, nhưng cũng có lý, hơn nữa, đoán chừng mẹ cũng không muốn để cho hân gặp mình. Và lại cậu không đi không có nghĩa cậu không biết tình huống ở thành phố A.

"Ừ, thật biết nghe lời .... " Hân Nhi nói xong liền vội vã đi.....,

"Tổng giám đốc Lê, cuộc giải phẫu rất thành công, vậy tôi về trước, dự án hợp tác hai ngày tới, lúc cậu rảnh rồi, chúng ta lại hẹn nhau bàn luận." Hiến máu xong chờ đến khi tiểu công chúa làm xong phẫu thuật, bác sỹ nói không có vấn đề gì, Âu Dương Thần mới nói với Lê Cận muốn rời đi, đúng là chuyện ngày hôm nay anh còn có rất nhiều vấn đề cần phải điều tra rõ, là ai hãm hại tiểu công chúa.

"Tổng giám đốc Âu, tôi thay mặt tiểu công chúa cảm ơn cậu, chính cậu đã cứu cô bé. Cả nhà họ Lê chúng ta nợ cậu một ân tình" Lê Cận thật lòng cảm ơn, Âu Dương Thần có phải là cha của tiểu công chúa hay không còn chưa có xác định, bản thân là cậu của tiểu công chúa, chỉ nói cảm ơn quả thật là không đủ. Nhưng Lê Cận cũng nói nhà họ Lê nợ ân tình có lẽ hữu dụng hơn nhiều.

"Khách khí." Âu Dương Thần chỉ nhàn nhạt nói ra hai chữ, tuy lạnh nhạt nhưng cũng chứa đựng lòng biết ơn, thật ra chính Âu Dương Thần cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy tiểu công chúa bị thương, anh lại lo lắng như vậy, nghe tin không còn máu trong kho dự trữ, thậm chí anh không chút suy nghĩ ngay lập tức nói lấy máu của anh. Có lẽ là do ông trời sai khiến thôi. Nhiều năm sau Âu Dương Thần nhớ lại tình cảnh ngày hôm nay, đều cho rằng mình rất may mắn vì ông trời đã ban cho.....máu mù quả nhiên rất kỳ diệu.....,

Hai giờ sáng, rốt cuộc Hân Nhi đã tới thành phố A, dĩ nhiên cũng có mặt Tiểu Mặc Thiên ở đó, trong khoảng thời gian này Tiểu Mặc Thiên vẫn tránh mặt Hân Nhi, nhưng hôm qua Tiểu Mặc Thiên tự nhiên đến tìm Hân Nhi, nghe tin tiểu công chúa đã xảy ra chuyện, không nói hai lời muốn đi cùng Hân Nhi, Hân Nhi không can ngăn được đành để anh đi theo, dù sao anh cũng khá quen thuộc thành phố A, mà anh cũng thật lòng thương yêu tiểu công chúa, cô có thể cự tuyệt tình cảm của anh ta, nhưng lại không thể nào cự tuyệt sự quan tâm của Tiểu Mặc Thiên đối với tiểu công chúa.

"Anh trai, thế nào rồi?" Vừa đến bệnh viện, nhìn thấy Lê Cận vẫn ở bên cạnh trông nom tiểu công chúa, Lê Cận một đêm thức trắng, Hân Nhi nhìn thấy vài vệt bao lấy đầu của tiểu công chúa đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt có chút tái nhợt, nằm ở đó, không nhúc nhích, mặc dù đã nghĩ đến tình cảnh này, nhưng khi tận mắt chứng kiến tình hình thực tế, Hân Nhi cảm thấy đau lòng, bụm miệng lại, cố gắng kiềm chế, khóc không thành tiếng.

"Em gái, tiểu công chúa đã làm phẫu thuật xong, đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, em không cần quá lo lắng." Lê Cận nhìn về mặt khổ sở của Hân Nhi cũng rất đau lòng, đều do anh không tốt, không chăm sóc tốt cho tiểu công chúa.

"Hân Nhi, sẽ không có chuyện gì đâu, tiểu công chúa sẽ hồi phục rất nhanh." Tiểu Mặc Thiên ở phía sau an ủi. Thấy tiểu công chúa bị thương, tất cả mọi người đều rất khổ sở, tiểu công chúa là cô bé khá ái, là nguồn vui vẻ của gia đình họ Lê, ngay cả Tiểu mẹ là người khó khăn nhất cũng rất thích tiểu công chúa.

"Dạ, anh trai, các anh đi nghỉ trước đi, em muốn ở lại chăm sóc thật tốt cho tiểu công chúa." Hân Nhi nắm tay nhỏ bé, trắng nõn của tiểu công chúa, hướng về phía Lê Cận và Tiểu Mặc Thiên nói.

"Hân Nhi... .." Tiểu Mặc Thiên muốn nói gì nữa nhưng bị Lê Cận ngăn lại, anh biết Hân Nhi chỉ muốn một mình ở lại với tiểu công chúa, Lê Cận cũng biết, kể từ lúc Hân Nhi mới vừa biết mình mang thai, cô đã rất yêu thương hai đứa trẻ này rồi.

"Em gái à, ngày mai anh sẽ tới thăm em." Lê Cận lời Tiểu Mặc Thiên ra khỏi phòng bệnh, bên trong phòng bệnh, chỉ còn lại khuôn mặt đầy thương yêu của Hân Nhi nhìn tiểu công chúa.

"Em gái à, ngày hôm qua em cũng đi máy bay suốt cả đêm rồi, em cũng nên ra ngoài ăn một chút đi." Sáng sớm, Lê Cận mau chóng từ khách sạn chạy tới, đêm qua Hân Nhi thức suốt đêm, Lê Cận cũng có chút lo lắng cho Hân Nhi.

"Anh à, không cần đâu, em không đói." Bây giờ Hân Nhi chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc thật tốt cho bảo bối nữ nhi, một bước cũng không muốn rời đi. Hơn nữa tiểu công chúa còn chưa tỉnh lại, sao Hân Nhi lại có tâm trạng ăn uống chứ.

"Hân Nhi, hay là ăn một chút đi, nếu như em cũng ngã bệnh, ai sẽ chăm sóc cho tiểu công chúa đây chứ? Tiểu công chúa thông minh như vậy, khi tỉnh lại gặp được em, cũng khiến tiểu công chúa yên tâm phần nào." Tiểu Mặc Thiên biết tính khí của Hân Nhi rất cố chấp, nên chỉ có thể dùng tiểu công chúa mới khiến Hân Nhi rời đi.

"Đúng vậy, em gái, hay là đi ăn chút đi, tiểu công chúa có thể nhanh chóng tỉnh lại, người mẹ này cũng phải mua chút đồ ăn ngon cho tiểu công chúa chứ." Lê Cận cũng bận rộn khuyên.

Đúng vậy, tiểu công chúa.....nghĩ tới tiểu công chúa, Hân Nhi đồng ý gật đầu một cái.

"Mặc Thiên, cậu dẫn Hân Nhi đi đi, để tôi ở đây chăm sóc tiểu công chúa... .."

"Được."

"Chuyện ngày hôm qua điều tra như thế nào?"

"Thưa Tổng giám đốc, đã điều tra rõ ràng, chính là tập đoàn Phi Vũ muốn ngăn cản hiệp ước giữa chúng ta và tập đoàn Lê Thị, cho nên mới có ý sắp xếp việc này."

"Phi Vũ... , bọn họ dám sao?" Giọng điệu Âu Dương Thần tràn đầy khinh thường, nhưng hơn nữa là tức giận, cũng bởi vì vậy mà làm hại một cô gái nhỏ đáng yêu như vậy sao? Nghĩ đến khuôn mặt bị thương của tiểu công chúa ngày hôm qua, Âu Dương Thần không tự chủ đem khuôn mặt khá ái của Hân Nhi ghép lại, thật trùng hợp, rõ ràng là hai gương mặt hoàn toàn khác nhau, nhưng Âu Dương Thần lại cảm thấy rất giống nhau, nghĩ tới đây, ánh mắt Âu Dương Thần đột nhiên trở nên ác độc.

"Giết." Âu Dương Thần lạnh lùng nói ra hai chữ, nếu như chỉ phá hư hiệp ước, có lẽ hắn sẽ tha thứ? Nhưng bởi vì anh thật khinh thường bọn chúng, thương hại tiểu công chúa, nên cũng không cần bàn tới những vấn đề khác nữa.

"Ặc, tổng giám đốc, hình như có người theo dõi chúng ta từng bước, theo tin tức đáng tin, Phi Vũ sẽ nhanh chóng bị phá sản, hơn nữa người sắp đặt đã chết bất đắc kỳ tử nên không có nhân chứng đối ngoại công khai."

Sớm hơn chúng ta một bước, chẳng lẽ là... .. không thể nào, Âu Dương Thần đã điều tra rõ đối với việc hợp tác này, nhà họ Lê là người làm ăn đàng hoàng, hơn nữa căn bản là họ không có ở thành phố A, không thể nào nhanh như vậy, như vậy sẽ là ai chứ? Là địch hay bạn... ..xem ra thành phố A muốn hỗn loạn rồi.

"Tổng giám đốc, 10h sáng có một hội nghị Trương Vũ... .."

"Đẹp đi, ta không rảnh." Âu Dương Thần không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, trực tiếp bước ra khỏi phòng làm việc.

Nhưng rất quan trọng.....thư ký đứng phía sau kêu rên, chỉ là Âu Dương Thần đã sớm rời đi... ... lúc này Âu Dương Thần còn tâm trí nào mà nghĩ đến hội nghị kia, Âu Dương Thần đang rối rắm về một vấn đề quan trọng.

"Cậu à, mẹ tới thật sao? Làm sao còn chưa tới thăm tiểu công chúa, tiểu công chúa rất nhớ mẹ?" Bây giờ Tiểu công chúa còn nằm ở trên giường bệnh, nhưng cũng không thể cử động được, thế nhưng cái miệng nhỏ nhắn không dùng được .

"Nhanh, nhanh, mẹ... , "

"Con xem không phải mẹ con đã tới thăm con rồi sao... , " Lê Cận quay đầu lại, thấy gấu bông trong tay Âu Dương Thần có mấy phần kinh ngạc, Ặc, ai có thể tưởng tượng nổi khuôn mặt lạnh như khối băng của Âu Dương Thần cùng với Winnie the Pooh bày ở một chỗ thật tức cười.

"Anh trai, anh đã đến rồi... , " tiểu công chúa thấy Âu Dương Thần, rất hưng phấn kêu ra tiếng. Có thể thấy được tiểu công chúa rất thích Âu Dương Thần.

Lê Cận cũng từng gặp qua vị đại ca này, rất nhanh phản ứng lại."Âu tổng, mời vào."

"Cám ơn." Âu Dương Thần bước từng bước trầm ổn đi vào, Winnie the Pooh trong tay dường như bị bóp chặt hơn, Âu Dương Thần nghĩ chỉ đến thăm tiểu công chúa một chút, nhưng không biết nên tặng cho tiểu công chúa tặng quà gì, đi tới tiệm đồ chơi, nhân viên phục vụ đề cử Winnie the Pooh này, nói rằng các trẻ nhỏ nhất định sẽ rất ưa thích , Âu Dương Thần suy nghĩ một chút liền quyết định mua, mặc dù cầm đi vào thật rất xấu hổ.

"Anh, Winnie the Pooh này là tặng cho em sao?" cõilòng Tiểu công chúa đầy mong đợi hỏi.

"Ừ, Đúng vậy, thích không?" thời điểm Âu Dương thần hỏi cô bé thích không vẫn còn có chút hơi khản trương. Chỉ sợ tiểu công chúa nói không thích. Khuôn mặt Âu Dương Thần khi đối mặt với các đối thủ cường đại cũng không cảm thấy hốt hoảng, thế nhưng thời điểm này anh thật sự có một chút khản trương.

"Thích, làm sao không thích, em thích nhất Winnie the Pooh." Tiểu công chúa cười rất vui vẻ, ôm Winnie the Pooh, nếu như không phải là có vết thương trên đầu, đoán chừng tiểu công chúa sẽ nhảy dựng lên .

"Vây thì tốt." Âu Dương Thần cũng nhếch miệng lên, nhìn tiểu công chúa vui vẻ, cảm thấy giống như có một dòng nước ấm đang rót vào lòng anh.

Thấy hai người như thế, Lê Cận hoài nghi càng thêm sâu hơn, Hân Nhi cũng mau trở lại, có lẽ, rất nhanh sẽ có đáp án... ...

"Anh Thiên, nhanh lên một chút đi, tiểu công chúa cũng nhanh chóng tỉnh lại, con bé nhất định rất đói." Vợ vã ăn xong điểm tâm, Hân Nhi lại đi mua thức ăn cho tiểu công chúa, hận không lập tức bay về bệnh viện, muốn tiểu công chúa khi tỉnh lại lập tức có thể nhìn thấy người mẹ này.

"Được rồi, được rồi, Hân Nhi, em đừng vội, ta gia tăng tốc độ có được hay không?"

"Thiên ca, thật xin lỗi, em không trách anh, em chỉ là quá nóng lòng." Ý thức được giọng điệu mình có chút không đúng, Hân Nhi vội nói xin lỗi nói.

Đối với lo lắng của Hân Nhi, Tiểu Mặc Thiên hiểu, Hân Nhi thật sự là một người mẹ vĩ đại, cô đối với hai đứa con yêu dấu mặc dù không có nói ra, nhưng Tiểu Mặc Thiên còn cảm thấy, nếu như có một ngày, hân và Hân Nhi cũng có thể có một đứa bé như vậy, mình nhất định là một người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới, Tiểu Mặc Thiên có trực giác cha đứa bé đã qua đời, Hân Nhi sớm muộn cũng sẽ tái hôn, mình nhất định sẽ có cơ hội làm cảm động Hân Nhi, như vậy ngày đó nhất định sẽ không xa, nhưng Tiểu Mặc Thiên cũng không biết Âu Dương Thần tồn tại nên ngày Tiểu Mặc Thiên hy vọng sẽ vĩnh viễn không cách nào thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

"Thang máy tới rồi, đi thôi."

"Ừ."

Chính là trời cao an bài hay là số mệnh đang trêu đùa, thời điểm Hân Nhi và Tiểu Mặc Thiên đang trong thang máy, Âu Dương Thần cũng đang từ trong một thang máy khác đi ra, một giây thoáng qua. Âu Dương Thần cũng không ngờ rằng giờ khắc này chia lìa suốt hai năm, giờ lại được gặp nhau... ...

"Mẹ, mẹ đã đến rồi." Vừa vào cửa, tiểu công chúa thấy Hân Nhi liền muốn xông lên lao vào lòng Hân Nhi, chỉ là do vết thương trên người còn đau nên tiểu công chúa đành dừng bước nhưng khuôn mặt vẫn mong đợi nhìn Hân Nhi.

"Bảo bối, con rốt cuộc đã tỉnh, con sao rồi, còn đau nhức không? Tất cả đều do mẹ không tốt?" Hân Nhi cũng rất kích động, đó là tấm lòng của người

mẹ lo lắng cho đứa con của mình, chỉ mong tất cả đau đớn hãy trút hết lên trên thân thể mình, không muốn để cho tiểu công chúa bị tổn thương chút nào. Đây chỉ là ý tưởng của người mẹ thôi, luôn yêu thương con mình từ tận đáy lòng.

"Mẹ, tiểu công chúa không đau, thật sự là không đau, có mẹ thật là tốt." Nói xong tiểu công chúa càng xít lại gần Hân Nhi, đưa bàn tay bị thương ra, bàn tay nhỏ bé chìa ra đến khoe miệng Hân Nhi, cử chỉ kia làm người ta rất đau lòng. Lê Cận bên cạnh nhìn cảm thấy trong lòng rất áy náy, nếu như ban đầu không dẫn Hân Nhi về nhà, như vậy hiện tại Hân Nhi sống thế nào khi dẫn theo tiểu công chúa và Lê Tư Thần? Lê Cận không thể tưởng tượng nổi, ngược lại Tiểu Mặc Thiên một bên vừa cựa cựa suy nghĩ, khi nào mình có thể quang minh chính đại đem Hân Nhi và tiểu công chúa ôm vào trong ngực, nói cho họ biết rằng hãy yên tâm vì có hân ở đây, hân chính là chỗ dựa vững chắc cho họ? Thật muốn chăm sóc tốt cho bọn họ... ..

"Được, mẹ thôi, phù phù, mẹ thôi, phù phù." Hân Nhi nhẹ nhàng thổi tay tiểu công chúa, nếu như thổi phù phù mà làm tiểu công chúa hết đau thì cô cũng tình nguyện thổi phù phù như vậy vì công chúa.

"Mẹ, mẹ xem con Winnie the Pooh này đẹp không?" Tiểu công chúa cầm con gấu Âu Dương Thần tặng đưa cho Hân Nhi như thể đang dâng vật quý báu ... , ,

"Ừ, rất đẹp, có phải cậu con tặng cho tiểu công chúa của chúng ta hay không?" Hân Nhi lúc này mới chú ý còn có thêm một con Winnie the Pooh, do quan tâm tới tiểu công chúa nên Hân Nhi không phát hiện còn có con Winnie the Pooh này tồn tại.

"Là đại ca này tặng cho mẹ. Mẹ, mẹ biết tại sao con gọi là đại ca ca không?" Tiểu công chúa cố làm ra vẻ thần bí nói.

"Tại sao?" Hân Nhi không tò mò chỉ buột miệng hỏi, bởi vì cô biết tiểu công chúa nhà mình luôn có nhiều lý lẽ, hơn nữa thật sự có rất nhiều người thích tiểu công chúa, có người tặng con gấu cho tiểu công chúa thật sự không có gì đáng phải ngạc nhiên, mấy chuyện như vậy không có gì lạ lắm. Hân Nhi đứng dậy đi rót cho tiểu công chúa chén nước.

"Bởi vì đại ca ca này rất giống anh trai con, cho nên tiểu công chúa liền gọi anh ấy là đại ca ca." Tiểu công chúa nói chuyện rất tự nhiên, gương mặt tự hào trên mặt rõ ràng viết "ta rất thông minh", không chú ý tới thân hình Hân Nhi cứng lại, rất giống... , không phải Thần chứ. Tuy nhiên cảnh này rơi vào mắt Lê Cận, thật sự là hân sao? Chuyện ngày hôm qua, Lê Cận có năm mươi phần trăm xác định, như vậy hiện tại phản ứng của Hân Nhi khiến Lê Cận đoán được 70%.

"Là Âu Dương Thần." Lê Cận nói đến.

Hiển nhiên lời nói của Lê Cận đã cho Hân Nhi đáp án, thật sự là hân.....

Xoàng, cái ly trong tay Hân Nhi rơi xuống đất.

"Mẹ?"

"Hân Nhi... , " Tiểu Mặc Thiên đang đứng xem, cũng không thấy những lời kia có vấn đề gì, chỉ có một câu nói Âu Dương Thần của Lê Cận mà khiến Hân Nhi phản ứng kịch liệt như vậy, điều đó làm cho Tiểu Mặc Thiên không hiểu, hơn nữa có cảm giác lo lắng, giống như sắp mất đi thứ gì, loại cảm giác lo lắng đó rất đáng sợ.

"A, không có việc gì. Không có việc gì, tay trơn thôi." Hân Nhi ngồi xổm người xuống nhặt miếng thủy tinh, ánh mắt trống rỗng, tay ngọc thủ trắng nõn có chút phát run, Lê Cận nắm ngay lấy cánh tay Hân Nhi, không để cho Hân Nhi đụng phải mảnh kính vỡ. Mà Tiểu Mặc Thiên cũng thấy tay Hân Nhi phát run, Âu Dương Thần sao? Hân và Hân Nhi có quan hệ gì... ..

Hân Nhi cố trấn tĩnh mình một chút, không thể... ..không thể là hân....., ,

"Em gái à, đừng nhặt nữa, coi chừng tay bị thương." Nhìn Hân Nhi thất kinh như thế, Lê Cận biết chuyện này đúng là thật, suốt ròng rã ba năm rồi, Lê Cận vẫn không dám điều tra quá khứ của Hân Nhi, cũng không tìm cha của đứa bé, cứ như vậy tin tưởng cha của đứa bé đã qua đời, nhưng bây giờ nhìn phản ứng của Hân Nhi, Lê Cận biết em gái vẫn còn yêu, rất yêu.....Âu Dương Thần đâu rồi... , xem ra hân phải điều tra thật kỹ người này.

"Âyda." Hân Nhi chú ý tới ánh mắt của Lê Cận có chút kỳ quái, không tự chủ tránh né ánh mắt của Lê Cận, tìm chỗ đứng lên.

"Mẹ, có đau hay không, tiểu công chúa thổi cho mẹ phù phù." Tiểu công chúa vội vàng cầm lấy tay Hân Nhi, thậm trọng thổi phù phù, thấy tiểu công chúa khéo léo như thế, Hân Nhi càng thấy mình tỉnh táo, không thể... .. tiểu công chúa cùng Tiểu Thần đều là của mình, cô không thể mất chúng được, không thể ở thành phố A được nữa, Thần sẽ không để những đứa trẻ của Tuyết Nhi tồn tại, sẽ không thể.

"Hân Nhi, không sao chứ." Tiểu Mặc Thiên tới vỗ vai Hân Nhi.

"Không có việc gì" Hân Nhi nhàn nhạt nói, trong đầu chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi thành phố A, vết thương của tiểu công chúa có ảnh hưởng gì hay không? Tóm lại nhất định không thể để cho Thần biết. Nhất định không thể.

" Tiểu Mặc Thiên, làm phiền anh chút tiểu công chúa ăn ít đồ, tôi và Hân Nhi đi hỏi bác sĩ một chút về tình huống của tiểu công chúa." Lê Cận biết tình trạng hiện tại của Hân Nhi, chỉ muốn yên lặng.

"Được, các cậu đi đi." Cha của Tiểu công chúa là Âu Dương Thần. Ở hành lang bệnh viện, những lời này của Lê Cận không phải câu nghi vấn, mà chính là câu khẳng định.

"Anh" Hân Nhi kinh ngạc nhìn Lê Cận, anh làm sao biết, rõ ràng là.....

"Lần này hạng mục hợp tác của công ty chúng ta chính là tập đoàn Âu thị, ngày đó người hiến máu cho tiểu công chúa chính là Âu Dương Thần, rất dễ nhận thấy tiểu công chúa rất thích Âu Dương Thần, lúc gặp Âu Dương Thần anh cảm thấy khuôn mặt Âu Dương Thần rất quen, cũng do tiểu công chúa nhắc nhở mới biết thì ra hân và Tư Thần rất giống nhau. Như vậy anh còn có thể không biết sao?" Lời nói Lê Cận giống như câu thần thuật, hoặc như lời giải thích.

"Ừ." Hân Nhi nhàn nhạt đáp lời, Đúng vậy, chỉ cần nhìn Tư Thần, ai cũng biết cha của đứa bé kia chính là Âu Dương Thần, đây cũng chính là nguyên nhân Hân Nhi không dám để cho Tư Thần trở về, thành phố A có quá nhiều người quen.

"Chính hân phụ em sao?" Lúc Lê Cận hỏi điều này, lời nói mơ hồ có chút tức giận. Nếu quả thật Âu Dương Thần phụ Hân Nhi, bất luận như thế nào Lê Cận cũng sẽ thay em gái đòi lại công bằng, nhà họ Lê và nhà họ Âu cũng ngang bằng về mặt tài lực, nếu như Hân Nhi bị uất ức, tất nhiên anh phải đòi lại công bằng cho em gái.

"Anh à, không phải đâu, giữa chúng em chỉ là hiểu lầm, người anh ta yêu không phải là em." Trong lời nói của mình, Hân Nhi dường như che giấu sự cô đơn, cô và Âu Dương Thần thật sự có hiểu lầm một lần, đối với cô xinh đẹp chính là một sự hiểu lầm, vì vậy việc cô có tiểu công chúa và Lê Tư Thần chính là hiểu lầm, mà đối với Âu Dương Thần chỉ sợ đó là sự si nhục thôi.

"Không yêu em mà lại có con với em sao?" Lê Cận không tự chủ cất cao giọng, từ trước tới nay, Lê Cận luôn mơ ước về một tình yêu tốt đẹp, hân ghét những hoa hoa công tử, gặp dịp thì chơi đùa, ấn tượng của anh đối với Âu Dương Thần lúc trước rất tốt, nhưng bây giờ khi biết chuyện của em gái, giờ này Lê Cận chỉ muốn đánh Âu Dương Thần một lần, thay em gái hả giận.

"Anh trai và hân không có vấn đề gì hết, đó chỉ là vấn đề của em, hân không biết hai đứa bé tồn tại, tóm lại, đừng hỏi gì hết, chuyện đã qua em không muốn nhắc lại, anh à, em muốn nhanh chóng dẫn tiểu công chúa về nhà." Hân Nhi thật không muốn nhắc lại những chuyện đã qua, bởi vì sẽ đau, rất đau, câu nói "Cô không phải Tuyết Nhi" của Âu Dương Thần, cảnh tượng Âu Dương Thần và Lynda ôm nhau đêm đó cũng xuất hiện trong giấc mơ của Hân Nhi, ban đầu khóc thút thít, bây giờ đã chết lặng, không muốn mình suy nghĩ, không nhìn tới... chỉ muốn giống như Ô Quy núp trong vỏ rùa trốn tránh, Hân Nhi cũng biết có lẽ như vậy rất mềm yếu, nhưng bây giờ cô thật không có dũng khí đối mặt, cô không muốn bị thương tổn, nhưng thực tế cô rất đau, rất đau... ... mọi người đều nói khi yêu một người chỉ có một phút hoặc là một giây, nhưng quên mất một người lại mất cả đời, Hân Nhi không biết rốt cuộc mình muốn dùng mấy năm, có lẽ cả đời vẫn không quên được, ít nhất trong vòng ba năm cô không thể quên dù chỉ là một chút.

"Được." Thấy Hân Nhi khổ sở như thế, Lê Cận thật rất không đành lòng, anh cũng biết Hân Nhi là một người cố chấp, nếu cô quyết định chuyện gì chắc chắn sẽ không thay đổi, hơn nữa quan trọng nhất là trong lòng Hân Nhi cảm thấy vui vẻ, nếu như người Âu Dương Thần yêu không phải Hân Nhi, như vậy miễn cưỡng để cho bọn họ bên nhau có ý nghĩa gì đây? Em gái của hân xinh đẹp như vậy, phải được hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc.

"Anh trai, anh và tập đoàn Âu thị cứ tiến hành hợp tác bình thường đi, không cần bận tâm đến em" Hân Nhi nghĩ tới dự án hợp tác lần này, lo lắng bởi vì mình mà Lê Cận cắt đứt hợp đồng với tập đoàn Âu thị, đối với Long Thắng cũng là một tổn thất rất lớn, bởi vì ai cũng biết năng lực của tập đoàn Âu thị lớn thế nào.

"Yên tâm đi, anh biết chừng mực." Thật ra Lê Cận cũng nghĩ vậy, người của nhà họ Lê luôn bảo vệ nhau, không kiếm được tiền thì đã sao, em gái của mình mới là quan trọng nhất, nếu việc hợp tác với tập đoàn Âu Thị khiến Hân Nhi không được tự nhiên, như vậy hân không cần việc hợp tác này, nhưng Hân Nhi nói như vậy, Lê Cận cảm thấy nếu mình làm như vậy, lại hóa ra anh công tư không phân minh rồi, thật ra về việc công, Lê Cận đối với tập đoàn Âu thị cảm thấy rất hài lòng, nhưng về việc tư... ..nhìn Hân Nhi, nếu như Hân Nhi nói hạng mục này tốt hơn mấy năm, có lẽ, một ngày nào đó Hân Nhi sẽ thông suốt, tìm được hạnh phúc cho chính mình.

"Đi tìm bác sĩ thôi. Hỏi thử xem tiểu công chúa khi nào có thể xuất viện"

"Ừ." "Tổng giám đốc Lê, hợp tác vui vẻ."

"Tổng giám đốc Âu, hợp tác vui vẻ." Lê Cận và Âu Dương Thần lại một lần nữa nhanh chóng ký kết hiệp ước. Thật ra chủ yếu Lê Cận muốn nhanh chóng trở về nước, bây giờ tình trạng của tiểu công chúa không biết tốt thế nào? Lê Cận cũng muốn trở về nhà.

"Thương tích của Tiểu công chúa thế nào rồi?" Âu Dương Thần chỉ buột miệng hỏi, mấy ngày nay bởi vì chuyện dự án nên không có thời gian đến thăm tiểu công chúa, nhưng trong lòng vẫn rất nhớ mong tiểu công chúa. Cô gái nhỏ, tròn trĩnh, xinh xắn bất tri bất giác đã tồn tại trong lòng Âu Dương Thần, ngay cả chính Âu Dương Thần cũng không biết, chỉ biết rất quan tâm.

"Tiểu công chúa không sao, đã trở về nước, cảm ơn anh quan tâm." Nhắc tới tiểu công chúa, trong đầu Lê Cận hiện lên hình ảnh gương mặt bi thương cùng bất lực của Hân Nhi, em gái à.....Giọng của Lê Cận trở nên lạnh nhạt, cứng nhắc, Âu Dương Thần cũng chú ý, nhưng Âu Dương Thần nghĩ Lê Cận vì tiểu công chúa bị thương ở sân, nên cũng không để ý, chỉ hơi có chút thất vọng vì nhanh như vậy đã muốn đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

"Mẹ, phim truyền hình mới có chị San San. Tiểu công chúa biết Hân Nhi thích xem phim truyền hình do San San diễn, thậm chí tất cả những bài báo lớn nhỏ, tiết mục giải trí, Hân Nhi cũng sẽ xem, hiện tại San San đang thủ diễn một bộ phim truyền hình mới, tiểu công chúa dĩ nhiên rất hiếu thuận gọi Hân Nhi ra xem. Hơn nữa già trẻ nhà họ Lê đều có thói quen theo dõi quốc sản bát đương đại.

"Bảo bối, bây giờ mẹ còn có công việc cần xử lý, con cứ từ từ xem." Gần đây có một vụ án rất khó giải quyết, Hân Nhi vì vụ án này đã chuẩn bị thật lâu, mỗi ngày đều phải khổ chiến, bây giờ Hân Nhi đã là người lãnh đạo Long Thắng rồi, lần đó sau khi trở về, Hân Nhi càng thêm nỗ lực, dù làm việc nhưng cô vẫn có chướng ngại tâm lý, đối với Hân Nhi cuộc sống bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là thỏa mãn, có cha mẹ, con cái đều ở bên cạnh, hơn nữa anh trai cô cũng có cô gái trong lòng rồi, đây là chuyện khiến Hân Nhi vui vẻ nhất, mặc dù đến nay Hân Nhi cũng không biết cô gái kia là ai? Chỉ là có một lần Hân Nhi nghe được Lê Cận bí mật gọi điện thoại cho cô gái kia, sau đó Hân Nhi đã hỏi Lê Cận, anh chỉ ôn hòa nói rằng hãy đợi đến lúc thích hợp, anh sẽ giới thiệu để bọn họ biết nhau, đối với vấn đề tình cảm của anh, Hân Nhi dĩ nhiên sẽ không có xen vào, bởi vì vấn đề tình cảm của mình còn không thành, thì cô có tư cách gì để nói người khác đấy. Hiện tại chỉ cần nhìn hai bảo bối lớn lên thật tốt là cô cảm thấy mãn nguyện.

"Dạ, được rồi." Tiểu công chúa rất hiểu chuyện đáp lại, không có chút bất mãn và thất vọng, công việc quan trọng hơn,

"Tiểu công chúa, cậu xem cùng con được không?" Lê Cận dùng một tay ôm tiểu công chúa, bắt đầu xem phim truyền hình.

"Cận, từ lúc nào con cảm thấy có hứng thú với cái này, không phải con chỉ thích xem kinh tế tài chính thôi sao?" Văn Tinh có chút nghi hoặc nhìn Lê Cận.

"Hơn nữa, làm thế nào mà tổng giám đốc như con còn rảnh hơn so với em gái con, Hân Nhi là con gái, làm anh trai cũng không biết chăm sóc." Lời của Văn Tinh có chút oán trách, kể từ Hân Nhi đến ở nhà họ Lê, Lê Cận hiểu sâu sắc, đó chính là con gái là báu vật, con trai chỉ là cây cỏ, nhớ lại lúc trước khi anh làm việc ở Long Thắng, Văn Tinh và Lê Thắng có nói một câu, con là con trai lớn, con phải chịu trách nhiệm quản lý tất cả việc công ty, không có ai thay con chịu trách nhiệm việc này cả, tuy bây giờ có Hân Nhi, nhưng Hân Nhi không cần phải làm gì, muốn làm thì làm, không làm cũng không sao, không phải đã có anh trai rồi sao? Thân thể mình khỏe mạnh là tốt nhất, lúc đó Lê Cận thật rất muốn thét ra một câu "Mẹ, cha, cha mẹ đều không lo lắng cho sự mệt mỏi của con sao?" Suy nghĩ lại tốt nhất vẫn là không nói ahhh... Tránh cho họ sẽ đã kích mình, quan trọng là Lê Cận nguyện ý để cha mẹ cưng chiều em gái, với lại anh cũng muốn cưng chiều Hân Nhi.

"Mẹ, con đây cũng không hiểu, làm tổng giám đốc thì có quyền ra lệnh cho cấp dưới mà" Lời của Lê Cận nói như một chuyện đương nhiên.

"Vây con định cứ bắt nạt em gái của con như thế hả." Lê Thắng bất thành linh phun ra một câu.

Ặc.....được rồi, im lặng là vàng, rõ ràng cây cỏ không thể đối chọi với bảo bối được. Hơn nữa anh đã có mục đích rõ ràng tối nay rồi.

"Tiểu công chúa, di kia là ai vậy?" Lê Cận làm bộ như không biết quay về phía tiểu công chúa hỏi.

"Đó chính là chị San San, cậu à, cậu mạnh khỏe quá hóa đàn à?" Ánh mắt tiểu công chúa ánh mắt tỏ vẻ khi dễ, thực ra, San San bây giờ rất nổi tiếng, Lê Cận làm sao có thể không biết được? Những lời này của anh rõ ràng là tự mình tố cáo mình.

Ặc... ..nhìn, trong lòng Lê Cận âm thầm nghĩ.

"Thật là xinh đẹp quá." Lê Cận thờ dài nói.

"Cậu à, có phải cậu muốn cho chúng con một người mợ à?" Lê Tư Thần tàn nhẫn nói ra những lời này, nét mặt kia giống như là đã biết rõ sự việc tường tận vậy, thế nhưng câu nói ấy, ở trong mắt Lê Cận chính là một câu nói làm cho anh thật thoải mái, không, phải là một sự trợ giúp quá lớn, lúc này Lê Cận mới phát hiện ra là Lê Tư Thần so với tiểu công chúa còn đáng yêu hơn, nếu như không phải là muốn tiếp tục thăm dò, Lê Cận thật rất muốn xông lên mạnh mẽ hôn Lê Tư Thần một cái, thật là chỉ có con hiểu rất rõ cậu, con nhất định đoán biết được trong lòng cậu nghĩ gì.

"Vây phải xem ông ngoại và bà ngoại con đồng ý hay không đây." Những lời nói này của Lê Cận khiến Lê Thắng và Văn Tinh sững sờ, Văn Tinh trước hết đáp "Nữ cũng được, không phải nữ cũng không sao, mẹ không hy vọng nhiều vào con, với lại hiện tại mẹ đã có cháu ngoại tôn ngoại tôn nữ rồi, cũng không kém bên nội là mấy." Qua nhiều năm như vậy, Lê Cận quyết tâm cũng không tìm đối tượng, còn Văn Tinh lúc đầu còn gấp gáp chứ còn bây giờ dường như đã chết lặng, bà cũng không dám ôm hy vọng gì nữa.

Ngược lại Lê Thắng nhìn thật sâu vào mắt con trai của mình, sau đó cẩn thận nhìn cô gái trong TV, và lâm vào trầm tư... ..

Ặc, Lê Cận hoàn toàn bị đã kích rồi, cái gì gọi là không phải nữ cũng không sao, Lê Cận hẳn giống loại người như vậy sao? Nhưng mà theo dự tính của anh, coi như cha mẹ không đồng ý, anh cũng có biện pháp, không phải anh còn có em gái bảo bối sao? Trong lòng Lê Cận âm thầm nghĩ.

"Ta là tin nhắn a... .." Tiếng chuông tin nhắn vang lên, Lê Cận lấy điện thoại di động ra, nhìn xuống mã số không tự chủ cười cười "Đang làm gì?"

"Xem em diễn....." Lê Cận liếc nhìn bóng dáng quen thuộc trong TV kia.

"? ....."

"Anh xem phim truyền hình....."

"Anh sẽ xem cái đó sao....."

"Có nhiều việc em còn chưa biết lắm?" Lê Cận giống như một tiểu nam sinh đang yêu say đắm, nhìn chăm chăm vào tin nhắn cười láo lỉnh nói, không chú ý bên cạnh có mấy đôi mắt như lang như hổ nhìn mình chằm chằm.

"Cậu à, cậu làm sao vậy?" Tiểu công chúa trước hết nghi ngờ hỏi.

"Hồi xuân." Lê Tư Thần lạnh lùng nói một câu, tiếp tục xem phim truyền hình. Phim truyền hình này rất đặc biệt.....,

Lê Cận hiện rõ ba đường vạch đen, đây là lời nói của một đứa bé năm tuổi có thể nói ra sao? Thân sĩ phong độ nắm chặt bàn tay, Lê Tư Thần, thật muốn thu hồi lại câu mới vừa khen Lê Tư Thần dễ thương, đáng yêu, nhưng nghĩ lại lời nói vừa rồi mình còn chưa nói ra khỏi miệng, được rồi, xóa bỏ ý tưởng kia đi....., chỉ còn có tiểu công chúa đáng yêu.

"Khụ khụ, không có việc gì... .." Lê Cận làm bộ trấn định ở bên trong.....

"Cậu à, cậu có đáng về giống như lúc Emily ăn trộm đồ à?"

Emily... ..

Đó là con chó nhỏ dễ thương được tiểu công chúa nuôi....., Lê Cận muốn thu hồi câu nói mới vừa rồi kia, hiện tại cảm thấy hai bảo bối đều không đáng yêu, được rồi, hần hạ quyết tâm sẽ sinh ra một bảo bối khả ái, đánh bại chúng nó.....

Gương mặt Lê Cận bị phản... ,

"Cận , nghiêm túc đi... .." Văn Tinh thấy con trai mình như thế có chút giống như đang lâm vào vòng xoáy tình yêu, thông minh chỉ là chuyện nhỏ, bởi vì Lê Cận luôn luôn cơ trí, nhưng nhìn con trai mình có chút đáng yêu, Văn Tinh thật không nhận ra.

"Cái gì à?" Lê Cận giả bộ khờ khạo hỏi.

"Cậu à, bà ngoại đang nói chuyện cậu phải cưới mẹ?" Tiểu công chúa có ý tốt nhắc nhở.

"Ặc, thiếu chút nữa con đã quên rồi chuyện ngày mai muốn cho Hân Nhi đi công tác ở nước ngoài, con đi tới chỗ em ấy để bàn luận một chút? Cha mẹ hãy xem trước đi... , " : nói xong Lê Cận nên bước khỏe mạnh chạy lên lầu, không sai, chính là chạy... , ,

"Em biết nó đang trêu chọc chúng ta đây mà? Ông xã à, anh nói chúng ta làm sao lại sinh ra đứa con trai như vậy. Nó đã ba mươi hai tuổi rồi mà vẫn còn chưa có đối tượng" Gương mặt Văn Tinh bất lực.

"Văn Tinh, đừng nóng vội, anh nghĩ chắc cũng ập rồi, nó sẽ biết nên làm thế nào mà." Lê Thăng liếc nhìn lên lầu Lê Cận, Cận thì chắc là phải có tính toán rồi.

"Đúng vậy, bà ngoại đừng vội, cậu không phải như vậy đâu, anh trai con cũng có rồi đấy, rất nhiều người bạn nhỏ cũng tranh nhau tặng quà cho anh trai con đấy?"

Ặc..... , tiểu công chúa, anh trai con mới năm tuổi... .. Hân Nhi ngồi trên máy bay cầm những tài liệu đã được chuẩn bị xong, lại cẩn thận thẩm tra đối chiếu một lần cuối cùng, rồi mới bắt đầu từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhưng trong đầu luôn nhớ Lê Cận nói những lời đó. Lê Cận hỏi mình còn sợ sao? Đối với đoạn tình cảm kia không bỏ được sao? Dĩ nhiên Hân Nhi trả lời là chấp nhận buông xuống, đúng, nếu như hai năm trước Hân Nhi còn có thể sợ hãi, thì hiện tại Hân Nhi đã không sợ, chuyện kia vẫn canh cánh trong lòng, vẫn hành hạ cô, nhưng bây giờ không còn nữa, rỗng rã năm năm trôi qua, Hân Nhi không thể nói mình hoàn toàn quên Âu Dương Thần, khi nhìn gương mặt của Tư Thần mà nói quên Âu Dương Thần quả thật là chuyện gạt người, nhưng Hân Nhi phát hiện mình còn có cảm giác đặc biệt đó nữa, cảm giác đau lòng muốn hít thở không thông thật không có, nhưng thay vào đó là một loại bình yên và điềm tĩnh....., cho nên Hân Nhi buông xuống, lần này trở về thành phố A hợp tác, cô đứng cảm tiến tới, bảo bối hiện tại cũng đã năm tuổi rồi, chắc thân cũng sẽ không bắt chúng đâu? Cần gì phải lo sợ không đâu? Thành phố A còn có nhiều người quen như vậy, trở về thăm một chút cũng tốt.....cô không muốn trốn tránh nữa. Không muốn nghĩ đến nữa. Không thương cũng không yêu, vậy thì có thể như thế nào đây? Tình yêu cũng không phải là thứ tình cảm duy nhất trên cái thế giới này, tình thân mới quý giá nhất, mà cô lại có nhiều quan hệ tình thân như vậy, thật đủ rồi, Hân Nhi vẫn khát vọng có một mái ấm gia đình, hiện tại cô đã có một gia đình hạnh phúc, như vậy cô là người hạnh phúc nhất thế giới rồi, cần gì phải so đo, tính toán cái gì nữa chứ ?"

Ông xã à, lần này chúng ta ở lại chơi một tuần lễ rồi về có được hay không." Cẩm Vận khoác cánh tay Vũ Hạ làm nũng nói, chậm rãi đi tới hương cửa lên máy bay, phía sau còn có hộ vệ xách hành lý theo sau.

"Được, anh cũng biết em muốn ở lại chơi một tuần lễ, nên anh giao phó mọi chuyện xong trước đó rồi." Vũ Hạ dịu dàng nói.

"Ông xã, em thật sự yêu anh quá." Lời mới vừa dứt, Cẩm Vận kiễng chân thương một nụ hôn thật dài làm cho Vũ Hạ cũng hốt hoảng.

"Này, hai người các người không thấy có nhiều người qua lại hay sao, đây là nơi công cộng ok" mới từ nước Mỹ trở về Dật Phong thấy động tác to gan của Cẩm Vận nên có chút ganh tỵ nói, với lại hần khổ cực từ nước ngoài mới vừa vội trở về, mà Vũ Hạ lại có thể thoải mái thản nhiên cùng bà xã hân ở phi trường tình chàng ý thiếp, đều là đàn ông cả mà sao lại có sự khác biệt lớn đến thế.

"Chúng ta không ngại người khác, nếu không thích cậu có thể bỏ đi, thiệt là, Hoa Hồ Điệp, cậu lại đi tán gái phải không, Trầm A Di nói sẽ cùng cậu xem mắt đó" Cẩm Vận không vì bị bắt gặp mà cảm thấy lúng túng, ngược lại Cẩm Vận đã có ý làm vậy thì lẽ dĩ nhiên là cô cũng không sợ người khác nói.

"Mẹ nó, lão từ ta tới đây là công việc... tiểu nha đầu phiền từ." Xem mắt, hần phong lưu phóng khoáng, Cố thiếu gia muốn xem mắt, có bao nhiêu người xếp hàng chờ đợi.

"Cậu gọi ai là tiểu nha đầu, gọi là chị dâu hiểu không? Tớ đã là mẹ của đứa bé ba tuổi, cậu biết không? Tớ thừa nhận mình là Phong Hoa Tuyết Đại, nhưng tớ còn trẻ tuổi." Nói xong Cẩm Vận còn tự vén tóc mình.

"Lại vậy nữa, mẹ của đứa trẻ ba tuổi, chứ không phải các người muốn đi ra ngoài hưởng thụ thế giới của hai người sao, ta thật muốn đau buồn thay đứa trẻ nhà các người." Dật Phong kể khổ nói.

"Thì sao, thì sao, bảo bối nhà chúng ta rất hiểu chuyện, cậu có bản lĩnh cứ sinh ra một đứa bé đi, hiện giờ nhìn xem cậu chính là đang ghen tỵ vì chúng tôi có bảo bối vừa thông minh lại đáng yêu." Chỉ cần cùng Dật Phong ở chung một chỗ, Cẩm Vận và Dật Phong vĩnh viễn có tranh cãi, Vũ Hạ cũng đã sớm quen với việc này, coi như đang xem phim điện ảnh miễn phí, bà xã anh không có kêu cứu thì cứ xem, hơn nữa anh đối với miệng lưỡi Cẩm Vận miệng lưỡi vẫn rất có lòng tin.

"Mẹ nó, chỉ cần ta lên tiếng, ngay cả đứa bé cũng xếp hàng đến Địa Trung Hải. Còn có thể ghen tỵ các người làm gì... .."

Lại vậy nữa, Cẩm Vận quay đầu, hung hăng nhìn Dật Phong một cách khinh bỉ, không phải chỉ là một tình trùng thôi sao, có cái gì tốt mà đáng tự hào đâu. Nhưng bóng dáng phía xa kia, đó không phải là... , ,

"Tuyết Nhi.....a, không, là Hân Nhi... .."

"Cái gì Tuyết Nhi, Hân Nhi, này, cô trúng gió à?" Dật Phong nhìn về mặt kính ngạc của Cẩm Vận cũng theo cái hướng kia nhìn sang, nhưng không có gì?

"Ông xã, thật sự là Hân Nhi... .. em đi xem một chút." Nói xong Cẩm Vận đem túi ném cho Vũ Hạ, theo hướng vừa mới nhìn thấy Hân Nhi đi xem , nhưng cũng không có.

"Bà xã, là ai à?" Vũ Hạ cũng chạy tới bên cạnh Cẩm Vận.

"Ông xã, em mới vừa nhìn thấy Hân Nhi, chính là bà xã anh Thần ... , "

"Em nói chị dâu... .." Vũ Hạ ngạc nhiên nói.

"Ừ, ông xã, em thật mới vừa thấy, nhưng. . . . . Làm sao lại không thấy rõ? Hơn nữa cô ấy không phải đã... .." Cẩm Vận nghi ngờ nói, năm năm rồi, không có một chút xui tin tức của Hân Nhi, giống như vừa mới bắt đầu còn ôm hi vọng, cứ như vậy rỗng rã năm năm trôi qua, tất cả hi vọng đều biến thành tuyệt vọng, chỉ sợ ngay cả Âu Dương Thần hiện tại cũng đã tuyệt vọng rồi.

"Bà xã, chắc là em nhìn lầm rồi, cũng năm năm rồi, bằng thế lực của Thần nếu như còn sống thì đã sớm tìm ra rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ....." Vũ Hạ chậm rãi nói, Âu Dương Thần đau khổ trong năm năm này, người khác không biết, chứ Vũ Hạ là anh em đã nhiều năm làm sao lại không hiểu đâu » nhiều lần, Âu Dương Thần uống rượu cùng bọn họ, uống say luôn kêu tên Hân Nhi, rất là bi thương, làm cho người ta thấy thật rất không cầm được nước mắt.....những khổ sở kia chỉ có mình Âu Dương Thần mới có thể hiểu được.

"Thì có lẽ vậy...! ... .." Vũ Hạ vừa nói như thế, Cẩm Vận cũng cảm thấy chắc là mình nhìn lầm người, dù sao cũng năm năm qua.....

"Các cậu tìm cái gì đây? Tớ muốn đi về trước, mệt chết đi được, huynh đệ, hẹn gặp lại." Dật Phong kéo theo hành lý, hướng sau lưng Vũ hạ phát phát tay đi.

"Đi thôi, bà xã."

"Ừ." Cẩm Vận dựa vào Vũ Hạ tiếp tục đi hướng hải quan....., Hân Nhi vừa xuống máy bay liền đi cùng người phụ trách chi nhánh công ty thảo luận chuyện hợp đồng, đối với việc công, Hân Nhi luôn luôn chủ trương đánh nhanh thắng nhanh, từ lúc ở nước Pháp đã dưỡng thành thói quen này, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể về nhà sớm với người nhà, hiện tại, cũng là như thế, Hân Nhi theo thói quen tính làm xong tất cả mọi chuyện, như vậy mới có thể vui chơi. Sau khi hợp đồng được thương lượng xong, Hân Nhi mới trở về khách sạn, tắm rửa sạch sẽ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cảm khái không thôi, thành phố A, mình cuối cùng cũng trở lại, các tiểu bằng hữu ở cô nhi viện San San.....rất nhớ các cậu. Năm năm này Hân Nhi luôn lấy thân phận người xa lạ gửi tiền cho cô nhi viện, tin tưởng bọn họ cũng ngày càng tốt lên rồi.

Truy?n ch? có trên

San San, nghĩ đến San San, Hân Nhi nhớ lại tối ngày hôm qua tiểu công chúa nói đến San San diễn phim truyền hình, nhất thời có chủ ý, muốn xem phim một chút, lấy máy vi tính ra lục soát một chút, quả nhiên, có rất nhiều websites hiện ra, Hân Nhi mở ra một trang trong đó có Tập 1-, đối với tám đương kịch, đã nhiều năm như vậy, Hân Nhi vẫn rất thích xem, nhất là San San diễn thì càng phải xem

Thì ra là nữ chính cũng tên là Hân Nhi, hình ảnh đầu tiên hiện ra, nữ chính đang ở hôn lễ trong mộng, Hân Nhi nhớ lại khi lần đầu tiên gặp Âu Dương Thần, cũng không cầm được.....trong lúc nhất thời ngàn vạn suy nghĩ.....không biết tiếp theo có như vậy không , không biết vì sao có một loại cảm giác hồi thúc Hân Nhi phải xem tiếp, tiếp đến bọn họ có mắc phải sai lầm không

Giống năm năm trước, Âu Dương Thần còn lái chiếc Lamborghini, tới nơi này, chẳng qua là lần này kỷ niệm anh nhớ lại không giống với kỷ niệm lần trước, lần trước là Lăng Phi Tuyết, còn lần này chỉ là Lam Hân Nhi, rỗng rã năm năm rồi, lần này trong lòng Âu Dương Thần so với năm năm trước càng thêm tuyệt vọng, còn có cảm giác ngượng lạnh, cho tới nay, Âu Dương Thần tự nói với mình rằng Hân Nhi nhất định còn sống, cho dù là tất cả mọi người nói Hân Nhi chết rồi, nhưng Âu Dương Thần vẫn không muốn tin, anh biết Hân Nhi nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ. . . . . Năm năm qua mỗi ngày Âu Dương Thần cũng như vậy tự nói với mình, nhưng ngay cả Âu Dương Thần cũng không thể không thừa nhận lòng tin này bị thời gian tàn phá dần dần ,

trở nên nhợt nhạt, thực tế chính là tàn khốc như vậy, Âu Dương Thần cảm thấy mình cũng không tin tưởng lần nữa, nhưng mỗi lần nghĩ tới đây Âu Dương Thần không thể cho phép, không thể cho phép Hân Nhi rời đi, sau đó một lần lại một lần, anh như bị thôi miên, buộc mình tin tưởng Hân Nhi còn sống, nhất định sẽ trở về, anh phải chờ, đây chính là cuộc sống của Âu Dương Thần trong năm năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Cha mình chính là Âu Dương Thần

Thì ra nơi này vẫn giống với năm năm trước, Hân Nhi có cảm giác lần này trở về có nhiều nơi đã thay đổi, thậm chí Hân Nhi còn không thấy quen thuộc con đường đi tới đây, chỉ là so với năm năm trước, cô có cảm giác thật kỳ diệu, giống như mình đã từng trải qua thật lâu, thật dài, loại cảm giác này có chút mừng rỡ cũng có chút chua cay. Hân Nhi biết mình đã từng cùng Thần đến đây, đây là nơi anh và Hân Nhi gặp nhau, dĩ nhiên là cô cũng muốn bảo vệ nơi này thật tốt.

Nhớ lại năm năm trước mình vẫn còn ở đó nói chuyện về hôn lễ trong mộng, nhớ lại lúc đó Âu Dương Thần mạnh mẽ tiến tới ôm mình, nhớ lại mình cho Âu “Dương Thần một cái tát, lại nhớ ánh mắt trầm ngâm, khổ sở của Âu Dương Thần, Thần, anh đã tìm thấy Tuyết Nhi rồi sao? Hiện giờ chắc anh đang hạnh phúc? Những hình ảnh trên phim truyền hình kia giống y hệt như hình ảnh Hân Nhi đang nghĩ tới trong đầu.

Thời điểm trong đầu Hân Nhi thoáng qua những hình ảnh kia, bóng dáng Âu Dương Thần dần dần xuất hiện trong tầm mắt Hân Nhi, bóng dáng mơ hồ dần dần rõ ràng từng chút một, Thần? Anh đang chờ em sao? Tám năm rồi, anh vẫn còn đang chờ Tuyết Nhi sao? Giờ khắc này, Hân Nhi không ngờ trái tim của mình còn có thể đau khổ như thế, làm cho anh ấy đau lòng... ..cũng là làm cho chính mình đau lòng. Rốt cuộc cô vẫn không nỡ nhìn anh ấy khổ sở. Hân Nhi, đã nói rồi mà, phải cố quên đi, đã nói rồi mà, giờ đã không quan tâm những chuyện khác, thời điểm không thể gặp lại anh ấy liền hoàn toàn sụp đổ, năm năm cố gắng, Hân Nhi không ngừng nhắc nhở mình, cũng từ từ tỉnh táo lại, sẽ không có gì đâu, bây giờ mình là Lê Hân Nhi, có nhà có cha mẹ có con cái rồi, mình cũng đã có nơi nương tựa rồi, nghĩ tới đây, ánh mắt Hân Nhi kiên định khác thường. Hân Nhi quả quyết nổ máy xe, đang lúc Hân Nhi muốn lái xe rời khỏi đây, lại thấy được đối diện có một người khác đang lái xe hung hăng hướng Âu Dương Thần đụng tới, hơn nữa hình như không có ý dừng lại, giờ khắc này con người Hân Nhi trường lớn, làm thế nào đây, không cần suy nghĩ nhiều, Hân Nhi chọt nổ máy xe, mạnh mẽ hướng chiếc xe kia lao tới, thậm chí lúc này Hân Nhi phản ứng không cần suy nghĩ, chỉ thoáng qua ý nghĩ trong đầu, đó chính là Thần sẽ không xảy ra chuyện gì.

Àm

Thấy Âu Dương Thần vẫn bước đi, cuối cùng Hân Nhi cũng nở nụ cười, không có việc gì là tốt. Rồi sau đó lâm vào tình trạng hôn mê... , ,

"Chủ tử, người không sao chứ. Nhất định là những người ở Long Môn làm, nhưng chiếc xe đã cứu ngài không biết là của ai?" Trong đầu Âm Dạ xuất hiện một loại cảm giác mơ hồ, thời điểm nhìn thấy chiếc xe kia làm hắn thật sự cảm thấy kinh hoàng.

"Tôi xem sao... .." Âu Dương Thần hí mắt nhìn chiếc xe kia. Long Môn.....

"Chủ tử, là một phụ nữ." Nhìn bóng người trong xe, Âm Dạ có một chút kinh ngạc, sức quyến rũ của chủ tử thật đúng là vô tận, dù là ở đâu cũng đều có người vì chủ tử mà hy sinh. Nhưng khi xoay đầu Hân Nhi qua thì Âm Dạ lấy làm kinh hãi, dạ... .. là phụ nhân.

"Người nào?" Âu Dương Thần lạnh lùng hỏi, Âu Dương Thần dĩ nhiên là quan tâm tới người cứu mình thoát chết, nhưng bẩm sinh Âu Dương Thần chính là lãnh khốc.

Âm Dạ yên lặng lui về, khiến Âu Dương Thần có thể nhìn bóng dáng trong xe, tầm quan trọng của Hân Nhi đối với Âu Dương Thần, Âm Dạ dĩ nhiên hiểu rõ, bởi vì lúc đầu hắn bảo vệ Hân Nhi suốt ba tháng. Hơn nữa qua nhiều năm như vậy, Âu Dương Thần trở nên như vậy cũng vì mất đi Hân Nhi.

Khi Âu Dương Thần thấy khuôn mặt quen thuộc thì nhất thời sửng sốt, năm năm rồi, rờn rã năm năm rồi, Âu Dương Thần suy nghĩ vô số lần cảnh tượng có thể gặp lại Hân Nhi, sẽ mạnh mẽ ôm cô vào lòng, ân hận sâu sắc, biết.....nhưng ngàn vạn lần Âu Dương Thần chưa hề nghĩ đến là gặp lại cô ấy trong tình huống này, Hân Nhi cứu mình, lại vì mình bị thương, Âu Dương Thần vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình.

"Âm Dạ, Âm Dạ... .." Âu Dương Thần điên cuồng gào thét, thận trọng ôm lấy Hân Nhi, hơi ấm vừa quen thuộc vừa xa lạ, năm năm rồi, Âu Dương Thần cũng vô số lần nghĩ đến có thể có một lần được ôm lấy Hân Nhi, nhưng bây giờ, Âu Dương Thần sợ, rất sợ... .. Hân Nhi vốn rất mỏng manh, giống như mảnh thủy tinh vừa đụng sẽ bể, mà lòng của Âu Dương Thần cũng đi theo sự mỏng manh ấy.

"Cậu à, sao mẹ không nghe điện thoại? Mẹ thật không ngoan." Tiểu công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách nói.

"Ồ, con dám quản mẹ con rồi. Không có chuyện gì đâu, cậu đoán mẹ con đi công tác, để cậu giúp con hỏi một chút nha." Ngược lại Lê Cận có chút lo lắng không yên, anh biết lần này Hân Nhi đi cũng vì cô đã suy nghĩ thông suốt, cô rất muốn gặp gỡ nhiều bạn bè, không chừng cô đang cùng bằng hữu vui chơi thoải mái đấy.

"Cận, trước tiên con đi tìm hiểu một chút về chi nhánh công ty, xem Hân Nhi có phải là đi ra ngoài hay không? Không nên để cho tiểu công chúa của chúng ta lo lắng" Văn Tĩnh khuyên can, bà luôn có cảm giác lo lắng.

"Dạ được rồi, con biết rồi, con sẽ đi hỏi." Lê Cận lấy điện thoại di động gọi điện thoại.

"Người của khách sạn nói Hân Nhi đi ra ngoài, đoán chừng là hẹn với bạn đi ra ngoài chơi thôi. Đừng lo lắng, Hân Nhi biết chừng mực "

"Mẹ không lo sợ Hân Nhi không đúng mực, chỉ là sợ cô ấy là phụ nữ ở bên ngoài không an toàn, hơn nữa Hân Nhi nhà chúng ta xinh đẹp như vậy " Gương mặt Văn Tình lo lắng, con gái không có ở bên cạnh, đều sẽ lo lắng, đó luôn là dự cảm bất thường.

"Mẹ, mẹ hãy yên tâm đi, mấy năm này Hân Nhi đã đi học môn võ Taekwondo, tên côn đồ cặc ké nào cũng không phải là đối thủ của em ấy, hơn nữa Hân Nhi ở nơi rất an toàn."

"Được rồi. Đây, chờ một chút" Nếu con trai cũng nói như vậy, Văn Tình cũng sẽ không nói gì .

"Tiểu công chúa, anh trai con đâu?" Hai ngày nay Lê Cận rất ít gặp Lê Tư Thần.

"Ngày nào anh con cũng hướng về phía máy vi tính, giống như đang nghiên cứu cái gì đó ?" Tiểu công chúa buồn buồn nói, anh trai gần đây càng ngày càng không thương tiểu công chúa, để cô bé tự chơi một mình, còn mình chỉ chăm chú vào máy vi tính.

"Có thể nghiên cứu cái gì được. Anh con chỉ mê game thôi." Văn Tình chen lời nói.

Có lẽ Tư Thần thật sự nghiên cứu cái gì? Lê Cận nhớ rõ mấy ngày trước có một lần trong lúc vô tình đi qua phòng của Lê Tư Thần, thấy Lê Tư Thần có một ít tư liệu về súng, lúc ấy Lê Cận đã hỏi Lê Tư Thần, Tư Thần chỉ nói là cảm thấy có hứng thú, nhưng khi nhìn những thứ đó tuyệt đối không phải là những đồ thông thường, đơn giản, mà Tư Thần cũng không phải một đứa bé bình thường, Lê Cận luôn cho rằng, Tư Thần làm mọi việc luôn luôn trầm ổn, tin tưởng hẳn sẽ phải hiểu được cái gì là thị phi. Chỉ là ngàn vạn lần không thể ngờ được nó lại đi đường vòng.

Ta là xã hội lương dân: Thần Thần đáng yêu, tư liệu Mafia chuẩn bị xong chưa?

Bảo bối đáng yêu: Đã gửi vào hộp thư cho ngài.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Tiểu Thần Thần, tại sao nhiệm vụ lần này muốn ta đi, ta không muốn dừng mà, người ta muốn đàn ông đẹp, muốn đàn ông đẹp.

Bảo bối đáng yêu: phúc hắc lang đã sắp xếp rồi

Ta là xã hội lương dân: ngọc mỹ nhân, hãy ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp này đi, phúc hắc lang không phân rõ phải trái đâu.

Mỹ nhân tuyệt sắc: người ta sẽ hầu hạ phúc hắc lang, hẳn sẽ không thay đổi chủ ý, ô ô, người ta không cần cái loại heo mập đó.

Đáng yêu bảo bối: hẳn sẽ... ..

Mỹ nhân tuyệt sắc: có thật không? Có thật không? Nước miếng chảy ... ..

Đáng yêu bảo bối: Ta sẽ chặt người

Mỹ nhân tuyệt sắc: a... ..người ta muốn tự sát... , Tiểu Thần Thần người thật không đáng yêu. Nếu không, ta sẽ hầu hạ người.

Đáng yêu bảo bối: ....., ta mới năm tuổi

Mỹ nhân tuyệt sắc: mẹ nó, lừa gạt ai đó? Lão nương ta năm nay mới ba tuổi đây?

Ta là xã hội lương dân: ba tuổi? Làm sao người hầu hạ.

Mỹ nhân tuyệt sắc: mờ mờ... ..

Đáng yêu bảo bối: Jayson gần đây không an phận

Ta là xã hội lương dân: cùng lắm thì lão tử sẽ đánh hẳn

Mỹ nhân tuyệt sắc: thật ra người ta cũng muốn hầu hạ hẳn... ..

Đáng yêu bảo bối: Đây là tài liệu cho người.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Tiểu Thần Thần, nhân gia yêu người, yêu người.....

"Ám Dạ, sao rồi... , " Âu Dương Thần khẩn trương hỏi.

"Thần, cô ấy bị thương rất nặng, có tụ máu, rất nguy hiểm, nếu làm giải phẫu thì độ nguy hiểm rất lớn, trừ phi... .."

"Cái gì... .."

"Tôi vừa mới nghiên cứu, chế tạo ra một loại thuốc mới, chỉ là....., "

"Cô ấy có thể sống không?"

"Có thể, chỉ là... .."

"Được, chỉ cần cô ấy có thể còn sống... .." Hàn Nhi chỉ cần em còn sống, cái gì đều được, cũng có thể... , coi như em... ..anh cũng sẽ không buông tay em nữa, sẽ không... ..

"Um, bà ngoại, sao mẹ không gọi điện thoại cho tiểu công chúa, chắc mẹ không cần tiểu công chúa rồi." Hai ngày không có tin tức của mẹ, tiểu công chúa có chút lo lắng, mẹ không cần mình nữa sao.

"Tiểu công chúa đừng lo lắng, mẹ chỉ là quá bận rộn, bà ngoại bảo cậu con tìm một chút ha."

"Dạ, bà ngoại, mẹ vẫn còn rất yêu thương tiểu công chúa phải không?... .."

"Ừ, mẹ yêu nhất tiểu công chúa." Văn Tĩnh mặc dù an ủi tiểu công chúa, nhưng bản thân mình cũng có chút lo lắng, Hàn Nhi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

"Mẹ, không có việc gì đâu..., ngày hôm qua Hàn Nhi gọi điện thoại cho con, nói có chút việc gấp phải xử lý, mẹ cũng biết Hàn Nhi làm việc rất nghiêm túc mà."

"Vậy sao nó không gọi điện thoại cho tiểu công chúa chứ? Tiểu công chúa lo lắng lắm."

"Mẹ, em gái cũng lo tiểu công chúa nhớ cô ấy nên chưa gọi? Được rồi, mẹ an tâm đi, để con đi tìm Tư Thần một lát."

"Đi đi, đi đi."

"Mời vào." Lê Tư Thần nhanh chóng chuyển trang thành trò chơi trong máy vi tính.

"Cậu à, có chuyện gì không?"

"Tư Thần, cậu biết con là đứa bé thông minh, là nam tử hán nhà họ Lê chúng ta, hiện tại mẹ con mất tích, cậu muốn tới thành phố A, sức khỏe bà ngoại lại không tốt, con có đồng ý ở nhà lo chăm sóc bà ngoại giúp cậu không?" Lê Cận nghiêm túc nói chuyện với Tư Thần, mặc dù anh không biết rõ Tư Thần cho lắm, nhưng Lê Cận biết Tư Thần tuyệt đối không phải là đứa bé bình thường.

"Lúc nào thì cậu đi?"

"Trước tiên cậu đến thành phố A... .."

"Được, cậu đi đi, ở nhà có con."

Sau khi Lê Cận rời đi, Tư Thần lập tức chuyển trang kia trở lại.

"Tổng giám đốc, thật xin lỗi, cảnh sát cũng đang điều tra, chắc mau chóng có thể tìm ra."

"Đi đến tập đoàn Âu thị... .." Lúc Lê Cận ở Pháp cũng đã định đến tìm Âu Dương Thần, Hàn Nhi mất tích rất có thể liên quan đến Âu Dương Thần, nếu như không liên quan, thế lực của Âu Dương Thần ở thành phố A cũng nhất định có thể trợ giúp tìm được Hàn Nhi.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc....." người phụ trách chi nhánh công ty cứ nhìn Lê Cận như vậy, trong lòng có chút khủng hoảng, giám đốc kia chính là đại tiêu thư nhà họ Lê, đang xảy ra chuyện ở thành phố A, như vậy tổng giám đốc nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, làm thế nào đây, làm thế nào.....,

"Thật xin lỗi, tổng giám đốc Lê, giám đốc xuất ngoại, hiện giờ không có ở công ty." Thư ký hướng về phía Lê Cận lễ phép nói.

"Xuất ngoại, khi nào trở lại?"

"Việc này, tổng giám đốc Lê, thật xin lỗi, giám đốc không có nói"

Lê Cận vừa định nói thư ký liên lạc với Âu Dương Thần, nhưng chuông điện thoại di động vang lên. Là điện thoại nhà.

"Cậu à... , "

"Tiểu Thần, thế nào rồi? Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, cậu à, mẹ đang ở chỗ của Âu Dương Thần, mẹ vì cứu Âu Dương Thần nên đang bị thương, Âu Dương Thần đang chữa trị cho mẹ, cho nên cậu không cần tìm mẹ nữa." Giọng nói của Lê Tư Thần trong trẻo, âm thanh trầm ổn vang lên.

"Bị thương sao? Làm sao con biết?" Lê Cận có một chút kinh ngạc, thật ra anh đã sai rất nhiều người tìm kiếm nhưng cũng không có một chút tin tức, mà tại sao hiện giờ Tiểu Thần có thể biết đây? Hơn nữa, lại còn biết Âu Dương Thần... , chẳng lẽ Tiểu Thần biết, Âu Dương Thần là cha của nó.

"Tiểu Thần, con biết Âu Dương Thần sao?... .." Lê Cận không dám hỏi, tiểu công chúa và Tiểu Thần rất khao khát muốn biết về cha của chúng, điều này Lê Cận rõ nhất , rất lâu, mà tuy hai tiểu quý này lại không dám nhắc tới điều này trước mặt Hân Nhi, nhưng luôn hỏi cậu điều này, không biết chúng có cảm xúc thế nào đối với cha của bọn chúng.

"Con biết rõ ông ấy chính là cha con, cậu à, mẹ vẫn còn rất yêu thương ông ấy, cho nên, hãy để cho bọn họ ở chung một chỗ đi, cha sẽ cứu mẹ ." Giọng nói Tư Thần tỉnh táo lại rất trầm ổn, nghe qua hình như thấy cũng có lý.

"Tiểu Thần... ..từ khi nào con biết việc này?"

"Cậu không cần phải lo lắng cho mẹ nữa đâu, hôm qua Âu Dương Thần tìm bác sĩ chẩn bệnh cho mẹ, mẹ đã không sao." Tư Thần không trả lời Lê Cận, lúc nào biết ư, có lẽ là lúc ba tuổi, khi đó Tư Thần mới vừa biết Internet, còn tò mò về nhiều thứ, một lần vô tình truy cập vào kho tư liệu I của Âu Dương Thần, lúc vào, thấy hình Âu Dương Thần, thời điểm đó Tư Thần chỉ cảm thấy người đàn ông kia giống mình như khuôn đúc, trong lòng có chút nghi ngờ, đợi đến khi trình độ của mình tiến thêm một bước, Lê Tư Thần liền điều tra rõ ràng cuộc đời của Âu Dương Thần, dĩ nhiên cũng điều tra về mối quan hệ giữa Hân Nhi và Âu Dương Thần, cuối cùng, Lê Tư Thần trộm lấy số liệu phân tích DNA của Âu Dương Thần so với số liệu của chính mình, chứng minh sự nghi ngờ trong lòng cậu, nên biết được thì ra Âu Dương Thần chính là cha cậu, vì vậy về sau này, Tư Thần luôn chú ý bất kỳ tin tức nào về Âu Dương Thần, cho nên khi Hân Nhi vừa xảy ra chuyện, Tư Thần liền điều tra từ Âu Dương Thần, mới biết Hân Nhi vì cứu Âu Dương Thần mà bị thương rất nghiêm trọng, giờ khắc này, Tư Thần cảm thấy mẹ mình nhất định vẫn còn rất yêu Âu Dương Thần , mặc dù cậu không biết cái gì gọi là yêu, nhưng mẹ nguyện ý vì cha mà hy sinh chính thân thể của mình, đó chính là yêu, Lê Tư Thần nghĩ như vậy.

"Được, Tư Thần, con chắc chắn mẹ con không việc gì là tốt rồi." Lê Cận cũng không nói thêm điều gì? Chỉ là thông qua chuyện này, Lê Cận biết rõ ràng thực lực Lê Tư Thần đã vượt xa tưởng tượng của mình. Vẫn cho là Lê Tư Thần có hứng thú với việc nghiên cứu vũ khí, có hứng thú với internet, nhưng bây giờ xem ra hình như Lê Tư Thần còn lộ ra một thân phận khác. Nếu không làm sao có thể nhanh chóng điều tra được.

Trong lúc đó Tư Thần cúp điện thoại xong, cũng lâm vào trầm tư, cho ông ta một cơ hội nữa, hi vọng cha sẽ không để mẹ thất vọng lần nữa. Nếu lần này cha còn phụ mẹ, thì mình là sẽ không tha thứ ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 118: Chúng ta cùng chơi một trò chơi

"Dạ, vì sao Hân Nhi còn chưa tỉnh lại?" Nhìn Hân Nhi đã ngủ thật lâu tựa như vẫn đang còn hôn mê, không tỉnh lại, trong lòng Âu Dương Thần giống như có tảng đá ngàn cân đè nặng. Cho đến bây giờ, Âu Dương Thần dường như vẫn còn cảm thấy lạc trong sương mù, Hân Nhi trước mặt, bản thân có thể chạm đến, thậm chí có thể hôn lên làn da non mịn kia, nhưng mà, Hân Nhi vẫn luôn ngủ say như vậy khiến Âu Dương Thần cảm thấy tất cả đều không chân thực, cô không nói chuyện với anh, không nhìn anh, cái gì cũng không khiến tâm lý Âu Dương Thần cảm nhận được sự hốt hoảng và mơ hồ mà trước nay chưa từng có. Giờ phút này Âu Dương Thần thật hi vọng lúc Hân Nhi thức dậy có thể giống như lần đầu gặp nhau vào năm năm trước, cho mình một cái tát, nói lên tất cả chưa xốt buồn khổ suốt năm năm qua, nhưng mà, Âu Dương Thần biết là không có khả năng, bởi vì Dạ nói, cho dù Hân Nhi tỉnh lại thì cũng...

"Thần, đừng nóng vội, tôi tin sẽ rất nhanh thôi." Trong lòng Dạ thật ra cũng có chút sốt ruột, đây là loại thuốc mới nhất mà anh vừa mới nghiên cứu tạo ra, ai cũng không biết nó có tác dụng như thế nào, tuy đã thí nghiệm ở động vật nhưng ở người thì đây vẫn là lần đầu tiên. Hơn nữa, anh cũng không biết có thể áp chế khối máu đông của cô bao lâu. Đối với thuốc của bản thân, Dạ có chút chờ mong cùng với bất an thật sâu, cứ mâu thuẫn như vậy.

Âu Dương Thần nắm lấy tay Hân Nhi đặt trên bờ môi nhợt nhạt mà hôn, bà xã, anh chờ em.

...

"Tổng giám đốc, phu nhân...cô ấy..."

"Sao vậy, cô ấy không thoải mái sao?"

"Không...không phải...phu nhân vừa học được cách gấp máy bay giấy nên đã lấy toàn bộ tài liệu của ngài và nát rồi..." Tiểu Vân ôm loại thái độ liều chết đi tới nói với Âu Dương Thần chuyện này, sự sợ hãi trong lòng chỉ có mình Tiểu Vân biết, Tổng giám đốc bình thường lạnh lùng như vậy, bản thân nhất định chết chắc rồi.

"Ừm." Âu Dương Thần thần nhiên đáp một tiếng.

Ách. Được rồi, bất cứ giá nào, còn hơn để tự mình Tổng giám đốc tìm hiểu rõ: “Tổng giám đốc, cái đó, cái đó là văn kiện hợp tác với Anderson, hình như, hình như chỉ có một phần đó.” Tiểu Vân nói xong lời này, rất thông minh dời đi động ra xa nửa thước(cỡ 15cm), chờ đợi âm thanh nổi giận kế tiếp, nhưng mà...

Một giây

Hai giây

Ba giây đi qua

Không có gì cả, Tiểu Vân đưa đi động tới gần một chút, lại vẫn không có gì cả, đột nhiên, giọng nói trầm thấp của Âu Dương Thần truyền đến: “Đã nghe rõ chưa?”

Ách, cái gì?

“Cái đó, Tổng giám đốc, vừa rồi tôi...ngài có thể lặp lại lần nữa không?” Tiểu Vân lấy can đảm hỏi lại lần nữa, trong lòng thầm oán, đây là bình yên trước cơn bão sao?

“Đến ba giờ chiều cho người đi Mật Tuyết Nga Nhi mua bánh tiramisu, nhất định phải đúng giờ, cô ấy sẽ đói bụng.”

Chỉ như vậy...tuy Tiểu Vân nghĩ vậy nhưng lời nói đến bên miệng vẫn biến thành: “Vâng, tôi đã hiểu.” Nhưng mà, trong lòng Tiểu Vân thầm nghĩ, bên ngoài luôn đồn đại Âu Dương Thần lạnh lùng khắc nghiệt vô cùng, thậm chí còn có lòng dạ độc ác, không gần nữ sắc. nhưng mà ai có thể biết được Âu Dương Thần vẫn luôn kim ốc tàng kiều*, nhìn toà nhà trước mặt, nghe bọn họ nói mỗi cảnh mỗi vật đều do Âu Dương Thần tự mình bố trí, là đặc biệt bố trí vì phu nhân. Nhìn dung mạo tuyệt sắc của phu nhân cùng với con người trong suốt kia, Tiểu Vân có thể tưởng tượng được phong vận ngày trước của phu nhân. Đáng tiếc bây giờ phu nhân đã hoàn toàn không có tâm trí, nhưng mà, phu nhân thực sự rất thông minh, thứ gì cũng có thể học được rất nhanh, chuyện gì làm một lần là cô ấy có thể làm theo, nhưng đây cũng là một chuyện bi ai, chẳng hạn như máy bay giấy vừa rồi...Tới nơi này chăm sóc Hân Nhi đã một tuần, Tiểu Vân vẫn không hiểu vì sao bản thân lại được lựa chọn để chăm sóc Hân Nhi, bởi vì Tiểu Vân cũng chỉ mới đến tập đoàn Âu thị làm việc ngắn ngủn nửa năm, nhưng mà... Vận mệnh chính là như vậy, có lẽ do bản thân có kiên nhẫn, nhưng mà, Tiểu Vân vẫn cực kỳ cảm tạ khi bản thân có cơ hội tới nơi này, có thể quen biết với Hân Nhi khờ dại đáng yêu, còn có thể có nhận thức mới về Âu Dương Thần.

Khi Âu Dương Thần về đến nhà thì Tiểu Vân đã tan ca, Tiểu Vân đi làm giống như cách thức ở châu Âu vậy, bởi vì tan ca thì Âu Dương Thần có thể về nhà, rất nhiều lúc ở công ty không có chuyện quan trọng gì thì Âu Dương Thần vẫn luôn ở nhà với Hân Nhi, chỉ là cũng không thể mỗi ngày đều như vậy, tập đoàn Âu thị lớn như vậy nhất định phải có người quản lý, năm năm này, Âu Dương Thần vì để khiến mình mất đi cảm giác, rất nhiều lúc đều tự mình làm những chuyện này, bây giờ những chuyện đó đương nhiên vẫn cần anh tự mình làm. Bây giờ chỉ còn một mình Hân Nhi chơi đùa ở trong hoa viên, nhìn thấy Hân Nhi đang chăm chú chơi đùa, sắc mặt Âu Dương Thần không khỏi dần dần nhu hoà, có một loại cảm giác gọi là thoải mái, giống như nắng ấm mùa đông. Trên khuôn mặt lạnh lùng của Âu Dương Thần xuất hiện loại nhu hoà này, cảm giác cực kỳ...quái dị.

Nhưng khi Âu Dương Thần bước thêm một bước tới gần, nhìn thấy Hân Nhi đang chơi cái gì, sắc mặt nhất thời đen lại.

“Em đang làm gì?” Âu Dương Thần lập tức kéo Hân Nhi đang chơi búp bê lên. Nhìn thấy mặt và người cô tất cả đều bị búp bê vấy bẩn, lần đầu tiên Âu Dương Thần có loại cảm giác im lặng hỏi ông trời.

“Anh làm gì đấy? Người xấu, tôi muốn nặn búp bê đất, anh xem tôi nặn đẹp không.” Đột nhiên bị ngăn lại, Hân Nhi cực kỳ mất hứng, đôi lông mày trên dung nhan tuyệt mỹ nhăn lại, môi nhỏ phồng lên cong lên, rõ ràng không vui, hét lên với Âu Dương Thần. Còn có chút giống như hiện vật quý đưa cho Âu Dương Thần xem búp bê đất trong tay, giống như đứa bé chờ được khen ngợi, khiến cho Âu Dương Thần không thể không nhẫn nại.

“Được, đã vỡ, anh chơi với em được không? Nhưng em không thể lại nói anh là người xấu, biết không?” Âu Dương Thần dùng giọng nói ôn hoà hết sức, đối với Hân Nhi, anh không nổi giận nổi, cũng không dám nổi giận. Hân Nhi vừa mới tỉnh lại mấy ngày này, thật sự chuyện gì cũng không biết, những chuyện khiến người ta không nói được lời nào đều đã làm qua, tuy lúc đầu Âu Dương Thần có chút khó chấp nhận, cũng đã từng quát Hân Nhi, nhưng mà sau lần Hân Nhi khóc đến kinh thiên động địa đó, Âu Dương Thần cũng không dám nữa, hơn nữa lại càng không buông tha, Âu Dương Thần vẫn từ từ dạy bảo cô từng bước, Hân Nhi cũng cực kỳ thông minh, rất nhiều thứ có thể học được rất nhanh, sau này, Hân Nhi thích xem tivi, từ những hình ảnh trong tivi cũng học được rất nhiều thứ. Âu Dương Thần thấy như vậy cũng tốt nên không ngăn cản, lại vẫn thường xuyên cho một số phim tốt cho cô xem, xem ra chuyện nặn búp bê đất này cũng là học được từ trên tivi, chỉ là không phải cực kỳ thành công thôi.

“Được.” Hân Nhi vui vẻ đáp.

“Vậy anh có phải người xấu nữa không?” Âu Dương Thần quả nhiên sẽ hướng dẫn từng bước.

“Ừm, Tiểu Vân chơi với Hân Nhi là người tốt, mẹ Chu là người tốt, vậy anh cũng là người tốt.” Hân Nhi cẩn thận suy nghĩ và suy đoán, đưa ra kết luận. Sắc mặt Âu Dương Thần càng thêm đen, tình cảm với anh còn không bằng một nhân viên và một bảo mẫu anh mời tới, nghĩ đến điều này, quả nhiên Âu Dương Thần vẫn bốc phát, không nhẫn nại nữa.

“Không chơi nữa, đi lên tắm.” Âu Dương Thần kéo Hân Nhi đi vào trong nhà.

“Không muốn, không muốn, tôi không đi, không đi.” Giống như muốn liều mạng phản kháng, búp bê đất chưa hoàn thành trong tay Hân Nhi ném lên áo sơ mi đất giá trên người Âu Dương Thần, nhất thời áo sơ mi trắng tinh phải chịu khổ rồi, Âu Dương Thần cũng không thêm để ý cái áo sơ mi kia, một phen ôm lấy Hân Nhi đi về phía phòng ngủ, Hân Nhi giống như con cá chạch không chịu thua giãy dụa trong lòng Âu Dương Thần.

“Không muốn, không muốn, không muốn tắm, aaaaaa...” Hân Nhi liều mạng chống cự, Âu Dương Thần lại sợ khiến Hân Nhi bị thương nên cũng không dám dùng sức, cuối cùng vẫn khiến Hân Nhi thoát được, dù sao Hân Nhi cũng đã học qua Taekwondo, hung hăng đá Âu Dương Thần một cái, Âu Dương Thần bị đá trúng, mặt càng thêm đen...

“Ai nha, thiếu phu nhân, sao cô lại đánh thiếu gia?” Mẹ Chu vừa lúc nhìn thấy Hân Nhi đá trúng Âu Dương Thần, ra ngoài khuyên can.

“Anh ta là người xấu, anh ta không cho tôi chơi nặn búp bê bunn.” Hân Nhi giải thích cho bản thân, nhưng mà nhìn đến gương mặt đen sì của Âu Dương Thần cũng có chút luống cuống, chẳng lẽ mình thật sự làm sai.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia cũng là vì tốt cho cô thôi. Cô xem cô chơi đến bẩn như vậy, cũng không có com ăn nha... nhanh lên, mẹ Chu đi tắm với cô.”

“Tôi không... được rồi.” Hân Nhi vốn định tiếp tục phản kháng, nhưng nhìn đến ánh mắt Âu Dương Thần, vẫn là ngoan ngoãn đáp.

“Tôi đưa cô ấy đi, bà đi trước đi.” Âu Dương Thần lên tiếng.

“Không cần, mẹ Chu... tôi không muốn, bà giúp tôi, mẹ Chu? A...” Hân Nhi tiếp tục vùng vẫy, nhưng mà bây giờ Âu Dương Thần có ác độc hơn chút, không cho cô cơ hội chạy trốn. Cuối cùng Hân Nhi bị Âu Dương Thần ném vào bồn tắm lớn, tiến hành đại thanh tẩy. Trong khoảng thời gian này dù bận đi chẳng nữa thì Âu Dương Thần cũng luôn giúp Hân Nhi tắm rửa, tuy bây giờ Hân Nhi đã học xong, nhưng loại chuyện này Âu Dương Thần vẫn vui vẻ tự nguyện đi giúp đỡ Hân Nhi.

“Không có mẹ Chu, ngoan, anh giúp em tắm.” Âu Dương Thần dịu dàng nói.

“Không cần, tự tôi làm được, tôi không cần anh giúp, người xấu.” Nói xong, Hân Nhi giống như muốn chứng minh điều gì, thật sự bắt đầu cởi ra quần áo bản trên người, làn da trắng nõn cứ như vậy bại lộ trong không khí, mê loạn ánh mắt Âu Dương Thần, thúc giục tất cả máu trong người Âu Dương Thần dồn đến một nơi duy nhất, Hân Nhi ngốc nghếch làm sao biết động tác của mình chọc người như thế nào, hấp dẫn như thế nào, Hân Nhi đi rồi, Âu Dương Thần cảm xúc trọng năm năm, chuyện này đối với một người đàn ông là đáng sợ cỡ nào, mà Hân Nhi trở lại đã một tháng, lúc đầu là do lo lắng vết thương của Hân Nhi, sau này lại lo lắng sẽ khiến Hân Nhi sợ hãi, bây giờ Hân Nhi giống như một đứa trẻ vừa mới bắt đầu làm quen với mọi thứ, dĩ nhiên có nhiều khi Âu Dương Thần không thể đối với Hân Nhi như vậy, Hân Nhi rất không dễ dàng mới trở lại, đương nhiên anh muốn quý trọng bội phần, cho nên Âu Dương Thần cưng chiều, chịu đựng, nhưng dù sao Âu Dương Thần cũng là một người đàn ông bình thường, lại còn là một người đàn ông cực kỳ mạnh mẽ, luôn luôn có nhu cầu, nhìn Hân Nhi mê người như vậy anh thật muốn hoà tan cô vào trong xương máu chính mình... “Bà xã...”

Giọng nói của Âu Dương Thần rõ ràng trầm xuống cùng mất tiếng, dường như là một sự nhẫn nại rất lớn.

“Thế nào? Có phải tôi rất lợi hại không?” Hân Nhi cũng không phát hiện sự khác thường của Âu Dương Thần, chỉ là lo lắng tranh công với Âu Dương Thần, nói với anh cô thông minh cỡ nào.

“Ừ, rất lợi hại, bà xã, anh đưa em đi chơi một trò chơi được không?...” Âu Dương Thần một phen ôm lấy Hân Nhi, thân hình hoàn mỹ của Hân Nhi càng thêm quyến rũ Âu Dương Thần. Có một loại hấp dẫn trí mạng, giống như cây anh túc, là độc được nhưng Âu Dương Thần vẫn cam tâm tình nguyện.

“Trò chơi sao? Được được, trò chơi gì? Hân Nhi muốn chơi đùa, Hân Nhi muốn chơi đùa...” Nghe thấy trò chơi Hân Nhi thiếu chút nữa đã khoa chân múa tay vui sướng, cực kỳ vui vẻ, một chút cũng không ý thức được loại trò chơi này khiến người ta mệt mỏi bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 119 : côn trùng dậy sớm ăn điều

"Bà xã... ..nhìn này" Giọng nói khàn đặc của Âu Dương Thần truyền đến.

"Đừng nhìn..., đừng nhìn..., ừm..., em khó chịu... ..giống như có côn trùng cắn em, cắn em, khó chịu quá... ..cứu em..., " Hân Nhi không rõ Âu Dương Thần đang làm gì mà khiến mình rất khó chịu, cảm thấy trong người bức bối, hình như có gì đó đang gặm cắn mình, cô không rõ tại sao, chỉ biết là rất khó chịu... .. trong tình huống như thế này thậm chí cô còn nghĩ là mình đang bị bệnh, giờ đây trong lòng Hân Nhi hoàn toàn trống rỗng ngay cả ai nói gì cô đều không nghe.

"Bảo bối, ngoan, sẽ nhanh chóng qua thôi." Âu Dương Thần ngậm môi Hân Nhi, không có ý định dừng tay, làm cho Hân Nhi đắm chìm từng đợt từng đợt sóng ... , ,

Nước Pháp

"Cận , tại sao em gái con còn chưa trở về, không phải hai ngày trước con gọi điện thoại tôi nói nó sắp trở về rồi sao? Nếu công ty thật sự có chuyện, con phải người khác đi được không? Sao lại nhất định bắt Hân Nhi đi, con xem Hân Nhi còn có tiểu công chúa và Tiểu Thần đang chờ đây?" Hân Nhi đi một tháng vẫn chưa trở về, vì không muốn để cho Văn Tĩnh hoài nghi, Lê Tư Thần còn đặc biệt làm một công cụ đối giọng Hân Nhi, dùng nó gọi điện thoại

cho Văn Tinh và tiểu công chúa, có như vậy mới che giấu suốt cả một tháng.

"Mẹ, con biết rồi, con sẽ nói chuyện với em gái, mẹ cũng biết Nhĩ Đông rất thích em gái con." Lê Cận hơi nhú mồm, còn nói đùa với Văn Tinh, về việc của Hân Nhi, anh cũng đã hỏi Tiểu Thần, Tiểu Thần nói thân thể Hân Nhi đã bình phục, nhưng cũng không cách nào liên lạc với cô ấy được, Âu Dương Thần tuyệt đối giữ bí mật việc này, không thể điều tra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bình thường Hân Nhi rất hiếu thuận, nhưng giờ Hân Nhi đi một tháng rồi, lại không gọi điện thoại về nhà, có thể đã xảy ra chuyện gì chẳng, Lê Cận cũng biết chuyện này không thể nóng vội, hay là đi tìm Lê Tư Thần thương lượng một chút.

Tập đoàn Âu thị

Lúc này phòng họp rộng lớn lại an tĩnh đến đáng sợ, ngay cả hô hấp cũng có vẻ dư thừa, không người nào dám lên tiếng, bởi vì công ty gặp nhiều vấn đề, khuôn mặt chủ vị âm trầm, không khí như âm lãnh.

"Tiểu thư, không thể được, tổng giám đốc đang họp" Giọng nói của bí thư vang lên, cửa phòng họp mở ra, mọi người trong phòng họp nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp, thật kinh ngạc, thật kinh ngạc, mặt khác là thương xót, ai cũng biết tổng giám đốc là một người không có thương hương tiếc ngọc, bất kỳ phụ nữ nào trong mắt tổng giám đốc đều như nhau, người phụ nữ trước mặt này, cho dù là tuyệt sắc, nhưng lại xúc phạm vào ranh giới cuối cùng, đó là tổng giám đốc không thích bị quấy rầy khi đang họp hội nghị, xem ra hôm nay cô trở thành vật hy sinh rồi. Có không ít người yên lặng cầu nguyện cho Hân Nhi.

Mắt Lam Hân Nhi mờ to, tại sao tất cả mọi người đều nhìn cô như vậy, cô chỉ đói bụng, muốn Thần làm com rang trứng mà thôi, nên tới công ty tìm anh, nhưng mấy người này làm sao thế?

"Tới đây" Âu Dương Thần chậm rãi mở miệng, tất cả mọi người sợ hãi, chẳng lẽ tổng giám đốc sẽ xuống tay đối với cô gái này? Thật đáng tiếc, cô gái này không nên xúc phạm tổng giám đốc .

Ai ngờ cô gái này rất tự nhiên đi đến bên cạnh Âu Dương Thần, ngồi trên đùi của hắn, mọi người ở đây đều rất ngạc nhiên, không ngờ người phụ nữ này lại dũng cảm như vậy, tiếp đến, Hân Nhi thốt lên một câu "Em đói rồi", càng làm cho mọi người choáng váng. . . Ông trời, đây là tình huống gì, hỏa tính bùng phát cũng không sao, thế mà cô gái này lại không sợ chết, lúc này thư ký và vị chủ trì đang chờ đợi Âu Dương Thần nổi giận, mọi người đều biết Âu Dương Thần không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra, bây giờ mặc dù Âu Dương Thần không có thái độ gì, nhưng điều này cũng không có nghĩa cô gái đẹp kia có thể bình an vô sự, sự yên tĩnh trước cơn bão táp luôn luôn đáng sợ nhất. Nhưng không ngờ phản ứng kế tiếp của Âu Dương Thần cũng như vậy.

"Em muốn ăn cái gì?" Âu Dương Thần dịu dàng nói.

Àm

Toàn bộ những người trong phòng họp đều bị sét đánh trúng, đây là tình huống gì, thậm chí còn có người lấy điện thoại di động trong túi ra xem lịch, thời gian đúng rồi mà, rõ ràng đã qua năm 2012, chẳng lẽ đây lại là ngày tận thế mà giới Khoa Học dự đoán trên toàn thế giới sao? Thế giới này thật huyền ảo... ,

"Anh làm com rang trứng đi, bà Chu làm không ngon." Hân Nhi bĩu môi tỏ vẻ không vui, giống như chỉ là đang nói chuyện bình thường, đang than phiền bà Chu làm thức ăn không hợp khẩu vị, nhưng những nhân viên của tập đoàn Âu thị lại nghe ra không phải bà Chu làm thức ăn không hợp khẩu vị, mà nghe câu trước của Hân Nhi kia "Anh làm com rang trứng." Điều đó có nghĩa là chẳng lẽ tổng giám đốc lại xuống bếp nấu ăn, việc này nếu như so với việc phát hiện sinh vật ngoài hành tinh làm cho người ta ngạc nhiên, những lời này làm cho lòng một số đồng nữ giới trẻ tuổi cảm thấy suy sụp, thì ra Âu Dương Thần không phải lúc nào cũng lạnh lùng tàn khốc, mà hắn cũng có lúc dịu dàng, nhưng sự dịu dàng đó còn phải tùy thuộc vào đối tượng, aida, tại sao họ không sớm một chút quyến rũ hắn, giờ cô gái này nhanh chân đến trước, nhưng có người vui mừng vì phát hiện tổng giám đốc không phải không gần nữ sắc, nếu vậy sớm muộn gì mình cũng có cơ hội, có người đàn ông nào không muốn ăn vụng đâu.

"Được, chúng ta về nhà"

"Tan họp." Âu Dương Thần xoay người, lạnh lùng nói, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc tất cả nhân viên trong phòng họp. Dẫn Hân Nhi đi, làm cho tiểu Văn tan việc sớm.

Trong phòng họp mọi người như hóa đá, sau đó cũng dần dần ồn ào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô gái kia là ai? Giờ đây tất cả mọi người đang thảo luận cái vấn đề này và Hân Nhi trở thành tiêu điểm của cả tập đoàn Âu thị. Không một ai hiểu được rốt cuộc có chuyện gì lại khiến khiến tổng giám đốc mặt lạnh Âu Dương Thần lại cưng chiều cô gái kia như thế, dĩ nhiên, cũng không có ai dám cả gan đi hỏi Âu Dương Thần, ngay cả thư ký cũng có cảm giác mù mịt, mọi người chỉ biết cô gái kia chính là Nữ Thần May Mắn của tất cả nhân viên tập đoàn Âu thị, bởi vì kể từ sau khi cô xuất hiện, Âu Dương Thần hình như mọi người không còn cảm giác Âu Dương Thần tàn khốc, lạnh lùng nữa, nhất là phòng bí thư, đi làm cũng không cần lo lắng đề phòng. Tóm lại, tất cả mọi người đưa một kết luận vĩ đại, quả nhiên tình yêu có thể khiến tâm tình người khác cảm thấy vui vẻ,

"Cậu à, con hiểu rồi, hãy cho mẹ thời gian thêm mấy ngày nữa đi, bây giờ mẹ trông rất hạnh phúc." Lê Tư Thần lấy ra tấm hình ở thành phố A, Âu Dương Thần âm thầm phải rất nhiều người bảo vệ Hân Nhi, cho nên bọn họ không có cách nào đến gần, nhưng có tiết lộ một số hình ảnh về phương diện sinh hoạt, gửi cho Lê Tư Thần.

Lê Cận lấy hình ra, trong hình chính là Hân Nhi và Âu Dương Thần cùng nhảy lên, khuôn mặt của Hân Nhi tràn đầy hạnh phúc và nụ cười trong sáng, Âu Dương Thần bên cạnh cũng nhếch khóe miệng, nhìn cảnh này khiến trong lòng Lê Cận hơi rung động, nhìn bọn họ hạnh phúc như vậy, Lê Cận thực sự không muốn quấy rầy, nhớ lại năm năm trước Hân Nhi gần như tuyệt vọng cùng anh rời khỏi thành phố A, đến bây giờ cô cười với Âu Dương Thần hạnh phúc như thế, mặc dù năm năm đã qua, Hân Nhi cùng người nhà anh sống rất vui vẻ, nhưng Lê Cận biết, hình như Hân Nhi vẫn còn thiếu chút gì đó. Phải

chẳng đó là tình yêu, kể từ khi biết Tư Thần là con trai của Âu Dương Thần, nhìn thấy Hân Nhi nhìn Tư Thần mà ngẩn người, mỗi một lần như thế, trong lòng Lê Cận có cảm giác trống rỗng, hợp tác với Âu Dương Thần, nhiều lần Lê Cận muốn tìm Âu Dương Thần hỏi rõ ràng chuyện của Hân Nhi, nhưng Hân Nhi luôn ngăn cản, cuối cùng vẫn không hề làm gì cả, không nói gì, cứ như vậy khiến Hân Nhi sống bình yên trong hai năm qua. Nhưng nghĩ đến tiểu công chúa và Văn Tinh, Lê Cận có chút mâu thuẫn, gần đây tiểu công chúa luôn buồn bực không vui, nên Lê Cận muốn gấp rút tìm Hân Nhi vì cô chính là mẹ của tiểu công chúa, nhưng là... ..

"Vậy thì đợi thêm mấy ngày đi, Tiểu Thần, ngày mai mang tiểu công chúa đi ra ngoài chơi một chút." Lê cận đề nghị, kể từ sau sự kiện kia, Lê Cận không còn xem tư Thần như một đứa trẻ.

"Dạ, được, cùng gọi bạn gái cậu đi chung luôn, gần đây đi ấy chụp nư ở đây mà." Tâm trạng Lê Tư Thần giống như thời tiết hôm nay rất tốt muốn cùng đi dạo, nhưng lời này Lê Cận nghe xong liền biến thành kinh hãi, Lê Cận còn tưởng rằng Tư Thần chỉ là tùy tiện nói đại một chút, đột nhiên Lê Cận cảm thấy kinh hãi, tiểu tử trước mắt này giống như cái gì cũng biết, điều này làm cho hắn có cảm giác khó chịu. Theo bản năng vẫn hỏi câu "Làm sao con biết?"

"Mắt con gắn trên đầu không phải để làm kiếng." Lê Tư Thần nhàn nhạt nói một câu, tiếp tục xem hình Hân nhi trong tay mình.

Được rồi, Lê Cận quyết định sẽ không hỏi thêm gì nữa, thiên tài quả nhiên là thiên tài... .. nói đến tình yêu với San San, Lê Cận cũng cảm thấy rất là trùng hợp, ngày đó San San cứu tiểu công chúa, phía sau nói "Anh thật không nhớ em sao? Lê Cận nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nhớ lại vào năm năm trước, lúc tới cô nhi viện tìm Hân Nhi, anh có đụng San San làm cô té ngã ở trên đường, về sau bởi vì dự án quảng cáo nên anh tình cờ cùng San San gặp nhau, cũng vì cảm tạ San San cứu tiểu công chúa nên anh mời San San ăn một bữa cơm, sau lại vì đi thành phố A bàn chuyện hợp tác, mấy lần Lê Cận cảm thấy San San là một cô gái rất thẳng thắn lại chân thành, trong giới văn nghệ cô nghĩ tự mình đứng lên bằng chính tài năng của mình chứ không nghĩ mình leo lên nhờ thân thế của mình, sau lại biết San San cũng thuộc gia đình giàu có, lúc ấy Lê Cận vẫn không hiểu tại sao San San muốn vào giới văn nghệ, khi đó San San đã vô tình nói một câu, cô đã từng đồng ý với một người bạn rằng muốn đi diễn phim truyền hình cho cô ấy xem, cho nên cứ như vậy tiến vào giới văn nghệ, vì vậy San San và Lê Cận cứ như vậy lọt vào bể tình, Lê Cận vốn là muốn để Hân Nhi gặp gỡ San San trước, sau đó sẽ dẫn San San về nhà ra mắt cha mẹ một chút, bởi vì San San dù sao cũng trong giới văn nghệ, mà Văn Tinh mặc dù thích xem phim truyền hình, nhưng không thích loại người như vậy, Lê Cận cũng lo lắng San San chịu uất ức, nhưng bởi vì chuyện của Hân Nhi mà tạm thời gác lại mọi chuyện.

Ngày hôm sau

"Cậu à, chúng con có thể cùng chị San San đi chơi sao? Con thật thích chị San San." Nghe tin có thể được cùng San San đi chơi, tiểu công chúa nhanh chóng thay đổi thái độ, cảm thấy rất vui mừng.

"Ừ, Đúng vậy. Chị San San cũng rất thích tiểu công chúa đây"

"Ừ, tất nhiên, tiểu công chúa gặp được người mình thích rồi hi hi. Đúng không, anh trai"

Trầm mặc....., "Anh trai à, anh là ỏ bánh bị co quắp à, thật không hiểu làm sao anh và tiểu công chúa đáng yêu như em đây lại là anh em chứ. Anh xem, đáng đáp em đáng yêu như thế, còn anh, ngày nào cũng chỉ có một vẻ mặt, còn trùng dậy sớm có điều ăn, sẽ cười đùa bé ăn đường nhiều, có hiểu hay không?" Tiểu công chúa bĩu môi khinh thường, đáng vẻ cứng rắn nhìn Lê Tư Thần, cảm giác thế nào là quái dị... , ,

"Tiểu công chúa, Ấc, là chim non dậy sớm có còn trùng ăn... .." Lê Cận buồn cười nhắc nhở.

"Làm sao biết chứ? Còn trùng ăn ghê lắm, chỉ có chim non là ăn được thôi." Khuôn mặt Tiểu công chúa không đồng tình, làm ra bộ dáng như lời nói mình mới là chân lý.

Mà Lê Tư Thần hình như không quan tâm, chỉ lo đùa giỡn với vật cứng nhắc trong tay... , ,

Thấy một đôi kẻ dờ hơi như thế, Lê Cận trầm mặc, nhưng mà trong lòng lại âm thầm có một quyết định rất lớn, cũng muốn sinh một đứa trẻ khá ái như vậy.

"Chị San San, thật sự là chị hà, ngày nào em cũng đều xem phim chị diễn trên TV đó nha." Tiểu công chúa vừa nhìn thấy San San lập tức xông tới ôm lấy San San. Có lẽ cũng bị ảnh hưởng của Hân Nhi, bây giờ tiểu công chúa xem rất nhiều phim truyền hình của San San, gần đây San San một bộ kịch mới « chờ người về nhà » mà tiểu công chúa rất mê, nữ chính trong kịch là Hân Nhi ở công ty chịu rất nhiều uất ức, đến cao trào tiểu công chúa rất muốn xông tới đánh người, ngay cả Văn Tinh cũng giống vậy, đoán chừng đây là nghĩ Hân Nhi cùng tên tuổi vai nữ chính giống nhau, dĩ nhiên, bọn họ không biết thật ra bộ phim truyền hình này chính là Âu Dương Thần viết kịch bản vì Hân Nhi.

"Anh à, anh xem, đây thật sự là chị San San nha." Tiểu công chúa còn kéo Lê Tư Thần, chẳng qua là khi San San liếc nhìn Lê Tư Thần, nhất thời lui về phía sau, đem mặt Âu Dương Thần và khuôn mặt Lê Tư Thần từng bước so sánh, cảm thấy thật giống nhau. Tiến gần lại, đưa tay nhéo mặt Lê Tư Thần, làm sao mà giống nhau như thế? Ngược lại với việc gương mặt mình giống với Âu Dương Thần đến độ kinh ngạc, thì vẻ mặt Lê Tư Thần tỏ ra như không có gì.

"Chị San San, có phải chị cũng cảm thấy gương mặt và đáng đáp của anh trai em thật ưu tú không, em thấy chính là đen thui, cũng được sinh ra với anh trai phải gọi là thật bất hạnh cho em." Tiểu công chúa ở bên cạnh nói.

"Ấc, không có gì, chẳng qua là cảm thấy thật đáng yêu, ha ha." Giờ phút này San San cũng có chút lúng túng, nhìn Lê Tư Thần này giống Âu Dương thần quá, có cảm giác hoảng hốt.

"Chơi trước đi, lần sau nói chuyện với các con." Lê Cận nhìn thấu San San đoán được Tư Thần là con trai Âu Dương Thần, thật ra chuyện tình của em gái

và Âu Dương Thần, Lê Cận không phải không muốn nói cho San San biết, mà là muốn chờ em gái cùng cô ấy gặp mặt mới nói, Lê Cận thấy được em gái của mình không ghét San San, thậm chí còn có chút thích San San, điều này đối với Lê Cận chính là một khởi đầu tốt.

"Đúng vậy, chị San San, mau lại đây chơi, em muốn đi chơi Ma Thiên Luân nha." Tiểu công chúa kêu gào.

"Được, chị San San đến chỗ em chơi nha." San San cũng không muốn rối rắm với tình huống trước mắt này, nếu Lê Cận nói vậy thì mình cần gì phải dây dưa không rõ đây? Nếu như Tư Thần có quan hệ với Âu Dương Thần, như vậy... .. "Cậu à, con muốn uống nước giải khát, " chơi một vòng, tiểu công chúa cũng cảm thấy rất mệt mỏi, khô miệng khô lưỡi. La hét đòi uống nước giải khát.

"Được rồi, cậu đi mua cho con."

"Con cũng muốn đi."

"Được, một lát nữa đi, San San em thì sao?" "Em mệt quá, anh đi đi. Em muốn ở lại nơi này... " Đã lâu San San không có chơi đùa cùng các bạn nhỏ, nhất là ở sân chơi này, bây giờ thân thể mệt mỏi rồi, dĩ nhiên là sẽ không muốn đi.

"Vậy cũng được, em và Tiểu Thần ở lại đây, anh cùng tiểu công chúa đi mua nước."

"Được rồi, anh đi đi." Ở đây còn lại San San và Lê Tư Thần, San San có cảm giác lạ lẫm, mà Lê Tư Thần vẫn bình thản, trên mặt vẫn không có biểu hiện gì. San San liếc mắt nhìn Lê Tư Thần, cảm giác cậu bé giống Âu Dương Thần như đúc, bởi vì chuyện Hân Nhi, nên San San cần chưa tha thứ cho Âu Dương Thần. Chẳng lẽ ngoài Hân Nhi, Âu Dương Thần còn cùng với cô gái khác có đứa bé này sao? Nghĩ vậy San San có chút tức giận.

"Tiểu Thần, mẹ con ở đâu?"

"Bận công việc... , "

"Vậy cha con đâu?"

"Ở trên trời"

Quả nhiên là vậy... thật đơn giản... , Thật ra Lê Tư Thần không ghét San San, dù sao cô và Hân Nhi là bạn tốt , năm đó cô cũng đặc biệt chăm sóc mẹ cậu, nhưng bẩm sinh, cô không có thói quen nói chuyện với người xa lạ. Cho nên cậu cũng không quá nhiệt tình đối với San San.

Được rồi, San San cũng không nói gì, hay là chờ Lê Cận trở lại rồi hỏi tiếp, một lớn một nhỏ cứ như vậy ngồi chờ, không ai nói chuyện với ai, đã vậy bọn họ không để ý việc họ ngồi bên nhau rơi vào máy ảnh của nhóm ký giả Bát Quái, làm đầy lên phong trào sôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 120: Có tài nhiều chuyện

Ngày hôm sau.

Các tờ báo lớn của giới giải trí, tuần san giải trí thậm chí các tờ báo tài chính và kinh tế lớn cũng đều đăng mấy tấm ảnh chụp vô cùng nổi bật kia, nhất là bức ảnh về ngôi sao điện ảnh quốc tế San San và một đứa bé, còn có mấy tấm ảnh San San và Âu Dương Thần chụp trước đám đông, quan trọng nhất là tấm ảnh so sánh giữa Âu Dương Thần và đứa bé này, người có con mắt tinh đời vừa nhìn thấy đã biết hai người kia chắc chắn là cha con. Một người là ngôi sao giải trí một người là đế vương thương mại, hai người kia bất kể là ai cũng đều có giá trị kinh tế to lớn, nhưng ngại cái là thân phận của Âu Dương Thần, tuần san giải trí này cũng không đưa tin một mình, mặc dù đây là tin có thể hạ bút thu tiền trên trời vào, nhưng lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đương nhiên biết đề so sánh với Âu thị. Anh ta chẳng qua chỉ là một tòa soạn nhỏ, tất nhiên là không dám chống lại bọn họ, tránh cho đến lúc đó tiền không kiếm được, công ty lại còn bị đóng cửa, vì thế anh ta bán tin tức này cho các tòa soạn báo lớn, còn có đối thủ cạnh tranh với mình nữa. Nói cho oai là có tiền mọi người cùng kiếm, thật ra cũng chính là có nguy hiểm mọi người cùng nhau gánh vác, như vậy cũng có thể tạo ra một con sóng lớn, đối với bọn họ mà nói là trăm lợi mà không có một hại, vì thế lần này chuyện bí mật bị bóc trần, ở thành phố A thậm chí cả quốc tế đều bắt đầu dậy sóng.

"Oa, thật sự là tổng giám đốc và San San ngay cả đứa nhỏ cũng đã có rồi. Khó trách San San có thể là nữ chính trong phim "Chờ em về nhà," thì ra quan hệ không phải là ít."

"Không phải chứ, tôi nghe nói hai ngày trước có một người con gái đến tìm tổng giám đốc, tổng giám đốc cưng chiều cô ấy đủ mọi thứ? Nghe nói là nữ thần may mắn của cả Âu thị. Tổng giám đốc nhìn thấy cô ấy là cười, còn làm com chiên trứng cho cô ấy nữa? Các người nói tổng giám đốc cười với cô gái kia, đặc biệt còn làm com chiên trứng nữa. Tôi cảm thấy người con gái này rất có hi vọng."

"Tôi thấy đây có thể là giả, nghe nói người con gái này hơi ngốc nghếch, cậu xem San San này ngay cả thái tử cũng đã có, vị trí lại càng vững chắc hơn."

“Các cậu nói có phải tổng giám đốc thích chính là người con gái mấy ngày hôm trước đến tìm anh ấy hay không, nhưng lại có đứa bé với San San, nên mới bồi thường cho cô ấy. Giấu mẹ con bọn họ đi không.”

“Ặc, điều này cũng có khả năng đó chứ? Cậu nói xã hội bây giờ các công tử có tiền không phải đều như thế sao, nhưng không phải tổng giám đốc của chúng ta không thích phụ nữ ư? Thế nào mà bây giờ lại đột nhiên mọc lên hai người phụ nữ đây cơ chứ, quả nhiên đúng mãnh quá.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tổng giám đốc đến đây.” Một người con gái gác cửa chạy lại, trong thoáng chốc cả đám nhiều chuyện đều ngừng lại, chỉ còn lại sự câu nệ như cũ.

“Xin chào tổng giám đốc.” Đồng thời lên tiếng chào hỏi.

“Ừm.” Hôm nay lần đầu tiên Âu Dương Thần lên tiếng trả lời, thật sự là vì hôm nay tâm tình tổng giám đốc Âu Dương của chúng ta rất tốt, đêm qua thật vất vả mới ăn được Hân Nhi, mọi người đều nói đàn ông chưa thỏa mãn dục vọng thật đáng sợ, như thế thì tâm tình người đàn ông được ăn no quả nhiên là sung sướng. Mặc dù Âu Dương Thần chưa ăn đủ, vì sợ làm vết thương của Hân Nhi đau thêm, nên cũng chỉ làm vài lần, điều này đối với người đàn ông cầm dục năm năm quả là chưa đủ. Nhưng cũng có thể nói đối với người đàn ông cầm dục năm năm, có được chút lợi ích cũng là sung sướng lắm rồi, đây chính là tình hình thực tế của Âu Dương Thần hiện nay. Nhưng anh cảm giác sao hôm nay ánh mắt của mọi người có chút là lạ, Âu Dương Thần không khỏi hoài nghi có phải sáng nay ra cửa quá nhanh, trên mặt hoặc trên quần áo có gì đó kỳ quái không.

Tối vẫn phòng, còn đặc biệt chạy vào toilet trước xem bản thân có gì thay đổi hay không, xác định bản thân không có chỗ nào kỳ lạ mới bắt đầu làm việc.

“Tổng giám đốc, buổi sáng chín giờ có cuộc họp đàm phán dự án... ba giờ chiều có cuộc họp bàn về hợp tác dự án với tổng giám đốc công ty Sâm Đạt. Ngoài ra, tổng giám đốc, có muốn xử lý chuyện này không ạ.” Thư ký Vu nói hết tất cả lịch trình của ngày hôm nay với Âu Dương Thần, mới cẩn thận rút ra cuốn tuần san lá cải và mấy tờ báo, đưa cho Âu Dương Thần xem, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Âu Dương Thần.

“Đây là cái gì?” Âu Dương Thần cầm lấy tờ báo nhìn nhìn, lập tức mở to mắt nhìn ảnh chụp so sánh Lê Tư Thần với mình, nhất thời cũng giật nảy mình, nhìn một nhỏ một lớn, từ ánh mắt đầu tiên Âu Dương Thần đã biết đây là đứa bé của mình, nhưng mà San San... Điều đó có liên quan gì đến San San, tin tức này là ai đào ra. Anh rất khẳng định anh chỉ từng phát sinh quan hệ với mình Hân Nhi, chẳng lẽ bản thân mình quên mất gì đó? Đứa bé này rốt cuộc là từ đâu xuất hiện...

“Tổng giám đốc, hôm nay các tuần san tờ báo lớn đều đưa tin tức này, trong thời gian ngắn chỉ sợ là không khống chế được, thậm chí các trang web lớn cũng đưa tin chuyện này, ngài xem....”

“Đứa bé này là ai?” Âu Dương Thần lạnh lùng thốt lên câu này, mặc dù nhìn thấy đứa nhỏ này anh cũng biết là con trai của mình, nhưng nghĩ tới Hân Nhi...

Ặc. Tổng giám đốc, là vật bản thân ngài để lại vậy mà còn đi hỏi tôi là ai? Đây... sao tôi trả lời ngài được. Thư ký Vu lập tức sùng sốt.

“Gọi San San về đây, cố gắng hết sức tìm được đứa bé này, nhanh lên một chút. Hủy bỏ toàn bộ cuộc họp, bây giờ tôi phải về nhà.” Lúc này đây Âu Dương Thần chỉ nghĩ nếu Hân Nhi thấy được, sẽ thế nào? Mặc dù tình trạng bây giờ của Hân Nhi có thể không hiểu được những thứ này, nhưng mà, Âu Dương Thần vẫn không muốn để Hân Nhi có chút khổ sở và đau lòng nào. Bây giờ Âu Dương Thần không chấp nhận có chút mối nguy nào để mất Hân Nhi.

“Tổng giám đốc....”

“Phu nhân, tổng giám đốc anh ấy....”

“Bánh.”

“Mẹ... sao mẹ lại tới đây.” Âu Dương Thần vừa muốn đi ra cửa liền nhìn thấy Trình Tâm xông vào.

“Thư ký Vu, cậu ra ngoài trước đi.” Trình Tâm mỉm cười với thư ký Vu.

“Vâng, phu nhân.”

“Ngồi đi.”

“Mẹ, có chuyện gì sao? Con có chút việc gấp phải đi ra ngoài.” Âu Dương Thần vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng về mặt khó nén được sự lo lắng, Hân Nhi nhìn thấy những thứ đó chưa?

“Là vì như vậy sao?” Trình Tâm lôi ra một tờ báo, hiển nhiên chuyện của Âu Dương Thần chiếm hết cả trang báo.

Âu Dương Thần im lặng....

“Thần nhi, con và San San thật sự là như vậy ư? Nhưng mà San San là bạn tốt nhất của Hân Nhi.” Trình Tâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, với người con dâu Hân Nhi này, Trình Tâm thật lòng yên ổn, đương nhiên sẽ cảm thấy giận dữ bất bình vì Hân Nhi. Mặc dù Hân Nhi đã mất, nhưng nếu Hân Nhi biết bạn tốt nhất của mình và chồng mình ở cùng một chỗ thì sẽ rất tuyệt vọng, loại chuyện này là Trình Tâm căm hận nhất.

“Mẹ, con và San San chẳng có chuyện gì cả, vợ của con chỉ có một mình Hân Nhi.” Âu Dương Thần lạnh giọng nói, về sự nghi ngờ của mẹ đối với bản thân mình thật sự có chút không cam lòng. Từ đầu tới cuối anh đang trong con ngõ ngàng, lực này đánh vào thật sự sâu quá.

“Đứa bé này đâu ra? Không phải con không nhìn ra được đây là đứa bé của con chứ, có muốn mẹ lấy tấm ảnh hồi nhỏ của con ra so sánh không?” Trình Tâm chỉ vào hình chụp phần mặt của Lê Tư Thần nói.

“Con cũng không biết đứa bé là ai?” Âu Dương Thần thành thật nói, quả thực anh không biết đứa nhỏ này là ai, trong nhận thức của Âu Dương Thần anh thật sự chưa từng phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác, về đứa nhỏ này anh mù tịt.

“Con không biết đứa bé này là ai ư?” Trình Tâm hoảng sợ kêu lên, con trai con có cần phải hư hỏng thế không? Con của mình mà cũng không biết nó là ai? Con dứt khoát nói mẹ con là ai cũng không biết luôn đi.

“Mẹ mặc kệ con có biết hay không, nhanh tìm ra đứa bé này, kiểm tra DNA, nếu thật sự là cháu trai nhà họ Âu Dương, vậy thì đón về, về phần mẹ nó con tự xem mà làm.” Cuối cùng Trình Tâm cũng hạ thông điệp, cháu trai nhà Âu Dương không có khả năng ở bên ngoài, cần phải đón về, hơn nữa đoán chừng sự si tình của Âu Dương Thần với Hân Nhi thì bản thân mình cũng khó có đứa cháu khác.

“Con đã biết.” Âu Dương Thần cũng nghĩ như vậy, bất kể tình hình như thế nào cũng nhất định phải nhìn thấy đứa bé rồi mới nói tiếp được, thế giới rộng lớn không gì không có, có thể đứa bé này cũng không phải là của mình. Nhưng anh rất chắc chắn đây không phải là đứa bé của anh cùng San San.

“Còn nữa, Thần nhi, nghe nói mấy hôm trước có bé gái tới tìm con, sao lại thế này?” Trình Tâm đã sớm nghe nói mấy hôm trước có một mỹ nữ tuyệt đẹp tới tìm Âu Dương Thần, nghe nói Âu Dương Thần rất cưng chiều người con gái này, lúc đó Trình Tâm cũng không tin tưởng lắm, mình rất hiểu con mình.

“Mẹ, là Hân Nhi, cô ấy đã trở về.”

Cái gì. ....

“Âu Dương Thần, con nói Hân Nhi không chết, nó đã trở về sao?” Trình Tâm cho dù sóng to gió lớn cũng vượt qua được, nhưng khi nghe thấy tin này vẫn không tránh khỏi hết sức kinh ngạc, còn có vô cùng vui sướng.

“Dạ, đúng vậy.”

“Ai chà, con đứa nhỏ này sao không nói sớm, con không biết mẹ của con rất thích Hân Nhi à, bây giờ đâu rồi? Hân Nhi đang ở đâu, mẹ đi thăm nó.” Trình Tâm kích động nói.

“Mẹ, mẹ đừng vội, Hân Nhi vì cứu con mà bị thương, bây giờ đang dưỡng sức, qua thời gian ngắn nữa cô ấy khỏe lên con sẽ mang cô ấy về thăm mẹ.” Bây giờ Hân Nhi thành ra như vậy, mẹ nhìn thấy nhất định sẽ đau lòng, điều này cũng là nguyên nhân Âu Dương Thần không báo tin Hân Nhi trở về cho Trình Tâm biết.

“Vậy được rồi, Thần nhi, con nhất định phải xử lý tốt chuyện đứa nhỏ và Hân Nhi, bây giờ Hân Nhi rất vất vả mới trở về, con cũng không thể phụ lòng nó.” Trình Tâm vẫn còn lo lắng dặn dò.

“Mẹ, con đã biết, con đi về trước đây.”

“Được rồi, mau đi đi.”

Nước Pháp.

“Tiểu Thần, con xem này. ....” Sáng sớm Lê Cận đã nhìn thấy tờ báo này, đây là tờ báo tài chính kinh tế, là một tờ báo Lê Cận vẫn xem hàng ngày, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Thần và San San còn có ảnh chụp so sánh của Âu Dương Thần, lập tức Lê Cận nổi trận lôi đình, nghĩ tới bạn gái của mình bị vu khống thành mẹ của cháu ngoại trai, tâm tình có thể tốt được sao? Thật ra lúc gần Lê Cận cũng không nói gì, chuyện này đoán chừng xem như là sự kiện quạ đen (xui xẻo) nhất mà anh gặp phải. Nhưng ngược lại nghĩ tới Tiểu Thần, trải qua chuyện này chỉ sợ thân phận của Tiểu Thần không giấu giếm được nữa rồi.

“Ừm, rất mới mẻ.” Lê Tư Thần nhìn tờ báo trong tay về mặt cũng không thay đổi gì mấy, chỉ nhàn nhạt nói một câu rất mới mẻ, rất có tài. Đây là tạp chí tài chính và kinh tế khá uy tín, ngoài ra một số tuần san là cái lại càng khoa trương hơn, bịa ra đủ chuyện tình cảm xa xưa của Âu Dương Thần và San San, còn nói Âu Dương Thần và Lê Tư Thần thiếu tình cha con. Cắt, người ta vốn là chưa từng gặp mặt được không, đây là lần đầu tiên Âu Dương Thần biết sự tồn tại của tiểu gia hỏa, có thể thấy được, sức mạnh đám nhiều chuyện quả nhiên là vô hạn.

“Đã đến nước này, con còn có tâm tư nói hán có tài, con cũng không xem bọn hán viết như thế nào, lung ta lung tung.” Đặc biệt nói San San của anh vì Âu Dương Thần làm đủ mọi chuyện càng khiến Lê Cận tức giận. Đây chính là bạn gái anh đó, dựa vào cái gì mà nói cô ấy và Âu Dương Thần có dính dáng đến nhau chứ. Lê Cận thậm chí đang có suy nghĩ nếu không thì nhanh chóng lừa gạt San San về nhà, tiện thể tuyên bố với thiên hạ một chút, anh mới là bạn trai chính quy của San San.

“Tiểu Thần, con đã chuẩn bị tốt để nhận anh ta sao?” Lê Cận hỏi, chứng kiến phản ứng của Tiểu Thần đoán chừng là đã có quyết định rồi.

“Không phải thế, mẹ ok là con cũng ok.” Lê Tư Thần nhàn nhạt nói, đối với ba mà nói không có gì gọi là nhận hay không nhận, chuyện năm năm trước của Âu Dương Thần và Hân Nhi chính xác là hiểu nhầm, cậu cũng không tham dự vào. Đối với cậu mà nói chỉ cần Hân Nhi cảm thấy ok, cậu tất nhiên sẽ vui, bất kể cậu mạnh mẽ thế nào đi nữa, vẫn chỉ là một đứa trẻ, lại càng khát vọng có một người ba, mặc dù cậu chưa từng nói ra, vì cậu biết cậu nói ra

người đau lòng nhất vẫn là Hán Nhi. Trên thế giới này không muốn làm tổn thương muốn bảo vệ nhất chính là Hán Nhi và tiểu công chúa tất nhiên còn có Văn Tinh.

“Đoán chừng sau chuyện này, Âu Dương Thần sẽ dùng hết tất cả mọi thủ đoạn để tìm được con, con định làm thế nào? Còn có mẹ con, nên đón về rồi.”

Tít tít tít. ... Có tiếng reo vang lên.

“Dạ, cậu, con còn có việc, chuyện này con tự có chừng mực.”

“Được rồi, tự con xem mà làm, cậu đi trước.”

Lê Cận vừa đi, Lê Tư Thần lập tức mở trang web vừa rồi.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Gọi Tiểu Thần Thần, Tiểu Thần Thần. ...

Bảo bối đáng yêu: Nói

Mỹ nhân tuyệt sắc: Tiểu Thần Thần càng ngày càng không đáng yêu. Người ta rất đau lòng. Hu hu.

Bảo bối đáng yêu: Giả vờ.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Được rồi, thật không đáng yêu tí nào, Tiểu Thần Thần, lúc tới thành phố A quyền rũ trai đẹp, thuận tiện tìm hiểu giúp cậu tin tức người phụ nữ của cậu.

Bảo bối đáng yêu: Phụ nữ?

Mỹ nhân tuyệt sắc: Tiểu Thần Thần, rốt cuộc có phải cậu phát hiện cô ấy không tốt, hà hà, Tiểu Thần Thần, người ta tới hầu hạ giấc ngủ cho cậu nhé, nhưng mà Tiểu Thần Thần đúng là lợi hại, dám tranh giành phụ nữ với Âu Dương Thần.

Bảo bối đáng yêu: Nói chuyện chính đi.

Mỹ nhân tuyệt sắc: “Được rồi, người phụ nữ kia rất thảm thương, đầu bị thương, ban đêm bị tên biến thái đưa thuốc thí nghiệm, bây giờ trí tuệ chỉ như một đứa trẻ. Tiểu Thần Thần, cô ấy không có mắt nhìn, thế mà vứt bỏ cậu, dựa vào lòng Âu Dương Thần, Tiểu Thần Thần nhà chúng ta phong lưu phóng khoáng, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở. Nhưng mà, Tiểu Thần Thần cậu yên tâm đi, bây giờ Âu Dương Thần có một người con riêng, không phải là đối thủ của cậu, cơ mà bộ dạng đứa con riêng của anh ta cực đáng yêu. Người ta muốn đi hầu hạ giấc ngủ cho cậu ta. Oa ha ha.

Bảo bối đáng yêu: Cô còn ở thành phố A.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Đúng vậy, muốn tôi đưa người phụ nữ của cậu ra ngoài không, nhưng mà cậu có biết giá tiền người ta không.

Bảo bối đáng yêu: Chờ đó, tôi qua thành phố A tìm cô.

Một phút mỹ nhân tuyệt sắc không trả lời. ...

Một phút sau. ....

Tuyệt sắc mỹ nhân: Tiểu Thần Thần, cậu thật sự muốn tới sao? Vì người phụ nữ này, cậu muốn tuyên chiến với Âu Dương Thần sao? A , a, mong chờ. ... Mong chờ. ....

Bảo bối đáng yêu: Ừm, đến thì liên lạc với cô. ....

Mỹ nhân tuyệt sắc: Tiểu Thần Thần, đừng có trách tôi không nhắc nhở cậu trước, cứu cô ấy ra thì dễ, không phải còn có tôi và Dung Dung sao, nhưng mà, đầu óc người phụ nữ của cậu bị bệnh như vậy thì. ...

Bảo bối đáng yêu: Cách gì. ....

Mỹ nhân tuyệt sắc: Đoán Vu Hạo và bác sĩ thiên tài Diệp Phi chắc có cách, chuyện Hạo Tử thì dễ cậu nói một câu là được, nhưng Diệp Phi thì. ... Nghe nói đã rất nhiều năm không ra tay rồi, hơn nữa lúc trước đi học bác sĩ cũng chỉ vì phụ nữ.

Bảo bối đáng yêu: Tôi đã biết. ... chờ tôi.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Ừ, ừ, người ta nhất định sẽ chờ cậu, yêu cậu, yêu cậu, Tiểu Thần Thần. ...

“Trời ơi, tổ tông của tôi, sao cô còn ngủ hả? Xảy ra chuyện lớn rồi.” Ngải Mễ xông tới trách mắng, Ngải Mễ là người đại diện của San San, cũng là người đại diện có uy quyền nhất, có thể nói San San đạt được thành tựu như bây giờ, phần lớn cũng là nhờ người đại diện toàn năng Ngải Mễ này, dẫn San San vượt mọi chông gai trên đường xâm nhập vào làng giải trí, thật sự là không thể bỏ qua công lao của Ngải Mễ.

“Chị Ngải Mễ tốt của em, chị để em ngủ thêm chút nữa được không, ngày hôm qua em chơi rất đã, em rất mệt.” Ngày hôm qua cùng tiểu công chúa bọn

họ đi chơi cả một ngày, San San xương cốt như muốn rơi ra, đương nhiên là đau không thể tả được. Híp mắt nói một câu, cứ như vậy rồi tiếp tục ngủ.

“San San, nhanh lên đi, xảy ra chuyện lớn, em dậy xem nhanh lên.” Ngải Mễ cũng không phải là lần đầu tiên chứng kiến San San ngủ nướng, với bộ dạng của San San, không nói hai lời liền xốc chăn của San San lên, vươn tay kéo San San dậy.

“Cái gì vậy?” San San mở mắt mờ mờ nhìn nhìn tờ báo Ngải Mễ ném qua.

“Cái gì à, không phải là nhiều chuyện sao? Ngải Mễ, giới hạn của sự thông minh là không để ý tới tin đồn không biết sao?” San San cũng không thèm xem, với mấy tin đồn này, cô cũng đã sớm quen, bây giờ San San là chị cả trong làng giải trí, đối với mấy thứ này đương nhiên sẽ không chuyện bé xé ra to.

“Em nhìn kỹ cho chị.” Ngải Mễ quát, đến nước này rồi, bà cô này vẫn còn rất có tâm tình.

“Được rồi nhìn rõ ràng, xem...”

“Đây là nói lung tung gì vậy hả. Em và Âu Dương Thần, vì sao bắt đầu chơi đùa với ngôi sao quốc tế? A a, đây là tuần san giải trí gì vậy, nào tào nhảm có, đầu là bộ phận đề trang trí à” San San nhìn thấy mấy thứ kia, lập tức không để ý hình tượng mất to.

“Được rồi, bà cô, đừng mắng nữa, chuyện này chúng ta phải xử lý tốt. Bây giờ em phải nói thật với chị, bằng không chẳng ai có thể cứu được em đâu...” Ngải Mễ nói nghiêm túc, đối với cô mà nói, xảy ra vấn đề không đáng sợ, quan trọng nhất là phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết, để đề phòng nó chuyển thành xấu.

“Được rồi, thành thật khai báo, chuyện là như vậy...” San San kể tỉ mỉ chuyện hôm đó đi chơi với Lê Cận và tiểu công chúa....

“Thì ra là như vậy, vậy em và Âu Dương Thần thật sự không có quan hệ gì sao? Ngải Mễ chưa từ bỏ ý định hỏi, nhớ tới hai năm trước Âu Dương Thần đột nhiên muốn đi vào giới diễn viên nghệ sĩ, còn chỉ đích danh để San San đóng vai nữ chính phim “Chờ em về nhà,” hơn nữa bỏ ra một món tiền khổng lồ để làm ra bộ phim này, lúc đó có rất nhiều người đồn đại Âu Dương Thần điên rồi, vì những thứ này nếu muốn có lợi nhuận với người kinh doanh mà nói là không đáng giá. Nhưng Âu Dương Thần lại không để ý tới muốn quay, hôm nay báo chí cũng có lục chuyện này ra viết, nói Âu Dương Thần vì San San mới sẵn lòng bỏ vốn.

“Đúng vậy, Ngải Mễ, em xin thề không thay đổi là không có quan hệ gì với anh ta cả.”

“Vậy sao anh ta có thể cho em diễn vai chính trong “Chờ em trở về.” Ngải Mễ cũng không tránh được thắc mắc.

“Được rồi, em nói cho chị, Âu Dương Thần thật ra là vì...”

Cứ như vậy, Ngải Mễ thăm hỏi hết tình hình thực tế của San San, rồi bàn bạc một đồng biện pháp để đối phó với đám phóng viên nhiều chuyện này.

Còn Lê Tư Thần cũng đang bước tới mảnh đất chưa bao giờ tới, cũng là nơi tạo ra sinh mệnh của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Chương 121

“Này...” Giọng nói non nớt của Lê Tư Thần truyền đến.

“Tiểu Thần Thần...” Lâm Vi không chắc chắn hỏi.

“Là tôi, cô ở đâu...” Lê Tư Thần biết giọng nói này chắc chắn khiến Lâm Vi bị dũa kích không nhỏ, thật sự cũng không có biện pháp, cậu đã sớm nói với bọn họ tuổi thật của mình, không ai tin tưởng vậy cũng không có cách nào rồi. Mấy người Lâm Vi vẫn luôn cho rằng tiểu Tư Thần chú ý Hân Nhi là vì thích Hân Nhi, bởi vì Lê Tư Thần cũng đã nói Hân Nhi là người phụ nữ cậu yêu nhất trên đời này, thật sự đối với Tư Thần là chính xác, Hân Nhi là người mẹ yêu thương nhất của cậu, đương nhiên là người cậu yêu nhất trên thế giới này, phụ nữ? Được rồi, Lê Tư Thần đúng là tà ác rồi.

“Tiểu Thần Thần, không thể tin được giọng nói của cậu lại non như vậy nha, ha ha, khuôn mặt cậu nhất định cũng cực kì ngon miệng, nhân gia muốn...” Bên kia Lâm Vi lộ ra vẻ mặt gian trá,... Chuyện Lê Tư Thần là tiểu bánh bao chỉ tồn tại trong suy nghĩ của Lâm Vi nửa giây đã bị Lâm Vi cứng rắn cắt đứt từ trong trứng nước... bởi vì dù thế nào cô cũng không thể tưởng tượng được đường đường là người quản lý tin tức của tổ chức khủng bố đệ nhất vậy mà chỉ là một đứa trẻ mới năm tuổi.

“Lâm Vi, nếu cô muốn lần sau đi thi hành...” Lê Tư Thần không có tâm tình nói đùa với Lâm Vi, uy hiếp ai không biết?

“A, được rồi, được rồi, tôi đang ở bên ngoài biệt thự của Âu Dương Thần, tiểu Thần Thần, vì giúp cậu cướp lại bà xã...” Lâm Vi bắt đầu bày ra vẻ đau khổ vì tình.

“Tôi sẽ tới ngay.”

Lâm Vi ở bên ngoài biệt thự của Âu Dương Thần chờ Lê Tư Thần đến, Lê Tư Thần tới tổ chức khủng bố đệ nhất đã hai năm. Còn nhớ hai năm trước là cậu không cẩn thận xâm nhập cơ sở dữ liệu của bọn họ, lại còn bướng bỉnh sửa lại chút tài liệu, chuyện này đối với người trong tổ chức khủng bố đệ nhất mà nói là sự sỗ si nhục tuyệt đối. Bởi vì mỗi người trong tổ chức khủng bố đệ nhất đều là thiên tài, cũng tự nguyện gia nhập, nơi đó đều là người một nhà. Mà Lê Tư Thần ngoài ý muốn xâm nhập dẫn đến trò chơi trốn tìm giữa Lê Tư Thần và tổ chức khủng bố đệ nhất, cuối cùng vẫn là ông chủ phúc hắc thắng Lê Tư Thần, cũng bởi vậy, Lê Tư Thần gia nhập tổ chức khủng bố đệ nhất, trong hai năm qua vẫn giống như anh em ruột với người của tổ chức, mọi người đều có tình cảm.

“Lâm Vi...” Lê Tư Thần liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô gái mặc trang phục xinh đẹp gọi cảm trước mắt chính là sát thủ đứng thứ hai trong tổ chức khủng bố quốc tế - Lâm Vi. Lâm Vi lấy mị sát làm chủ, bởi vì mị công của Lâm Vi là cao nhất, dường như không có ai có thể tránh khỏi mị sát của Lâm Vi, nhưng Lâm Vi ghét nhất loại đàn ông tai to mắt lớn, cho nên lúc nhận nhiệm vụ luôn tránh, chỉ đôi khi có một số nhiệm vụ nhất định phải đi... Mà sát thủ đứng đầu Dung Dung là lấy thực lực thật sự để giết người, tình cảm giữa hai chị em này rất tốt, nhưng không đồng thời chấp hành nhiệm vụ, chỉ có sau khi làm nhiệm vụ hai người sẽ ở chung một chỗ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lâm Vi không đi quyến rũ mỹ nam, mà Dung Dung luôn lạnh lùng theo chủ nghĩa độc thân, trong mắt cô chỉ có “người nên giết” và “người không nên giết”, không có chuyện khác. Thật ra tổ chức khủng bố đệ nhất có rất nhiều người lúc đầu tính tình rất kỳ quái, hai tính cách này làm sao có thể ở chung một chỗ, thế nhưng hai người này lại cứ tốt đẹp như vậy, nhất là Dung Dung, đối với ai cũng là bộ dạng lạnh băng băng, chỉ có đối với Lâm Vi coi như tốt một chút.

Lâm Vi nhìn trái nhìn phải, phát hiện cũng chỉ có đứa trẻ trước mặt, hơn nữa sáng nay vừa mới nói với tiểu Tư Thần là cô muốn để đứa bé này thị tẩm, nhất thời có chút hết chỗ nói. Chẳng lẽ đây thật sự là tiểu Thần Thần hay sao? Lâm Vi ngón ngang trong gió...

“Tình huống như thế nào?” Lê Tư Thần cũng không để ý Lâm Vi kinh ngạc, chuyện này sớm muộn cũng có ngày bọn họ biết được, hơn nữa ngay từ lúc đầu cậu đã không có ý định giấu diếm, chỉ do bọn họ không tin tưởng thôi.

“Trời ạ! Cậu thật sự là tiểu Thần Thần.” Lâm Vi một phen ôm lấy Lê Tư Thần, cứ như vậy cẩn thận nhìn cậu, nhìn một chút Lê Tư Thần rốt cuộc dùng loại thuật dịch dung nào. Nếu không phải thật sự Lê Tư Thần tuổi còn quá nhỏ người ta còn tưởng Lâm Vi muốn cường bạo Lê Tư Thần, bởi vì Lâm Vi xinh đẹp gọi cảm lại nhìn Lê Tư Thần bằng ánh mắt quý dị như vậy, hận không thể cắn làn da nõn mịn kia một miếng, tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy quái dị...

“La tôi, có thể thả tôi xuống chưa?” Lê Tư Thần có chút không biết nói gì.

“Tiểu Thần Thần, cậu thật sự mới năm tuổi à? Cũng đúng, thân thể cậu nhỏ như vậy, hu hu, nhân gia không thể thị tẩm cho cậu, nhưng mà da của cậu đúng là rất non nha, tiểu Thần Thần tôi quyết định sẽ chờ cậu lớn lên...” Lâm Vi còn chưa nói xong, Lê Tư Thần liền hung hăng đá cô một cái, nhảy xuống.

“Tiểu Thần Thần, cậu thật là tàn nhẫn...” Lâm Vi kêu gào.

“Lâm Vi, chính sự...”

“Ách, được rồi, tiểu Thần Thần, bình thường Âu Dương Thần luôn đi làm về lúc trời sắp tối, nhưng mà hôm nay lại trở về rất sớm, vẫn luôn ở cùng với... ách, người phụ nữ của cậu, còn chưa có ra ngoài, có thể phải chờ đến ngày mai...”

“Được.” Lê Tư Thần thân nhìn nhìn liếc qua căn biệt thự, mẹ, mẹ chờ con...

“Cái đó, tiểu Thần Thần, cậu với cô gái kia, ách, tôi cũng là có quan hệ gì...” Lâm Vi tò mò hỏi, nếu Lê Tư Thần mới năm tuổi vậy không thể là người trong lòng của cậu ta được. Nếu đúng, vậy Lâm Vi cảm thấy Lê Tư Thần nhất định định uống nhầm thuốc biến dị nào đó rồi.

“Mẹ tôi.” Lê Tư Thần trung thực nói.

“Vậy... còn Âu Dương Thần?”

“Người cũng cấp tình trùng...” Nếu trước ngày hôm nay Lâm Vi hỏi Lê Tư Thần, cậu nhất định sẽ nói đó là ba cậu, nhưng mà, hôm nay, lúc Lê Tư Thần biết Hân Nhi đang bị thương, trong lòng Lê Tư Thần vẫn còn oán giận Âu Dương Thần không bảo vệ tốt cho Hân Nhi.

Ách, được rồi, quả nhiên... Giờ phút này Lâm Vi yên lặng cầu nguyện Âu Dương Thần sẽ không giống Lê Tư Thần, nếu không mị công của cô cũng không có cách nào thi triển rồi. Võ thuật của Lâm Vi cũng không tồi, nhưng mà không thể lấy một địch trăm được, Lâm Vi lợi hại nhất vẫn là mị công ám sát.

Ngày tiếp theo.

“Lâm Vi, chuẩn bị tốt chưa...”

“A, được rồi.”

“Tiểu Thần Thần, cậu vẫn không nên đi thi hơn, cậu ở đây đợi chị nha, chị nhất định mang mẹ xinh đẹp của cậu về.”

“Tôi đi với cô...” Ở điểm này Lê Tư Thần vô cùng kiên định, bản lĩnh của Lâm Vi cậu biết, trước khi Âu Dương Thần trở về tuyệt đối có thể thành công.

nhưng nếu Âu Dương Thần trở lại vậy thì không chắc, nếu cậu đi còn có thể bày mưu tính kế, hơn nữa cậu cũng rất muốn biết rốt cuộc Hân Nhi bây giờ thế nào.

“Được rồi, tiểu Thần Thần thật là một phút cũng không thể rời khỏi tôi nha.” Lâm Vi trêu đùa, cũng không nói thêm gì nữa.

“Tiểu Vân, đây là ai?” Hân Nhi nghiêng đầu hỏi. Những thứ này đều do hôm qua Âu Dương Thần sai bảo mẫu trong nhà cất đi, hôm qua Hân Nhi cũng không nhìn thấy khiến Âu Dương Thần thoáng thờ ra một cái, không nghĩ tới hôm nay Hân Nhi lục lọi trong góc phòng vẫn lôi được mấy thứ này ra, xem ra là ý trời trêu người.

“Ách, phu nhân, cái này...cái này, không có gì đâu, chỉ là mấy thứ đồ vô ích, ném xuống đi.” Tiểu Vân nhìn Hân Nhi cầm trên tay một tờ báo đưa tin về Âu Dương Thần, nhất thời cũng bị dọa nhảy dựng. Bởi vì ngày hôm qua Âu Dương Thần đã đặc biệt dặn dò đừng để Hân Nhi biết chuyện này, bây giờ trí lực của Hân Nhi dường như đang khôi phục.

“Nhưng mà tôi cảm thấy đứa bé này rất quen?” Hân Nhi chăm chú nhìn chăm chăm vào ảnh chụp của Lê Tư Thần, càng suy nghĩ đầu lại càng đau, nhưng thật sự rất muốn nhớ ra đứa bé này là ai?

“Phu nhân, cô sao vậy? Đừng nhìn nữa, đừng nhìn...”

“Tiểu Thần, a, đầu tôi đau quá...” Hân Nhi nhăn liệt ôm đầu, hung hăng đánh, dường như vậy có thể giảm bớt đau đớn.

“Phu nhân, phu nhân, nhanh...Chu mục, Chu mục, nhanh gọi cho Tổng giám đốc, nhanh lên...” Tiểu Vân sợ Hân Nhi tự làm bản thân bị thương, liều mạng ôm lấy Hân Nhi.

“Ok rồi, tiểu Thần Thần vào đi.”

“Ừm.”

“Phu nhân, đừng như vậy...”

Lúc Lê Tư Thần bước vào liền nghe thấy tiếng kêu đầy lo lắng của Tiểu Vân cùng với tiếng kêu điên cuồng của Hân Nhi, Lê Tư Thần cái gì cũng không nhớ vọt ngay vào nhà, lúc nhìn thấy Hân Nhi đang điên cuồng đánh vào đầu mình, Lê Tư Thần nhất thời sợ đến ngây người.

“Tiểu Thần Thần, có thể loại thuốc kia đã không thể khống chế được nữa, cô ấy sắp khôi phục tâm trí rồi, đồng thời cũng có nghĩa là cô ấy đang gặp nguy hiểm.” Lâm Vi nhắc nhở.

“Mẹ...” Lê Tư Thần tiến lên ôm lấy Hân Nhi, Tiểu Vân cũng bị chặn ngang đẩy ra, Tiểu Vân vừa định hỏi cậu là ai. Nhưng lúc nhìn thấy gương mặt Lê Tư Thần cộng thêm một tiếng mẹ. Tiểu Vân liền biết Lê Tư Thần là ai.

“Mẹ, con là tiểu Thần, mẹ, mẹ làm sao vậy?” Lê Tư Thần lo lắng hỏi.

“Tiểu...tiểu Thần...” Nghe thấy giọng của tiểu Thần, Hân Nhi cố gắng hết sức khiến mình thanh tỉnh, cũng dần dần nhận rõ một số người.

“Đứng rồi, mẹ, con là tiểu Thần, con đến đón mẹ về nhà, tiểu công chúa và bà ngoại đều rất nhớ mẹ.” Nói đến đây Lê Tư Thần không khỏi đỏ mắt, vẫn luôn cho rằng Hân Nhi ở đây sẽ hạnh phúc, ai biết Hân Nhi lại gặp phải nguy hiểm, Lê Tư Thần có chút không thể tha thứ cho bản thân, vì sao không tới đón mẹ về sớm một chút, nhìn thấy một màn Hân Nhi tự đánh vào đầu mình, đối với Lê Tư Thần là sự dả kích trí mạng.

“Tiểu công chúa...về nhà...” Hân Nhi dường như cũng đang nhớ đến chuyện gì đó, miệng không ngừng ni non.

“Tiểu Thần Thần, còn người này...có muốn...” Lâm Vi nhìn Tiểu Vân nói.

“Không cần, đi thôi.” Lê Tư Thần chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Vân, bị Lê Tư Thần nhìn như vậy, Tiểu Vân nhất thời rung mình một cái, cái loại cảm giác này giống hệt lúc bị Âu Dương Thần nhìn, quả nhiên là cha con.

“Mẹ, con dắt mẹ, chúng ta về nhà...” Lúc Lê Tư Thần nắm tay Hân Nhi muốn rời đi lại thấy một bóng dáng bước tới.

“Đứng lại, mấy người là ai? Buông Hân Nhi ra...” Nhìn ám vệ bên ngoài bị lặng yên tiêu diệt, Âu Dương Thần biết nhất định đã xảy ra chuyện, vừa rồi Chu mục gọi nói Hân Nhi đau đầu, Âu Dương Thần liền ngựa không ngừng vó chạy về nhưng không ngờ lại thấy cảnh tượng này.

“Ông không có tư cách quản.” Lê Tư Thần chỉ lạnh lùng nhìn Âu Dương Thần, không vui nói.

“Là cậu...cậu muốn làm gì Hân Nhi?” Âu Dương Thần nhìn đứa bé trước mắt lại là đứa trẻ giống mình tới sáu phần kia, nhìn trong hình là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác, hơi thở trên người đứa bé này thật sự rất giống mình.

“Ông đừng có xen vào. Lâm Vi, chúng ta đi.” Lê Tư Thần không để ý Âu Dương Thần, chỉ gọi Lâm Vi rời đi.

“Mơ tưởng, cậu cho là dựa vào hai người có thể rời đi được sao?” Âu Dương Thần khinh thường nói.

“A, Dạ chủ, anh nói ra lời này thật khiến tôi không muốn rời đi nha. Nếu không, nhân gia ở lại thì tầm cho anh được không, anh từ từ rồi nói, nhân gia

thật sự đã ái mộ anh từ lâu.” Giọng nói quyến rũ của Lâm Vi truyền tới.

Dạ chủ, Âu Dương Thần cẩn trọng nhìn Lâm Vi, mới biết được hoá ra là Mị Sát của tổ chức khủng bố đệ nhất. Đáng tiếc, Âu Dương Thần không để mình bị người khác điều khiển.

“Mị Sát, Âm Dạ của tôi và tổ chức khủng bố đệ nhất luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, các người làm như thế này là có ý gì?” Âu Dương Thần lạnh giọng hỏi.

“A, Dạ chủ, xem anh nói này, chúng tôi chẳng qua chỉ là thu tiền của người ta rồi làm một ít chuyện, còn nhờ anh thả lỏng một chút, anh còn có đế quốc Âu thị, chúng tôi mấy người thật đúng là không có tiền nha.” Về mặt Lâm Vi có thể coi là điềm đàm đáng yêu.

“Vậy sao? Cần bao nhiêu tiền?” Âu Dương Thần lạnh giọng hỏi.

“Dạ chủ, anh cũng biết chúng tôi làm việc này cần có uy tín, anh xem tôi đã thu tiền của vị tiểu thiếu gia này, lúc này đổi cổ chủ thì có chút không thoả đáng đi.” Lâm Vi liếc nhìn Lê Tư Thần, tiểu Thần Thần, không thể trách tôi, ai bảo hai người là cha con chứ.

Lê Tư Thần húng hắng trừng mắt nhìn Lâm Vi, thật sự là buồn cười, chuyện Lâm Vi cô làm thời đổi cổ chủ còn thiếu sao? Cô không phải rất thích làm cái chuyện đen ăn đen này sao? Lúc này lại nói tới uy tín, cô không thấy đau răng à?

Âu Dương Thần nhìn chằm chằm Lê Tư Thần, mà Lê Tư Thần cũng không chút nào yếu thế nhìn lại, một lớn một nhỏ cứ nhìn nhau như vậy.

“A, đầu tôi, tiểu Thần...” Hân Nhi đứng bên tựa như chịu phải kích thích, đầu lại càng đau hơn.

“Mẹ...”

“Hân Nhi...” Lê Tư Thần khản trương đỡ Hân Nhi, mà Âu Dương Thần cũng căng thẳng muốn bước tới, nhưng mà Lâm Vi ngăn ở giữa, Âu Dương Thần cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Mẹ, Âu Dương Thần cũng không nghe lầm câu nói kia của Lê Tư Thần, chẳng lẽ, cậu nhóc đó là đứa bé mà Hân Nhi sinh ra vì mình sao? Giờ phút này, ánh mắt Âu Dương Thần nhìn Lê Tư Thần tràn đầy từ ái và vui mừng.

“Tiểu Thần... mẹ không sao... chúng ta đi thôi.” Hân Nhi có chút khó khăn nói.

“Hân Nhi...”

“Ôi ôi, Dạ chủ, tốt nhất anh vẫn đừng bước tới, thuốc của tên Dạ biến thái kia đã mất đi hiệu lực rồi, bây giờ phu nhân đang rất nguy hiểm, khối máu đông trong não vẫn còn đấy?” Lâm Vi tốt bụng nhắc nhở.

Cái gì? Sao có thể như vậy? Âu Dương Thần kinh ngạc.

“Hân Nhi... Hân Nhi...”

“Ông không nghe thấy sao? Mẹ tôi không khoẻ, ông còn không mau cút đi, đều do ông làm hại.” Lê Tư Thần cũng phát hỏa, quát lớn Âu Dương Thần.

“Tiểu Thần...” Giờ phút này về mặt Âu Dương Thần rất thống khổ.

“Tránh ra, tôi muốn đưa mẹ rời đi, ông cho là ông còn có thể ngăn cản sao??” Bây giờ đổi thành Lê Tư Thần khinh thường nói, bởi vì cậu đã nhìn thấy một bóng dáng khác đáng tiền tới.

“Không được, con không thể mang mẹ con rời đi, ba chờ mẹ con ròng rã năm năm, chuyện của quá khứ là...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe, Âu Dương Thần, nếu mẹ tôi có chuyện gì tôi sẽ không bỏ qua cho ông.” Lê Tư Thần quát.

“Tiểu Thần, không thể...” Hân Nhi nhìn hai cha con tranh cãi ầm ĩ, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi cho tốt, con nhất định sẽ cứu mẹ.” Giọng của Lê Tư Thần nhất thời dịu lại.

“Thần, thả bọn em đi đi, anh không nợ em, hôm đó là em tự nguyện.”

“Không phải, Hân Nhi, em nghe anh nói...”

“Dung Dung, Lâm Vi, đưa bọn tôi đi...” Lê Tư Thần nói, bây giờ cậu chỉ muốn nhanh chóng chữa trị cho Hân Nhi chứ không phải tiếp tục ở đây tranh cãi với Âu Dương Thần, đây cũng không phải điều cậu mong muốn.

“Tiểu Thần, bây giờ mẹ con cần nghỉ ngơi, ở lại chỗ này được không? Ba sẽ đi tìm bác sĩ tốt nhất thế giới cứu cô ấy...” Giọng nói Âu Dương Thần gần như là khẩn cầu, bây giờ biết được Lê Tư Thần là con của mình, Âu Dương Thần cũng không thể dùng sức mạnh và thái độ cứng rắn, năm năm thiệt thòi, nhất định mình không có quyền được biện giải.

“Không cần, mẹ tôi tôi sẽ chăm sóc.” Lê Tư Thần lạnh giọng nói, lập tức nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Âu Dương Thần, trong lòng cũng thoáng qua một tia chán nản.

“Tôi đã tìm được người điều chế thuốc cho mẹ, chỉ còn thiếu Diệp Phi phẫu thuật...” Đường như Lê Tư Thần đang cố ý nhắc nhở.

Diệp Phi... Diệp Phi...

Nói xong, Lê Tư Thần nắm tay Hân Nhi rồi đi cùng Dung Dung và Lâm Vi.

“Hân Nhi...” Âu Dương Thần muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng mà Dung Dung lại ngăn ở trước mặt: “Dạ chủ, dừng lại.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Dung Dung truyền đến.

“Đúng vậy, Dạ chủ, anh cũng đừng nóng vội, tiểu công tử nhà anh không phải nói còn thiếu mỗi Diệp Phi sao? Chữa trị cho phu nhân của anh, vẫn là nên nắm chặt thời gian, nếu không, anh cũng có thể lựa chọn nhân gia, đầu nhân gia cũng không có mấy thứ kia...” Lâm Vi tiếp tục không sợ chết đùa giỡn.

“Cút!” Âu Dương Thần lạnh lùng nói, thoáng qua một tia sát khí.

“Vi Vi, đi thôi.” Dung Dung cũng không để ý sát khí từ Âu Dương Thần mà gọi Lâm Vi rời đi, bây giờ nhiệm vụ quan trọng là chữa trị cho mẹ của đứa bé kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Chương 122 Chuột con đến

"Vi Vi, đi thôi. Dung Dung cũng không để ý tới sát khí Âu Dương Thần mà gọi là Lâm Vi rời đi, bây giờ nhiệm vụ thiết yếu là cứu trị mẹ của cậu nhóc.

Bên trong biệt thự nhà họ Lê.

"Hi, Hello, chuột con thân yêu, anh rốt cuộc đã tới, người ta rất nhớ anh nha" Lâm Vi vừa nhìn thấy Vu Hạo lập tức quẩn lấy giống như bạch tuộc. Dĩ nhiên tay còn thừa cơ sờ mấy cái.

"Tránh ra..." Vu Hạo rất không khách khí đẩy ra móng vuốt Lâm Vi, mặc dù cũng rất quen thuộc Lâm Vi, nhưng hắn không có thói quen cùng người khác đụng chạm. Nhất là tay chân không quy củ như vậy.

"Ô ô, chuột con, anh thật hung dữ với người ta, người ta thật là buồn muốn chết, Dung Dung, cậu phải thay mình báo thù." Lâm Vi giả khóc đi về phía Dung Dung.

Dung Dung... .. Vu Hạo lúc này mới phát hiện ra Dung Dung vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, nhất thời mặt có chút xấu hổ rồi, nghĩ tới động tác mới vừa rồi của Lâm Vi, Lâm Vi, cô nhất định là cố ý."Dung Dung, cô cũng ở đây."

"Ừ." Dung Dung vẫn như cũ không có biểu cảm gì, chỉ là nhàn nhạt từ một tiếng, tất cả mọi người biết Dung Dung là nữ sát thủ thứ một tổ chức khủng bố, không có bất kỳ chuyện gì có thể làm cho Dung Dung thay đổi nét mặt.

"Ai ô ô, chuột con, làm sao anh đỏ mặt nha, thật khó được, cũng chỉ có thể là thấy Dung Dung của chúng ta thôi, hi hi." Lâm Vi ở bên cạnh cười trêu nói.

"Lâm Vi, chó nói lung tung." Vu Hạo có chút khàn trương nói, không tự chủ liếc nhìn Dung Dung, nhưng Dung Dung không có bất kỳ biểu hiện gì, Vu Hạo không khỏi có chút ảm đạm.

"Thần Thần đâu?" Ngay sau đó nói sang chuyện khác.

"A, anh nói Tiểu Thần Thần sao..." Lâm Vi cố ý kéo dài âm thanh, vừa định nói những gì liền nhìn thấy một bóng dáng nhỏ lạnh lùng đi ra.

"Vu Hạo, chú đã đến rồi." Vẻ mặt Lê Tư Thần khó che giấu mệt mỏi, đầu Hân Nhi dường như rất đau, nhưng vì không để cho Lê Tư Thần lo lắng vẫn cố nhẫn nại, điều này làm trong lòng Lê Tư Thần càng thêm tự trách cùng khổ sở, cuối cùng vẫn là cho Hân Nhi uống thuốc giảm đau, Hân Nhi lúc này mới ngủ thiếp đi.

"Cậu là....." Vu Hạo nhìn cậu bé trước mắt mới mấy tuổi có chút khó có thể tiếp nhận, ông trời ơi, không cần nói cho hắn, đây chính là người ban đầu đã phá cơ sở dữ liệu được vật của hắn, còn uy hiếp hắn, nếu không.....,

"Chuột con, anh nhất định không nghĩ tới, đây chính là Tiểu Thần chân chính đó, rất nhỏ đi, ha ha ha, Dung Dung, không phải chỉ có mình đây giật mình sao, cậu nói nếu như dẫn Tiểu Thần Thần đi cho lão Vương xem một chút, hắn sẽ không tức giận thổ huyết tại chỗ chứ." Lâm Vi cười trêu nói. Nhớ ngày đó lão Vương vì chiến thắng Lê Tư Thần mấy ngày cũng không ngủ nghiêng cứu máy vi tính, bây giờ mặc dù Lê Tư Thần đã sớm không phải đối thủ rồi.

"Ừ." Dung Dung vẫn không có nét mặt gì.

"Dung Dung, cậu thật không có tình cảm." Lâm Vi bĩu môi, tiếp tục thưởng thức dáng vẻ kinh hãi của Vu Hạo, không có chút nào ý thức được ngày đó cô cũng giật mình như vậy.

"Vu Hạo, đồ mang đến rồi sao?"

"Ừ, phân tích số liệu của tên Đệm biển thái cậu đưa cho tôi, thật ra thì cách điều chế của hắn cũng không tệ lắm, chỉ là ít đi mấy vị thuốc, tôi đã điều chế lại lần nữa, có thể tạm thời áp chế, trong vòng một tháng này coi ấy sẽ không nhúc nhích, nhưng là nhất định phải phẫu thuật trong vòng một tháng, chuyện này cậu nên tự có tính toán thôi." Khiếp sợ cũng chỉ là chuyện nhất thời, Vu Hạo cũng rất mau khôi phục như cũ, bắt đầu vào việc chính.

"Ừ, cảm ơn, chú đi cùng tôi vào trong nhìn một chút."

"Được." Vu Hạo liếc nhìn Dung Dung, đi theo Lê Tư Thần đi vào." Dung Dung, thật ra thì chuột con cũng không tệ lắm, nhiều năm như vậy đối với cậu vẫn vậy...," Lâm Vi nghiêm mặt nói. Không có bộ dáng đùa giỡn giống bình thường, Dung Dung, có thể nói là người quan trọng nhất trên thế giới này của Lâm Vi.

"Vi Vi, cậu biết." Hiếm khi Dung Dung về mặt có một tia cô đơn, nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ. Giống như chút cô đơn mới vừa rồi chưa từng xuất hiện qua.

"Dung Dung, người đàn ông thôi tha đó đáng giá không? Cậu xem bây giờ hắn còn chưa phải là sống thuận buồm xuôi gió, ngày ngày ở trong đám phụ nữ, nếu như không phải là cậu ngăn cản mình sớm giết hắn rồi." Lâm Vi oán giận nói.

"Vi Vi, không phải là vì hắn, chuyện của hắn chúng ta cũng chớ để ý. Mình chỉ là không có biện pháp để tiếp nhận người khác." Dung Dung nghiêm túc nói, mặc dù bình thường về mặt Dung Dung chính là không sao cả, nhưng Lâm Vi vẫn cảm thấy Dung Dung dường như đang tức giận, Lâm Vi biết Dung Dung không cho phép chính mình tự ý đi đụng người đàn ông kia, Lâm Vi chỉ đành hối tiếc, nếu như, ba năm trước đây không phải là do mình... Dung Dung cũng sẽ không vì cứu mình mà bị thương, còn thất lạc tên kia.

"Tốt lắm, tốt lắm, mình biết rồi, cậu hãy yên tâm đi, không có đồng ý của cậu, Thiên Vương lão tử cũng đừng nghĩ muốn mạng người kia, tai họa do trời, yên tâm thôi." Lâm Vi vỗ vỗ ngực bảo đảm.

Dung Dung cũng không trả lời, nhưng là Lâm Vi còn cảm thấy là cô thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù rất nhỏ rất nhỏ, nhưng Lâm Vi vẫn cảm thấy, luôn cho rằng Dung Dung rất kiên cường, coi như bị đánh bị thương cũng không kêu một tiếng, nhưng mà, Lâm Vi biết Dung Dung cũng có một vết thương trí mạng, đó chính là người đàn ông kia người kia một bát quái tin tức cũng có thể đem hắn hoàn hảo thân thể cho làm ra một vết thương máu chảy đầm đề ra ngoài."Thần Thần, tôi cảm thấy được tình huống của mẹ cậu so với trong tưởng tượng của tôi càng tệ hơn, khối máu đó có dấu hiệu lan rộng, hơn nữa nếu tôi đoán không sai có một miếng thủy tinh nhỏ ở bên trong, tình huống rất khó giải quyết, vẫn nên nhanh chóng sắp xếp làm giải phẫu thôi." Vu Hạo nặng nề nói.

"Được, Vu Hạo, ngày mai tôi sẽ tìm đến Diệp Phi." Lê Tư Thần kiên định nói, Âu Dương Thần, cha, không để cho con thất vọng."Diệp Phi, phải như thế nào cậu mới bằng lòng cứu người, điều kiện gì cậu mau nói?"

"Âu Dương Thần, anh cũng có ngày này sao, muốn tôi đồng ý, cũng có thể, 30% cổ phần Âu thị." Diệp Phi lạnh lùng nói.

"Được, sau đó tôi sẽ tìm Sở Luật Sư để ý." Âu Dương Thần không có bất kỳ do dự nào đối với anh mà nói 30% cổ phần Âu thị tính là gì, dù là toàn bộ Euclid anh cũng sẽ không chần chừ, bởi vì anh có thể sáng lập vô số Âu thị, nhưng mà Hân Nhi cũng chỉ có một, mất đi Hân Nhi, nhiều Âu thị hơn nữa cũng vô ích. Giương sơn cùng mỷ nhân cái nào quan trọng Âu Dương Thần hiển nhiên rất rõ ràng.

Diệp Phi không khỏi mở to hai mắt nhìn Âu Dương Thần, hiển nhiên những lời nói này của Âu Dương Thần làm Diệp Phi giật mình, mọi người đều biết, Âu thị là cả tấm huyết của Âu Dương Thần, nhiều năm như vậy trên thực tế tất cả thời gian Âu Dương Thần đều dồn vào Âu thị, làm sao có thể dễ dàng chấp tay nhường Âu thị cho người ta như vậy.

"Cứu người nào?" Diệp Phi tò mò hỏi, người nào có thể để cho Âu Dương Thần bỏ ra vốn lớn như vậy?

"Hân Nhi...?"

"Cái gì.....Hân Nhi cô ấy... còn sống" Diệp Phi không còn bình tĩnh ngồi đó, mà là thẳng tắp đứng lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Âu Dương Thần.

"Đúng, cô ấy vì cứu tôi nên bị thương, hiện tại rất nguy hiểm." Âu Dương Thần đau khổ nói.

"Âu Dương Thần, tại sao mỗi lần anh đều có thể may mắn như vậy, Tuyết Nhi là thế, Hân Nhi cũng vậy, tại sao đều là anh... .." Diệp Phi không cam lòng nói.

"Thật xin lỗi." Âu Dương Thần lần đầu tiên nói xin lỗi với Diệp Phi, vì Tuyết Nhi, hơn Hân Nhi, Diệp Phi vì cứu Tuyết Nhi mới đi học y mà Hân Nhi cũng là Diệp Phi cứu, thế nhưng hai người đều vì cứu mình, hiện tại Hân Nhi cũng vì mình mà bị thương bệnh tình nguy kịch, khổ sở trong lòng Âu Dương Thần không có người nào có thể hiểu.

"Âu Dương Thần, nếu như lần này anh còn tổn thương Hân Nhi, tôi nhất định sẽ liều mạng với anh, nhất định sẽ..." Diệp Phi hung hăng cảnh cáo, điều

này cũng nghĩa là hấn rút cuộc quyết định bỏ qua.

"Tôi không biết... "

"Hừ... , " "Tiểu Thần Thần, cậu nói người cha mất than kia rốt cuộc có thể tìm được Diệp Phi đó tới đây hay không?" Lâm Vi vừa gặm cắn quả táo vừa hỏi.

"Ừ."

"Tiểu Thần Thần, kể từ khi phát hiện cậu là con trai Âu Dương Thần, phát hiện ra cậu càng ngày càng không đáng yêu rồi. Ấc, cậu nói về sau muốn tiếp nhận Âm Dạ có còn tiếp tục thăm gia cùng chúng ta không, lão Vương vẫn chờ cậu đi huấn luyện đây?"

"Ừ..." Lê Tư Thần tiếp tục từ.

"Dung Dung, Tiểu Thần Thần bắt nạt mình, cậu giết nó đi thôi. Sau đó mình lại làm nó ..tạo thành cường bức rồi giết" Lâm Vi cười cười.

"Lâm Vi, cô không cần giết hại đóa hoa của tổ quốc được không?" Vu Hạo không nhìn nổi nên nói chen vào.

"Cũng đúng nha, Tiểu Thần Thần bây giờ còn không cứng nổi đây này, cường không được. Nếu không liền đổi thành anh đi" Lâm Vi nói xong muốn ngoào qua Vu Hạo.

"Cút ngay." Vu Hạo lập tức trắng giống như là thấy ruồi.

"Tiểu thiếu gia, chủ tịch Âu thị muốn gặp cậu."

"Mời hấn vào thôi." Lê Tư Thần lạnh giọng nói.

"Ồ, thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, chuột con này, tôi tìm cha Tiểu Thần Thần còn tốt hơn, anh trước hết vẫn nên giữ lại." "Hừ..." Vu Hạo khinh thường hừ lạnh. "Lúc nào thì có thể làm phẫu thuật .." Âu Dương Thần thấy Lê Tư Thần lập tức hỏi thẳng.

"Ngày mai..."

"Tiểu Thần... ... năm năm qua con sống rất tốt sao?" Âu Dương Thần cẩn thận hỏi, cả ngày hôm nay vừa lo âu bệnh tình Hân Nhi vừa vui mừng khi thấy đứa bé của mình và Hân Nhi, Lê Tư Thần cơ trí và tinh táo, Âu Dương Thần đều nhìn ở trong mắt, nhưng là, nhưng không có biện pháp giống như người cha bình thường ôm đứa bé của mình vào trong ngực, bởi vì anh không làm tròn trách nhiệm của người cha, hoàn toàn vắng mặt năm năm.

"Ừ... ... rất tốt" Lê Tư Thần nhàn nhạt đáp lời, nội tâm cũng đang kêu gào mãnh liệt, cậu rất muốn nói cậu không nhớ cha, nhớ cha, rất muốn rất muốn, còn nhớ rõ trước kia khi mới vừa hai tuổi có chút hiểu chuyện khi đó tiểu công chúa cũng đã hỏi Hân Nhi tại sao mình không có cha, còn nhớ rõ khi đó Hân Nhi chỉ nói cha của bọn họ đi không gian, kết quả ngày đó Hân Nhi lại đau lòng thật lâu, ban đêm nhìn tiểu công chúa và Lê Tư Thần khóc thật lâu, một mực nói xin lỗi, tiểu công chúa ngủ rất sâu, nhưng Lê Tư Thần lại tỉnh, nhìn Hân Nhi cứ như vậy đau lòng đếm vết thương trong lòng, khi đó Lê Tư Thần đã quyết tâm sẽ không bao giờ hỏi Hân Nhi bất kỳ chuyện gì về cha nữa, hơn nữa còn lên lút nói với tiểu công chúa,, từ đó về sau tiểu công chúa và Lê Tư Thần không còn hỏi về chuyện của cha để mình, Hân Nhi cũng cảm thấy hai đứa bé hiểu chuyện.

Rất tốt... ... về mặt Âu Dương Thần có chút âm đạm, vậy nên cho đến bây giờ mọi người vẫn không cần anh, dù như thế nào anh nhất định phải để cho con sửa thói quen đó.

"Cha có thể đi thăm mẹ con một chút được không..."

"Ừ..." Lê Tư Thần cũng không có phản đối, cho dù có nhiều oán giận hơn nữa, nhưng dù sao cũng là cha mình, hơn nữa, Lê Tư Thần biết mẹ mình nhất định vẫn thích ông... ... "Hân Nhi. . . . . Cảm ơn em... ..Tiểu Thần rất thông minh rất hiểu chuyện, em dạy rất tốt." Nhìn Hân Nhi ngủ say, Âu Dương Thần nhẹ nhàng hôn một cái lên gò má của Hân Nhi, lần đầu nói xong, mặc dù mới cách một ngày, nhưng mà, Âu Dương Thần cảm thấy dài giống như là mấy thế kỷ vậy, thấy Hân Nhi bởi vì va chạm mà đầu bị thương, tim Âu Dương Thần như bị đao cắt.

"Hân Nhi, anh đã từng thề nếu như có một ngày em có thể trở về, cho dù mất đi tất cả, anh cũng sẽ không để cho em bị thương, nhưng mà, anh không có làm được, em vẫn bị thương, còn thương nặng như vậy, anh biết rõ Tiểu Thần đang trách anh, Hân Nhi, em cũng như Tiểu Thần cùng nhau trách anh được không? Ít nhất cho anh một cơ hội để cho mình bị trừng phạt được không? Bà xã..."

Lê Tư Thần lặng lẽ rời khỏi phòng của Hân Nhi, cha, con không có trách cha, thật ra thì chỉ là con đang tự trách mình....., là lỗi của con.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Chương 123 : Cha con giao dịch

"Cho ba" Lê Tư Thần nấu một phần cháo đưa cho Âu Dương Thần, Hân Nhi ở trong phòng cấp cứu đã mười tiếng rồi, Âu Dương Thần nhất quyết đòi ở bên ngoài trông chừng, một bước cũng không rời, Lê Tư Thần thấy vậy, dĩ nhiên trong lòng có nhiều cảm xúc khác nhau.

Âu Dương Thần chăm chú nhìn Lê Tư Thần đưa cháo cho mình, bỗng nhiên ngẩn người ra, đây là lần đầu tiên Lê Tư Thần đưa đồ ăn cho Âu Dương Thần, chính xác là Âu Dương Thần nhận thức rằng đây là lần đầu tiên anh được con trai mình đưa đồ ăn cho mình, loại cảm giác vừa vui sướng vừa tự hào khi được làm ba xâm chiếm trong đầu Âu Dương Thần, khiến anh trong chốc lát quên đi hoàn cảnh hiện tại của mình.

Thấy ánh mắt Âu Dương Thần nhìn mình một cách chăm chú, Lê Tư Thần cũng có chút ngượng quay mặt sang hướng khác, tiếp tục nhìn vào cánh cửa đang đóng.

"Tiểu Thần, mẹ con sẽ không có chuyện gì đâu." Âu Dương Thần giống người cha đang an ủi con của mình.

"Dạ, Con biết rồi." Lê Tư Thần nhàn nhạt lên tiếng, cậu tin tưởng thuốc của Vu Hạo, cậu cũng có nghe nói đến y thuật của Diệp Phi, nhưng quan trọng nhất là Lê Tư Thần tuyệt đối không cho phép mẹ cậu có chuyện gì, cậu không cho phép... , ,

Âu Dương Thần cảm thấy mình có chút thất bại, vì sao đứa bé này không đáng yêu giống con của Cẩm Vân và Vũ Hạ như thế vậy? Vì sao cậu không cho kẻ làm cha này một chút sĩ diện, không cho anh có cảm giác được con trai sùng bái, tôn trọng đây? Nhớ đến mỗi lần tiểu công chúa nhà họ Mộc đối với Vũ hạ sùng bái, Vũ hạ thật kiêu căng, khiến cho bọn họ đều không dám nhắc đến nữa, nhưng vào lúc này khi rơi vào hoàn cảnh này, Âu Dương Thần cảm thấy loại cảm giác đó thật sự là cực kỳ tốt, nhưng cậu không có... .. đứa bé này giống ai vậy? Âu Dương Thần không nhớ mình lúc nhỏ trông như thế nào nên trong lòng buồn phiền, rầu rĩ.

"Thật ra chúng con rất nhớ ba." Lê Tư Thần nhỏ giọng nói ra những lời này, nhìn về mặt Âu Dương Thần buồn phiền, cậu không đành lòng nhìn thấy có người bụng đang đói, có người mời ăn mà từ chối, nói ăn no rồi, dĩ nhiên cậu không phải loại người như vậy.

Ra rồi... ..thế nhưng Âu Dương Thần không còn nghe thấy lời nói kia, mà là chăm chú vào cánh cửa phòng giải phẫu, Lê Tư Thần cũng thờ phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không nghe thấy.

"Thế nào rồi?" Âu Dương Thần và Lê Tư Thần cùng tiến tới, người ra ngoài là Vu Hạo.

"Thần Thần, cậu yên tâm đi, rất thành công, quả nhiên người đàn ông kia thật tài giỏi." Một tay Vu Hạo ôm Lê Tư Thần nói.

"Cám ơn." Lê Tư Thần trịnh trọng nói, bây giờ mặc dù tư thế này có chút quái dị, chỉ là Lê Tư Thần cũng có chút quen, bởi vì ngày ngày Lâm Vi đều muốn ăn đậu hũ của cậu. Nói cho oai chính là giao lưu tình cảm.

"Không cần khách khí với bác, con nên cảm ơn vị thầy thuốc thiên tài kia." Trong lời nói của Vu Hạo rõ ràng có chút khâm phục đối với Diệp Phi, thận trọng buong Lê Tư Thần xuống.

"Dạ, con biết." Lê Tư Thần cũng có chút trịnh trọng nói xong, cậu vẫn luôn muốn cảm ơn Diệp Phi nên cậu vẫn luôn chuẩn bị từ trước.

"Khi nào thì tôi có thể vào thăm cô ấy... .." Rốt cuộc Âu Dương Thần không nhịn được hỏi, nhìn Vu Hạo quang minh chánh đại ôm Lê Tư Thần như vậy, mà mình lại không có cái quyền đó, khiến Âu Dương Thần có một chút ghen ghét.

"Còn tùy lúc....., Thần Thần, tớ đi trước."

"Ừ... "

Âu Dương Thần không kịp chờ đợi chạy vào phòng bệnh, mà Lê Tư Thần cũng bất chước chạy theo vào một gian phòng khác ...

"Cốc cốc... , "

"Ai... .."

Lê Tư Thần bình tĩnh đi vào, nhìn gương mặt cùng bóng dáng nhỏ nhắn của Lê Tư Thần thì Diệp Phi có một chút giật mình, lúc trước xôn xao loan truyền về xì căng đan giữa San San và Âu Dương Thần, cùng với đứa bé của bọn họ, Diệp Phi cũng xem thấy bài báo đó, nhưng lúc đó Diệp Phi vẫn còn vì Hân Nhi nên không quan tâm lắm, rất không yên lòng.....

"Có chuyện gì... " đối với con trai của Âu Dương Thần, đương nhiên Diệp Phi không hứng thú lắm.

"Bác Diệp, cảm ơn bác đã cứu mẹ con." Lê Tư Thần rất cung kính hướng Diệp Phi khom mình cúi chào một góc chín mươi độ. Làm con cái, vì cha mẹ, cung kính cảm tạ người có ơn là lẽ dĩ nhiên.

"Con... , Con là con của Hân Nhi ... , " Diệp Phi có chút giật mình.

"Vâng, con là con trai của mẹ." Lê Tư Thần lễ độ nói.

"Ha ha ha, quả thực Hân Nhi rất yêu hấn ta, thế nhưng... .." Diệp Phi không nói nên lời, bây giờ đối với tình cảm của Hân Nhi, Diệp Phi cũng không biết nói gì? Trong lòng có một loại chấp niệm, bởi vì Hân Nhi là do mình cải tạo, là do mình sáng tạo, cô ấy nhất định phải thuộc về mình, nếu như không thuộc về mình, thì người đó cũng tuyệt đối không phải là Âu Dương Thần, trong tiềm thức Diệp Phi vẫn đem cái chết của Tuyết Nhi quy kết cho Âu

Dương Thần, nhưng bây giờ... , Diệp Phi cũng cảm thấy kỳ quái, ba năm này thỉnh thoảng vẫn thấp thoáng xuất hiện một bóng dáng khác, ngay cả Diệp Phi cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, lần này lại thấy gương mặt quen thuộc đó, Diệp Phi nhận ra mình không có điên cuồng tưởng tượng mình thấy Hân Nhi, mà là một loại buồn lòng tình yêu, có lẽ bây giờ anh thật đã thương yêu Hân Nhi như tình yêu đối với một đứa em gái mà thôi. Thấy Hân Nhi còn sống, trong lòng Diệp Phi chỉ có vui mừng, cũng không còn cảm giác cổ chấp, nhất định phải giữ cô ấy bên cạnh mình.

Diệp Phi lại nhìn vào mắt Lê Tư Thần, trong lúc đó bất chợt cảm thấy đứa bé này thật đáng yêu, bởi vì con của Hân Nhi, nên trong lòng không khỏi nỉ non "Lúc nào thì ta mới có thể có một đứa bé giống như con vậy."

"Bác Diệp, có lẽ bác đã có rồi, chỉ là bác không biết mà thôi." Lê Tư Thần dềnh dặc nói.

Gương mặt Diệp Phi mờ mịt nhìn Lê Tư Thần.

"Bác Diệp, con cho bác cái này, con biết bác sẽ cần đến nó ." Lê Tư Thần nói xong, đưa tài liệu đang cầm trên tay cho Diệp Phi.

"Cái này là..... , " Diệp Phi lơ đãng đảo quan phần tài liệu trên tay. Nhìn một chút không khỏi tròn to hai mắt. Nha đầu kia thế nhưng..... ,

"Cám ơn." Diệp Phi nói một câu cảm ơn liền lập tức hướng bên ngoài bệnh viện chạy đi, ngay cả trang phục bác sĩ trên người cũng không kịp thay.

Lê Tư Thần ở phía sau nhìn theo bóng dáng của Diệp Phi chạy đi, không khỏi nhếch lên khóe miệng, cảm thấy quyết định này của mình thật là chính xác.

Lê Tư Thần xoay người hướng phòng bệnh của Hân Nhi đi tới.

"Bà xã à, có đau hay không, anh biết rõ em sợ nhất là đau đẻ, nếu như có thể anh thật sự muốn đau thay em... .. " Âu Dương Thần cầm tay Hân Nhi lên đặt lên miệng của mình, dịu dàng hôn. Lê Tư Thần thấy Âu Dương Thần và Hân Nhi như thế, trong lòng cũng không đành lòng, yên lặng lui ra khỏi phòng bệnh.

"Tiểu Thần Thần, tớ và Dung Dung muốn đi, lòng dạ lão Vương thật là hiểm độc, không cho chúng mình nghỉ phép. Tớ không đành lòng bỏ cậu. Tiểu Thần Thần, cậu phải mau trở lại tìm chúng tớ nha" Lâm Vi ôm Lê Tư Thần, nhân tiện nhéo mặt của Lê Tư Thần, nghĩ đến làn da mịn màng không thể bị chà đạp, trong lòng Lâm Vi cũng bắt đầu kêu gào, nội tâm đang đem tổ tông mười tám đời của Hắc Vương mắng cho một trận.

"Ừ." Lê Tư Thần ngược lại không lộ ra vẻ gì khác, coi như trong lòng Lê Tư Thần có chút không nở, nhưng nét mặt thản nhiên kia vẫn không có biểu hiện gì, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất của Lê Tư Thần và tiểu công chúa, nếu như là tiểu công chúa thì lúc này nhất định khóc lóc thảm thiết, tiểu công chúa rất biết biểu đạt tình cảm của mình, còn Lê Tư Thần sẽ không như vậy, có thể trong tiềm thức Lê Tư Thần vẫn cho rằng mình là một người đàn ông nhất định phải bảo vệ Hân Nhi và tiểu công chúa thật tốt, đây cũng chính là điều cậu không cho phép mình yếu kém cho dù cậu chỉ mới năm tuổi.

"Tiểu Thần Thần, cậu thật là không hiểu gì về thể hiện tình cảm, khuôn mặt của cậu lạnh giống y như cha cậu, hừ, chúng ta đi." Nói xong Lâm Vi kéo Dung Dung rất nhanh biến mất khỏi biệt thự, Lê Tư Thần nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng suy nghĩ có lẽ mình nên nghe theo ý kiến của phúc hắc vương sớm một chút đi đến căn cứ huấn luyện, nhưng đầu tiên phải giải quyết xong việc hạnh phúc của cha và mẹ.

Lê Tư Thần phân phó phòng bếp nấu chút cháo sau đó rất tự nhiên mang cho Âu Dương Thần. Vi hạo nói có thể tối nay Hân Nhi sẽ tỉnh. Nghĩ tới việc mình nhanh chóng sẽ gặp được mẹ, trong lòng Lê Tư Thần có chút vui vẻ, chỉ là khi nghe tới Vi Hạo nói thời gian này Hân Nhi có thể hoàn toàn mất trí nhớ bởi vì tác dụng phụ của thuốc, nhưng vậy cũng tốt, xem như mẹ chỉ bị thương thôi.

"Cài cài... , " Lê Tư Thần đẩy cửa, thấy Âu Dương Thần nằm ngủ ở bên cạnh Hân Nhi, những ngày này, Âu Dương Thần hầu như không có ngủ, Lê Tư Thần biết Âu Dương Thần nhất định rất là mệt mỏi, thận trọng đi tới bên cạnh, cầm lên áo khoác của Âu Dương Thần muốn đắp trên người Âu Dương Thần, nhưng khi nhìn Âu Dương Thần dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn mình, Lê Tư Thần nhất thời giật mình, nói "Con chỉ là muốn ngồi trên ghế sofa, áo khoác này làm phiền con." Lời nói của Lê Tư Thần nghe thế nào cũng đều có cảm giác giấu đầu lòi đuôi, Âu Dương Thần cũng cảm thấy vậy nên nói, "Ba cũng chưa nói con phải giúp ba đắp chăn mà... , "

Lê Tư Thần... ..

"Khụ khụ, người giúp việc trong nhà tự nhiên làm hơi nhiều đồ ăn một chút, trong nhà lại không có ai ở đây." Lê Tư Thần cảm thấy mắt tự nhiên cảm hộp giữ ẩm đặc biệt làm vì Âu Dương Thần đưa cho anh. Còn hộp kia chính là cháo cho Hân Nhi.

"Ừ." Âu Dương Thần cầm lấy mở ra nhìn, nhận ra toàn bộ đều là món ăn mình thích, nhất thời cảm thấy rất cảm động, chăm chú nhìn Lê Tư Thần, thấy con trai không được tự nhiên, cái này gọi là tự nhiên sao? Rõ ràng là cố ý làm, Lê Tư Thần bị Âu Dương Thần nhìn chăm chú nên hơi mất tự nhiên, quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn thời tiết.

"Ăn thật ngon." Âu Dương Thần nhàn nhạt nói một câu, nhìn một bên mặt của Lê Tư Thần nhếch miệng. Thật muốn bóp mặt con trai đáng yêu của mình.

"Thần..Thần..chạy mau" Giọng Hân Nhi nho nhỏ cất lên.

"Mẹ.."

"Bà xã.."

Âu Dương Thần và Lê Tư Thần đồng thời chạy tới, Hân Nhi thấy có một chiếc xe muốn lao tới Âu Dương Thần, rất muốn mở mắt cứu anh ấy..nhưng dù

cố gắng thế nào cũng không mở ra được, Hân Nhi vẫn cố gắng nỗ lực, rốt cuộc mở mắt thấy được gương mặt của Âu Dương Thần.

"Thần, anh không sao chứ?" Theo bản năng Hân Nhi ôm Âu Dương Thần thật chặt. Chỉ có mình cô biết vào thời điểm đó cô sợ đến đường nào.

"Không sao cả, không sao cả, Hân Nhi... , "

Hân Nhi..... Đúng vậy, mình là Hân Nhi, không còn là Lam Hân Nhi, bây giờ mình chính là Lê Hân Nhi. Cho tới bây giờ cũng chỉ là Hân Nhi... Hân Nhi giống như bị kích thích, một tay dùng sức đẩy Âu Dương Thần ra, tay kia vừa mới phẫu thuật xong Hân Nhi vừa động rãnh tay thuật, cũng không có rất lớn hơi sức, chỉ là đem Âu Dương Thần đẩy ra.

"Hân Nhi.." Âu Dương Thần kinh ngạc nhìn Hân Nhi, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào... ,

"Xin lỗi" Hân Nhi nhàn nhạt nói một câu xin lỗi, không biết mình đang nói cái gì... ,

Thật xin lỗi.....

"Người nói xin lỗi chính là ta, Hân Nhi, năm năm rồi, anh đợi em rờn rã năm năm rồi, đợi đến bây giờ em lại nằm đây nói xin lỗi sao? Em quên khoảng thời gian chúng ta đã ở bên nhau mỗi ngày sao? Em quên anh vì em đã xây dựng ngôi nhà của chúng ta như thế nào sao?" Âu Dương Thần đau đớn nói.

Cái gì... ..Gương mặt Hân Nhi mờ mịt, em chỉ nhớ anh vì Lăng Phi Tuyết nên xây dựng ngôi nhà tuyết thôi.

"Mẹ..... " Rốt cuộc Lê Tư Thần quyết định chạy đến giải vây.

"Tiểu Thần, sao con lại ở đây... , mẹ bị thương nên con tới đúng không? Thật xin lỗi, mẹ không sao, con không cần phải lo lắng." Hân Nhi nhìn Lê Tư Thần với khuôn mặt lo âu và dịu dàng, từ ái của người làm mẹ, đây là lần đầu tiên Âu Dương Thần nhìn thấy bộ dáng này của Hân Nhi, một loại ánh sáng chiếu rọi, giờ phút này Âu Dương Thần có cảm giác thỏa mãn, cảm giác có vợ con thật vô cùng tốt mặc dù Hân Nhi chưa tiếp nhận mình, nhưng Âu Dương Thần có lòng tin nhất định có thể làm Hân Nhi cảm động một lần nữa, tóm lại lần này anh nhất định không buông tay.

"Mẹ, mẹ có đau hay không... , Tiểu Thần gọi người đến giúp" Giờ khắc này Lê Tư Thần ở trước mặt Hân Nhi lại thật sự chỉ như là một đứa bé, quan tâm nhiều đến mẹ mình.

"Không đau không đau, Tiểu Thần, mẹ không có chuyện gì."

"Mẹ, mẹ không sao là tốt rồi, ba rất lo lắng cho mẹ đó. Cũng mấy ngày rồi ba không có ngủ." Lê Tư Thần đột nhiên nói ra một câu, trực tiếp hù dọa Hân Nhi, dĩ nhiên Âu Dương Thần kinh sợ nhất, anh cũng mờ mịt nhìn Lê Tư Thần, đây là tình huống gì?

"Tiểu Thần... .. Con biết.." Hân Nhi kinh ngạc nhìn Tiểu Thần, cô kinh ngạc vì Tiểu Thần biết Âu Dương Thần chính là cha của cậu , mà Âu Dương Thần kinh ngạc chính là Lê Tư Thần lại gọi mình là cha. Điều này làm cho Âu Dương Thần thật sự không ngờ.

"Mẹ, con đã biết." Lê Tư Thần có chút im lặng nói.

"Tiểu Thần. Mẹ không phải cố ý muốn giết con." Hân Nhi cảm thấy có lỗi với bọn nhỏ, vì ban đầu cô cứ như vậy nói anh ấy ở trên vũ trụ.

"Không sao đâu mẹ, không phải là lỗi của mẹ, con không trách mẹ." Lê Tư Thần nói lời này rồi nhìn Âu Dương Thần .

Chẳng lẽ là lỗi của ba, được rồi, anh thừa nhận, chính là lỗi của anh, Âu Dương Thần ngượng ngùng cúi đầu, mặc kệ như thế nào, chỉ cần con trai nhận mình là được.

"Tiểu Thần, con ra ngoài trước một chút được không? Mẹ có chuyện muốn nói với ba con.." Hân Nhi quay về phía Lê Tư Thần dịu dàng nói.

"Đạ được, mẹ, con mang cháo cho mẹ ăn, mẹ phải ăn đó nha."

"Ừ....."

Sau khi Lê Tư Thần đi, chỉ còn lại Âu Dương Thần và Hân Nhi, Âu Dương Thần nhìn thẳng vào mắt Hân Nhi, trong ánh mắt rất phức tạp, có chút đáng yêu, hổ thẹn, và lo lắng..

"Thần, Anh cũng biết Tiểu Thần tồn tại, em biết anh sẽ không thích ai khác sinh con cho anh trừ Tuyết Nhi, nhưng Tiểu Thần cũng năm tuổi rồi, anh xem như không biết được không? Tiểu Thần chỉ là con của em." Hân Nhi nhàn nhạt nói, năm năm trôi qua rồi, Hân Nhi đã không còn là một cô gái tự ti, bây giờ cô chính là Tổng quản lý Long Thắng, cũng có thể đơn phương gánh vác cả công ty được rồi.

Cái gì. . . . . Không thích..anh hông thích ánh mắt của đứa bé kia, anh cực kỳ thích Lê Tư Thần, làm sao có thể giả bộ như không biết đây. Âu Dương Thần cảm giác trong lòng mình hình như có một cỗ lửa giận đang thiêu đốt, muốn nổi giận lại không dám phát phát ra, thậm chí lời nói cũng không biết nói thế nào.

"Nếu như anh đồng ý, anh ra ngoài trước đi, em Truy?n ch? có trên rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi." Hân Nhi nhìn nét mặt Âu Dương Thần thay đổi liên tục có chút lạ lùng, càng xuống lệnh đuổi khách.

"Tiểu Thần..... " Hân Nhi nhìn Âu Dương Thần không có động tĩnh, liền kêu Lê Tư Thần đi vào.

"Mẹ thế nào?" Lê Tư Thần lập tức đẩy cửa đi vào.

"Mẹ muốn nghỉ ngơi." có ý người nào không nên xuất hiện ở đây có thể đi được rồi.

"A, dạ được, ba." Một tiếng "ba" của Lê Tư Thần gọi cực kỳ ngọt, nếu như không phải tình huống bây giờ, Âu Dương Thần nhất định sẽ rất vui vẻ, nhưng hiện tại... , Mặt Âu Dương Thần tối lại theo gót Lê Tư Thần đi ra ngoài.

Vừa tới ngoài hành lang, Lê Tư Thần đột nhiên xoay người hướng Âu Dương Thần đưa tay ra.

Âu Dương Thần....., vô cùng mờ mịt.

"Mới vừa rồi con đứng trước mặt mẹ nói tốt cho ba, phần thưởng của con." Lê Tư Thần giống như nói lời rất bình thường, dường như hôm nay thời tiết tốt.

Nhưng mặt Âu Dương Thần càng đen hơn, vốn cho là Lê Tư Thần là thật tâm đón nhận mình làm cha, ai ngờ vào lúc này còn muốn mình thưởng.

"Mười triệu, cảm ơn." Lê Tư Thần không khách khí nói.

Mười triệu, tại sao con không đi cướp? Âu Dương Thần kêu lên, đây thật là con trai của mình sao? Không phải là sai lầm rồi sao. Làm thế nào mà ngay cả một chút đáng yêu, dịu dàng, thiện lương của Hân nhi cũng không có chứ? Âu Dương Thần kiên quyết không thừa nhận di truyền từ chính mình.

Chỉ là trong mắt Lê Tư Thần mười triệu này thật không đáng gì? Nếu như ông ấy nghĩ muốn tiền, còn không phải là lúc nào cũng có sao, tùy tiện muốn đùa chơi một lát để quản lý tài khoản, chuyển tiền không được sao? Làm như vậy là vì mới vừa rồi giúp Âu Dương Thần tìm một lý do thích hợp với lại tìm cớ, bởi vì ngay cả chính cậu cũng không biết làm như thế nào cùng Âu Dương Thần khai thông, cậu không giống tiểu công chúa biết làm nũng muốn này muốn nọ, nhưng cậu hy vọng có thể nghe lời nói của Âu Dương Thần, cho dù phương thức như thế nào.

"Tốt, trở lại đây, ba sẽ viết chi phiếu cho con, chỉ là con phải đồng ý với ba một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Hãy làm cho mẹ con tha thứ cho ba, trở lại bên cạnh ba."

"Tại sao?" Lê Tư Thần khinh thường nói, mười triệu giống như mua mẹ con, nằm mơ.

"1 tỷ... , " Hiện tại Âu Dương Thần như đang sống trong Hồi Thái Lang, đang dụ dỗ con trai của mình, vì muốn đoạt về bà xã, sẵn sàng uy hiếp, dụ dỗ con trai mình.

"Một năm bảo vệ bằng tàu lửa." Lê Tư Thần cũng bắt đầu cùng Âu Dương Thần đàm phán nói.

Cái gì... , ,

Một năm hòa tuyến hộ tống, lợi nhuận kia cũng không phải là đơn giản 1 tỷ. Thậm chí không chỉ là trăm tỷ, nghìn tỷ cũng có thể, Âu Dương Thần lúc này mới cảm thấy con trai của mình phúc hắc đường nào. Khó trách có thể cùng mấy người kia trong đội ngũ tổ chức khủng bố , mới vừa biết Lê Tư Thần nằm trong tổ chức khủng bố, Âu Dương Thần không thể nào tin được, làm sao có thể, Tiểu Thần rõ ràng mới năm tuổi, làm sao một đứa bé lại có thể suy nghĩ vậy được, giờ Âu Dương Thần hoàn toàn hiểu đây là không phải là vấn đề to lớn gì, ngay cả anh cũng sa hồ như vậy, thì còn có người nào không dám, một mặt Âu Dương Thần cảm thấy không cam lòng nhưng mặt khác có cảm thấy rất tự hào vì vậy đứa trẻ xuất sắc như vậy chính là con trai của mình, con trai của Âu Dương Thần. Còn nữa, có thể làm cho Hân Nhi trở lại bên cạnh, đừng nói là nghìn tỷ, táng gia bại sản anh cũng nguyện ý đấy.

"Được..... , " Âu Dương Thần trầm ổn nói.

Ngồi xuống cùng Lê Tư Thần vỗ tay đồng ý, Hân Nhi thế nào cũng không có nghĩ đến mình cứ như vậy bị con trai bảo bối bán đi, cô đang lo lắng Lê Tư Thần biết Âu Dương Thần không thích cậu, có đang cảm thấy khổ sở hay không? Mà không biết mùi vị bị bán đi để lấy số tiền gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mập Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: 124. Thật là đang đợi em về nhà sao

Từ sau khi cùng Lê Tư Thần hợp tác. Kế hoạch Âu Dương Thần theo đuổi vợ có thể nói là thuận buồm xuôi gió, mặc dù Hân Nhi cũng không nói muốn tha thứ cho Âu Dương Thần, nhưng Âu Dương Thần có thể thuận lợi ra vào phòng bệnh Hân Nhi, không có bị thăm bị xua đuổi, mỗi ngày ba bữa cơm một lòng một dạ vì Hân Nhi chuẩn bị đồ ăn, còn từ ngày lần đầu tiên Âu Dương Thần làm cơm tối cho Hân Nhi, Lê Tư Thần cũng ở đây, vì để cho Hân

Nhi có thể nếm thử, tự tay Lê Tư Thần ăn thử, hiệu quả vô cùng tốt, mặc dù Lê Tư Thần không có biểu hiện ra ngoài, nhưng về mặt kia vẫn nhìn ra tài nấu nướng của đầu bếp Âu Dương Thần tương đương rất cao, đây cũng là nguyên nhân vài người Vũ Hạ cùng Dật Phong quyến luyến không quên. Vì thế, Lê Tư Thần cũng rất hào tâm nói ra ý kiến đồng ý cho Âu Dương Thần, đều nói muốn nắm tìm một người đàn ông thì đầu tiên phải bắt được dạ dày của hắn, phụ nữ cũng giống như thế, vì thế, đường đường là tổng giám đốc Âu thị trở thành một người đầu bếp, vì Hân Nhi một ngày ba bữa chuẩn bị, đương nhiên thuận tiện còn vì Lê Tư Thần, đây cũng là mục đích của Lê Tư Thần nói ra ý kiến đúng trọng tâm kia, chủ yếu là mình cũng có thể thơm lây, đương nhiên điều ấy bé tuyệt đối sẽ không nói với Âu Dương Thần. Nhưng, cũng không đại biểu cho Âu Dương Thần không nhìn ra, đây là lần đầu được làm cha bị con trai bảo bối mình lợi dụng một chút vẫn còn vui lòng, hơn nữa, Âu Dương Thần cũng nói ra một điều kiện, để cho Lê Tư Thần ở cùng một chỗ với anh, trong biệt thự kia là đặc biệt vì Hân Nhi thiết kế, lúc Âu Dương Thần thiết kế biệt thự cũng suy xét đến vấn đề chỗ ở của con cái, cho nên cũng thiết kế phòng trẻ sơ sinh, chẳng qua đó là phòng trẻ sơ sinh, làm Lê Tư Thần nhìn phòng trẻ sơ sinh kia giống như bé gái, nhất thời như bị sét đánh trong khét ngoài sống, đánh chết bé cũng không muốn ở phòng đó, bất đắc dĩ, Âu Dương Thần đành phải một lần nữa vì bé thiết kế một cái phòng, lúc này Lê Tư Thần mới có chút cảm thấy hài lòng.

Từ khi Lê Tư Thần với Âu Dương Thần ở cùng một chỗ hậu, hai cha con cũng không ít cạnh tranh qua, đương nhiên này chỉ là trò chơi, bởi vì Âu Dương Thần thấy Lê Tư Thần có đôi khi chơi loại trò chơi này, vì muốn thân thiết gần gũi với con trai hơn một chút, Âu Dương Thần cũng âm thầm học một chiêu, tràn đầy tự tin pk với con trai, ai biết mới ra tay đã bị Lê Tư Thần giết không còn mảnh giáp, Lê Tư Thần còn rất không nể mặt nói lúc bé ba tuổi cũng không chơi ở trình độ này, vì thế tự tôn của Âu Dương Thần bị dả kích mạnh, lúc ở văn phòng tổng giám đốc Âu thị còn có thể thấy Âu Dương Thần ở đó liều mạng đánh giết, trong lúc nhất thời, mấy thư ký cũng có chút hết chỗ nói rồi, cũng không biết tổng giám đốc nhà mình làm sao vậy. Trong mắt bỏ bê công việc, cả ngày làm việc, vừa lên là chơi game, thời gian hợp lại càng ngắn gọn, bởi vì lần trước ảnh chụp Lê Tư Thần với San San xuất hiện, trong lúc này mọi người đều hoài nghi Âu Dương Thần có phải vì bồi dưỡng bé với bà xã hay không, nhưng có vẻ như San San bây giờ còn ở Pháp quay phim truyền, vì thế, đối tượng hư hư thực thực nữ chủ nhân bị đời đi.

Mỗi ngày tan tầm Âu Dương Thần cùng Lê Tư Thần đều ở trong phòng bệnh với Hân Nhi, Âu Dương Thần cũng thường xuyên muốn ở với Hân Nhi vào buổi tối, nhưng Hân Nhi kiên quyết không đồng ý, Hân Nhi chỉ ở lúc có Lê Tư Thần sẽ nói dối lời, bình thường Lê Tư Thần không có ở đó cũng rất trầm mặc. Đối với Hân Nhi mà nói, thấy Âu Dương Thần với Lê Tư Thần rất tốt, cảm giác áy náy trong lòng vẫn rất mãnh liệt, vẫn không thể cho hai đứa bé một người cha, hơn nữa nhìn Âu Dương Thần cũng thích Lê Tư Thần như thế, cho nên Hân Nhi vẫn lo lắng Âu Dương Thần muốn ở với hai đứa bé một thời gian ngắn hay không, nhưng Âu Dương Thần thật không ngờ vấn đề của cô là, bóng mờ thể thân kia ở trong lòng Hân Nhi thâm căn cố đế, không có cách nào lay động, hơn nữa cô cho rằng Âu Dương Thần là vì đứa bé mới ở đây chăm sóc mình, lại càng không muốn dựa vào đứa bé để duy trì gia đình này, tình yêu như vậy cô khinh thường. Cho nên hôm nay nhân lúc Âu Dương Thần không ở đây, Hân Nhi quyết định nói chuyện với Lê Tư Thần đến cùng.

"Tiểu Thần, con thích cha con sao?" Hân Nhi dịu dàng hỏi.

"Thích, nhưng con càng thích mẹ." Lê Tư Thần mơ hồ có cảm giác bất an, chẳng lẽ mẹ...

"Tiểu Thần, mẹ biết con vẫn là đứa bé hiểu chuyện, mẹ thật xin lỗi từ nhỏ không cho các con một người cha, bây giờ con cũng biết chú đó là cha của con, cho nên nếu con mong muốn có thể ở với cha con một thời gian ngắn, còn có tiểu công chúa."

"Mẹ, mẹ không thích cha sao?" Lê Tư Thần trầm sâu đến, về mặt cũng rất nghiêm túc, bé biết Hân Nhi nhất định rất yêu Âu Dương Thần, nếu không tại sao tên bé là Tư Thần. Vì cái gì tiểu công chúa lại gọi Tư Cầm.

Yêu... không yêu... thật ra cô cũng không biết, coi như yêu thì như thế nào, cho tới bây giờ cha yêu chỉ là Lăng Phi Tuyết không phải sao?

"Đây là chuyện của người lớn, con mặc kệ đi, mẹ chỉ hy vọng các con có thể vui vẻ."

"Mẹ..." Lê Tư Thần ôm chặt Hân Nhi, xem ra con đường cha còn có rất dài, phải sử dụng đòn sát thủ rồi.

Ngoài cửa Âu Dương Thần, nghe đối thoại trong phòng, về mặt rất âm trầm, bữa tối cầm trong tay đưa cho y tá, về mặt cô đơn rời khỏi bệnh viện. Một mình trở về nhà, trong bóng tối, Âu Dương Thần thậm chí cũng không mở đèn, chỉ một mình yên lặng ngồi, lúc này Trình Tâm lại gọi điện thoại hỏi Âu Dương Thần đến khi nào thì có thể gặp Hân Nhi, Hân Nhi ở đâu, còn chuyện đứa bé trai kia đến cùng điều tra ra chưa, Âu Dương Thần nhất thời không nói gì, trong lòng càng thêm phiền muộn.

"Thần nhi, rốt cuộc con có nghe không, thân thể Hân Nhi thế nào ở bệnh viện nào?"

"Đứa bé kia nói cho cùng có phải của con không?"

"Mẹ, Hân Nhi bị bệnh đang điều dưỡng, còn đứa bé kia là của con với Hân Nhi." Âu Dương Thần có chút mỗi một nói ra những lời này.

Trình Tâm... tạm dừng đại khái một phút đồng hồ, sau là tiếng kích động gào thét.

"Thật vậy không? Thật vậy không? Đứa bé là Hân Nhi sinh, thật tốt quá, thật tốt quá, bọn họ ở đâu?" Bên kia điện thoại Trình Tâm kích động có chút không kìm nổi bản thân. Từ khi biết Hân Nhi còn sống, Trình Tâm vẫn rất vui vẻ, nhưng nghĩ đến đứa bé kia, ngộ nhờ bởi vì chuyện này Hân Nhi lại không tha thứ cho Âu Dương Thần, vậy con dâu của bà không phải cứ như vậy không có sao? Cho nên Trình Tâm tìm Âu Dương Thần thương lượng nên xử lý chuyện này như thế nào, bây giờ biết rõ đứa bé kia là do Hân Nhi sinh, Trình Tâm cuối cùng là viên mãn, cảm thấy một nhà có thể vui vẻ đoàn tụ, còn có thể ôm cháu trai, loại cảm giác này thật sự rất viên mãn, Trình Tâm cảm thấy mình đến tuổi này cái gì cũng không cầu, chỉ hy vọng Âu Dương Thần có thể hạnh phúc thì tốt rồi, bây giờ biết được tình huống là như vậy, Trình Tâm cảm thấy ông trời đối đãi bà rất tốt, vẫn đắm chìm trong sung sướng của bản thân, không để ý đến về mặt Âu Dương Thần nặng nề kia, Âu Dương Thần nghe tiếng cười vui vẻ của Trình Tâm kia, trong lòng âm thầm chua xót, mẹ, Hân Nhi còn chưa tha thứ cho con? Cùng Trình Tâm lái nhai hai câu thì cúp điện thoại, Âu Dương Thần suy nghĩ mình nên làm thế nào mới để Hân Nhi tha thứ cho mình?

Lúc Lê Tư Thần trở về, thấy toàn bộ đèn phòng khách đều tắt, cho rằng không có ai vừa mở đèn ra, thì thấy Âu Dương Thần một mình ngo ngác ngồi ở chỗ kia.

"Cha..." Lê Tư Thần không xác định gọi một tiếng. Âu Dương Thần cô đơn như vậy, Lê Tư Thần là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Con đã về."

"Cha, cha đã nghe được." Lê Tư Thần lập tức ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Thần, có chút nặng nề nói.

"Ừ..."

"Cha, cha có yêu mẹ không?" Lê Tư Thần vẫn là hỏi nghi vấn trong lòng ra. Năm năm trước bé biết, nhưng ở trong lòng cha cuối cùng là ai quan trọng hơn?

"Rất yêu..." Giọng Âu Dương Thần trầm thấp truyền đến, lộ ra mùi phấn kiên định.

"Vậy còn Lăng Phi Tuyết?"

Âu Dương Thần kinh ngạc nhìn Lê Tư Thần, nghi vấn trong mắt rất dễ nhận thấy, Tiểu Thần làm sao có thể biết? Làm sao có thể? "Cha có biết kỹ thuật của con, chuyện năm năm trước con đều đã điều tra..." Lê Tư Thần cũng thành thật nói.

Âu Dương Thần cũng không trả lời, bây giờ đối với Lăng Phi Tuyết chỉ là một đoạn ký ức thời niên thiếu ngây ngô. Có áy náy càng sâu, cô áy vì mình mà chết. Anh biết rõ mình yêu là Hân Nhi... người mình rộng rãi nhớ năm năm kia, người vì mình sinh con đường cái, cô còn vì cứu mình mà không để ý sinh mạng, nhưng... Hân Nhi không tin, tất cả đều vô dụng.

"Mẹ để ý cũng là như thế này, mẹ không muốn làm thế than nữa."

"Cha biết."

"Tiểu thần, bộ phim《 chờ người về nhà 》mà San San quay kia đưa cho mẹ con xem đi."

"Là vì mẹ mà quay à?"

"Ừ."

"Được..."

"Tiểu thần, nếu mẹ con không muốn tha thứ cho cha, con làm sao bây giờ?" Âu Dương Thần nhìn chằm chằm vào Lê Tư Thần, có một hi vọng ở bên trong.

Lê Tư Thần tự nhiên biết Âu Dương Thần hỏi là cái gì? Lạnh lùng đứng lên đáp lại một câu "Cả bà xã mình cũng không giải quyết được, sao có thể làm cha của Lê Tư Thần con." Rồi sau đó chỉ chừa cho Âu Dương Thần một bóng lưng khốc khốc.

"Ha ha." Âu Dương Thần nở nụ cười, tâm tình u ám dường như có ánh mặt trời chiếu sáng một chút. Đúng vậy, có gì phải cam chịu đây? Bà xã mình cũng không giải quyết được thì sao xứng làm cha của Tiểu Thần, coi như Hân Nhi không tha thứ cho mình, chẳng lẽ muốn mình buông xuôi sao? Đó là không thể nào, bất luận như thế nào, mình phải kiên trì đến cùng, bà xã, anh chờ em về nhà.

Hôm nay phòng bệnh Hân Nhi vô cùng náo nhiệt, bởi vì Lê Cận thật sự không yên lòng cùng với San San đến xem Hân Nhi, lúc Lê Cận mang San San đến, chỉ nói là em gái mình bị thương, tên là Lê Hân Nhi, cũng là mẹ của tiểu công chúa với Tư Thần kia, còn nói em gái là fan ruột của cô, đối với em gái của hân San San vẫn có chút tò mò, Lê Cận thường xuyên nhắc tới em gái này lại trước giờ chưa từng gặp qua, để cho San San đối với em gái này cũng là vừa mơ hồ vừa chờ mong, người em chồng trong truyền thuyết.

Khi Lê Cận mang theo San San đến phòng bệnh của Hân Nhi, San San với Hân Nhi bốn mắt nhìn nhau, thậm chí San San cầm túi sách trong tay cũng rơi xuống đất, trong miệng gọi Hân Nhi, Lê Cận rất kinh ngạc, theo lý mà nói Hân Nhi mới đúng fan ruột của San San, phải kinh ngạc cũng là Hân Nhi, làm sao có thể là San San? Hơn nữa nhìn vẻ mặt San San còn giống như không phải kinh ngạc.

Đang lúc Lê Cận vô cùng buồn bực, San San tiến lên hung hăng ôm lấy Hân Nhi, nước mắt trong mắt không tự chủ mà rơi xuống: "Nhóc con chết tiệt kia, cậu vậy mà còn sống, cậu rất xấu, cậu rất xấu." San San vừa khóc vừa khóc, cuối cùng chỉ biết ngây ngốc khóc....

"San San..." Hân Nhi cũng không tự chủ được rơi lệ, bạn bè nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ, vốn nghĩ lần này đi công tác đến nhìn San San, nhưng khi đó biết được San San đi Pháp, hai người cứ như vậy bỏ lỡ, lại bởi vì bị thương mà kéo lại. Làm thế nào cũng không nghĩ tới ở dưới tình huống Lê Cận mang đến thăm mình, còn nhớ rõ Lê Cận nói muốn mang bạn gái đến thăm mình, Hân Nhi còn đang tò mò là người phụ nữ gì bất được tìm của anh trai, không nghĩ tới là San San.

"Không cần gọi mình, Lam Hân Nhi, cậu hơi quá đáng, cậu có coi mình là bạn cậu không, cứ như vậy biến mất, cậu có biết không... Cậu có biết không mình rất nhớ cậu... còn có Tiểu Bàn Tiểu Tề..." San San đã khóc không thành tiếng rồi.

"Thật xin lỗi, xin lỗi, San San, mình thật sự... cũng rất nhớ cậu." Hân Nhi ní non giải thích, đối với San San, lúc trước đi không từ già luôn luôn mang theo áy náy, năm năm này cô không yên lòng nhất chính là San San với Cô Nhi Viện còn có Cẩm Vận, cô gái nhỏ kia thật lòng trợ giúp mình, cho đến nay, Hân Nhi thật sự rất hâm mộ Cẩm Vận, cô ấy là một đại tiểu thư từ nhỏ ở trong hũ mật lớn lên, bây giờ cũng may mắn đã có cô con gái nhỏ, tình cảm giữa Cẩm Vận với Vũ Hạ dường như không có khe hở, là ai cũng không chen vào được, mà mình với Âu Dương Thần? Không, mình với Âu Dương Thần từ đầu đã không phải là tình yêu.

"Nhóc con chết tiệt kia, mình nói cho cậu biết, nếu cậu còn dám vô duyên vô cớ biến mất, chúng ta sẽ không còn là bạn bè, mình sẽ không bao giờ để ý cậu nữa, trầm trực tiếp đẩy cậu vào lãnh cung biết không?" San San tức giận uy hiếp cũng đáng yêu, giống như lại trở về năm năm trước ở trong phòng làm việc hai người đùa giỡn.

"Dạ dạ dạ, nô tì tuân mệnh, coi như mình muốn biến mất cũng không biến mất được, cậu là chị dâu của mình, mình biến mất anh trai mình cũng không buông tha mình." Mặt Hân Nhi nhìn Lê Cận trêu ghẹo nói.

"Nói cái gì? Ai là chị dâu ai." San San không khỏi cũng có chút đỏ mặt, mắt hờn dỗi nhìn Lê Cận.

Nghe đối thoại của hai người, Lê Cận mới biết được thì ra Hân Nhi với San San vốn là bạn bè, mình cũng thật là khờ, làm sao không sớm phát hiện một chút?

"Em gái, thì ra các em đã sớm quen biết. Làm sao anh không biết." Lê Cận có chút không hiểu.

"Còn không phải tại anh, quen với anh lâu như vậy, anh thế nào không nói cho em biết em gái anh là Hân Nhi..." San San có chút tức giận nói.

"Anh... anh cũng không biết các em..." Lê Cận cảm thấy thật sự rất oan uổng.

"Không nghe không nghe, tóm lại là anh sai." San San nén giận nói.

Lê Cận: .... quả nhiên có câu nói là chỉ có phụ nữ với tiểu nhân khó chung sống.

"Không phản đối được, còn không ra ngoài, không thấy chị em chúng em có nhiều lời muốn nói sao?" San San hạ lệnh đuổi khách.

"Được được được, anh đi, các em tự ôn chuyện cũ, anh đi tìm Tiểu Thần." Lê Cận cũng thức thời rời khỏi.

"Hân Nhi... mấy năm nay cậu sống tốt không?"

"Rất tốt, San San cậu cũng gặp qua tiểu công chúa với Tiểu Thần, có bọn họ mình bây giờ rất hạnh phúc." nhắc tới hai đứa con của mình, vẻ mặt Hân Nhi đầy tự hào.

"Đúng, tiểu công chúa thật sự rất đáng yêu, nhưng tiểu thần nhà cậu thật đúng là giống hệt với Âu Dương Thần, khối băng..." San San nói, lập tức ý thức được bản thân dường như đã nói sai.

"Xin lỗi, Hân Nhi..."

"Không sao, San San, chuyện đã qua, với mình mà nói bây giờ anh ấy là cha của Tiểu Thần với tiểu công chúa, không còn gì khác." Hân Nhi nhàn nhạt nói, nghĩ tới bóng dáng vài ngày trước đây vẫn xuất hiện, nhưng hôm nay lại đến bây giờ cũng không có xuất hiện. Chẳng lẽ anh ấy...

"Hân Nhi, nói thật cậu thật sự quên anh ta rồi sao?" San San nhìn chăm chăm vào Hân Nhi.

"Mình không biết, có lẽ vậy." Nếu là lúc còn đang ở Pháp San San hỏi Hân Nhi, Hân Nhi nhất định sẽ trả lời mình thật đã quên, nhưng trải qua chuyện lần này, Hân Nhi biết mình chưa quên được, thậm chí vẫn còn yêu, rất yêu.

"Hân Nhi, mình cũng không phải vì anh ta mà nói chuyện, nhưng, cậu đi rồi Âu Dương Thần thật sự rất hối hận, cậu cũng không biết anh ta mấy năm nay làm thế nào để qua, ngay cả Cô Nhi Viện Yêu Trẻ cũng là một tay anh ta chống đỡ, hơn nữa anh ta vẫn thường xuyên đến thăm Tiểu Bàn Tiểu Tề chính là vì cậu..." nghĩ lại vài năm Âu Dương Thần vì Hân Nhi làm, mặc dù vẫn không đủ để tha thứ cho anh ta, nhưng San San biết Hân Nhi vẫn yêu anh ta, thật sự hi vọng Hân Nhi có thể hạnh phúc, một nhà đoàn tụ.

"San San, đừng nói nữa, cậu có biết, anh ấy vẫn yêu là Tuyết Nhi." Lời San San nói không phải Hân Nhi không hề động dung, thật ra cô không trách Âu Dương Thần, thật sự không trách, cho đến giờ Âu Dương Thần đối với cô rất tốt, coi như biết mình không phải là Tuyết Nhi, mắc bệnh vẫn là Âu Dương Thần chăm sóc, chỉ là chuyện thể thân Hân Nhi vẫn luôn để ý, đây là một cây kim trong lòng cô.

"Hân Nhi, người anh ta yêu là ai tự anh ta biết? Tại sao cậu nhất định phải cho rằng như vậy? Thôi, thôi, đừng nói nữa. Tự cậu cẩn thận suy nghĩ đi."

"Ừ, biết, San San, gần đây bận rộn gì vậy? Buổi sáng Tiểu Thần đến đưa cho mình bộ phim《 chờ em về nhà 》 của cậu, mình còn chưa kịp xem? San San, không ngờ chỉ từng nói đùa, thật sự trở thành hiện thực, bây giờ còn là Đại Minh Tinh, đợi lát nữa phải xin chữ kí." Hân Nhi trêu đùa.

"Nhóc con chết tiệt kia, cậu chỉ biết cười mình, nói thật chuyện này là thật không tốt, ban đầu Hoàng thái hậu với người nhà của mình thiếu chút nữa giết mình, nhưng vẫn phải cố gắng, bây giờ về nhà mình đã trở thành Hoàng thái hậu, ha ha." San San cười nói, con đường giới diễn viên nghệ sĩ này cũng không phải một câu hai câu có thể nói rõ ràng được, cũng làm phiền Âu Dương Thần, mình mới có thể thuận lợi như vậy.

"A a, vậy cậu đến nhà mình cũng không phải là Hoàng thái hậu rồi."

"Ách... Hân Nhi, ba mẹ cậu là người như thế nào? Lê Cận nói muốn dẫn mình đi gặp? Nhưng mình thật là có chút sợ?" Nghĩ vậy, San San vẫn rất buồn rầu, mình ở nhà trở thành công chúa bị cưng chiều thành quen, nhưng khi làm con dâu nhà người ta lại là chuyện khác, vậy phải làm sao bây giờ?

"Nhớ ngày đó không phải có người nói con dâu xấu gặp cha mẹ chồng sao?" Hân Nhi dùng khẩu khí trước kia San San nói.

"Cậu được đấy, cậu cứ ở đây chờ đấy? Nếu như mình có mệnh tốt giống cậu, có bà mẹ chồng cậu ở chung vui vẻ như thế thì tốt rồi." San San cảm thán nói.

"San San, thật ra ba mẹ mình rất tốt, cậu yên tâm, còn có anh trai với mình mà? Dù sao sẽ không ăn cậu, đừng lo lắng. Mẹ chồng mình... ách, mẹ anh ấy thế nào rồi." Đối với Trình Tâm, vẫn giống như mẹ yêu thương mình như vậy, đã từng làm cho Hân Nhi rất cảm động.

"Lúc trước tất cả mọi người cho rằng cậu đã chết, đều rất khổ sở, bà ấy cũng vậy, còn giúp cậu mắng Âu Dương Thần, về sau Âu Dương Thần vì cậu không ăn không uống, đi ấy vẫn chăm sóc Âu Dương Thần, rất vất vả. Có rảnh đi thăm bà ấy, bà ấy rất thương cậu." San San thành thật nói ra.

"Ừ, sẽ." San San đi rồi, Hân Nhi lâm vào trong trầm tư, trong đầu nhớ lại San San nói câu nói kia « chờ em về nhà » là Âu Dương Thần vì mình mà quay, trong lòng phức tạp, Thần, anh thật là đang đợi em về nhà, hay là Tuyệt Nhi? Nén nghĩ vẫn trong lòng lại, Hân Nhi quyết định lấy ra tự mình xem.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chương 125 : Tớ muốn Lê Tư Thần làm con rể

"A, anh làm gì thế, lại muốn làm em sợ à?"

"Ha ha, Tuyệt Nhi, em sợ cái gì, sợ anh sẽ làm gì em sao?"

"Này, ngày hôm qua là ngoài ý muốn, sau này anh cũng không cần nhớ tới nữa, hãy mau chóng quên đi, phải vậy không..."

"Tuyệt Nhi, sao em biết là anh đang suy nghĩ về nụ hôn ngày hôm qua chứ? Anh không có nghĩ đến, vậy là em đang nghĩ đến nó sao? Em đang nhớ tới vụ việc ngày hôm qua sao, vậy thì chúng ta cùng làm lại."

"Không phải, em không nhớ gì hết, anh... anh không được nói lung tung."

"Ha ha, Tuyệt Nhi, anh chỉ đùa với em thôi, đừng nóng giận, để anh làm điểm tâm cho em, dậy đi, không ăn sáng sẽ không tốt cho sức khỏe."

Nhìn những hình ảnh quen thuộc kia, Hân Nhi không tự chủ được rơi nước mắt, mặc dù tự dặn mình không được khóc, vì đó là biểu hiện của người yếu đuối, nhất định không được khóc, thế nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc đó trong phim truyền hình diễn, tất cả mọi thứ như tái hiện lên ngay trước mắt, rất đau lòng, thật sự rất đau lòng... Hân Nhi che lồng ngực của mình, khóc không thành tiếng, tại sao, tại sao mình lại còn yêu nhiều đến như vậy.....

Khi Âu Dương Thần bước vào, thậm chí Hân Nhi còn chưa kịp lau nước mắt, chưa kịp che giấu nỗi đau đớn cùng sự yếu ớt trong mắt kia, nhìn thấy cảnh tượng như vậy Âu Dương Thần cũng đau lòng, nhìn lên truyền hình thấy vẫn còn phát bộ phim "chờ em trở về", rồi suy nghĩ thật sự anh làm đúng sao? Mình thật sự muốn Hân Nhi trở lại bên cạnh để cho cô lần nữa đối mặt với những điều đau đớn kia sao? Nhưng nếu để cô rời khỏi anh, bất luận thế nào Âu Dương Thần cũng không làm được chuyện đó? Rốt cuộc anh nên làm như thế nào thì mới có thể khiến cho cô tin tưởng vào tình yêu của anh đối với cô đây? Hân Nhi... ..

"Hân Nhi... .." Giọng Âu Dương Thần trầm thấp kêu một tiếng Hân Nhi, chân nặng giống như đeo chì không biết làm thế nào để di chuyển, chỉ đứng ở đó, trong tay còn cầm bữa ăn trưa chuẩn bị vì Hân Nhi, mới vừa rồi Lê Tư Thần gọi điện thoại khiến Âu Dương Thần đích thân mang tới, bởi vì hai bữa không mang tới, nên Lê Tư Thần rõ ràng cảm thấy Hân Nhi hình như cũng đang chờ đợi điều gì? Nhưng cậu không có nói cho Âu Dương Thần nghe những điều này, chỉ là nói cho anh biết nếu như anh vẫn còn tránh né như vậy, thì Hân Nhi cũng sẽ không tha thứ cho anh. Không chịu được nỗi nhớ nhung điên cuồng đang giày vò anh, cuối cùng Âu Dương Thần cũng cố gắng bước tới. Nhưng khi tận mắt nhìn thấy Hân Nhi rơi lệ, Âu Dương Thần thật sự dao động trong lúc đó.

"Tiểu Thần còn chưa tới." Hân Nhi thuận tiện lấy ra một quyển tạp chí, có chút phiền loạn, cô không muốn ở trước mặt Âu Dương Thần lại tỏ ra yếu ớt, nhưng giờ lại làm cho anh nhìn thấy .

"Anh... .."

"Oa Anh Thần, thật sự là anh à, mới vừa rồi em còn đang suy nghĩ người kia là ai? Anh tới đây xem ai tới nè, là Tâm Di... ,"

"A....."

Cầm Vận đến bệnh viện thăm một người bạn, không ngờ thấy có người rất bóng dáng của Âu Dương Thần, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ nên Cầm Vận bám theo, không ngờ người đó thật sự là Âu Dương Thần, nhưng khi nhìn người nằm trên giường bệnh, Cầm Vận buộc miệng hết ảm lên.

"Tuyệt Nhi, Không phải..Hân Nhi, thật là cậu sao? Thật là cậu sao? Cậu còn sống à, thật tốt quá, thật tốt quá, lần trước tại phi trường tớ đã gặp lại cậu rồi, nhưng quay đi quay lại vẫn không thấy tăm hơi cậu đâu." Cầm Vận kích động nói, cô còn liều lĩnh lay động Hân Nhi.

Âu Dương Thần nhìn cảnh này, kịp thời kéo Cầm Vận lại, lạnh lùng nói một câu "Cô ấy có thương tích."

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi Hân Nhi, tớ nhất thời vui mừng, quên mất, hi hi." Cầm Vận le lưỡi một cái, thật là đáng yêu, nếu như không ai nói, nhất định không có ai biết Cầm Vận đã làm mẹ, bây giờ Cầm Vận giống như một tấm giấy trắng, trong sáng, thuần khiết, những điều này cũng đều do cô được Vũ hạ bảo vệ, chăm sóc tốt.

"Không có việc gì không có việc gì, Vận Nhi, dạo này cậu sống tốt không? Tớ cảm ơn cậu về chuyện của cô nhi viện." Gặp lại Cầm Vận, Hân Nhi cũng rất vui mừng, bởi vì năm năm trước vì chuyện đan khăn quảng cổ, Hân Nhi và Cầm Vận chính thức trở thành bạn tốt. Nói đúng hơn bởi vì Hân Nhi vẫn cho là Cầm Vận giúp cô nhi viện nên Hân Nhi vẫn mang lòng cảm kích đối với Cầm Vận.

"Cô nhi viện, không phải tớ, tớ còn chưa nói với cậu, anh Thần làm tốt lắm, anh Thần, tại sao anh không nói... ..Anh Thần đâu? chạy đi đâu rồi?" Cầm Vận ngạc nhiên nói.

Âu Dương Thần thấy Hân Nhi gặp lại Cầm Vận, nhìn thấy Hân Nhi vui vẻ lại nhìn đến bản thân mình ... Cảm giác thật trái ngược, Âu Dương Thần lặng lẽ rời khỏi đó, để cho bọn họ có không gian riêng tư để tâm sự.

"Oa, Anh Thần thật tâm lý, chắc anh ấy biết chúng ta có nhiều chuyện muốn nói đây? Hân Nhi cậu biết không? Hân Nhi... ?"

Là anh ấy... chuyện cô nhi viện là do anh ấy giúp đỡ.

"Thần, anh không thể làm như vậy, cô nhi viện là ngôi nhà duy nhất của bọn nhỏ, bọn họ cũng chỉ có mỗi căn nhà này thôi, anh cũng biết bọn chúng không còn nơi nào để vui đùa nữa mà, anh nhất định không được hủy diệt hạnh phúc này của bọn chúng."

"Công ty quyết định còn phải được sự đồng ý của cô sao? Đừng quên thân phận của mình." Cảnh tượng ngày đó hiện lên rõ ràng, nhớ rõ khi đó mình bất lực thế nào khi gọi điện thoại cho Thần, thế nhưng anh ấy lại nói là đừng quên thân phận của mình, một thân phận thay thế, câu nói đó của Âu Dương Thần cơ hồ khiến Hân Nhi suy sụp. Nhưng tại sao anh ấy lại muốn sở hữu cô nhi viện? Hơn nữa qua nhiều năm như vậy tại sao vẫn còn chăm sóc cô nhi viện?

"Hân Nhi... ..Hân Nhi... sao vậy, anh Thần mới vừa đi cậu liền muốn đi theo anh ấy à." Cầm Vận cười trên nói.

"Không có, Vận Nhi, không phải cậu nhờ anh ấy giúp đỡ à... , " Hân Nhi muốn hỏi rõ ràng.

"Đúng vậy, chính là anh Thần giúp đỡ mình, tớ còn chưa kịp mở miệng đây? Hân Nhi, anh Thần không nói cho cậu biết sao? Thật ra anh Thần thật sự yêu cậu đó, đúng rồi, khi đó cậu nhìn thấy anh Thần cùng với cô gái kia ở quầy rượu sao? Nhưng thật ra lúc đó anh Thần uống say đấy, cô gái kia nghĩ thừa dịp anh ấy say rượu muốn chiếm tiện nghi của anh Thần đây? May mà có tớ ngăn cản kịp thời, tớ biết anh Thần chính là một người đàn ông si tình, cậu không biết rằng tất cả mọi người đều cho rằng cậu đã chết rồi, nhưng chỉ có anh Thần không tin, còn ngày ngày chờ cậu, ngày ngày cầm chiếc khăn quảng cổ do cậu đan, không ăn không uống, ông xã tớ rất lo lắng anh ấy sẽ vì thế mà sụp đổ. Nhưng giờ thì tốt rồi, Hân Nhi cuối cùng cậu cũng trở lại, trong lòng tớ cũng yên tâm."

San San cũng nói vậy, Cầm Vận cũng nói vậy, nhưng tại sao Thần không nói vậy? Vậy chắc anh ấy không cho rằng như vậy sao?

"Cốc cốc, mẹ ơi..?" Lê Tư Thần mới làm xong một ít chuyện, trở lại vốn tưởng rằng Âu Dương Thần đã có thu hoạch, không ngờ lại thấy Cầm Vận và Hân Nhi, chẳng lẽ ba lại thất bại, Lê Tư Thần than thở, sao ba lại đàn như vậy. Chắc mình phải ra tay chuẩn bị thật chu đáo đây.

"Thần... không phải, Tiểu Thần, cô không phải là San San , ừm, việc đó... " Cầm Vận thấy Lê Tư Thần, lòi nói có chút không mạch lạc .

"Vận Nhi, đây là con trai tớ, Tiểu Thần."

"Tiểu Thần tới đây. Đây là dì Vận."

Lê Tư Thần trầm ổn bước từng bước về phía trước, hướng về phía Cầm Vận, cúi mình chào hỏi, nói "Dì Vận mạnh khỏe."

Cầm Vận trầm mặc một giây... , hai giây... ba giây... năm giây...

"A. Hân Nhi, đây là con trai cậu sao, hình dáng giống anh thần như đúc, Hân Nhi, cậu nhất định phải đồng ý với tớ, nhất định là thế.."

Hân Nhi....., đang lúc mờ mịt, cô không hiểu Cầm Vận rốt cuộc đang muốn nói cái gì? Ngược lại nét mặt Lê Tư Thần vẫn như cũ, một vẻ mặt lạnh nhạt, không có biến hóa gì rõ rệt.

"Vận Nhi, cậu đừng vội, trước hết mình phải nói rõ ràng đã, cậu muốn tớ đồng ý với cậu cái gì?" Hân Nhi hỏi.

"Đồng ý Tiểu Thần làm con rể của tớ, tớ muốn công chúa bảo bối nhà tớ tìm một vị hôn phu thật tốt, Ân Ân, chính là cậu ta." Cẩm Vận vừa nói xong vừa gạt đầu, có chủ ý rõ ràng, ừm, đứa con trai này thật khá.

Hân Nhi: .....

Nét mặt Lê Tư Thần cũng tối sầm lại, im lặng nhìn Hân Nhi, người này là bằng hữu của mẹ sao, ngàn vạn lần mong mẹ đừng bán đứng con.

"Cẩm Vận, cậu có con rồi à?" Hân Nhi thay đổi chủ đề.

"Đúng vậy, Hân Nhi, tiểu công chúa nhà chúng tớ rất đáng yêu giống như tớ vậy, nhất định rất thích hợp làm con dâu của cậu đấy? Cho nên cậu hãy nhanh chóng đồng ý với tớ đi." Cẩm Vận tự hào nói, công chúa bảo bối nhà bọn họ cũng nhân vật được nhiều người yêu thích.

Lê Tư Thần nghĩ, đầu năm rồi, tại sao lại còn sót lại một bà lão mép, mồm miệng này đây, đúng là mèo khen mèo dài đuôi.

"Đúng rồi Vận Nhi, Vũ Hạ nhà cậu gần đây thế nào?" Hân Nhi nhanh chóng chuyển đề tài, hướng về phía Lê Tư Thần nháy mắt.

"Chồng tớ à, vẫn khỏe, một tháng trước chúng tớ còn cùng nhau đi nghỉ phép, để tớ nói cho cậu biết....." Trong lúc Cẩm Vận đang nói chuyện hăng say thì Lê Tư Thần lập tức len lén chạy ra ngoài, cậu cũng không muốn cứ vô duyên vô cớ bị bán đi như vậy.

Hân Nhi tiếp tục trò chuyện với Cẩm Vận, vốn tưởng rằng Cẩm Vận sẽ quên mất chuyện con rể, không ngờ cuối cùng Cẩm Vận vẫn còn chờ Hân Nhi trả lời câu kia, hai nhà hẹn ở một chỗ để nói chuyện sinh lễ, Hân Nhi cảm thấy kinh hãi. Chỉ có thể cười ha ha, đến lúc đó đi gặp nhau một chút thôi. Chiều hôm đó, Âu Dương Thần đang họp cùng với cấp dưới, một người quản lý đang báo cáo kết quả số liệu phân tích trong quý, trong lúc hắn đang thao thao bất tuyệt nói rất hăng say, thì phát hiện người phía dưới đều cười thầm, quay đầu nhìn lại thấy trên màn ảnh có một con Winnie The Pooh khá ái, tức cười hơn nữa chính là âm thanh non nớt phát ra của Winnie the Pooh nói "Con sẽ cho ba một cơ hội nữa, nếu như ba vẫn không thể giải quyết được, thì chúng con sẽ bỏ đi, ba cũng đừng nghĩ đến việc làm ba của chúng con." Sau khi nói xong vẫn còn rất vô si quay đầu lại, lắc lắc cái móng của Winnie the Pooh, mọi người trong phòng họp muốn cười nhưng lại không dám cười. Rất là tức cười, trưởng bộ phận oan uổng nhìn gương mặt Âu Dương Thần lúc này đen lại, thầm than thở nghĩ chắc lần này thật sự xong đời rồi.

Quả thật, Âu Dương Thần lạnh lùng nói " Tan họp."

Trưởng bộ phận đau khổ cầu khẩn, hi vọng Âu Dương Thần có thể cho hắn một cơ hội nữa, nhưng Âu Dương Thần vẫn lặng im không nói, mọi người cho là Âu Dương Thần sẽ đuổi việc hắn, nhưng từ đầu đến cuối Âu Dương Thần vẫn không nói gì, cứ như vậy đi ra khỏi công ty, để lại phía sau lưng một đám người mờ mịt, nhất là quản lý bộ phận nhân sự, người quản lý kia thật sự đoán không ra ý của tổng giám đốc, rối rắm vô cùng... .. vì vậy tạo thành hai phái đối lập, phái thứ nhất cho là tổng giám đốc nhất định thông suốt nên mới xảy ra sai lầm nghiêm trọng như thế, phái còn lại cho là tổng giám đốc chưa thông suốt, nói đúng hơn chắc chắn là không giải quyết được. Lê Tư Thần không biết mình tốt bụng nhắc nhở ba nhanh chóng hành động lại tạo ra một loại quấy nhiễu. Cậu thật sự chỉ là tốt bụng... .. Âu Dương Thần một đường đưa xe tới bệnh viện, nhanh chóng đến cửa bệnh viện, nhưng dù làm thế nào đi chăng nữa, Âu Dương Thần cũng không bước qua nổi, nhìn đường phố người đến người đi, qua lại không dứt, Âu Dương Thần lại phát hiện mình không có dũng khí đi xuống, nhớ lại năm năm trước cũng chính trên ngã tư tìm thấy Hân Nhi cứ nói mình không phải là Tuyết Nhi, lúc đó anh chỉ là khiếp sợ, nhưng khi Diệp Phi ra ngoài nói đưa cô ấy đi bệnh viện, nói hắn không yên lòng, thời điểm nhìn bọn họ ôm nhau, anh thật sự nổi giận, nhớ lại cảnh Hân Nhi không yên lòng về hắn, lúc trở về nhìn những món ăn cô chuẩn bị xong, cô sốt lên khiến tim anh vô cùng sợ hãi, cô không thấy được sự khản trương của mình, biết tin tức cuối cùng cảnh sát nói cô đã chết nhưng anh không tin, vẫn ôm ý nghĩ cô vẫn còn sống, Âu Dương Thần cười cười tự giễu mình, thì ra cho tới bây giờ anh vẫn chỉ yêu có một người, nhưng anh lại không biết, còn luẩn quẩn với thân phận Tuyết Nhi, chống cự lại tim của mình, Âu Dương Thần có cảm giác mình là người đàn độn nhất thế giới, giờ khắc này, Âu Dương Thần cảm giác mình đã có dũng khí để tiến thêm một bước ra ngoài rồi.

Hân Nhi vẫn xem bộ phim « chờ em trở về » thấy được nỗi tuyệt vọng của Âu Dương Thần sau khi mình bỏ đi, nghe Cẩm Vận nói những lời đó, Hân Nhi cũng không còn nhẫn nại được nữa, xem nội tâm độc thoại của vai nam chính, Hân Nhi vẫn bị cảm động, nhìn người đàn ông kia vẫn luôn chủ động, cố chấp tin rằng Hân Nhi vẫn còn sống, Hân Nhi bị cảm động rồi, Thần, phim này anh thật sự vì em mà diễn sao? Nếu quả thật là như vậy, như vậy.....

Cốc cốc. Nghe tiếng gõ cửa, Hân Nhi cho là Tiểu Thần tới, nhanh chóng tắt TV, tuy nhiên cô không biết đó là Âu Dương Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Tiếp theo chương 125

" Tiểu Thần, con hãy yên tâm đi..mẹ... "Hân Nhi xoay đầu lại thấy gương mặt của Âu Dương Thần, mới vừa rời về mặt của người đàn ông này trong phim truyền hình đau lòng muốn chết, Hân Nhi phát hiện ra mình cũng đau lòng.

" Hân Nhi, anh biết em sẽ không tin lời của anh nói, xác thực năm năm trước lần đầu tiên nhìn thấy em, anh cho là em chính là Tuyết Nhi, hết lòng cưng chiều em, thật ra em và Tuyết Nhi có rất nhiều điểm không giống nhau, nhưng mà anh vẫn yêu, ngay cả chính anh cũng không biết, lúc mới vừa biết em không phải là Tuyết Nhi, anh chỉ là khiếp sợ, nhưng thời điểm nhìn Diệp Phi ôm em, anh tức giận, rất tức giận, lúc đó anh cho là bởi vì em không phải Tuyết Nhi nên anh tức giận, thật ra thì không phải, nhìn em ngã bệnh, anh vẫn rất là lo lắng, nhưng anh cố gắng hạ quyết tâm không muốn quan tâm em

nữa, Vũ hạ nói Cầm Vận và em cùng đan khăn quàng cổ, em muốn tặng cho anh đấy. Nhưng anh không thấy chiếc khăn quàng cổ nào, mà trong phòng ăn thấy được Diệp Phi cầm trên tay khăn quàng cổ, anh liền nghĩ đến em... ... về sau gặp lại Diệp Phi, hẳn gạt anh nói là từ lúc đầu em cũng biết em không phải Tuyết Nhi, nhưng em cố ý gạt anh, lúc ấy thật sự anh rất hận em, nhưng anh không hận nổi, bởi vì đã yêu quá sâu đậm, ngay cả chính anh cũng không biết, vào lúc tất cả mọi người nói cho anh biết rằng em đã chết, anh kiên quyết không tin, anh biết em nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ trở về bên cạnh anh, thời điểm Tuyết Nhi rơi xuống biển, anh chỉ nghĩ tới báo thù, nhưng lúc mọi người nói cho anh biết em đã chết, anh thật sự không thể tin, anh cũng không biết động lực nào khiến anh tin em không chết sau nhiều năm như vậy, giờ lại một lần nữa gặp nhau, em vẫn còn sống, anh mới biết là điều gì chống đỡ ta, chính là trong lòng này, dù có đến chết cũng vẫn yêu em không thay đổi, Hân Nhi... ..em.có tin tưởng anh không?"

Âu Dương Thần nhìn chằm chằm vào Hân Nhi, đem những lời chưa kịp nói, nói rõ ràng để giải trừ tất cả hiểu lầm, lần này, Âu Dương Thần nghĩ phải thẳng thắn đối mặt, đối mặt với Hân Nhi, đối mặt với tình yêu của bọn họ, đối mặt với những điều chưa kịp giải thích.

Hân Nhi cũng nhìn thẳng Âu Dương Thần, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì? Nói ra thì sao? Thật ra khi xem bộ phim truyền hình kia, thấy lòng nam chính đau đớn, Hân Nhi đã lựa chọn tha thứ, dù sao giấu giếm cũng là lỗi của mình, nhưng khi nhìn Âu Dương Thần như vậy, thật tâm thật ý nói xin lỗi cô, Hân Nhi không biết nên trả lời như thế nào.

"Ai cha, mẹ, mẹ hãy mau tha thứ đi, con cũng đang muốn có ba." Đang lúc Hân Nhi rối rắm, đột nhiên cửa mở ra, tiểu công chúa cất giọng non nớt đáp.

Âu Dương Thần... ,

Hân Nhi... ..

"Tiểu công chúa, sao con tới đây được?" Hân Nhi kinh ngạc hỏi.

"Mẹ, chính là anh trai dẫn con tới, anh nói ba đàn quá, đến bây giờ cũng không theo đuổi được mẹ? Cho nên gọi con đến giúp một tay?" Tiểu công chúa rất kiêu ngạo nói.

Gương mặt Âu Dương Thần mờ mịt nhìn Hân Nhi và tiểu công chúa. Đây là tình huống gì. Tiểu công chúa cũng gọi Hân Nhi là mẹ

Hân Nhi nhìn vẻ mặt mờ mịt của Âu Dương Thần cảm thấy rất tức cười."Tiểu công chúa, ba con không nhận ra con? Tiểu công chúa tự giới thiệu mình một chút."

"Dạ, mẹ. xin chào ba, con tên là Lê Tư Cầm, tất cả mọi người gọi con là tiểu công chúa, năm nay con năm tuổi, chưa kết hôn, con xinh đẹp nhất thế giới, mẹ còn có anh trai thông minh đứng thứ hai Lê Tư Thần 》"

Âu Dương Thần khiếp sợ nhìn nhỏ công chúa, so hai năm trước cô bé cao hơn một cái đầu, nhưng vẫn đáng yêu như thế, giọng nói vẫn ngây thơ như vậy, giống như có móng vuốt của con mèo nhỏ cào vào trong lòng của Âu Dương Thần, Âu Dương Thần không tự chủ được ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm tiểu công chúa, thân nhiệt ấm áp của cô bé khiến Âu Dương Thần không dám dùng quá sức, sợ tiểu công chúa mong manh dễ vỡ như mảnh thủy tinh. Trong lòng Âu Dương Thần đang rung động, sau khi Hân Nhi đi, anh chưa bao giờ ngờ tới rằng mình sẽ có đứa con lớn như vậy, có Lê Tư Thần, Âu Dương Thần đã rất thỏa mãn, nhưng Lê Tư Thần rất giống Âu Dương Thần, có lúc Âu Dương Thần còn nghĩ có phụ nữ bên cạnh cũng thật tốt, không nghĩ tới bây giờ lại có thêm một đứa bé, ngoài khiếp sợ, hiện tại Âu Dương Thần thật là vui vẻ. Tất cả giống như là nằm mơ, hạnh phúc như vậy giống như không phải là sự thật.

"Ba, nếu như tiểu công chúa khiến mẹ tha thứ cho ba, vậy ba có thương cho tiểu công chúa không?" Tiểu công chúa nghi ngờ hỏi, anh trai nói ba đã làm mẹ tức giận, nếu như mình có thể làm cho mẹ không tức giận nữa thì liệu ba có thương cho mình không đây?

"Được, chỉ cần mẹ tha thứ cho ba, tiểu công chúa, tiểu công chúa muốn cái gì ba sẽ cho con tất cả."

"Có thật không?"

"Thật."

"Vậy chúng ta hãy móc ngoéo." Tiểu công chúa đưa tay ra .

"Được, móc ngoéo." Âu Dương Thần cũng đưa tay ra, một lớn một nhỏ quấn quanh hai ngón tay vào nhau.

"Móc ngoéo, không được thay đổi, gạt người là con chó nhỏ. Tốt lắm" Tiểu công chúa nói xong bò đến bên giường.

"Mẹ, mẹ, mẹ mau tha thứ cho ba đi, nhanh đi mẹ, nếu như mẹ tha thứ cho ba, con sẽ đem cho mẹ kẹo que mà con thích nhất, cho mẹ hết toàn bộ, có được hay không." Tiểu công chúa dụ dỗ, đối với cô bé, kẹo que chính là món ăn hấp dẫn nhất, ngon nhất.

Hân Nhi bất đắc dĩ nhìn tiểu công chúa, Âu Dương Thần nhìn tiểu công chúa quay về phía Hân Nhi làm nũng, trong lòng nhất thời cảm thấy ôn nhu.

"Này tiểu công chúa, mẹ mua cho con rất nhiều kẹo que, chúng ta sẽ không tha thứ cho ba có được hay không?" Hân Nhi nhìn Âu Dương Thần nói.

Âu Dương Thần... .. không ngờ, sự thiện lương, trong sáng của Tiểu Bạch Thỏ đã biến đi đâu mất, hiện tại chỉ thấy Hân Nhi là một con sói xám lớn đầy ranh mãnh.

Âu Dương Thần chỉ có thể hi vọng vào con gái mình, mong là con gái của Âu Dương Thần sẽ không mua chuộc.

Bộ dáng của Tiểu công chúa đang suy tư, Âu Dương Thần lặng yên.

"Tiểu công chúa không được đồng ý với mẹ, ngàn vạn lần không thể được, nếu không em không phải là đệ nhất thiên hạ thông minh, mà so với anh, em sẽ là người đàn." Giọng của Lê Tư Thần truyền tới bên tai.

"Không được, mẹ, con không muốn kẻo que, mẹ hãy mau đồng ý đi, có được hay không vậy?" Tiểu công chúa tiếp tục làm nũng.

Lúc này Âu Dương Thần mới thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên vẫn là con gái thông minh của Âu Dương Thần... , ,

"Tiểu công chúa hãy nói cho mẹ nghe, tại sao mẹ phải tha thứ cho ba con?"

"Bởi vì mẹ tha thứ cho ba, thì con sẽ có ba rồi, hơn nữa con chính là đệ nhất thiên hạ thông minh. Anh con cũng rất thông minh, anh trai con nói vậy." Tiểu công chúa quyết định bán đứng Lê Tư Thần.

Ngoài phòng bệnh, Lê Tư Thần mặc niệm, cậu và tiểu công chúa không phải cùng đẳng cấp.

Âu Dương Thần nhất thời cũng hiểu ra, tất cả đều do con trai bảo bối thao túng. Xem ra những lời nói ở đây đã bị tên tiểu tử ranh ma kia theo dõi rồi, nghĩ đến những lời sâu thẳm tận đáy lòng cứ như vậy bị một đứa con trai năm tuổi nghe lén. Âu Dương Thần im lặng, trầm mặc trong một khoảng thời gian.....lạnh lùng nói một câu" Ra ngoài đi, nếu không thì hủy bỏ."

Hân Nhi và tiểu công chúa mờ mịt liếc nhau một cái.

Ba mươi giây sau, Lê Tư Thần thần nhiên tiến vào.

"Tiểu Thần... "

"Anh trai, không phải anh nói chờ em ở bên ngoài sao?"

"Ừm, thật náo nhiệt." Lê Tư Thần làm như không biết chuyện làm bày kia... không cảm thấy áy náy, ngược lại rất là thần nhiên.

Âu Dương Thần im lặng....., ,

"Anh à, anh hãy nhanh lên một chút, đến giúp em khuyên mẹ?" Tiểu công chúa hô to.

"Tha cho anh ta, các con đều thật tốt, còn mẹ ?" Hân Nhi có chút chua chát nói ra một câu.

"Hãy tha thứ, toàn bộ con người ông ta đều là của mẹ, mẹ không phải là người được lợi lớn nhất sao?" Lê Tư Thần nhàn nhạt toát ra một câu.

Sắc mặt Âu Dương Thần lúc này mới dần ra một chút. Anh nhìn Lê Tư Thần với ánh mắt tán thưởng, con trai thật tốt.

Hân Nhi sững sờ, nhìn ánh mắt mong đợi của hai đứa bé, biết chúng vẫn cần có một người cha, lúc trước không muốn dính dáng đến Âu Dương Thần là bởi vì cô thật không muốn lại làm thế thân, nhưng bây giờ cái vấn đề này đã giải quyết xong, như vậy mình cần gì phải ở khổ não đây? Chỉ là hình như nhớ ra cái gì đó? Hân Nhi quý dị cười một tiếng, đưa tay ra về phía Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần đang lúc mờ mịt.

Tiểu công chúa cũng mờ mịt.

Ngay cả Lê Tư Thần lúc này cũng không đoán được Hân Nhi muốn làm gì?

"Lấy ra đi, không phải anh nói nếu em tha thứ cho anh thì cái gì cũng là của em hết sao, anh hãy đưa hết toàn bộ con người anh và tài sản của anh cho em. Em cũng muốn chia phần, còn anh thì hãy làm theo ý của bọn chúng đi." Lúc Hân Nhi nói lời này, cô cảm thấy rất phấn khích, một loại khí phách, rất có mùi vị chủ nhà.

Âu Dương Thần sững sờ một giây; hai giây... , ngay sau đó kịp phản ứng, phóng tới ôm Hân Nhi" Bà xã, em thật sự nguyện ý tha thứ cho anh sao?" Âu Dương Thần quả thật không thể tự chủ, hôm nay thật sự vui mừng.

"Hãy đưa ra thì mới tính." Hân Nhi buồn cười nói.

"Được, chỉ cần em đồng ý, tất cả tài sản của anh đều là của em." Âu Dương Thần nói, ánh mắt thâm tình nhìn Hân Nhi vừa định hôn, liền bị Hân Nhi đẩy ra. Anh không thấy còn có hai đứa trẻ ở đây sao?

"Ba, mẹ tha thứ rồi, vậy ba hãy đưa phần thưởng của chúng con đây?" Tiểu công chúa mong đợi hỏi. Đôi mắt ti hí lóe sáng.

"Tiểu công chúa, hiện tại tất cả mọi thứ của ba đều giao cho mẹ, cho nên phần thưởng của con cũng ở chỗ của mẹ, bây giờ là mẹ quản lý, mẹ quyết định không cho các con phần thưởng." Hân Nhi có chút đáng tiếc nói.

"a... .."Tiểu công chúa thất vọng kêu rên, bộ mặt khao khát nhìn Âu Dương Thần, Âu Dương Thần bắt đầu đi nhún nhún vai. Trời đất bao la, bà xã lớn nhất.

Lê Tư Thần ngược lại không có phản ứng gì, dù thế nào đi nữa phần thưởng của cậu là một năm hiệp ước vũ khí, những thứ này mẹ sẽ không biết, Lê Tư Thần cảm thấy cậu thật thông minh. Chỉ còn lại tiểu công chúa, đứng ở đó quệt miệng, gương mặt tức giận vì bị ức hiếp... , ,

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Chương 126.1: Lăng Phỉ Tuyết xuất hiện

Cha, mẹ nói muốn ăn dưa trộn, con muốn ăn dưa, cộng thêm salad cảm ơn. Một thân hình mập mạp ở đứng ở bên trong phòng bếp chớp đôi mắt to nói với Âu Dương Thần. Ra lệnh giống như nữ vương.

"Ừ, được, bảo bồi." Âu Dương Thần vui vẻ đáp lại, mặc dù cả ngày đều ở phòng bếp bận rộn, nhưng một chút oán trách cũng không có, mà là thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, đã vô số lần ảo tưởng khi gặp Hân Nhi một lần nữa, có thể có cuộc sống hạnh phúc trong ngôi nhà ở nơi này, sinh con dưỡng cái, đó chính là điều hạnh phúc nhất, còn nhớ rõ ban đầu Vũ Hạ cũng đã nói, đứa trẻ lúc nhỏ rất là ồn ào, có lúc nửa đêm vẫn còn ồn ào, khiến Cẩm Vân và Vũ Hạ cũng không có cách nào nghỉ ngơi tốt, trước kia Âu Dương Thần cũng nghĩ tới cái vấn đề này, nhưng là cũng không có quá lo lắng, hôm nay, đứa bé cũng lớn như vậy, Tiểu Thần lại là thiên tài điển hình, mà tiểu công chúa lại thông minh đáng yêu, Âu Dương Thần cảm thấy không còn có chuyện gì có thể làm người ta cảm thấy hạnh phúc hơn chuyện này, cho nên, toàn tâm toàn ý chăm sóc cuộc sống của mẹ con bọn họ, gần như là cầu gì được nấy, đường đường tổng giám đốc Âu thị đêm chủ Ám Dạ, cứ như vậy đổi thân là người đàn ông tốt trong nhà, trong biệt thự cũng không phải không có người giúp việc, nhưng những người giúp việc kia chỉ phụ trách làm một chút quét dọn vệ sinh, Hân Nhi thích thức ăn Âu Dương Thần làm, Âu Dương Thần tự nhiên vui lòng đều tự thân tự lực.

Sau khi Tiểu công chúa đi ra, Lê Tư Thần cũng vào bên trong phòng bếp.....

"Cha, mẹ hiện tại cũng đã về nhà, như vậy hiệp nghị ban đầu của chúng ta thì sao đây?"

"Tiểu Thần, con biết, bây giờ là mẹ con là chủ nhà." Nét mặt Âu Dương Thần như vô tội, nhưng mà, Lê Tư Thần vẫn nhìn thấu, kia là đang che giấu hài hước.

"Cha, người thông minh không nói chuyện thừa. Cha muốn như thế nào?" Nghĩ lấy có kia để lừa cậu, cái gì gọi là mẹ là chủ nhà, lại không nói chuyện Ám Dạ mẹ nhất định không biết, đã nói phần thưởng của tiểu công chúa, còn không phải là tặng khu vui chơi lớn nhất thành phố A cho nó, bây giờ đang ở nơi này lại nói vấn đề chủ nhà gì chứ, Lê Tư Thần có thể khẳng định chuyện kia cha thực sự sẽ chỉ vờ ngơ ngẩn ở trước mặt mẹ, đối với người khác đây chính là rất tinh minh, bao gồm cả con trai ở trước mặt này, nhất định là có mục đích.

"Tiểu Thần, Ám Dạ cũng là cần chủ nhân, con cũng biết cùng mẹ con tách ra nhiều năm như vậy, cha thật sự vô cùng hy vọng có thể sớm một chút ở chung với mẹ con.."

"Lúc nào thì?" Lê Tư Thần nói thẳng vào chủ đề.

"Cha biết rõ sắp tới con muốn đi tham gia huấn luyện tổ chức khủng bố số một kia, cha và mẹ con có thể sắp xếp cho con đi học tập, chỉ là học xong trở lại con phải nhận lấy Ám Dạ." Âu Dương Thần cũng bắt đầu nghiêm mặt nói. Đứa con trai này của mình, xuất sắc như thế, là người thích hợp nhất nối nghiệp Ám Dạ... , chủ nhân Ám Dạ phải là Lê Tư Thần, nhưng Âu Dương Thần nghĩ tới nếu như có tổ chức khủng bố số một giúp anh bồi dưỡng người nối nghiệp, như vậy cái này nhất định là một lựa chọn không sai.

Lê Tư Thần hưng hăng liếc nhìn Âu Dương Thần, rất muốn chửi một câu:"Lão hồ ly." Quả nhiên gừng càng già càng cay.

"Cha, cha không cảm thấy nhà của chúng ta đứa bé có quá ít sao, xem ra cha và mẹ còn cố gắng nhiều hơn nha. Như vậy Ám Dạ và Âu thị đều có người nhận lấy đây." Đột nhiên Lê Tư Thần cười híp mắt hỏi ngược lại, mặc dù rõ ràng chính là cùng một khuôn mặt, nhưng Âu Dương Thần cảm thấy ở trên người Lê Tư Thần có một loại cảm giác âm trầm, đối với đứa con trai này, Âu Dương Thần cũng không thể không cẩn thận đối đãi, đứa bé quá thông minh, không cẩn thận sẽ lên mặt với anh, nhưng Âu Dương Thần cũng may mắn đứa bé ưu tú như vậy lại là con của Âu Dương Thần anh, nếu như là một kẻ địch, Âu Dương Thần còn cảm thấy chờ cậu trưởng thành còn nhất định có thể đối phó đấy.

"Con trai, con cũng biết đứa bé nhà chúng ta thật quá ít, nhưng con cũng phải cho chúng ta thời gian phải không, cho nên để em trai sớm một chút ra đời để giúp con không cần khổ cực như vậy, bây giờ rất nhiều khổ cực đi, như vậy cha mới có thể nỗ lực tạo người hơn." Âu Dương Thần nói lời này mặt không đỏ tim không đập, tóm lại chỉ một ý tứ Lê Tư Thần phải nhanh lên một chút tiếp nhận công ty và Ám Dạ, để cho bọn họ nhanh có cơ hội hưởng thụ tốt thế giới hai người.

Lê Tư Thần im lặng.....hiện tại cũng không thấy cha không có cố gắng tạo người, mẹ không phải ngủ thẳng đến buổi trưa mới dậy sao? Thôi, thôi, Lê Tư Thần nghĩ tới những thứ này một ngày nào đó cũng là cái thúng trên người cậu. Cũng sẽ không nói gì, hơn nữa những năm này mẹ khổ tâm Lê Tư Thần vẫn nhìn trong mắt, tự nhiên cũng hi vọng mẹ và cha có thể chung sống, chỉ là, cậu đang muốn xác định mẹ thật sự loại bỏ những chương ngại tâm lý kia mới có thể rời đi. Lê Tư Thần chỉ là hừ lạnh Âu Dương Thần một tiếng, đừng tưởng rằng cha bây giờ hạnh phúc. Khảo nghiệm chân chính còn

chưa bắt đầu đâu? Chờ qua cửa này rồi hãy nói. Lê Tư Thần âm thầm nghĩ đến, đừng làm cho bọn họ thất vọng.

"Tiểu Thần tới đây, ăn chút trái cây đi." Hân Nhi thấy Lê Tư Thần dịu dàng kêu lên.

"Mẹ... "

"Anh trai, anh và cha nói nhỏ cái gì vậy, có phải cha cũng cho anh phần thưởng hay không." Tiểu công chúa tò mò hỏi, nghĩ đến mình về sau cũng có thể đến sân chơi này chơi, còn có thể mang rất nhiều bạn nhỏ cùng đi, tiểu công chúa đã cảm thấy rất vui vẻ.

"Ừ" Lê Tư Thần nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Quà tặng gì vậy? Anh trai, có phải kẹo que hay không..." Tiểu công chúa đầy mong đợi hỏi, đối với tiểu công chúa mà nói, nếu như Lê Tư Thần có rất nhiều kẹo que, như vậy nhất định là cho mình.

"Không phải... ..mẹ, chúng ta khi nào thì trở về nước Pháp?" Lê Tư Thần hỏi.

"Trở về nước Pháp, Tiểu Thần, con không phải thích nơi này sao?" Hân Nhi tò mò hỏi, cho tới nay, quan hệ của Tiểu Thần và Âu Dương Thần đều rất tốt, Hân Nhi vẫn cảm thấy hai đứa bé đều rất thích nơi này, nhưng là bây giờ Lê Tư Thần đột nhiên nói trở về nước Pháp, điều này cũng làm cho Hân Nhi rất là khó hiểu.

"Không phải, mẹ, con thích nơi này, nhưng ông ngoại và bà ngoại ở nơi đó, cho nên... , " Lê Tư Thần không có tiếp tục nói hết.

Đúng vậy. Qua lời Lê Tư Thần nhắc nhở, Hân Nhi lúc này mới nhớ tới, Lê Thắng cùng Văn Tinh vẫn còn ở nước Pháp, còn chưa có xuất viện lúc ấy vẫn muốn có thể về nước Pháp sớm một chút, thế nhưng hai ngày xuất viện lại hình như quên mất chuyện này, Hân Nhi không khỏi cảm thấy rất áy náy, Tiểu Thần đều nghĩ đến chuyện này vậy mà mình lại không có nghĩ đến, hai ngày trước khi Văn Tinh gọi điện thoại, Văn Tinh còn bảo Hân Nhi ở chỗ này an tâm dưỡng bệnh, không cần trở về gấp như vậy, Hân Nhi biết Văn Tinh là bởi vì mình và Âu Dương Thần mới hợp lại, điều Văn Tinh và Lê Thắng quan tâm nhất chính là là vấn đề tình cảm của mình, đoán chừng là Lê Cận mang chuyện hiểu lầm giữa mình và Âu Dương Thần nói cho hai người, hai người đều hy vọng con gái hạnh phúc, nên chuyện của công ty cũng không cần Hân Nhi không quan tâm nữa, Hân Nhi lập tức rất nhàn rồi.

"Hai ngày nữa trở về đi, tháng sau mẹ còn có một thiết kế muốn mở, cũng có thể đi trước chuẩn bị một chút, Tiểu Thần, tiểu công chúa, ngày mai mang bọn con đi nhà ông bà nội có được hay không?" Hân Nhi cũng nghĩ đến Trình Tâm, vẫn quan tâm mình ư, hơn nữa nhất định cũng rất muốn trông thấy hai đứa bé thôi.

"Được, được? Mẹ, bà nội là cha mẹ có phải hay không ạ? Con thấy bà nội và ông nội." Tiểu công chúa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, hiển nhiên đối với bà nội và ông nội cũng là rất tò mò, hơn nữa tiểu công chúa chính là tự quen thuộc, hiểu rõ tới chỗ nào cũng có thể được hoan nghênh.

"Tiểu Thần thì sao?"

"Được ạ." Lê Tư Thần đối với Trình Tâm và Âu Dương Thiên ngược lại không có nhiệt tình quá lớn, trên thực tế đối với bọn họ Lê Tư Thần cũng không hiểu rõ, ban đầu lúc điều tra chỉ là điều tra qua. Cũng không có xâm nhập điều tra, chỉ biết là ban đầu Trình Tâm đối với Hân Nhi rất tốt.

"Ừ, vậy chúng ta thương lượng với cha con một chút thôi."

"Mẹ, không cần thương lượng, chỉ cần là chuyện mẹ muốn làm cha đều giao hai tay tán thành." Tiểu công chúa ở bên cạnh nói, mặc dù tiểu công chúa mới đến mấy ngày, nhưng biết Âu Dương Thần rất cưng chiều Hân Nhi, trên căn bản Hân Nhi muốn làm cái gì muốn nói cái gì Âu Dương Thần sẽ làm tất cả. Không có bất kỳ dị nghị, trừ một điều, đó chính là mẹ không muốn ngủ cùng cha, nhưng cha nhất định là không đồng ý.

"Chuyện gì muốn anh giao hai tay tán thành?" Âu Dương Thần đã làm xong thức ăn đi ra ngoài, còn mang tạp dề Winnie the Pooh đáng yêu, ngồi xuống Hân Nhi bên cạnh, đây chính là của chúng ta tiểu công chúa tự mình làm Âu Dương Thần chọn. Ban đầu Âu Dương Thần thấy như vậy đồ án không khỏi sắc mặt đen một chút, nhưng con gái bảo bối thích, người làm cha này dĩ nhiên là muốn thỏa mãn tâm nguyện của con gái, vì vậy tiểu công chúa hạnh phúc, nhưng Âu Dương Thần đau khổ rồi, nhất là thấy vẻ mặt ghét bỏ của Lê Tư Thần. Giống như đang nói cha cha thật làm mất mặt đàn ông, cũng đã lớn tuổi còn làm bộ đáng yêu.

"Đang nói ngày mai mang theo đứa bé đi thăm cha mẹ anh một chút?" Hân Nhi nói.

"Bà xã, cái gì gọi là ba mẹ anh, là của chúng ta, em cũng đừng có quên, chúng ta đã nhận giấy đăng ký kết hôn , một trăm năm, em muốn trốn cũng trốn không thoát." Âu Dương Thần tự hào nói. Một bộ anh có giấy chứng nhận em trốn không thoát đâu.

"Cái gì gọi là giấy đăng ký kết hôn của chúng ta, nếu như mà em nhớ không lầm, phía trên kia rõ ràng là Âu Dương Thần và Lăng Phi Tuyết . Xin lỗi, em tên là Lê Hân Nhi." Hân Nhi không khách khí nói. Trên mặt dường như không nhìn ra cảm xúc gì.

Sắc mặt Âu Dương Thần cứng đờ, thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi, trong lòng âm thầm tính toán, mà Lê Tư Thần nghe được Hân Nhi nói câu nói này cũng biết Hân Nhi quả nhiên vẫn là để ý, xem ra cũng muốn nắm chặt hành động. Chỉ có tiểu công chúa ngồi ở đó mắt to chuyển động giống như đang nghĩ chuyện gì rất quan trọng.

"Mẹ, cha và người khác kết hôn, vậy mẹ có phải là tiểu tam hay không... .." Tiểu công chúa đột nhiên giống như cho ra một kết luận rất quan trọng, chỉ là lời này làm cho sắc mặt những người ở đây đều tối sầm. Quả nhiên bị phim truyền hình đầu độc.

Nhưng tiểu công chúa dường như còn không bỏ qua tiếp tục nói thêm một câu khác làm cho những người ở đây sắc mặt càng đen hơn "VẬY con và anh trai không phải con riêng sao?" Sau đó tiểu công chúa hình như cũng bị kết luận của mình làm cho sợ hết hồn, trong mắt đầy nước mắt nói "Mẹ, con không muốn làm con riêng đâu? Mẹ cũng không cần làm tiểu tam có được hay không, làm tiểu tam sẽ bị người mắng, sẽ bị người đánh, ô ô.." Tiểu công chúa đột nhiên khóc rất thương tâm.

"Được rồi, bảo bối không khóc nha, mẹ không làm tiểu tam, bảo bối không phải con riêng, bảo bối là tiểu công chúa thông minh đáng yêu nhất toàn thiên hạ." Hân Nhi cũng bị tiểu công chúa khóc dọa sợ, lập tức đi ôm lấy tiểu công chúa an ủi. Mà Âu Dương Thần lại thoáng đau đớn, nhiều năm như vậy, hai đứa bé nhất định bị rất nhiều uất ức, Âu Dương Thần âm thầm nghĩ đến, nhất định phải nắm chặt nghĩ biện pháp làm chuyện kia mới đúng.

"Có thật không? Tiểu công chúa là người được yêu thích nhất sao?"

"Đúng, đúng, tiểu công chúa vẫn luôn được yêu thích."

"Vậy cha có phải khác kết hôn cùng người khác hay không?" Tiểu công chúa xoa xoa nước mắt, nhìn Hân Nhi hỏi.

"Không có, không có, cha là kết hôn cùng mẹ, không có cùng người khác." Hân Nhi an ủi, nhẹ nhàng ôm tiểu công chúa, so sánh với Lê Tư Thần, tiểu công chúa vẫn tương đối yếu ớt và đơn thuần, người nhà họ Lê vẫn luôn bảo vệ tiểu công chúa thật tốt, mà từ nhỏ Lê Tư Thần đã trầm ổn thậm chí thông minh hơn tiểu công chúa, sớm hiểu chuyện hơn, nhưng mà ở trong mắt của Hân Nhi dù sao đều là đứa bé, rất dễ dàng bị thương, Hân Nhi cũng lo lắng nhìn Lê Tư Thần, nhưng về mặt Lê Tư Thần cũng không biểu hiện gì, thật ra thì đây cũng là Hân Nhi quá lo lắng, đối với Lê Tư Thần mà nói câu thật vẫn sẽ không đau lòng vì chuyện này, bởi vì rất nhiều chuyện cậu đều biết cũng đều hiểu, chuyện năm năm trước từng ly từng tý cậu đã sớm điều tra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Chương 126.2: Lăng Phỉ Tuyết xuất hiện

"Vậy thì tốt, vậy tiểu công chúa vẫn có cha có mẹ phải không." Tiểu công chúa không thể không hỏi rõ ràng.

"Đúng, tiểu công chúa có cha cũng có mẹ."

"Yên tâm đi, tiểu công chúa, về sau, cha và mẹ cũng sẽ vẫn ở cùng với tiểu công chúa của chúng ta." Âu Dương Thần cũng tới bên cạnh Hân Nhi cùng ôm tiểu công chúa.

"Ừ, còn có anh trai còn có ông ngoại & bà ngoại, cậu nữa, còn có ông nội, bà nội." Cuối cùng tiểu công chúa cũng cười rộ lên rồi. Nhưng tảng đá trong lòng của Âu Dương Thần cũng không có dễ xuống. Mà rơi vào trầm tư sâu hơn... ... "Ông xã, anh nói xem Tiểu Thần thích ăn cái gì? Ngộ nhờ chúng ta chuẩn bị nó không thích làm thế nào? Còn có Hân Nhi, cũng không biết khẩu vị có thay đổi không, cũng năm năm không gặp, lại bị thương, không được, em phải thêm một món ăn nữa cho nó bồi bổ." Trình Tâm và Âu Dương Thiên lăm lăm, kể từ khi Âu Dương Thần nói cho Trình Tâm buổi tối Hân Nhi muốn đi qua thăm bọn họ, hai vợ chồng nhất là Trình Tâm rất kích động, cùng Âu Dương Thiên thảo luận làm món ăn gì, đồ ngọt gì.... Cực kỳ vui mừng.

"Bà xã, em làm tiểu Thần nhất định sẽ thích, bọn họ xem dáng vẻ này của em đã biết."

"Cũng đúng nha? Vậy em đi xem một lần nữa, anh ở đây chờ, nhìn thời gian cũng sắp tới rồi." Trình Tâm dặn dò.

"A, a." "Mẹ, đây chính là nhà của ông nội sao? Thật to nha thật là xinh đẹp, xinh đẹp giống tòa thành của chúng ta vậy." Tiểu công chúa ở trên xe tò mò nhìn chằm chằm ngoài cửa xe nói.

"Ừ, rất đẹp, tiểu công chúa thích không?"

"Thích, cha, con có thể ở ở chỗ này không ạ."

"Có thể. Tiểu công chúa của chúng ta thích nghỉ ngơi ở đâu cũng có thể."

"Quá tuyệt vời, thật tốt, ai nha, anh trai, làm sao anh lại chơi nữa vậy, cũng sắp đến nhà ông nội rồi đó? Sau đó sẽ cười với ông nội bà nội, như vậy mới có kẹo ăn biết không?" Tiểu công chúa nói với Lê Tư Thần.

"Anh không ăn." Lê Tư Thần không ngẩng đầu nói.

"Ai nha, làm sao anh dằn như vậy? Anh không thích ăn không phải có thể mang cho em ăn sao? Tóm lại mặt anh phải mỉm cười như vậy mới ngoan ngoan."

Lê Tư Thần....., hết sức chuyên chú phát ra tin tức trên tay."Chuẩn bị hành động"

Nhìn trên màn ảnh lóe lên nhận được hai chữ thì Lê Tư Thần nở một nụ cười yếu ớt.

Mà tiểu công chúa lại nghĩ là; Lê Tư Thần là nghe lời mình nói thật sự học mím cười. Vẫn còn rất tự hào nói phải thế nào mới ngoan. Đến cửa lớn nhà họ Âu, còn là một đám người giúp việc huấn luyện nghiêm chỉnh ở đó nghênh đón, Hân Nhi nhìn có mấy gương mặt quen thuộc, vẫn ôn hòa như cũ gật đầu. Nói thật đây là lần thứ hai tới Hân Nhi nhà họ Âu, trước kia cũng tới qua một lần, Âu Dương Thiên và Trình Tâm cũng rất ít ở nhà, quanh năm suốt tháng đều là ở nước ngoài du lịch. Rất ít khi ở nhà.

"Chào Thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia..." Tất cả mọi người hướng về phía bọn họ cúi chào, nhưng khi nhìn đến tiểu công chúa bọn họ cũng có chút sững sờ, bởi vì Trình Tâm chỉ nói có một tiểu thiếu gia, nhưng đột nhiên hiện ra một bạn nhỏ đáng yêu khác cũng làm cho mọi người có chút ứng phó không kịp.

"Tiểu công chúa." Âu Dương Thần trầm giọng nói.

"Dạ, chào Tiểu công chúa."

"Ừ." Âu Dương Thần nắm cả Hân Nhi, tiểu công chúa và Lê Tư Thần theo sau đi vào."Hân Nhi, con đã đến rồi, nhanh lên một chút để mẹ xem một chút, đứa bé, chịu khổ, cũng năm năm rồi... cũng gầy đi" Trình Tâm nói này hốc mắt cũng có chút đỏ.

"Mẹ... , " Hân Nhi cũng ôm Trình Tâm, cảm thụ ấm áp từ bà mang cho mình.

"Cha, mẹ. " Âu Dương Thần cũng chào hỏi.

"Tới rồi."

"Tiểu Thần, tiểu công chúa mau lại đây gọi ông nội bà nội." Hân Nhi gọi hai người phía sau lưng Âu Dương Thần.

"Ông nội, bà nội khỏe." Lê Tư Thần và tiểu công chúa đều hướng về phía Âu Dương Thiên và Trình tâm chào hỏi, lễ phép thỏa đáng, đúng chuẩn của các cô, cậu xã hội thượng lưu. Nhà họ Lê cũng là danh môn, hơn nữa chú trọng bồi dưỡng hai đứa bé, cho nên hai người vô luận đi đến nơi nào lễ nghi đều là rất đúng mực .

"Này... đây là chuyện gì xảy ra?" Trình Tâm và Âu Dương Thần mờ mịt liếc nhau một cái, thế nào có hai đứa bé.

"Mẹ, Hân Nhi sinh long phượng thai." Âu Dương Thần lúc này mới nhớ tới không có nói cho Trình Tâm chuyện long phượng thai, cũng khó trách Trình Tâm sẽ kinh ngạc, nhớ ngày đó Âu Dương Thần cũng rất là kinh ngạc, .

"Long.. long phượng thai..trời ạ" Trình Tâm cũng bị kinh sợ, thận trọng ngồi chồm hóm xuống, nhìn hai người giống như là kim đồng ngọc nữ từ trong tranh đi ra, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Bà nội, bà khỏe chứ bà rất trẻ tuổi nha, con có thể gọi là bà nội xinh đẹp không." Giọng nói non nớt của tiểu công chúa truyền đến.

"Ồ, Hân Nhi, con sinh ra bảo bối gì nha, tiểu tử này miệng thế nào ngọt như vậy, mẹ thật sự rất thích rồi." Trình Tâm nghe được tiểu công chúa nói, quả nhiên mở cờ trong bụng rồi, phụ nữ thích nhất là có người khen, hơn nữa còn là đứa bé, đều nói đứa bé đều là ngây thơ, kỳ thật đối với Trình tâm năm mươi tuổi tuổi thọ mà nói thật là rất trẻ tuổi , nhìn qua cùng hơn ba mươi tuổi không có gì khác biệt quá lớn, chỉ có thể nói bà bảo dưỡng thật rất tốt.

"Bảo bối, nói cho bà nội xinh đẹp, con tên là gì?"

"Con tên là Lê Tư Cầm, bà nội xinh đẹp, tất cả mọi người gọi con là tiểu công chúa nha." Tiểu công chúa non nớt nói.

"Ừ, ừ, tiểu công chúa thật biết nghe lời, thật biết nghe lời ... .." nhìn tiểu công chúa đáng yêu như vậy, trong lòng Trình Tâm tính toán, vẫn muốn có một con gái đáng yêu, thật sự bây giờ có, hơn nữa tiểu công chúa miệng ngọt như vậy, ngày đó nhất định phải mang tiểu công chúa đi uống trà cùng Thẩm Nhu, hiện tạiTrình Tâm hận không thông báo cho thiên hạ niềm vui to lớn này.

"Đây là Tiểu Thần sao." Ánh mắt Trình Tâm cuối cùng cũng chuyển sang Lê Tư Thần bên cạnh, đứa bé này có năm phần giống Âu Dương Thần dĩ nhiên là dễ nhận biết nhất.

"Bà nội bà khỏe chứ, con là Lê Tư Thần." Lê Tư Thần hơi hành lễ, miệng không có ngọt tiểu công chúa, nhưng cũng là khiến người yêu thích, nhất là Âu Dương Thiên rất yêu thích, Lê Tư Thần vừa tiến đến Âu Dương Thiên liền chú ý tới đứa bé này hơi thờ trên người cũng không tầm thường, là đứa bé rất trầm ổn, đoán chừng về sau so với Âu Dương Thần có thể càng thêm xuất sắc, đây chính là suy nghĩ của Âu Dương Thiên.

"Ng Sloan, Sloan, bảo bối, có đói bụng không, bà nội chuẩn bị cho các con rất nhiều ăn ngon, chúng ta đi ăn có được hay không." Trình Tâm tận lực để cho giọng nói mình càng thêm hiền lành, được rồi, thật ra thì bà chỉ sinh một đứa con trai là Âu Dương Thần, hơn nữa từ nhỏ Âu Dương Thần trưởng thành sớm, hôm nay làm bà nội, thật đúng là không hiểu làm như thế nào để lấy lòng cháu trai.

"Được ạ." Tiểu công chúa hoan hô, như Lê Tư Thần nói tiểu công chúa chính là mười phần tham ăn, cho cô một tỷ Dollar còn không bằng cho cô một cây kẹo que càng hiệu quả hơn."Hân Nhi, những năm nay con đều ở nơi nào?" Trình Tâm lo lắng hỏi, cảm giác Hân Nhi một mình còn nuôi dưỡng hai đứa bé nhất định rất không dễ dàng.

"Mẹ, không cần lo lắng, mấy năm này con đều ở nước Pháp, trôi qua tốt vô cùng." Hân Nhi dĩ nhiên là biết Trình Tâm lo lắng cái gì.

"Đúng vậy, bà nội xinh đẹp, chúng ta ở trong tòa thành ở nước Pháp, còn có ông bà ngoại đều rất thương mẹ nha." Tiểu công chúa cũng nói.

"Tòa thành... , "

"Là như vậy, mẹ, con từ nhỏ là bị lừa bán đến cô nhi viện, sau lại cha mẹ tìm được con, cho nên dẫn con trở về nước Pháp, ở hiện trường tai nạn xe cộ ngày đó cũng là anh trai con Lê Cận đã cứu con, cho nên nhiều năm như vậy con luôn ở cùng một chỗ với anh."

"Lê Cận... , tập đoàn Long Thắng sao?" Âu Dương Thiên trầm giọng hỏi.

"Đúng, cha, cha có biết không?"

"Ông xã, anh biết à?"

"Hai mươi lăm năm trước cũng là ở thành phố A, khi đó có thể nói là chạy song song với Âu thị, nhưng sau lại giống như bởi vì nguyên nhân gì toàn bộ đi dân đi hết."

"Đúng vậy. Cha con nói là bởi vì con mất tích, mẹ sinh bệnh nặng cho nên muốn rời khỏi nơi thương tâm này, cho nên liền đi dân." Hân Nhi cũng nghĩ đến lời Lê Thần nói ban đầu.

"Thần nhi, hiện tại Hân Nhi thật vất vả trở lại, con phải đối tốt với nó, nếu không....."

"Nếu không bà nội xinh đẹp bà không cần cho cha ăn kẹo nha." Tiểu công chúa cười nói.

"Ừ, đúng, tiểu công chúa ngoan nhất."

"Mẹ, mẹ hãy yên tâm đi, con nhất định sẽ chăm sóc Hân Nhi thật tốt." Âu Dương Thần nghiêm túc nói, dù Trình Tâm không nói lời này anh cũng sẽ làm, có một số việc thật mất đi một lần, lại thật sự sợ, lần này, Âu Dương Thần sẽ không bao giờ để mất Hân Nhi nữa. Dưới bàn cơm, mười ngón tay nắm chặt..... ,

"Mẹ, con thích vườn hoa nhà bà nội, thật là xinh đẹp. Con có thể đi nữa không "

"Có thể, bà nội nhất định sẽ thích tiểu công chúa." Hân Nhi quay đầu lại cười nói với tiểu công chúa.

"Tất nhiên, tiểu công chúa vô địch vũ trụ, đúng không, anh trai."

Lê Tư Thần: ... ..

Âu Dương Thần nhìn trong kính chiếu hậu hai đứa trẻ đáng yêu và người bên cạnh, không khỏi nhếch mép lên, thật rất hạnh phúc... ,

Nhưng khi đến cửa biệt thự, đột nhiên nhìn thấy có bóng người ở bên đường, Âu Dương Thần dừng ngay, vừa định nổi giận, nhưng khi thấy rõ ràng mặt mũi của người đó thì nhất thời xanh mặt, trong miệng thì non: "Tuyệt Nhi... , " ngồi bên ghế phụ nên Hân Nhi nghe được cái tên này nhìn mặt cô gái bên ven đường đó lập tức như chết lặng, đầu óc chỉ thoáng qua ba chữ: "Lăng Phi Tuyệt... .." Cha, mẹ nói muốn ăn dưa trộn, con muốn ăn dưa, cộng thêm salad cảm ơn. Một thân hình mập mạp ở đứng ở bên trong phòng bếp chớp đôi mắt to nói với Âu Dương Thần. Ra lệnh giống như nữ vương.

"Ừ, được, bảo bồi." Âu Dương Thần vui vẻ đáp lại, mặc dù cả ngày đều ở phòng bếp bận rộn, nhưng một chút oán trách cũng không có, mà là thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, đã vô số lần ảo tưởng khi gặp Hân Nhi một lần nữa, có thể có cuộc sống hạnh phúc trong ngôi nhà ở nơi này, sinh con dưỡng cái, đó chính là điều hạnh phúc nhất, còn nhớ rõ ban đầu Vũ Hạ cũng đã nói, đứa trẻ lúc nhỏ rất là ồn ào, có lúc nửa đêm vẫn còn ồn ào, khiến Cẩm Vân và Vũ Hạ cũng không có cách nào nghỉ ngơi tốt, trước kia Âu Dương Thần cũng nghĩ tới cái vấn đề này, nhưng là cũng không có quá lo lắng, hôm nay, đứa bé cũng lớn như vậy, Tiểu Thần lại là thiên tài điển hình, mà tiểu công chúa lại thông minh đáng yêu, Âu Dương Thần cảm thấy không còn có chuyện gì có thể làm người ta cảm thấy hạnh phúc hơn chuyện này, cho nên, toàn tâm toàn ý chăm sóc cuộc sống của mẹ con bọn họ, gần như là cầu gì được nấy, đường đường tổng giám đốc Âu thị đêm chủ Ám Dạ, cứ như vậy đối thân là người đàn ông tốt trong nhà, trong biệt thự cũng không phải không có người giúp việc, nhưng những người giúp việc kia chỉ phụ trách làm một chút quét dọn vệ sinh, Hân Nhi thích thức ăn Âu Dương Thần làm, Âu Dương Thần tự nhiên vui lòng đều tự thân tự lực.

Sau khi Tiểu công chúa đi ra, Lê Tư Thần cũng vào bên trong phòng bếp.....

"Cha, mẹ hiện tại cũng đã về nhà, như vậy hiệp nghị ban đầu của chúng ta thì sao đây?"

"Tiểu Thần, con biết, bây giờ là mẹ con là chủ nhà." Nét mặt Âu Dương Thần như vô tội, nhưng mà, Lê Tư Thần vẫn nhìn thấu, kia là đang che giấu hài hước.

"Cha, người thông minh không nói chuyện thừa. Cha muốn như thế nào?" Nghĩ lấy có kia để lừa cậu, cái gì gọi là mẹ là chủ nhà, lại không nói chuyện Ám Dạ mẹ nhất định không biết, đã nói phần thưởng của tiểu công chúa, còn không phải là tặng khu vui chơi lớn nhất thành phố A cho nó, bây giờ đang ở nơi này lại nói vấn đề chủ nhà gì chứ, Lê Tư Thần có thể khẳng định chuyện kia cha thực sự sẽ chỉ vờ ngó ngàng ở trước mặt mẹ, đối với người khác đây chính là rất tinh minh, bao gồm cả con trai ở trước mặt này, nhất định là có mục đích.

"Tiểu Thần, Ám Dạ cũng là cần chủ nhân, con cũng biết cùng mẹ con tách ra nhiều năm như vậy, cha thật sự vô cùng hy vọng có thể sớm một chút ở chung với mẹ con.."

"Lúc nào thì?" Lê Tư Thần nói thẳng vào chủ đề.

"Cha biết rõ sắp tới con muốn đi tham gia huấn luyện tổ chức khủng bố số một kia, cha và mẹ con có thể sắp xếp cho con đi học tập, chỉ là học xong trở lại con phải nhận lấy Ám Dạ." Âu Dương Thần cũng bắt đầu nghiêm mặt nói. Đứa con trai này của mình, xuất sắc như thế, là người thích hợp nhất nối nghiệp Ám Dạ... , chủ nhân Ám Dạ phải là Lê Tư Thần, nhưng Âu Dương Thần nghĩ tới nếu như có tổ chức khủng bố số một giúp anh bồi dưỡng người nối nghiệp, như vậy cái này nhất định là một lựa chọn không sai.

Lê Tư Thần hung hăng liếc nhìn Âu Dương Thần, rất muốn chửi một câu:"Lão hồ ly." Quả nhiên gừng càng già càng cay.

"Cha, cha không cảm thấy nhà của chúng ta đứa bé có quá ít sao, xem ra cha và mẹ còn cố gắng nhiều hơn nha. Như vậy Ám Dạ và Âu thị đều có người nhận lấy đấy." Đột nhiên Lê Tư Thần cười híp mắt hỏi ngược lại, mặc dù rõ ràng chính là cùng một khuôn mặt, nhưng Âu Dương Thần cảm thấy ở trên người Lê Tư Thần có một loại cảm giác âm trầm, đối với đứa con trai này, Âu Dương Thần cũng không thể không cẩn thận đối đãi, đứa bé quá thông minh, không cẩn thận sẽ lên mặt với anh, nhưng Âu Dương Thần cũng may mắn đứa bé ưu tú như vậy lại là con của Âu Dương Thần anh, nếu như là một kẻ địch, Âu Dương Thần còn cảm thấy chờ cậu trưởng thành còn nhất định có thể đối phó đấy.

"Con trai, con cũng biết đứa bé nhà chúng ta thật quá ít, nhưng con cũng phải cho chúng ta thời gian phải không, cho nên để em trai sớm một chút ra đời để giúp con không cần khổ cực như vậy, bây giờ rất nhiều khổ cực đi, như vậy cha mới có thể nỗ lực tạo người hơn." Âu Dương Thần nói lời này mặt không đỏ tim không đập, tóm lại chỉ một ý tứ Lê Tư Thần phải nhanh lên một chút tiếp nhận công ty và Ám Dạ, để cho bọn họ nhanh có cơ hội hưởng thụ tốt thế giới hai người.

Lê Tư Thần im lặng.....hiện tại cũng không thấy cha không có cố gắng tạo người, mẹ không phải ngủ thẳng đến buổi trưa mới dậy sao? Thôi, thôi, Lê Tư Thần nghĩ tới những thứ này một ngày nào đó cũng là cái thùng trên người cậu. Cũng sẽ không nói gì, hơn nữa những năm này mẹ khổ tâm Lê Tư Thần vẫn nhìn trong mắt, tự nhiên cũng hi vọng mẹ và cha có thể chung sống, chỉ là, cậu đang muốn xác định mẹ thật sự loại bỏ những chương ngại tâm lý kia mới có thể rời đi. Lê Tư Thần chỉ là hừ lạnh Âu Dương Thần một tiếng, đừng tưởng rằng cha bây giờ hạnh phúc. Khảo nghiệm chân chính còn chưa bắt đầu đâu? Chờ qua cửa này rồi hãy nói. Lê Tư Thần âm thầm nghĩ đến, đừng làm cho bọn họ thất vọng.

"Tiểu Thần tới đây, ăn chút trái cây đi." Hân Nhi thấy Lê Tư Thần dịu dàng kêu lên.

"Mẹ..."

"Anh trai, anh và cha nói nhỏ cái gì vậy, có phải cha cũng cho anh phần thưởng hay không." Tiểu công chúa tò mò hỏi, nghĩ đến mình về sau cũng có thể đến sân chơi này chơi, còn có thể mang rất nhiều bạn nhỏ cùng đi, tiểu công chúa đã cảm thấy rất vui vẻ.

"Ừ" Lê Tư Thần nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Quà tặng gì vậy? Anh trai, có phải kẹo que hay không..." Tiểu công chúa đầy mong đợi hỏi, đối với tiểu công chúa mà nói, nếu như Lê Tư Thần có rất nhiều kẹo que, như vậy nhất định là cho mình.

"Không phải... ..mẹ, chúng ta khi nào thì trở về nước Pháp?" Lê Tư Thần hỏi.

"Trở về nước Pháp, Tiểu Thần, con không phải thích nơi này sao?" Hân Nhi tò mò hỏi, cho tới nay, quan hệ của Tiểu Thần và Âu Dương Thần đều rất tốt, Hân Nhi vẫn cảm thấy hai đứa bé đều rất thích nơi này, nhưng là bây giờ Lê Tư Thần đột nhiên nói trở về nước Pháp, điều này cũng làm cho Hân Nhi rất là khó hiểu.

"Không phải, mẹ, con thích nơi này, nhưng ông ngoại và bà ngoại ở nơi đó, cho nên..." , Lê Tư Thần không có tiếp tục nói hết.

Đúng vậy. Qua lời Lê Tư Thần nhắc nhở, Hân Nhi lúc này mới nhớ tới, Lê Thăng cùng Văn Tinh vẫn còn ở nước Pháp, còn chưa có xuất viện lúc ấy vẫn muốn có thể về nước Pháp sớm một chút, thế nhưng hai ngày xuất viện lại hình như quên mất chuyện này, Hân Nhi không khỏi cảm thấy rất áy náy, Tiểu Thần đều nghĩ đến chuyện này vậy mà mình lại không có nghĩ đến, hai ngày trước khi Văn Tinh gọi điện thoại, Văn Tinh còn bảo Hân Nhi ở chỗ này an tâm dưỡng bệnh, không cần trở về gấp như vậy, Hân Nhi biết Văn Tinh là bởi vì mình và Âu Dương Thần mới hợp lại, điều Văn Tinh và Lê Thăng quan tâm nhất chính là là vấn đề tình cảm của mình, đoán chừng là Lê Cận mang chuyện hiểu lầm giữa mình và Âu Dương Thần nói cho hai người, hai người đều hy vọng con gái hạnh phúc, nên chuyện của công ty cũng không cần Hân Nhi không quan tâm nữa, Hân Nhi lập tức rất nhàn rồi.

"Hai ngày nữa trở về đi, tháng sau mẹ còn có một thiết kế muốn mở, cũng có thể đi trước chuẩn bị một chút, Tiểu Thần, tiểu công chúa, ngày mai mang bọn con đi nhà ông bà nội có được hay không?" Hân Nhi cũng nghĩ đến Trình Tâm, vẫn quan tâm mình ư, hơn nữa nhất định cũng rất muốn trông thấy hai đứa bé thôi.

"Được, được? Mẹ, bà nội là cha mẹ có phải hay không ạ? Con thấy bà nội và ông nội." Tiểu công chúa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, hiển nhiên đối với bà nội và ông nội cũng là rất tò mò, hơn nữa tiểu công chúa chính là tự quen thuộc, hiểu rõ tới chỗ nào cũng có thể được hoan nghênh.

"Tiểu Thần thì sao?"

"Được ạ." Lê Tư Thần đối với Trình Tâm và Âu Dương Thần ngược lại không có nhiệt tình quá lớn, trên thực tế đối với bọn họ Lê Tư Thần cũng không hiểu rõ, ban đầu lúc điều tra chỉ là điều tra qua. Cũng không có xâm nhập điều tra, chỉ biết là ban đầu Trình Tâm đối với Hân Nhi rất tốt.

"Ừ, vậy chúng ta thương lượng với cha con một chút thôi."

"Mẹ, không cần thương lượng, chỉ cần là chuyện mẹ muốn làm cha đều giờ hai tay tán thành." Tiểu công chúa ở bên cạnh nói, mặc dù tiểu công chúa mới đến mấy ngày, nhưng biết Âu Dương Thần rất cưng chiều Hân Nhi, trên căn bản Hân Nhi muốn làm cái gì muốn nói cái gì Âu Dương Thần sẽ làm tất cả. Không có bất kỳ dị nghị, trừ một điều, đó chính là mẹ không muốn ngủ cùng cha, nhưng cha nhất định là không đồng ý.

"Chuyện gì muốn anh giờ hai tay tán thành?" Âu Dương Thần đã làm xong thức ăn đi ra ngoài, còn mang tạp dề Winnie the Pooh đáng yêu, ngồi xuống Hân Nhi bên cạnh, đây chính là của chúng ta tiểu công chúa tự mình làm Âu Dương Thần chọn. Ban đầu Âu Dương Thần thấy như vậy đồ án không khỏi sắc mặt đen một chút, nhưng con gái bảo bối thích, người làm cha này dĩ nhiên là muốn thỏa mãn tâm nguyện của con gái, vì vậy tiểu công chúa hạnh phúc, nhưng Âu Dương Thần đau khổ rồi, nhất là thấy vẻ mặt ghét bỏ của Lê Tư Thần. Giống như đang nói cha cha thật làm mất mặt đàn ông, cũng đã lớn tuổi còn làm bộ đáng yêu.

"Đang nói ngày mai mang theo đứa bé đi thăm cha mẹ anh một chút?" Hân Nhi nói.

"Bà xã, cái gì gọi là ba mẹ anh, là của chúng ta, em cũng đừng có quên, chúng ta đã nhận giấy đăng ký kết hôn, một trăm năm, em muốn trốn cũng trốn không thoát." Âu Dương Thần tự hào nói. Một bộ anh có giấy chứng nhận em trốn không thoát đâu.

"Cái gì gọi là giấy đăng ký kết hôn của chúng ta, nếu như mà em nhớ không lầm, phía trên kia rõ ràng là Âu Dương Thần và Lăng Phi Tuyết. Xin lỗi, em tên là Lê Hân Nhi." Hân Nhi không khách khí nói. Trên mặt dường như không nhìn ra cảm xúc gì.

Sắc mặt Âu Dương Thần cứng đờ, thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi, trong lòng âm thầm tính toán, mà Lê Tư Thần nghe được Hân Nhi nói câu nói này cũng biết Hân Nhi quả nhiên vẫn là để ý, xem ra cũng muốn nắm chặt hành động. Chỉ có tiểu công chúa ngồi ở đó mắt to chuyển động giống như đang nghĩ chuyện gì rất quan trọng.

"Mẹ, cha và người khác kết hôn, vậy mẹ có phải là tiểu tam hay không... .." Tiểu công chúa đột nhiên giống như cho ra một kết luận rất quan trọng, chỉ là lời này làm cho sắc mặt những người ở đây đều tối sầm. Quả nhiên bị phim truyền hình đầu độc.

Nhưng tiểu công chúa dường như còn không bỏ qua tiếp tục nói thêm một câu khác làm cho những người ở đây sắc mặt càng đen hơn "Vậy con và anh trai không phải con riêng sao?" Sau đó tiểu công chúa hình như cũng bị kết luận của mình làm cho sợ hết hồn, trong mắt đầy nước mắt nói "Mẹ, con không muốn làm con riêng đâu? Mẹ cũng không cần làm tiểu tam có được hay không, làm tiểu tam sẽ bị người mắng, sẽ bị người đánh, ô ô.." Tiểu công chúa đột nhiên khóc rất thương tâm.

"Được rồi, bảo bối không khóc nha, mẹ không làm tiểu tam, bảo bối không phải con riêng, bảo bối là tiểu công chúa thông minh đáng yêu nhất toàn thiên hạ." Hân Nhi cũng bị tiểu công chúa khóc dọa sợ, lập tức đi ôm lấy tiểu công chúa an ủi. Mà Âu Dương Thần lại thoáng đau đớn, nhiều năm như vậy, hai đứa bé nhất định bị rất nhiều uất ức, Âu Dương Thần âm thầm nghĩ đến, nhất định phải nắm chặt nghĩ biện pháp làm chuyện kia mới đúng.

"Có thật không? Tiểu công chúa là người được yêu thích nhất sao?"

"Đúng, đúng, tiểu công chúa vẫn luôn được yêu thích."

"Vậy cha có phải khác kết hôn cùng người khác hay không?" Tiểu công chúa xoa xoa nước mắt, nhìn Hân Nhi hỏi.

"Không có, không có, cha là kết hôn cùng mẹ, không có cùng người khác." Hân Nhi an ủi, nhẹ nhàng ôm tiểu công chúa, so sánh với Lê Tư Thần, tiểu công chúa vẫn tương đối yếu ớt và đơn thuần, người nhà họ Lê vẫn luôn bảo vệ tiểu công chúa thật tốt, mà từ nhỏ Lê Tư Thần đã trầm ổn thậm chí thông minh hơn tiểu công chúa, sớm hiểu chuyện hơn, nhưng mà ở trong mắt của Hân Nhi dù sao đều là đứa bé, rất dễ dàng bị thương. Hân Nhi cũng lo lắng nhìn Lê Tư Thần, nhưng vẻ mặt Lê Tư Thần cũng không biểu hiện gì, thật ra thì đây cũng là Hân Nhi quá lo lắng, đối với Lê Tư Thần mà nói câu thật vẫn sẽ không đau lòng vì chuyện này, bởi vì rất nhiều chuyện cậu đều biết cũng đều hiểu, chuyện năm năm trước từng lý từng tỷ cậu đã sớm điều tra rõ ràng.

"Vậy thì tốt, vậy tiểu công chúa vẫn có cha có mẹ phải không?" Tiểu công chúa không thể không hỏi rõ ràng.

"Đúng, tiểu công chúa có cha cũng có mẹ."

"Yên tâm đi, tiểu công chúa, về sau, cha và mẹ cũng sẽ vẫn ở cùng với tiểu công chúa của chúng ta." Âu Dương Thần cũng tới bên cạnh Hân Nhi cùng ôm tiểu công chúa.

"Ừ, còn có anh trai còn có ông ngoại & bà ngoại, cậu nữa, còn có ông nội, bà nội." Cuối cùng tiểu công chúa cũng cười rộ lên rồi. Nhưng tảng đá trong lòng của Âu Dương Thần cũng không có dễ xuống. Mà rơi vào trầm tư sâu hơn... .. "Ông xã, anh nói xem Tiểu Thần thích ăn cái gì? Ngộ nhờ chúng ta chuẩn bị nó không thích làm thế nào? Còn có Hân Nhi, cũng không biết khẩu vị có thay đổi không, cũng năm năm không gặp, lại bị thương, không được, em phải thêm một món ăn nữa cho nó bồi bổ." Trình Tâm và Âu Dương Thần lăm lăm, kể từ khi Âu Dương Thần nói cho Trình Tâm buổi tối Hân Nhi muốn đi qua thăm bọn họ, hai vợ chồng nhất là Trình Tâm rất kích động, cùng Âu Dương Thần thảo luận làm món ăn gì, đồ ngọt gì.... Cực kỳ vui mừng.

"Bà xã, em làm tiểu Thần nhất định sẽ thích, bọn họ xem đáng về này của em đã biết."

"Cũng đúng nha? Vậy em đi xem một lần nữa, anh ở đây chờ, nhìn thời gian cũng sắp tới rồi." Trình Tâm dặn dò.

"A, a." "Mẹ, đây chính là nhà của ông nội sao? Thật to nha thật là xinh đẹp, xinh đẹp giống tòa thành của chúng ta vậy." Tiểu công chúa ở trên xe tò mò nhìn chằm chằm ngoài cửa xe nói.

"Ừ, rất đẹp, tiểu công chúa thích không?"

"Thích, cha, con có thể ở ở chỗ này không ạ."

"Có thể. Tiểu công chúa của chúng ta thích nghỉ ngơi ở đâu cũng có thể."

"Quá tuyệt vời, thật tốt, ai nha, anh trai, làm sao anh lại chơi nữa vậy, cũng sắp đến nhà ông nội rồi đó? Sau đó sẽ cười với ông nội bà nội, như vậy mới có kẹo ăn biết không?" Tiểu công chúa nói với Lê Tư Thần.

"Anh không ăn." Lê Tư Thần không ngẩng đầu nói.

"Ai nha, làm sao anh đần như vậy? Anh không thích ăn không phải có thể mang cho em ăn sao? Tóm lại mặt anh phải mỉm cười như vậy mới ngoan ngoan."

Lê Tư Thần....., hết sức chuyên chú phát ra tin tức trên tay."Chuẩn bị hành động"

Nhìn trên màn ảnh lóe lên nhận được hai chữ thì Lê Tư Thần nở một nụ cười yếu ớt.

Mà tiểu công chúa lại nghĩ là; Lê Tư Thần là nghe lời mình nói thật sự học mỉm cười. Vẫn còn rất tự hào nói phải thế nào mới ngoan. Đến cửa lớn nhà họ Âu, còn là một đám người giúp việc huấn luyện nghiêm chỉnh ở đó nghênh đón, Hân Nhi nhìn có mấy gương mặt quen thuộc, vẫn ôn hòa như cũ gật đầu. Nói thật đây là lần thứ hai tới Hân Nhi nhà họ Âu, trước kia cũng tới qua một lần, Âu Dương Thiên và Trình Tâm cũng rất ít ở nhà, quanh năm suốt tháng đều là ở nước ngoài du lịch. Rất ít khi ở nhà.

"ChàoThiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia... " Tất cả mọi người hướng về phía bọn họ cúi chào, nhưng khi nhìn đến tiểu công chúa bọn họ cũng có chút sững sờ, bởi vì Trình Tâm chỉ nói có một tiểu thiếu gia, nhưng đột nhiên hiện ra một bạn nhỏ đáng yêu khác cũng làm cho mọi người có chút ứng phó không kịp.

"Tiểu công chúa." Âu Dương Thần trầm giọng nói.

"Dạ, chào Tiểu công chúa."

"Ừ." Âu Dương Thần nắm cả Hân Nhi, tiểu công chúa và Lê Tư Thần theo sau đi đi vào."Hân Nhi, con đã đến rồi, nhanh lên một chút để mẹ xem một chút, đứa bé, chịu khổ, cũng năm năm rồi... cũng gầy đi" Trình Tâm nói này hốc mắt cũng có chút đỏ.

"Mẹ... , " Hân Nhi cũng ôm Trình Tâm, cảm thụ áp lực từ bà mang cho mình.

"Cha, mẹ. " Âu Dương Thần cũng chào hỏi.

"Tới rồi."

"Tiểu Thần, tiểu công chúa mau lại đây gọi ông nội bà nội." Hân Nhi gọi hai người phía sau lưng Âu Dương Thần.

"Ông nội, bà nội khỏe." Lê Tư Thần và tiểu công chúa đều hướng về phía Âu Dương Thiên và Trình tâm chào hỏi, lễ phép thỏa đáng, đúng chuẩn của các cô, cậu xã hội thượng lưu. Nhà họ Lê cũng là danh môn, hơn nữa chú trọng bồi dưỡng hai đứa bé, cho nên hai người vô luận đi đến nơi nào lễ nghi đều là rất đúng mực .

"Này... đây là chuyện gì xảy ra?" Trình Tâm và Âu Dương Thần mờ mịt liếc nhau một cái, thế nào có hai đứa bé.

"Mẹ, Hân Nhi sinh long phượng thai." Âu Dương Thần lúc này mới nhớ tới không có nói cho Trình Tâm chuyện long phượng thai, cũng khó trách Trình Tâm sẽ kinh ngạc, nhớ ngày đó Âu Dương Thần cũng rất là kinh ngạc, .

"Long... long phượng thai..trời ạ" Trình Tâm cũng bị kinh sợ, thận trọng ngồi chồm hỏm xuống, nhìn hai người giống như là kim đồng ngọc nữ từ trong tranh đi ra, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Bà nội, bà khỏe chứ bà rất trẻ tuổi nha, con có thể gọi là bà nội xinh đẹp không." Giọng nói non nớt của tiểu công chúa truyền đến.

"Ồ, Hân Nhi, con sinh ra bảo bối gì nha, tiểu tử này miệng thế nào ngọt như vậy, mẹ thật sự rất thích rồi." Trình Tâm nghe được tiểu công chúa nói, quả nhiên mở cò trong bụng rồi, phụ nữ thích nhất là có người khen, hơn nữa còn là đứa bé, đều nói đứa bé đều là ngây thơ, kỳ thật đối với Trình tâm năm mươi tuổi tuổi thọ mà nói thật là rất trẻ tuổi , nhìn qua cũng hơn ba mươi tuổi không có gì khác biệt quá lớn, chỉ có thể nói bà bảo dưỡng thật rất tốt.

"Bảo bối, nói cho bà nội xinh đẹp, con tên là gì?"

"Con tên là Lê Tư Cầm, bà nội xinh đẹp, tất cả mọi người gọi con là tiểu công chúa nha." Tiểu công chúa non nớt nói.

"Ừ, ừ, tiểu công chúa thật biết nghe lời, thật biết nghe lời ... .." nhìn tiểu công chúa đáng yêu như vậy, trong lòng Trình Tâm tính toán, vẫn muốn có một con gái đáng yêu, thật sự bây giờ có, hơn nữa tiểu công chúa miệng ngọt như vậy, ngày đó nhất định phải mang tiểu công chúa đi uống trà cùng Thẩm Nhu, hiện tạiTrình Tâm hận không thông báo cho thiên hạ niềm vui to lớn này.

"Đây là Tiểu Thần sao." Ánh mắt Trình Tâm cuối cùng cũng chuyển sang Lê Tư Thần bên cạnh, đứa bé này có năm phần giống Âu Dương Thần dĩ nhiên là dễ nhận biết nhất.

"Bà nội bà khỏe chứ, con là Lê Tư Thần." Lê Tư Thần hơi hành lễ, miệng không có ngọt tiểu công chúa, nhưng cũng là khiến người yêu thích, nhất là Âu Dương Thiên rất yêu thích, Lê Tư Thần vừa tiến đến Âu Dương Thiên liền chú ý tới đứa bé này hơi thờ trên người cũng không tâm thường, là đứa bé rất trầm ổn, đoán chừng về sau so với Âu Dương Thần có thể càng thêm xuất sắc, đây chính là suy nghĩ của Âu Dương Thiên.

"Ngoan, ngoan, bảo bối, có đói bụng không, bà nội chuẩn bị cho các con rất nhiều ăn ngon, chúng ta đi ăn có được hay không." Trình Tâm tận lực để cho giọng nói mình càng thêm hiền lành, được rồi, thật ra thì bà chỉ sinh một đứa con trai là Âu Dương Thần, hơn nữa từ nhỏ Âu Dương Thần trưởng thành sớm, hôm nay làm bà nội, thật đúng là không hiểu làm như thế nào để lấy lòng cháu trai.

"Được ạ." Tiểu công chúa hoan hô, như Lê Tư Thần nói tiểu công chúa chính là mười phần tham ăn, cho cô một tỷ Dollar còn không bằng cho cô một cây kẹo que càng hiệu quả hơn."Hân Nhi, những năm nay con đều ở nơi nào?" Trình Tâm lo lắng hỏi, cảm giác Hân Nhi một mình còn nuôi dưỡng hai đứa bé nhất định rất không dễ dàng.

"Mẹ, không cần lo lắng, mấy năm này con đều ở nước Pháp, trôi qua tốt vô cùng." Hân Nhi dĩ nhiên là biết Trình Tâm lo lắng cái gì.

"Đúng vậy, bà nội xinh đẹp, chúng ta ở trong tòa thành ở nước Pháp, còn có ông bà ngoại đều rất thương mẹ nha." Tiểu công chúa cũng nói.

"Tòa thành... , "

"Là như vậy, mẹ, con từ nhỏ là bị lừa bán đến cô nhi viện, sau lại cha mẹ tìm được con, cho nên dẫn con trở về nước Pháp, ở hiện trường tai nạn xe cộ ngày đó cũng là anh trai con Lê Cận đã cứu con, cho nên nhiều năm như vậy con luôn ở cùng một chỗ với anh."

"Lê Cận... , tập đoàn Long Thắng sao?" Âu Dương Thiên trầm giọng hỏi.

"Đúng, cha, cha có biết không?"

"Ông xã, anh biết à?"

"Hai mươi lăm năm trước cũng là ở thành phố A, khi đó có thể nói là chạy song song với Âu thị, nhưng sau lại giống như bởi vì nguyên nhân gì toàn bộ di dân đi hết."

"Đúng vậy. Cha con nói là bởi vì con mất tích, mẹ sinh bệnh nặng cho nên muốn rời khỏi nơi thương tâm này, cho nên liền di dân." Hân Nhi cũng nghĩ đến lời Lê Thần nói ban đầu.

"Thần nhi, hiện tại Hân Nhi thật vất vả trở lại, con phải đối tốt với nó, nếu không....."

"Nếu không bà nội xinh đẹp bà không cần cho cha ăn kẹo nha." Tiểu công chúa cười nói.

"Ừ, đúng, tiểu công chúa ngoan nhất."

"Mẹ, mẹ hãy yên tâm đi, con nhất định sẽ chăm sóc Hân Nhi thật tốt." Âu Dương Thần nghiêm túc nói, dù Trình Tâm không nói lời này anh cũng sẽ làm, có một số việc thật mất đi một lần, lại thật sợ, lần này, Âu Dương Thần sẽ không bao giờ để mất Hân Nhi nữa. Dưới bàn cơm, mười ngón tay nắm chặt..... ,

"Mẹ, con thích vườn hoa nhà bà nội, thật là xinh đẹp. Con có thể đi nữa không "

"Có thể, bà nội nhất định sẽ thích tiểu công chúa." Hân Nhi quay đầu lại cười nói với tiểu công chúa.

"Tất nhiên, tiểu công chúa vô địch vũ trụ, đúng không, anh trai."

Lê Tư Thần: ... ..

Âu Dương Thần nhìn trong kính chiếu hậu hai đứa trẻ đáng yêu và người bên cạnh, không khỏi nhếch mép lên, thật rất hạnh phúc... ,

Nhưng khi đến cửa biệt thự, đột nhiên nhìn thấy có bóng người ở bên đường, Âu Dương Thần dừng ngay, vừa định nổi giận, nhưng khi thấy rõ ràng mặt mũi của người đó thì nhất thời xanh mặt, trong miệng ni non: "Tuyết Nhi... , " ngồi bên ghế phụ nên Hân Nhi nghe được cái tên này nhìn mặt cô gái bên ven đường đó lập tức như chết lặng, đầu óc chỉ thoáng qua ba chữ: "Lăng Phi Tuyết... .."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Chương 127

Nhưng mà, lúc sắp đến cửa biệt thự, đột nhiên nhìn thấy bóng người ở bên đường, Âu Dương Thần dừng ngay, vừa định tức giận, sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người đó, nhất thời xanh mặt, trong miệng thì nói: “Tuyệt Nhi...” Ngồi ở tay lái phụ, Hàn Nhi nghe được cái tên này, nhìn đến cô gái bên đường, mặt nhất thời xám như tro tàn, đầu óc chỉ hiện lên ba chữ “Lăng Phi Tuyết...”

Âu Dương Thần vội vàng mở xe, sắc mặt Hàn Nhi tối sầm lại, ngày này quả nhiên vẫn đến, nhưng mà, Thần, anh vội vã đến như vậy sao? Hàn Nhi khép mắt, không muốn nhìn một màn kia. Tiểu công chúa cực kì tò mò nhìn bên ngoài cửa sổ, đã xảy ra chuyện gì? Ba xuống xe làm gì vậy? Mà bình tĩnh nhất cũng chỉ có Lê Tư Thần, cậu chỉ thờ ơ với toàn bộ chuyện này, giống như cảm xúc không dao động dù chỉ một chút.

Âu Dương Thần cũng không lập tức đi về phía Lăng Phi Tuyết, mà vòng đến chỗ tay lái phụ, giúp Hàn Nhi mở cửa xe.

Hàn Nhi có chút kỳ quái nhìn Âu Dương Thần, đây là ý gì...

“Bà xã, anh đã nói rồi, sẽ không buông tay em nữa, die n dan le equy do on Tuyết Nhi trở lại, em nguyện ý cùng anh tới gặp cô ấy sao?” Âu Dương Thần nhìn Hàn Nhi chân thành nói, giờ phút này Hàn Nhi mới chân chính cảm giác được vợ chồng là như thế nào. Cũng có dũng khí, cho tới nay, chuyện Hàn Nhi lo lắng chính là Lăng Phi Tuyết thật sự sẽ trở lại, anh ấy sẽ làm gì? Âu Dương Thần có thể vứt bỏ cô hay không, còn về phương diện khác chính là sự áy náy của Hàn Nhi với Tuyết Nhi, tuy nói lúc trước là bản thân vô ý thức, nhưng ở bên cạnh Âu Dương Thần là thật sự. Trong lòng luôn có cảm giác áy náy, nhưng mà, yêu chính là yêu, cô cũng muốn dừng cảm chịu trách nhiệm với tình yêu của mình một lần...

“Ừm.” Hàn Nhi nắm tay Âu Dương Thần xuống xe.

“Anh Thần, em rốt cuộc đã tìm thấy anh...” Lăng Phi Tuyết đột ngột xông tới, hung hăng ôm Âu Dương Thần, Hàn Nhi bị va chạm tách ra một khoảng với Âu Dương Thần, suýt nữa ngã xuống.

“Hàn Nhi...” Âu Dương Thần vội vàng hô, Hàn Nhi khoát tay, cho Âu Dương Thần một ánh mắt ý bảo cô không sao.

“Anh Thần, cô ấy là ai? Sao lại giống hệt em?” Đường như lúc này Lăng Phi Tuyết mới chú ý đến dự tồn tại của Hàn Nhi, ánh mắt chất vấn nhìn Hàn Nhi, đối với người có khuôn mặt giống hệt mình tràn đầy phòng bị và cảnh cáo.

“Tuyệt Nhi, cô ấy là vợ anh...” Âu Dương Thần nhìn Lăng Phi Tuyết thẳng thắn nói, người anh không muốn tổn thương nhất trên thế giới này chính là Lăng Phi Tuyết, anh đã từng suy nghĩ nếu Lăng Phi Tuyết trở lại vậy nên làm cái gì bây giờ, năm năm trước, Âu Dương Thần chính là bị vây trong sự mâu thuẫn giữa hứa hẹn với Lăng Phi Tuyết và tình yêu với Hàn Nhi, thật lâu cũng không có cách nào tự thoát khỏi. Lúc Tuyết Nhi mới xuất hiện, trong mắt Âu Dương Thần đầu tiên là chán kinh, sau đó là âm thầm nhìn sắc mặt Hàn Nhi, nhìn mặt Hàn Nhi xám như tro tàn, Âu Dương Thần rất đau lòng, một loại nguyện vọng mãnh liệt nói cho bản thân không thể lại khiến Hàn Nhi khổ sở...

“Vợ...vợ...ha ha ha, anh Thần, anh đang nói đùa sao?” Lăng Phi Tuyết giống như chịu kích thích rất lớn, điên cuồng cười, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy bi phẫn, có một loại hận ý như muốn hủy thiên diệt địa.

Tuyết Nhi như vậy khiến Âu Dương Thần cực kì khổ sở, dù sao Tuyết Nhi là ánh sáng duy nhất trong thời niên thiếu của anh, làm bạn với anh nửa năm, đã từng thề non hẹn biển, hơn nữa trong nhận thức của Âu Dương Thần, Tuyết Nhi là cô gái kiên cường đến tận xương, cô kiên cường, cô kiêu ngạo, cô bá đạo. Lúc trước Lăng Phi Tuyết từng nói với Âu Dương Thần, cho dù cô ấy chết đi thì Âu Dương Thần cũng không được yêu người khác, phải bên cô cả đời, chờ cô...mà bây giờ, cô gái bị thương đến gần như điên cuồng khiến Âu Dương Thần cảm thấy xa lạ cũng khiến anh cảm thấy đau lòng.

“Tuyệt Nhi, thật xin lỗi.” Âu Dương Thần cúi đầu chân thành nói, chuyện duy nhất bây giờ anh có thể làm với cô gái trước mắt cũng chỉ có xin lỗi.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi có ích sao? Tám năm, tám năm, anh Thần, anh biết tám năm qua em sống như thế nào sao? Anh xem, anh xem, anh biết em làm thế nào mới có thể gắng gượng vượt qua sao? Là nhờ đến tình yêu và hứa hẹn của anh... Còn anh? Bên anh lại có một người giống hệt em, anh làm sao có thể khiến em... thất vọng...” Lăng Phi Tuyết xóc lên ông tay áo, trên làn da trắng nõn tràn đầy vết thương, nhìn thấy ghê người, thậm chí có một loại cảm giác khủng bố. Về mặt Âu Dương Thần cũng đỡ, đau đớn xuyên thẳng đến đáy lòng, ngay cả Hàn Nhi cũng run lên, nếu Âu Dương Thần không đỡ cô, cô cũng không đứng vững.

“Tuyệt Nhi, là ai khiến em bị thương?” Âu Dương Thần cố nén lại hỏi.

“Người nào khiến em bị thương? Anh quan tâm sao? Anh quan tâm sao? Ngay cả lời hứa với em anh cũng quên sạch rồi không phải sao? Tới bây giờ em vẫn nghĩ anh không phải loại đàn ông đó, ha ha, là em ngốc, là em khờ dại...” Lăng Phi Tuyết cười ngây ngô.

“Không phải, Tuyết Nhi, anh không quên lời hứa với em, anh chỉ là...”

“Anh Thần, anh nói anh không quên lời hứa với em, vậy anh vẫn còn yêu em đúng không? Anh vẫn còn yêu em đúng không? Anh cưới cô ta vì cô ta giống em có phải không?” Lăng Phi Tuyết dường như thấy được hi vọng, gắt gao bắt lấy cánh tay Âu Dương Thần, nhìn vào mắt Âu Dương Thần hỏi.

Hàn Nhi không khỏi chuyển mắt, cô không muốn nhìn Âu Dương Thần lúc này, tuy cô cũng rất muốn biết kết quả rốt cuộc có phải như vậy hay không, nhưng mà, cô biết Âu Dương Thần lúc này đã rất loạn, thật sự không muốn khiến anh thêm áp lực, lúc anh mở cửa vì mình, Hàn Nhi đã quyết định phải tin tưởng Âu Dương Thần, bây giờ cũng vẫn tin.

“Tuyệt Nhi, thật xin lỗi, anh đang muốn nói với em chuyện này, anh thừa nhận lúc mới bắt đầu nhìn thấy Hàn Nhi rồi thích Hàn Nhi là do anh tưởng rằng em đã trở lại, nhưng mà sau này anh và Hàn Nhi đã trải qua rất nhiều chuyện, suýt chút nữa đã mất đi cô ấy, bọn anh tách ra tròn năm năm, bây giờ rất không dễ dàng mới gặp lại, nếu trước kia em hỏi anh kết hôn với Hàn Nhi có phải vì khuôn mặt này hay không, anh có lẽ sẽ trả lời là không biết, nhưng mà bây giờ anh có thể trả lời em không phải vậy, bởi vì Hàn Nhi là Hàn Nhi, Tuyết Nhi là Tuyết Nhi, hai người không giống nhau, bây giờ anh thật sự rất

yêu Hân Nhi.” Âu Dương Thần cũng không hề trốn tránh nhìn Lăng Phi Tuyết nói. Anh không muốn kéo dài dây dưa trong chuyện tình cảm, yêu chính là yêu, sai lầm chính là sai lầm, việc gì phải tiếp tục dây dưa không rõ? Anh nợ Tuyết Nhi, anh có thể làm bất cứ chuyện gì để bồi thường, nhưng tình yêu của anh với Hân Nhi cũng không thể có dù chỉ một chút khoảng cách.

Hân Nhi nghe Âu Dương Thần đọc thoại, nở nụ cười, không âm thanh, thật tình, cảm động...

“Anh Thần, vì sao anh lại tàn nhẫn với em như vậy? Vì sao ngay cả lừa gạt em anh cũng không muốn nói “Anh yêu em”, vì sao? Không phải anh nói anh sẽ bảo vệ em sao? Không phải anh nói anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ em sao?” Lần đầu tiên Âu Dương Thần nhìn thấy Lăng Phi Tuyết khóc, nước mắt rơi trên khuôn mặt tuyệt sắc dường như khiến hoa cỏ xung quanh ảm đạm, tất cả đều bị thương như thế...

“Tuyết Nhi... anh... thật xin lỗi.” Âu Dương Thần vẫn chỉ nói ba chữ này.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em không cần anh xin lỗi, không cần...” Dường như chạm đến chuyện cực kỳ kích động, Lăng Phi Tuyết không thể kiềm chế được mà té xỉu, Âu Dương Thần kịp thời đỡ lấy cô, bóng dáng nhỏ bé yếu ớt ngã vào lòng Âu Dương Thần, mắt Âu Dương Thần khẽ chớp, cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Hân Nhi bước tới: “Thần, đưa Lăng tiểu thư về nhà trước đi.”

“Bà xã...” Suy nghĩ của Âu Dương Thần thành công bị lời Hân Nhi kéo đi.

“Đi thôi, em đi gọi tiểu Thần và tiểu công chúa xuống xe.” Hân Nhi không nói nhiều, từ lúc Âu Dương Thần bước tới mở cửa, cô để cho mình thử học tin tưởng...

“Anh hai, rốt cuộc là có chuyện gì? Người phụ nữ có khuôn mặt giống mẹ là ai vậy?” Tiểu công chúa nhìn một lúc cũng không hiểu có chuyện gì. Vì thế nghiêng đầu hỏi Lê Tư Thần, trong nhận thức của tiểu công chúa, tuy ngày thường vẫn luôn nói mình thông minh hơn Lê Tư Thần rất nhiều, nhưng đến lúc thực sự gặp phải vấn đề vẫn luôn hỏi Lê Tư Thần, đây là một loại ý lại trong tiềm thức.

“Không biết, không cần để ý.” Lê Tư Thần thản nhiên nói, trong đôi mắt nhỏ hiện lên một tia kiên định.

“Người ta chỉ tò mò thôi.” Tiểu công chúa bĩu môi, vì sao anh trai đối với chuyện gì cũng không có hứng thú vậy?

Lê Tư Thần im lặng, tiểu công chúa, em chuyện gì mà không tò mò, ngay cả con của chuột sao lại đảo động em cũng tò mò...

“Bảo bối, xuống xe, chúng ta về nhà...” Hân Nhi mở cửa xe, nắm tay tiểu công chúa xuống xe.

“Mẹ, đi kia là ai?”

“Bạn của ba ba, tiểu công chúa phải lễ phép với đi biết không?” Hân Nhi dịu dàng nói, vẻ mặt cũng không có chút nào không bình thường.

“Được được, mẹ yên tâm đi, tiểu công chúa chính là bảo bối ngoan ngoãn nhất...” Tiểu công chúa vênh miệng, tự hào nói, Lê Tư Thần bên cạnh mặt không chút nào thay đổi, tự tin của người ta là trong lòng phát ra, tự luyện của tiểu công chúa em là từ trong miệng nói ra: “Thần, Lăng tiểu thư, cô ấy sao rồi?” Hân Nhi vội vàng hỏi, nhìn về mặt Âu Dương Thần có chút mệt mỏi, cảm thấy có chút đau lòng.

“Bà xã, cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng không được rời khỏi anh, không được... nhất định phải tin tưởng anh.” Âu Dương Thần ôm Hân Nhi, rất sợ Hân Nhi sẽ biến mất giống như lần trước, năm năm, quá dài quá đáng sợ, loại cảm giác cả người đau đớn, thật sự rất đau, anh không muốn thử thêm lần nữa, cho nên từ lúc gặp lại đến nay, anh vẫn thật cẩn thận, luôn luôn sợ Hân Nhi sẽ biến mất, nhất là bây giờ, Tuyết Nhi xuất hiện khiến anh có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

“Thần, Thần... anh bình tĩnh nghe một chút. Cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ không rời xa anh, trừ khi chính anh muốn em rời đi, em tin anh. Anh cũng tin tưởng em được không?” Hân Nhi dịu dàng nói. Âu Dương Thần ôm Hân Nhi rất chặt, dường như muốn khắc cô vào trong xương tủy, Hân Nhi có chút đau, nhưng mà cô có thể hiểu tâm tình của Âu Dương Thần, Thần như vậy, quá cẩn thận, khiến Hân Nhi cảm thấy đau lòng, Thần vẫn luôn kiêu ngạo, không cần bất cứ cái gì, nhưng mà, Thần bây giờ... Hân Nhi nói với bản thân nhất định phải tin tưởng, tuy nhiên rất khó bởi vì quá quan tâm, nhưng mà cô nguyện ý thử, nguyện ý tin tưởng...

“Tin tưởng... bà xã...” Nghe Hân Nhi nói Âu Dương Thần mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên lặng đem tất cả lời muốn nói hoá thành nụ hôn dài. Đêm tới, một bóng dáng màu trắng nhanh chóng xông vào phòng Lê Tư Thần.

“Tới rồi...” Lê Tư Thần dường như đã sớm biết sẽ có người đến, cực kỳ bình tĩnh, thậm chí ngay cả bàn tay đang thao tác trên bàn phím cũng không dừng lại.

“Ai uy, tiểu Thần Thần, nếu biết cậu đang đợi tôi thì tôi đã tới sớm hơn một chút, người ta nhớ muốn chết.” Người có khuôn mặt giống hệt Hân Nhi vịn vẹo eo nhỏ như rắn đi về phía Lê Tư Thần.

“Gần thêm bước nữa thử xem?” Giọng nói trong veo lạnh lùng của Lê Tư Thần truyền tới.

“Hu hu, tiểu Thần Thần, cậu qua sông đoạn cầu, sao lại có thể đối xử với người ta như vậy? Người ta là do cậu mời đến nhà, tiểu Thần Thần, cậu nói xem hôm nay tôi diễn xuất thế nào? Không phải tôi nói chứ, nếu người ta tham gia làng giải trí thì đã sớm đoạt giải Oscar, San San gì đó cũng phải đứng sang một bên, cậu nói có đúng không...”

“Kéo mặt nạ của cô xuống, nhìn cực kỳ ghê tởm, còn có, diễn rất thô nát...” Lê Tư Thần thật sự không có cách nào nghe một người có gương mặt

giống hệt Hân Nhi mở miệng đóng miệng là người ta, thật sự rất đáng sợ.

“Cái gì? Tiểu Thần Thần, cậu rất bất hiếu, vậy mà lại nói mặt mẹ cậu ghê tởm, còn có, sao tôi diễn lại thối nát, rõ ràng rất tốt.” Lâm Vi giờ tay xé mặt nạ, nói thật gương mặt tuyệt sắc này cô cũng rất thích, nhưng mà sao đặt trên thân mình lại cảm thấy được quý dị, rõ ràng là một khuôn mặt thiên sứ, phối hợp với lời nói phong tao của Lâm Vi, thật sự là có chút đáng sợ.

“Bởi vì ở trên người cô cực kì ghê tởm, còn có cô đã bị nhìn thấu, ba, xuất hiện đi.” Lê Tư Thần thần nhiên nói.

Về mặt Lâm Vi kinh ngạc, Âu Dương Thần ở trong này sao? Làm sao có thể? Anh ta làm sao phát hiện ra?

Bóng dáng cao lớn của Âu Dương Thần bước ra từ phía sau Lâm Vi, hung hăng trừng mắt nhìn Lê Tư Thần, Lê Tư Thần không chút chùn bước, hai cha con cứ như vậy đối mặt, tia lửa bắn khắp bốn phía, Lâm Vi nhìn có chút sồn gai ốc, ách, quả nhiên là mạnh mẽ, nhưng mà, mùi thuốc súng rõ ràng nồng đậm như vậy, vì sao cô lại thấy lạnh như vậy?

“Ách, cái kia, Dạ chủ, không ngại học hỏi người dưới vẫn là phẩm chất tốt của tôi, ừm, sao anh lại phát hiện tôi là giả?” Lâm Vi thật đúng là diễn hình không ngại học hỏi người dưới mà.

“Lúc cô ngã vào lòng ông ấy, ông ấy phát hiện khung xương của cô kì lạ, còn có, cô không cho bác sĩ khám, còn có mùi hương trên người cô.” Lê Tư Thần gần từng tiếng giải thích nguyên nhân, Lăng Phi Tuyết chỉ là một đại tiểu thư nhiều bệnh.

“Dựa vào, thật không hổ là cha con, thật mắt mặt, tiểu Thần Thần, cẩn thận nha, lão Vương đã chờ đợi nóng này, tôi đi trước, tự cầu nhiều phúc nhé.” Nói xong, Lâm Vi nhanh chóng nhảy xuống cửa sổ, cô cũng không muốn tham gia chiến tranh của hai đại hồ ly này.

“Lý do...” Âu Dương Thần nhìn Lê Tư Thần nói.

“Khúc mắc của hai người...” Lê Tư Thần ăn ngay nói thật, khúc mắc của Âu Dương Thần và Hân Nhi chính là Lăng Phi Tuyết, không giải quyết vấn đề Lăng Phi Tuyết, như thế trong lòng họ vĩnh viễn đều ngăn cách bởi Lăng Phi Tuyết, giống như một cây gai trong lòng, nhỏ không được thì sẽ đau đớn. Thật ra Âu Dương Thần cũng biết ý đồ của Lê Tư Thần, đối với khúc mắc này, anh cũng rất muốn giải quyết, nhưng mà lại không biết phải dùng cách nào, nhưng mà, một mưu kế nhỏ của Lê Tư Thần liền có thể cời bỏ khúc mắc này, không thể không nói, mưu kế của Lê Tư Thần là tốt nhất, trực tiếp nhất cũng có hiệu quả nhất, điều kiện trước tiên là Âu Dương Thần phải thật sự yêu Hân Nhi, cực kì may mắn chính là, anh đã thông qua, theo lý mà nói, Âu Dương Thần đúng là phải cảm ơn Lê Tư Thần.

“Lăng Phi Tuyết chân chính thì sao?” Âu Dương Thần nhìn chằm chằm Lê Tư Thần, anh biết năng lực của đứa con trai thiên tài này, nhất định là đã điều tra được cái gì đó, nếu không cũng không thể sắp xếp được màn kịch nhỏ này.

Mắt Lê Tư Thần chớp chớp, chuyện này cũng nhìn ra, quả nhiên là lão hồ ly, bắt đầu đi tiếp tục thao tác trên bàn phím, chỉ chốc lát sau liền tìm ra một phần tư liệu, đứng dậy, nhường chỗ ngồi, lạnh lùng đút tay vào túi quần, không tiếp tục nhìn Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần cũng không gì, lập tức ngồi xuống, nhìn tư liệu trên máy tính, quả nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sủng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Chương 128

Lúc Âu Dương Thần trở về phòng, hình như Hân Nhi vẫn còn đang sửa sang lại những thứ gì? Thấy Hân Nhi nghiêm túc như thế, Âu Dương Thần không muốn quấy rầy, cứ đứng đó mà chờ xem, phụ nữ làm việc là đẹp nhất, đối với Âu Dương Thần, Hân Nhi giống như một bức tranh xem mãi không chán, xem thế nào cũng không chán, còn nhớ cảnh tượng năm năm trước nhìn Hân Nhi ngồi vẽ trong ngôi nhà tuyết, lúc đó Âu Dương Thần cũng không đành lòng quấy rầy, cứ nghiêm túc như vậy chuyên chú nhìn Hân Nhi làm cho người ta mê muội, Âu Dương Thần cứ đứng lẳng lặng chờ đợi cho đến khi Hân Nhi phát hiện ra anh.... , ,

"Thần, anh đứng đó làm gì vậy? Anh về khi nào vậy?" Hân Nhi có chút nghi ngờ hỏi, lúc nào nhìn đến anh thì anh đều muốn ôm mình. Sao lần này lại đang hoảng như vậy?

"Bà xã, em rất đẹp, anh nhìn em có chút ngây dại." Âu Dương Thần chậm rãi đi về phía Hân Nhi, giống như trong quá khứ nhẹ nhàng ôm lấy Hân Nhi, động tác này làm rất thành thạo, giống như anh đã làm ngàn vạn lần trước đó rồi.

"Anh thật là mồm mép..." Hân Nhi trêu đùa, cô tìm một vị trí thoải mái dựa vào lòng Âu Dương Thần. Cô biết Tuyết Nhi xuất hiện là tất nhiên, hai người đều phải đối mặt vấn đề này, Âu Dương Thần cũng rất khổ tâm.

"Thần?"

"Bà xã, đừng nói nữa, để anh ôm em một lát được không?" Giọng nói Âu Dương Thần trầm thấp truyền đến.

"Được.... ..." Hân Nhi than nhẹ. . . .

Cứ như vậy Âu Dương Thần vẫn ôm Hân Nhi, hai người không nói gì, cứ như vậy dựa sát vào nhau, hồi lâu, Âu Dương Thần mới mở miệng nói.

"Bà xã, Tuyết Nhi cô ấy.... đã chết." Giọng nói Âu Dương Thần lạnh lạnh, truyền đến tai Hân Nhi nghe không ra cảm xúc gì.

Cái gì.... thân thể Hân Nhi cứng đờ, hoảng sợ nói "Thần? Tại sao có thể như vậy? Lúc nào thì? Lúc nào thì?" Hân Nhi cho là Tuyết Nhi bởi vì mình và Âu Dương Thần ở chung một chỗ nên Tuyết Nhi mới chết, dù sao tình cảnh buổi tối hôm đó, về mặt của Tuyết Nhi khi thấy cảnh tượng đó, đủ thấy cô ấy có bao nhiêu thương tâm.

"Bà xã, em đừng kích động, vào tám năm trước Tuyết Nhi đã chết rồi." Tám năm trước chính xác Tuyết Nhi được một cư dân gần biển cứu lên, vết thương bị đạn bắn trên người cũng không sao, nhưng cuối cùng cô ấy chết do bị bệnh ung thư, thật ra lúc đó Tuyết Nhi đã là thời kỳ cuối, Âu Dương Thần cố gắng trấn định, sự thật không khác gì với suy nghĩ của anh, trong nhận thức của Âu Dương Thần, tám năm trước anh cho rằng Tuyết Nhi đã chết, nên anh muốn vì Tuyết Nhi báo thù, vì Tuyết Nhi bảo vệ lòng tin kia, nhưng điều đó lại làm thất lạc Hân Nhi, tất cả đều là do số mệnh sắp đặt thôi.

"Cái gì? Buổi tối đó ...." Hân Nhi rất kinh ngạc, nếu như nói Tuyết Nhi vào tám năm trước đã chết, như vậy người phụ nữ tối hôm đó là ai? Mục đích của cô ta là gì?

"Bà xã, đừng hỏi nữa, hãy coi như đó là thử thách cho chúng ta đi." Âu Dương Thần lần nữa đem Hân Nhi kéo vào lòng mình. Hân Nhi vẫn còn chưa biết thân phận thật sự của Lê Tư Thần, cũng như Hân Nhi không biết thân phận chủ tử Âm Dạ của Âu Dương Thần. Âu Dương Thần cũng không muốn thế giới bóng tối kia sẽ làm ô nhiễm Hân Nhi, đối với Âu Dương Thần, Hân Nhi tựa như một đóa hoa sen thuần khiết, trong sáng, cô cũng nên được bảo vệ giống như Cẩm Vân như thế.

"Thần...., là ai?" Hân Nhi hiếu kỳ nói, rốt cuộc là ai tự nhiên muốn giả mạo Lăng Phi Tuyết đây? Cô ấy có mục đích gì, vì muốn phá hoại tình cảm của bọn họ sao? Nhưng từ sau việc này, tình cảm của hai người cũng tốt hơn rồi.

"Bà xã, em không tin anh sao? Nếu như tin lời anh, thì đừng hỏi gì nữa được không? Mặc kệ là ai? Ít nhất tình cảm của chúng ta tốt hơn là được rồi, không phải sao?"

Hân Nhi suy nghĩ một chút, Âu Dương Thần nói cũng đúng, bất luận là người nào, ít nhất chuyện này không có ảnh hưởng xấu ngược lại mang đến ảnh hưởng tốt. Vậy mình làm sao lại chấp nhất đây?

"Thần, mấy ngày nữa, em muốn trở về nước Pháp." Hân Nhi nhớ ra chuyện trở về nước Pháp mình vẫn chưa bàn qua với Thần.

"Cái gì? Em không tin anh sao?" Vừa nghe đến Hân Nhi phải về nước Pháp, Âu Dương Thần lập tức bật người đứng dậy, kéo Hân Nhi lại, nhìn vào mặt Hân Nhi, khẽ nhíu mày, có cảm giác tổn thương....,

"Không phải, không phải, không phải em không tin anh, nhưng mà em đã rời khỏi nhà lâu như vậy, ba mẹ em nhất định rất lo lắng, hơn nữa tháng sau em có mở một cuộc triển lãm về thiết kế, cũng muốn trở về để chuẩn bị trước. Với lại công ty còn có nhiều chuyện cần phải làm. Em chính là Tổng giám đốc, hơn nữa, anh không muốn đi thăm ba mẹ vợ của anh sao?"

Ặc.... Âu Dương Thần im lặng, mấy ngày này lo lắng về vết thương của Hân Nhi, sau đó nhiều chuyện xảy ra khiến anh thật sự quên chuyện đi gặp ba mẹ vợ. Âu Dương Thần than thầm, chắc sẽ không bị trừ điểm chứ....,

"Khi nào thì anh với em đi?..."

"Thứ hai đi, hay là anh không cần về cùng em cũng được, gần đây không phải anh bận xử lý chuyện công ty sao?" Gần đây Âu Dương Thần vì chăm sóc Hân Nhi, chuẩn bị một ngày ba bữa cơm, lại rất ít ở công ty, có lúc nửa đêm còn ngồi xem văn kiện, Hân Nhi tự nhiên cũng cảm thấy đau lòng.

"Bà xã là quan trọng nhất, chuyện của công ty còn cấp dưới lo. Nếu không anh nuôi bọn họ làm gì? Yên tâm đi." Âu Dương Thần nói xong thừa cơ hội hôn trộm Hân Nhi một cái.

"Vậy cũng được....", Hân Nhi suy nghĩ mình nên dẫn Âu Dương Thần đi gặp Văn Tinh và Lê Thắng, nếu không hai người chắc không yên tâm. Đối với Lê Thắng và Văn Tinh, mặc dù mới chung sống được năm năm, nhưng Hân Nhi cảm nhận được trước nay chưa có ai yêu thương cô giống như vậy, sự yêu thương này hoàn toàn không giống mẹ viện trưởng Trình Tâm, mẹ viện trưởng xem mỗi đứa bé trong cô nhi viện chính là con của mình, cho nên bà đối xử với tất cả những đứa bé đều giống nhau, mà Trình Tâm đối xử với Hân Nhi cũng rất tốt, nhưng lại không giống như Lê Thắng và Văn Tinh, điều này Hân Nhi cũng có thể hiểu, nên đối với họ, cô vẫn một lòng cảm ơn, muốn ở đây hết mình báo đáp. Lê Thắng và Văn Tinh đối với Hân Nhi có thể nói còn yêu thương cô hơn Lê Cận, còn có một khả năng khác chính là bởi vì Hân Nhi từ nhỏ không ở bên cạnh họ, nên sâu thẳm trong lòng họ đối với Hân Nhi cảm thấy áy náy, cứ có cảm giác muốn bồi thường, bù đắp cho hai mươi năm qua không yêu thương cô, thứ hai cũng là bởi vì cô là con gái, đều nói con gái chính là chiếc áo khoác bóng của cha mẹ.

"Ừ, thật biết nghe lời....", Âu Dương Thần vuốt vuốt mái tóc Hân Nhi.

"Thần, anh biết không bộ dáng anh cau mày thật sự xấu quá à? Mỗi lần nhìn thấy, em đều rất muốn có thể cầm một bàn ủi tới ủi cho bằng phẳng, vậy cũng còn chưa đủ.... em còn thích Thần cười." Hân Nhi nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của Âu Dương Thần, thật ra lúc anh ấy cau mày cũng không xấu xí, mà là Hân Nhi thật không chịu được lúc anh ấy cau mày. Những lúc như vậy có nghĩa là anh ấy đang không vui, hoặc là có chuyện phiền lòng, ý tưởng của cô rất đơn giản, chỉ hy vọng người yêu có thể thật vui vẻ.

"Được, bà xã, từ nay về sau anh không cau mày, hiện tại chúng ta liền.... ...."

"A, đừng đừng đừng, Thần, còn chuyện này ngày mai Cầm Vận rủ chúng ta đến nhà cô ấy.... "

"Ừ, đi." Giọng Âu Dương Thần đã khàn khàn rồi.... .... ,

"Cái đó cái đó.... , " Lời nói Hân Nhi bị chôn vùi trong nụ hôn của Âu Dương Thần, nhiệt độ trong phòng cũng dần dần nóng lên, trong phòng tràn ngập cảnh xuân.... .... ,

"Hạ, hôm nay ngọn gió nào đưa cậu đến đây? Muốn chúng tớ tới nhà cậu sao. Không phải là lại muốn diễn trò với bà điên cùng Tiểu Ma Đầu nhà cậu đó chứ." Hai chân Dật Phong treó nguẩy nói, nhắc đến Cầm Vận khắp nơi đều là chửi rủa hằn, cái tên Cổ đại thiếu danh tiếng dần dần bị một số người quên lãng, người ta vừa nhìn thấy Dật Phong, trong óc tự nhiên nhảy ra ba chữ "Hoa Hồ Điệp." Đây mới thật là phản xạ có điều kiện tự nhiên. Mà nói đến Tiểu Ma Đầu nhà bọn họ , Mục Tinh Di, cái tên thật sự hết sức văn nhã, nhưng ngàn vạn lần không được bị cái tên này lừa, Tinh Di chính là một con Tiểu Ma Đầu vạn ác, nói thí dụ như Dật Phong vắt vẻo được mấy nữ, thời điểm đang định mang người ta đi phong lưu khoái hoạt, Tiểu Ma Đầu lại đột nhiên xuất hiện, gọi một tiếng "ba", xương cốt trống rỗng Dật Phong, hận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể phá hủy hai mẹ con này, đời này Dật Phong coi như mình nằm trong tay mẹ con họ, mà Vũ Hạ lại càng thêm thương yêu vợ con, Dật Phong nhiều lần mưu tính, tuyên bố huynh đệ như tay chân , nữ nhân như quần áo, khuyên răn Vũ hạ hết lời.

Không ngờ Vũ Hạ trả lời rằng hán tình nguyện chặt đứt cánh tay mình cũng muốn mặc y phục, kiên quyết không muốn trốn chạy, những lời này làm Dật Phong tức giận quá mức, mấy ngày không để ý Vũ hạ, chỉ là cuối cùng vẫn ngoan ngoãn lại rủ ra ngoài uống rượu, ai bảo người này cùng hán có hai mươi mấy năm huynh đệ đây.

"Này, Hoa Hồ Điệp, ai là bà điên? Tớ cho cậu biết cậu dám kêu một tiếng bà điên nữa thì hãy xem đây." Cầm Vận dắt Tinh Di đi ra.

"Nói như vậy như thế nào? Bà điên bà điên.." Dật Phong thật bất mãn, lần nào cũng bị nha đầu Cầm Vận sửa trị, giống như kêu lên "Ông trời ơi, thu yêu nghiệt thôi."

"A, không có việc gì, ngày hôm qua Trầm di cùng tớ nói rằng muốn để tớ và tiểu thư nhà họ Triệu nói chuyện một chút. Người kia thật đúng là tuổi đã cao, dù sao không muốn nhận lấy Cổ thị, dù thế nào cũng phải vì Cổ thị làm chút gì đó thôi. Gọi điện thoại nói chuyện một chút " Cầm Vận nói xong móc ra điện thoại di động, làm bộ muốn gọi điện thoại, đối phó Dật Phong, chỉ có cách là nhắc tới Thẩm nhu, vậy coi như mọi sự ok rồi.

"Tốt lắm tốt lắm, sợ cậu rồi, về sau không nói." Dật Phong không cam không nguyện mà nói.

"Chú, chú không cần cùng mẹ so đo, mẹ đùa với chú đấy? Đến đây, uống chút gì đi, đừng nóng giận, tức giận rất dễ già, chú đẹp trai như vậy, có rất nhiều người thích, già rồi không đẹp trai." Mặt Mục Tinh Di thuận theo, đưa cho Dật Phong một ly thức uống.

"Còn là Tiểu Ma Đầu khéo léo." Chú ý Dật Phong chỉ chú ý gương mặt lấy lòng Mục Tinh Di, vì bị Cầm Vận làm cho nổi giận điên lên, nên không có chú ý tới tia giáo hoạt trên mặt Tinh Di. Dật Phong không chú ý một tay cầm lên thức uống Tinh Di đưa tới, uống vào, được thật sự phóng khoáng.... ,

"Phong, cậu chắc chắn Tiểu Ma Đầu khéo léo sao?" Lưu Phàm ở bên cạnh chậm rãi nhắc nhở một câu, chỉ là sự nhắc nhở này dường như không có tác dụng, bởi vì khi nhìn đến Dật Phong uống thức uống, mới mở miệng nói lời này, được rồi, thừa nhận đi, Lưu Phàm xác thực cũng rất muốn thấy được Dật Phong kinh ngạc, thật là ác thú.... , ,

"Chú Lưu, tại sao có thể nói Tinh Di như vậy? Tinh Di luôn luôn đều là khéo léo, người ta chẳng qua là bỏ trong đồ uống thêm chút đồ?" Tinh Di nói những lời ấy giống như một dạng uất ức, giống như là bị oan ức, trên khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, giống như bị oan uống nhiều lần. Trong hốc mắt còn có nước mắt đang lay động.

"Phải rồi, phải rồi, Tinh Di cũng biết điều, đợi chút. Con nói cái gì? cho thêm thứ gì?" Dật Phong mới vừa rồi còn giúp Tinh Di, nhưng sau đó đột nhiên phản ứng lại, mới hỏi tăng thêm thứ gì. Một linh cảm bất an tự nhiên sinh ra.

"Không có gì. Chú Cổ, con chỉ cũng chỉ cho thêm chút nước tiểu của mèo, đối với thân thể thức rất tốt nha." Lời nói này của Tinh Di giống như một chuyện đương nhiên, một bộ dáng con hoàn toàn chỉ vì suy nghĩ cho sức khỏe của thức.

Mà đồng chí anh tuần tiêu sái Dật Phong đang lấy tốc độ trăm mét chạy nước rút vọt tới phòng vệ sinh ối như điên.

Để lại sau lưng cười vang một mảng lớn.... ,

"Tinh Di, con thật sự thả cái đó vào sao?" Vũ Hạ có chút nghiêm túc nói.

"Ba, làm sao con biết thứ đó? Ba cũng biết Tinh Di ngoan nhất, hi hi, len lén nói cho ba biết, con chỉ là lừa gạt chú ." Nét mặt Tinh Di giống như là hài lòng.

"Ồ ơ ơ, thật là bảo bối thân thiết của mẹ, rất có tiền đồ." Cầm Vận sung sướng đến phát rồ rồi, có một đứa con gái bảo bối như vậy, nó sẽ cùng cô chú ý Dật Phong, thật là một cuộc sống vui thú, liên tục hôn trên mặt Tiểu Tinh Di.

"Tất nhiên, mẹ, nhất định rồi, nếu Cổ thức thức cũng gọi con Tiểu Ma Đầu, con không làm chút ít chuyện ma đầu thì làm sao xứng cái chức vị này đây?" Bộ dáng Tiểu Tinh Di có thù tất báo, nhìn Cầm Vận càng thêm yêu thích, mà gương mặt Vũ Hạ lại trầm xuống, đối với vợ bảo bối cùng con gái, từ trước

đến giờ Vũ Hạ chỉ có phục tùng, mà Lưu Phàm còn lại nghĩ rằng thật là may mắn vì mình không có đắc tội hai mẹ con này.

"Ặc, Sao Hân Nhi còn chưa tới? Ở chỗ này, mình muốn trông thấy con rể của mình?" Cầm Vận nhìn đồng hồ thăm nói.

"Hân Nhi.... , Hân Nhi nào? Con rể nào?" Giương mặt Lưu Phàm buồn bực. Lúc trước Lưu Phàm rời khỏi nhà, không biết Hân Nhi đã trở lại bên cạnh Âu Dương Thần.

"À? Anh Phàm, chắc chắn anh không biết điều này, anh nói còn có Hân Nhi nào có thể để cho anh Thần chúng ta thần hồn điên đảo đây?" Cầm Vận cười nói.

"Ai nói ta thần hồn điên đảo hả ?" Giọng Âu Dương Thần lạnh lùng truyền đến.

"Anh Thần, anh đã đến rồi, em còn mới vừa nói sao các anh lại đến trễ như vậy? Hân Nhi, có phải anh Thần chỉ muốn nằm trên giường không muốn đứng lên không? Ánh mắt Cầm Vận nhìn khắp người Hân Nhi, tựa hồ như đang muốn tìm kiếm thứ gì? Giống như nhìn xuyên qua người Hân Nhi.

Ặc.... , Hân Nhi lặng yên, Cầm Vận, cậu quả nhiên là hiểu rõ? Cậu biết rồi đó, xác thực sáng sớm Âu Dương Thần lại cường hãn cả một buổi sáng, lại chiến đấu mấy trăm hiệp, hơn nữa còn trông đầy dàu tây khắp người cô. Cho nên bắt đắ dĩ Hân Nhi phải mặc trang phục cao cổ, mặc dù hôm nay thời tiết không lạnh.... , mà mặt Âu Dương Thần không biến sắc, lôi kéo Hân Nhi đi tới ghế sa lon ngồi xuống, tiểu công chúa cùng Lê Tư Thần tự nhiên cũng đi theo, lạnh lùng nói một câu"Xem ra Vũ Hạ cũng không thể thỏa mãn em, cho nên em mới lấy chuyện chăn gối của người khác cảm thấy hứng thú như vậy đi, em có muốn anh dạy Vũ Hạ mấy chiêu không?"

Cầm Vận lặng yên.... ..Anh Thần quả nhiên cường hãn, lời nói như thế mà anh cũng nói ra được.

Vũ Hạ không phục, liên quan đến vấn đề tôn nghiêm của đàn ông không nói đùa được, anh và Cầm Vận kết hôn đã nhiều năm, kinh nghiệm dày dặn như vậy, sao Âu Dương Thần có thể bị được anh? Vũ Hạ cảm thấy về phương diện này anh tuyệt đối sẽ là thầy của Âu Dương Thần. Không cam lòng nói "Thần, việc khác tớ không dám nói, nhưng nếu nói đến phương diện kinh nghiệm, tớ lại cảm thấy cậu nên xin tớ dạy bảo thôi. Đúng không, Hân Nhi?"

Hân Nhi lặng yên, lời nói này có cảm giác quái dị thế nào ấy.

"Bà xã, em đối với anh có hài lòng không?" Âu Dương Thần dịu dàng nhìn Hân Nhi, mang theo mùi vị dụ dỗ.

Hân Nhi lăm lăm gật đầu một cái. Âu Dương Thần cười ra tiếng, vậy thì tốt, Hân Nhi lúc này mới phản ứng được Âu Dương Thần đang nói tới cái gì? Thầm than tại sao mình lại có thể biến thành Tiểu Bạch Thỏ, không được không được, mình muốn là sói xám lớn, chỉ là, cô có thể nói không hài lòng sao? Thế lực Âu Dương Thần cường hãn, mỗi một lần làm, khiến cho Hân Nhi sống mơ mơ màng màng, cầu xin tha thứ, hiện tại hạ thân Hân Nhi còn có chút đau đớn đây? Nếu như nói thật sự có chỗ nào không hài lòng, đó chính là đòi hỏi quá độ, Hân Nhi yên lặng nghĩ.

"Nhìn xem, Vũ Hạ, bà xã tớ nói hài lòng hiểu không? Hơn nữa cùng một lúc tớ có thể làm ra hai đứa trẻ, cậu thì sao?" Lời nói này của Âu Dương Thần rất là mạnh mẽ.... ,

Mọi người....hoàn toàn hết ý kiến, ai cũng vái lạy Âu Dương Thần, anh Thần rất mạnh, mà giờ phút này Hân Nhi thật rất muốn tìm một cái lỗ chui vào, cô thật không muốn so đo với chuyện tình mật thể diện này đâu. Lê Tư Thần vẫn không thể hiện bất kỳ biểu tình gì, tiểu công chúa cùng Tiểu Tinh đi ngược lại rất là tò mò, những lời này bọn chúng nghe không hiểu.

Nhưng sau khi Âu Dương Thần nói những lời này, mọi người chú ý đến hai đứa trẻ, mới vừa rồi bởi vì chỉ lo nói chuyện không để ý đến hai nhân vật nhỏ kia, mà khi vừa nhìn đến, mọi người mới giật mình ngạc nhiên, nhất là đối với Lê Tư Thần, lúc trước ở trên báo chí có thấy, nhìn thật sự giống Âu Dương Thần bảy phần, nhất là cái dáng vẻ huyền bí, trầm lặng này, Cầm Vận yên lặng nghĩ tới Hân Nhi và bọn họ nghĩ hề thật tốt? Nhất định rất thoải mái, không cần mở điều hòa rồi. Nhưng Cầm Vận nhìn một vị tiểu công chúa khác trần đây tò mò, bởi vì cô cũng không biết Hân Nhi còn có một đứa con gái.

“ Hân Nhi, đây là con gái của cậu sao?” Cầm Vận tò mò hỏi.

“ Đúng vậy. Đây là con gái tớ, Lê Tư Cầm, chúng ta cũng đều gọi là tiểu công chúa.” Hân Nhi cũng giới thiệu tiểu công chúa.

“ Xin chào dì Cầm Vận, vẫn nghe mẹ nói đến dì, so với trong tưởng tượng của con, dì xinh đẹp và khả ái hơn ở ngoài rất nhiều? Dì gọi con là tiểu công chúa cũng được.” Tiểu công chúa đứng lên làm Cầm Vận tò mò, còn có những người khác đang ngồi, miệng tiểu công chúa vốn rất ngọt, mọi người dĩ nhiên là đều thích tiểu công chúa.

Nhất là Cầm Vận, con gái thích nhất được người khác khen ngợi, Cầm Vận dĩ nhiên cũng thích, nhất là một đứa trẻ dễ thương như vậy, Cầm Vận cũng là con gái, tự nhiên đối với cô gái nhỏ này yêu thích cũng nhiều hơn. Trong lúc nhất thời Âu Dương Thần trở thành người hạnh phúc, năm năm đắng cay nhưng không phải là không có gì, xem người ta, hiện tại bà xã cũng có, lại có con trai con gái, ngay cả Vũ Hạ cũng có chút hâm mộ, chớ nói chỉ là Lưu Phàm bây giờ, anh trở thành người cô đơn rồi, mấy năm này Lưu Phàm vẫn đang đi tìm người phụ nữ kia, tìm đến các nơi tổ chức triển lãm thiết kế, hy vọng có thể gặp được cô ấy, nhưng năm năm qua vẫn không có thu hoạch gì.

“ Phong đâu? Làm sao còn chưa tới?” Âu Dương Thần lướt mắt hỏi, mỗi lần tụ hội như thế này, Dật Phong sẽ là người đầu tiên có mặt, hôm nay thật là kỳ tích.

“ Đa tới sớm rồi, vào lúc này đang.....” Cầm Vận say mê cuồng nhiệt đem việc con gái mình mới vừa rồi mới khen ngợi, trong lúc nhất thời không nhận được cười ầm lên.

Chờ đến lúc Dật Phong lúc đi ra, thấy một nhóm người đằng kia cười rất là vui vẻ, khiến lửa giận càng thêm ngút trời.

“Vũ Hạ, tớ thật sự muốn giết bà điên cùng Tiểu Ma Đầu của cậu.” Dật Phong khôi phục lại hình dáng hoa hoa công tử, giống như người nhếch nhác mới vừa rồi căn bản cũng không phải là hấn nhưng vẫn có mùi lửa giận ngút trời.

“Cậu dám, cậu dám động vào tớ...tớ liền nói Trầm di ngày mai sẽ đem cậu tới đến lễ đường kết hôn.” Cẩm Vận tự nhiên không sợ Dật Phong, người ta có lá bài chủ chốt trong tay.

“Tốt lắm” Giọng nói của Âu Dương Thần lạnh lạnh truyền đến, anh không thích ồn ào.....

“Thần.....cậu nói Vũ Hạ còn xem tớ là huynh đệ không chứ, ngay cả nha đầu Cẩm Vận kia.” Dật Phong không còn kêu Cẩm Vận là bà điên nữa rồi.

“Chẳng lẽ cậu sợ?” Âu Dương Thần lạnh lùng toát ra một câu, quả nhiên mạnh mẽ.....mọi người chê cười.....Dật Phong rất muốn rống giận: mẹ nó, đều là một đám sợ vợ, có bà xã thì hay lắm sao, ngày mai, đại gia ta cũng đi tìm một người phụ nữ dạy dỗ thật tốt, xem các cậu có còn nói gì hay không.

“Chú Côm chú đừng tức giận, mới vừa rồi Tĩnh Di chỉ đùa giỡn, chị ấy không bỏ gì trong đồ uống của chú đâu? Chú khí khái đẹp trai như vậy, dĩ nhiên là sẽ không cùng những đứa trẻ như chúng con tính toán so đo có phải hay không....” Tiểu công chúa ra ngoài giảng hòa.

“Đây là con cái nhà ai, lại khéo hiểu lòng người như vậy, trưởng thành nhất định là một tiểu mỹ nhân a? Nếu không, dứt khoát chú cưới con nha....”
Giương mặt Dật Phong trêu chọc, đôi mắt linh động như muốn nuốt tiểu công chúa.

“Ừ, cũng được, ba con đồng ý là được.” Tiểu công chúa không có bị ánh mắt Dật Phong hù dọa, đã sớm nghe nói chú Cố chỉ thích những di xinh đẹp, hi hi...tiểu công chúa cười trộm trong lòng.

“Được, ba con là ai? Đứng ra đây, chú muốn tiểu cô nương này rồi.” Dật Phong không thêm để ý chút nào nói.

“Trước tiên cậu hãy gọi là nhạc phụ đại nhân rồi hãy nói.” Âu Dương Thần lạnh lùng nói.

“Ặc, Thần. Ặc, cái đó, thì ra là bảo bối nhà các cậu, khó tránh thông minh như vậy, giống như chị dâu, chị dâu có thể nói là xinh đẹp so với tiên nữ, gì kia...” Đối với Âu Dương Thần, dù hấn có mười lá gan, hấn cũng không dám đắc tội.

Hừ.....Âu Dương Thần hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hấn nữa.

“Thật sao? Ban đầu là ai nói muốn nhà chúng ta khuyên Thần buông tha một cây đại thụ, đi truy đuổi cả rừng rậm à?” Hân Nhi có ý hỏi.

“Cái đó.....” Dật Phong không tự chủ sở lỗ mũi, Cẩm Vận nha đầu chết tiệt kia, hấn nhất định sẽ không bỏ qua , đang lúc Dật Phong vô cùng xấu hổ, một tiếng rống giận dữ phá vỡ cục diện này, kịp thời cứu hấn.

Một bên Tĩnh Di lớn tiếng nhìn Lê Tư Thần nói “Cậu chính là chồng tớ sau này.....” Trong lúc nhất thời mọi người đều kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tôi chính là Daisy

Tĩnh Di ở một bên lớn tiếng nói với Lê Tư Thần: “Cậu chính là ông xã tương lai của tôi...” trong lúc này các loại kinh ngạc...

Lúc này, tất cả mọi người nhìn về phía Lê Tư Thần, nhưng mà Lê Tư Thần dường như không có chút phản ứng nào, giống như người mà Tĩnh Di nói đến không phải cậu nhóc.

“Này, tên cậu là gì? Tôi... tôi thích cậu. Quyết định, chính là cậu rồi.” Tĩnh Di dừng cảm nói, Hân Nhi ở một bên cũng bị dọa một chút, bây giờ trẻ con tuyên chon ông xã như thế này sao? Vậy cũng quá... mạnh mẽ rồi.

“Không cần...” Rốt cuộc Lê Tư Thần cũng cho một chút phản ứng, chỉ là dường như có chút lạnh lùng.

“Mẹ, con muốn ra ngoài một chút...” Lê Tư Thần xoay người nhu thuận nói với Hân Nhi.

“Ách, được rồi, con đi đi.” Hân Nhi cũng không tiện nói thêm gì. Lê Tư Thần khác với những đứa trẻ khác, từ nhỏ đã rất độc lập, có suy nghĩ riêng, chuyện mà thằng bé đã quyết định Hân Nhi cũng không thể lay chuyển.

Lê Tư Thần cúi chào mọi người, vẫn lạnh lùng thản nhiên.

"Này, cậu không thích tôi sao?" Tiểu Tinh Di dường như là lần đầu tiên bị xem nhẹ, anh trai này sao lại không để ý đến mình, đây là die n da n le e quy s do onchuyen chưa từng có, Tinh Di không chịu moooir kích thích như vậy. Nhưng mà, Lê Tư Thần vẫn không phản ứng, sắc mặt Cẩm Vận có chút khó coi, con gái bảo bối bị ức hiếp rồi.

"Tinh Di, không phải là anh hai không thích em, ...anh hai chỉ không thích nói chuyện thôi, còn nữa anh ấy thích thực nữ, ...giống như chị nè, cho nên, Tinh Di, em phải thành thực nữ ..." Tiểu công chúa tự kiêu nói.

"Thật vậy sao? Anh ấy thật sự thích thực nữ sao? Em không thực nữ sao?"

"Khụ khụ khụ khụ" Dật Phong bị lời nói của Tinh Di khiến cho trà vừa uống xong liền bị sặc. Cẩm Vận hung hăng trừng mắt nhìn anh, giống như nếu anh dám nói gì thì cô sẽ khiến Hoa Hồ điệp anh ngọc nát hương tan.

Dật Phong cũng không chịu yếu thế trừng mắt đáp lại, sau đó vẫn cự kì nghiêm túc nói với Tinh Di: "Tiểu ma đầu, không phải chú nói cháu, cháu với hai chữ "thực nữ" thật sự không có dù chỉ một chút quan hệ nào, cháu nhìn tiểu công chúa đi, theo chị ấy học hỏi ấy!"

Lúc này Tinh Di cũng không để ý anh bảo nhóc là tiểu ma đầu, chỉ là một mực nhớ lại lời nói của tiểu công chúa, Lê Tư Thần thích thực nữ phải không? Vậy cô bé sẽ trở thành thực nữ, tin chắc Lê Tư Thần sẽ thích mình.

"Hân Nhi, con trai cậu ghét bỏ con gái tớ." Về mặt Cẩm Vận uất ức, trong mắt Cẩm Vận, Tinh Di chính là bảo bối, con gái bảo bối của mình bị ghét bỏ, trong lòng Cẩm Vận sao có thể dễ chịu?

"Vận nhi, tiểu Thần cũng chỉ là trẻ con thôi mà..." Hân Nhi cũng có chút khó xử, không biết nên giải thích chuyện này như thế nào...

"Chị dâu đừng nói nữa. Tôi nói này, ừm, Cẩm Vận nè, đừng nói Tiểu Thần không thích tiểu ma đầu của em, ai dám thích chứ?" Dật Phong lập tức chen vào, anh thật sự quá thích tiểu Thần, quả thật giống hệt Âu Dương Thần, nhất là tính cách quái gở kia, quan trọng hơn là tiểu Thần đã bảo thủ giúp mình.

"Này, Hoa Hồ điệp, anh lặp lại lần nữa. Em sẽ khiến anh..." Cẩm Vận lại bày ra vẻ mặt uy hiếp...

Lúc này Dật Phong mới im miệng, ngược lại Âu Dương Thần và Vũ Hạ lại không có cảm giác gì quá lớn, Vũ Hạ thấy Tinh Di chỉ là một đứa trẻ không biết tình yêu là gì, mà trong lòng Âu Dương Thần chỉ nghĩ tên nhóc xấu xa kia lại còn trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng mà, anh thích tính tình đó... Vũ Hạ ôm Cẩm Vận an ủi,...Ánh mắt Hân Nhi có chút bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Thần, Âu Dương Thần đáp lại một ánh mắt ý bảo không có chuyện gì, hai vợ chồng cứ như vậy im lặng trao đổi...

Dật Phong cũng ý thức được không khí này có chút kì quái, cùng Lưu Phàm liếc nhau một cái.

"Phàm, thời gian trước cậu đã đi đâu? Sao lại bận rộn như vậy? Tôi tìm cậu rất nhiều lần, có phải dấu điểm mỹ nữ nào không?" Dật Phong trêu đùa.

"Cậu nghĩ tôi là cậu chắc, ông đây thích mỹ nữ có nội hàm..." Lưu Phàm lạnh lùng nói, đúng vậy, từ khi gặp cô gái nhân hậu đó, nhìn đến mỹ nữ Lưu Phàm cũng không có cảm giác gì, mà khi nhìn thấy cô gái nông thôn mới chú ý nhiều chút.

"Sặc, nội hàm...dựa vào, ai nói chỉ nhìn bề ngoài không nhìn nội hàm, bây giờ cậu nói với tôi nội hàm, sao thế, uống nhầm thuốc à?" Về mặt Dật Phong khinh thường nói.

"Hoa Hồ điệp, anh thì biết cái gì gọi là nội hàm chứ? Anh không thấy anh Phàm cũng đã năm năm không tìm đến phụ nữ sao? Anh Phàm nhất định đã có người trong lòng..." Lúc này lực chú ý của Cẩm Vận cũng bị hấp dẫn rồi.

Hân Nhi cũng tò mò nhìn Lưu Phàm, tuy không tiếp xúc nhiều với Lưu Phàm, nhưng mà dù sao cũng đã từng ở chung trong cùng một công ty một thời gian, cho nên Hân Nhi vẫn cảm thấy khá thân thiết với Lưu Phàm, cũng có thể là do nguyên nhân cô thích thiết kế nữa, cảm thấy có chút đồng cảm. Đối với cô gái mà Lưu Phàm thích, Hân Nhi cũng có chút tò mò.

"Vậy sao? Ách, hình như đúng vậy thật..." Dật Phong nghiêng đầu, hình như thật sự có chuyện như vậy. Nhưng mà cô gái kia là ai? Về mặt Dật Phong tò mò hỏi:

"Phàm, là ai vậy? Dựa vào, ngay cả tôi cũng gât?" Dật Phong không ngừng kêu thảm, bên người có hai người đàn ông cùng chiều vợ đã cự kì mất mặt, nếu như ngay cả Lưu Phàm cũng đi vào hàng ngũ người si tình, vậy anh còn lẫn lộn thế nào được? Sau này ra cửa cũng xấu hổ...

"Cậu không biết đâu..." Lưu Phàm có chút chua xót nói, bởi vì ngay cả anh cũng không biết bây giờ cô gái đó đang ở đâu?

"Sặc, còn có gì tốt mà giấu diếm, nhất định là cậu sợ bốn công tử anh tuân tiêu sai, đoạt đi người trong lòng cậu...." Về mặt Dật Phong thối hoắc.

"Thôi đi, Hoa Hồ điệp, lại còn bốn công tử, đã mộ bó tuổi, bà xã vẫn chưa cưới được lại còn không biết xấu hổ mà nói chuyện? Xấu hổ chết người....." Cẩm Vận tiếp tục châm chọc, cô ghét nhất chính là đàn ông lăng nhăng, thật xin lỗi, Dật Phong chính là loại người này.

"Dựa vào, ai nói ông đây không cưới được, ông đây nói muốn thì người xếp hàng còn không dài sang tận Newyork...." Về mặt Dật Phong không đồng ý, dựa vào khuôn mặt của Cố thiếu gia như anh, người muốn gả cho còn không xếp dài srag Newyork....

"Phi,,," Cẩm Vận hừ lạnh.

“Phong, tôi cũng thấy vào sáu năm trước lúc cậu ở Mi hình như còn thành thật một chút, khi đó không phải cậu nói đã gặp được chân mệnh thiên nữ sao? Còn nói muốn kết hôn với cô ấy, sao thế, người đâu?” Vũ Hạ nghĩ đến sáu năm trước Dật Phong đã từng cực kì hưng phấn nói cho mấy anh em họ rằng đã gặp được chân mệnh thiên nữ, sẽ cùng với cô gái đó nắm tay cả đời, nhưng mà, không nghĩ đến, về tới thành phố A, tin tức gì cũng không có, tiếp tục lưu truyền trong bụi hoa.....

“Dựa vào, loại lời nói này sao có thể do ông đây nói ra, sao tôi không biết gì hết? Ông đây giống loại người sẽ nói ra mấy câu đó sao?” Về mặt Dật Phong ghét bỏ nói, đánh chết anh cũng không tin anh đã nói ra mấy lời đó.

“Anh không nói, ngay cả tư cách để nói mấy lời này anh cũng không có, không nên vũ nhục mấy câu nói này.” Cẩm Vận cũng biết chuyện này, khi đó Cẩm Vận cũng không tin Dật Phong sẽ vì một cô gái nào đó mà thay đổi, quả nhiên lúc trở về vẫn lại như cũ..

“Cái kia, Dật Phong, có thể anh đã từng rất thích một cô gái, nhưng mà sau đó anh đã quên...” Hạo Nhi đột nhiên nghĩ tới chuyện mình mất trí nhớ, chẳng lẽ Dật Phong cũng vì mất trí nhớ nên mới quên đi cô gái kia?

“Sao có thể...sao tôi có thể?” Dật Phong cũng có chút hoài nghi bản thân có phải thật sự đã quên đi ai đó. Tuy Dật Phong lảng nhãng, nhưng không phải là sẽ thông đồng với bất cứ loại phụ nữ nào, giống như luôn muốn tìm một bóng dáng, chẳng lẽ mình đã từng thích một cô gái?

“Không phải cậu từng bị tai nạn xe sao?” Lưu Phàm nhíu mày, thật sự trước đây Dật Phong đã từng bị tai nạn xe, hình như cũng vào sáu năm trước, sau này cũng không có chuyện gì, lúc ấy Lưu Phàm còn đến thăm anh.

“Đúng vậy...tai nạn xe...đúng vậy...vậy, Phàm, lúc đó bên cạnh tôi có phụ nữ sao?” Dật Phong nghiêng đầu hỏi Lưu Phàm.

“Làm sao tôi biết? Lúc tôi tới cậu đang chết đi ở phòng bệnh.” Lưu Phàm nói.

“Dựa vào, sao cậu không xem một chút? Lỡ như thật sự đang có hồng nhan tri kỉ đợi tôi thì sao.” Dật Phong càng ngày càng tin vào giả thiết kia của Hân Nhi, đột nhiên nghĩ nếu như có một đoạn tình duyên cũng không tệ...

“Hoa Hồ điệp, đừng gán mấy câu chuyện tình yêu cảm động này lên người anh được không? Sự tồn tại của anh chính là sự vũ nhục đối với tình yêu đích thực trong cuộc sống” Cẩm Vận không chút khách khí đã kích.

“Phi, em đang đổ ki? Lỡ như anh thật sự có tình yêu vô cùng oanh liệt, còn em với Vũ Hạ thì sao? Từ nhỏ đã dán chung một chỗ, có phiền không? Anh em à, tôi thật đồng tình với cậu...” Dật Phong không thêm đề ý Cẩm Vận đã kích, phải nói rằng không phải không thêm đề ý mà là đã quen rồi.

“Ông xã...” Về mặt Cẩm Vận không tình nguyện nhìn Vũ Hạ, một bộ “Anh thật sự không chịu nổi bộ dáng của em sao?”

Vũ Hạ hung hăng trừng mắt cảnh cáo Dật Phong: “Bà xã, cậu ta mới là người ghen tị với chúng ta, em đừng để ý đến cậu ta.” Vũ Hạ an ủi.

“Đúng đúng, nhất định là như vậy. Em mới không tin anh, Hoa Hồ điệp thôi tha.”

Hân Nhi nhìn mấy người tranh cãi, môi không tự giác nở nụ cười.

“Hân Nhi, vài ngày nữa chúng ta đi trượt tuyết được không? Sẽ rất vui...” Cẩm Vận không đề ý tới Dật Phong, nói với Hân Nhi.

“Vài ngày nữa sao, không được đâu, ngày mai tớ phải trở về Pháp... chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng không trở lại được.”

“A, trở về Pháp làm gì chứ? Cậu không cần anh Thần?” Cẩm Vận nhanh mồm nhanh miệng nói.

Mặt Âu Dương Thần nháy mắt đen lại, hung hăng trừng mắt nhìn Cẩm Vận, Cẩm Vận xấu hổ lè lưỡi...ách, nhất thời nhanh miệng..

“Không phải đâu, ba mẹ tớ còn đang ở Pháp, còn có rất nhiều chuyện trong công ty đều do tớ trực tiếp quản lí, khoảng thời gian này vẫn gá lại, cho nên phải trở về tiếp tục. Còn có, tháng sau tớ có triển lãm thời trang, Vận Nhi, cậu có muốn tới tham gia không?”

“Triển lãm thời trang? Vậy nhất định là có rất nhiều quần áo đẹp, muốn chứ, thuận tiện tới làm khách nhà cậu, hi hi, Hân Nhi, trang phục mà cậu thiết kế nhất định là rất đẹp, lúc trước đến nhà cậu tớ đã thấy...”

“Ha ha, cũng tạm...”

“Anh Phạm, không phải anh cũng làm việc này sao? Có muốn đi cùng không?” Cẩm Vận hỏi.

“Tháng sau anh muốn đến triển lãm của Daisy, phải xem thời gian có trùng không.” Lưu Phạm nói, đối với anh, nữ thần thần bí của giới thời trang mới khiến anh hứng thú.

“Cái kia...ách, không trùng đâu.” Hân Nhi ngượng ngùng nói.

“A..chị dâu, của chị là khi nào?” Lưu Phàm cũng muốn tới xem triển lãm của Hân Nhi, phải nể mặt mũi chứ...

“Ừm, tôi chính là Daisy...vậy nên...”

“Cái gì? Hân Nhi, cậu chính là nữ thần bí Daisy? Oa, thật tốt quá, tớ nhất định phải thiết kế lễ phục giúp tớ. Tớ muốn thật đẹp.” Cẩm Vân riu rít nói.

Mà Lư Phạm bên cạnh trực tiếp ngơ ngẩn, anh vẫn hoài nghi Daisy liệu có phải Lăng Phi Tuyết hay không, bởi vì phong cách thiết kế của họ rất giống nhau, mà Lăng Phi Tuyết lại biến mất như vậy...

“Đừng nói với tôi chọ là Lăng Phi Tuyết...” Lư Phạm có chút nghiêm túc nói. Trong lòng một mực cầu nguyện “không phải, không phải, không phải...”

“Ách, đúng vậy, tổng giám đốc.” Hân Nhi lè lưỡi...” Cái kia, Thần chưa nói gì sao?” Hân Nhi quay đầu nhìn Âu Dương Thần.

Lư Phạm triệt để ngây người...sao có thể là cô...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mất Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Chương 130: Đại kết cục

Làm thế nào Lư Phạm cũng không thể tưởng tượng được Daisy chính là người chị dâu Lê Hân Nhi trước mắt này. Nếu Hân Nhi chỉ là Daisy, thế thì có lẽ Lư Phạm sẽ không có cảm giác tan nát cõi lòng như thế này, nhưng mà lại cô chính là người phụ nữ mình đau khổ tìm kiếm trong năm năm. Vẫn luôn nghĩ rằng người phụ nữ xấu xí kia chính là tình yêu cuối của mình, nếu như vì cô mà buông bỏ cả rừng rậm, như thế anh cũng thật sự sẵn lòng. Nhưng giờ phút này Lư Phạm cảm thấy mình châm chọc cỡ nào, cô không cần. ...., vì bên cạnh cô có Thần, nếu là người khác có lẽ Lư Phạm còn có thể cố gắng, nhưng đó là Âu Dương Thần, là anh em của mình. Bốn người bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, quan trọng nhất giữa anh em chính là tình nghĩa, vợ bạn tuyệt đối không thể bắt nạt, huống chi tình cảm của Hân Nhi và Thần phải trải qua bao nhiêu đau khổ mới đi tới bước này của ngày hôm nay. Hân Nhi rời đi năm năm, chứng kiến Thần vẫn luôn đau khổ, Lư Phạm chỉ biết bản thân mình nên buông tay, phải chôn đoạn tình yêu chỉ có mình biết này vào trong bụng. ....

“Cũng không hỏi tôi mà...” Âu Dương Thần gửi cho Hân Nhi một ánh mắt anh đây rất vô tội. Hai người lại lặng lẽ liếc mắt đưa tình, Lư Phạm phía đối diện chứng kiến hai người như vậy ánh mắt không tránh khỏi tối sầm, phải quên, phải buông tay...

“Cô chủ, rốt cuộc ngài đã về, ông chủ và bà chủ đang chờ ngài đây ạ?” Hân Nhi về tới nhà họ Lê, người làm nhà họ Lê đều rất vui vẻ, về nhà họ Lê đằng đằng năm năm rồi, cô đối xử với lớn nhỏ trong nhà họ Lê rất tốt. Với người nhà họ Lê mà nói, Hân Nhi không chỉ là cô chủ nhỏ của bọn họ mà càng giống người thân hơn, lúc trước tin tức Hân Nhi bị thương mọi người đều biết, bây giờ thấy Hân Nhi về nhà, đám người làm tất nhiên rất vui vẻ.

“Dạ, mẹ Vương. Cảm ơn ngài, vất vả rồi.” Hân Nhi cười nói với mẹ Vương.

“Cô chủ, cô không có việc gì là tốt rồi.”

“Bà Vương, bà có nhớ con không hả, Tiểu Hoa của con có tốt không?” Tiểu công chúa quan tâm hỏi, trong khoảng thời gian đi vắng, cũng không biết mèo Tiểu Hoa của cô bé có tự chăm sóc mình tốt không.

“Tốt tốt tốt, chị nhỏ, con cứ yên tâm, mèo Tiểu Hoa rất khỏe.” Mẹ Vương cười nói.

“Vậy là được rồi, con muốn gặp bà ngoại...” tiểu công chúa chạy nhảy đi vào trong phòng.

Thấy tiểu công chúa và Hân Nhi như vậy, Âu Dương Thần không khỏi cảm ơn ông trời, cũng may có nhà họ Lê đã chăm sóc vợ và con mình mấy năm nay. Không để bọn họ phải chịu khổ cực, điều này khiến trong lòng Âu Dương Thần thoải mái hơn. Nếu như mấy năm nay Hân Nhi và tiểu công chúa còn có Tiểu Thần sống cuộc sống nghèo khó, như vậy thì Âu Dương Thần càng thêm đau lòng áy náy hơn.

“Hân Nhi, đã về à, vết thương tốt lên chưa...” Hân Nhi đi vào, Văn Tĩnh lập tức quan sát con gái từ trên xuống dưới, mới hơn một tháng không gặp, trong thời gian đó Văn Tĩnh quả thật rất lo lắng, nếu không phải Lê Cận ngăn cản, chỉ sợ Văn Tĩnh đã sớm chạy tới thành phố A rồi.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, đã khỏe rồi ạ.” Chứng kiến Văn Tĩnh khẩn trương như vậy, Hân Nhi càng áy náy không thôi. Thần là đứa con rất nhiều khi không quan tâm đến ba mẹ của mình, giây phút này Hân Nhi thật sự cảm thấy rất xấu hổ, đồng thời cũng là người đã làm mẹ nên Hân Nhi càng hiểu sự lo lắng và sốt ruột của Văn Tĩnh...

“Bà ngoại, bà ngoại, bà không cần lo lắng đâu, tiểu công chúa chăm sóc mẹ rất tốt ạ. Còn có ba hàng ngày làm đồ ăn ngon cho bọn con nữa.” Tiểu công chúa tự hào nói, như sợ người khác không biết công lao của mình.

“Ừ ừ, tiểu công chúa rất ngoan...” Văn Tĩnh cũng trìu mến nhìn tiểu công chúa.

“Mẹ, đây là Thần...” Hân Nhi vội vàng giới thiệu. Cô biết Văn Tĩnh và Lê Thắng vẫn đề bụng chuyện lúc trước, nhưng vì hạnh phúc của con gái, nên không nói thêm gì. Trong mắt của họ, hạnh phúc của Hân Nhi là quan trọng nhất.

“Ba, mẹ...” Âu Dương Thần lịch sự chào hỏi, người đàn ông có thái độ kiêu kỳ không ai bì nổi này, lại bằng lòng cúi đầu đúng tiêu chuẩn trước mặt Lê Thắng và Văn Tinh, vì họ cho anh người phụ nữ yêu nhất trong sinh mệnh, vì họ thương yêu người phụ nữ anh yêu nhất, vì họ nuôi nấng bọn nhỏ anh yêu nhất, cho nên Âu Dương Thần tâm phục khẩu phục cúi người.

Nhưng Lê Thắng và Văn Tinh hơi sững sờ, mặc dù biết bọn họ ở cùng nhau, nhưng tiếng gọi ba mẹ này, dù sao vẫn có cảm giác không gánh vác nổi.

“Tổng giám đốc Âu, từ ba mẹ này đúng là không nên nói bừa, bây giờ cậu và Hân Nhi cũng chưa được xem là vợ chồng chính thức, mà cậu chỉ là ba của Tiểu Thần và tiểu công chúa thôi.” Lê Cận đứng bên cạnh lạnh lùng nói, anh cũng không quên bộ dạng bị thương bất lực lúc trước của Hân Nhi, còn có nhiều năm ngày đêm dày vò, nhớ nhung cậu ta đến đau đớn như vậy.... Trong mắt Lê Cận, mặc dù hi vọng em gái hạnh phúc, nhưng điều này không có nghĩa là anh cần phải hoàn toàn không hề để ý tới người đã từng tổn thương em gái anh, nhất là người làm tổn thương sâu sắc như vậy.

“Em và Hân Nhi đã là vợ chồng hợp pháp vào năm năm trước, có kết tinh của tình yêu bọn em, vì sao không thể gọi...” Âu Dương Thần hỏi lại.

“Là sao? Trên tờ đăng ký kết hôn này là tên của Hân Nhi nhà chúng tôi sao?” Lê Cận lạnh lùng hỏi. Nghĩ tới năm năm trước Hân Nhi khóc lóc cầu xin mình mang cô đi, nói với mình rằng cô không muốn làm thể thân, nếu Hân Nhi không phải là em gái mình, như vậy thì nhất định cô sẽ tự động rời khỏi nhà họ Lê, cô có kiêu ngạo của cô, có tự tôn của cô, làm sao có thể cho phép ngay cả trên tờ giấy đăng ký kết hôn lại là tên người khác.

“Đương nhiên, em cũng không có khả năng ngay cả vợ mình gọi là gì cũng không biết, đây chính là giấy chứng nhận của bọn em, khế ước kỷ hạn hôn nhân cao nhất 100 năm ở Ireland.” Âu Dương Thần rất ung dung đưa hai tờ giấy màu hồng nhạt mỏng manh ra. Đối với điểm này thậm chí cảm thấy may mắn bản thân đã sớm có chuẩn bị.

Về mặt Hân Nhi cũng kỳ quái nhìn Âu Dương Thần, người ta không biết nhưng cô thì biết, ngày đó lúc đăng ký rõ ràng là dùng chứng minh thư của Lăng Phi Tuyết, như vậy bây giờ Thần...Hân Nhi hơi lo lắng nhìn Âu Dương Thần.

Lê Cận nghiêm túc cầm tờ đăng ký kết hôn qua xem, quả đúng là Ireland. Nhìn xuống ngày tháng đúng là năm năm trước, kinh ngạc nhất ở trên tờ giấy là tên của Hân Nhi. Đây rõ ràng quá gian dối, năm năm trước lúc đó bản thân mình hiển nhiên chưa quen biết Hân Nhi, làm sao có thể biết Hân Nhi chính là em gái của mình, hơn nữa lúc đó sao Hân Nhi có thể là họ Lê. Thật ra tờ giấy đăng ký kết hôn này quả thực có trăm ngàn chỗ hở, nhưng thấy giấy tờ chính xác như vậy, đột nhiên Lê Cận cũng không muốn tính toán gì, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Nhìn tất cả những thứ này Lê Tư Thần biết chắc chắn là người cha phúc hắc của mình đột nhập vào nơi đăng ký hôn nhân của chính phủ Ireland, sửa lại tư liệu, quả nhiên là người có thủ đoạn.

Hân Nhi cầm lấy giấy chứng nhận trên tay Lê Cận, nhìn hai tờ giấy mỏng manh trước mặt, nhất thời lệ đầy hốc mắt, Âu Dương Thần không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng nắm tay Hân Nhi, thật muốn vĩnh viễn không buông tay.

“Được rồi, đừng nói nữa, mau ngồi xuống đi.” Văn Tinh chứng kiến phản ứng này của Hân Nhi thì biết Hân Nhi rất yêu Âu Dương Thần. Cùng là phụ nữ, bản thân Văn Tinh cũng từng trải qua tuổi thanh xuân, đương nhiên biết con gái cảm động vì điều gì? Nghe nói sơ quan thì bọn họ đã từng hiểu nhầm vì những thứ này.

“Dạ dạ, bà ngoại bà có nhớ cháu không ạ, tiểu công chúa thì rất nhớ bà và ông ngoại.” Tiểu công chúa lập tức nọt chạy tới bên chân Văn Tinh.

“Ừ ừ, bà ngoại cũng rất nhớ tiểu công chúa, tiểu công chúa tới đây nào, để bà ngoại nhìn xem, tiểu công chúa đáng yêu của nhà chúng ta có trở nên xinh đẹp hay không nào?”

“Ừm, xem này, quả nhiên tiểu công chúa càng ngày càng xinh đẹp. Tiểu công chúa ngồi máy bay có mệt không?”

“Tiểu công chúa không hề mệt, nhưng lúc này mẹ nói hơi mệt ạ.”

“Hân Nhi, về phòng nghỉ ngơi trước đi, Tiểu Thần và tiểu công chúa cũng vậy, còn anh Âu Dương Thần đi vào thư phòng cùng với tôi.” Lê Thắng mở miệng nói, đối với người thần bí trong thương giới này, nhiều năm ẩn nấp như vậy, nhưng lại càng có phong thái nho nhã và khí phách...

“Ba...” Hân Nhi hơi lo lắng nhìn Âu Dương Thần, cô sợ ba là vì hiểu nhầm nhiều năm như vậy mà trách móc Âu Dương Thần, mặc dù với mình Lê Thắng là một người ba hiền từ, nhưng Lê Thắng cũng là người có thủ đoạn buồn bán và lạnh lùng như anh.

“Đừng lo lắng, Thần của em không có việc gì đâu, hay là đi nghỉ ngơi cùng với mẹ trước đi, vết thương của em còn chưa khỏi hẳn đâu đấy?” Lê Cận nhắc nhở, ba bảo đi là phải đi.

“Dạ...”

Sau khi Hân Nhi về phòng vẫn cứ chờ Âu Dương Thần, thậm chí còn lo lắng Âu Dương Thần không biết phòng mình ở đâu, còn đặc biệt tìm người làm nói với cô ta chờ tới khi Âu Dương Thần từ trong thư phòng của Lê Thắng đi ra thì dẫn anh tới phòng mình. Nhưng chờ mòn chờ mỏi, Âu Dương Thần vẫn chưa tới, quả thật Hân Nhi không ngủ được, vốn muốn sửa sang lại tài liệu chuyển giao công việc của công ty, nhưng vẫn không có cách nào ổn định tinh thần được, may mà sau đó mở tiết mục giải trí xem qua loa, nhưng vẫn thấy buồn tẻ nhàm chán như trước.

Mãi đến rạng sáng, Âu Dương Thần mới tới phòng Hân Nhi.

“Thần, sao lại trễ như vậy hả? Ba em nói gì đó?” Vừa thấy Âu Dương Thần, Hân Nhi hỏi ngay lập tức.

“Không có gì. Bà xã, sao còn chưa ngủ hả? Không phải là khó chịu sao?” Âu Dương Thần ôm Hân Nhi cảm nhận hương vị đặc biệt trên người Hân Nhi, thật sự rất ấm áp.

“Không phải đâu, không ngủ được thôi. Sao trễ như vậy hả?”

“Ha ha, không có gì, chơi hai ván cờ với ba em.” Nhớ tới màn đàm phán thu nạp vừa rồi, Âu Dương Thần cảm thấy may mắn là bản thân đã dự định trước là sẽ có chuyện xảy ra. Biết được Lê Thắng thích chơi cờ, người ta nói nhìn đẳng cấp đánh cờ của một người thì có thể nhìn thấy được nhân phẩm của người đó, mặc dù chỉ tùy tiện đánh vài bàn, nhưng có thể cảm nhận được tình yêu của Lê Thắng dành cho Hân Nhi, cho dù bình thường không có nhiều dịp biểu hiện ra ngoài, nhưng lại khiến người ta có cảm giác rất sâu sắc.

“Chơi cờ, anh cũng chơi được cờ sao?” Hân Nhi ngạc nhiên hỏi.

“Khụ khụ, trên người ông xã em chỗ nào cũng đều là báu vật, bà xã em cứ từ từ khai thác đi. Được rồi, mau ngủ đi thôi, anh biết không có anh em đâu ngủ được.” Hai tay Âu Dương Thần bắt đầu không yên phận.

“Đáng ghét....” Giờ phút này nhiệt độ trong phòng chợt nóng lên...

Bên này hai người đang anh anh em em, mà trong một căn phòng khác, Tiểu Thần đang bị thúc giục....

Lão Vương: Tiểu Thần, thời gian vừa khéo....

Mỹ nhân tuyệt sắc: Sói phúc hắc, cả nhà Tiểu Thần của người ta vừa đoàn tụ đấy? Sao anh nở lòng nào? Tiểu Thần, tới đây, tới đây người ta ôm nào.

Tôi là dân lãnh xã hội: Tiểu Thần, còn nhiều thời gian, lúc này cậu rất thích hợp, nhận em gái nuôi dạy từ nhỏ.

Bảo bối đáng yêu: Bồi dưỡng phần tử khủng bố từ nhỏ.....?

Mỹ nhân tuyệt sắc: Hu hu, hay là thôi đi? Người ta vốn cũng là đóa hoa xinh đẹp của tổ quốc, cứ như vậy bị tàn phá, hu hu....

Bảo bối đáng yêu: Đừng làm bản đóa hoa.

Mỹ nhân tuyệt sắc: Tiểu Thần Thần hơi quá đáng, người ta vô cùng đau lòng, tôi quyết định, tôi muốn tới cướp đoạt ba cậu, cho gia đình hạnh phúc của cậu li tán.

Lão Vương: Nếu như cô có bản lĩnh.

Bảo bối đáng yêu: Tôi rất mong chờ...

Mỹ nhân tuyệt sắc: Phun lửa ینگ....

Lão Vương: Ok, Dung Dung phụ trách tiếp đón.

Bảo bối đáng yêu: Ừm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mật Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Đại kết cục

Rốt cuộc cũng tới thời gian phải đi huấn luyện, bây giờ cuộc sống một nhà bốn người như thế Lê Tư Thần thật sự không muốn rời đi, nhưng việc huấn luyện cũng không thể bỏ được. Cậu không muốn trở thành một kẻ hèn yếu, đã lựa chọn con đường này, vậy thì cậu tất phải bước tiếp, cậu sẽ không buông tay những người anh em này, cậu cũng muốn có đủ năng lực. Vậy thì quý trọng thời gian ba ngày cuối tuần ở chung với bọn họ là được rồi.

Ngày hôm sau, khi Lê Tư Thần nói với Âu Dương Thần mình phải rời khỏi đây, Âu Dương Thần tỏ vẻ sẽ sắp xếp. Thật ra, cuộc sống bốn người như vậy, Âu Dương Thần rất thích, tất nhiên cũng không nỡ để Lê Tư Thần đi, nhưng anh biết một người đàn ông nếu muốn có năng lực thì cần phải trả giá rất nhiều. Cho nên mấy ngày này, Âu Dương Thần thường mang Hân Nhi và hai đứa con đi chơi khắp nơi, thời gian này Hân Nhi tương đối vất vả, một mặt vì bận rộn bàn giao công việc, mặt khác còn chuẩn bị cho buổi biểu diễn thời trang. Trong lúc này Âu Dương Thần cũng giúp sức rất nhiều, hơn nữa từ lúc Hân Nhi biết Âu Dương Thần muốn Lê Tư Thần đi học tập kín, Hân Nhi cũng không bỏ được, nhưng khi Lê Tư Thần tỏ vẻ bản thân mình tự nguyện muốn đi, Hân Nhi cũng không bàn cãi nữa, chỉ là trong lòng vẫn không nỡ và rất lo lắng như trước, bao giờ cũng lo có phải Lê Tư Thần ở bên ngoài đã thành thói quen rồi không? Đây là điều làm Hân Nhi không bỏ xuống được, mà Văn Tĩnh biết cháu ngoại của mình muốn đi học tập, đã nhiều năm không gặp nhau, nên cũng không muốn. Vì thế trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều đặc biệt quý trọng, nhưng lúc bạn đặc biệt quý trọng thời gian, thì thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, đảo mắt đã tới buổi biểu diễn thời trang của Hân Nhi. Lưu Phạm, Cẩm Vân, Hạ Vũ đều rời rít đi tới nước Pháp. Với Lưu Phạm mà nói, về Daisy thì ngoài sự kinh ngạc lúc trước còn có rất tán thưởng và khâm phục, hơn nữa vì đoạn tình cảm không muốn

ai biết này không thể không tới. Còn Cẩm Vân là chị em tốt cộng thêm trong lòng con gái muốn nhìn con rể nên chuyến đi này là tất yếu. Còn một người khác không thể gọi là người đó là Dật Phong, đối với anh ta mà nói nơi nào có náo nhiệt thì phải đi, hơn nữa mấy anh em đều tới đây, vì có gì anh ta không đến....

Buổi biểu diễn thiết kế thời trang của Daisy có rất nhiều doanh nhân trong giới thời trang và các thể hệ đi trước tới tham dự, tất nhiên cũng có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong thương giới. Đối với người Daisy này, tất cả mọi người trong giới thời trang ngoại trừ Mal, trên cơ bản không ai biết cô có bộ dạng như thế nào, là vuông là dẹt hay là tròn, chỉ biết phong cách thiết kế của Daisy rất độc đáo. Hơn nữa một năm chỉ có mấy bộ quần áo, nhưng mỗi một bộ đều là vô giá, thậm chí quần áo của Daisy còn đắt tiền hơn cả mấy bậc thầy thiết kế. Một bên vì quy tắc đồ càng ít tất nhiên càng đắt tiền, vật hiếm có mới đáng quý, đây là điều nhất thiết phải thế. Về mặt khác là vì đồ Daisy thiết kế thực sự có phong cách rất độc đáo trong giới thời trang, khó bắt chước nhất. Có lẽ bạn có thể sao chép toàn bộ thiết kế của Daisy, nhưng bạn lại không thể hiện được hàm súc trong đó, bởi vì mỗi một kiểu dáng Daisy thiết kế đều có vài chỗ phong cách không giống nhau. Trường hợp khác nhau có lẽ thể hiện cảm giác khác nhau, khi thì đáng yêu khi thì quyến rũ, khi thì trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ cần một tý thay đổi nho nhỏ ở chỗ này là có thể không giống rồi. Đây cũng chính là nguyên nhân thiết kế của Daisy đắt như vàng nhưng vẫn có nhiều người bằng lòng sử dụng như trước.

Buổi biểu diễn thời trang tiến hành cực kỳ thuận lợi, rất nhiều người là siêu mẫu quốc tế, có thể catwalk show vì tác phẩm của Daisy, đương nhiên có rất nhiều người đều sẵn lòng. San San cũng làm người mẫu bước lên sân khấu chữ T, bộ lễ phục mà San San mặc là Hân Nhi đặc biệt lấy số đo cơ thể của San San thiết kế, làm San San nổi bật như một thiên sứ rơi xuống nhân gian... Nhưng khiến tất cả mọi người rất tò mò chính là bản thân Daisy ở buổi biểu diễn thời trang dành cho mình có phải sẽ xuất hiện không? Thật ra buổi biểu diễn này không loại trừ có rất nhiều người vì tới gặp Daisy mới đến, rất có khả năng đây là cơ hội được nhìn thấy người thiết kế thần bí Daisy kia, tất cả mọi người đang chờ đợi người thiết kế thần bí xuất hiện, thậm chí còn có người hoài nghi, lần này Daisy cũng không tới đây.

“An, cô nói xem hôm nay là buổi biểu diễn dành riêng cho Daisy vậy rồi cuộc cô ấy có đến hay không đây?” Mark hỏi, năm năm trôi qua, đối với Daisy Mark vẫn rất ngưỡng mộ, bây giờ Daisy chính là nữ thần trong giới thời trang.

“Không biết, Mark, anh nói Luru Phàm đến đây không? Sao không nhìn thấy anh ấy.” An sốt ruột hỏi, thật ra cô ta tới đây nguyên nhân lớn nhất chính là để gặp Luru Phàm.

“Phàm từng nói cậu ấy sẽ tới, không biết bây giờ đang ở đâu? Nhưng mà Phàm rất thích Daisy.” Mark nói.

“Thích Daisy? Mark, người tên Daisy từ trước tới giờ cũng không dám xuất hiện ra gặp mặt người khác, chỉ sợ là bộ dạng xấu xí vô cùng.” An khinh thường nói.

“Chắc là không phải đâu, tôi thấy cô ấy nhất định là một người phụ nữ xinh đẹp, giống như thiên sứ ấy....”

Trong tiếng giới thiệu “Bây giờ, chúng tôi xin mời thiết kế thần bí Daisy bước ra” của người chủ trì, dưới sân khấu xôn xao hẳn lên, tất cả mọi người chăm chú nhìn chăm chăm lên sân khấu, chỉ thấy bước ra chính là một đôi bạn nhỏ đáng yêu, bộ dạng con trai vô cùng anh tuấn lại có chút lạnh lùng còn tiểu mỹ nữ vừa nhìn qua đã cảm thấy cực kỳ đáng yêu, lúm đồng tiền nhỏ nhắn lộ ra, là một tiểu thiên sứ xinh đẹp, rồi sau đó đi ra chính là một đôi đẹp như ngọc. Rất dễ nhận thấy người đàn ông như vương tử trước mắt có vài nét giống hệt với tiểu soái lúc nãy, đồng thời khiến cho người ta có cảm giác rất lạnh khốc.

Còn người con gái bên cạnh anh có ngũ quan tuyệt đẹp, là một mỹ nhân Phương Đông hoàn mỹ. Nhưng lễ phục mà bọn họ mặc trên người không trang trọng, giống như quần áo mặc hàng ngày trong cuộc sống, nhưng vẫn khiến người ta cảm giác rất chói mắt, giống như bước ra từ trong tranh, có nghi vấn ở đây, rồi cuộc Daisy là người đàn ông lạnh khốc kia, hay là người con gái xinh đẹp đó? Rất nhanh vấn đề này đã có câu trả lời.

Hân Nhi cầm lấy microphone tác phong dịu dàng nói “Xin chào mọi người, tôi là Daisy, rất vui mừng mọi người có thể tới buổi biểu diễn thời trang lần này, lúc trước vì lý do cá nhân không gặp mặt các vị được, đó là điều Daisy tiếc nuối, hôm nay buổi biểu diễn thời trang rất thành công. Tại đây Daisy muốn đặc biệt cảm ơn thầy vợ lòng của tôi là Mal, chính Mal dẫn tôi vào giới thiết kế thời trang, dạy dỗ tôi rất nhiều thứ, để tôi tìm thấy sở thích của bản thân mình. Thật ra tôi cũng hiểu mỗi một thiết kế đều có sự nỗ lực vạn phần của người thiết kế, tôi vẫn luôn cho rằng người thiết kế cũng là người tạo ra cái đẹp, tôi rất muốn chăm chỉ làm một người thầy sáng tạo ra cái đẹp, tạo ra nhiều cái đẹp thuộc về chúng ta, đồng thời cũng muốn cảm ơn người nhà luôn đồng hành với tôi, cùng với các bảo bối đáng yêu của tôi luôn ủng hộ, tin rằng mọi người cũng thấy quần áo hôm nay người một nhà chúng tôi mặc không phải là lễ phục đúng chuẩn, ngày trước Daisy có khuynh hướng thiết kế lễ phục hơn, nhưng hôm nay Daisy muốn thể hiện chính là hạnh phúc bình thường cho mọi người thấy, kiểu trang phục này tôi lấy tên là Love, đại biểu cho tình yêu giữa người nhà chúng tôi, hơn nữa kiểu trang phục này sẽ không hiếm có như quần áo trong quá khứ, mà kiểu trang phục này sẽ chuyển hướng ra thị trường, hi vọng mọi người có thể nhận được hạnh phúc nhiều hơn. Cảm ơn tất cả mọi người...” Hân Nhi cúi thấp đầu về phía dưới sân khấu, còn mấy phóng viên tinh mắt phát hiện người đàn ông này chính là Âu Dương Thần, tổng giám đốc tập đoàn Âu thị, trong thời gian đủ thứ lộn xộn, Âu Dương Thần và Daisy cùng nhau lên sân khấu, hơn nữa nói rất rõ ràng là người một nhà. Đây tuyệt đối chính là điểm bùng nổ, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều tranh nhau đi phỏng vấn.

“Daisy, xin hỏi cô và tổng giám đốc Âu là vợ chồng sao? Vậy hai đứa bé này là kết tinh tình yêu của hai người sao?”

“Daisy, vì sao đột nhiên thay đổi phong cách thiết kế muốn thiết kế trang phục bình thường, bên trong có chuyện cũ gì phải không?”

“Daisy, vì sao nhiều năm như vậy chưa bao giờ có mặt trong biểu diễn thời trang của người khác, lúc trước nói bé trai là đứa nhỏ của tổng giám đốc Âu với San San, xin hỏi cô có liên quan gì tới chuyện này không?”

Âu Dương Thần nắm tay chặt tay Hân Nhi, anh rất ghét những câu hỏi này, nếu là ở thành phố A tuyệt đối không có ai dám hỏi Âu Dương Thần như vậy, chỉ là giờ đây đang ở nước Pháp, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là anh không có cách nào khác. Hân Nhi cho anh một ánh mắt yên tâm, đối với cô mà nói nếu mấy vấn đề này cô có thể trả lời thì cô sẽ nói, hơn nữa cô không phải là ngôi sao nên cũng không sợ chuyện xấu gì cả.

“Rất cảm ơn mọi người quan tâm tới cuộc sống của tôi như vậy, vị bên cạnh tôi đây là chồng của tôi theo như lời mọi người nói, chúng tôi đã sớm kết hôn vào năm năm trước, giữa thời gian này bởi vì hiểu lầm mà tách ra, về phần hai bảo bối đáng yêu này là kết tinh tình yêu của tôi và chồng tôi. Còn ngôi sao San San trong miệng mọi người cũng chính là người bạn tốt nhất của tôi, thế nhưng những thứ này đều là chuyện riêng của tôi, hơn nữa có vẻ như tin tức của tôi cũng không có giá trị lớn, cho nên xin mọi người dành nhiều thời giờ trên thiết kế của tôi hơn. Về phần chuyển hướng thiết kế, thực ra không có cái gọi là bởi vì nguyên nhân gì, nói thật trong khoảng thời gian trước đó tôi thấy cái gì thích thì sẽ thiết kế cái đó, chỉ là không bày ra trước mặt mọi người mà thôi. Tóm lại, tôi hy vọng mọi người có thể chú ý nhiều lên tác phẩm của tôi hơn, xin cảm ơn mọi người.” Nói xong Hân Nhi kéo tay Âu Dương Thần nghênh ngang rời đi, không ít phóng viên còn đặc biệt chụp bóng lưng của bọn họ, gọi là bóng lưng tương xứng nhất.

Hai phương hướng khác nhau ở chỗ không xa có hai người cứ như vậy ngã ngửa nhìn hai người rời đi, một người là Lưu Phạm, chứng kiến hạnh phúc của Hân Nhi và Thần, đột nhiên anh ta cảm thấy thật ra hạnh phúc thật sự rất đơn giản, chỉ là trước đây không biết mà thôi, nhưng hạnh phúc của anh ta rốt cuộc là ở nơi nào? Mà một người khác còn lại im lặng đứng nơi bí mật gần đó là Tiểu Mặc Thiên, thấy Hân Nhi và Âu Dương Thần nghênh ngang rời đi, xứng đôi như vậy, hai năm trước từ giây phút anh ta nhìn thấy Âu Dương Thần, Tiểu Mặc Thiên liền biết người yêu của Hân Nhi là Âu Dương Thần, người đàn ông đó giống như vương tử, nếu là chỉ trong chuyện buôn bán, có lẽ Tiểu Mặc Thiên còn có dũng khí tranh giành với anh, nhưng nếu là trong lòng Hân Nhi thì sao? Anh ta không có tư cách gì, Hân Nhi luôn trốn tránh, từ chối rõ ràng như vậy, anh ta biết chứ, ngay cả tư cách tranh giành với Âu Dương Thần anh ta cũng không có. Nhớ lại lúc ở nhà họ Lê chứng kiến Hân Nhi nhìn xa xăm mắt mắt, giống như là thiên sứ bị gãy cánh, bây giờ cuối cùng cũng đã tìm được cánh cho mình rồi, có thể bay lượn tiếp, như vậy là tốt rồi.

“Anh trai Tư Thần, bây giờ em đã thành người con gái đẹp và thùy mị rồi, anh thích em được không...” Tình Di vẫn luôn quần lấy Lê Tư Thần hỏi vấn đề này. Nhưng Lê Tư Thần vẫn không đáp lại, cậu đang chờ Hân Nhi qua đây, cậu phải đi, nhìn Dung Dung cách đó không xa, Lê Tư Thần biết sắp tới thời gian phải đi rồi.

“Mẹ...” rớt cuộc thấy Hân Nhi đi qua, Lê Tư Thần không để ý tới Tình Di mà chạy vọt tới.

“Mẹ, con phải đi.” Giọng Lê Tư Thần hơi hạ xuống.

“Cái gì? Sao có thể nhanh như vậy chứ, Tiểu Thần, lễ chúc mừng mẹ...” mặc dù biết sớm muộn gì ngày này cũng tới, nhưng Hân Nhi vẫn không cảm giác được sao lại nhanh như vậy, điều này thật sự khiến Hân Nhi khó có thể đón nhận.

“Mẹ, về sau còn có hàng triệu cơ hội chúc mừng mẹ mà. Rất nhanh con sẽ trở lại.” Giờ phút này bóng dáng nhỏ bé của Lê Tư Thần tỏa ra muôn vàn tia sáng.

“Tiểu Thần.... con không nói gì với tiểu công chúa sao?” Hân Nhi lo lắng hỏi, tiểu công chúa ý lại Tiểu Thần như vậy, Tiểu Thần đi rồi, tiểu công chúa có chịu được không?

“Mẹ, anh trai nói gì với con ạ?” Tiểu công chúa nở nụ cười yếu ớt, nhìn Lê Tư Thần và Hân Nhi.

Hân Nhi xoay đầu không dám nhìn bọn họ, Âu Dương Thần kéo Hân Nhi, để cô tựa vào người mình, giờ khắc này anh cũng không dễ chịu chút nào.

“Tiểu công chúa, anh phải đi tới một nơi rất xa để đọc sách, khi về sẽ mang quà cho em.” Lê Tư Thần vẫn dùng giọng điệu như mọi ngày nói chuyện với tiểu công chúa.

“A, được ạ, anh trai, em còn muốn Winnie the Pooh (Pooh Bear), đừng quên nhé.” Tiểu công chúa cũng không phát hiện ra Lê Tư Thần khác thường, chỉ nghĩ rằng Lê Tư Thần đi vài ngày như mọi khi.

“Được, anh đi rồi, em phải chú ý tới mẹ đó.” Sau khi Lê Tư Thần nói xong ôm chặt lấy tiểu công chúa, ghé vào lỗ tai bé nhỏ nhẹ nhàng nói một câu rồi cứ như vậy bước đi.

“Tiểu thần...” Hân Nhi cúi đầu gọi, bước chân Lê Tư Thần hơi dừng lại, nhưng vẫn cứng rắn bước đi tiếp, cậu không dám ngừng, vì không bỏ được....

Mà bên kia dường như Dung Dung đang chờ Lê Tư Thần, lúc xoay người không cẩn thận đụng vào một người.

“A, mỹ nữ thật ngai quá.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Dung Dung bắt gặp ngẩng đầu lên, lúc đang nhìn tướng mạo của người kia, ánh mắt lóe lên, nhưng cũng che giấu đi rất nhanh...vì Tiểu Thần đã đi tới bên cạnh, Dung Dung không nói thêm gì, trực tiếp dẫn Tiểu Thần đi luôn...

“Sao lại cảm giác quen thuộc như vậy nhỉ? Hình như đã gặp người con gái này ở đâu rồi...” Dật Phong tự nhiên cảm thấy, khoảnh khắc vừa nhìn thấy Dung Dung hình như trong lòng có gì đó bùng nổ, khí phách trên người cô có cảm giác rất quen thuộc, về mặt của cô cũng rất quen thuộc, vì sao tất cả đều quen thuộc như thế? Dật Phong sững sờ đứng ngay tại chỗ, dường như có hình ảnh gì đó xẹt qua trong đầu.

“Anh Tư Thần...” Thấy Tình Di chạy tới la lên, Dật Phong mới tỉnh ngộ, nhìn Tình Di vọt tới, Dật Phong cũng không tự chủ được chạy ra ngoài. Không có suy nghĩ gì cả, anh ta chỉ biết anh ta cần phải bắt lấy thứ gì đó, anh ta có cảm giác nếu không chạy ra sẽ hối hận cả đời... Lúc Dật Phong chạy tới, Dung Dung đã lái xe dẫn Lê Tư Thần lao nhanh ra ngoài.

“Anh Tư Thần, anh đi đâu đó?” Lúc này mấy người Hân Nhi cũng chạy ra.

Đột nhiên tiểu công chúa kịp phản ứng, cũng xông tới gọi to “ Anh...anh...” Nhưng đã không thấy bóng dáng Lê Tư Thần đâu nữa.

“Mẹ, anh đâu? Có phải anh đi rồi, có phải anh không cần tiểu công chúa nữa rồi không?” Đột nhiên tiểu công chúa khóc to, cầm tay Hân Nhi hỏi.

“Tiểu công chúa...Không phải như thế đâu, anh đi học tập, rất nhanh sẽ về mà, con tin mẹ đi.”

“Mẹ...” Tiểu công chúa ôm chặt Hân Nhi khóc thút thít.

“Tiểu Dung...” Dật Phong nhẹ nhàng nở non, ngay cả anh ta cũng không biết làm sao mà lại gọi ra tên này, chỉ cảm thấy tên đó rất quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc như vậy, giọng nói quen thuộc như vậy...đáng tiếc không ai cho anh ta câu trả lời...vì sao lại quen thuộc như vậy...vì sao...

Thành phố A

“Mẹ, ba, chúng ta cũng phải đi mua quần áo mẫu Love kia được không...” một bé trai mập mạp hưng phấn nói.

“Được, chỉ cần Tiểu Hạo thích là được rồi, ngày mai ba sẽ dẫn Tiểu Hạo đi có được không?”

“Dạ, ba tốt quá, Tiểu Hạo thích ba nhất.” Nói xong bé trai mập mạp hôn lên má người đàn ông anh tuấn kia một cái.

“Vậy còn mẹ?”

“Tiểu Hạo cũng thích mẹ nhất, hi hi.”

“Ừ, ngoan, đi chơi đi.”

“Phi, bây giờ cô ấy thật sự rất hạnh phúc...” Tiểu Vân nói với Diệp Phi.

“Ừ, anh cũng sẽ mang lại hạnh phúc cho em và Tiểu Hạo, Tiểu Vân, em tin anh không?” Diệp Phi nhìn Tiểu Vân hỏi, anh thật sự cảm ơn Lê Tư Thần giúp anh tìm được tình yêu đích thực của đời mình, tìm lại được Tiểu Vân và Tiểu Hạo là chuyện Diệp Phi cảm thấy hạnh phúc nhất.

“Muốn em tin lời anh cũng được, chủ nhật về nhà ăn cơm với ông nội.”

“Tiểu Vân, em có biết...” Trong vấn đề này Diệp Phi vẫn không cách nào tha thứ cho ông cụ Diệp.

“Vậy anh bảo sao em tin anh chứ, đến bây giờ anh còn chưa đồng ý tha thứ cho ông nội, là vì lúc trước ông phá hỏng chuyện của anh và Hân Nhi đúng không? Cho nên anh mới không bằng lòng tha thứ cho ông.” Về mặt Tiểu Vân mất hứng nói.

“Tiểu Vân, không phải như thế...”

“Vậy thì thế nào, nói thế nào thì đó cũng là ông nội anh, ông cụ của Tiểu Hạo, anh nở lòng nào...” Tiểu Vân thật sự không muốn nhìn thấy đến bây giờ Diệp Phi và ông cụ Diệp vẫn còn như vậy, Diệp Phi vẫn chưa tha thứ cho ông cụ Diệp, nhưng thật ra Tiểu Vân biết Diệp Phi vẫn rất yêu ông cụ Diệp.

“Được rồi, ngày mai đón hai người rồi đi, Tiểu Vân, em thật sự là cô bé ngoan...” Diệp Phi bất đắc dĩ, tâm tư Tiểu Vân sao anh có thể không hiểu chứ? Vợ như thế, còn mong gì hơn nữa....

“Thần, tiểu công chúa vẫn chưa ra ư?”

“Ừ, vừa nãy anh đi nhìn, đang xem quà mà Tiểu Thần chuẩn bị cho nó.”

“Tình cảm anh em chúng nó tốt như vậy. Thần, nếu không gọi Tiểu Thần về đi?” Hân Nhi buồn khổ nói, thật đúng là rất không nở xa Tiểu Thần...

“Bà xã...”

“Được rồi, em không nói nữa, em chỉ lo lắng cho tiểu công chúa, thôi em còn phải đi với San San bàn chút chuyện áo cưới.” Hân Nhi thần nhiên nói.

Âu Dương Thần nhìn Hân Nhi rời đi cũng lo lắng một hồi, thứ nhất nghe nói tổ chức huấn luyện khủng bố rất hung ác khắc nghiệt, làm sao anh không lo lắng cho Tiểu Thần chứ? Nhìn thoáng qua tiểu công chúa trong phòng kia thờ dài một hồi.

Nhìn trong căn phòng đầy quà tặng mà bình thường tiểu công chúa hay nói với Lê Tư Thần, tiểu công chúa đau lòng một lúc, ngày đó anh nói có một kinh hi cho bản thân mình trong căn phòng này, nhưng thực ra tặng quà nhiều như vậy là để anh rời khỏi đây: “Anh, em chờ anh trở về...” Tiểu công chúa ôm Winnie the Pooh mà mình yêu nhất lắm bầm nói...

Hết.

Lời ngoài mặt: Cuối cùng cũng đại kết cục, cảm ơn mọi người, về chuyện Lê Tư Thần, và chuyện của Dật Phong cùng Dung Dung sẽ viết truyện khác.....
Tóm lại là, cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Chuyên Sùng Của Tổng Giám Đốc Mặt Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

